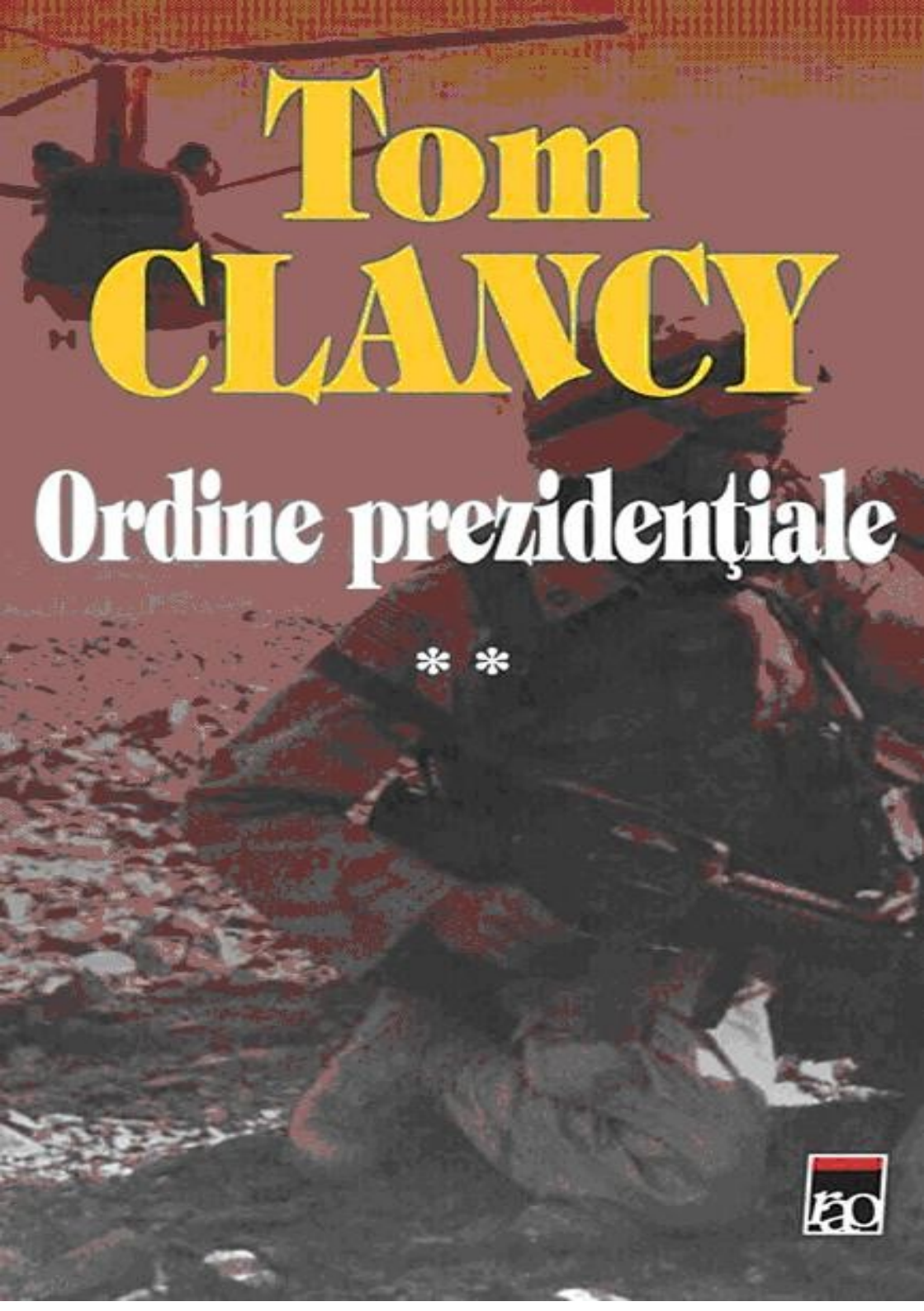
Tom
CLANCY
Ordine prezidenţiale
* *

Tom CLANCY

Ordine Prezidenţiale **

Traducere din limba engleză: ANCA NISTOR, EUGENIA POPESCU şi DIANA GHIDO

V.3.0

ISBN:
978-973-57-6556-9

TOM CLANCY
Executive Orders
1996
Editura RAO Bucureşti
2003

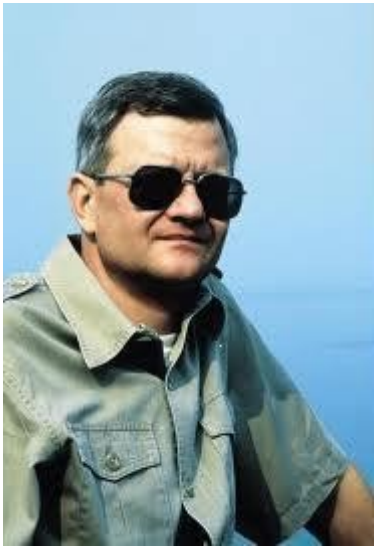

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii ’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„Ca de obicei atunci când este vorba despre un roman scris de Tom Clancy, cititorul va avea sentimentul că nu dă pagina suficient de repede pentru a ţine pasul cu acţiunea trepidantă.”

Publishers Weekly

„Încă un roman marca Tom Clancy, adică un roman incitant, rapid şi… furios.”

USA Today

32
RECICLĂRI

— Nu-ţi pot da asta şi nu te pot lăsa să copiezi nimic din ea, dar pot să-ţi dau voie să te uiţi.

Îi întinse fotografia. Purta nişte mânuşi uşoare de bumbac şi-i dăduse deja o pereche şi lui Donner.

— Amprente, îi explică el simplu.

— E vorba despre ceea ce bănuiesc eu?

Era o fotografie lucioasă alb-negru de opt pe zece, care nu purta însă nici o ştampilă de înregistrare, în orice caz, nu pe partea din faţă. Donner nu o întoarse pe partea cealaltă.

— Chiar nu vrei să ştii?

Era o întrebare şi o avertizare…

— Cred că nu.

Donner receptase mesajul şi dădu din cap. Nu ştia în ce măsură actul privind spionajul – 18 U.S.C. 793 E – era legat de Amendamentul 1 referitor la drepturi, dar dacă nu ştia că fotografia fusese înregistrată, nici n-avea nevoie să afle acest lucru.

— Aici se vede un submarin sovietic cu rachete nucleare şi uite-l şi pe Jack Ryan pe pasarelă! Poţi vedea că poartă uniforma Forţelor Navale. Asta a fost o operaţiune a C.I.A.-ului, desfăşurată în colaborare cu forţele navale şi iată ce s-a obţinut! Omul îi întinse o lupă ca să se convingă că semnele de identificare erau clare.

— I-am păcălit pe sovietici că a explodat şi s-a scufundat la jumătatea drumului dintre Florida şi Bermude. Probabil că ei continuă să fie convinşi de asta.

— Unde se află acum submarinul? întrebă Donner.

— L-au scufundat cu un an mai târziu, dincolo de Porto Rico, în largul mării, îi explică înaltul funcţionar din C.I.A.

— De ce acolo?

— E cea mai adâncă zonă a Atlanticului din apropierea teritoriului american; apa atinge vreo opt kilometri, aşa că n-o să-l găsească nimeni niciodată şi nimeni nu-l poate căuta fără ştirea noastră.

— Da, asta s-a întâmplat în… îmi amintesc! spuse Donner. Ruşii aveau o scuză bună ca să acţioneze, iar noi am făcut un scandal cumplit în legătură cu asta şi, de fapt, ei au pierdut un submarin, nu-i aşa?

— Două.

O altă fotografie fu scoasă din dosar.

— Vezi cum a fost avariată prora submarinului? *Octombrie Roşu* a

izbit puternic şi a scufundat un alt submarin rusesc în largul coastelor Carolinei. E încă acolo. Forţele navale nu l-au recuperat, dar au trimis acolo roboţi care au adunat o groază de lucruri utile de pe scheletul vasului. Relatările presei s-au referit la o activitate de salvare a primului submarin, care s-a scufundat în urma accidentului produs de un reactor. Ruşii n-au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea Alfa.

— Şi adevărul n-a transpirat până acum?! Era un lucru destul de surprinzător pentru cineva care-şi petrecuse ani de-a rândul extrăgând fapte de la guvern, ca un dentist tratând un pacient îndărătnic.

— Ryan se pricepe să muşamalizeze lucrurile.

Încă o fotografie.

— Ăsta-i un sac cu un cadavru. Cel dinăuntru este un rus din echipaj. Ryan l-a ucis… L-a împuşcat cu un pistol. Aşa şi-a câştigat prima stea de la Serviciul Informaţii. Cred că şi-a închipuit că nu putem risca să-l interogăm… Aşa ceva e greu de imaginat, nu?

— Omor?

— Nu. Omul de la C.I.A. Nu era dispus să meargă atât de departe. Conform relatării oficiale, a fost vorba de o adevărată luptă în care au fost şi alţi răniţi. Aşa spun documentele din dosar, dar…

— Da. Te pune pe gânduri, nu-i aşa?

Donner dădu din cap, privind fotografiile.

— E posibil să fie un fals?

— Da, este, admise el. Dar adevărul e altul. Uită-te la ceilalţi din fotografie: amiralul Dan Foster, pe atunci şef al Operaţiunilor Navale. Aici se vede comandantul Bartolomeo Mancuso. Pe atunci comanda U.S.S. *Dallas.* A fost transferat pe *Octombrie Roşu* ca să faciliteze dezertarea. De fapt, el se află încă în serviciul activ. Acum e amiral. Toate submarinele din Pacific se află sub comanda lui. Iar aici, iată-l pe căpitanul Marko Aleksandrovici Ramius din Forţele Navale Sovietice. A fost căpitan pe *Octombrie Roşu.* Toţi sunt încă în viaţă. Ramius locuieşte acum la Jacksonville, în Florida. Lucrează la baza navală din Mayport sub numele de Mark Ramsey. Are un contract de consultant, a explicat el. Un lucru obişnuit. Obţine stipendii grase de la guvern, dar numai Dumnezeu ştie că le merită.

Donner observă detaliile şi recunoscu unul dintre chipurile străine. Era al naibii de sigur că ăsta nu era un fals. Şi pentru treaba asta existau unele reguli. Dacă minţea cineva, un reporter, nu era deloc greu să te convingi că cei în drept vor descoperi cine a încălcat legea – mai rău încă, acea persoană devenea o ţintă şi, în felul lor, mijloacele de informare în masă erau un reclamant mai nemilos decât putea spera vreodată să devină orice persoană din Ministerul de Justiţie. De fapt, sistemul juridic avea nevoie de desfăşurarea unui

proces legal.

— Da, spuse ziaristul.

Primul teanc de fotografii fu pus la loc în dosar. Acum apăru un nou dosar din care fu scoasă o fotografie.

— Îl recunoşti pe tipul ăsta?

— Ăsta-i… stai o clipă. Generalul nu-ştiu-cum. Era…

— Nikolai Gherasimov. A fost preşedinte al fostului K.G.B.

— A murit într-un accident de avion în…

Fu scoasă o altă fotografie. Înfăţişa un tip mai în vârstă, mai cărunt şi care arăta mult mai bine.

— Poza asta a fost făcută la Winchester, în Virginia, acum doi ani. Ryan s-a dus la Moscova. Ştirile îl prezentau drept consilier tehnic la convorbirile START. L-a ajutat pe Gherasimov să dezerteze. Nimeni nu ştie exact cum. Nevastă-sa şi fiică-sa au părăsit şi ele ţara. Operaţiunea a fost condusă direct din biroul judecătorului Moore. Ryan s-a ocupat mult de astfel de treburi. De fapt, n-a făcut parte din sistem. Ryan ştie… adevăru-i că, trebuie să recunoaştem, tipul e un spion de primă mână, nu crezi? Se presupune că lucra direct pentru Jim Greer, în cadrul Departamentului de Interne. O mască sub o altă mască. Ryan n-a făcut niciodată o greşeală într-o operaţiune şi asta-i ceva cu care se poate mândri. Nu sunt mulţi care se pot lăuda cu aşa ceva, dar asta se explică, printre altele, prin faptul că este un ticălos fără milă. Eficient, da, dar ticălos! A trecut de toate treptele birocraţiei ori de câte ori a fost nevoie. De fiecare dată, procedează în felul lui şi dacă-i stai în cale… Ei bine, am îngropat un rus mort pe *Octombrie Roşu* şi un *î*ntreg echipaj Alfa din largul Carolinelor, ca să păstrăm operaţiunea asta secretă. Despre operaţiunea de faţă nu sunt sigur. La dosar nu se află nimic, dar există multe goluri aici. Dosarul nu ne spune cum au fugit soţia şi fiica. Tot ce ştiu eu sunt zvonuri destul de transparente.

— Fir-ar să fie, bine-ar fi fost să fi avut toate astea cu câteva ore în urmă.

— Te-a tras pe sfoară, nu-i aşa?

Întrebarea venea din partea lui Ed Kealty, prin telefon.

— Cunosc problema, zise înaltul oficial de la C.I.A. Ryan este dibaci. Foarte dibaci. A trecut prin C.I.A. ca o vijelie, precum Dorothy Hamill la Innsbruck. Ani de zile a făcut asta. Congresul ţine la el. De ce? Se poartă ca tipul cel mai deschis dintre cei care sunt de partea lui Honest Abe. Numai că a omorât nişte semeni. Omul se numea Paul Webb şi era înalt funcţionar în Directoratul pentru Informaţii, dar nu destul de experimentat ca să-şi împiedice întreaga unitate să sfârşească pe lista R.I.F. Ar fi trebuit să ajungă până acum expert în informaţii, îşi zicea Webb şi ar fi reuşit asta dacă Ryan nu l-ar fi tras de urechi pe James Greer şi nu i-ar mai fi dat drumul. Astfel încât

cariera lui se sfârşise ca grad superior al C.I.A. şi acum această funcţie i se retrăgea. Se pensionase. Asta nu i-o poate lua nimeni… Ei bine, dacă s-ar afla că a şterpelit dosarele astea de la Langley, ar da de belea… sau poate că nu. Ce s-a întâmplat, până la urmă, cu ciripitorii? Mijloacele de informare i-au protejat destul de bine şi el şi-a dus serviciul până la capăt… în plus, nu i-ar fi convenit să participe la un exerciţiu de reducere a forţelor armate. Într-o altă epocă, deşi nu i-ar plăcea să recunoască nici faţă de sine însuşi, furia l-ar fi împins să se înfrunte cu… Nu chiar cu un duşman. Dar mediile de informare nu erau un duşman, nu? El încearcă să se convingă de asta, deşi timp de o întreagă carieră a gândit altfel.

— Ai fost tras pe sfoară, Tom, repetă Kealty în telefon. Fii bine venit printre noi! Nici nu-ţi dai seama de câte e în stare… Paul, povesteşte-i despre Columbia!

— N-am găsit nici un dosar în problema asta, recunoscu Webb. Nu ştiu unde poate fi… Există dosare speciale cu ştampila datei pe ele. Ca, de pildă, 2050, data cea mai importantă.

— Cum de se întâmplă aşa ceva? întrebă Donner. Am mai auzit despre chestia asta, dar n-am reuşit niciodată să confirm…

— Cum se întâmplă aşa ceva? Cum ţin lucrurile astea în afara statisticilor? Sunt probleme care trebuie să treacă prin Congres, o parte nescrisă a procesului de supraveghere. Agenţia se prezintă acolo cu o mică problemă, cere să i se acorde un tratament special şi, dacă Congresul este de acord, dosarul ia calea unui depozit special… Ei, după câte ştiu eu, toată chestiunea asta a fost făcută bucăţi şi prefăcută în îngrăşăminte. Totuşi pot să vă ofer unele fapte verificabile, încheie Webb pe un ton tărăgănat, elegant.

— Ascult, zise Donner.

Şi magnetofonul lui făcea acelaşi lucru.

— Cum îţi imaginezi că au distrus columbienii cartelul de la Medellin? întrebă Webb, presându-l şi mai mult pe Donner. N-a fost chiar atât de greu. Oamenii ăştia cred că se pricep la intrigi, îşi zise Webb cu un zâmbet nevinovat. Ei bine, a avut loc un fel de luptă a facţiunilor interne, au explodat câteva bombe şi… Erau bombe ale C.I.A.-ului. Cumva… n-aş putea spune exact cum, noi am pus la cale lupta dintre facţiuni. Un lucru ştiu sigur: Ryan s-a aflat acolo. Mentorul lui de la Langley a fost James Greer – erau ca tată şi fiu. Dar când James a murit, Ryan n-a putut fi văzut la înmormântare, nu era nici acasă, nici plecat cu treburi ale C.I.A.-ului… S-a întors tocmai atunci de la o conferinţă N.A.T.O., din Belgia. Dar, apoi, a pierit, pur şi simplu, cum făcuse şi înainte de atâtea ori. Curând după aceea, Consilierul de Securitate Naţională al preşedintelui, Jim Cutter, a suferit un accident: a fost călcat de un autobuz de tranzit, nu-i aşa? N-a fost atent? A ţâşnit, pur şi simplu, în faţa autobuzului… Aşa a spus

F.B.I.-ul, dar tipul care a afirmat asta a fost Dan Murray. Şi care-i funcţia lui în prezent? Director la F.B.I., aşa-i? Întâmplarea face ca el şi cu Ryan să se cunoască de peste zece ani. Murray era un tip „special" atât pentru Emil Jacobs, cât şi pentru Bill Shaw. Când F.B.I.-ul avea nevoie să se facă o treabă repede, apela la Murray. Înainte de asta fusese ataşat legal la Londra – ăsta-i un post pentru spioni, o mulţime de contacte cu grupurile de informaţii de acolo; Murray reprezintă partea întunecată a F.B.I.-ului, realizările importante şi relaţiile utile. Şi l-a ales pe Pat Martin drept consilier al lui Ryan pentru contactele cu Curtea Supremă. Începi să te lămureşti?

— Stai un pic. Îl cunosc pe Murray. E un ticălos dur, dar e un poliţist cinstit...

— A fost în Columbia cu Ryan, ceea ce înseamnă că s-a făcut nevăzut exact în aceeaşi perioadă. Repet: nu am dosarul privind operaţiunea asta. Nu pot dovedi nimic. Uită-te la desfăşurarea evenimentelor! Directorul Jacobs şi toţi ceilalţi au fost ucişi şi imediat după asta au explodat nişte bombe în Columbia şi o mulţime dintre băieţii cartelului s-au dus să discute problema cu Dumnezeu... Dar au mai pierit şi o groază de oameni nevinovaţi. Asta-i problema cu bombele. Mai ţii minte că Bob Fowler a pus asta în discuţie? Deci ce se întâmplă atunci? Ryan dispare. La fel şi Murray. Îmi închipui că s-au dus acolo să pună capăt operaţiunii înainte de a scăpa din mână... Pe urmă, Cutter moare într-un moment convenabil. El n-a avut curaj să se bage într-o treabă murdară; probabil că el ştia asta şi poate că oamenii se temeau că o să clacheze fiindcă n-avea nervii tari. Dar Ryan pot să jur că i-a avut şi-i are încă. Murray... Ei bine, îi face de petrecanie directorului F.B.I.-ului şi face praf o organizaţie serioasă, lucru pe care nu pot să spun că-l dezaprob. Ticăloşii ăia de la Medellin au sărit mult peste cal şi au făcut asta într-un an electoral, aşa că Ryan era îndreptăţit să le ia mingea de la picior, iar cineva i-a eliberat un permis de vânătoare şi poate că lucrurile au scăpat un pic de sub control... Se mai întâmplă... Aşa că s-a dus acolo să pună capăt afacerii. Cu succes, sublinie Webb. De fapt, întreaga operaţiune a fost un succes. Cartelul s-a dezmembrat...

— Altul nou i-a luat locul, obiectă Donner.

Webb dădu din cap cu zâmbetul unui cunoscător.

— E-adevărat şi n-au ucis nici un funcţionar superior american, nu-i aşa? Le-a explicat cineva care sunt regulile. Repet, nu spun că tot ce-a făcut Ryan a fost ceva greşit, cu o singură mică excepţie.

— Care? întrebă Donner, dezamăgindu-l pe Webb, deşi povestea ajunsese să-l pasioneze.

— Când desfăşori forţe militare într-o ţară străină şi omori oameni, numeşti asta un act de război. Dar, repet, pentru Ryan asta era o bagatelă. Flăcăul ăsta are nişte figuri pe cinste. Jim Greer l-a antrenat

bine. Poţi să-i dai drumul lui Ryan într-o cisternă septică şi-o să iasă de acolo mirosind a Old Spice.

— Deci ce-i reproşezi?

— În sfârşit, mi-ai pus întrebarea, remarcă Webb. S-ar putea ca Jack Ryan să fie cel mai bun specialist în informaţii pe care l-am avut de treizeci de ani încoace, de la Allen Dulles, poate de la Bill Donovan. *Octombrie Roşu* a fost o lovitură strălucită. Şi mai grozav a fost că l-a scos din ţară pe preşedintele K.G.B.-ului. Cu treaba aia din Columbia, în fine, a tras tigrul de coadă, uitând că tigrul are gheare mari. Bine, admise el, Ryan e un spion de primă mână, dar îi trebuie cineva care să-i spună cum stă cu legea, Tom.

— Un tip ca ăsta n-o să fie niciodată ales, remarcă Kealty, străduindu-se să nu spună prea mult.

Din fericire, Webb continuă:

— A făcut treabă foarte bună la Agenţie. A fost chiar un bun consilier pentru Roger Durling, dar asta nu-i acelaşi lucru cu a fi preşedinte. Da, te-a dus de nas, domnule Donner. Poate că l-a dus de nas şi pe Durling... Sau poate că nu, dar cine ştie? Dar tipul ăsta reconstruieşte tot guvernul ăsta blestemat şi-o face după chipul şi asemănarea lui, în caz că n-ai observat. Toate numirile pe care le-a făcut au fost cu oameni cu care a lucrat, cu unii pentru o lungă perioadă, cu alţii drept parteneri apropiaţi. Murray în fruntea F.B.I.-ului... Îl vrei pe Dan Murray responsabil de agenţia cea mai puternică de aplicare a legii din America? Vrei ca ăştia doi să aleagă Curtea Supremă? Unde o să ajungem cu el?

Webb făcu o pauză şi oftă.

— Nu-mi place să fac aşa ceva. El e unul de-al nostru de la Langley, dar nu-i cazul să devină preşedinte, nu? Am o obligaţie faţă de ţara mea şi ea nu se confundă cu Jack Ryan.

Webb strânse fotografiile şi le vârî la loc în dosare.

— Trebuie să mă întorc. Dacă află cineva ce am făcut... Uite ce-a păţit Jim Cutter...

— Mulţumesc, spuse Donner. Acum avem de luat câteva hotărâri.

Ceasul lui arăta 3.15 şi trebuia să se grăbească. Era de la sine înţeles că hotărârile trebuia să fie duse la îndeplinire. Se pregătea ceva mai cumplit decât mânia unei femei geloase. Era vorba de un reporter care şi-a dat seama că fusese dus de nas.

Toţi cei nouă erau pe moarte. Aveau să mai trăiască între cinci şi opt zile, dar erau cu toţii condamnaţi şi ei ştiau asta. Se uitau ţintă la aparatele de filmat de deasupra capetelor lor şi nu mai aveau nici o speranţă. Execuţia lor va fi şi mai crudă decât hotărâse tribunalul. Sau aşa credeau ei. Acest grup promitea să fie mai periculos decât

primul… Ei ştiau mai multe despre ceea ce se petrecea… şi, în consecinţă, erau mai reţinuţi. În timp ce Moudi privea, personalul medical militar extrăgea probe de sânge de la subiecţi, care aveau să confirme şi, apoi, să cuantifice gradul infestării lor. Personalul inventase o metodă de a-i opri pe „pacienţi” să se zbată în timp ce erau manevraţi – un braţ smucit în momentul nepotrivit putea să facă un infirmier să înfigă acul în alt trup, aşa că, în timp ce un om lua proba, un altul ţinea un cuţit la gâtul subiectului. Deşi criminalii se credeau condamnaţi, erau totuşi criminali şi laşi, deci nu doreau să-şi grăbească moartea. Nu era o tehnică medicală bună, dar, de fapt, nu era nimeni în acea clădire care să practice medicina adevărată. Moudi urmări procesul câteva minute, apoi părăsi camera de monitorizare.

Fuseseră pesimişti în multe privinţe, între altele în legătură cu cantitatea de virus necesară. În cisterna de cultură, Ebola consumase rinichii şi sângele de maimuţă cu o poftă ale cărei rezultate îl îngrozise chiar şi pe director. Deşi se petrecea, în esenţă, la nivel molecular, era ca şi cum ai fi urmărit nişte furnici năvălind asupra unor fructe putrede; păreau că vin de nicăieri, apoi le acopereau, înnegrindu-le cu trupurile lor. Tot aşa şi cu virusul Ebola; deşi erau prea mici ca să-i poată vedea, erau, de fapt, trilioane care mâncau ţesutul ce li se oferise drept hrană. Ceea ce fusese o culoare se transformase în alta şi nu era nevoie să fi medic ca să ştii că conţinutul cisternei era respingător, depăşind orice descriere. Era de-ajuns să-şi arunce ochii la oribila „supă” ca să-i îngheţe sângele în vine. Erau kilograme întregi acum şi totul creştea, folosind sângele omenesc furnizat de banca de sânge din Teheran.

Directorul examina o probă sub microscopul electronic, comparând-o cu o alta. În timp ce Moudi se apropia, văzu eticheta cu data de pe fiecare. Una era de la Jean Baptiste. Cealaltă era nou-venită de la un „pacient” din cel de-al doilea grup de nouă.

— Sunt identice, Moudi, spuse el, întorcând capul când bărbatul mai tânăr se apropie.

Acest lucru nu era atât de firesc cât te-ai fi aşteptat. Una dintre caracteristicile virusurilor era aceea că, fiind vii abia la limită, nu prea erau în stare de o adevărată reproducere. A.R.N.-ul (acidul ribonucleic) nu avea „funcţia replicării”, care făcea ca fiecare generaţie să calce pe urmele predecesoarei ei. Era o serioasă slăbiciune în procesul de adaptare a Ebolei şi a multor altor organisme similare. Mai devreme sau mai târziu, fiecare izbucnire a Ebolei se epuiza şi acesta era unul dintre motive.

Virusul însuşi, prost adaptat la gazda umană, devenea mai puţin virulent. Şi tocmai asta făcea din el armă biologică. Va ucide. Se va răspândi. Apoi, va muri înainte de a se răspândi prea mult. Cât despre puterea lui de a ucide, asta depindea de distribuţia lui iniţială. Avea, în

acelaşi timp, o cumplită forţă letală şi capacitatea de a se autolimita.

— Avem deci cel puţin trei generaţii de stabilitate.

— Şi, prin extrapolare, probabil între şapte şi nouă.

Directorul de proiect, deşi pervertea ştiinţa medicală, era conservator în privinţa problemelor tehnice. Moudi ar fi spus între nouă şi unsprezece. Era mai bine dacă directorul avea dreptate, recunoscu el în sinea sa, îndepărtându-se.

Pe o masă de lângă peretele cel mai îndepărtat se vedeau douăzeci de recipiente. Asemănătoare celor folosite pentru infectarea primului lot de criminali, dar uşor modificate, erau etichetate drept borcănaşe folosite pentru o cremă de ras europeană populară. (Firma aparţinea, de fapt, unor americani, prilej de amuzament pentru cei implicaţi în proiect.) Fuseseră exact ceea ce indicau etichetele, fiind transportate în loturi separate în douăsprezece oraşe diferite din cinci ţări diferite, după cum arătau numerele lotului scrise cu cerneală pe fundul lor curbat. Aici, la ferma pentru maimuţe, fuseseră golite şi dezasamblate cu grijă pentru a fi modificate. Fiecare va conţine o jumătate de litru din „supa" diluată, plus un gaz neutru propulsor (nitrogen, care n-ar fi implicat nici un fel de reacţie chimică în „supă" şi n-ar fi produs o combustie) şi o cantitate mică de lichid de răcire. O altă parte a echipei testase deja sistemul de livrare. Nu se va petrece nici un fel de degradare a Ebolei timp de mai mult de nouă ore. După aceea, o dată cu pierderea lichidului de răcire, particulele virusului vor începe să moară în progresie lineară. La nouă plus opt ore, peste zece la sută dintre particule vor fi moarte, dar acelea, îşi spunea Moudi, erau, oricum, cele slabe şi, probabil, nu era de aşteptat să producă boala. La nouă plus şaisprezece ore, cincisprezece la sută vor fi moarte. După aceea, aşa cum au dovedit experimentele, la fiecare opt ore – din nu se ştie ce motiv, numerele păreau să concorde cu a treia parte dintr-o zi – vor mai muri încă cinci la sută. Deci…

Era destul de simplu. Toţi călătorii vor părăsi Teheranul pe calea aerului. Timpul de zbor până la Londra: şapte ore. Timpul de zbor până la Paris, cu treizeci de minute mai puţin. Timpul de zbor până la Frankfurt – şi mai scurt. Problema depindea de ce moment al zilei era ales, observase Moudi. În cele trei oraşe se vor găsi uşor zboruri de legătură. Bagajele nu vor fi cercetate, deoarece călătorii vor pleca spre o altă ţară, drept care controlul vamal nu era necesar, deci nimeni nu va observa borcănaşele cu cremă de ras neobişnuit de reci. Când lichidul de răcire se va epuiza, călătorii se vor afla pe locurile lor de clasa întâi, urcând la altitudinea de zbor spre oraşele destinaţiei lor finale unde condiţiile vor fi aceleaşi. Existau zboruri directe din Europa la New York, Washington, Boston, Philadelphia, Chicago, San Francisco, Los Angeles, Atlanta, Dallas, Orlando şi zboruri de legătură regulate la Las Vegas şi Atlantic City – practic spre toate marile oraşe

ale Americii. Toţi călătorii vor zbura la clasa întâi, ca să-şi recupereze bagajele şi să treacă prin vamă cât mai repede. Vor avea rezervări bune la hotel şi bilete retur cu care vor ieşi din diferite aeroporturi. De la timpul zero până la livrare nu vor trece mai mult de douăzeci şi patru de ore, prin urmare optzeci la sută din cantitatea de Ebola va fi activă. De fapt, totul era o întâmplare în mâna lui Allah... Dar, nu! Moudi clatină din cap. El nu era ca directorul. Nu va atribui acest act voinţei lui Dumnezeu. Oricum va fi, oricât ar fi de necesar ţării lui – de fapt, o nouă ţară – nu-şi va profana convingerile religioase, spunând sau măcar gândind acest lucru.

Era ceva destul de simplu? Fusese simplu cândva, dar apoi devenise un fel de tradiţie. Sora Jean Baptiste, trupul ei de mult incinerat... în loc să fi lăsat în urma ei copii, aşa cum trebuie să lase un trup de femeie, lăsase ca singura ei moştenire fizică boala şi acesta era un act atât de răuvoitor, încât Allah se simţea, cu siguranţă, ofensat. Dar ea mai lăsase ceva, o moştenire reală. Cândva, Moudi îi urâse pe toţi occidentalii pentru că erau necredincioşi. La şcoală învăţase despre cruciade şi cum presupuşii soldaţi ai „profetului" Iisus îi căsăpiseră pe musulmani, aşa cum mai târziu, Hitler îi căsăpise pe evrei şi din asta el trăsese concluzia că toţi occidentalii şi toţi creştinii erau inferiori oamenilor credinţei lui şi era uşor să urăşti astfel oameni, era uşor să-i excluzi ca pe nişte nimicuri din lumea virtuţii şi a credinţei. Dar când se gândea la acea femeie! Ce însemna Occidentul şi ce însemna creştinătatea? Criminalii secolului al XI-lea sau o femeie cucernică a secolului al XX-lea care-şi refuzase orice dorinţă omenească pe care-ar fi putut-o avea... pentru ce? Ca să slujească bolnavii, să-şi propovăduiască credinţa. Mereu smerită, mereu onestă... Nu-şi încălcase niciodată legământul sărăciei, castităţii şi supunerii – era sigur de asta şi, deşi aceste legăminte şi credinţe puteau fi false, nu puteau fi cu totul false. El învăţase de la ea acelaşi lucru pe care-l învăţase Profetul. Nu exista decât un singur Dumnezeu. Nu exista decât o singură învăţătură. Ea le slujise pe amândouă cu inima curată, oricât de rătăcite puteau fi credinţele ei religioase.

Nu fusese numai sora Jean Baptiste. Fusese şi Maria Magdalena. Şi ea fusese ucisă... De ce? Pentru credinţă faţă de religia ei, faţă de legământul ei, faţă de prietena ei, lucruri pe care Sfântul Coran nu le dezaproba câtuşi de puţin.

Ar fi fost mult mai uşor pentru el dacă-ar fi lucrat cu negri africani. Coranul detesta credinţele lor religioase, de vreme ce mulţi dintre ei continuau să fie păgâni în faptă, dacă nu în ceea ce spuneau că credeau, fără a arăta că ştiu cu adevărat cine era Unicul Dumnezeu, aşa că i-ar fi fost uşor să-i dispreţuiască şi nu şi-ar fi făcut deloc griji în privinţa creştinilor... Dar îi cunoscuse pe Jean Baptiste şi pe Maria

Magdalena. De ce? De ce se întâmplase aşa?!

Din păcate pentru el, era prea târziu ca să-şi pună astfel de întrebări. Trecutul era trecut. Moudi se duse spre colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi-şi turnă o cană de cafea. De mai bine de o zi era în picioare şi o dată cu oboseala apăreau şi îndoielile, aşa că spera că băutura aceea le va alunga până ce sosea somnul şi o dată cu el odihna şi, poate, pacea.

— Cred că glumeşti, rânji Arnie în telefon.

Vocea lui Tom Donner avea un vădit ton de scuză.

— Poate că-i vorba de detectorii de metale de pe parcurs. Vreau să spun că banda este deteriorată. Poţi să vezi şi să auzi destul de bine, dar se distinge un zgomot pe transmisia audio. Nu este de calitate. Întreaga muncă de o oră este ratată. N-o putem folosi.

— Deci? întrebă Arnie.

— Deci avem o problemă, Arnie. Transmisia ar fi trebuit să aibă loc la 9.00.

— Ce ar trebui să fac eu în legătură cu asta?

— Ryan poate s-o facă pe viu? Ar fi mai bine aşa, propuse coordonatorul.

Şeful de personal al preşedintelui fu pe punctul să spună ceva îngrozitor. Dacă asta ar fi fost o săptămână în care canalele ar fi făcut toate eforturile să-şi mărească audienţa ca să obţină câştiguri comerciale, l-ar fi putut acuza pe Donner că făcea acest lucru deliberat. Nu, aceasta era o limită pe care nici măcar el nu putea s-o depăşească. A trata presa la acest nivel era ca şi cum ai fi fost Clyde Beatty în ringul central, înarmat cu un revolver fără gloanţe, ţinând nişte fiare ale junglei în şah, conducând tot timpul jocul, dar ştiind că fiarele aveau nevoie de noroc doar o dată. Nu oferi însă decât tăcere, silindu-l pe Donner să facă următorul pas.

— Uite ce e, Arnie, se va păstra aceeaşi agendă. De câte ori îi dăm preşedintelui prilejul de a-şi repeta textul? Şi azi-dimineaţă s-a descurcat bine. John e şi el de aceeaşi părere.

— Nu se poate înregistra? întrebă van Damm.

— Arnie, eu intru în emisie peste patruzeci de minute şi sunt ocupat până la 7.30. Am treizeci de minute ca să dau o fugă până la Casa Albă, să fac pregătirile necesare şi să înregistrez, apoi să mă întorc cu banda aici, totul înainte de 9.00. Vrei să-mi împrumuţi unul dintre elicopterele lui?

Făcu o pauză.

— Uite, am să-ţi spun ceva. O să spun în emisie că s-a stricat banda şi că şeful a avut amabilitatea să intre în direct cu noi. Dacă nici asta nu e o emisie trăsnet, nu ştiu cum să-i mai zic…

Luminile roşii de alarmă ale lui van Damm se aprinseră toate. Ştirea

bună era că Jack se descurcase destul de bine. Nu perfect, dar destul de bine, mai ales în privinţa sinceităţii. Chiar în chestiunile controversate dăduse impresia că credea ceea ce spunea. Ryan ştia să se lase instruit şi învăţa repede. Nu arătase atât de relaxat cât trebuia, dar asta nu era o problemă. Ryan nu era politician – spusese asta de vreo două-trei ori – aşa că faptul că părea puţin tensionat nu conta. Grupurile de control din cinci oraşe diferite apreciaseră unanim atitudinea lui Jack fiindcă acţionase ca unul de-al lor. Ryan nu ştia că Arnie şi liderii politici făcuseră acest lucru. Acel mic program era tot atât de secret ca o operaţie a C.I.A.-ului, dar Arnie îl justifica faţă de sine însuşi ca pe o verificare a realităţii privitoare la felul cum preşedintele putea să-şi proiecteze cât mai bine agenda şi imaginea pentru a guverna efectiv – de fapt, nici un preşedinte nu ştiuse vreodată tot ce se făcuse în numele său. Da, Ryan dovedise aptitudini prezidenţiale, nu în felul obişnuit, ci în stilul lui personal şi o făcuse bine, aşa considerau toate grupurile de control. Şi faptul că apărea pe viu era o treabă foarte bună care va face ca mult mai multă lume să apese pe butonul canalului N.B.C. Arnie dorea ca lumea să ajungă să-l cunoască pe Ryan mai bine.

— În regulă, Tom, îndrăznesc să spun da. Dar trebuie să-l întreb şi pe el.

— Repede, te rog, răspunde Donner. Dacă nu e de acord, va trebui să dăm peste cap tot programul de astă-seară şi asta ar fi o pacoste, nu crezi?

— Revin în cinci minute, făgădui van Damm.

Apăsă butonul telefonului şi ieşi rapid din birou, lăsând receptorul pe masă.

— Sunt în drum spre şef, le spuse el agenţilor Serviciilor Secrete din coridorul est-vest. Paşii lui i-au avertizat să i se ferească din cale chiar înainte de a-i întâlni privirea.

— Da? zise Ryan.

Nu se întâmpla des să-i fie deschisă uşa fără a fi avertizat dinainte.

— Trebuie să refacem interviul, zise Arnie cam cu răsuflarea tăiată.

Jack îşi scutură capul, surprins.

— De ce? Uitasem să mă-nchei la pantaloni?

— Mary verifică întotdeauna asta. S-a încurcat banda şi nu mai avem timp să reînregistrăm. Aşa că Donner m-a rugat să te întreb dacă vrei să apari în direct la ora 9.00. Sunt aceleaşi întrebări, totu-i la fel... Nici un fel de şopârle, se grăbi Arnie să spună. Ce-ar fi s-o aducem şi pe soţia ta?

— Lui Cathy n-o să-i placă treaba asta. De ce? întrebă preşedintele.

— De fapt, n-are altceva de făcut decât să stea acolo şi să zâmbească. O să facă impresie bună celor ce-o privesc. Jack, ea trebuie să joace, din când în când, rolul primei doamne. Acum va fi o

treabă uşoară. Poate că n-ar fi rău să-i aducem şi pe copii mai spre sfârşit...

— Nu, copiii mei nu vor apărea în public. Punct! Cathy şi cu mine am discutat problema asta.

— Da, dar...

— Nu, Arnie, nici azi, nici mâine şi niciodată. Nu!

Vocea lui Ryan era la fel de categorică precum o sentinţă la moarte.

Şeful personalului îşi dădu seama că nu-l va convinge pe Ryan să facă tot ce-ar fi dorit el. Poate va fi nevoie de ceva timp pentru asta, dar, până la urmă, se va da pe brazdă. Nu se putea să faci parte din acea categorie dacă nu le îngăduiai să-ţi vadă copiii, dar acum nu era momentul să insiste pe chestiunea asta.

— O s-o întrebi pe Cathy?

Ryan oftă şi dădu din cap.

— Fie!

— Foarte bine. Perfect! O să-i spun lui Donner că s-ar putea să apară şi ea, dar încă nu suntem siguri din cauza îndatoririlor ei medicale. O să mai aibă şi Donner la ce se gândi. Şi asta o să te calmeze şi pe tine. Nu uita: asta-i funcţia principală a primei doamne.

— Vrei să-i spun şi ei asta, Arnie? Nu uita că ea e chirurg şi ştie să mânuiască un bisturiu.

Van Damm râse.

— Îţi spun eu ce e cu ea. E o doamnă grozavă şi are mai multă forţă decât oricare dintre noi. Ia-o încet, îl sfătui el.

— Bine. Înainte de masă, îşi zise Ryan.

— În regulă. E de acord. Dar ar trebui s-o rugăm pe nevastă-sa să vină şi ea.

— De ce?

— De ce nu?! vru să ştie Arnie. Nu-i nimic sigur. Ea nu s-a întors încă de la lucru, adăugă el şi asta-l făcu pe reporter să zâmbească.

— Bine, Arnie, mulţumesc. Îţi rămân îndatorat. Donner lăsă telefonul.

— Îţi dai seama că tocmai i-ai spus o minciună preşedintelui Statelor Unite? remarcă John Plumber pe gânduri.

Plumber era un profesionist mai în vârstă decât Donner. Nu era chiar din generaţia lui Edward R. Murrow. Se apropia de şaptezeci şi fusese adolescent pe vremea celui de-al doilea război mondial, dar fusese în Coreea ca tânăr reporter şi lucrase ca corespondent extern la Londra, la Paris, la Bonn şi, în cele din urmă, la Moscova. Plumber fusese alungat de la Moscova şi poziţia lui, oarecum de stânga, de simpatie faţă de Uniunea Sovietică, nu s-a schimbat totuşi niciodată. Dar, mai mult decât atât, deşi nu făcea parte din generaţia lui Murrow,

crescuse ascultându-l pe nemuritorul corespondent de la C.B.S. şi, chiar şi astăzi, dacă închidea ochii putea să audă vocea aspră şi autoritară. Poate că asta se datora faptului că Ed îşi începuse cariera la radio când vocea cuiva era moneda forte a profesiunii. Avea, cu siguranţă, cunoştinţe de limbă mai bune decât majoritatea celor din epoca lui şi infinit mai bune decât reporterii şi ziariştii semidocţi ai generaţiei de azi. Plumber era un fel de savant în felul lui, un cercetător devotat al literaturii elisabetane şi încerca să-şi redacteze articolele şi comentariile spontane cu eleganţă, conformă cu cea a profesorului pe care doar îl urmărise şi-l ascultase, deşi nu-l cunoscuse niciodată. Mai mult decât pentru orice altceva, oamenii îl ascultaseră pe Murrow datorită onoarei lui, îşi spuse John Plumber. Fusese la fel de dur ca oricare dintre reprezentanţii generaţiei următoare de „ziarişti de investigaţii" pe care-i pregăteau acum şcolile, dar puteai fi oricând sigur că Ed Murrow era corect. Şi puteai fi oricând sigur că nu încălca regulile. Plumber făcea parte din generaţia care socotea că această profesie trebuia să aibă reguli, iar între astea, una era aceea că nu trebuie niciodată să minţi. Puteai să adaptezi, să deformezi, să transformi un pic adevărul ca să obţii informaţii din partea cuiva – asta era altceva – dar nu trebuia să-i spui niciodată cuiva ceva în mod deliberat fals. Asta îl tulbura pe John Plumber. Ed n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. În nici un caz.

— John, ne-a tras pe sfoară.

— Asta-i părerea ta…

— Informaţia pe care-am primit-o eu… Ei bine, ce-ţi închipui? Au fost două ceasuri demente în care întregul personal de cercetare al canalului a asamblat frânturi de detalii minore din care nici măcar două-trei, puse cap la cap, nu ajungeau să însemne mare lucru. Dar totul s-a confirmat şi asta-i cu totul altceva…

— Eu nu sunt sigur, Tom, spuse Plumber, frecându-se la ochi. Ryan e, cumva, depăşit de realitate? Da, aşa cred… Dar face eforturi, nu? E clar că face. Este cinstit? Eu aşa cred. Ei bine, tot atât de cinstit pe cât sunt şi ceilalţi, se corectă el.

— Atunci, îi vom da şansa s-o dovedească.

Plumber nu mai spuse nimic. În faţa ochilor colegului său mai tânăr se perindă imaginea unor evaluări şi chiar a unui premiu Emmy, la fel de ademenitoare ca imaginea prunelor glasate în ajunul Crăciunului. În orice caz, Donner era coordonatorul principal, iar Plumber era comentatorul, în timp ce Tom se bucura de audienţa oficiului central din New York care fusese cândva populat de oameni din propria lui generaţie, în timp ce acum lucrau acolo oameni din generaţia lui Donner, mai mult afacerişti decât ziarişti, pentru care evaluările erau ca Sfântul Graal în declaraţiile lor trimestriale de profituri.

— Ei bine, lui Ryan îi plac oamenii de afaceri, nu-i aşa?

— Presupun că da.

Elicopterul aterizează pe pista de pe pajiştea dinspre sud. Şeful echipajului smuci uşa şi sări afară, apoi o ajută pe Prima Doamnă să iasă, cu un zâmbet. O urmară membrii gărzii ei personale care păşiră pe colina ce ducea spre intrarea dinspre sud, apoi spre lift, unde Roy Altman apăsă pe un buton în locul ei, căci primei doamne nu-i era nici asta îngăduit să facă.

— CHIRURGUL este în lift, în drum spre reşedinţă, raportă agentul Raman de la parter.

— În regulă, confirmă Andrea Price de sus.

Ea le ordonase deja celor de la Serviciul de Securitate Tehnică să verifice toate detectoarele de metale pe care echipa de la N.B.C. Le instalase pe parcurs. Şeful Serviciului observă că uneori deveneau cam nesigure şi că benzile Beta format mare, pe care le folosea canalul, puteau uşor să fie deteriorate – deşi el nu credea asta.

— Poate o modificare din pricina nivelului, presupuse ea.

— În nici un caz, îi răspunsese el, atrăgându-i atenţia, cam înţepat, că până şi aerul din Casa Albă era tot timpul controlat de oamenii lui.

Andrea se gândi să discute problema cu şeful personalului, dar asta n-ar fi servit la nimic. Îi înjură pe reporteri, în orice caz. Erau pacostea cea mai mare de-acolo.

— Salut, Andrea, zise Cathy, trecând repede pe lângă ea.

— Bună ziua, doamna doctor Ryan. Vi se va servi în curând masa.

— Mulţumesc, răspunse CHIRURGUL, îndreptându-se spre dormitorul ei.

La intrare se opri, văzând că îi fuseseră pregătite o rochie şi un set de bijuterii. Se încruntă, îşi aruncă pantofii din picioare şi-şi puse pe ea nişte haine obişnuite pentru masă, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară dacă existau ceva aparate de filmat ascunse care înregistrau orice mişcare.

Bucătarul Casei Albe, George Butler, îi era cu mult superior. O învăţase să facă o salată de spanac mai bună, adăugând un pic de rozmarin în sosul pe care ea îl tot îmbunătăţise de-a lungul anilor. Cathy chibiţa pe lângă el cel puţin o dată pe săptămână şi el o învăţa cum să folosească echipamentul perfecţionat al instituţiei.

Cathy se întreba uneori cât de pricepută ar fi devenit în ale bucătăriei dacă nu ar fi optat pentru medicină. Bucătarul-şef nu-i spusese că era talentată la treaba asta, de teamă să n-o trateze de sus – în definitiv CHIRURGUL era chirurg. Cu timpul se obişnuise cu preferinţele familiei şi descoperise că gătitul pentru un ţânc era o plăcere, mai ales când copilul venea, uneori, cu bodyguardul lui uriaş să ceară nişte gustări. Don Russell şi fetiţa beau lapte cu prăjiturele cel puţin o dată pe săptămână. NISIPARNIŢA devenise răsfăţata

personalului.

— Mami! strigă Katie Ryan văzând-o pe Cathy intrând pe uşă.

— Bună, iubito!

NISIPARNIŢA primi prima ei îmbrăţişare şi sărutare. POTUS o primi pe a doua. Copiii mai mari aveau răbdare, ca de obicei.

— Jack, de ce mi s-au pregătit nişte haine?

— O să apărem la televizor în seara asta, răspunse SPADASINUL plictisit.

— De ce?

— Banda înregistrată azi-dimineaţă s-a făcut varză şi ei vor s-o refacem pe viu la nouă şi, dacă eşti de acord, aş vrea să participi şi tu.

— Ca să răspund ce?

— Ce părere ai despre mine.

— Deci ce trebuie să fac, să apar cu o tavă cu fursecuri?

— George face cele mai bune fursecuri, ţinu NISIPARNIŢA să participe şi ea la conversaţie.

Ceilalţi râseră. Asta detensionă, oarecum, situaţia.

— Nu eşti obligată, dacă nu vrei, dar Arnie crede că-i o idee bună.

— Grozav! exclamă Cathy.

Îşi privi soţul aplecându-şi capul într-o parte. Uneori se întreba unde se aflau sforile de marionete cu care Arnie îl manipula pe soţul ei.

Bondarenko lucra, ca de obicei, târziu… sau devreme, depinde din ce unghi priveai lucrurile. Stătea la birou douăzeci de ore şi, de când fusese promovat general, descoperise că viaţa de colonel fusese mai bună. Pe când era colonel ieşea să facă alergări şi chiar reuşea să petreacă noaptea cu soţia sa de cele mai multe ori. De fapt, el întotdeauna aspirase la posturi mai înalte. Fusese întotdeauna ambiţios, altfel cum ar fi plecat un ofiţer din trupele de semnalizare în Munţii Afgani cu un Spetsnaz? Fiind recunoscut pentru talentele lui, lăsase în urmă postul de colonel, din propria-i iniţiativă, după ce lucrase ca prim-aghiotant al unui alt colonel ce se dovedise spion, un lucru care continua să-l îngrozească. Mişa Filitov, spion al Occidentului? Aceasta îi zdruncinase credinţa în multe lucruri, mai cu seamă credinţa în propria-i ţară… Dar, de fapt, ţara lui murise. Uniunea Sovietică, ţara care îl crescuse, care-i dăduse o uniformă şi-l instruise murise într-o noapte rece de decembrie, fiind înlocuită cu ceva mai mic şi mai… uşor de slujit. Era mai lesne s-o iubeşti pe Mama Rusia decât un uriaş imperiu poliglot. Acum era ca şi cum copiii adoptaţi plecaseră cu toţii şi adevăraţii copii rămăseseră, creând condiţiile unei familii fericite.

Dar o familie mai săracă… De ce nu-şi dăduse seama de asta mai devreme? Armata ţării sale fusese cea mai mare şi mai impresionantă din lume sau aşa gândise el cândva când i se înfăţişase cu masele ei

uriaşe de soldaţi şi arme şi cu glorioasa-i istorie de distrugere a invadatorilor nemţi în cel mai brutal război din istorie. Dar armata pierise în Afganistan şi dacă nu dispăruse chiar cu totul îşi pierduse chiar vlaga şi încrederea în sine, aşa cum se întâmplase cu armata Americii în Vietnam. Dar America îşi revenise, în timp ce ţara lui abia trebuia să înceapă un astfel de proces.

Atâta bănet irosit! Pe provinciile dispărute, acele nefericite lipsite de recunoştinţă pe care Uniunea le sprijinise generaţii întregi; acum duse o dată cu atâta bogăţie, iar, în unele cazuri, înstrăinate şi aliindu-se cu alţii ca să apară, apoi, după cum se temea el, ca duşmani. Aidoma unor ingraţi copii adoptaţi.

Golovko avea dreptate. Dacă acel risc trebuia stopat, treaba asta trebuia făcută repede. Dar cum? Fusese destul de greu să ai de-a face cu o mână de bandiţi ceceni.

Acum era şef de operaţiuni. Peste alţi cinci ani, va fi general de armată. Bondarenko nu-şi făcea iluzii privind viitorul. Era cel mai bun ofiţer din categoria lui de vârstă şi succesele lui în profesie îi aduseseră aprecieri la nivel înalt, fiind factorul hotărâtor în promovarea lui actuală. Putea obţine acel post la timp ca să poarte ultima bătălie falimentară a Rusiei. Sau poate că nu. După cinci ani, dacă beneficia de fonduri şi de mână liberă ca să reorganizeze doctrina şi antrenamentul, s-ar putea să transforme armata rusă într-o forţă fără precedent. Putea să folosească fără jenă modelul american, după cum americanii folosiseră fără jenă doctrina tactică sovietică în Războiul din Golful Persic. Dar, ca să fie posibil acest lucru, avea nevoie de câţiva ani de pace relativă. Dacă şi-ar irosi forţele în hărţuielile de-a lungul periferiei sudice, nu va avea timpul şi fondurile necesare pentru salvarea armatei.

Deci ce trebuia el să facă? Era şef de operaţiuni. Era firesc ca el să ştie. Era de datoria lui să ştie. Numai că nu ştia. Pe primul loc se afla Turkmenistanul. Dacă nu punea o stavilă acolo, nu va mai putea face asta niciodată. Pe partea stângă a biroului său se afla o listă de divizii şi brigăzi disponibile, cu presupusele lor grade de pregătire. Pe partea dreaptă se vedea o hartă. Acestea două alcătuiau o combinaţie nefericită.

— Aveţi un păr atât de frumos, spuse Mary Abbot.

— Azi n-am operat, îi explică Cathy. Boneta îmi turteşte întotdeauna părul.

— De când aveţi aceeaşi coafură?

— De când ne-am căsătorit.

— N-aţi schimbat-o niciodată?

Doamna Abbot era surprinsă. Cathy nu făcu decât să scuture din cap. Credea că seamănă cu actriţa Susannah York sau, cel puţin, îi

plăcuse cum arăta aceasta într-un film pe care-l văzuse pe vremea când era studentă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Jack, nu? Nu-şi schimbase niciodată tunsoarea decât atunci când nu avusese vreme să-şi scurteze părul – un alt lucru de care personalul Casei Albe avea grijă o dată la două săptămâni. Acesta ştia foarte bine să se ocupe de viaţa lui Jack, mult mai bine decât ştiuse ea vreodată. Probabil că programa şi executa totul înainte de a întreba în prealabil, aşa cum făcea ea. Un sistem mult mai eficient, îşi zise Cathy.

Era mult mai nervoasă decât arăta sau decât fusese în prima zi de studii medicale, ori la prima ei operaţie, când a trebuit să închidă ochii şi să ţipe la mâinile ei, în gând, ca să înceteze tremuratul. Dar măcar o ascultaseră şi atunci şi o ascultau şi acum. Bine, îşi zise ea, ăsta era secretul. Aici era vorba de o procedură chirurgicală, ea era chirurgul şi un medic este întotdeauna stăpân pe situaţie.

— Cred că e bine aşa, zise doamna Abbot.

— Mulţumesc. Îţi place să lucrezi cu Jack?

Un zâmbet venit, parcă, din suflet.

— Nu poate suferi machiajul. Majoritatea bărbaţilor sunt aşa, recunoscu ea.

— Să-ţi spun un secret: nici eu nu pot să-l sufăr.

— Nu v-am machiat mult, se repezi Mary să spună. Pielea dumneavoastră n-are nevoie de mult fard.

Această remarcă de la femeie la femeie o făcu pe doamna Ryan să zâmbească.

— Mulţumesc.

— Pot să vă sugerez ceva?

— Bineînţeles.

— Lăsaţi să vă mai crească părul câţiva centimetri. Vi se va potrivi mai bine la forma feţei.

— Şi Elaine… coafeza mea din Baltimore… spunea la fel. Am încercat o dată. Boneta de chirurg îmi face părul sârmos…

— Putem să vă facem nişte bonete mai mari. Încercăm să avem grijă de primele doamne.

— Ah, da. Eu de ce nu m-am gândit la asta? se întrebă Cathy.

Ar fi fost mai ieftin decât să plece la lucru cu elicopterul…

— Mulţumesc!

— Pe aici.

Doamna Abbot o conduse pe FLOTUS în Salonul Oval.

De necrezut, dar Cathy mai fusese în acea încăpere doar de două ori şi doar o dată ca să se întâlnească cu Jack acolo. Deodată, lucrul i se păru ciudat. Dormitorul ei se afla la o distanţă mică de locul de muncă al soţului ei. Biroul o surprinse ca fiind izbitor de demodat, dar încăperea însăşi era uriaşă şi aerisită în comparaţie cu cea pe care o ocupa ea la Hopkins, chiar şi acum cu luminile şi camerele de filmat

TV instalate peste tot. Pe consola de vizavi de birou se afla ceea ce Serviciile Secrete numeau planta cea mai fotografiată. Mobila era prea oficială pentru a fi confortabilă, în timp ce covorul cu emblema prezidenţială brodată pe el era de-a dreptul sărăcăcios, îşi zicea ea. Dar nu era un birou normal pentru o persoană normală.

— Bună, iubito. Jack o sărută şi făcu prezentările. Ei sunt Tom Donner şi John Plumber.

— Bună ziua, spuse Cathy, zâmbind. Obişnuiam să vă ascult în timp ce pregăteam masa.

— Acum nu mă mai ascultaţi? o întrebă Plumber cu un surâs.

— N-avem televizor în sufrageria de sus şi eu nu mai am voie să pregătesc masa.

— Soţul nu vă ajută?

— Jack în bucătărie? Ei bine, la grătar se pricepe, dar bucătăria este teritoriul meu.

Cathy se aşeză, privindu-i în ochi. Nu era uşor. Luminile pentru filmarea TV erau deja aprinse. Făcu un efort în plus. Plumber îi plăcea. Donner ascundea ceva… Descoperirea o făcu să clipească şi să ia o atitudine mai severă. Simţi, brusc, dorinţa să-i spună ceva lui Jack, dar nu era…

— O clipă, spuse producătorul.

Andrea Price era, ca de obicei, în încăpere, stând lângă uşa ce ducea spre camera secretarelor, în timp ce uşa din spatele lui Cathy era deschisă spre coridor. Acolo se afla Jeff Raman. Alt tip ciudat, îşi zise Cathy, dar problema cu Casa Albă era că toată lumea te trata de parcă-ai fi fost Iuliu Cezar, sau mai ştiu eu cine. Era atât de greu să te poţi purta prietenos cu oamenii. Se părea că exista întotdeauna o piedică. De fapt, nici Jack, nici Cathy nu erau obişnuiţi să aibă servitori. Angajaţi, da, dar nu servitori. Ea îşi câştigase popularitatea printre asistentele şi tehnicienii de la Hopkins pentru că trata pe toată lumea ca pe nişte profesionişti, ceea ce şi erau şi încerca să facă acelaşi lucru aici dar, nu se ştie de ce, nu reuşea la fel de bine şi asta o cam plictisea.

— Cincisprezece secunde.

— Ne distrăm încă bine? şopti Jack.

„De ce n-ai rămas la Merrill Lynch?” fu cât pe ce să spună Cathy. Între timp ar fi ajuns un vicepreşedinte cu experienţă… dar nu. N-ar fi fost niciodată fericit. Jack se simţea la fel de înclinat spre munca lui cum se simţea ea să tămăduiască ochii oamenilor. În privinţa asta, erau la fel.

— Bună seara, spuse Donner spre camera de filmat din spatele celor doi Ryan. Ne aflăm aici în Biroul Oval ca să stăm de vorbă cu preşedintele Jack Ryan şi Prima Doamnă. După cum am spus şi la ştirile de seară de la N.B.C., o defecţiune tehnică a deteriorat banda

pe care am filmat-o azi, mai devreme. Preşedintele a avut amabilitatea să ne permită să ne întâlnim iar şi să discutăm pe viu. Întoarse capul. Pentru acest lucru, domnule, vă mulţumim.

— Îmi pare bine să te întâlnesc din nou, Tom, zise preşedintele pe un ton relaxat. Făcuse progrese în disimularea propriilor gânduri.

— Împreună cu noi se află şi doamna Ryan…

— Vă rog, interveni Cathy, zâmbind în felul ei. Spuneţi-mi doctoriţa Ryan. Muncesc destul de serios ca să merit „titlul" ăsta.

— Da, doamnă, zise Donner cu un farmec care-o făcu pe Cathy să se gândească la un caz de urgenţă transportat pe Monument Street la ora prânzului. Sunteţi doctori amândoi, nu-i aşa?

— Da, domnule Donner, Jack în istorie, eu în oftalmologie.

— Şi sunteţi un distins chirurg oftalmolog, câştigător al Premiului Lasker pentru serviciul în slujba comunităţii, remarcă el, arborând farmecul specific jurnaliştilor.

— Da, lucrez în cercetare medicală de peste cincisprezece ani. La Johns Hopkins suntem cu toţii medici de clinică şi cercetători. Eu lucrez cu un colectiv minunat şi premiul Lasker este mai mult un tribut adus lor decât mie. Cu cincisprezece ani în urmă, profesorul Bernard Katz m-a încurajat să văd cum pot folosi laserul ca să corectez diverse probleme oculare. Lucrul mi s-a părut interesant şi am continuat să lucrez în acest domeniu de atunci, în paralel cu practica mea chirurgicală obişnuită.

— E adevărat că dumneavoastră câştigaţi mai mulţi bani decât domnul preşedinte? o întrebă Donner, zâmbind spre camerele de filmat.

— O grămadă, încuviinţă ea, râzând.

— Eu am spus întotdeauna că soţia mea Cathy este creierul afacerii, adaugă Jack, bătându-şi nevasta pe mână. Este prea modestă ca să spună că e aproape cea mai bună din lume în specialitatea ei.

— Deci vă place să fiţi Prima Doamnă?

— Trebuie să răspund?

Un zâmbet încântător. Apoi deveni serioasă.

— Cum am ajuns noi aici… Ei bine, nimeni nu şi-ar dori asta, dar mi se pare că seamănă cu ceea ce fac eu la spital. Uneori, soseşte un caz de urgenţă… Persoana respectivă n-ar fi vrut să fie rănită şi noi încercăm să facem tot ce putem ca să reparăm lucrurile. Nici Jack nu s-a eschivat de la o problemă sau de la o provocare în viaţa lui.

Apoi sosi momentul pentru treburi serioase.

— Domnule preşedinte, cum vă place slujba dumneavoastră?

— Timpul de lucru este destul de lung. Cu toate că am petrecut multă vreme în serviciul guvernamental, nu cred c-am înţeles vreodată, într-adevăr, cât de grea este munca asta. Am avut norocul de un personal foarte bun şi guvernul nostru are mii de lucrători

devotaţi care se ocupă de afacerile publice. Asta este de mare ajutor.

— După părerea dumneavoastră, domnule preşedinte, ce sarcină vă revine? întrebă John Plumber.

— Jurământul îţi cere să respecţi, să protejezi şi să aperi Constituţia Statelor Unite, răspunse Ryan. Noi ne străduim să refacem guvernul. Acum am organizat pe deplin Senatul şi, pe măsură ce diferitele state îşi desfăşoară alegerile, vom avea în curând o nouă Cameră a Reprezentanţilor. Am ocupat majoritatea posturilor din cabinet – pentru Sănătate şi Educaţie continuăm să-i avem pe miniştrii adjuncţi care fac o treabă bună.

— Am vorbit azi-dimineaţă despre evenimentele din Golful Persic. Care sunt problemele acolo, în opinia dumneavoastră?

Vorbise, din nou, Plumber. Ryan se ţinea bine, era mult mai relaxat şi Plumber observă expresia din ochii soţiei sale. Era deşteaptă.

— Statele Unite nu doresc nimic altceva decât pace şi stabilitate în acea regiune. Dorim cu adevărat să stabilim relaţii de prietenie cu noua Republică Islamică Unită. A fost destulă tensiune acolo şi în alte părţi ale lumii. Îmi place să cred că am făcut o cotitură în privinţa asta. Am realizat pacea – o pace reală, nu doar absenţa războiului cu ruşii, după generaţii de tulburări. Vreau să construim pe această bază. Poate că lumea nu s-a aflat niciodată într-un moment de adevărată pace, dar ăsta nu-i un motiv ca noi să nu reuşim asta, John; am făcut o cale lungă în ultimii douăzeci de ani. Mai avem multe de făcut, dar avem multe realizări pozitive pe baza cărora putem construi.

— Vom relua programul după o scurtă pauză, spuse Donner, spre camerele de filmat.

Observase că Ryan era destul de mulţumit de sine însuşi. Excelent!

Un membru al personalului intră pe uşa din spate, aducând pahare cu apă. Toată lumea sorbi o gură în timp ce aştepta derularea celor două reclame.

— Nu poţi să suferi treburile astea, nu-i aşa? o întrebă el pe Cathy.

— Atâta timp cât pot să-mi fac munca, suport aproape orice, dar îmi fac griji în privinţa copiilor. După ce se termină toate astea, trebuie să înceapă iar să fie nişte copii normali, fiindcă nu i-am crescut pentru o asemenea tevatură. Apoi, toată lumea tăcu până la sfârşitul reclamei.

— Suntem din nou în Biroul Oval cu preşedintele şi cu Prima Doamnă. Care sunt schimbările pe care le faceţi? întrebă Donner.

— În principal, sarcina mea nu este să fac schimbări, Tom, ci să „restaurez”. Pe parcurs, vom încerca să facem unele lucruri. Am încercat să selectez noii membri ai cabinetului cu gândul la crearea unui program care să funcţioneze mai eficient. După cum ştiţi, am lucrat în guvern un timp destul de îndelungat şi, de-a lungul vremii, am văzut numeroase exemple de ineficientă. Cetăţenii ţării plătesc o

groază de bani pe impozite şi noi avem faţă de ei datoria de a veghea ca banii să fie cheltuiţi cu socoteală şi eficient. Aşa că le-am spus membrilor guvernului să examineze toate departamentele executivului în scopul îndeplinirii aceleiaşi munci pentru un cost mai scăzut.

— Mulţi preşedinţi au spus acelaşi lucru…

— Cel de faţă chiar crede asta, spuse Ryan serios.

— Dar primul dumneavoastră act politic important a fost atacarea sistemului de impozite, remarcă Donner.

— Nu „atacarea”, Tom. Ci „schimbarea”. George Winston deţine raportul meu complet. Codul de impozitare pe care-l avem acum este total nedrept – în multe privinţe. În primul rând, oamenii nu-l înţeleg. Asta înseamnă că sunt nevoiţi să angajeze specialişti care să le explice sistemul de impozitare şi e greu de înţeles dacă are vreun rost ca lumea să cheltuie bani buni ca să i se explice de ce legea ia mai mulţi bani de la ea, mai ales când guvernul face legile. Ce rost are să se facă legi pe care oamenii nu le înţeleg? De ce se fac legi atât de complicate? întrebă retoric Ryan.

— Dar, pe parcurs, scopul administraţiei este să facă sistemul de impozitare regresiv, nu progresiv.

— Am mai vorbit despre asta, răspunse preşedintele şi Donner îi cunoştea părerile.

Una dintre slăbiciunile mai evidente ale lui Ryan era aceea că nu-i plăcea să se repete. Într-adevăr, nu era politician. Acestora le place să spună acelaşi lucru.

— A-i impozita pe toţi cu aceeaşi sumă este cât se poate de corect. Dacă facem asta pe înţelesul tuturor, vom economisi, de fapt, banii oamenilor. Schimbările în impozitare propuse de noi nu vor fi dependente de venit. Nimeni nu va obţine nici o favoare specială.

— Dar rata impozitelor pentru cei bogaţi va scădea simţitor.

— Asta aşa-i, dar vom elimina şi toate favorurile pe care politicienii le-au introdus în sistem în beneficiul lor. Până la urmă, vor plăti tot atât sau, probabil, mai mult, puţin mai mult decât plătesc acum. Ministrul Winston a studiat foarte atent problema şi eu sunt de acord cu concluziile lui.

— Domnule preşedinte, e greu de înţeles cum o reducere a ratei de treizeci la sută îi va face să plătească mai mult. Asta-i aritmetică de clasa a patra.

— Consultă-ţi contabilul, zise Ryan, zâmbind. Sau, de fapt, uită-te la propriile tale debite, dacă le poţi descifra. Ştii, Tom, cândva am fost contabil – am luat examenul înainte de a trece la Marină – şi nu sunt în stare să descurc socotelile astea blestemate. Guvernul nu serveşte interesul public făcând lucruri pe care oamenii nu le înţeleg. Am avut prea mult parte de problemele astea. Am de gând să dau lucrurile

înapoi un pic.

Bravo! La stânga lui Donner, John Plumber făcu o grimasă. Regizorul care selecta detaliile transmise de aparatele de filmat avu grijă ca acest amănunt să fie ocolit. În schimb, Donner zâmbi iar, cuceritor.

— Mă bucur că gândiţi aşa, domnule preşedinte, fiindcă sunt multe lucruri pe care poporul american ar vrea să le ştie privitor la operaţiunile guvernului. Aproape toţi funcţionarii dumneavoastră guvernamentali au lucrat în Agenţia Centrală de Informaţii.

— Asta aşa-i, Tom, dar aşa cum ţi-am spus şi azi-dimineaţă, nici un preşedinte nu s-a referit vreodată la operaţiunile de informare. Există un motiv serios pentru asta.

Ryan continua să fie relaxat, neştiind ce uşă fusese deschisă.

— Dar, domnule preşedinte, aţi fost implicat personal în numeroase operaţiuni de informare cu efecte însemnate asupra încetării Războiului Rece. De pildă, dispariţia submarinului sovietic cu rachete *Octombrie Roşu.* Aţi avut un rol important în asta, nu-i aşa?

Regizorul, informat din timp în privinţa acestei întrebări, îndreptase camera de filmat asupra feţei lui Ryan exact la timp ca să-i arate ochii care se făcuseră cât cepele. Iată că nu se pricepea chiar atât de bine să-şi controleze emoţiile.

— Tom, eu…

— Telespectatorii ar trebui să ştie că aţi jucat un rol hotărâtor într-una dintre principalele lovituri ale serviciilor de informaţii din toate timpurile. Am pus mâna pe un submarin sovietic cu rachete balistice intact, nu-i aşa?

— Nu vreau să comentez această ştire.

Fardul nu mai reuşea să-i ascundă paloarea. Cathy întoarse capul să-şi privească soţul, simţind cum mâna lui îngheţase într-a ei.

— Apoi, la mai puţin de doi ani după aceea, aţi aranjat personal dispariţia şefului K.G.B.-ului rus.

Jack reuşi să-şi stăpânească expresia feţei, dar vocea îi devenise gâtuită.

— Tom, trebuie să încetezi, faci speculaţii nefondate.

— Domnule preşedinte, Nicolai Gherasimov, cândva reprezentant al K.G.B.-ului, trăieşte acum împreună cu familia sa, în Virginia. Comandantul submarinului locuieşte în Florida. Asta nu-i o „ştire”, spuse cu un zâmbet şi ştiţi asta. Domnule preşedinte, nu vă înţeleg reticenţa. Aţi jucat un rol foarte important în a oferi lumii acea pace la care v-aţi referit cu câteva minute în urmă.

— Tom, dă-mi voie să clarific lucrurile. Nu voi discuta niciodată despre operaţiunile de informare în nici un for public. Punct!

— Dar poporul american are dreptul să ştie ce om se află în acest birou.

Acelaşi lucru fusese spus cu unsprezece ore mai devreme de către John Plumber care se crispă în sinea lui, văzându-se citat în acest fel, deşi nu se putea ridica împotriva propriului său coleg în public.

— Tom, mi-am slujit ţara cât am putut mai bine un număr de ani, dar, aşa cum tu nu poţi dezvălui sursele ştirilor tale, tot aşa agenţiile noastre de informaţii nu pot dezvălui multe dintre lucrurile pe care le fac ca să nu se ajungă la uciderea unor oameni în carne şi oase.

— Dar, domnule preşedinte, aţi făcut şi dumneavoastră asta. Aţi omorât oameni.

— Da, aşa-i şi mulţi preşedinţi au fost soldaţi sau…

— Staţi puţin, îi întrerupse Cathy căreia începuseră să-i scapere ochii. Vreau să spun ceva. Jack a intrat în rândurile C.I.A.-ului după ce familia noastră a fost atacată de terorişti. Dacă nu ar fi procedat aşa atunci am fi cu toţii morţi. Pe atunci eram însărcinată cu fiul meu şi au încercat să mă ucidă pe mine şi pe fiica mea în maşina mea la Annapolis şi…

— Mă scuzaţi, doamnă Ryan, dar acum trebuie să luăm o pauză.

— Încetează, Tom. Încetează chiar acum! spuse Ryan răspicat. Când se vorbeşte despre operaţiuni militare în mod deschis, unii oameni pot fi ucişi. Îţi dai seama de asta?

Luminile camerelor de filmat se stinseseră, dar banda audio se derula încă.

— Domnule preşedinte, oamenii au dreptul să ştie, iar eu am datoria de a relata faptele. Am minţit în vreo problemă?

— Nu pot nici măcar să comentez chestiunea asta şi sigur că înţelegi, spuse Ryan, scoţând răspunsul potrivit aproape ca un mârâit.

„Ţine-ţi firea, Jack, ţine-ţi firea, îşi repetă el. Un preşedinte nu trebuie să-şi iasă din fire, mai ales, fir-ar să fie, când este într-o emisiune pe viu la TV. Fir-ar să fie, Marko n-ar colabora niciodată cu… sau ar face-o?” El era lituanian şi poate că i-ar plăcea ideea de a deveni un erou naţional, deşi Jack îşi închipuia c-ar putea să-i scoată o astfel de idee din cap. Dar cu Gherasimov era altceva. Ryan îl dezonorase, îl ameninţase cu moartea… de mâna propriilor lui compatrioţi, dar asta nu conta la un om ca el… şi îl lipsise de întreaga lui putere. Gherasimov se bucura acum de o viaţă mult mai confortabilă decât ar fi putut avea parte în Uniunea Sovietică pe care încercase s-o menţină şi s-o conducă, dar nu era genul de persoană care apreciază confortul la fel de mult ca puterea. Gherasimov aspirase la acea funcţie de care se bucura acum Ryan şi s-ar fi simţit foarte bine în acest salon sau în altul asemănător. Dar cei care aspirau la putere erau aceia care, de cele mai multe ori, o foloseau greşit, ceea ce îl deosebea de Jack încă într-o privinţă. Nu că asta ar fi contat în acel moment. Gherasimov ar vorbi… Clar ca lumina zilei… Şi ei ştiau unde se afla el…

„Deci, ce fac eu acum?”

— Ne aflăm din nou în Biroul Oval împreună cu preşedintele şi cu doamna Ryan, rosti Donner ca să-l audă cei ce, poate, uitaseră.

— Domnule preşedinte, sunteţi specialist în securitate naţională şi afaceri străine, interveni Plumber înainte ca tovarăşul lui să aibă timp să ia cuvântul. Dar ţara noastră are în faţă şi alte probleme. Acum trebuie să reorganizaţi Curtea Supremă. Cum intenţionaţi să faceţi asta?

— Am cerut Ministerului de Justiţie să-mi înainteze o listă de judecători cu experienţă de la curţile de apel federale. În prezent studiez această listă şi sper să fac numirile în Senat în două săptămâni.

— În mod normal, Asociaţia Barourilor Americane ajută guvernul să prezinte asemenea judecători, dar, bineînţeles că asta nu se face în cazul de faţă. Pot să întreb de ce, domnule preşedinte?

— Tom, toţi judecătorii de pe listă au trecut deja prin acest proces şi de atunci toţi au stat pe banca unei curţi de apel timp de cel puţin zece ani.

— Lista a fost înlocuită de procurori? întrebă Donner.

— De profesionişti cu experienţă din Ministerul de Justiţie. Şeful echipei de cercetare este Patrick Martin, care tocmai a preluat *Divizia Criminală*. A fost asistat de alţi înalţi funcţionari din Ministerul de Justiţie, ca, de pildă, şeful Diviziei Drepturilor Civile.

— Dar sunt toţi procurori sau specialişti care practică procuratura. Cine vi l-a propus pe domnul Martin?

— E adevărat că eu nu-i cunosc foarte bine pe cei din Ministerul de Justiţie. Murray, director în funcţie la F.B.I., mi l-a recomandat pe domnul Martin. A făcut o treabă bună când a supravegheat investigarea care a avut ca obiect prăbuşirea avionului peste clădirea Capitoliului şi eu l-am rugat să-mi alcătuiască această listă.

— Sunteţi prieten cu domnul Murray de multă vreme.

— Da, aşa-i, răspunse Ryan, dând din cap.

— Într-o altă operaţiune de informare aţi fost însoţit de domnul Murray, nu?

— Ce vrei să spui? replică Ryan.

— În operaţia C.I.A.-ului în Columbia, când aţi jucat un rol în dezmembrarea cartelului de la Medellin.

— Tom, repet pentru ultima oară: nu vreau să discut despre operaţiunile de informare, reale sau inventate... Niciodată! E clar?

— Domnule preşedinte, acea operaţiune s-a sfârşit cu moartea amiralului James Cutter, continuă Donner cu o expresie sincer îndurerată pe chip. Circulă tot felul de poveşti acum despre perioada pe care a-ţi petrecut-o în serviciul C.I.A.-ului. Poveştile astea o să explodeze şi noi dorim să vă dăm prilejul să clarificaţi lucrurile cât mai

repede. N-aţi fost ales în această funcţie şi n-aţi fost cercetat niciodată în felul în care sunt cercetaţi candidaţii politici de obicei. Poporul american vrea să-l cunoască pe omul care se află în acest birou.

— Tom, lumea informaţiilor este o lume secretă. Aşa şi trebuie să fie. Guvernul nostru are multe de făcut. O parte dintre lucrurile astea nu pot fi discutate deschis. Toţi avem secrete. Orice telespectator are secrete. Şi tu ai secrete. Este de importanţă vitală pentru binele ţării şi, de fapt şi pentru siguranţa vieţii oamenilor care se ocupă de treburile ţării. Pe vremuri, mijloacele de informare respectau această regulă, mai cu seamă în vreme de război, dar şi în alte perioade. Aş vrea să faceţi asta şi azi.

— Dar în ce moment poate păstrarea secretelor să lucreze împotriva intereselor noastre naţionale, domnule preşedinte?

— De asta avem o lege care mandatează Congresul să controleze operaţiunile de informare. Dacă aceste decizii ar fi luate doar de latura executivă, atunci da, aţi avea motive de îngrijorare. Dar nu se întâmplă aşa. Şi Congresul cercetează ceea ce facem noi. Eu, personal, am trimis rapoarte Congresului în multe asemenea probleme.

— A existat o operaţiune secretă în Columbia? Aţi participat la ea? Aţi fost însoţit acolo de Daniel Murray după moartea lui Emil Jacobs, pe atunci director la F.B.I.?

— N-am nimic de spus în privinţa asta sau a celorlalte subiecte pe care le-ai pus în discuţie.

Interveni o altă pauză comercială.

— De ce faceţi asta?

Spre surprinderea tuturor, întrebarea fusese pusă de Cathy.

— Doamna Ryan…

— Doamna doctor Ryan! se grăbi ea să spună.

— Mă scuzaţi. Aceste declaraţii trebuie să fie infirmate.

— Am mai trecut prin asta şi altă dată. Cândva s-a încercat să ni se distrugă căsnicia… Au fost doar nişte minciuni şi…

— Cathy, îi şopti Jack.

Ea întoarse capul spre el.

— Ştiu despre povestea aia, Jack, nu uita, murmură ea.

— Nu, nu ştii. De fapt, nu ştii.

— Asta-i problema, sublinie Tom Donner. Aceste poveşti vor fi urmărite. Oamenii vor să ştie. Au dreptul să ştie.

Dacă ar fi trăit într-o lume a dreptăţii, îşi zise Ryan, s-ar fi ridicat, i-ar fi aruncat microfonul lui Donner şi i-ar fi cerut să iasă din casa lui, dar asta nu era posibil, aşa că iată-l aici, un om presupus puternic, încolţit de împrejurări ca un criminal la interogatoriu! Apoi, luminile aparatelor de filmat se aprinseră iar.

— Domnule preşedinte, ştiu că e un subiect dificil pentru dumneavoastră…

— Tom, am să-ţi spun ceva. În cadrul serviciului meu la C.I.A., uneori a trebuit să-mi slujesc ţara prin mijloace care nu pot fi dezvăluite pentru multă vreme, dar niciodată nu am încălcat legea şi toate aceste activităţi au fost raportate în detaliu membrilor de resort din Congres. Hai să-ţi spun de ce am intrat în C.I.A.! N-am vrut să fac asta. Eram profesor. Predam istoria la Academia Navală. Îmi place să predau şi am avut şi timp să scriu câteva cărţi de istorie şi m-a interesat asta. Dar, pe urmă, un grup de terorişti au început să mă urmărească pe mine şi pe familia mea. Au existat două încercări foarte serioase de a ne ucide… pe noi toţi. Ştii şi asta… Toate mijloacele de informare au vorbit despre asta când s-a întâmplat. Atunci am hotărât că locul meu era în Agenţie. De ce? Ca să-i apăr pe alţii de astfel de primejdii. Nu mi-a plăcut chiar aşa de mult, dar era genul de muncă pe care am hotărât că trebuie s-o fac. Acum mă aflu aici – şi ştii ceva? Nu-mi place prea mult nici munca asta. Nu-mi place presiunea sub care trăiesc. Nu-mi place tipul acesta de răspundere. Nimeni nu trebuie să aibă atât de multă putere. Dar mă aflu aici şi am depus un jurământ să-mi fac pe deplin datoria şi asta şi fac.

— Dar, domnule preşedinte, sunteţi prima persoana care se află în acest birou care n-a fost un politician adevărat. Părerile dumneavoastră în multe privinţe n-au fost niciodată modelate de opinia publică şi ceea ce deranjează pe multă lume este că păreţi să vă bazaţi pe alţii care, nici ei, n-au fost în posturi înalte. După părerea unora, există riscul că avem un grup mic de oameni cărora le lipseşte experienţa politică, dar care modelează politica ţării noastre pentru câtva timp în viitor. Cum răspundeţi acestei preocupări?

— N-am auzit de existenţa acestei preocupări nicăieri, Tom.

— Domnule preşedinte, aţi mai fost criticat şi pentru faptul că petreceţi prea mult timp în acest birou şi nu destul afară, printre oameni. Asta poate fi o problemă?

Acum, că aruncase cârligul, Donner îşi putea permite să dea glas unei plângeri.

— Din păcate, am o mulţime de treabă de făcut şi ăsta e locul unde trebuie s-o fac. În privinţa echipei pe care mi-am format-o – de unde să încep?! făcu Jack.

Cathy, lângă el, fierbea. De data asta, mâna ei era rece în a lui.

— Secretar de stat, Scott Adler, funcţionar de carieră din serviciul extern, fiul unui supravieţuitor al Holocaustului. Îl cunosc pe Scott de ani de zile. Este omul cel mai potrivit pentru acest post. La Finanţe, George Winston, un om care s-a format singur. A jucat un rol hotărâtor în salvarea sistemului nostru financiar în conflictul cu Japonia; se bucură de respectul comunităţii financiare şi este o minte

remarcabilă. La Apărare, Anthony Bretano; este un inginer şi un om de afaceri de mare succes care a şi început să facă unele reforme necesare la Pentagon. La F.B.I., Dan Murray, poliţist de carieră, om de valoare. Ştii ce-am făcut eu cu alegerile mele, Tom? Eu am ales profesionişti, oameni care cunosc munca fiindcă au depus-o şi ei, nu figuri politice care doar vorbesc despre muncă. Dacă apreciezi că asta-i o greşeală, ei bine, îmi pare rău, dar eu am urcat pe scara ierarhiei din guvern şi am mai multă încredere în profesioniştii pe care i-am cunoscut decât în aleşii politici pe care i-am văzut pe parcurs. Şi, de fapt, prin ce se deosebeşte asta de un politician care alege oamenii pe care-i cunoaşte el... Sau şi mai rău, pe cei care au contribuit la organizarea campaniei lui?

— Unii ar spune că diferenţa constă în faptul că oamenii obişnuiţi aleşi în funcţii înalte au o experienţă mai bogată.

— Eu n-aş spune asta şi am lucrat în slujba unor astfel de oameni ani de zile. Am numit în posturi doar oameni cărora le cunosc capacitatea. De fapt, se presupune că preşedintele are dreptul, cu acordul reprezentanţilor aleşi de popor, să selecteze oameni cu care să poată lucra.

— Dar, cu atâtea lucruri de făcut, cum credeţi că veţi reuşi fără o îndrumare politică experimentată? Ne aflăm într-un oraş în care politica primează.

— Poate că tocmai asta este problema, i-o întoarse Ryan. Poate că procesul politic pe care l-am studiat cu toţii de-a lungul anilor pune beţe în roate mai mult decât ajută. Tom, n-am cerut eu să mi se dea funcţia asta, nu-i aşa? Când Roger m-a rugat să fiu vicepreşedinte, ideea a fost că eu voi lucra în perioada rămasă şi voi părăsi munca din guvern pentru totdeauna. Doream să mă întorc la catedră. Dar, atunci, s-a întâmplat acel eveniment cumplit şi acum iată-mă aici. Nu sunt politician. N-am ţinut niciodată să fiu politician şi, în ceea ce mă priveşte, nu sunt aşa ceva nici acum. Sunt eu, oare, omul cel mai potrivit pentru acest post? Probabil că nu. Totuşi, sunt preşedintele Statelor Unite şi am o treabă de făcut pe care am de gând s-o fac cât pot mai bine. Asta-i tot ce pot să fac.

— Iar aceasta a fost ultima declaraţie. Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Jack abia dacă aşteptă să se stângă luminile aparatelor de filmat că-şi şi scoase microfonul prins la cravată şi se ridică în picioare. Cei doi reporteri nu mai scoaseră o vorbă. Cathy se uită furioasă la ei.

— De ce-aţi făcut asta?

— Ce vreţi să spuneţi?

— De ce oamenii ca voi îi atacă întotdeauna pe oamenii ca noi? Ce-am făcut să merităm asta? Soţul meu este omul cel mai onorabil pe care-l cunosc.

— Noi n-am făcut decât să punem nişte întrebări.

— Nu-mi servi mie aşa ceva! Alegeţi asemenea întrebări şi le puneţi în aşa fel, încât daţi răspunsurile înainte să aibă omul prilejul să spună ceva.

Nici unul dintre reporteri nu răspunse nimic. Cei doi Ryan plecară fără o vorbă. În acea clipă intră Arnie.

— Bine, spuse el. Cine a aranjat asta?

— L-au spintecat ca pe un peşte, gândi Holbrook cu voce tare. De mult aşteptau să intre în scenă şi e întotdeauna bine să-ţi cunoşti duşmanul.

— Tipul ăsta te sperie, îşi zise Ernie Brown, cântărind situaţia mai bine. Măcar pe politicieni poţi conta că sunt nişte escroci. Tipul ăsta… Sfinte Dumnezeule… O să încerce să… O s-avem de-a face cu un stat poliţienesc aici, Pete!

Era un gând care-l umplea de groază pe omul din Montana. Avusese întotdeauna convingerea că politicienii erau tot ce putea fi mai rău pe lume, dar, brusc, îşi dădu seama că nu era aşa. Politicienii se jucau de-a puterea, fiindcă le plăcea ideea de manipulare a oamenilor, lucru care-i făcea să se simtă grozav de bine. Ryan era mai rău. El credea că era bine ceea ce făcea.

— Nenorocitul! scrâşni el. Justiţia pe care vrea s-o instaleze…

— L-au făcut s-arate ca un caraghios, Ernie.

— Nu, nu-i aşa. Nu pricepi? Le-au făcut jocul.

33
RICOŞEURI

Editorialele se inspirau din ştirile de pe prima pagină a fiecărui ziar principal. În cele mai întreprinzătoare dintre ele se vedeau chiar reproduceri ale casei lui Marko Ramius. Se dovedise că el era plecat în acel moment – şi ale familiei Gherasimov. Acesta era acasă, dar un paznic de la securitate reuşise să convingă lumea să părăsească locul, după ce se fotografie el însuşi de o sută de ori.

Donner sosi la lucru foarte devreme şi fu, într-adevăr, foarte surprins de toate astea. Plumber apăru în biroul lui cinci minute mai târziu, fluturând prima pagină a ziarului *New York Times.*

— Deci cine a păcălit pe cine, Tom?

— Ce vrei să…

— Treaba asta cam scârţâie, remarcă Plumber, acid. Cred că, după ce ai plecat de la şedinţă, oamenii lui Kealty s-au mai distrat un pic. Dar ai dus de nas pe toată lumea, nu-i aşa? Dacă se descoperă vreodată că banda ta n-a fost…

— N-o să se descopere, răspunse Donner. Şi toate reportajele astea nu fac decât să prezinte interviul nostru într-o lumină mai bună.

— Mai bună pentru cine? îl întrebă Plumber, în timp ce ieşea din încăpere.

Şi pentru el era prea devreme ca să judece lucrurile şi primul lui gând stingher din ziua aceea fu că Ed Murrow n-ar fi trebuit să folosească spray de păr.

Gus Lorenz termină şedinţa cu personalul devreme de dimineaţă. Primăvara venea de timpuriu în Atlanta. Copacii şi arbuştii înmugureau şi în curând aerul va fi încărcat de parfumul plantelor în floare pentru care oraşul era vestit – şi de o grămadă de polen, îşi zise Gus, care îi va înfunda sinusurile, dar era normal să plăteşti bir fiindcă trăiai într-un oraş sudic tumultuos şi totuşi plin de graţie. Acum că terminase cu şedinţa, puse pe el halatul alb de laborator şi porni spre fieful lui special în Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor. C.C.B.-ul (P nu fusese niciodată adăugat la acronim) era una dintre bijuteriile din coroana guvernului, o agenţie de elită, unul dintre cele mai importante centre medicale ale lumii – mulţi ar fi spus cel mai important. Din acest motiv, centrul din Atlanta atrăgea cei mai buni profesionişti. Unii rămâneau acolo. Alţii plecau să predea la şcolile medicale din ţară, dar toţi rămâneau marcaţi pentru totdeauna ca oameni ce lucraseră la C.C.B., după cum alţii se pot lăuda că şi-au

făcut armata la marină, motivele fiind asemănătoare. Erau primii oameni pe care ţara îi trimitea în punctele fierbinţi. Erau primii care se luptau cu bolile, în loc să se lupte cu duşmani înarmaţi; acest semn distinctiv dădea naştere unui *esprit de corps* care, în multe cazuri, îi reţinea acolo pe cei mai buni dintre ei, în ciuda salariilor guvernamentale modeste.

— ’Neaţa, Melissa, spuse Lorenz, adresându-se asistentei-şefe de laborator – avea un masterat şi îşi termina doctoratul în biologie moleculară la Universitatea Emory din apropiere, după care va obţine o promovare serioasă.

— Bună dimineaţa, domnule doctor. Prietena noastră s-a întors, adăugă ea.

— Zău?

Specimenul fusese băgat la microscop. Lorenz se aşează, având grijă, ca de obicei, să nu se grăbească. Controlă documentul scris ca să identifice mostra, comparând-o cu inscripţia de pe biroul său: 98-3-063 A. Da, numerele coincideau. Acum nu mai rămânea decât să ecranizeze proba… şi iat-o: „Toiagul Ciobanului”.

— Ai dreptate. Ai expus-o şi pe cealaltă?

— Da, domnule doctor.

Ecranul computerului se împărţi în două jumătăţi verticale şi, alături de primul, se ivi a doua mostră din 1976. Nu erau chiar identice. Curba de la fundul lanţului A.R.N. nu părea să fie niciodată la fel, după cum fulgii de zăpadă au modele mereu noi, dar asta nu conta. Ceea ce conta erau spiralele de proteină de la capăt şi acelea erau…

— Mayinga.

Pronunţă cuvintele ca şi cum ar fi vorbit despre ceva obişnuit.

— De acord, zise Melissa din spatele lui. Se apleacă în faţă să tasteze, indicând – 063B. Acestea au fost mai greu de izolat, dar…

— Da, din nou identice. Cel de-acum e de la copil?

— Da, de la o fetiţă.

Ambele tonuri păreau detaşate. Omul poate suporta doar într-o măsură amărăciunea, înainte ca mecanismele de autoapărare ale minţii să intervină; mostrele deveniră simple mostre, fără legătură cu oamenii de la care fuseseră luate.

— Bine, am dat câteva telefoane.

Cele două grupuri fură ţinute separat din motive evidente şi, de fapt, nici unul nu ştia de existenţa celuilalt. Badrayn se adresă unui grup de douăzeci. ACTORUL se adresă celui de-al doilea grup format din nouă persoane. Pentru ambele grupuri se făceau pregătiri similare. Iranul era un conglomerat de naţiuni, având resursele unui stat cu mai multe naţiuni. Ministerul său de Externe avea un birou pentru paşapoarte, iar Finanţele aveau un departament de tipărituri şi

imprimerii oficiale. Ambele permiteau confecţionarea de paşapoarte din orice număr de ţări şi copierea de ştampile de intrare şi ieşire. De fapt, asemenea documente puteau fi pregătite într-un număr finit de locuri, mai cu seamă ilegal, dar această sursă asigura o calitate oarecum mai bună, fără riscul dezvăluirii locului de origine.

Cea mai importantă dintre cele două misiuni era, paradoxal, cea mai sigură în privinţa riscului fizic real. Ei bine, depinde cum priveai lucrurile... Badrayn putea să vadă expresia acelor chipuri, însăşi ideea a ceea ce făceau ar fi putut face părul măciucă în capul unui om, deşi în cazul acestor oameni, asta nu era decât un exemplu în plus al toanelor naturii umane. Treaba, le explica el, era simplă. Intră. Livrează. Ieşi. Sublinie că erau în deplină siguranţă, atâta timp cât respectau procedurile asupra cărora vor fi informaţi în amănunt. Nu vor exista oameni de contact de cealaltă parte. Nici nu era nevoie şi, fără ei, treaba devenea mai sigură. Fiecare putea să-şi aleagă propria-i explicaţie de acoperire şi misiunea avea asemenea parametri încât dacă mai mulţi din grup dădeau aceeaşi explicaţie nu conta. Ceea ce conta era ca explicaţiile să fie prezentate plauzibil, aşa că fiecare călător putea alege un domeniu de activitate despre care ştia câte ceva. Aproape toţi aveau un titlu universitar, iar cei care nu aveau puteau să se refere la comerţ, la mecanică sau la alt domeniu pe care-l cunoşteau mai bine decât orice funcţionar vamal care punea întrebări din simplă plictiseală.

Grupul vedetei se simţea mai relaxat în privinţa sarcinii de îndeplinit. El presupunea că asta se datora unei carenţe din cultura lui. Acest grup era format din oameni mai tineri şi cu mai puţină experienţă şi explicaţia era că tinerii ştiu, pur şi simplu, mai puţine despre viaţă, prin urmare, mai puţine despre moarte. Ei erau motivaţi de pasiune, de o tradiţie a sacrificiului, de propria lor ură şi de propriii lor demoni, toate astea întunecându-le judecata într-un fel care le convenea stăpânilor care se simţeau liberi să răspândească ura şi pasiunile, o dată cu oamenii care le nutreau. Această informare fu mai detaliată. Fură distribuite fotografii, împreună cu hărţi şi diagrame, iar grupul se apropie şi mai mult ca să vadă mai bine detaliile. Nimeni nu făcu vreo observaţie privitoare la natura sarcinii întreprinse. Viaţa şi moartea constituiau elementele unei probleme atât de simple pentru cei care nu ştiau răspunsurile finale – sau credeau că le ştiu, deşi nu le ştiau – şi, de fapt, era mai bine aşa pentru toată lumea. Având un răspuns la Marea întrebare fixat în minte, cele minore nici nu le treceau prin cap. ACTORUL nu-şi făcea astfel de iluzii. El îşi punea întrebările care se iveau în propria-i minte, dar nu le da niciodată un răspuns. Pentru el, Marea întrebare devenise altceva. Pentru el totul era un act politic, nu o problemă religioasă, iar omul nu-şi măsura destinul prin politică. În orice caz, nu în mod conştient. Se uită la

chipurile lor, dându-şi seama că exact asta făceau şi ei, dar fără să realizeze. Erau oamenii cei mai potriviţi pentru o astfel de treabă. Credeau că ştiu totul, dar, de fapt, ştiau foarte puţin, doar acţiunile fizice.

Se simţi ca un criminal, dar mai făcuse şi altă dată aşa ceva, însă nu în mod direct. A o face astfel era riscant şi misiunea de faţă părea să fie cea mai riscantă într-un interval de mulţi ani.

Era interesant că nu înţelegeau mai bine lucrurile… Fiecare dintre ei se imagina a fi piatra din praştia lui Allah, fără să-i treacă prin minte că asemenea pietre sunt menite să fie doar aruncate… Sau poate că nu. Poate că vor fi norocoşi şi pentru acea eventualitate, le oferi cele mai bune informaţii pe care le avea şi care erau destul de bune. Momentul cel mai propice va fi după-amiaza, exact înainte ca lumea să iasă de la lucru, ca să se folosească şoselele aglomerate pentru a-i deruta de urmăritori. Şi el va intra iar în acţiune, ca să le faciliteze evadarea finală… Dar nu le spuse dacă se va ajunge la aşa ceva.

— Bine, Arnie, ce se petrece aici? întrebă Ryan.

Cathy nu avea nici un fel de procedură programată pentru acea zi şi asta se nimerea bine. Se frământase toată noaptea şi mintea nu-i era într-o stare propice muncii ei normale. Nici el nu se simţea mult mai bine, dar n-avea nici un rost să se răstească la şeful personalului.

— Ei bine, pot să jur că există scurgeri de informaţii de la C.I.A. sau Hill. Cine ştia despre activităţile tale?

— Despre Columbia singurii care ştiu sunt Fellows şi Trent. Şi ei mai ştiu că Murray n-a fost acolo… Oricum, nu în realitate. Restul operaţiunii este o taină pecetluită.

— De fapt, ce s-a întâmplat?

De data asta, Arnie era cel care voia să ştie. Preşedintele începu să gesticuleze în timp ce vorbea, ca un copil care-i explica părintelui lui:

— Au fost două operaţiuni, VEDETA şi RECIPROCITATEA. Una dintre ele implica aducerea de trupe în Columbia, ideea era urmărirea zborurilor cu transporturi de droguri. Avioanele acelea erau apoi spulberate…

— Cum adică?

— Doborâte de forţa aeriană… Ei bine, unele erau interceptate, echipajele erau arestate şi lichidate pe tăcute. S-au mai întâmplat şi altele, pe urmă Emil Jacobs a fost ucis şi RECIPROCITATEA a fost distrusă. Am început să dăm drumul la bombe ici-colo. Lucrurile ne-au cam scăpat din mână. Au fost ucişi unii civili şi totul a început să se rupă în bucăţele.

— Cât de bine erai informat? întrebă van Damm.

— N-am ştiut absolut nimic până nu s-a îngroşat gluma. Pe atunci Jim Greer era pe moarte şi eu îi preluasem munca, dar era vorba mai

mult de acţiuni N.A.T.O. Am fost străin de toate până au început să cadă bombele – mă aflam în Belgia când se întâmpla asta. Am aflat totul la TV, poţi să mă crezi?! Cutter conducea, de fapt, operaţiunea. I-a îmbrobodit pe judecătorul Moore şi pe Bob Ritter ca să pornească lucrurile, pe urmă, a încercat el să le stopeze. În clipa aia, treaba a luat-o razna. Cutter a încercat să reducă numărul soldaţilor… Ideea era ca ei să dispară, pur şi simplu. Treaba asta am descoperit-o eu. Am pătruns în seiful de rapoarte personale ale lui Ritter. Aşa că am plecat în Columbia cu echipa de salvare şi-am scos de acolo pe majoritatea soldaţilor. N-aş spune că a fost o distracţie, zise Ryan. S-au schimbat destule focuri şi eu operam una dintre mitralierele de pe elicopter. Un membru al echipei, un sergent pe numele de Buck Zimmer, a fost împuşcat la ultima evacuare; de atunci, m-am ocupat tot timpul de familia lui. Liz Elliot a aflat de asta şi a încercat să folosească ce ştia împotriva mea când i-a venit bine.

— Ar mai fi multe de adăugat, spuse Arnie încet.

— Ah, da. A trebuit să raportez operaţiunile la Comisia de Selecţie, dar n-am vrut să scindez guvernul. Aşa că am discutat problema cu Trent şi Fellows şi am cerut să fiu primit de preşedinte. Am stat un timp de vorbă, pe urmă, am ieşit de la el, iar Sam şi Al au mai vorbit cu el un timp. Nu ştiu sigur ce-au convenit, dar…

— Dar el a ratat alegerile. S-a descotorosit de directorul lui de campanie şi s-a ales praful de propaganda lui electorală. Dumnezeule, Jack ce-ai făcut?! exclamă Arnie.

Se făcuse palid la faţă, dar pentru motive politice. Tot timpul van Damm crezuse că desfăşurase o campanie strălucită şi de succes pentru Bob Fowler, dislocând un preşedinte în funcţiune. Deci, fusese un aranjament? Şi el nu-şi dăduse seama de asta?!

Ryan închise ochii. Făcuse efortul de a retrăi o noapte groaznică.

— Am lichidat o operaţiune care era, tehnic, legală, dar care se cam clătina. I-am pus punct pe tăcute. Columbienii nu au priceput niciodată. Am crezut că am prevenit un nou Watergate la ei acasă şi un incident internaţional cumplit. Sam şi Al l-au considerat o problemă închisă, iar rapoartele rămân sigilate mult după ce vor fi duşi cu toţii de pe astă-lume. Cine-a lăsat treaba asta să transpire trebuie c-a pus cap la cap câteva zvonuri şi a tras câteva concluzii inspirate. Eu ce-am făcut? Cred c-am aplicat legea cât am putu mai bine… Nu, Arnie, eu n-am încălcat legea. Eu am urmat regulile. N-a fost uşor, totuşi am făcut asta.

Deschise ochii.

— Deci, Arnie, cum va suna asta la Preoria?

— De ce n-ai raportat, pur şi simplu, Congresului şi…

— Adu-ţi aminte! îl îndemnă preşedintele. Nu-i vorba doar de un fapt izolat, de acord? Asta se întâmpla când Europa de Est începea să

se dezmembreze, Uniunea Sovietică exista încă, dar se clătina, se petreceau lucruri cu adevărat cruciale, Doamne, ar fi putu să iasă un balamuc cum nu s-a mai pomenit! America nu putea... N-am fi reuşit să ajutăm Europa să se echilibreze dacă am fi fost înglodaţi într-un scandal intern. Iar eu eram omul care trebuia să dea semnalul şi să pornească la acţiune chiar atunci; dacă nu, acei soldaţi ar fi fost ucişi. Gândeşte-te în ce situaţie nenorocită eram! Arnie, n-aveam cui să cer sfaturi în acel moment, nu? Amiralul Greer era mort. Moore şi Ritter erau compromişi. Preşedintele era băgat până la gât în treaba asta; pe atunci, credeam că se conducea spectacolul prin Cutter... Dar nu era aşa; el fusese vârât în asta de ticălosul ăla, nepriceputul ăla. Nu ştiam încotro s-o apuc, aşa că am căutat ajutor la F.B.I. Nu puteam să mă încred în nimeni decât în Dan Murray şi Bill Shaw şi într-unul dintre oamenii noştri de la Langley pe latura operaţională. Bill... Ştii că era doctor în Drept?... M-a ajutat cu partea legală, iar Murray m-a asistat la operaţiunea de salvare. Începuseră cercetări privitoare la Cutter. Era o operaţiune codată, cred că-i ziceau ODISEEA şi aveau de gând să se adreseze unui magistrat american privitor la o conspiraţie criminală, dar Cutter s-a sinucis. Un agent F.B.I. era foarte aproape de noi când s-a aruncat în faţa autobuzului. L-ai cunoscut: Pat O'Day. Nimeni n-a încălcat vreodată legea, în afară de Cutter. Chiar şi operaţiunile erau conforme Constituţiei... în orice caz, aşa spunea Shaw.

— Dar din punct de vedere politic...

— Da, nici măcar eu nu sunt atât de neştiutor. Deci, iartă-mă Arnie: eu n-am încălcat legea! Am slujit interesele ţării mele cât am putut de bine, în împrejurările date şi uite cu ce m-am ales...

— Fir-ar să fie! Cum de nu i s-a spus niciodată nimic lui Bob Fowler?

— Asta i se datorează lui Sam şi lui Al. Ei au considerat că asta ar fi înveninat preşedinţia lui Fowler. Pe lângă asta, nu pot să ştiu sigur ce i-au spus ei doi preşedintelui, nu? N-am încercat niciodată să descopăr. N-am aflat niciodată; tot ce ştiu sunt speculaţii... Speculaţii destul de reuşite, recunoscu Ryan, dar atâta tot...

— Jack, se întâmplă rar să nu ştiu ce să mai spun.

— Spune, oricum! îi porunci preşedintele.

— Lucrurile se vor afla. Acum mijloacele de informare deţin destule fapte ca să pună câteva lucruri cap la cap şi asta va sili Congresul să iniţieze o cercetare. Ce-ai spus despre cealaltă problemă?

— Foarte adevărat, zise Ryan. Ei bine, am pus mâna pe *Octombrie Roşu,* da, am pus chiar eu mâna pe Gherasimov. Ideea a fost a mea, iar operaţiunea aproape că m-a dat gata, dar asta-i! Dacă n-am fi făcut aşa, Gherasimov era pe punctul de a-şi lansa propria lovitură ca să-l dea peste cap pe Andrei Narmonov şi atunci ar mai fi existat încă un Pact de la Varşovia şi vremurile grele nu s-ar fi dus... L-am

compromis pe ticălos şi n-a mai avut altceva de făcut decât să se urce în avion. E încă supărat, cu toate că ne-am bătut capul ca să-l instalăm aici, dar îmi dau seama că nevastă-sa şi fiică-sa se simt minunat în America.

— Ai omorât pe cineva? întrebă Arnie.

— La Moscova, nu. În submarin... El a încercat să distrugă submarinul. L-a omorât pe unul dintre ofiţerii vasului şi i-a împuşcat destul de grav pe alţii doi, dar i-am venit eu de hac... Ani de zile am tot avut coşmaruri.

Într-un alt context, îşi zise van Damm, preşedintele lui ar fi fost un erou. Dar realitatea şi politica nu aveau prea multe în comun. Observă că Ryan nu-i spusese povestea despre Bob Fowler şi lansarea nucleară eşuată. Şeful personalului fusese de faţă la acea întâmplare şi ştia că trei zile mai târziu, J. Robert Fowler aproape că-şi pierduse minţile când îşi dăduse seama cum fusese salvat de la un masacru popular la scară hitleristă. Erau câteva rânduri în *Mizerabilii* lui Hugo care-l izbiseră pe bărbatul mai în vârstă când citise prima oară cartea în liceu. „Cât de rău poate fi binele!”. Încă un caz care-o confirma. Ryan îşi slujise ţara cu curaj şi cu pricepere de multe ori, dar faptele lui nu puteau rezista judecăţii publice. Inteligenţa, dragostea de patrie şi curajul se adăugau unei serii de lucruri pe care oricine le putea deforma până nu mai puteau fi recunoscute şi transforma în scandal. Iar Ed Kealty se pricepea bine la aşa ceva...

— Cum putem să controlăm toate astea? întrebă preşedintele.

— Ce altceva ar mai trebui să ştiu?

— Rapoartele privind *Octombrie Roşu* şi activitatea lui Gherasimov sunt la Langley. Despre povestea din Columbia ştii tot ce trebuie să ştii. Nu sunt sigur că am dreptul legal să dezvălui rapoartele. Pe de altă parte, vrei să destabilizezi Rusia? Cu asta ai reuşi...

— *Octombrie Roşu*, gândi Golovko, apoi ridică ochii în tavanul înalt al biroului său. „Ivan Emmetovici, ticălos şmecher! *Zvo tvoiu maht!”*[1].

Înjurătura fusese rostită pe un ton de calmă admiraţie. Din clipa când îl cunoscuse pe Ryan îl subestimase şi, chiar şi după toate contactele, directe şi indirecte, care urmaseră, trebuia să admită că rămăsese la aceeaşi părere. Deci aşa-l compromisese el pe Gherasimov! Şi, făcând asta, salvase Rusia, poate... Dar era de presupus că o ţară putea fi salvată din interior, nu din exterior şi că unele secrete sunt păstrate pe vecie, fiindcă protejau pe toată lumea în mod egal. Ăsta era un secret atât de mare... Acum ar fi stânjenitor pentru ambele ţări. Pentru ruşi, însemna pierderea unei valori naţionale importante prin înaltă trădare – mai mult chiar, ceva ce

1 Înjurătură referitoare la mamă.

organele de informare nu descoperiseră, lucru aproape incredibil, dacă te gândeai bine, dar relatările fuseseră bune şi pierderea a două submarine de vânătoare în aceeaşi operaţiune transformaseră afacerea în ceva pe care marina sovietică dorea din tot sufletul să uite. Aşa că aceste lucruri nu fuseseră investigate.

Serghei Nicolaici cunoştea a doua parte mai bine decât pe prima. Ryan prevenise o lovitură de stat. Golovko presupunea că Ryan ar fi putut foarte bine să-i spună ce se petrecea şi să lase organele interne ale Uniunii Sovietice… Dar, nu, serviciile de informare foloseau totul în avantajul lor şi Ryan ar fi trebuit să fie nebun să nu procedeze aşa cum făcuse. Gherasimov trebuie că a „ciripit" ca un canar – el cunoştea zicala occidentală – şi a turnat tot ce ştia; în orice caz, Ames fusese identificat astfel, era convins de asta şi fusese, în principiu, o mină de aur pentru K.G.B.

„Şi tu care ai considerat întotdeauna că Ivan Emmetovici nu era decât un amator talentat!" îşi zise Golovko.

Dar chiar şi admiraţia pentru realizările lui profesionale era moderată. S-ar putea ca Rusia să aibă în curând nevoie de ajutor… Cum putea ea să apeleze la ajutorul cuiva care, acum se ştia, se amestecase în politica internă a ţării ca un regizor pe scenă? Această descoperire merita o altă înjurătură, dar nu admirativă.

Apele aflate sub jurisdicţia internaţională sunt libere pentru trecerea tuturor, drept care marina nu putea face altceva decât să împiedice vasul charter să se apropie prea mult de docul 8-10. În curând, i se alătură un altul, pe urmă altele, până când un total de unsprezece aparate de filmat se îndreptară spre docul acoperit, gol acum după dispariţia majorităţii submarinelor americane cu rachete şi a altuia care existase pentru puţin timp acolo – unul care nu era american sau, oricum, aşa se spunea.

Era posibil să accesezi rapoartele privind personalul Marinei prin computer şi unele persoane făceau asta chiar acum, verificând datele foştilor membri ai echipajului *U.S.S. Dallas.* Un telefon dat dis-de-dimineaţă la COMSUBPAC în legătură cu funcţia sa de ofiţer comandant al *Dallas*-ului nu trecuse mai departe de ofiţerul de relaţii publice care era bine instruit în a nu comenta cercetările delicate. Astăzi va primi mai mult decât porţia cuvenită. La fel şi alţii…

— Aici, Ron Jones.

— Aici, Tom Donner de la N.B.C. News.

— Ce plăcere! răspunse Jonesy, prudent.

— Eu urmăresc C.N.N.-ul…

— Poate doriţi să vă uitaţi la programul nostru de astă-seară. Aş vrea să vă vorbesc despre…

— Am citit *Times* azi-dimineaţă. Îl primim şi noi aici. Fără comentarii, adăugă el.

— Dar…

— Dar, da am lucrat pe un submarin. Ne numeau „Serviciul Mut”. De fapt, asta s-a întâmplat de mult. Acum am propria mea afacere. Căsătorit, cu copii, tot tacâmul…

— Eraţi şef de sonar pe *U.S.S. Dallas* când…

— Domnule Donner, am semnat un contract pentru păstrarea secretului profesional când am părăsit Forţele Navale. Nu pot să vorbesc despre activitatea noastră, înţelegeţi?

Era prima lui întâlnire cu un reporter şi era exact aşa cum i se spusese că va fi.

— Atunci tot ce puteţi face este să ne spuneţi că nu s-a întâmplat nimic.

— Ce nu s-a întâmplat?! întrebă Jones.

— E vorba de dispariţia unui submarin rusesc numit *Octombrie Roşu*.

— Ştiţi care-i cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată ca specialist pe sonar?

— Care?

— Elvis!

Închise telefonul. Apoi sună la Pearl Harbor.

La ivirea zorilor, carele TV rulau prin Winchester, Virginia, ca armatele din Războiul Civil care cuceriseră şi pierduseră oraşul de mai mult de patruzeci de ori.

El nu era, de fapt, proprietarul acelei case. Nici măcar C.I.A.-ul nu o poseda. Titlul de proprietate al pământului era pe numele unei firme de hârtie, aparţinând apoi unei fundaţii cu directori obscuri, dar, de vreme ce proprietatea funciară din America este înregistrată public, asemenea tuturor corporaţiilor şi fundaţiilor, datele vor fi parcurse în mai puţin de două zile, în ciuda plăcuţelor ataşate la dosarele care indicau funcţionarilor tribunalului districtual să dovedească inventivitate în mascarea documentelor.

Reporterii care îşi făcură apariţia aveau cu ei fotografii şi fragmente de documente filmate cu Nikolai Gherasimov şi pe trepiede se fixaseră obiectivele de distanţă ca să se filmeze ferestrele de la o depărtare de un kilometru, dincolo de câţiva cai ce păşteau, formând un fundal idilic la ştirea: „C.I.A.-UL ÎL TRATEAZĂ PE SPIONUL RUS CA PE UN REGE ÎN VIZITĂ.”

Cei doi tipi de la securitate care păzeau casa înnebuniseră tot sunând la Langley pentru instrucţiuni, dar biroul relaţiilor publice al C.I.A.-ului – o instituţie destul de ciudată – n-avea habar de nimic şi nu ştia decât să repete că era vorba de o proprietate privată (dacă asta era sau nu corect din punct de vedere legal în împrejurările de faţă,

era un lucru cercetat acum de avocaţii C.I.A.-ului), pe care reporterii nu o puteau încălca.

Trecuseră ani de când nu mai avusese motive de amuzament. Sigur că existaseră momente distractive, dar acest lucru era atât de special încât nici măcar nu-l considerase posibil. El se socotise întotdeauna un expert în probleme americane. Gherasimov condusese multe operaţiuni împotriva „Duşmanului Principal” cum i se spunea cândva Americii în ţara acum dispărută pe care o slujise într-o vreme, dar recunoscu faţă de sine însuşi că trebuia să vii aici şi să trăieşti aici câţiva ani ca să-ţi dai seama cât de greu era s-o înţelegi, cum nimic nu avea sens, cum absolut orice s-ar fi putut întâmpla şi cu cât era ceva mai smintit, cu atât părea mai posibil să se producă. Nici o fantezie nu era suficientă ca să prevezi ce se întâmpla după o zi, cu atât mai puţin după un an. Şi iată proba!

Bietul Ryan, îşi spuse el, stând la fereastră şi sorbind din cafea. În ţara lui – care pentru el va fi întotdeauna Uniunea Sovietică – aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Câţiva paznici în uniformă şi o privire încruntată ar fi gonit oamenii şi, dacă nu se reuşea cu o privire, atunci mai erau şi alte metode. Dar nu şi în America, unde mijloacele de informare se bucurau de libertatea lupilor din pădurile siberiene – aproape că-i veni să râdă la gândul ăsta. În America, lupii erau o specie protejată. Zăpăciţii ăştia chiar nu ştiau că lupii omoară oameni?

— Poate vor pleca, zise Maria, care apăruse lângă el.

— Nu prea cred.

— Atunci trebuie să nu ieşim afară până nu pleacă, spuse soţia lui, îngrozită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

El clătină din cap.

— Nu, Maria.

— Dar ce facem dacă ne trimit înapoi?

— N-o să facă asta. Nu pot face asta. Nu se procedează aşa cu disidenţii. Există nişte reguli, îi explică el. Noi n-am făcut aşa cu Philby sau cu Burgess, sau cu Maclean... deşi erau nişte beţivi şi nişte degeneraţi. Din contră, i-am protejat, le-am cumpărat băutură şi i-am lăsat să se dedea la perversităţile lor, fiindcă aşa e regula.

Îşi termină cafeaua şi se duse la bucătărie să pună ceaşca şi farfurioara în maşina de spălat vase. Se uită la ea cu o strâmbătură. Apartamentul lui de la Moscova şi de pe Colinele Lenin – probabil căpătaseră alt nume după plecarea lui – nu avusese un astfel de echipament. Avusese servitori care făceau treaba. Atât. În America, aparatura era un înlocuitor al puterii şi confortul – un înlocuitor al statului social.

Servitorii. Putea avea orice. Statut social, servitori, putere. Uniunea Sovietică putea încă să fie o mare naţiune, respectată şi admirată în

întreaga lume. El ar fi putut deveni secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Atunci ar fi putut să iniţieze formele cuvenite pentru eradicarea corupţiei şi punerea ţării pe picioare. Poate că ar fi realizat o apropiere deplină de Occident şi ar fi stabilit pacea, dar o pace între egali, nu o prăbuşire totală. El nu fusese niciodată un ideolog, deşi bietul Alexandrov aşa-l considerase, de vreme ce Gherasimov fusese întotdeauna om de partid – de fapt, ce altceva puteai fi într-un stat cu partid unic? Mai ales atunci când ştiai că soarta te-a ales pentru putere.

Dar, nu. Soarta îl trădase prin persoana lui John Patrick Ryan într-o noapte rece, înzăpezită la Moscova, pe când stătea, aşa cum îşi amintea, într-un depou, într-un tramvai. Iată că acum se bucura de confort şi de securitate. Fiica lui se mărita în curând cu un om cu bani din familie, cum spun americanii, un om care, în alte ţări, ar fi aparţinut nobilimii – trântori buni de nimic, cum îi numea el – adevăratul motiv al victoriei repurtate de Partidul Comunist în revoluţia sa. Soţia lui era mulţumită cu aparatura ei şi cu micul ei cerc de prieteni. Dar vechea lui mânie nu se risipise.

Ryan îi furase destinul, îl lipsise de adevărata bucurie a puterii şi a responsabilităţii – de puterea de a decide calea poporului său; apoi Ryan îşi alesese acelaşi destin şi fraierul nu ştia cum să-l folosească. Era, într-adevăr, o ruşine să fi fost păcălit de o astfel de persoană. Ei bine, mai rămânea un singur lucru de făcut, nu? Gherasimov se duse în vestibulul de la ieşirea din spate, îşi alese o jachetă de piele şi păşi afară. Stătu o clipă pe gânduri. Da, o să aprindă o ţigară şi o să o ia pe aleea unde erau ei, la o depărtare de vreo patru sute de metri. Pe drum, se va gândi cum să-şi exprime observaţiile şi recunoştinţa faţă de preşedintele Ryan. Nu încetase nici o clipă să studieze America şi ceea ce se remarcase în legătură cu atitudinea mijloacelor de informare îi va fi acum de ajutor.

— Te-am trezit din somn, Skipper? întrebă Jones. Era aproape 4.00 dimineaţa la Pearl Harbor.

— Nu chiar. Ştii, partenerul meu este o femeie şi e însărcinată. Sper că toată nebunia asta n-o să-i declanşeze durerile facerii prea devreme.

Contraamiralul (acum viceamiralul) Mancuso era la biroul lui şi telefonul personal, la instrucţiunile sale, nu suna fără un motiv întemeiat. Un astfel de motiv putea fi şi un vechi tovarăş.

— Am primit un telefon de la N.B.C. M-au întrebat despre o mică treabă pe care am făcut-o în Atlantic.

— Şi ce-ai răspuns?

— Tu ce crezi, Skipper?! Nimic!

În afară de onoarea care i se făcuse, mai era şi faptul că Jones

lucrase cel mai mult la Forţele Navale.

— Dar…

— Dar cineva nu-şi va ţine gura. Întotdeauna e cineva care-şi dă drumul.

— Deja ştiu prea multe. *Today Show* prezintă un program direct de la Norfolk, de la docul 8-10. Poţi să-ţi închipui ce vreau să spun.

Mancuso se gândi să dea drumul la televizorul lui de la serviciu, dar era încă prea devreme pentru *show*-ul de dimineaţă de la N.B.C. Nu! Deschise televizorul şi alese C.N.N. Acum transmiteau sport şi urma clasamentul actual.

— În curând, o să se întrebe despre altă treabă pe care am făcut-o, cea în legătură cu un înotător.

— Linia-i deschisă, Jones, îl avertiză Skipper.

— N-am spus unde, Skipper. E doar ceva la care-ar merita să te gândeşti…

— Da, încuviinţă Mancuso.

— Poate-ai putea să-mi spui ceva.

— Ce anume, Ron?

— Ce-i cu nebunia asta? Sigur că eu n-am să scot o vorbă şi tu la fel, dar cineva o să-şi dea sigur drumul la gură. E o întâmplare marinărească prea frumoasă ca să nu fie povestită. Dar ce-i cu nebunia asta, Bart? N-am făcut ce trebuia?

— Eu cred că da, răspunse amiralul.

— Dar cred că lumea vrea o relatare.

— Ştii, eu sper că Ryan va candida. Eu o să-l votez. A făcut o treabă deşteaptă cu capturarea şefului K.G.B.-ului şi…

— Ron!

— Skipper, nu fac decât să repet ce-au spus la TV, nu-i aşa? Eu personal, nu ştiu nimic despre asta.

„Fir-ar sa fie, gândi Jonesy, ce poveste marinărească pe cinste! Şi e perfect adevărată!”

La celălalt capăt al firului apăru pe ecranul televizorului lui Mancuso semnalul de la ultimele ştiri.

— Da, sunt Nicolai Gherasimov, spuse chipul de pe ecranele întregii lumi.

Cel puţin douăzeci de reporteri erau îngrămădiţi de cealaltă parte a gardului de piatră şi cel mai greu era să auzi întrebările strigate de la distanţă.

— Este adevărat că aţi fost…

— Sunteţi…

— Aţi fost…

— E adevărat că…

— Linişte, vă rog.

Ridică o mână. Trecură vreo cincisprezece secunde.

— Da, am fost, cândva, preşedinte al K.G.B.-ului. Preşedintele Ryan al dumneavoastră m-a făcut să plec din ţară şi, de atunci, trăiesc în America, împreună cu familia mea.

— Cum de v-a făcut să fugiţi? răcni un reporter.

— Trebuie să înţelegeţi că serviciile de informare sunt, cum se spune, dure. Ryan e priceput la acest joc. Pe atunci, se desfăşura o luptă pentru putere. C.I.A.-ul s-a opus facţiunii mele în favoarea lui Andrei Ilici Narmonov. Aşa că el a venit la Moscova sub pretextul că era consilier la convorbirile START. A pretins că dorea să-mi dea informaţii ca să se facă această întâlnire.

Gherasimov se gândise că dacă se prefăcea că are mai puţine cunoştinţe de engleză va părea mai credibil în faţa aparatelor de filmat şi a microfoanelor.

— De fapt, mi-a adus acuzaţia că vreau să produc, cum se zice, trădare? Nu adevărat, dar are efect, aşa că hotărât să vin în America cu familia. Venit cu avion. Familia venit cu submarin.

— Ce? Submarin?!

— Da. A fost submarin *Dallas.*

Făcu o pauză şi zâmbi cam acru.

— De ce sunteţi aşa rău cu preşedintele Ryan? Slujit ţara lui bine. Spion de frunte, spuse Gherasimov admirativ.

— Ei, aşa-i povestea.

Bob Holtzman închise televizorul şi se întoarse spre redactorul-şef.

— Îmi pare rău, Bob.

Redactorul returnă textul. Trebuia să fie transmis peste trei zile. Holtzman făcuse o treabă grozavă, asamblase informaţiile, apoi se străduise să le integreze într-o prezentare coerentă şi măgulitoare a omului al cărui birou se afla doar cinci străzi depărtare. Era vorba despre macaz, unul dintre cuvintele preferate la Washington. Cineva schimbase macazul, asta era treaba. O dată ce informaţia iniţială era transmisă, era imposibil chiar şi pentru un ziarist experimentat ca Holtzman s-o schimbe, mai ales dacă propriul lui ziar nu-l sprijinea.

— Bob, spuse redactorul, puţin jenat, atitudinea ta în problema asta este diferită de a mea. Ce se întâmpla dacă tipul ăsta e un nesăbuit? În regulă, a pus mâna pe submarin – e o chestiune, asta înseamnă Război Rece şi tot restul, dar amestecul în problemele interne ale Uniunii Sovietice?! Nu ţi se pare asta la un pas de un act de război?

— Nu despre asta a fost, de fapt, vorba. A încercat să scoată afară un agent cu numele de cod CARDINAL. Gherasimov şi Alexandrov foloseau acel caz de spionaj ca să-l răstoarne pe Narmonov şi să îngroape reformele pe care încerca să le iniţieze.

— Ei bine, Ryan poate spune asta la nesfârşit. Dar nu aşa se va

transmite informaţia. Spion de marcă? Exact ce ne trebuie ca să ne conducă ţara, ce zici?

— Ryan nu-i aşa, fir-ar să fie! înjură Holtzman. E un trăgător pe cinste…

— Da, trage bine, asta aşa-i… A ucis cel puţin trei oameni. I-a ucis, Bob! Cum naiba de-a putut vreodată să-i treacă prin minte lui Roger Durling că ăsta era omul potrivit pentru a deveni vicepreşedinte. Vreau să spun că Ed Kealty nu-i nici el mare scofală, dar măcar…

— Măcar ştie cum să ne manipuleze, Ben. L-a fraierit pe dobitocul ăla de la televiziune, după care ne-a îmbrobodit pe noi toţi ca să înghiţim ştirea aşa cum ne-a servit-o el.

— Ei bine…

Ben Saddler nu mai ştiu ce sa spună.

— Astea-s faptele, nu?

— Asta nu înseamnă că-s şi adevărate, Ben şi tu ştii asta!

— Treaba asta trebuie analizată. Ryan pare tipul care joacă tare şi pierde în tot ce face. Acum, aş vrea ca activitatea lui în Columbia să fie cercetată. Poţi să faci asta? Contactele tale la Agenţie sunt destul de bune, dar trebuie să-ţi spun că ceea ce mă îngrijorează este obiectivitatea ta în problema asta.

— N-ai de ales, Ben. Dacă vrei să mergi înainte, o să ai relatarea mea… Bineînţeles că poţi oricând să exprimi în alte cuvinte ce apare în Time*s,* adaugă Holtzman, făcându-l pe redactor să roşească. Viaţa celor din mijloacele de informare poate fi şi ea dură.

— Vreau relatarea ta, Bob. Ai grijă s-o produci. Cineva a încălcat legea şi Ryan e acela care a muşamalizat totul, după care a apărut iar, mirosind ca un trandafir. Vreau relatarea asta.

Saddler se ridică.

— Am de scris un editorial.

Lui Daryaei abia-i venea să creadă. Nici nu s-ar fi putut un moment mai bine ales. Îl despărţeau multe zile de următoarea lui ţintă şi sarcina i s-ar fi prăbuşit cu totul în abis fără ajutorul lui. Cu ajutorul lui, bineînţeles, căderea va fi mai îndepărtată.

— Lucrurile sunt aşa cum par a fi?

— Aşa aş crede, răspunse Badrayn. Pot să fac nişte cercetări rapide şi mă întorc dimineaţă.

— Nu uita ce ţi-am povestit despre lei şi hiene. Pentru America, ăsta-i un sport naţional. Nu-i o şmecherie. Ei nu fac astfel de şmecherii. Totuşi, vreau să mă asigur. Am eu metodele mele…

— Atunci pe mâine dimineaţă.

34
WWW.TERROR.ORG.

Avea, oricum, multe de făcut pe această linie. Întors în biroul său, Badrayn îşi puse în funcţie computerul de pe masa lui de lucru. Computerul avea un modem de înaltă viteză şi o linie telefonică performantă cu fibră optică ce făcea legătura cu o ambasadă, a Iranului – acum Republica Islamistă Unită – din Pakistan şi de acolo cu o altă linie, spre Londra, unde se putea conecta la Word Wide Web fără teama de a lăsa urme. Ceea ce cândva fusese un exerciţiu destul de simplu pentru agenţiile de poliţie – asta însemna, în definitiv, contraspionajul şi contraterorismul – devenise acum practic imposibil. De fapt, milioane de oameni puteau accesa întreaga informaţie pe care o realizase omenirea de-a lungul timpului, mai repede decât îţi trebuia ca să ajungi la maşina ta pentru un drum până la biblioteca locală. Badrayn începu prin a se conecta la sursa de presă, la ziare importante, de la *Times* din Los Angeles la *Times* din Londra, trecând prin Washington şi New York. Întreaga presă prezenta cam aceeaşi relatare – mai rapid pe *web* decât în ediţiile tipărite – deşi comentariul redacţional iniţial diferea, oarecum, de la o sursă la alta. Ştirile erau vagi în privinţa datelor şi încercă să nu uite că simpla repetare a conţinutului nu garanta exactitatea, dar dădea impresia de fapt real. El ştia că Ryan fusese ofiţer de informaţii şi i se spusese că britanicii, ruşii şi israelienii îl respectau. Bineînţeles că relatări ca acestea justificau acel respect. Dar îl şi stânjeneau puţin, fapt care l-ar fi surprins pe stăpânul său. Ryan era, potenţial, un adversar mai de temut decât socotea Daryaei. Americanul ştia cum să ia o iniţiativă decisivă în împrejurări critice şi asemenea oameni nu trebuiau subapreciaţi.

Este drept că Ryan nu se afla acum în elementul lui şi asta se vedea limpede în ştirile transmise. În timp ce trecea de la o pagină internă la alta, dădu peste un editorial de ultimă oră. Se cerea o cercetare din partea Congresului a activităţilor lui Ryan în C.I.A. O declaraţie a guvernului columbian solicita în termeni diplomatici concişi o explicaţie la afirmaţiile făcute… Asta va dezlănţui o altă furtună… Cum va răspunde Ryan acestor acuzaţii şi cerinţe? Problema rămânea deschisă, îşi zise Badrayn. El era o necunoscută. Asta îl deranja. Copie articolele şi editorialele mai importante pentru a le folosi mai târziu, apoi îşi continuă adevărata lui treabă.

Exista o pagină dedicată convenţiilor şi prezentărilor comerciale din America. Probabil pentru uzul agenţilor comerciali, îşi zise el, nu era

ceva inaccesibil. Era doar o chestiune de a le selecta pe oraşe. Asta îi va dezvălui identitatea centrelor convenţiilor, clădiri tipice ca nişte mari hambare. Fiecare dintre ele avea o pagină de explicaţii care le lăuda calităţile. Existau şi diagrame şi îndrumări de călătorie. Se dădeau, peste tot, numerele de fax şi telefon. Le colectă şi pe acestea, până ce adună douăzeci şi patru, câteva în plus, în caz de nevoie. Nu puteai să-l trimiţi pe unul dintre călători la o prezentare de lenjerie de damă, de pildă... deşi... Râse în barbă. Prezentările de modă şi de ţesături... Acestea vor fi în sezonul de iarnă, deşi vara nu sosise încă nici măcar în Iran. Prezentări de automobile. Observă că acestea străbăteau America, deoarece diferiţii producători de automobile şi camioane îşi prezentau marfa ca la un circ ambulant... Cu atât mai bine.

Circ, gândi el şi apasă pe buton pentru o altă pagină... Dar, nu, era cu câteva săptămâni prea devreme pentru asta. Păcat! Mare păcat! Badrayn mormăi. Nu călătoreau marile circuri în trenuri particulare? Fir-ar să fie! Dar momentul era nepotrivit şi în privinţa asta nu era nimic de făcut. Se vor mulţumi cu prezentarea de automobile.

Şi cu restul...

Membrii grupului doi erau cu toţii cumplit de bolnavi şi venise clipă să pună capăt suferinţelor. Nu era vorba atât de milă, cât de eficienţă. N-avea rost să se rişte viaţa corpului medical prin tratarea unor oameni condamnaţi la moarte atât de lege cât şi de ştiinţă, aşa că, asemenea primului grup, li se făcu de petrecanie prin doze mari de injecţii cu Dilaudid, în timp ce Moudi se uita la televizor. Uşurarea personalului medical era vizibilă, chiar şi prin faptul că scăpaseră de echipamentul greoi de plastic. În doar câteva minute toţi subiecţii testaţi erau morţi. Se folosise aceeaşi procedură ca şi mai înainte şi doctorul se felicită că făcuseră o treabă atât de bună şi că personalul străin nu fusese infectat. Asta se datora mai ales cruzimii. Alte instituţii – spitalele obişnuite – n-ar fi fost atât de norocoase, îşi zicea el, deplângând de pe acum pierderea colegilor de profesie.

Un ciudat truism al vieţii făcea ca gândul cel bun să-ţi vină abia când era prea târziu. Nu mai putea să oprească ceea ce urma să vină după cum nu putea să oprească învârtirea pământului.

Sanitarii începură să încarce cadavrele infestate în cărucioare şi el părăsi acel loc. N-avea rost să mai privească. Moudi intră în laborator.

Un alt grup de tehnicieni încărca „supa” în conteinere pe care le numeau bidoane. Aveau de o mie de ori mai multe decât era nevoie pentru aceste operaţiuni, dar în astfel de treburi era mai uşor să faci mai mult decât să faci doar strictul necesar şi, după cum explicase directorul pe un ton degajat, nu ştiai niciodată când vei avea nevoie de mai multe. Toate bidoanele erau făcute din oţel inoxidabil, de fapt,

un aliaj special care nu-şi pierdea rezistenţa pe ger mare. Fiecare era umplut pe trei sferturi şi sigilat. Apoi va fi pulverizat cu un produs caustic pentru ca exteriorul să fie curat. După aceea, se vor pune într-o roabă şi se vor transporta până la dulapul frigorific din subsolul clădirii unde vor fi cufundate în nitrogen lichid. Particulele de virus Ebola puteau sta acolo zeci de ani, prea îngheţate ca să moară, complet inerte, aşteptându-şi noua expunere la căldură şi umiditate şi o şansă de a se reproduce şi de a ucide. Unul dintre bidoane rămânea în laborator, într-un mic conteiner criogenic, cam de mărimea unui butoi de ulei, dar ceva mai înalt, cu inscripţia LED care arăta temperatura din interior.

Era, oarecum, o uşurare că această parte a dramei se va sfârşi în curând. Moudi rămase lângă uşă, urmărind personalul auxiliar care-şi făcea treaba şi care, probabil, gândea ca şi el. După puţin timp, cele douăzeci de conteinere date cu spray vor fi umplute şi îndepărtate din clădire şi fiecare centimetru pătrat va fi curăţat temeinic, totul devenind iar curat. Directorul îşi va petrece tot timpul în biroul lui, iar Moudi… El nu putea să reapară la Organizaţia Mondială a Sănătăţii, nu? În definitiv, el era mort, ucis într-un accident de avion de dincolo de coasta libiană. Cineva trebuia să-i scoată un nou carnet de identitate şi un nou paşaport înainte de a putea călători iar, în caz că va mai reuşi vreodată. Sau poate ca o măsură de securitate… Nu, nici măcar directorul nu era atât de lipsit de milă, nu?

— Alo, îl caut pe doctorul Ian MacGregor.

— Cine-i la telefon, vă rog?

— Doctorul Lorenz de la C.D.C. Atlanta.

Gus trebui să aştepte două minute, după ceasul său, destul de mult ca să-şi aprindă pipa şi să deschidă o fereastră. Angajaţii mai tineri îl certau deseori în legătură cu acest obicei, dar el nu trăgea în piept şi fumatul îl ajuta să gândească.

— Aici doctorul MacGregor, spuse o voce tinerească.

— Aici Gus Lorenz din Atlanta.

— Ah! Ce mai faceţi, domnule profesor?

— Cum le merge pacienţilor voştri? întreabă Lorenz de la o distanţă de şapte fusuri orar.

Îl plăcea să-l audă pe MacGregor; era clar că rămăsese la lucru puţin mai târziu. Cei buni făceau deseori asta.

— Pacientul matur nu-i deloc bine, se pare. În schimb, fetiţa îşi revine încet.

— Serios? Uite, am examinat mostrele pe care ni le-aţi trimis. Ambele conţineau virusul Ebola, subdiviziunea Mayinga.

— Sunteţi absolut sigur? întrebă tânărul.

— Fără nici o îndoială. Am mai trimis un set la Paris, dar încă nu mi-

au răspuns.

— Aş vrea să ştiu câteva lucruri.

La capătul firului, Lorenz avea o foaie de însemnări alături.

— Spune-mi mai multe despre pacienţii tăi.

— Avem o problemă, profesore Lorenz, fu nevoit să spună MacGregor.

Nu ştia dacă asculta cineva pe fir, dar, într-o ţară ca Sudanul, nu era ceva imposibil. Pe de altă parte, trebuia să spună ceva, aşa că începu să facă slalom printre faptele pe care le putea dezvălui.

— V-am văzut la televizor ieri seară.

Alexandre hotărâse să se vadă cu Cathy Ryan din nou la prânz exact cu acel scop. Începuse să-i placă de ea. Cine s-ar fi aşteptat ca un chirurg cu specialitatea oftalmologie şi un as al laserului (pentru Alexandre, acestea erau specialităţi cam stereotipe în raport cu adevărata medicină pe care o practica el – chiar şi în profesia aceea existau rivalităţi şi avea aceeaşi impresie despre aproape toate specialităţile chirurgiei) să devină interesat în genetică? În plus, ea avea probabil nevoie de o voce prietenoasă.

— Sunteţi drăguţ, răspunse Carolyn Ryan, privind în jos la salata ei de pui, în timp ce el lua loc.

Bodyguardul ei, observă Alexandre, deveni cam crispat.

— V-aţi descurcat bine.

— Aşa credeţi?

Ridică privirea şi spuse calm:

— Îmi venea să-l sfâşii.

— Ei, nu s-a ajuns la asta. Aţi fost solidară cu soţul dumneavoastră. Aţi scos-o bine la capăt.

— Ce se întâmplă cu reporterii? Vreau să spun, de ce…

Alex zâmbi.

— Doamna doctor, când un câine urinează pe un hidrant, nu comite un act de vandalism. Se poartă doar ca un câine.

Roy Altman aproape că se înecă cu băutura.

— Nici el, nici eu, nu ne-am dorit asta, ştiţi? zise ea, încă destul de nefericită ca să guste gluma.

Profesorul Alexandre ridică mâinile în sus, de parcă s-ar fi predat.

— Am trecut şi eu prin asta, doamnă. Niciodată nu mi-am dorit să lucrez în armată. M-am înscris de pe băncile facultăţii de Medicină. S-a nimerit să iasă bine, m-au făcut colonel şi altele. Am găsit un teren interesant ca să-mi ocup mintea şi mă plătesc cum trebuie, ştiţi?

— Pe mine nu mă plăteşte nimeni ca să fiu jignită, obiectă Cathy, deşi zâmbind.

— Niciodată n-a fost. Uneori mă mir că nu-şi face munca gratis, că nu returnează cecurile, doar aşa ca să le arate că merită mai mult

decât îl plătesc ei.

— Credeţi că ar fi fost un doctor bun?

Ochii ei străluciră.

— I-am spus şi eu asta. Jack ar fi putut să fie chirurg, cred… Nu, poate altceva, ca specialitatea dumneavoastră. I-a plăcut întotdeauna să-şi bage nasul peste tot şi să născocească soluţii.

— Şi să spună ce gândeşte.

Asta o făcu aproape să râdă.

— Întotdeauna!

— Vreţi să ştiţi părerea mea? Mie-mi pare un om de treabă. Eu nu l-am cunoscut, dar ce-am văzut mi-a plăcut. Este clar că nu e politician şi poate că asta nu-i ceva rău, uneori. Vreţi să vă mai uşuraţi un pic sufletul, doamna doctor? Care-i cel mai groaznic lucru care se poate întâmplă? Îşi părăseşte funcţia, se întoarce la ceva ce-i place – învăţământul, presupun din ceea ce l-am auzit spunând, iar dumneavoastră continuaţi să fiţi doctor, cu un Lasker pe perete.

— Cel mai groaznic lucru care se poate întâmplă…

— Îl aveţi pe domnul Altman, aici de faţă, ca să vă apere, nu?

Alexandre îl măsură cu privirea.

— Îmi închipui că sunteţi destul de puternic ca să staţi în calea glonţului.

Agentul Serviciilor Secrete nu răspunse, dar privirea pe care i-o aruncă lui Alex spuse totul. Da, va opri glonţul pentru şeful lui.

— Voi, băieţi, nu puteţi să vorbiţi despre lucruri dintr-astea, nu?

— Ba da, domnule, putem să vorbim dacă ne-ntrebaţi.

Altman ar fi vrut să spună asta de la început. Văzuse şi el acel program special la TV şi, aşa cum se mai întâmplase şi altă dată, lumea trăncănise în detaşamentul lui în dimineaţa aceea despre un glonţ în capul reporterului în chestiune. Şi Serviciile Secrete se dedau la fantezii.

— Doamna doctor Ryan, noi ţinem la familia dumneavoastră şi nu spun asta doar din politeţe. Nu ne plac întotdeauna şefii noştri. Dar ţinem la familia Ryan.

— Hey, Cathy.

Era decanul James care trecea pe lângă ei cu un zâmbet şi un fluturat de mână.

— Salut, Dave.

Apoi ea mai observă şi alte fluturări de mâini ale unor colegi de facultate. Deci nu era chiar atât de singură pe cât credea.

— Bine, Cathy, te-ai măritat cu James Bond? Într-un alt context întrebarea ar fi deranjat-o, dar ochii de creol ai lui Alexandre o priveau cu un licăr.

— Mai ştiu şi eu câte ceva. Am fost informat atunci când preşedintele Durling i-a cerut lui Jack să fie vicepreşedinte, dar nu pot

să…

Ridică mâna.

— Înţeleg. Mai am încă un permis de securitate fiindcă mai fac câte o plimbare cu maşina până la Fort Derrick din când în când.

— Nu e ca-n filme. Nu faci chestii de astea şi, pe urmă, dai o băutură pe gât, îţi săruţi fata şi dispari cu maşina. El a avut de multe ori coşmaruri şi eu… îl îmbrăţişam în somn şi îl potoleam, iar, pe urmă, când se trezea, se purta ca şi cum nu se întâmplase nimic. Ştiu unele lucruri, nu tot. Când am fost la Moscova anul trecut a apărut un rus care-a spus că are o armă pentru scăfârlia lui Jack – auzind asta, Altman întoarse capul – dar a povestit-o ca pe o glumă, pe urmă a zis că arma nu era încărcată. Pe urmă, am stat la masă împreună, de parc-am fi fost amici sau mai ştiu eu ce şi am cunoscut-o pe nevastă-sa – doctor pediatru, poţi să crezi una ca asta? Ea e doctor şi soţul ei este şeful spionajului rusesc şi…

— Povestea sună cam trasă de păr, fu de părere Alexandre, ridicând semnificativ din sprâncene.

Apoi, de cealaltă parte a mesei se auzi un râs sonor.

— E de-a dreptul dementă situaţia… spuse ea în încheiere.

— Vrei s-auzi ceva smintit? S-au anunţat două cazuri de Ebola în Sudan.

Acum, când ea îşi schimbase dispoziţia, putea vorbi despre problemele lui.

— Ciudat loc şi-a ales virusul ăsta ca să reapară. Cazurile vin din Zair?

— Gus Lorenz cercetează treaba asta. Aştept să mă contacteze din nou, spuse profesorul Alexandre. Nu poate fi vorba de o epidemie locală.

— De ce? întreabă Altman.

— Este mediul cel mai nefavorabil, explică Cathy, începând, în sfârşit, să ciugulească din mâncare. O climă caldă, uscată, soare mult. Razele ultraviolete din lumina solară ucid virusul.

— Ca un aruncător de flăcări, întări Alex. Şi nu există o junglă în care să trăiască animalul-gazdă.

— Numai două cazuri? întrebă Cathy cu gura plină de salată.

Cel puţin, îşi spuse Alexandre, o făcuse să mănânce. Da, încă mai ştia să se poarte cu astfel de oameni, chiar şi într-un bufet cu autoservire.

Aprobă din cap.

— Un bărbat şi o fetiţă, asta-i tot ce ştiu pentru moment. Se pare că Gus face testele astăzi, poate că le-a şi făcut.

— Fir-ar să fie, ăsta-i un virus scârbos! Şi încă nu se ştie care-i purtătorul.

— De douăzeci de ani se fac cercetări, confirmă Alex. N-am dat de

nici un animal bolnav… De fapt, animalul-gazdă nu trebuie să fie bolnav, dar ştii ce vreau să spun…

— E ca un caz mortal, nu? zise Altman. Bâjbâi peste tot pentru probe fizice?

— Cam aşa ceva, încuviinţă Alex. Ca atunci când încercăm să facem cercetări în toată ţara, deşi nu prea ştim ce căutăm.

Don Russel stătu şi se uită cum erau scoase pătuţurile. După prânz – astăzi se serviseră sandvişuri cu şuncă şi brânză pe pâine integrală, câte un pahar cu lapte şi un măr – copiii se culcau pentru somnul de după-amiază. O idee cât se poate de bună, socoteau toţi adulţii. Doamna Daggett era o organizatoare minunată şi fiecare copil cunoştea programul. Pătuţurile fură scoase din depozit şi copiii îşi cunoşteau locurile. NISIPARNIŢA se înţelegea bine cu micuţa Megan O'Day. Amândouă se îmbrăcau, de obicei, în costume Oshkosh B'gosh decorate cu flori şi iepuraşi – cel puţin o treime dintre copii erau îmbrăcaţi aşa. Era o marcă populară. Singurul moment greu era defilarea copiilor pe la baie, ca să nu se întâmple „accidente" în timpul somnului – unele se întâmplau, oricum, dar copiii sunt copii. Asta dură cincisprezece minute fiindcă doi dintre agenţi dădură şi ei o mână de ajutor. Pe urmă, puştii fură toţi în pătuţuri, cu păturile şi ursuleţii lor şi luminile se stinseră. Doamna Daggett şi ajutoarele ei găsiră nişte scaune pe care să stea şi cărţi de citit.

— NISIPARNIŢA doarme, spuse Russel, ieşind să ia o gură de aer proaspăt.

— Treburile par să se fi liniştit, îşi ziseră membrii echipei mobile adăpostiţi în casa de peste drum ca într-o vizuină.

Maşina lui, Chevy Suburban este parcată în garajul de familie. Acolo se aflau trei agenţi, doi dintre ei permanent la pândă, stând aproape de fereastra de vizavi de Giant Steps. Probabil jucau cărţi, o metodă bună de a petrece timpii morţi. La fiecare cincisprezece minute – nu chiar tot timpul ca să nu observe cineva – Russel sau un alt membru al echipei făcea o mică plimbare prin împrejurimi. Camere de filmat urmăreau circulaţia de pe Ritchie Highway. Unul dintre oamenii din interior era astfel plasat, încât să controleze uşile dinăuntrul şi din afara centrului. Pentru moment, treaba asta o făcea Marcella Hilton; era o fată tânără şi drăguţă care nu se despărţea niciodată de geanta ei. O geantă specială făcută pentru poliţiste, cu un buzunar lateral în care se găsea pistolul ei automat Sig-Sauer de 9 mm şi două reviste de rezervă. Îşi lăsase părul să crească de parcă ar fi fost hippie (trebuia să i se spună ce era un hippie) ca să pară şi mai bine deghizată.

Situaţia nu-i plăcea nici acum. Locul era prea accesibil, prea aproape de şosea, cu circulaţia ei intensă şi parcarea era foarte

vizibilă – un perimetru perfect pentru posibilii băieţi răi la pândă. Măcar reporterii fuseseră mătrăşiţi. În privinţa asta, CHIRURGUL fusese categoric. După avalanşa iniţială de relatări despre Katie Ryan şi prietenii ei, se pusese piciorul în prag. Acum, ziariştilor străini care veneau acolo li se spunea, ferm, dar politicos, să-şi vadă de drum. Cei care veneau totuşi trebuia să i se adreseze lui Russel, care avea o atitudine de bunicuţ doar faţă de copiii de la Giant Steps. Pe adulţi îi intimida, pur şi simplu, arborând ochelarii lui de soare tip Serviciile Secrete ca să semene cât mai mult cu Schwarzenegger care, de fapt, era mai scund decât el cu vreo şapte centimetri.

Dar subdetaşamentul lui fusese redus la şase oameni. Trei chiar la faţa locului şi alţi trei peste drum. Cel de-al doilea trio purta arme pe umăr. Mitraliere Uzi şi M-16 cu lunete. Într-un alt amplasament, şase ar fi fost de-ajuns, dar aici, nu, considera el. Din păcate, dacă ar fi fost mai mulţi, această grădiniţă de zi ar fi semănat cu o tabără militară şi preşedintele Ryan avea şi aşa destule pe cap.

— Ce-ai de spus, Gus? întrebă Alexandre care se întorsese în biroul lui înainte de a începe vizitele de după-amiază.

Unul dintre pacienţii săi bolnavi de SIDA se simţea mai rău şi Alex încerca să vadă ce era de făcut.

— Identitatea s-a confirmat, Ebola Mayinga, la fel ca în cazurile celor doi zairezi. Pacientul bărbat nu scapă, dar despre copil se spune că se reface binişor.

— Da? Bravo! Ce deosebiri mai există între aceste cazuri?

— Nu ştiu sigur, Alex, răspunse Lorenz. N-am prea multe amănunte despre pacienţi, doar prenumele, Saleh se cheamă bărbatul şi Sohaila copilul, vârstele şi cam atâta.

— Nume arabe, nu?

Sudanul era o ţară islamică.

— Aşa cred.

— Ne-ar ajuta să ştim care sunt deosebirile între aceste cazuri.

— Am făcut această precizare. Medicul curent se numeşte Ian MacGregor, sună bine, a făcut Universitatea din Edinburgh, parc-aşa spunea. În orice caz, nu ştie de nici o deosebire între ei. Şi nici n-are nici o idee cum s-au îmbolnăvit. Au apărut la spital cam în aceeaşi perioadă şi cam în aceeaşi stare. Aspectul general era de gripă sau de rău de după zbor, aşa spunea…

— Deci de unde veneau? îl întrerupse Alexandre.

— Am întrebat. Mi-a zis că nu putea să-mi spună.

— De ce nu?

— Am întrebat şi asta. A zis că nici asta nu putea să-mi spună, dar că nu părea să aibă legătură cu aceste cazuri.

Tonul lui Lorenz arăta că se gândise şi el la aceleaşi lucruri. Ambii

bărbaţi ştiau că era vorba de politica locală, o adevărată problemă în Africa, mai cu seamă privitor la SIDA.

— Mai sunt şi alte cazuri în Zair?

— Nu, răspunse Gus. Epidemia s-a terminat. E o şaradă, Alex. Aceeaşi maladie a apărut în două locuri diferite, despărţite de trei mii de kilometri, câte două cazuri în fiecare loc, doi morţi, un altul pe moarte, altul care pare să-şi revină... MacGregor a luat măsuri serioase de izolare la spitalul lui şi pare să-şi cunoască meseria. Mi-am dat seama că încearcă să se eschiveze la telefon.

„Ceea ce spusese tipul de la Serviciile Secrete la prânz era foarte adevărat", îşi zise Alexandre. Asta era mai mult treabă de detectivi decât de medici şi lucrurile nu prea aveau sens, ca un caz de ucideri în serie fără piste. Pasionant, poate, într-o carte, dar nu şi în realitate.

— Bine, ce ştim, de fapt?

— Ştim că virusul Mayinga este viu şi activ. Aspectul lui este identic. Se fac nişte analize ale proteinelor, dar instinctul îmi spune că se duce o luptă unu la unu.

— Fir-ar să fie, Gus! Cine-i purtătorul? Dacă l-am putea găsi...!

— Bine că te-ai gândit, doctore. Mulţumesc!

Gus era plictisit... de fapt, furios... La fel ca şi Alex şi pentru acelaşi motiv. Dar amândoi îşi dădeau seama că era o poveste veche. Ei bine, îşi zicea bărbatul mai în vârstă, a fost nevoie de câteva mii de ani ca să se descopere cauza malariei. Cu Ebola se luptaseră de-abia de vreo douăzeci şi cinci de ani, sau cam aşa ceva. Virusul existase, probabil, cel puţin de tot atâta timp, apărând şi dispărând, exact ca un ucigaş în serie din romane. Dar Ebola nu avea un creier, nu avea o strategie, nici măcar nu se mişca cu de la sine putere. Era superadaptat la ceva foarte limitat. Dar nu ştiau la ce anume.

— Asta-i de ajuns ca să împingă omul la beţie, nu crezi?

— Cred că o porţie bună de whisky i-ar veni de hac, Gus. Acum trebuie să mă duc să-mi vizitez pacienţii.

— Cum îţi plac vizitele regulate făcute bolnavilor, Alex?

Lorenz le cam ducea lipsa.

— E plăcut să fi iar un doctor adevărat. Tot ce-mi doresc e ca pacienţii să aibă mai multe speranţe. Dar asta-i meseria, nu?

— O să-ţi trimit prin fax detalii privind analizele structurale pe mostre, dacă vrei. Ştirea bună este că boala a fost bine izolată, repetă Lorenz.

— Veştile de la tine sunt bine venite. La revedere, Gus!

Alexandre închise telefonul. „Bine izolată? Aşa am crezut şi altă dată..." Dar apoi gândurile îi zburară în altă parte aşa cum era firesc. Pacient bărbat, alb, treizeci şi patru de ani, homosexual, rezistent la tuberculoză, nonconformist. Cum putem să-l stabilizăm? Luă diagrama şi ieşi din birou.

— Deci eu nu sunt indicat să ajut la selectările pentru tribunale? întrebă Pat Martin.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse Arnie. Toţi suntem nepotriviţi în privinţa a ceva.

— În afară de tine, spuse preşedintele, zâmbind.

— Toţi judecăm uneori greşit, recunoscu van Damm. Puteam să plec şi eu cu Bob Fowler, dar Roger a spus că avea nevoie de mine ca să-i ţin afacerea...

— Da, spuse Ryan dând din cap. Aşa am ajuns şi eu aici. Ce zici Martin?

— În nici unul din aceste prilejuri n-au fost încălcate legile.

Petrecuse ultimele trei ore răsfoind dosarele C.I.A. şi rezumatul dictat de Jack privind operaţiunile din Columbia. De fapt, una dintre secretarele lui, Ellen Sumter, ştia ceva despre unele amănunte mai speciale – dar ea era secretară prezidenţială şi, în plus, Jack mirosise şi el câte ceva.

— În orice caz, nu tu ai încălcat legile. Ritter şi Moore puteau fi învinuiţi că n-au dezvăluit în întregime Congresului activităţile lor duse sub acoperire. Dar ei se vor apăra spunând că preşedintele în exerciţiu le-a spus să procedeze aşa, iar indicaţiile operaţiunilor speciale cu grad mare de risc anexate la statutul de supraveghere le ofereau o apărare discutabilă. Cred că aş putea să-i aduc în faţa instanţei, dar nu mi-ar plăcea să fiu avocatul apărării în acest proces, continuă el. Ei au încercat să se ocupe de problema drogurilor şi majoritatea juraţilor n-au vrut să-i critice pentru acest lucru, mai ales după ce Cartelul de la Medellin s-a prăbuşit, în parte şi din această cauză. Adevărata problemă, în această privinţă, este perspectiva relaţiilor internaţionale. Oficialităţile columbiene or să se supere, domnule şi pe bună dreptate. Există chestiuni de drept internaţional şi tratate care au reglementat această activitate, dar nu sunt destul de priceput în domeniul ăsta ca să-mi exprim o părere. Din punct de vedere intern, există Constituţia, legea supremă a ţării. Preşedintele este comandant-şef. Preşedintele decide ce este sau nu este în interesul securităţii ţării, în cadrul puterii sale executive. În consecinţă, preşedintele poate întreprinde orice acţiune pe care o consideră potrivită protejării acestor interese. Asta înseamnă putere executivă. Obstrucţionarea acesteia, în afara unor violări statutare care se aplică mai cu seamă în interiorul ţării, este reflectată în restricţiile şi pârghiile exercitate de Congres. Se pot interzice fonduri pentru prevenirea unui anumit lucru, dar cam asta-i tot. Chiar şi Hotărârea privind Drepturile de Război este redactată în aşa fel încât eşti lăsat să acţionezi mai întâi, ca abia apoi să se încerce să fi oprit. Vedeţi, Constituţia este flexibilă în problemele cu adevărat

importante. Este făcută pentru oameni rezonabili care rezolvă lucrurile într-un mod rezonabil. Reprezentanţii aleşi se presupune că ştiu ce doresc şi oamenii acţionează în consecinţă, repet, în limite rezonabile. Oamenii care au redactat Constituţia, se întreabă Ryan, au fost politicieni sau altceva?

— Şi restul? întrebă şeful de Stat-Major.

— Operaţiunile C.I.A.? N-a fost nici pe departe o încălcare a legii, dar, repet, este vorba de o problemă politică. Ca să mă refer la mine însumi, vă amintiţi că eu efectuam investigaţii de spionaj; ce treabă minunată era asta, domnule preşedinte! Dar mediile de informare vor să facă tămbălău, îi avertiză el.

Arnie socoti că era un început destul de bun. Cel de-al treilea preşedinte al său nu trebuia să-şi facă griji că va ajunge la închisoare. Problemele politice veneau după acea chestiune care, pentru el, era un fel de prioritate.

— Audieri cu uşile închise sau deschise? întrebă van Damm.

— Ăsta-i un aspect politic. Problema principală aici este aspectul de politică internaţională. Cel mai bine este să se discute cu Departamentul de Stat. Apropo, m-aţi prins pe picior greşit în privinţa asta, din punct de vedere etic. Dac-aş descoperi o posibilă încălcare a drepturilor dumneavoastră în oricare dintre aceste trei cazuri, n-aş putea să discut chestiunea dumneavoastră. Aşa cum stau lucrurile, ca să mă apăr ar trebui să spun că dumneavoastră, domnule preşedinte, mi-aţi cerut părerea privind posibila violare penală a altor chestiuni, la care, ca funcţionar federal, ar trebui să răspund în cadrul îndatoririlor mele oficiale.

— Ştii, ar fi plăcut dacă toată lumea din jurul meu n-ar vorbi tot timpul în termeni avocăţeşti, remarcă Ryan enervat. Am probleme adevărate de rezolvat. O nouă ţară în Orientul Mijlociu care nu ne simpatizează, chinezii ne fac necazuri în largul mării pentru motive pe care nu le înţeleg şi încă nu am un Congres.

— Asta-i o adevărată problemă, zise Arnie. Din nou…

— Ştiu să citesc.

Ryan făcu un gest spre teancul de tăieturi din ziare de pe biroul său. Tocmai descoperise că mijloacele de informare îi făceau plăcerea unor editoriale nefavorabile ce urmau să apară a doua zi. Ce drăguţ din partea lor!

— Eu credeam că C.I.A.-ul era un fel *de Alice în Ţara Minunilor!* În regulă, să trecem la Curtea Supremă… Am citit cam jumătate de listă. Toţi sunt oameni buni. Vă spun pe cine am ales, de azi într-o săptămână.

— A.B.A. o să facă mare tărăboi, zise Arnie.

— N-au decât! Nu se poate să mă arăt slab. Am băgat asta la cap aseară. Ce-are de gând să facă Kealty? întrebă apoi preşedintele.

— Singurul lucru pe care-l poate face este să vă submineze politic, să vă ameninţe cu un scandal şi să vă silească să vă daţi demisia.

Arnie ridică mâna din nou.

— Nu vreau să spun că asta ar avea vreun sens.

— Puţine lucruri din oraşul ăsta au sens, Arnie. Ăsta-i motivul pentru care fac eu această încercare.

Un element crucial în consolidarea noii ţări era, evident, armata sa. Fostele detaşamente ale Gărzilor Republicane îşi vor păstra identitatea. Era nevoie de unele modificări în corpul ofiţerilor. Măsurile luate în săptămânile precedente nu înlăturaseră total elementele nedorite, dar, în interesul relaţiilor de prietenie, noile expulzări fuseseră făcute sub formă de pensionări – cuvintele de despărţire sunaseră ferm: „Ieşi din rând şi dispari”. Era un avertisment ce trebuia luat în serios. Ofiţerii eliminaţi îşi exprimau supunerea printr-o înclinare a capului, recunoscători că li se cruţase viaţa.

Majoritatea acestor unităţi supravieţuise Războiului din Golf – cea mai mare parte a personalului era în viaţă şi şocul suferit în timpul tratamentului primit de la americani fusese îndulcit de campaniile lor ulterioare de zdrobire a elementelor rebele civile, ceea ce le reînviase în parte sentimentul de orgoliu şi bravadă. Echipamentul le fusese înlocuit din stocuri şi alte mijloace care urmau a fi suplimentate în curând.

Convoaiele ieşiră din Iran, se topiră pe şoseaua Abadan, prin puncte de control de frontieră deja desfiinţate. Se mişcau camuflate şi în întuneric, folosind un minimum de transmisiuni radio, dar asta nu prea conta pentru sateliţi.

— Trei divizii blindate, fu rezultatul analizei rapide efectuate de I-TAC-Centrul Militar de Informaţii şi Pericole, o clădire fără geamuri din Washington Navy Yard.

Aceeaşi concluzie fu trasă imediat de D.I.A. şi C.I.A. O nouă evaluare a Ordinului de Luptă pentru noua ţară era deja în curs şi, deşi încă neperfectate, primele calcule făcute în grabă arătau că Uniunea Republicilor Islamice avea de două ori mai multă putere militară decât toate celelalte state ale Golfului la un loc. Situaţia se va prezenta, probabil, mai rău când toţi factorii vor fi evaluaţi în întregime.

— Mă întreb încotro exact se îndreaptă, spuse cu voce tare ofiţerul de pază superior, în timp ce caseta era derulată.

— Capătul de jos al Irakului a fost întotdeauna şiit, domnule, îi reaminti colonelului un subofiţer specialist în zonă.

— Şi asta-i partea cea mai apropiată de amicii noştri.

— Înţeles!

Mahmud Haji Daryaei avea multe probleme la care să se gândească şi, de obicei, încerca să facă asta în afara unei moschei, nu în interiorul ei. În cazul de faţă, era una dintre cele mai vechi din fostul Irak, de unde se vedea cel mai vechi oraş al lumii. Un Om al Dumnezeului său şi al credinţei sale, Daryaei era, în acelaşi timp, un om al prezentului şi al realităţii politice imediate prin care se socotea că totul făcea parte din unitatea ce definea forma pământului şi că totul trebuia luat în considerare. Era uşor în momente de slăbiciune sau de entuziasm (cele două erau totuna în mintea lui) să-şi spună că anumite lucruri fuseseră scrise de mâna nemuritoare a lui Allah, dar precauţia era şi ea o virtute înscrisă în Coran şi-şi dădu seama că o putea obţine foarte simplu, ieşind dintr-un loc sfânt, de obicei, într-o grădină ca aceea de lângă moscheea în care tocmai fusese.

Aici începuse civilizaţia. Civilizaţia păgână, bineînţeles, dar toate lucrurile începeau undeva şi nu era vina celor care ridicaseră acest oraş cu cinci mii de ani în urmă că Dumnezeu nu li se revelase încă pe deplin. Credincioşii care înălţaseră această moschee şi grădina de alături îndreptaseră acest neajuns.

Moscheea era dărăpănată. Daryaei se aplecă să ia de jos o bucăţică de ţiglă care căzuse de pe zid. Era albastră, culoarea vechii cetăţi, o combinaţie între nuanţele cerului şi ale mării, făurită de meşterii locali, folosind acelaşi colorit şi material timp de peste cincizeci de veacuri; o găseai de la temple la statui păgâne, palate regale şi, acum, la o moschee. Puteai să desprinzi un astfel de fragment dintr-o clădire sau să sapi zece metri în pământ ca să găseşti unul vechi de peste trei mii de ani şi n-ai fi reuşit să le deosebeşti. Exista o continuitate aici pe care n-o mai întâlneai în nici o altă parte a lumii. Emana un fel de pace, mai cu seamă în răcoarea unui miez de noapte fără nori când doar el îşi purta paşii pe aici şi când până şi bodyguarzii lui se făcuseră nevăzuţi, cunoscând starea sufletească a conducătorului lor.

Luna de pe cer era în descreştere şi asta făcea şi mai strălucitoare puzderia de stele care-i ţineau tovărăşie. Înspre apus se vedea vechiul Ur, cândva, o mare cetate, după cum se spunea şi cu siguranţă că şi astăzi oferea o privelişte demnă de luat în seamă cu zidurile ei înalte de cărămidă şi ziguratul ei falnic închinat cine ştie cărui zeu înşelător, adorat de oamenii locului. Caravanele intrau şi ieşeau pe porţile fortificate aducând cu ele totul, de la grâne la sclavi. Pământul din jur era verde, câmpuri plantate se întindeau în locul nisipului, iar aerul se umplea de vocile negustorilor şi ale vânzătorilor. Însăşi povestea raiului se născuse nu departe de aici, pe undeva, prin văile paralele ale Tigrului şi Eufratului care se vărsau în Golful Persic. Da, dacă întregul univers ar fi un copac uriaş, atunci rădăcinile cele mai adânci

s-ar afla aici, în chiar inima ţării pe care tocmai o făurise el.

Era încredinţat că oamenii din vechime aveau acelaşi sentiment că se aflau acolo în centrul lumii. Aici suntem *noi* – păreau să se fi gândit ei – şi acolo sunt… *ei*, denumirea universală dată celor care nu făceau parte din comunitate. *Ei* erau periculoşi. La început, ei fuseseră călători nomazi pentru care ideea de cetate ar fi fost de neînţeles. Cum putea cineva să stea ţintuit într-un loc şi să trăiască acolo? Iarba pentru capre şi oi nu se isprăvea? Pe de altă parte, ce loc bun de prădat îşi vor fi zis ei. Tocmai de aceea oraşul îşi înălţase ziduri de apărare, făcând şi mai clar primatul locului şi dihotomia lui *noi* şi *ei*, cei civilizaţi şi cei necivilizaţi.

Aşa era şi astăzi, îşi zise Daryaei, Credincioşi şi Necredincioşi. Chiar şi în interiorul primei categorii existau diferenţe. El stătea în centrul unei ţări care era şi centrul Credinţei, cel puţin în termeni geografici, căci Islamul se răspândise la apus şi la răsărit. Adevăratul centru al religiei lui se afla în direcţia spre care se ruga întotdeauna, la sud-vest, la Mecca, sălaşul pietrei Ka'aba, unde propovăduise Profetul.

Civilizaţia se născuse la Ur şi se răspândise, încet şi în salturi în valurile vieţii; cetatea se înălţase şi se prăbuşise din pricina falşilor ei zei – îşi zicea el – şi a lipsei unei idei unificatoare de care avea nevoie propăşirea.

Continuitatea acestui loc îi spunea multe despre poporul lui. Aproape că îi auzeai vocile care, de fapt, nu se deosebeau de a lui. Şi oamenii aceia îşi ridicaseră privirile spre acelaşi cer în nopţi liniştite şi se minunaseră de frumuseţea aceloraşi stele. Cei aleşi dintre ei ascultaseră tăcerea, la fel ca şi el, folosind-o ca pe un amplificator al gândurilor lor celor mai adânci când cercetau Marile întrebări şi se străduiau să le găsească răspunsuri. Dar răspunsurile nu fuseseră perfecte şi asta făcuse să se prăbuşească zidurile, o dată cu civilizaţia locului.

Deci, menirea lui era să reclădească, spuse Daryaei, adresându-se stelelor. De vreme ce religia lui era revelaţia totală, cultura lui se va înălţa de aici, din josul râului de lângă adevăratul Eden. Da, îşi va clădi oraşul aici. Mecca va rămâne oraşul sfânt, binecuvântat şi neprihănit. Aici era destul spaţiu pentru construcţiile administrative. Un nou început se va face pe tărâmul celui mai vechi început şi se va dezvolta o mare naţiune nouă.

Dar, mai întâi…

Daryaei îşi privi mâna, bătrână şi chircită, purtând urmele torturilor şi persecuţiilor, totuşi, mâna unui om şi slujitorul minţii acestuia, o unealtă imperfectă, după cum şi el era o unealtă imperfectă pentru Dumnezeul lui, totuşi o unealtă credincioasă, în stare să lovească, în stare să vindece. Ambele vor fi necesare. El ştia întregul Coran pe de rost – religia lui încuraja învăţarea pe dinafară a întregii cărţi – mai

mult decât atât, el era teolog şi putea cita un verset în orice context; unele dintre aceste versete erau contradictorii, el admitea asta, dar Voia lui Allah conta mai mult decât Vorbele Lui. Cuvintele lui se refereau adesea la un context anume. Să omori de dragul de a omorî era un lucru rău şi legile Coranului privitoare la aceasta erau, într-adevăr, aspre. Să omori apărând Credinţa nu era ceva rău. Uneori, diferenţa între cele două aspecte era neclară şi pentru asta aveai drept călăuză Voia lui Allah. El dorea ca aceia ce-L urmau să se afle sub acelaşi acoperământ spiritual şi, în timp ce mulţi încercaseră să realizeze aceasta prin raţiune şi exemplu, oamenii erau slabi şi unii aveau nevoie de o îndrumare mai fermă – şi poate conflictul dintre sunniţi şi şiiţi putea fi rezolvat în pace şi dragoste, întinzând mâna în semn de prietenie, fiecare parte arătând o consideraţie plină de respect faţă de părerile celeilalte – Daryaei dorea să meargă până acolo în încercarea lui – dar, mai întâi, trebuia să se creeze condiţiile necesare. Dincolo de orizontul Islamului se aflau alţii şi, deşi mila lui Allah se revărsa şi asupra lor, aceasta nu se putea întâmpla atâta timp cât ei încercau să atace Credinţa. Pentru acei oameni, mâna lui era folosită ca să lovească. Nu se putea altfel.

Căci ei loveau într-adevăr Credinţa, murdărind-o cu banii lor şi cu ideile lor ciudate, furând petrolul, furându-le copiii ca să-i educe într-un fel păcătos. Ei căutau să îngrădească Credinţa chiar şi atunci când făceau afaceri cu cei ce se numeau pe sine Credincioşi. Ei se vor opune eforturilor lui de unificare a Islamului. Ei vor numi asta economie sau politică sau cine ştie ce altceva, dar îşi dădeau seama că Islamul unificat le-ar pune în primejdie apostazia şi puterea lor temporară. Erau cel mai rău soi de duşmani tocmai fiindcă îşi ziceau prieteni şi îşi mascau intenţiile destul de dibaci ca să fie luaţi drept prieteni. Pentru ca Islamul să fie unificat, ei trebuia să fie distruşi.

Pentru ei nu exista, într-adevăr, opţiune. El venise aici ca să fie singur şi să gândească să-L întrebe pe Allah în linişte dacă exista o altă cale. Dar bucăţica de ţiglă albastră îi spusese despre tot ce fusese, despre timpul care trecuse, despre civilizaţiile care nu lăsaseră nimic în urma lor decât amintiri imperfecte şi clădiri în ruină. El avea ideea şi credinţa care le lipsise tuturor. Tot ce-i rămânea de făcut era să aplice acea idee, călăuzit de aceeaşi Voie care aşezase stelele pe cer. Dumnezeul lui adusese potopul, calamităţile şi nenorocirile ca unelte ale Credinţei. Mahomed însuşi dusese războaie. Deci, îşi zise el şi el va face acelaşi lucru.

35
CONCEPT OPERAŢIONAL

Când forţele militare se mişcă, alte forţe le urmăresc cu interes, deşi acţiunile pe care le întreprind depind de instrucţiunile primite de la conducători. Mişcarea forţelor iraniene în interiorul Irakului era exclusiv administrativă. Tancurile şi alte vehicule tractate veneau pe traulere, în timp ce camioanele rulau pe propriile lor roţi. Se iscau problemele obişnuite. Câteva unităţi luau direcţii greşite, spre nemulţumirea ofiţerilor lor şi furia superiorilor, dar nu peste mult timp fiecare dintre cele trei divizii îşi găsise un nou cămin, în toate cazurile împreună cu o fostă divizie irakiană de acelaşi tip. Reducerea traumatic forţată a armatei irakiene crease spaţiu aproape suficient pentru noii ocupanţi ai bazelor care, abia veniţi, erau integraţi în unităţi de corp şi începură exerciţii comune pentru ca fiecare grup să se obişnuiască cu celelalte. Şi de data aceasta apărură obişnuitele dificultăţi de limbă şi cultură, dar ambele părţi foloseau cam aceleaşi arme şi cam aceeaşi doctrină; iar ofiţerii de Stat-Major, asemănători cu cei din întreaga lume, se străduiau să creeze un teren comun. Şi acest lucru era urmărit de satelit.

— Cât de multe?

— Să zicem trei divizii, îi spuse amiralul Jackson ofiţerului de informaţii. O divizie blindată şi două de armament greu. Sunt puţin deficitari în artilerie. Dar au întreg materialul rulant necesar. Am reperat un număr de vehicule de comandă şi control circulând prin deşert; probabil execută simulări de mişcări militare pentru C.P.X. Asta însemna Exerciţiu la Postul de Comandă. Un joc de război pentru profesionişti.

— Altceva? întrebă Robby.

— Liniile de artilerie de la baza de la vest de Abu Sukair sunt curăţate cu buldozerele, în timp ce baza aeriană de la nord de Nejef are câţiva ocupanţi noi, câteva MIG-uri şi Suhoi, dar în RI motoarele sunt stinse.

— Care-s evaluările?

Întrebarea venise de la Tony Bretano.

— Se poate spune orice, domnule, răspunse colonelul. Într-o nouă ţară care-şi unifică armata, va avea loc o muncă serioasă de adaptare. Suntem surprinşi de formaţiile armate integrate. Vor apărea dificultăţi administrative, dar este o treabă bună din punct de vedere politico-psihologic. În această privinţă se comportă ca şi cum ar face parte dintr-o singură ţară.

— Nimic alarmant? întrebă ministrul Apărării.

— Nu, aparent, nimic alarmant, pentru moment.

— Cât de repede poate înainta acest corp de armată spre frontiera saudită? întrebă Jackson, ca să se asigure că şeful lui era informat exact.

— După ce vor fi complet aprovizionaţi cu combustibil şi antrenaţi? Să zicem între patruzeci şi opt şi şaptezeci şi două de ore. Noi am putea face asta în mai puţin de jumătate din acest timp, noi suntem mai bine antrenaţi.

— Dar care-i compoziţia forţelor?

— În totalul celor trei corpuri de armată putem vorbi de şase divizii cu armament greu, ceva peste o mie cinci sute de tancuri de luptă, mai mult de două mii cinci sute de vehicule de luptă de infanterie, mai mult de şase sute de transmiţătoare – încă nu avem informaţii despre echipa lor roşie, domnule amiral. Este vorba despre artilerie, domnule ministru, explică colonelul. Din punct de vedere logistic, folosesc vechiul model sovietic.

— Cum vine asta?

— Logistica lor este o parte organică a diviziilor. Şi noi facem asta, dar menţinem şi formaţii separate ca să ne ţinem forţele de manevră în funcţiune.

— Cei mai mulţi sunt rezervişti, îl lămuri Jackson pe ministru. Modelul sovietic asigură o forţă de manevră mai integrată, dar numai pe termen scurt. Ei nu pot susţine operaţiuni atât de mult ca noi, în timp şi pe distanţe mari.

— Domnul amiral are dreptate, domnule, continuă ofiţerul de la informaţii.

— În 1990, când irakienii au pătruns în Kuwait, au înaintat atât cât le-a permis logistica. A trebuit să se oprească pentru reaprovizionare.

— Asta-i o chestiune. Spunei-o şi pe cealaltă, îi ordonă Jackson.

— După o pauză între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore, au fost gata să înainteze din nou. Dar n-au făcut-o din motive politice.

— Întotdeauna am avut nedumeriri în privinţa asta. Ar fi putut să ocupe terenurile petroliere saudite?

— Foarte uşor, răspunse colonelul. Trebuie să se fi gândit mult la asta în ultimele luni, adăugă ofiţerul fără pic de compătimire.

— Deci ni se pregăteşte o distracţie?

Bretano punea întrebări simple şi asculta răspunsurile. Lui Jackson îi plăcea asta. El ştia că nu ştia unele lucruri şi nu se jena să înveţe.

— Da, domnule. Aceste trei corpuri de armată reprezintă o forţă de atac potenţială oarecum egală ca putere cu cea folosită de Hussein. Vor fi implicate şi alte unităţi, dar acelea sunt forţe de ocupaţie. Prima se află chiar aici, zise colonelul, bătând cu rigla în masă.

— Dar se află încă în partea lor. În cât timp se poate schimba

situaţia?

— Cel puţin în câteva luni, ca să se facă treaba bine, domnule ministru. Depinde mai ales de intenţiile lor politice generale. Toate aceste unităţi sunt antrenate să recurgă chiar şi la crimă după standardele locale. Integrarea personalului lor de conducere şi a organizaţiilor lor este adevărata sarcină care-i aşteaptă.

— Explică-te, îi ordonă Bretano.

— Cred c-aţi putea-o numi echipă managerială, domnule. Fiecare trebuie să ajungă să-i cunoască pe toţi ceilalţi ca să existe o adevărată comunicare, ca să înceapă să gândească toţi în acelaşi fel.

— Poate c-ar fi mai simplu să vedem lucrurile ca şi cum am avea de-a face cu o echipă de fotbal, domnule.

Robby merse mai departe.

— Nu-i vorba doar să iei unsprezece băieţi şi să-i pui într-o grămadă şi, pe urmă, să aştepţi să joace cum trebuie. Este nevoie ca fiecare să se familiarizeze cu aceleaşi instrucţiuni de joc şi ca fiecare să ştie ce pot realiza ceilalţi.

Ministrul Apărării aprobă din cap.

— Deci nu de echipament trebuie să ne preocupăm, ci de oameni.

— Asta aşa-i, domnule, zise colonelul. Eu pot să vă învăţ să conduceţi un tanc în câteva minute, dar ar trebui să treacă un timp până să vă las să-l conduceţi în brigada mea.

— De asta vă place vouă să aveţi un nou ministru după câţiva ani, remarcă Bretano cu un zâmbet strâmb.

— Cei mai mulţi învaţă destul de repede.

— Deci, ce-i spunem preşedintelui?

Nava chineză şi cea taiwaneză se păstrau la distanţă una de cealaltă, de parcă o linie invizibilă fusese trasată de la nord la sud de-a lungul Strâmtorii Formosa. Cea de-a doua o urmărea pe prima, interpunându-se între insula sa de origine, dar existau nişte reguli neoficiale şi, până acum, nici una dintre acestea nu fusese încălcată.

Acesta era un lucru bun pentru comandantul lui U.S.S. *Pasadena*, al cărui sonar şi grupuri de urmărire încercau să menţină controlul de ambele părţi, sperând tot timpul că nu va interveni un schimb de focuri cu el la mijloc. A fi ucis din greşeală părea, în sfârşit, o chestie de-a dreptul stupidă!

— Torpilă în apă, relevment 2-7-4! acesta fu următorul mesaj de la sonar.

Capetele se întoarseră şi urechile se ciuliră imediat.

— Nu vă pierdeţi cu firea, ordonă căpitanul pe un ton potolit. Atenţie, sonarul, vreau mai multe detalii!

De data asta vocea fu mai ridicată.

— Acelaşi relevment la contact Sierra 4-2, clasa Luda II, probabil

lansată de aici.

— 4-2 relevment 2-7-4, rază de acţiune treizeci de mii de metri, interveni imediat un subofiţer din echipa de urmărire.

— Pare a fi unul dintre noile lor vase, cu şase elice cu turaţie de mare viteză, relevmentul se schimbă de la nord la sud.

— Foarte bine, spuse căpitanul, încercând, să fie la fel de calm cum se prefăcea că este.

— S-ar putea să fie aţintit spre Sierra-15, domnule.

Acel contact era un vechi submarin clasa Ming, o copie chineză a vechiului submarin rusesc clasa Romeo, o rablă al cărei design data de prin 1950, care se oprise cu mai puţin de o oră în urmă ca să-şi reîncarce bateriile.

— Este la 2-6-1, distanţa cam aceeaşi.

Această informaţie veni din partea ofiţerului însărcinat cu grupul de urmărire. Comandantul de la stânga lui dădu din cap în semn că-i de acord.

Căpitanul închise ochii şi-şi îngădui o pauză. Auzise poveştile despre vremurile bune ale Războiului Rece, când oameni ca Bart Mancuso se duseseră sus, în nord, la Marea Barents şi, din când în când, se trezeau chiar în bătaia unor exerciţii de tragere ale forţelor navale sovietice – probabil că fuseseră luaţi drept ţinte de tragere. O bună ocazie de a-ţi da seama cât erau de bune armele sovietice – aşa glumeau ei acum, stând în birourile lor. Acum îşi dădea seama ce simţiseră, de fapt, la acea vreme. Din fericire, ambarcaţiunea lui se afla doar la vreo şapte metri, dacă se întâmpla să…

— Tranzient mecanic, relevment 2-6-1, produce zgomot mare, probabil emis de Sierra 15. Relevmentul torpilei este acum 2-6-7, viteza estimativă 4-4 noduri, relevmentul continuă să se schimbe de la nord la sud, transmise acum sonarul. Atenţie: o nouă torpilă în apă, relevmentul 2-5-5.

— Nici un contact cu relevmentul, s-ar putea să fie o lansare de avertisment, spuse comandantul.

„Trebuie să discutăm una dintre poveştile astea marinăreşti cu Mancuso” îşi zise căpitanul.

— Acelaşi semnal acustic, domnule, un alt submarin care se îndreaptă spre nord, s-ar putea să ţintească tot spre Sierra-15.

— A tras pe lângă bietul ticălos, anunţă X.O.

— Este întuneric deasupra, nu-i aşa? îşi zise, deodată, căpitanul.

Uneori era uşor să pierzi o urmă.

— Sigur că da, domnule.

Vorbise iar X.O.

— Le-am văzut făcând operaţiuni de noapte săptămâna asta?

— Nu, domnule. Cei de la informaţii spun că nu le place să iasă de pe traseu noaptea.

— Situaţia s-a schimbat, nu? Hai să vedem! Sus catargul E.S.M.!

— Sus catargul E.S.M., înţeles!

Marinarul trase de mânerul potrivit şi antena cu senzor electronic subţire ca o trestie ţâşni în sus cu un fâşâit, acţionată de energie hidraulică. *Pasadena* gonea la adâncimea periscopului, „coada” lungă a sonarului desfăşurându-se în urma lui, în timp ce submarinul se afla pe ceea ce ei sperau a fi linia de despărţire între cele două flote inamice. Era cel mai sigur loc unde puteai să te afli până în momentul când începea adevărata tragere.

— Căutaţi…

— L-am găsit, domnule, un emiţător în banda K.U. La relevment 2-5-4, frecvenţă şi ritm de puls ca la tipul acela nou francez. Ia te uită, se rotesc o groază de radare, domnule, e nevoie de timp ca să le clasifici!

— Semnul delfinului francez pe unele dintre fregatele lor, domnule, remarcă X.O.

— Se execută operaţii de noapte, sublinie căpitanul.

Era ceva surprinzător. Elicopterele costau mult şi aterizarea pe „cutii de tablă” noaptea era întotdeauna riscantă. Marina chineză pregătea ceva.

Lucrurile puteau fi nesigure la Washington. Capitala ţării intră întotdeauna în panică doar dacă apare un singur fulg de nea, deşi era clar că un viscol n-ar face decât să umple şanţurile străzii dacă plugurile de deszăpezire blocau acele şanţuri. Dar lucrurile nu erau chiar atât de simple. Aşa cum, cândva, soldaţii urmau întotdeauna steagurile pe un câmp de bătălie, tot aşa funcţionarii superiori de la Washington îşi urmează liderii sau ideologiile, dar la vârf totul devine destul de instabil. Un birocrat de nivel inferior sau mediu poate sta la postul lui neştiutor de felul ministrului departamentului respectiv, dar, cu cât înaintai mai sus, cu atât te apropiai de ceva vecin cu politica sau luarea deciziilor. În astfel de poziţii, trebuia să acţionezi sau să-i pui pe alţii să acţioneze, din când în când, în alt mod decât aplicând ceea ce fusese pus pe hârtie. Un ins intră şi iese tot timpul din birourile de la etajul superior şi se identifică cu cel ce se află acolo, ajungând, în cele din urmă, până la biroul preşedintelui din Aripa de Vest şi, deşi accesul la vârf înseamnă un fel de putere şi de prestigiu şi o fotografie cu autograf pe peretele de deasupra mesei de lucru ca să le arăţi celor ce vin la tine cât eşti de important, dacă ceva i se întâmplă persoanei din fotografie, atunci fotografia şi semnătura de pe ea pot deveni, mai degrabă, un risc decât ceva de laudă. Riscul maxim consta în a deveni, dintr-un om din interior, oricând bine venit, un om din exterior care, dacă nu era întotdeauna evitat, trebuia să-şi facă iar loc în interior, o perspectivă neatrăgătoare pentru cei care

petrecuseră prea mult timp ca să pătrundă acolo.

Cel mai bun mijloc de apărare era să intri în reţea, să ai un cerc de prieteni şi asociaţi, care nu trebuia să fie atât adânc, cât extins şi să includă oameni din întreg spectrul politic. Era bine să fi cunoscut de un număr suficient de mare de colegi din interior, aşa încât, orice s-ar fi întâmplat la vârf, cât să existe întotdeauna o platformă sigură la nivelul imediat inferior, ca un fel de plasă de siguranţă. Plasa ar trebui să fie destul de aproape de vârf, aşa încât cei ce se aflau în ea să aibă acces mai sus, fără riscul de a se prăbuşi de la înălţime. Uzând de precauţie, cei din poziţiile de vârf se bucurau de protecţia plasei, reuşind să intre şi să iasă din posturile dorite, din birouri nu prea îndepărtate – aflate, de obicei, la mai puţin de un kilometru – ca să aştepte următoarea şansă, aşa încât, chiar atunci când se aflau afară, rămâneau în Reţea, îşi menţineau accesul şi îl ofereau şi celor care aveau nevoie de el. În acest sens, nimic nu se schimbase de pe vremea faraonilor din antica cetate Teba de pe Nil, unde, dacă îl ştiai pe un aristocrat care avea acces la faraon, căpătai o putere ce consta atât în bani cât şi în bucuria pură de a fi destul de important ca să faci plecăciuni şi să te fofilezi după profit.

Dar, la Washington, ca şi la Teba, dacă erai prea aproape de conducătorul nedorit riscai să te compromiţi, mai ales atunci când acesta nu juca mingea (de fapt, de-a şacalii şi ogarii din Regatul de Mijloc) cu sistemul, adică nu colabora cu el.

Iar preşedintele Ryan nu făcea acest lucru. Era ca şi cum un străin uzurpase tronul, nu neapărat un om rău, dar un altfel de om care nu alegea oamenii din sistem. Ei aşteptaseră răbdători ca el să vină la ei, cum făcuseră toţi preşedinţii, să caute la ei înţelepciune şi sfaturi, să le lase uşa deschisă şi să le obţină colaborarea, aşa cum au făcut toţi curtenii, de secole. Ei aranjau lucrurile în locul şefului lor prea ocupat, împărţeau dreptatea, aveau grijă ca treaba să se facă la fel ca şi până atunci, adică într-un fel ce nu putea fi decât cel mai bun, de vreme ce cu toţii erau de acord cu el, servindu-l şi fiind serviţi de el.

Dar vechiul sistem nu fusese atât distrus, cât ignorat şi asta crea confuzie în rândul miilor de membri ai Marii Reţele. Aceştia organizau cocteiluri şi discutau despre noul preşedinte, mâncând pateuri şi bând Perrier, zâmbind cu înţelegere pentru ideile lui noi şi aşteptând ca el să se dezmeticească. Dar trecuse destulă vreme de la acea noapte cumplită şi acest lucru nu se întâmplase încă. Oamenii din Reţea care continuau să lucreze ca angajaţi ai administraţiei Fowler-Durling veneau la aceste petreceri şi mărturiseau că nu înţelegeau ce se petrecea. Vechi politicieni încercau să se înscrie la biroul preşedintelui pentru a fi primiţi de acesta, dar li se spunea că acesta era extrem de ocupat şi nu avea timp.

Nu avea timp?!

Nu avea timp pentru ei?!

Era ca şi cum faraonul le-ar fi spus tuturor nobililor şi curtenilor să se ducă acasă şi să-şi vadă de moşii de-a lungul şi de-a latul ţării şi asta nu era prea distractiv… să trăieşti în provincie… cu… oamenii de rând…

Ceea ce era şi mai rău, noul Senat, sau o mare parte din el, urma exemplul preşedintelui. Iar lucrul cel mai rău era că multă lume, dacă nu chiar toată lumea se purta tăios cu ei. Se spunea că un nou senator din Indiana avea un ceas de bucătărie pe masa de lucru şi-l potrivea la cinci minute pentru politicieni, dar îi lăsa să vorbească oricât pe cei care se refereau la ideile absurde de reformulare a legii impozitelor. Ceea ce era cel mai rău, nu avea amabilitatea de a-i spune secretarului său să reprogrameze cererile de audienţă. Odată îi spusese şefului unei importante firme de avocatură din Washington – un om care nu dorise decât să-l educe pe noul-venit din Peoria – că nu va fi niciodată dispus să asculte astfel de oameni. Povestise chiar tipul în cauză. Într-un alt context, aceasta ar fi fost o poveste amuzantă. Astfel de oameni veneau, din când în când, la Washington cu gândul curat de a justifica o ciudăţenie, dar se lămureau curând că aşa ceva nu mai era la modă – şi, în majoritatea cazurilor făceau asta doar ca să se dea în spectacol.

De data asta însă, lucrurile stăteau altfel. Informaţia se răspândise. Mai întâi fusese relatată în ziarele din districtul Columbia care o priviseră ca pe un capriciu, fusese reluată în Indianopolis drept ceva cu totul nou şi produs evident al unui locuitor din Indiana, iar apoi răspândită din nou de câteva agenţii de ştiri. Acest nou senator vorbise convingător cu noii săi colegi şi-şi câştigase câţiva adepţi. Nu chiar mulţi, dar destui ca să se creeze probleme. Destui ca să-i asigure preşedinţia unui subcomitet puternic, un sobor de intimidare pentru unul ca el care avea un adevărat fler pentru faptul dramatic şi o întorsătură de frază eficientă, dacă nu prea amabilă, pe care reporterii nu se puteau abţine s-o citeze. Chiar şi reporterilor din Marea Reţea le plăcea să relateze sincer noi fapte – asta se înţelegea prin ştiri, lucru pe care oamenii îl cam uitau.

La petreceri, oamenii glumeau că erau capricii, tumbe, la care era amuzant să priveşti, apoi să le uiţi, dar, din când în când, cineva începea să se îngrijoreze. Zâmbetul tolerant îngheţa pe faţa privitorului la mijlocul glumei şi lumea se întreba dacă se întâmpla ceva cu adevărat nou.

Nu, aici nu se întâmpla niciodată ceva nou. Asta o ştia toată lumea. Sistemul avea reguli şi regulile trebuiau respectate.

Totuşi, unii îşi exprimau îngrijorarea la dineurile din Georgetown. Aveau case scumpe pe care trebuia să le plătească, copii de educat, un statut social de menţinut. Totul venise din altă parte şi nimeni nu

voia să se întoarcă acolo.

Era revoltător! Cum îşi închipuiau nou-veniţii că vor găsi ceea ce-şi doreau, fără să fie ghidaţi şi educaţi de politicienii din Reţea – căci nu reprezentau şi aceştia poporul? Nu erau plătiţi exact pentru treaba asta? Nu spuneau ei reprezentanţilor aleşi – de fapt, aceştia noi nu fuseseră aleşi, erau cu toţii numiţi, mulţi dintre ei de către guvernatori care, în dorinţa de a fi realeşi ei înşişi aprobaseră discursul televizat al preşedintelui Ryan – un discurs pătimaş, dar total nerealist. Parcă apăruse o nouă religie.

La petrecerile de la Chevy Chase mulţi erau îngrijoraţi că noile legi pe care le vor aproba aceşti noi senatori vor fi aidoma celor produse de sistem, măcar în ceea ce priveşte puterea lor, dacă nu înţelepciunea pe care o aveau la bază. Aceşti oameni noi puteau, într-adevăr, aproba legi noi fără să fie „ajutaţi”. Era o idee atât de nouă încât te… îngrozea. Dar numai dacă o luai în serios.

Pe urmă mai era şi campania de alegeri parlamentare gata să înceapă în ţară, alegeri necesare pentru repopularea Camerei reprezentanţilor, cum le plăcea tuturor s-o numească; exista un fel de Disneyland pentru politicieni, atâtea întruniri într-un singur complex de clădiri – patru sute treizeci şi cinci de creatori de legi şi personalul lor pe o rază de doar douăzeci de acri. Data alegerilor care fusese anunţată mai cu seamă în ziarele locale era acum reluată de mijloacele de informare naţionale şocate de uimire, candidau acum oameni care nu mai candidaseră în viaţa lor pentru o funcţie: oameni de afaceri, lideri ai comunităţii care nu lucraseră niciodată în sistem, jurişti, pastori, chiar şi câţiva medici. Unii dintre ei s-ar putea să câştige cu discursurile lor neopopuliste despre sprijinul pe care-l dădeau preşedintelui şi „reclădirii Americii” – o expresie care câştigase mult teren. Dar America nu murise, îşi spuneau oamenii din Reţea. Ei se aflau încă aici, nu-i aşa?

Ryan era responsabil de toată treaba asta. El nu fusese niciodată unul de-al lor. Repetase în multe ocazii că nu-i plăcea să fie preşedinte!

Nu-i plăcea?

Cum era posibil ca un om… „o persoană” din Reţea în noua eră să nu aprecieze că poate să facă atât de mult, să ofere atâtea favoruri, să fie curtată şi flatată ca un rege din alte vremuri?

Nu-i plăcea?

Atunci n-avea ce să caute aici, nu-i aşa?

Dar ştiau ei ce era de făcut. Cineva începuse deja treaba. Lăsau să se scurgă secrete. Nu doar din interior. Acolo se aflau doar oameni fără importanţă, cu activităţi minore. Dar mai era şi altceva. Exista şi imaginea generală şi accesul încă mai conta, căci Reţeaua avea multe voci şi urechi de auzit. Nu va fi nici un plan şi nici o conspiraţie

propriu-zisă. Totul se va ivi normal, sau la fel de normal ca tot ce se întâmpla aici. De fapt, începutul se şi făcuse.

Pentru Badrayn sosise momentul să se instaleze la computer, înţelesese că sarcina lui era urgentă. Asemenea lucruri erau deseori urgente, dar motivul în cazul de faţă, era nou. Timpul călătoriei trebuia redus: asta conta mai mult decât să se încadreze într-o anume limită sau moment de întâlnire. Limitele care se impuneau acum decurgeau din faptul că Iranul era încă un fel de ţară ilegală care oferea surprinzător de puţine opţiuni privind călătoriile pe calea aerului.

Zborurile la ore potrivite erau extrem de limitate.

K.L.M. 534 spre Amsterdam decola după ora unu a.m. şi sosea în Olanda la 6.10 a.m. După o escală.

Cursa nonstop Lufthansa 601 pleca la 2.55 şi ajungea la Frankfurt la 5.50.

Austrian Airlines 774 părăsea aeroportul la 3.40 a.m. şi sosea la Viena nonstop la 6.00 a.m.

Air France 165 pleca la 5.25 a.m. şi sosea la Charles de Gaulle la 9.00 a.m.

British Airways 102 decola la 6.00 a.m., făcea o escală şi sosea la Heathrow la 12.45 p.m.

Aeroflot 516 pleca la 3.00 a.m. spre Moscova şi sosea la destinaţie la 7.10.

Doar o cursă nonstop spre Beirut! Oamenii lui vor trebui să tranziteze Dubaiul – era interesant că avioanele Emiratelor decolau din Teheran şi ajungeau la propriul aeroport internaţional, ceea ce făceau şi aeronavele kuwaitiene, dar acestea din urmă nu erau recomandabile, îşi zicea el.

Doar câteva zboruri din care puteai alege, toate urmărite fără dificultate de serviciile de informare străine, dacă acestea erau competente şi el credea că erau; fie că-şi trimiteau oamenii lor la bord, fie că echipa de zbor era instruită ce anume să caute şi cum să raporteze ce-a găsit, cât timp avionul era încă în aer. Deci, nu conta doar timpul, nu-i aşa? Oamenii pe care-i alesese erau oameni buni; cei mai mulţi erau educaţi, ştiau cum să se îmbrace corect, cum să poarte o conversaţie, sau, cel puţin s-o evite politicos; în timpul zborurilor internaţionale era cel mai simplu să te prefaci că vrei să dormi, dar, de cele mai multe ori nici nu era nevoie să te prefaci. Dar nu trebuia decât o singură greşeală şi consecinţele ar fi fost grave. El le spusese asta şi toţi îl ascultaseră.

Badrayn nu mai primise niciodată o misiune ca aceasta şi stresul era mare. Doar câteva zboruri într-adevăr potrivite, iar cursa spre Moscova nu era prea atrăgătoare. Centrele aeriene din Londra,

Frankfurt, Paris, Viena şi Amsterdam vor fi de-ajuns, cu un zbor spre fiecare pe zi. Ştirea cea bună era că toate cinci ofereau mai multe legături prin avioane americane şi ale altor ţări. Deci, un grup va lua cursa 601 spre Frankfurt şi de acolo unii se vor dispersa prin Bruxelles (Sabena spre New York – aeroportul John Fitzgerald Kennedy) şi Paris (Air France spre Washington-Dulles; Delta spre Atlanta; American Airlines spre Orlando; United spre Chicago) prin curse de legătură la ore potrivite, în timp ce alţii luau Lufthansa spre Los Angeles. Grupul de la British Airwais avea cele mai multe opţiuni. Se putea lua Concord Flight 3 spre New York. Singura problemă era să-i treci prin prima serie de zboruri. După aceea, întregul sistem complex de trafic aerian internaţional va asigura dispersarea pe teren.

Totuşi, douăzeci de oameni – douăzeci de greşeli posibile. Securitatea operaţională era întotdeauna o problemă. El îşi petrecuse jumătate din viaţă încercând să-i păcălească pe israelieni şi, deşi faptul că era în viaţă era o dovadă a succesului său – sau a lipsei unui eşec total, ceea ce era, oarecum, mai cinstit spus – hopurile peste care trebuise să sară aproape că-i luaseră minţile de multe ori. În sfârşit! Măcar aranjase zborurile. Mâine îi va instrui. Se uită la ceas. Ziua de mâine nu era chiar atât de departe.

Nu fu toată lumea de acord. În fiecare grup existau cinici şi rebeli, unii buni, alţii răi, unii nici măcar ostracizaţi. Se iviră şi accese de mânie. Membrii Reţelei, când îşi vedeau planurile dejucate de alţi membri priveau, adeseori, problema filosofic – puteai să le-o plăteşti mai târziu şi să rămâneţi prieteni; dar asta nu se întâmpla întotdeauna. Acest lucru se aplica mai ales reprezentanţilor mediilor de informare care făceau sau nu făceau parte din sistem. Făceau parte, în sensul că aveau relaţiile şi prieteniile lor personale cu oamenii guvernului, din interior şi din afară; puteau să li se adreseze ca să obţină informaţii şi relatări despre duşmanii lor. Nu făceau parte, pentru motivul că cei din interior nu aveau cu adevărat încredere în ei, fiindcă mediile de informare puteau fi manipulate şi prostite – de cele mai multe ori linguşite, ceea ce era mai uşor pentru o parte a spectrului politic decât pentru alta. Dar încredere? Nu prea. Sau, mai precis, deloc.

Unii dintre ei aveau chiar principii.

— Arnie, trebuie să stăm de vorbă.

— De acord, spuse van Damm, recunoscând vocea care apăruse pe firul lui privat.

— Astă-seară?

— Perfect! Unde?

— La mine acasă?

Şeful personalului stătu puţin pe gânduri.

— De ce nu?

Delegaţia sosi exact la timp pentru rugăciunile de seară. Saluturile fură cordiale şi reţinute de ambele părţi, după care intrară toţi trei în moschee şi-şi îndepliniră ritualul zilnic. În mod obişnuit, s-ar fi simţit cu toţii purificaţi după ce se rugaseră, acum când se întorceau în grădină. Dar de data asta, nu. O îndelungă practică în ascunderea emoţiilor îi împiedică să-şi arate deschis crisparea, dar chiar şi acest lucru le spunea mult celor trei şi mai ales unuia dintre ei.

— Mulţumim că ne-aţi primit, spuse prinţul Ali bin Shik, de la bun început. Nu mai adaugă că durase mult până să se ajungă la momentul acela.

— Mă bucur să vă întâmpin cu pace, răspunse Daryaei. Este bine să ne rugăm împreună. Îi conduse la o masă pregătită de oamenii lui de pază, unde se servea cafeaua, acea fiertură tare şi amară care era preferată în Orientul Mijlociu.

— Fie ca binecuvântarea Domnului să coboare asupra acestei întruniri, prieteni. Cu ce vă pot ajuta?

— Ne-am adunat aici ca să discutăm evoluţiile recente, remarcă prinţul, după ce luă o sorbitură. Privirea i se aţinti asupra lui Daryaei. Colegul său kuwaitian, Mahomed Adman Sabah, ministru de Externe al ţării sale, nu spuse nimic pentru moment.

— Ce vrei să ştii? întreabă Daryaei.

— Care-ţi sunt intenţiile, răspunse Ali fără ocolişuri.

Şeful spiritual al Republicii Islamice Unite oftă.

— Este mult de făcut, Ali, toţi anii aceia de război şi suferinţe, atâtea vieţi pierdute pentru atâtea cauze, distrugerile de peste tot. Chiar şi această moschee – făcu un gest care arăta nevoia imperioasă de reparaţii – este un simbol al celor întâmplate, nu crezi?

— Au existat multe motive de tristeţe, încuviinţă Ali.

— Care sunt intenţiile mele? Să reclădesc? Aceşti oameni nefericiţi au trecut prin multe. Atâtea sacrificii – şi pentru ce? Pentru ambiţiile lumeşti ale unui om fără Dumnezeu. Nedreptatea suferită îşi ridică glasul către Allah şi Allah răspunde. Poate că acum putem deveni un popor prosper şi credincios. Cuvintele „din nou” se simţeau nerostite la capătul frazei.

— Asta-i o sarcină care cere ani de zile, observă kuwaitianul.

— Sigur că da, fu de acord Daryaei. Dar acum, când s-a ridicat embargoul, avem suficiente resurse ca să ne ocupăm de sarcina noastră şi avem şi voinţa de a o îndeplini. Va fi un nou început aici.

— În pace, adaugă Ali.

— Bineînţeles că în pace, încuviinţă Daryaei pe un ton grav.

— Putem să vă ajutăm? În definitiv, unul dintre Stâlpii Credinţei noastre este milostenia, remarcă ministrul de Externe Sabah.

Un semn din cap binevoitor.

— Luăm notă de bunătatea voastră cu recunoştinţă, Mahomed Adman. Este bine să fim călăuziţi de credinţa noastră, mai degrabă decât de înrâuriri lumeşti, care, din nefericire, au bântuit această regiune în anii din urmă, dar, pentru moment, după cum se vede, sarcina este atât de vastă încât ne este greu să decidem ce anume trebuie făcut şi în ce ordine. Poate că mai târziu vom putea discuta asta din nou.

Nu era chiar o respingere categorică a ajutorului, dar ceva cam pe aproape. Republica Islamică Unită nu avea interes să facă afaceri, întocmai cum se temuse prinţul Ali.

— La următoarea întrunire OPEC, se oferi Ali, putem discuta restabilirea cotelor de producţie, aşa încât să vă revină o parte mai corectă din venitul pe care-l strângem de la clienţii noştri.

— Asta ar fi, într-adevăr, util, fu de acord Daryaei. Noi nu cerem atât de mult. O mică rectificare, spuse el.

— Deci, în privinţa asta ne-am înţeles? întrebă Sabah.

— Bineînţeles. Aceasta este o chestiune tehnică cu care îi putem însărcina pe respectivii noştri angajaţi.

Ambii oaspeţi dădură din cap aprobator, observând în sinea lor că alocarea cotelor producţiei petroliere era cea mai spinoasă problemă. Dacă fiecare ţară producea prea mult, preţul mondial va scădea şi toată lumea va avea de suferit. Pe de altă parte, dacă producţia va fi drastic limitată, preţul va creşte, aducând daune economiei statelor consumatoare şi aceasta va duce la limitarea cererii şi, implicit, a veniturilor. O balanţă optimă – greu de obţinut, ca orice chestiune economică – era subiectul anual al misiunilor diplomatice la nivel înalt, fiecare cu propriul său model economic – nefiind niciodată două la fel – provocând mari dezacorduri în cadrul asociaţiei musulmane. Şi situaţia se acutiza.

— Există vreun mesaj pe care doriţi să-l transmiteţi guvernelor noastre? întrebă apoi Sabah.

— Noi nu dorim decât pace, pacea care să ne îngăduie să ne îndeplinim sarcina de a reclădi societăţile noastre în una singură, după voia lui Allah. N-aveţi a vă teme de nimic din partea noastră.

— Deci, ce părere ai? Se execută o nouă rotaţie de antrenament.

La inspecţia finală a operaţiunilor asistau şi câţiva vechi ofiţeri israelieni, dintre care cel puţin unul era un spion de marcă. Colonelul Sean Magruder era de la Cavalerie, dar, de fapt, orice ofiţer superior era un consumator de informaţii secrete, gata să se folosească de orice sursă.

— Cred că saudiţii sunt foarte agitaţi, la fel ca toţi vecinii lor.

— Dar tu? întrebă Magruder. Fără să-şi dea seama, adoptase modul

de adresare neoficial şi direct, obişnuit în acea ţară, mai cu seamă în armată.

Avi ben Jakob, încă ofiţer angajat – acum purta uniformă – era şef-adjunct în Mossad. Se întreba cât de departe putea merge, dar, având în vedere funcţia lui, putea decide singur.

— Nu suntem deloc mulţumiţi de evoluţia situaţiei.

— Din punct de vedere istoric – observă Colonelul Magruder – Israelul a avut o relaţie de afaceri cu Iranul, chiar şi după prăbuşirea şahului. Lucrurile merg în trecut până la Imperiul Persan. Cred că sărbătoarea voastră de Purim vine din acea perioadă. Piloţi ai forţelor aeriene israeliene au îndeplinit misiuni pentru iranieni în timpul războiului iraniano-irakian; şi...

— Pe vremea aceea aveam un mare număr de evrei în Iran şi se intenţiona scoaterea lor de acolo, răspunse repede Jakob.

— Şi porcăria aia de „arme în schimbul ostaticilor” în care s-a băgat Reagan a trecut pe aici, prin mâinile voastre, adăugă Magruder, tocmai ca să arate că era şi el un participant al jocului.

— Eşti bine informat.

— Asta-i meseria mea, o parte din ea, oricum. Domnule, eu nu emit aici judecăţi de valoare. Scoaterea oamenilor voştri din Iran în vremea aceea a fost, cum se zice la noi, o afacere şi toate ţările trebuie să facă afaceri. Eu întreb doar ce credeţi despre Republica Islamică Unită.

— Noi credem că Daryaei este cel mai periculos om din lume.

Magruder se gândi la scurta şedinţă de informare pe care o avusese mai devreme, în aceeaşi zi, privitoare la mişcările trupelor iraniene în Iran.

— Sunt de acord. Începuseră să-i placă israelienii. Nu fusese întotdeauna aşa. Ani de zile, armata Statelor Unite nutrise o antipatie cordială faţă de statul evreu, la fel ca şi celelalte departamente asociate, mai cu seamă din pricina aroganţei de grup adoptată de militarii superiori ai acestei ţări mici. Dar forţa defensivă israeliană învăţase ce era aceea umilinţă în Liban şi se deprinsese să respecte militarii americani în calitate de observatori în războiul din Golful Persic. După luni de zile în care le spuseseră ofiţerilor americani că aveau nevoie de sfaturi despre cum trebuie să ducă, mai întâi războiul în aer, apoi războiul terestru, începuseră să ceară, politicos, să se uite la unele planuri americane pentru că ar putea să existe lucruri mărunte care meritau să fie studiate puţin.

Descinderea forţelor Buffalo în Negev schimbase şi mai mult lucrurile. Tragedia americană din Vietnam distrusese un alt tip de aroganţă şi din aceasta se născuse un gen de profesionalism. Sub Marion Diggs, comandant-şef al Cavaleriei S.U.A. 10, se predaseră destule lecţii severe şi, în timp ce Magruder continua acea tradiţie,

trupele israeliene învăţau lucruri noi, exact cum făcuseră şi americanii la Fort Irwin. După izbucnirile iniţiale, degenerând aproape în încăierări, învinsese bunul-simţ. Până şi Benny Eitan, comandant al Brigăzii de Blindate Israeliene 7 îşi revenise după primul set de lovituri, sfârşind exerciţiul de antrenament cu o serie de succese şi înfrângeri şi mulţumind la final gazdelor americane pentru lecţiile primite şi făgăduind să le-o arate el când se va întoarce anul următor. În computerul central din clădirea locală „Războiul Stelelor”, un model matematic complex arăta că prestaţia armatei israeliene înregistrase un progres de patruzeci la sută în doar câţiva ani şi acum, când din nou aveau un motiv să se fălească, ofiţerii israelieni dovedeau o dezarmantă umilinţă şi dorinţă aproape nepotolită de a învăţa – ceea ce era întotdeauna semnul soldaţilor cu adevărat profesionişti.

Nici acum unul dintre spionii lor de marcă nu declara cum că armata sa putea face faţă oricărei încercări a lumii islamice îndreptată împotriva ţării sale. Asta merita un raport de contact la Washington, îşi zise Magruder.

Avionul turboreactor bussines, „pierdut” cândva în Mediterană nu mai putea să părăsească ţara. Chiar şi folosirea lui pentru a transporta generalii irakieni în Sudan fusese o greşeală, dar o greşeală necesară şi poate că ciudata misiune de acoperire era în regulă, dar în mare măsură devenise un transport personal pentru Daryaei, unul util căci timpul era limitat, iar noua lui ţară devenise mare. La două ceasuri după ce se despărţise de oaspeţii săi suniţi, era din nou la Teheran.

— Deci?

Badrayn îşi răsfiră hârtiile pe masă, cu oraşele, drumurile şi orarele înscrise pe ele. Era o treabă pur mecanică. Daryaei îşi aruncă în fugă ochii pe planuri şi, deşi păreau deosebit de complicate, acest lucru nu-l îngrijora. Mai văzuse el hărţi şi altă dată. El căuta explicaţia care se desprindea din aceste hârtii.

— Problema principală este timpul, spusese Badrayn. Dorim ca fiecare călător să ajungă la destinaţie nu mai târziu de treizeci de ore de la plecare. Acesta, de pildă, pleacă de la Teheran la 6.00 a.m. şi soseşte la New York la 2.00 a.m. Socotind ora Teheranului şi timpul consumat: douăzeci de ore. Expoziţia comercială la care va participa – se află la Jacob Javits Center în New York – va fi deschisă până după zece seara. Celălalt pleacă la 2.55 a.m. şi ajunge la Los Angeles douăzeci şi trei de ore mai târziu – în primele ceasuri ale după-amiezii, ora locală. Expoziţia lui comercială va fi deschisă toată ziua. Este cea mai lungă călătorie ca distanţă şi timp şi „combinaţia” lui va reuşi mai mult de optzeci şi cinci la sută.

— Şi paza?

— Au fost cu toţii bine informaţi. Am ales oameni inteligenţi şi

educaţi. Tot ce au de făcut este să se facă plăcuţi pe drum. Apoi, un pic de prudenţă. Douăzeci deodată, da, asta-i complicat, dar aşa au fost ordinele tale.

— Iar celălalt grup?

— Va pleca după două zile cu aranjamente similare, raportă Badrayn.

— Misiunea aceasta este mult mai periculoasă.

— Îmi dau seama. Oamenii sunt de încredere?

— Da, sigur, Badrayn dădu din cap, conştient că vrusese să întrebe dacă erau naivi. Riscurile politice mă privesc pe mine.

— De ce? Întrebarea nu-l surprinsese pe Daryaei, dar pe el îl interesa din ce motiv fusese pusă.

— Chestiunea evidentă este să se descopere cine i-a trimis, deşi documentele lor de călătorie vor fi atent pregătite şi se vor lua obişnuitele măsuri de securitate. Nu, eu mă refer la contextul politic american. Un eveniment nefericit întâmplat unui politician poate adesea trezi simpatie pentru el şi acea simpatie poate atrage suport politic.

— Într-adevăr! Dar nu-l poate face să apară ca un om slab?

Asta era prea greu de înghiţit.

— În contextul nostru da, dar nu neapărat în al lor.

Daryaei se gândi la ce auzise şi făcu o comparaţie cu alte analize pe care le comandase şi le studiase.

— Eu l-am cunoscut pe Ryan. Este un om slab. Nu se ocupă efectiv de problemele lui politice. Nu are încă un adevărat guvern în spatele lui. Între prima misiune şi cea de a doua o să-l distrugem, sau, cel puţin, îi vom distrage atenţia destul de mult timp ca să ne putem atinge ţinta. După ce reuşim acest lucru, America devine ceva neînsemnat.

— Este mai bine să ne mulţumim cu prima misiune, îl sfătui Badrayn.

— Trebuie să le cutremurăm poporul. Dacă ceea ce-mi spui despre guvernul lor este adevărat, le vom face un rău cum n-au mai pomenit. Le vom cutremura conducătorul, îi vom submina încrederea, vom submina încrederea poporului în el.

El trebuia să dea un răspuns chibzuit. Acesta era un Om Sfânt cu o Misiune Sfântă. Nu era deosebit de receptiv la raţiune. Totuşi, mai exista şi un alt factor care-i era lui necunoscut. Trebuia să existe. Daryaei era condus mai mult de dorinţe decât de acţiuni cugetate. Nu, asta nu era adevărat, nu-i aşa? El îmbina cei doi factori, creând o altă impresie. Ceea ce omul bisericii aprecia era faptul că guvernul american era încă vulnerabil, de vreme ce Parlamentul nu fusese încă înlocuit, procesul acesta fiind abia la început.

— Cel mai bun lucru ar fi să-l ucidem pe Ryan, dacă reuşim. Un atac

asupra copiilor i-ar înfuria. Americanii sunt foarte sentimentali în privinţa celor mici.

— Cea de-a doua misiune se declanşează numai după ce ne asigurăm că prima a reuşit? întrebă Daryaei.

— Da.

— Deci, deocamdată, ajunge, spuse el, privind iar hârtiile cu aranjamentele călătoriei şi lăsându-l pe Badrayn cu gândurile lui.

Exista un al treilea element. Nu se poate să nu existe.

— El spune că intenţiile lui sunt paşnice.

— Aşa spunea şi Hitler, Ali, îi aminti preşedintele prietenului său. Se uită la ceas. În Arabia Saudită trecuse de miezul nopţii. Ali se întorsese acasă cu avionul şi avusese discuţii cu guvernul înainte de a contacta Washingtonul telefonic, aşa cum era firesc.

— Ştiţi despre mişcarea de trupe.

— Da, oamenii voştri au informat armata noastră astăzi, mai devreme. Va trece câtva timp până să fie pregătiţi să lanseze o ameninţare. Nu uita că am fost şi eu soldat cândva.

— Aşa-i, mi s-a spus. Yan făcu o pauză.

— Bine, ce propune regatul?

— Vom face observaţii atente. Armata noastră se antrenează. Avem făgăduiala voastră de sprijin. Suntem îngrijoraţi, dar nu prea tare.

— Am putea programa nişte exerciţii comune.

— Asta n-ar face decât să înfierbânte lucrurile, răspunde prinţul. Absenţa unei depline convingeri din glasul lui nu era întâmplătoare. Probabil că avansase ideea în guvern şi primise un răspuns negativ.

— Ei, cred că ai avut o zi grea. Spune-mi, cum arată Daryaei? Nu l-am mai văzut de când mi l-ai prezentat.

— Pare sănătos. Arată obosit, dar a avut o perioadă grea.

— Pot să te citez?

— Ce vrei să spui, Jack?

În acel moment, preşedintele se opri, amintindu-şi că nu fusese instruit în problema schimburilor diplomatice.

— Cât de îngrijorat ar trebui să fiu în legătură cu chestiunea asta?

— Oamenii tăi ce spun? îi răspunse prinţul.

Era o încheiere nesatisfăcătoare a unui telefon nesatisfăcător. Ryan puse jos receptorul şi-şi roti privirea prin biroul lui gol. Ali nu spusese ceea ce ar fi dorit să spună fiindcă poziţia guvernului său era diferită de ceea ce crezuse el că va fi. Acelaşi lucru i se întâmplase adeseori şi lui Jack şi se aplicaseră aceleaşi reguli. Ali trebuia să fie loial acelui guvern – format mai cu seamă din propria-i familie – dar îşi îngăduise o scăpare şi prinţul era prea deştept să facă aşa ceva din greşeală. Poate c-ar fi fost mai uşor înainte, când Ryan nu era preşedinte şi

puteau amândoi să vorbească fără grija că fac politică la fiecare cuvânt. Acum Jack era America pentru cei de dincolo de hotare şi reprezentanţii guvernamentali nu i se puteau adresa decât în această calitate, în loc să-şi amintească faptul că era, în acelaşi timp, un om care gândea şi trebuia să exploreze opţiunile înainte de a lua hotărâri. „Poate că dacă discuţia nu se ducea la telefon”… îşi zise Jack. Poate c-ar fi fost mai bine să fie faţă în faţă. Dar până şi preşedinţii erau limitaţi de timp şi spaţiu.

36
CĂLĂTORI

KLM Royal Dutch Airlines – Zborul 534 – părăsi aeroportul punctual la 1.10 a.m. Avionul era plin la ora aceea, plin de oameni obosiţi care-şi târâră paşii spre locurile lor, îşi puseră centurile de siguranţă şi acceptară pernele şi păturile oferite. Călătorii cei mai experimentaţi dintre ei aşteptară zgomotul retragerii scărilor, apoi îşi împinseră scaunele cât mai pe spate, închizând ochii în speranţa unei călătorii liniştite şi a ceva care să semene cu somnul adevărat.

Cinci dintre oamenii lui Badrayn se aflau la bord, doi la clasa întâia, trei la clasa *business.* Aveau cu toţii bagaje în cală şi câte o geantă de mână vârâtă sub scaunul din faţă. Toţi se simţeau un pic nervoşi şi ar fi băut ceva ca să se simtă mai bine – cu toată prohibiţia religioasă – dar avionul aterizase într-un aeroport al unei ţări islamice şi nu puteau bea alcool până nu ieşea din spaţiul aerian al Republicii Islamice Unite. Toată lumea considera că situaţia lor se adaptase împrejurărilor. Fuseseră bine informaţi şi atent pregătiţi. Traversaseră aeroportul ca nişte călători obişnuiţi şi-şi trecuseră bagajul de mână prin controlul cu raze X făcut de personalul de pază la fel de atent ca şi colegii lor occidentali – de fapt şi mai atent, căci zborurile erau relativ puţine şi paranoia relativ mai mare prin acele părţi. De fiecare dată, controlul cu raze X dezvăluise un echipament de ras, pe lângă hârtii, cărţi şi alte mărunţişuri.

Toţi erau oameni educaţi şi mulţi urmaseră Universitatea Americană din Beirut, unii ca să obţină diploma, alţii ca să înveţe câte ceva despre duşmanul lor. Erau îmbrăcaţi adecvat, toţi cu cravată, slăbită acum puţin la guler şi cu pardesiurile atârnate în dulăpioarele răspândite prin tot avionul. Peste patruzeci de minute şi ei, ca şi restul pasagerilor, căzuseră într-un somn agitat.

— Deci, care-i părerea ta despre treaba asta? întrebă van Damm.

Holtzman îşi învârti paharul, privind cuburile de gheaţă rotindu-se.

— În alte împrejurări, aş fi zis că-i o conspiraţie, dar nu este. Jack zice că nu încearcă decât să pună lucrurile la locul lor şi totul să fie ca mai înainte, dar, de fapt, face tot felul de inovaţii trăsnite.

— „Trăsnite” e un cuvânt un pic cam tare, Bob.

— Pentru ei nu este. Toată lumea spune „nu e de-al nostru” şi reacţionează violent la iniţiativele lui. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că ideile lui privind impozitele sunt cam ieşite din comun, dar asta-i o scuză pentru ceea ce se întâmplă – una dintre scuze, în orice caz.

Jocul nu s-a schimbat deloc. Ceva scurgeri de informaţii şi felul cum sunt prezentate; asta hotărăşte regula jocului.

Arnie fu nevoit să dea din cap aprobator. Era ca şi cu gunoaiele aruncate pe şosea. Dacă cineva deşerta tot gunoiul în tomberonul potrivit, totul era curat şi treaba era făcută în câteva secunde. Dacă acelaşi om îl arunca pe fereastra unei maşini în mişcare, atunci trebuia să petreci ore întregi adunându-l. Cealaltă tabără arunca gunoiul la întâmplare şi preşedintele trebuia să-şi folosească timpul lui limitat făcând treburi neproductive care-i iroseau energia, în loc să se ocupe cu ceea ce trebuia, adică cu condusul maşinii pe drum. Comparaţia nu era neapărat una frumoasă, dar era adevărată. Adeseori politica însemna nu atât muncă constructivă, cât răspândirea de gunoi pe care trebuia să-l cureţe alţii.

— Cine e la originea informaţiilor?

Reporterul ridică din umeri.

— Nu pot decât să presupun. Cineva din Agenţie, probabil cineva care a fost concediat. Trebuie să admiţi că dezvoltarea laturii de spionaj a organizaţiei arată ca şi cum ar fi ceva primitiv. Cât de mult se reduce Directoratul Informaţiilor?

— Mai mult decât necesarul pentru a compensa numărul celor noi din armată. Ideea este să se economisească bani în toate serviciile, să se îmbunătăţească activitatea de informaţii, performanţa generală să fie mai bună, chestii de-astea. Nu-l învăţ eu pe preşedinte cum să organizeze munca în departamentul de informare. În privinţa asta, este, într-adevăr, expert.

— Ştiu asta. Avem relatarea mea aproape gata să fie transmisă. Eram pe punctul de a te suna pentru un interviu cu el când s-a spart buba.

— Zău? Şi…

— Care era punctul meu de vedere? Este cel mai contradictoriu om din oraş? În unele privinţe este strălucit… Dar în altele?! Un copil neajutorat e puţin spus.

— Continuă.

— Tipul îmi place, recunoscu Holtzman. Pot să jur că-i cinstit, nu relativ cinstit, ci cu adevărat cinstit. Aveam de gând să prezint lucrurile cam aşa cum sunt. Vrei să ştii ce m-a enervat?

Se opri ca să tragă o duşcă de coniac, ezită iar înainte de a continua, apoi vorbi cu o furie nedisimulată:

— Cineva de la *Post* a trăncănit despre articolul meu, probabil faţă de Ed Kealty. Pe urmă, Kealty a aranjat probabil să ajungă la urechile lui Donner şi ale lui Plumber.

— Şi au folosit relatarea ta ca să-i vină de hac?

— Cam aşa, recunoscu Holtzman.

Van Damm aproape că izbucni în râs. Se abţinu cât putu, dar era

prea amuzant ca să reziste.

— Fii bine venit la Washington, Bob!

— Ştii, unii dintre noi chiar că-şi iau morala profesională în serios, i-o întoarse reporterul cam stângaci. Era un articol bun. Am făcut cercetări a naibii de serioase. Mi-am găsit o sursă proprie în C.I.A… De fapt, am mai multe, dar am făcut rost de una nouă pentru treaba asta, e vorba de cineva care cunoaşte bine problema. Am luat ce mi-a dat şi am verificat totul, am controlat tot ce am putut şi mi-am scris articolul arătând ce ştiam şi ce gândeam… Având grijă să explic totul de fiecare dată… îşi asigură el gazda. Şi, ştii ceva? Ryan apare într-o postură destul de bună. Ei, bineînţeles că, uneori, scurtcircuitează sistemul, dar, după câte ştiu eu, tipul n-a încălcat niciodată regulile. Dacă o să avem vreodată o criză majoră, ăsta-i tipul pe care-l vreau în Biroul Oval. Dar un ticălos mi-a luat articolul, informaţiile mele din sursele mele şi le-a măsluit. Nu-mi place treaba asta, Arnie. Eu mă bucur de încrederea publicului, la fel ca ziarul meu şi cineva şi-a băgat coada.

Îşi puse paharul jos.

— Las’ că ştiu eu ce gândeşti despre mine şi despre…

— Nu, nu ştii, îl întrerupse van Damm.

— Dar tu întotdeauna…

— Sunt şeful personalului, Bob. Trebuie să fiu cinstit cu şeful meu, aşa că trebuie să joc după regulile mele, dar, dacă crezi că nu respect presa înseamnă că nu eşti atât de deştept cât se crede. Nu suntem întotdeauna prieteni. Uneori, suntem duşmani, dar avem nevoie de tine tot atât cât ai tu nevoie de noi. Pentru Dumnezeu, dacă nu te-aş respecta, cum naiba crezi c-ai fi ajuns să bei cu mine?

Era fie o întorsătură elegantă, fie o afirmaţie sinceră, îşi zise Holtzman, dar Arnie era un jucător prea dibaci pentru ca el să-şi dea imediat seama care era adevărul. Iar cel mai bun lucru de făcut era să-şi termine băutura, ceea ce şi făcu. Ce păcat că gazda lui prefera băutura ieftină care să meargă cu cămăşile lui L. L. Bean. Arnie nu ştia să se îmbrace. Sau poate că asta făcea parte din misterele lui. Jocul politic era atât de complicat, încât devenea un hibrid între metafizica clasică şi ştiinţa experimentală. Nu puteai să-l descifrezi niciodată şi dacă descopereai o parte, cu siguranţă că ţi se refuza posibilitatea să descoperi o alta, la fel de importantă. Dar, tocmai din cauza asta, era jocul cel mai grozav…

— În regulă, Arnie. Accept.

— Frumos din partea ta, spuse van Damm, zâmbi şi-i umplu iar paharul. Deci, de ce m-ai sunat?

— Este aproape jenant.

O nouă pauză.

— N-am să particip la spânzurarea în public a unui om nevinovat.

— Ai mai făcut asta, obiectă Arnie.

— Poate că da, dar erau toţi politicieni şi o meritau într-un fel sau altul. Nu ştiu cum să spun… bine, s-ar putea zice că nu-mi place să persecut copii…? Ryan merită o şansă corectă.

— Şi eşti enervat că ţi s-a distrus articolul şi că ţi-ai luat adio de la premiul Pulitzer care…

— Am deja două premii din astea, îi aminti Holtzman.

Altfel i s-ar fi interzis acest subiect de către redactorul-şef, dar politica internă de la *Washington Post* era la fel de viciată ca în orice alt loc din oraş.

— Deci?

— Deci vreau să ştiu ce s-a întâmplat în Columbia. Vreau să ştiu povestea lui Jimmy Cutter şi cum a murit.

— Sfinte Dumnezeule, Bob, nu ştii prin ce-a trecut azi ambasadorul nostru de acolo!

— Spaniola e o limbă în care se înjură grozav.

Un zâmbet de reporter.

— Istorioara asta va fi povestită! Problema este cine o povesteşte şi acest lucru va decide întreaga poveste. Arnie, acum ştiu destul ca să scriu ceva, da?

După cum se întâmplă adesea la Washington în asemenea momente, toată lumea era blocată de împrejurări. Holtzman trebuia să scrie un articol. Dacă făcea asta aşa cum trebuia, poate că va scoate la iveală relatarea lui originală şi va avea şansa să candideze pentru un nou premiu Pulitzer – era încă ceva important pentru el, cu toate negările lui anterioare şi Arnie ştia asta; în plus, va putea spune celui sau celei care făcuse această dezvăluire faţă de Ed Kealty că el sau ea ar face mai bine să plece de la *Post* înainte ca Holtzman să-i fi ţintuit numele şi să-i fi distrus cariera cu câteva şoapte bine plasate şi ceva mai multe însărcinări ce duceau spre un impas. Arnie era blocat de datoria de a-l proteja pe preşedinte şi singura cale de a face asta era încălcarea legii şi a încrederii preşedintelui său. „Cu siguranţă că exista şi o cale mai uşoară ca să-ţi câştigi existenţa”, îşi zicea şeful personalului. L-ar fi putut face pe Holtzman să aştepte până lua o hotărâre, dar asta ar fi însemnat să joace teatru şi nici unul dintre cei doi bărbaţi nu s-ar fi pretat la aşa ceva.

— Fără notiţe, fără magnetofon.

— Neoficial. „Funcţionar superior”, nici măcar „funcţionar superior în administraţie”, încuviinţă Bob.

— Şi pot să-ţi spun cine să-ţi dea confirmarea…

— Ei ştiu totul?

— Mai mult decât ştiu eu, îi spuse van Damm. Fir-ar să fie, eu abia am aflat despre partea importantă!

Se ridică o sprânceană.

— Asta-i bine şi se vor supune aceloraşi reguli. Cine ştie, de fapt, despre asta?

— Nici chiar preşedintele nu ştie totul. N-aş putea spune dacă există cineva care ştie totul.

Holtzman mai sorbi din băutură. Se opri. Ca un doctor într-o sală de operaţie, nu credea că era bine să amestece băutura cu munca.

Zborul 534 ateriză la Istanbul la 2.55 a.m. ora locală, după ce parcursese aproape 1800 de kilometri în trei ore şi cincisprezece minute. Pasagerii erau treji, dar cam ameţiţi; fuseseră treziţi de echipajul de zbor cu treizeci de minute mai devreme şi li se spusese în mai multe limbi să-şi aducă spătarele scaunelor în poziţia potrivită. Aterizarea fu lină şi câţiva dintre ei ridicară storurile de plastic de la ferestre ca să vadă că se aflau, într-adevăr, pe sol, într-un alt loc anonim cu luminile albe ale pistei de aterizare-decolare şi luminile albastre ale pistei de staţionare, ca în orice parte a lumii. Cei care coborau din avion se pierdeau în noaptea turcească. Ceilalţi aplecară spătarele scaunelor ca să mai tragă un pui de somn în timpul escalei de patruzeci şi cinci de minute, înainte ca nava aeriană să părăsească o altă poartă la ora 3.40 noaptea pentru cea de-a doua parte a călătoriei.

Lufthansa 601 era un turboreactor Airbus 310 de fabricaţie europeană, asemănător, în linii mari, în privinţa mărimii şi capacităţii cu un KLM Boeing.

Acesta avea cinci călători la bord şi părăsi aeroportul la 2.55 pentru un zbor nonstop spre Frankfurt. Fu o decolare obişnuită în toate privinţele.

— Asta zic şi eu ştire, Arnie.

— Ah, da. N-am ştiut elementele importante înainte de săptămâna asta.

— Cât de autentică crezi că e? îl întrebă Holtzman.

— Toate bucăţelele se îmbină între ele, spuse şi ridică din nou din umeri. N-aş putea spune că mi-a făcut plăcere s-o ascult. Cred că am fi câştigat alegerile oricum, dar, Sfinte Dumnezeule, tipul a pierdut intenţionat. El a ratat alegerile prezidenţiale, dar, ştii, spuse van Damm cu regret, că asta putea fi cel mai curajos şi generos act politic al secolului. Cred că nu era făcut pentru asta.

— Fowler ştie?

— Nu i-am spus. Poate c-ar trebui să-i spun.

— Stai puţin. Aminteşte-ţi cum Liz Elliot mi-a strecurat o poveste despre Ryan şi cum a…

— Da, asta face parte din ştirea de acum. Jack s-a dus personal la faţa locului ca să-i scoată pe soldaţi de acolo. Tipul care era lângă el

în elicopter a fost ucis şi, de atunci, el a avut grijă de familia lui. Liz a plătit pentru asta. A fost ruptă în bucăţi în noaptea când a explodat bomba din Denver.

— Şi, într-adevăr, Jack a... Ştii, asta-i o informaţie care n-a fost făcută publică cu adevărat... Fowler i-a pierdut urma şi aproape că a lansat o rachetă împotriva Iranului... Este vorba de Ryan, nu? El este cel care a oprit-o.

Holtzman se uită la paharul lui de băutură şi se hotărî să mai tragă o duşcă.

— Cum?

— A intrat pe firul de urgenţă, răspunse Arnie. I-a închis gura preşedintelui şi a vorbit direct cu Narmonov pe care l-a convins să aranjeze lucrurile într-un fel. Fowler a sărit în sus şi a ordonat Serviciilor Secrete să pună mâna pe el şi să-l aresteze, dar, până să ajungă ei la Pentagon, lucrurile se calmaseră. Treaba a reuşit, slavă Domnului!

Lui Holtzman îi trebui câteva minute să se pătrundă de ceea ce auzise, dar întâmplarea se potrivea cu fragmentele cunoscute de el. Fowler şi-a dat demisia două zile mai târziu; era un om distrus, totuşi un om cinstit care ştia că dreptul său moral de a-şi conduce ţara dispăruse o dată cu ordinul său de a lansa o armă nucleară împotriva unui oraş nevinovat. Şi Ryan fusese zdruncinat de întâmplare destul de tare ca să-şi părăsească imediat postul guvernamental, până ce Roger Durling l-a adus îndărăt.

— Ryan a încălcat toate regulile. Parc-ar face-o din plăcere. Dar e nedrept să spui asta, nu-i aşa?

— Dacă n-ar fi făcut asta, noi nu ne-am mai afla aici.

Şeful personalului îşi mai turnă băutură. Holtzman refuză.

— Înţelegi care-i părerea mea în legătură cu povestea asta, Bob? Dac-o redai în întregime, ţara se va simţi jignită.

— Dar atunci de ce l-a recomandat Fowler pe Ryan lui Roger Durling? întrebă reporterul. Nu-l putea suferi pe tip şi...

— Oricare ar fi cusururile lui şi are destule, Bob Fowler este un politician onest. Asta-i explicaţia! E-adevărat că nu-l place pe Ryan personal, poate că-i vorba de o antipatie înnăscută, n-aş putea spune, dar Ryan l-a salvat şi i-a povestit lui Roger... Cum s-a spus? Om bun la ananghie... Asta-i, îşi aminti Arnie.

— Ce păcat că nu se pricepe la politică!

— Învaţă destul de repede. S-ar putea să te surprindă.

— Ar fi în stare să le scoată miniştrilor maţele dacă ar avea ocazia. Nu pot să... vreau să spun că, personal, tipul îmi place, dar politica lui...

— De fiecare dată când cred că ştiu ce fel de om este, face ceva neaşteptat şi atunci sunt nevoit să-mi amintesc că n-are un program

de lucru, spuse van Damm. Îşi îndeplineşte doar serviciul. Eu îi dau hârtii să citească şi el trece la acţiune. Ascultă ce-i spun oamenii, pune întrebări potrivite şi dă atenţie întotdeauna răspunsurilor, dar ia singur hotărârile, de parc-ar şti ce-i bine şi ce-i rău… Dar, de cele mai multe ori chiar ştie! Bob, m-a păcălit! Dar nici asta nu-i problema. Uneori nu-mi dau seama ce-i cu el, înţelegi?

— Şi e un om din afară, remarcă Holtzman. Dar…

Şeful de personal aprobă din cap.

— Da, dar… Dar este prezentat ca un om din sistem cu un program de lucru ascuns şi ei joacă jocul celor din sistem ca şi cum i-ar fi accesibil şi lui, dar nu îi este.

— Deci personajul nu poate fi descifrat… Ticălosul! spuse Bob în încheiere. Nu-şi poate suferi funcţia, nu-i aşa?

— De cele mai multe ori. Păcat că n-ai fost de faţă când a rostit discursurile din Midwest. Atunci a fost o reuşită. Toţi s-au îndrăgostit de el şi el de ei şi se vedea… dar, de fapt, el era speriat de moarte. Nu poate fi descifrat? Exact! Cum se spune la golf, cel mai greu lucru de făcut este să loveşti o minge drept, nu? Toată lumea caută curbe care nu există.

Holtzman pufni pe nas.

— Deci, care-i unghiul, dacă există vreunul?

— Bob, eu nu fac decât să ţin sub control mediile de informare, înţelegi? Să fiu al naibii dacă ştiu cum poţi relata altfel decât să prezinţi faptele… Ştii, aşa cum şi trebuie să faci.

Pentru ziarist, aceste lucruri erau greu de înţeles. Îşi petrecuse toată viaţa profesională la Washington.

— Orice politician ar trebui să fie ca Ryan. Dar nu este…

— Asta este, i-o întoarse Arnie.

— Cum pot eu să le spun cititorilor mei aşa ceva? Cine o să mă creadă!

— Nu-i aşa că asta este problema? spuse el, trăgând aer în piept. Eu am fost angajat în politică toată viaţa şi credeam că înţeleg totul. Sunt unul dintre cei mai buni operatori care au existat vreodată, toată lumea ştie asta şi, dintr-o dată, un ticălos intră în Biroul Oval şi zice că împăratul este în pielea goală şi chiar are dreptate şi nimeni nu ştie ce să facă decât să spună că nu-i aşa.

Sistemul nu este pregătit pentru asta. Sistemul nu este pregătit decât pentru el însuşi. Şi sistemul va distruge pe oricine care are o părere contrară, răbufni Holtzman, în timp ce gândea: „Dacă Hans Christian Andersen ar fi *scris Hainele împăratului* plasându-şi povestirea la Washington, atunci puştiul care spusese adevărul cu voce tare ar fi fost ucis pe loc de mulţimea celor din administraţie”.

— Voi încerca, fu de acord Arnie.

— Şi ce-ar trebui să facem în problema asta?

— Tu ai spus că nu vrei să participi la spânzurarea unui om nevinovat, îţi aminteşti?

— De unde ar trebui să pornim?

— Poate să vorbim despre mulţimea nesupusă, sugeră Arnie, sau despre curtea coruptă a împăratului.

Zborul următor fu efectuat de Australian Airlines 774. Acum se crease o rutină, iar aranjamentele se încadrau în parametrii tehnici. Borcanele de cremă de ras fuseseră umplute abia cu patruzeci de minute înainte de plecare. Distanţa mică dintre ferma de maimuţe şi aeroport era un avantaj, la fel ca acel moment ales şi faptul că nişte oameni făceau cele câteva sute de metri până la intrare în fugă nu era ceva neobişnuit nicăieri în lume, mai ales pentru acest gen de zboruri. „Supa” era pulverizată pe fundul borcanului de o valvă din plastic, invizibilă la controlul cu raze X. Azotul se afla la capătul unui conteiner separat izolat din centrul borcanelor. Procesul era curat şi fără riscuri – pentru o siguranţă în plus care, de fapt, nu era necesară, borcanele erau dezinfectate şi şterse, măsură luată doar ca să-i facă pe călători fericiţi. Borcanele erau destul de reci, bineînţeles, dar nu suspect de reci. Pe măsură ce azotul lichid se evapora prin fierbere, se răspândea prin valvă în atmosfera din jur unde nu făcea decât să se răspândească în aer. Deşi azotul era un element important în explozibile, luat separat este total inofensiv, curat şi inodor. Şi nici nu reacţiona chimic cu conţinutul borcanelor, astfel încât valva reţinea o cantitate precisă a gazului de încălzire, acţionând ca un propulsor de siguranţă pentru „supă” la timpul potrivit.

Umplerea fu făcută de personalul medical îmbrăcat în echipament protector – refuzaseră să lucreze fără el şi dacă li s-ar fi dat ordinul contrar ar fi devenit nervoşi şi ar fi făcut treaba prost, aşa că directorul avu îngăduinţă pentru temerile lor. Rămaseră două grupuri de câte cinci ca să termine treaba. Recipientele ar fi putut fi pregătite toate în acelaşi timp, Moudi ştia asta, dar nu îşi asumase riscuri inutile. Gândul acesta îl împietri. Fără riscuri inutile? Sigur că da…

Daryaei nu dormi în noaptea aceea, lucru neobişnuit la el. Deşi, o dată cu trecerea anilor, descoperise că avea mai puţină nevoie de somn, nu era greu pentru el să adoarmă. Într-o noapte într-adevăr liniştită, cu adieri potolite, putea auzi avioanele înteţind zgomotul motoarelor la decolare – un zgomot îndepărtat ca acela al unei cascade, îşi spunea el uneori sau, poate, al unui cutremur. Un sunet al naturii, îndepărtat şi înfricoşător. Şi acum îşi dădu seama că încerca să-l audă şi, în mintea lui, se întreba dacă-l auzise sau nu.

Se grăbise prea mult? El era un om bătrân într-o ţară în care mulţi mureau tineri. Îşi aminti de bolile de pe vremea tinereţii sale; mai

târziu, aflase cauzele lor ştiinţifice: mai cu seamă apa şi condiţiile sanitare proaste, căci Iranul fusese o ţară înapoiată în cea mai mare parte a istoriei sale, în ciuda vechii sale civilizaţii şi puteri. Apoi, renăscuse datorită petrolului şi a bogăţiilor imense rezultând din acestea. Mohammad Reza Pahlavi, şahinşahul – Regele Regilor cum i se spunea – începuse să ridice ţara, dar făcuse greşeala de a înainta prea repede şi-şi făcuse prea mulţi duşmani. În epoca întunecată a Iranului, ca în orice altă epocă de acest fel, puterea laică fusese transmisă clerului islamic şi, eliberând ţărănimea naţiunii, călcase pe prea mulţi pe bătături, făcându-şi duşmani printre oameni cu putere spirituală de la care lumea obişnuită aştepta să se facă ordine în vieţi devenite haotice prin schimbare. Chiar şi aşa, şahul aproape că reuşise, dar nu pe deplin, iar acest „nu pe deplin" însemna un blestem cumplit pentru aceia pe care viaţa îi zămislise să devină conducători.

Ce gândeau asemenea oameni? După cum şi el era bătrân, tot aşa şahul îmbătrânise şi suferea de cancer şi se uita cum efortul unei vieţi întregi se mistuise în câteva săptămâni, cum asociaţii săi erau executaţi într-o scurtă orgie de lichidare a conturilor, în timp ce felul cum fusese trădat de către prietenii lui americani îl îndurera. Se gândise, oare, că mersese prea departe... sau nu îndeajuns de departe? Daryaei nu ştia, dar ar fi vrut să ştie acum când asculta zgomotul îndepărtat în liniştea nopţii persane.

A te mişca prea repede era o greşeală gravă pe care tinerii o învăţau, iar bătrânii o ştiau deja, dar a nu te mişca îndeajuns, adică îndeajuns de repede, a nu merge destul de departe, cu destulă forţă – asta le interzicea celor mari atingerea ţelurilor. Ce cumplit trebuie să fie să zaci în pat, lipsindu-ţi somnul necesar ca să poţi gândi clar şi să-ţi pui întrebări şi să te blestemi pentru şansele ratate sau pierdute.

Poate că-şi dădea seama ce gândise şahul, credea Daryaei. Propria lui ţară era iar în derivă. Chiar izolat cum era, cunoştea semnele. Se arătau sub forma unor deosebiri subtile în îmbrăcăminte, mai cu seamă în îmbrăcămintea femeilor. Nu mult, nu îndeajuns pentru ca adevăraţii credincioşi să le persecute, căci chiar şi adevăraţilor credincioşi le mai slăbise credinţa şi existau zone în care oamenii se aventurau ca să vadă ce se poate întâmpla. Da, oamenii mai credeau încă în Islam, da, mai credeau încă în el, dar Sfântul Coran nu mai părea atât de strict, iar naţiunea lor era bogată şi pentru a deveni şi mai bogată trebuia să facă afaceri. Cum putea deveni un campion al Credinţei dacă nu devenea şi mai bogată? Cei mai buni şi cei mai străluciţi fii ai Iranului plecau în străinătate pentru a se educa, căci ţara lui nu avea şcolile pe care le avea necredinciosul Occident – şi cei mai mulţi se întorceau acasă, instruiţi în îndeletniciri de care ţara sa avea nevoie. Dar se întorceau şi cu altceva, ceva invizibil, îndoieli şi întrebări şi amintiri ale unei vieţi libere într-o societate diferită în care

plăcerile cărnii erau la îndemâna celor slabi – şi toţi bărbaţii sunt slabi. Ce se întâmpla dacă tot ce realizaseră el şi Khomeiny nu însemna decât amânarea a ceea ce începuse şahul? Oamenii care se întorseseră la Islam ca o reacţie faţă de Pahlavi se lăsau din nou atraşi de făgăduiala libertăţii pe care le-o oferise el? Oare, nu ştiau? Oare, nu vedeau? Puteau beneficia de toate atracţiile puterii şi de toate binefacerile a ceea ce se cheamă civilizaţie şi să rămână, totuşi, credincioşi, păstrându-şi cârma spirituală fără de care totul se transforma în nimic.

Dar, ca să aibă toate acestea, ţara lui trebuia să devină mai mult decât era acum, aşa că el nu-şi putea permite să nu reuşească „pe deplin”. Daryaei trebuia să producă acele lucruri care vor dovedi că el avusese tot timpul dreptate când fusese convins că acea credinţă fără compromisuri era adevărata rădăcină a puterii.

Asasinarea liderului irakian, nenorocirea care se abătuse asupra Americii – toate acestea erau nişte semne, nu? El le cercetase cu atenţie. Acum Irakul şi Iranul formau aceeaşi ţară, ceea ce fusese ţinta multor decenii şi efectiv în acelaşi moment, America fusese paralizată. Nu doar Badrayn îi spusese unele lucruri. Avea propriii lui experţi în probleme americane care cunoşteau activităţile guvernului acelei ţări. Îl ştia pe Ryan de la o singură întâlnire importantă, îl privise în ochi, îi auzise vorbele îndrăzneţe, dar goale, deci îl cântărise pe omul care ar putea să fie principalul său adversar. Ştia că Ryan nu avea şi, conform legilor ţării sale, nu putea să-şi aleagă un înlocuitor aşa că nu-i mai rămânea decât acest moment în care să acţioneze sau, dacă nu, merita blestemul unei reuşite „parţiale”.

Nu, lumea nu-şi va aminti de el ca de un alt Mohammad Pahlavi. El nu se simţea ademenit de iluziile puterii, el râvnea la puterea în sine. Înainte de a muri, va conduce întregul Islam. Până într-o lună, al lui va fi petrolul din Golful Persic şi liber drumul spre Mecca, a lui va fi puterea laică şi cea spirituală. De aici, influenţa lui se va răspândi în toate direcţiile. În doar câţiva ani, ţara lui va fi o supraputere în toate privinţele, iar el le va lăsa urmaşilor săi o moştenire cum lumea nu mai văzuse de la Alexandru încoace, prezentând, în plus, garanţia de a fi fost creată după Voia lui Allah. Ca să stângă acel ţel, ca să unifice Islamul, ca să îndeplinească Voia lui Allah şi spusele Profetului Mahomed, va face ceea ce era necesar, iar dacă asta însemna că trebuia să se mişte repede, atunci se va mişca repede. Privit în ansamblu, procesul era simplu: trei paşi simpli, cel de-al treilea şi cel mai greu era deja stabilit şi nimic nu-l putea opri, chiar dacă toate planurile lui Badrayn eşuau complet.

Se mişca, oare, prea repede? se întrebă Daryaei pentru ultima oară. Nu, se mişca într-un mod hotărât, cu surprize, calculat şi cu îndrăzneală. Aşa va spune cândva istoria.

— Să zbori noaptea este ceva greu? întrebă Jack.

— Sigur că este, pentru ei este, răspunse Robby.

Îi plăcea să-l informeze astfel pe preşedinte, după-amiaza târziu, în Salonul Oval, la un pahar.

— Ei au fost întotdeauna mai zgârciţi cu echipamentul decât cu oamenii. Elicopterele – franţuzeşti în acest caz, acelaşi model din care Garda de Coastă are o mulţime – costă bani şi n-am văzut prea multe operaţiuni pe timp de noapte. Poate că se gândesc să se ocupe de submarinele acelea olandeze pe care le-a cumpărat Republica Chineză anul trecut. Asistăm, de asemenea, la o mulţime de operaţiuni combinate cu forţele lor aeriene.

— Care sunt concluziile?

— Se antrenează cu un anume scop.

Directorul Operaţiunilor de la Pentagon îşi închisese registrul de informări.

— Domnule, noi…

— Robby, spuse Ryan, privind pe deasupra ochelarilor noi de citit pe care tocmai îi primise de la Cathy, dacă nu-mi spui Jack când suntem între patru ochi o să dau ordin să te degradeze.

— Nu suntem între patru ochi, obiectă amiralul, făcând semn către agenta Price.

— Andrea nu contează… Ah, pe dracu', vreau să spun… Ryan roşi.

— Are dreptate, domnule amiral, eu nu contez, spuse ea, gata să izbucnească în râs. Domnule preşedinte, de săptămâni tot aştept să spuneţi asta.

Jack coborî privirea şi scuturã din cap:

— Asta nu mai e viaţă! Cel mai bun prieten mi se adresează cu „domnule" şi încep să fiu grosolan cu femeile.

— Jack, eşti comandantul meu, zise Robby, zâmbind relaxat când văzu stânjeneala prietenului său, iar eu nu sunt decât un biet marinar.

„Să începem cu începutul", îşi zise preşedintele.

— Agent Price!

— Da, domnule preşedinte.

— Toarnă-ţi nişte băutură şi ia loc.

— Domnule, sunt de serviciu şi regulamentul spune…

— Atunci toarnă-ţi ceva mai slab, dar ăsta-i un ordin din partea preşedintelui. Hai!

Ea şovăi, dar apoi înţelese că POTUS avea ceva în minte. Prince turnă un păhărel ceva mai mare de whisky în paharul de modă veche, apoi adăugă multă gheaţă şi Evian. După aceea, se aşeză lângă amiralul Jackson. Soţia acestuia, Sissy, era sus în apartamentul prezidenţial cu familia Ryan.

— În privinţa problemelor practice, trebuie să vă spun că

preşedintele are şi el nevoie de relaxare şi că eu mă simt mai bine dacă nu ţin doamnele în picioare, iar prietenul meu poate să-mi spună pe nume din când în când. Ne-am înţeles?

— Da, da, zise Robby, încă zâmbind, dar înţelegând logica şi situaţia creată. Da, Jack, acum suntem cu toţii relaxaţi şi ne simţim bine.

Îi aruncă o privire lui Price:

— Eşti aici ca să tragi un glonţ în mine dacă nu mă port cum trebuie, nu-i aşa?

— Drept în cap, confirmă ea.

— Eu unul prefer rachetele. Sunt mai sigure, adăugă el.

— Te-ai descurcat bine cu o puşcă, într-o noapte sau, în orice caz, aşa mi-a spus şeful. Oricum, îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că i-ai apărat viaţa. Ne face plăcere să avem grijă de şef, chiar dacă devine prea familiar cu angajaţii lui.

Jack îşi împrospătă băutura, în timp ce ceilalţi stăteau tihniţi pe cealaltă sofa. „Extraordinar!" îşi zise el. Pentru prima oară, se crease o atmosferă cu adevărat relaxată; doi oameni făceau glume pe socoteala lui, chiar sub nasul lui, de parcă era şi el o fiinţă omenească şi nu POTUS.

— Îmi place mult mai mult aşa.

Preşedintele ridică privirea.

— Robby, fătuca asta a văzut mai multe grozăvii decât noi; i-au trecut pe la ureche câte şi mai câte. Are o licenţă, e deşteaptă, dar lumea se aşteaptă s-o tratez ca pe un haidamac.

— Ei, fir-ar să fie, nu sunt decât un luptător cu un genunchi paradit.

— Iar eu nu ştiu ce-ar trebui să fiu, Andrea.

— Da, domnule preşedinte.

Să-i spună pe nume era o misiune imposibilă şi Jack ştia asta.

— Ce crezi despre China?

— Cred că nu sunt un expert în această problemă, dar, dacă mă întrebaţi o să vă spun că nu ştiu…

— Eşti un expert destul de bun, mormăi Robby. Nimeni nu prea ştie… Submarinele suplimentare sosesc, îi spuse el preşedintelui. Mancuso le vrea pe linia nord-sud între cele două nave. Eu mi-am dat avizul şi ministrul a semnat.

— Ce mai face Bretano?

— Îşi cunoaşte limitele, Jack. Ascultă părerea noastră în probleme operaţionale, pune întrebări pertinente şi pleacă urechea la ce i se spune. Vrea să iasă pe teren săptămâna viitoare, să-şi bage nasul peste tot şi să-i vadă pe băieţi la treabă ca să înveţe şi el câte ceva. Calităţile lui organizatorice sunt catastrofale, dar învârte în mână o secure mare sau are de gând să facă asta. Am văzut proiectul lui de

plan pentru reducerea birocraţiei. E prăpăd! încheie amiralul Jackson, dându-şi ochii peste cap.

— Ai probleme cu treaba asta? întrebă Jack.

— Nu, deloc. De cincizeci de ani trebuia făcută. Doamna Price, eu sunt un agent operativ. Îmi place echipamentul de zbor unsuros, mirosul de combustibil aviatic şi să schimb viteza. Dar noi, cei din serviciul operativ, suntem mereu pândiţi de cei care-şi freacă coatele de birouri, care sunt ca o haită de câini la gleznele noastre tot timpul. Lui Bretano îi plac inginerii şi oamenii care realizează ceva şi a ajuns să-i urască pe birocraţi şi pe contabili. Este genul meu…

— Hai să ne întoarcem la China.

— Sigur, continuăm zborurile pentru captarea informaţiilor care pornesc de la Kadena. Facem antrenamente de rutină. Nu cunoaştem intenţiile comandanţilor chinezi. C.I.A.-ul nu ne dă prea multe informaţii. Informaţiile semnalizate nu sunt deosebite. Departamentul de Stat zice că guvernul lor spune că nu-i mare scofală. Şi chiar aşa şi este. Forţele navale taiwaneze sunt destul de puternice ca să facă faţă ameninţării – dacă există o ameninţare. Asta n-o să se întâmple. Sunt într-o formă excelentă şi-şi continuă propriile lor operaţii de antrenament. Multă gălăgie dezlănţuită care nu prea ştiu ce semnifică.

— Dar Golful?

— Aflăm de la oamenii noştri din Israel că situaţia e cercetată îndeaproape, dar îmi închipui că nu obţin informaţii prea exacte. Sursele pe care le au provin, probabil, de la generalii care au şters-o în Sudan, de la aghiotanţi şi de la alţii. Am primit un fax de la Sean Magruder…

— Cine-i ăsta?

— E colonel de armată, comandat al Regimentului 10 Cavalerie din Negev. L-am cunoscut anul trecut. Este un tip pe care ne bazăm. „Omul cel mai periculos din lume” – asta a spus bunul nostru amic Avi ben Jakob despre Daryaei. Magruder a socotit vorbele astea destul de inspirate ca să le treacă mai departe.

— Şi?

— Şi trebuie să urmărim situaţia. Este, probabil, ceva destul de îndepărtat, dar Daryaei are ambiţii imperiale. Saudiţii joacă greşit. Ar trebui să trimitem şi noi nişte oameni acolo, poate nu mulţi, dar câţiva ca să arătăm părţii adverse că am intrat şi noi în joc.

— Am vorbit cu Ali despre asta. Guvernul lui vrea să amânăm lucrurile.

— Semnal greşit, remarcă Jackson.

— De acord.

POTUS dădu din cap.

— Ne vom ocupa de asta.

— Care-i situaţia armatei saudite? întrebă Price.

— Nu atât de bună cât ar trebui să fie. După Războiul din Golful Persic devenise o modă să intri în Garda Naţională şi au cumpărat echipament, un număr de maşini Mercedes de la un distribuitor. Pentru o vreme, s-au distrat ca pe vremuri, jucându-se de-a soldaţii, pe urmă şi-au dat seama că trebuiau să-şi întreţină maşinăriile. Au angajat oameni ca să facă treaba asta. La fel ca scutierii şi cavalerii de pe vremuri. Dar nu poate fi la fel, spuse Jackson. Şi acum nu se mai antrenează. Bineînţeles că umblă de colo-colo, pe tancuri şi trag cu artileria – M1 este un tanc de pe care-i plăcut să tragi şi ei fac treaba asta din belşug – dar nu se antrenează în unităţi. Cavaleri şi scutieri! Conform tradiţiei lor, nişte tipi pe cai aleargă după alţi tipi pe cai – ca în filme. Dar un război nu-i aşa. Războiul înseamnă o echipă mare de oameni care lucrează împreună. Cultura şi istoria lor se opun acelui model şi n-au avut şansa de a-şi reveni. Concluzia este că nu sunt atât de pricepuţi pe cât se cred. Dacă Republica Islamică Unită îşi pune armata pe picioare cândva şi vine în sud, saudiţii vor fi prost înarmaţi şi, cu siguranţă, cu efective slabe.

— Ce putem face în situaţia asta? întrebă Ryan.

— Pentru început, vom trimite câţiva oameni de-ai noştri acolo şi vom aduce câţiva de-ai lor aici la Centrul Naţional de Antrenament pentru cursuri intensive ca să priceapă şi ei cum stau lucrurile. Am discutat problema cu Mary Diggs…

— Care Mary Diggs?

— Generalul Marion Diggs. Mary s-a întors la Point. Este o problemă militară, îi spuse Robby Andreei Price. Mi-ar plăcea să transport cu avionul aici un batalion saudit şi să pun Forţa Operaţională să-i burduşească în nisip câteva săptămâni ca să priceapă ceva. Aşa s-au instruit oamenii noştri. Şi israelienii tot aşa s-au instruit. Şi aşa o să trebuiască să se instruiască şi saudiţii, mult mai uşor în felul ăsta decât într-un război adevărat. Lui Diggs îi plac performanţele deosebite. Avem nevoie de doi-trei ani, poate, chiar mai puţin, dacă înfiinţăm un centru de instruire în Arabia Saudită şi aşa le putem pune armata pe picioare, dacă ne lasă evoluţia politică în zonă, adăugă el.

POTUS dădu din cap.

— Da, asta o să-i enerveze pe israelieni, iar saudiţii s-au temut întotdeauna să aibă o armată prea puternică, din motive interne.

— Poţi să le spui povestea cu cei trei purceluşi. Poate că nu se potriveşte culturii lor, dar lupul cel mare şi rău tocmai s-a mutat aproape de ei şi ar face bine să ţină seama de asta până nu începe animalul ăla să facă urât.

— Am priceput, Robby. O să le spun lui Alder şi lui Vasco să analizeze problema asta.

Ryan se uită la ceas. O nouă zi de cincisprezece ore de lucru. I-ar

mai fi plăcut încă un pahar, dar se putea socoti norocos dacă o să se aleagă cu un somn de şase ore; în plus, nu ţinea să se trezească cu o durere de cap mai puternică decât de obicei. Îşi puse paharul jos, le făcu semn celor doi să-l urmeze şi ieşi din încăpere.

— SPADASINUL se îndreaptă spre reşedinţă, spuse Andrea în microfonul radioului ei.

Un minut mai târziu, erau în liftul care-i ducea sus.

— Fă aşa încât să nu se vadă că ai băut ceva, îi spuse Jack agentului său principal.

„Ce-o să ne facem cu tine?!" îşi zise ea, cu ochii în tavan, în clipa când se deschiseră uşile.

Jack ieşi primul, lăsându-i pe ceilalţi doi în urmă şi începu să-şi scoată sacoul. Nu putea să sufere să poarte tot timpul un sacou.

— Ei bine, acum ştii, zise Robby, adresându-se agentei de la Serviciile Secrete.

Ea întoarse capul ca să-l privească în ochi.

— Da!

De fapt, ea ştiuse de mai multă vreme, dar continua să afle din ce în ce mai multe despre SPADASIN.

— Ai grijă de el, Price. Când scapă din locul ăsta, vreau să-mi recuperez prietenul.

Capriciile vânturilor făcură ca zborul Lufthansa să ajungă întâi la terminalul internaţional din Frankfurt, în Germania. Călătorii se treziră ca într-o pâlnie inversată. Ieşind din burduf, intrară în zona deschisă şi toată lumea se răspândi, cu ochii la monitoarele care semnalau ieşirile. Escala dura între o oră şi trei ore, iar bagajele urmau să fie transferate automat de la un avion la altul – în ciuda tuturor reclamaţiilor adresate mânuitorilor de bagaje din aeroporturi, 99,9 la sută este o notă de trecere în orice întreprindere omenească, iar germanii erau cunoscuţi drept oameni eficienţi. Punctele de control de la vamă nu-i nelinişteau căci nici unul dintre ei nu petrecea mai mult timp în Europa decât era necesar. Aveau grijă să evite să se uite în ochii cuiva, chiar şi atunci când intrau câte trei într-o cafenea şi toţi trei, după o clipă de gândire, se decideau să ceară cafea decofeinizată. Doi intrară în toaleta bărbaţilor, pentru motivul cunoscut, apoi se uitară în oglindă să vadă cum arătau. Toţi se răseseră înainte de plecare, dar unul dintre ei, mai bărbos, observă că o umbră de barbă îi acoperise deja fălcile. Poate ar fi bine să se radă? Nu, n-ar fi o idee bună, îşi spuse el, zâmbind imaginii din oglindă. Apoi îşi ridică bagajul în mână şi porni spre salonul de clasa întâia ca să aştepte zborul spre Dallas-Fort Worth.

— Ai avut o zi grea? întrebă Jack după ce toată lumea plecase

acasă şi doar brigada oamenilor de pază rămăsese să patruleze afară.

— Da. Vizite în spital cu Bernie mâine. A doua zi, nişte proceduri.

Cathy îşi puse cămaşa de noapte. Era tot atât de obosită ca soţul ei.

— Nimic nou?

— În branşa mea, nu. Am luat masa de prânz cu Pierre Alexandre. Este noul profesor-asociat care lucrează sub ordinele lui Ralph Foster. Înainte, a lucrat în armată. E destul de deştept.

— Boli infecţioase? Jack îşi amintea vag că-l întâlnise pe individ într-una din activităţile lui. SIDA şi alte chestii d-astea, cumva?

— Da.

— Neplăcut, remarcă Ryan, suindu-se în pat.

— Tocmai au parat un atac. A fost o miniepidemie de Ebola în Zair, zise Cathy, urcându-se şi ea în pat pe partea cealaltă. Două cazuri mortale. Pe urmă s-au mai ivit două cazuri în Sudan, dar nu pare să se răspândească.

— E atât de gravă cum spune lumea?

Jack stinse lumina.

— Mortalitatea este de optzeci la sută… Destul de rău.

Ea îşi aranjă pătura şi se apropie de el.

— Dar să nu mai vorbim de lucruri d-astea. Sissy zice că a programat un concert peste două săptămâni la Centrul Kennedy. „A Cincea” de Beethoven, dirijată de Fritz Bayerlein, ce zici? Crezi că putem face rost de bilete?

Ghicea zâmbetul soţiei lui în întuneric.

— Cred că-l cunosc pe directorul sălii. O să văd ce pot să fac…

Un sărut. Încă o zi se sfârşise.

— Ne vedem dimineaţă, Jeff.

Price o luă la dreapta unde-şi lăsase maşina. Raman o porni spre stânga, spre maşina lui.

„Munca asta te tâmpeşte”, îşi zise Aref Raman. Este ceva absolut mecanic, atâtea ore de urmărit şi de aşteptat, fără să faci nimic, deşi trebuie să fi oricând pregătit.

Hmmm… De ce să se plângă de asta? Asta fusese treaba lui de când devenise bărbat. Conduse spre nord, aşteptă să se deschidă poarta de la pază şi o luă spre nord-vest. Străzile erau pustii şi putea merge în viteză. Când ajunse acasă, se simţea ameţit după stresul muncii la Serviciul de Pază de la Casa Albă, deşi era o muncă mecanică.

Descuie uşa, închise sistemul de alarmă, apoi ridică poşta care-i venise prin fanta uşii şi o răsfoi. O factură, apoi tot felul de hârtii inutile care-i ofereau şansa vieţii lui: să cumpere lucruri de care nu avea nevoie. Îşi agăţă haina, îşi scoase pistolul şi teaca lui din curea şi

intră în bucătărie. Lumina robotului telefonic clipea. Avea un mesaj.

— Domnule Sloan, se auzi pe bandă o voce familiară, deşi o mai auzise doar o dată. Aici domnul Alahad. Covorul dumneavoastră tocmai a sosit şi poate fi expediat.

37
LIVRĂRI

America era cufundată în somn când călătorii se îmbarcaseră în cursele de Amsterdam, Londra, Viena şi Paris. De data aceasta, nu erau doi în acelaşi avion şi programele de zbor erau astfel alcătuite, încât acelaşi vameş nu avea prilejul să deschidă două truse de bărbierit, să găsească aceeaşi marcă de cremă şi să se mire din pricina asta, deşi o astfel de reacţie nu era prea posibilă. Adevăratul risc consta în plasarea atâtor bărbaţi în aceleaşi zboruri din Teheran, dar aceştia fuseseră bine instruiţi privitor la comportamentul lor. Deşi poliţia germană, veşnic atentă, de pildă, ar fi luat notă de grupul de bărbaţi din Orientul Mijlociu buluciţi împreună după ce sosiseră cu acelaşi zbor, aeroporturile au fost întotdeauna locuri în care te puteai pierde uşor în mulţime, pline de oameni ameţiţi umblând de colo-colo, de obicei obosiţi şi dezorientaţi – orice călător singuratic, nesigur, semănând cu restul.

Primul care luă un avion transatlantic se sui într-un Singapore Airlines 747 la Aeroportul Internaţional Schiphol din Amsterdam. Nava aeriană cu codul SQ26 decolă la 8.30 a.m. şi se afla în aer la timpul potrivit, apoi vină spre nord-vest, făcând o rotire largă pentru a ajunge deasupra capătului de sud al Groenlandei. Zborul avea să dureze mai puţin de opt ore. Călătorul se afla la clasa întâia, lângă fereastră, într-un scaun pe care îl aplecă cât putu mai pe spate. Nu era încă ora 3.00 dimineaţa în următorul lui oraş de destinaţie şi preferă să doarmă în loc să urmărească un film, la fel ca majoritatea persoanelor din partea din faţă a avionului. Îşi învăţase itinerarul pe dinafară şi, dacă-l lăsa memoria în confuzia călătoriei la mare distanţă, avea biletele care-i puteau aduce aminte ce avea de făcut în continuare. Pentru moment, îi era de-ajuns că putea dormi şi-şi întoarse capul pe pernă, mângâiat de şuierul aerului de dincolo de ferestrele duble.

În jurul lui, în aer, erau şi alte avioane, cu alţi călători îndreptându-se despre Boston, Philadelphia, Washington-Dulles, Atlanta, Orlando, Dallas-Fort Worth, Chicago, San Francisco, Miami şi Los Angeles, cele zece oraşe cu aeroporturi importante din întreaga Americă. Fiecare dintre ei avea în program o expoziţie comercială sau o adunare de vreun fel. Existau asemenea evenimente şi în alte zece oraşe: Baltimore, Pittsburg, St. Louis, Nashville, Atlantic City, Las Vegas, Seattle, Phoenix, Houston şi New Orleans şi spre fiecare nu era decât un zbor scurt – în două dintre cazuri o călătorie cu maşina – de la cel mai apropiat punct de intrare.

Călătorul de pe SQ26 se gândea la acest lucru în clipa când adormi. Trusa de bărbierit era împachetată în bagajul de mână de sub scaunul din faţa lui, bine izolată şi înfăşurată şi avu grijă ca picioarele lui să nu atingă sau, mai rău, să nu lovească acest bagaj.

În zona Teheranului era aproape ora prânzului. Steaua de cinema urmărea cum grupul lui făcea exerciţii de mânuire a armelor. Era de fapt, o formalitate destinată mai mult moralului soldaţilor decât altceva. Ştiau cu toţii cum să tragă cu arma, căci învăţaseră şi făcuseră practică în Valea Bekaa şi, deşi nu foloseau aceleaşi arme pe care le vor avea în America, nu conta. O puşcă era o puşcă şi o ţintă era o ţintă şi ei se pricepeau la ambele. Nu puteau să simuleze totul, desigur, dar toţi ştiau să conducă o maşină şi foloseau ore întregi în fiecare zi examinând diagramele şi modelele. Vor pătrunde acolo în ultimele ore ale după-amiezii, când veneau părinţii să-şi ia copiii, ca de obicei, acasă, când bodyguarzii vor fi obosiţi şi plictisiţi după o zi de supraveghere a celor mici antrenaţi în activităţile lor copilăreşti.

Steaua de cinema primise descrieri a diferite maşini „obişnuite”, dintre care unele erau mărci ce puteau fi închiriate. Partea adversă era antrenată şi experimentată aşa cum se cuvenea, dar oamenii ei nu erau din rândurile lui superman. Printre ei erau şi femei şi, cu toată experienţa occidentală pe care o avea, steaua de cinema nu le putea lua pe femei în serios ca adversari, fie că aveau sau nu arme. Dar principalul avantaj tehnic consta în faptul că membrii echipei lui erau dispuşi să folosească forţa, orice ar fi fost nevoiţi să facă. Cu peste douăzeci de ţânci înjur, plus personalul şcolar şi câţiva părinţi, partea adversă va fi mult stânjenită. Deci partea iniţială a misiunii va fi cea mai uşoară. Partea cea grea va fi cum să fugă – dacă lucrurile ajungeau atât de departe. Trebuia să informeze echipa că vor fugi de acolo şi că exista un plan în acest sens. Dar, de fapt, asta n-avea nici o importanţă şi, fiecare, în sufletul lui, ştia acest lucru.

Toţi erau dornici să se sacrifice în neanunţatul *jihad*, că altfel nici n-ar fi intrat în Hezbollah. Erau, de asemenea, dornici să-şi vadă victimele sacrificate. Dar acest lucru era doar o etichetă convenabilă. Religia nu era altceva decât o faţadă pentru ceea ce făceau şi ceea ce reprezentau. Un adevărat învăţat al religiei lor ar fi pălit la vederea scopului urmărit de ei, dar Islamul avea mulţi aderenţi şi printre ei erau aceia care interpretau învăţătura într-un fel cu totul neconvenţional şi aveau şi aceştia suporterii lor. Ei nu stăteau să se gândească prea mult la ce-ar fi spus Allah despre faptele lor şi actorul nu-şi bătea capul cu astfel de probleme. Pentru el era o afacere, o declaraţie politică, o provocare profesională, o sarcină în plus cu care să-şi ocupe zilele. Poate că era şi un pas către o ţintă mai importantă, a cărei realizare ar fi însemnat o viaţă confortabilă şi, cine ştie, mai

multă putere şi stabilitate personală, dar, în sufletul lui, nu credea asta. La început, da, crezuse că Israelul ar putea fi înfrânt, că evreii vor fi exterminaţi de pe faţa pământului, dar aceste credinţe nesăbuite ale tinereţii lui se spulberaseră de mult. Pentru el, acum, era doar un proces şi ceea ce făcea era doar o sarcină în plus. „Esenţa sarcinii nu conta chiar aşa de mult?" se întreba el, în timp ce urmărea chipurile încruntate, dar însufleţite ale celor care împuşcau ţintele. Oh, pentru ei părea să conteze... Dar el ştia mai multe...

Pentru inspectorul Patrick O'Day ziua începea la 5.30 dimineaţa. Ceasul radioului îl scula din pat, apoi îl gonea la baie pentru treburile de după deşteptare, după care arunca o privire în oglindă şi intra în bucătărie ca să pună de cafea. Era momentul liniştit al zilei. Majoritatea oamenilor (cei isteţi) nu se sculaseră încă. Pe străzi nu începuse circulaţia. Până şi păsările mai moţăiau pe crengi. Când ieşi afară să-şi cumpere ziarele, simţi liniştea şi se întrebă de ce lumea nu arăta astfel mereu. Printre copacii dinspre răsărit se vedea lucind apropierea zorilor, cu toate că stelele cele mai puternice scăpărau încă pe cer. Nici o lumină nu se vedea în celelalte case din zonă. Fir-ar să fie! Era el, oare, singurul pedepsit să lucreze la astfel de ore?

Ajuns iar acasă petrecu zece minute cu răsfoirea ziarelor *Post* şi *Sun.* Urmărea în permanenţă ştirile, mai ales cazurile ce implicau tot felul de crime. Ca inspector de teren ataşat direct biroului directorului nu ştia niciodată de la o zi la alta când va fi trimis să cerceteze un caz; de multe ori, asta însemna că trebuie să cheme o dădacă, încât ajunsese să se gândească că ar trebui să angajeze o astfel de îngrijitoare permanentă. Îşi putea permite – îndemnizaţia acordată pentru moartea soţiei sale în accidentul de avion îi oferise o oarecare independenţă financiară; deşi împrejurările fuseseră cât se poate de nefaste, acest ajutor i se oferise şi, la sfatul avocatului, el îl acceptase. Dar o îngrijitoare?! Nu. Ar fi fost vorba de o femeie şi Megan ar fi văzut în ea pe mămica şi el nu putea accepta asta. În schimb el muncea cât putea şi renunţa la multe ca să ţină locul ambilor părinţi; nici un urs grizzly n-ar fi fost mai protector cu puiul lui. Poate că Megan nu simţea diferenţa. Poate că micuţii înfloreau sub îngrijirea unei mame şi se legau puternic de ea, dar se puteau lega la fel de uşor şi de tată. Când era întrebată de alţi copii unde-i mama ei, ea le spunea că mămica plecase în cer prea devreme – dar uite-l pe tăticul meu. Indiferent de circumstanţele psihologice, apropierea dintre ei doi, care i se părea atât de firească lui Megan – fetiţa nu prea avusese prilejul să cunoască altceva – îl făcea pe tatăl ei să lăcrimeze adesea. Dragostea unui copil se oferă necondiţionat, cu atât mai mult atunci când are un singur părinte. Inspectorul O'Day era, uneori, recunoscător că, de ani de zile, nu se ocupase de un caz de răpire de

copii. Dacă ar fi trebuit să facă aşa ceva acum... Luă o gură de cafea şi recunoscu faţă de sine însuşi că trebuia să facă un efort ca să nu aducă acest subiect în minte. Se găseau întotdeauna modalităţi de a face asta. Ca tânăr agent, lucrase la şase astfel de cazuri – răpirile de copii pentru bani deveniseră infracţiuni rare astăzi; se răspândise vorba că asemenea jocuri se terminau cu eşecuri, că toată forţa F.B.I.-ului se năpustea pe astfel de cazuri ca blestemul lui Dumnezeu... Şi abia acum îşi dădea el seama cât de îngrozitoare erau aceste răpiri de copii... Trebuia să fi părinte, trebuia să fi simţit atingerea unor braţe mici în jurul gâtului ca să-ţi dai seama cât de cumplită era o asemenea infracţiune, dar sângele îţi îngheţa în vine şi emoţiile tale nu se potoleau, ci se blocau atâta timp cât era nevoie, înainte de a le da frâu liber din nou. Îşi amintea de primul său şef, Dominic Dinapoli – „italianul cel mai dur din această ramură a familiei Gambino" era gluma care circula la serviciu – bocind ca un copil în timp ce ducea victima în viaţă a unei astfel de infracţiuni la propriii părinţi. Abia acum înţelegea că ăsta era doar un alt aspect al durităţii lui Dom. Da! Şi individul acela nu va scăpa niciodată din Penitenciarul Federal din Atlanta.

Sosi apoi vremea s-o trezească pe Megan. Dormea chircită pe sub cămăşuţa dintr-o bucată, cea albastră cu Casper, Fantoma Prietenoasă, imprimată pe ea. Observă că-i rămăsese mică. Degeţelele ei împungeau materialul pijamalei. Ce repede cresc copiii! O gâdilă pe nas şi ea deschise ochii.

— Tăticule!

Ea se săltă în şezut, apoi se ridică să-l sărute şi Pat se întrebă cum de copiii mici se puteau scula cu zâmbetul pe buze. Adulţilor nu li se întâmpla aşa ceva. Şi ziua începu cu activităţile ei, întâi cu un drum până la baie. Observă cu plăcere că pantalonii ei se uscaseră. Megan începuse să nu se mai trezească noaptea – deşi se dusese o adevărată luptă pentru asta – şi lui Pat i se părea caraghios să fi mândru de atâta lucru. Începu să se radă, un moment al zilei care o fascina, pur şi simplu, pe fiica lui. Când termină, se aplecă, ea îi pipăi faţa şi declară: „în regulă!".

Masa din această dimineaţă consta din cereale cu o banană feliată şi un pahar cu suc de mere, în timp ce urmărea Canalul Disney la televizorul din bucătărie, tăticul întorcându-se la ziarele lui. Megan îşi duse singură castronul şi paharul la chiuvetă, o treabă foarte serioasă pe care se deprinsese s-o ducă până la capăt. Partea cea mai grea era să pună castronul în suportul lui aşa cum trebuie. Dar Megan se străduia. Era mai greu decât să-şi încheie pantofii, care aveau adezive Velero. Doamna Daggett îi spusese că Megan era un copil neobişnuit de inteligent, un motiv în plus de care să fie mândru, după care se întrista iar, ca întotdeauna când îşi amintea de soţia lui. Pat îşi spunea

că o vedea pe Deborah când se uita la fetiţă, dar, încercând să judece cinstit, agentul se întreba uneori cât, în acest gând, era dorinţă şi cât realitate. În orice caz părea să aibă mintea mamei ei. Dar poate nu era decât un aer de isteţime.

Călătoria în maşină se desfăşură ca de obicei. Acum soarele era sus pe cer, dar circulaţia era încă redusă. Megan stătea în scaunul ei de siguranţă, privind celelalte maşini, ca întotdeauna, cu încântare.

Sosirea fu şi ea obişnuită. Acolo îl văzură pe agentul din 7-Eleven, bineînţeles, pe lângă echipa de pază de la Giant Steps. Era clar că nimeni n-o să i-o fure vreodată pe fetiţa lui. La nivel de lucru, rivalitatea dintre F.B.I. şi Serviciul Secret aproape că nu mai exista, cu excepţia glumelor dintre angajaţi. Pat era încântat că ei se aflau acolo şi că nu-i deranja prezenţa acestui om înarmat. O conduse pe Megan înăuntru şi fetiţa alergă imediat s-o îmbrăţişeze pe doamna Daggett şi să-şi pună păturica în dulap. Ziua ei de învăţătură şi de joacă începuse.

— Salut, Pat, îi strigă agentul de la uşă.

— ’Neaţa, Norm.

Ambii bărbaţi îşi permiseră un căscat de dimineaţă.

— Programul tău e la fel de păcătos ca al meu, spuse agentul special Jeffers.

El era unul dintre agenţii care lucrau prin rotaţie în detaşamentul NISIPARNIŢA, făcând parte, în această dimineaţă, din echipa de pază.

— Ce-ţi mai face nevasta?

— Mai are şase săptămâni; pe urmă, trebuie să ne gândim să ne înscriem şi noi pentru un loc ca ăsta. E chiar atât de bună cât pare?

— Cine, doamna Daggett? Întreabă-l pe preşedinte, glumi O’Day. Toată lumea şi-a trimis copiii aici.

— Îmi închipui că nu-i un loc prea rău, fu de acord omul de la Serviciile Secrete.

— Ce se mai spune de cazul Kealty?

— Cineva din Departamentul de Stat minte. Aşa cred băieţii de la O.P.R.

Ridică din umeri.

— N-aş putea spune cine. Datele obţinute nu sunt bune de nimic. Băieţii tăi au aflat ceva?

— Ştii, e caraghios… Îi trimite mereu pe băieţi pe teren. De fapt le-a spus că nu vrea să-i pună în situaţia în care va trebui să…

— Pricep, zise Pat, dând din cap. Şi ei trebuie să-şi facă treaba…

— N-au încotro. El are întâlniri cu persoane, dar nu ştim întotdeauna cu cine şi nu ni se permite să descoperim ce face împotriva SPADASINULUI.

Scutură din cap nemulţumit.

— Îţi place?

— Eu îl simpatizez pe Ryan.

Ochii lui cercetau locul, căutând ceva în neregulă. Era ceva automat, exact ca respiraţia.

— Noi ţinem la tip, spuse şi Norm. Credem că o să reuşească. Kealty e un şarlatan. Am lucrat în serviciul lui de pază când era vicepreşedinte. Stăteam în faţa uşii lui când el era înăuntru şi regula cine ştie ce fetişcană. Făcea parte din serviciu, încheie el acru.

Cei doi agenţi federali schimbară o privire. Era o poveste. Era o poveste cu circuit închis ce putea fi repetată numai în cadrul agenţiei federale şi, deşi cei de la Serviciile Secrete erau plătiţi ca să-şi protejeze şefii, asta nu însemna că le şi plăcea ce făceau.

— Cred că ai dreptate. Deci treaba e în regulă aici?

— Russell mai vrea trei oameni, dar nu cred că o să-i obţină. De fapt, avem trei agenţi buni în interior şi alţi trei care suplimentează paza în vecini. De fapt nu dezvăluia nimic nou. O'Day se gândea la cel de afară.

— Şi…

— Da, peste drum. Russell pare că-şi cunoaşte oamenii.

— Subsemnatul e cel mai bun, se lăudă Norm. Fir-ar să fie, i-am antrenat pe jumătate din oamenii serviciului de pază şi-ar trebui să mă vezi cum trag. Cu amândouă mâinile.

O'Day zâmbi.

— Toată lumea-mi spune asta. Într-o bună zi am să te invit la un duel amical.

Zâmbi.

— Mi-a spus Andrea. Ea ţi-a scos dosarul de la F.B.I…

— Ei, Pat, astea-s treburi de serviciu. Noi verificăm pe toată lumea. Şefa noastră se află aici în fiecare zi, continuă Norm. În plus, a ţinut să-ţi vadă permisul de portarmă. Am auzit că eşti un tip de treabă, dar, dacă vrei să te joci cu Russell, trebuie să fi competitiv, m-auzi?

— Aici e vorba de o întrecere serioasă, domnule Jeffers.

Lui O'Day îi plăceau astfel de provocări.

— Poţi fi sigur de asta, domnule O'Day.

Ridică o mână. Îşi controlă microfonul din ureche, apoi se uită la ceas.

— Tocmai au pornit, NISIPARNIŢA e pe drum. Fetiţa noastră şi a ta s-au împrietenit.

— Pare o fetiţă grozavă.

— Toţi sunt copii buni. Au şi ei cusururile lor, dar aşa-s copiii… UMBRA o să fie o zvăpăiată când o începe să aibă întâlniri amoroase.

— Nu vreau să aud de aşa ceva!

Jeffers râse cu poftă:

— Sper că noi o s-avem băiat. Taică-meu – e căpitan în poliţia orăşenească de la Atlanta – spune că fiicele sunt pedeapsa lui

Dumnezeu pe capul unui bărbat. Trăieşti cu groaza că o să cunoască un băiat cum erai tu la şaptesprezece ani.

— Acum, gata! Lasă-mă să-mi văd de treabă şi să mă ocup de criminali.

Îl bătu pe Jefferson pe umăr.

— Ea o să fie bine mersi aici când o să te întorci, Pat…

O'Day trecu pe lângă cafeneaua de peste drum de Ritchie Highway, în loc să se îndrepte spre sud pe Route 50. Trebuia să recunoască: băieţii din serviciul de pază îşi cunoşteau meseria. Dar exista cel puţin un aspect al securităţii prezidenţiale de care se ocupa F.B.I.-ul. Va trebui să stea de vorbă cu oamenii de la O.P.R. În dimineaţa aceasta – neoficial, bineînţeles.

Unul a murit şi altul a plecat acasă cam în acelaşi timp. Pentru MacGregor acesta fusese primul deces cauzat de Ebola. Mai văzuse destule altele, atacuri de cord care necesitau eforturi de reanimare, accidente cerebrale, cancer sau doar decesuri din cauza vârstei înaintate. De multe ori medicii nu erau acolo şi totul cădea în spinarea infirmierelor. Dar, pentru acest caz, el fusese prezent. Spre sfârşit, nu se instalase doar pacea, ci şi epuizarea. Organismul lui Saleh se luptase cât putuse de mult şi forţa trupului nu făcuse decât să prelungească lupta şi durerea; fusese ca un soldat într-o bătălie fără speranţă. Dar, în cele din urmă, puterile îl părăsiseră. Trupul se prăbuşise şi aşteptase sosirea morţii. Semnalul de alarmă de pe monitorul cardiac încetase şi nu mai rămăsese altceva de făcut decât să-l deconecteze. Pacientul nu mai putea fi reanimat. Firele care-l conectau de aparate fură îndepărtate şi acele fură aruncate cu grijă în conteinerul roşu de plastic. Absolut tot ce venise în contact cu pacientul va fi ars. Nu era ceva deosebit. Victimele de SIDA şi de anumite forme de hepatită erau tratate la fel, ca obiectele unei contaminări mortale. În cazul Ebolei, arderea cadavrelor era preferabilă – şi, în plus, guvernul insistase asupra acestui lucru. Deci, încă o bătălie pierdută…

MacGregor se simţea uşurat, spre ruşinea lui, în timp ce-şi scotea echipamentul de protecţie pentru ultima oară. Se spălă temeinic, apoi se duse s-o vadă pe Sohaila. Se simţea încă slăbită, dar gata să plece acasă ca să-şi desăvârşească însănătoşirea. Cele mai recente teste arătau că sângele ei era plin de anticorpi. Într-un fel, organismul ei se întâlnise în luptă cu duşmanul şi trecuse testul. Nu mai exista nici un virus activ în corpul ei. Puteai s-o îmbrăţişezi. În altă ţară ar mai fi rămas în spital pentru teste în plus şi i s-ar fi luat mult sânge pentru examinări serioase de laborator, dar guvernul local decisese că aşa ceva nu se va întâmpla, că trebuia externată din clipa când nu mai era riscant să se facă acest lucru. MacGregor încercase să evite asta,

dar acum era convins că nu se vor mai ivi complicaţii. Doctorul însuşi o ridică pe fetiţă şi o puse în scaunul cu rotile.

— Când te simţi mai bine, o să vii să-mi faci o vizită? o întrebă el, cu un zâmbet cald.

Ea dădu din cap că da. Ce copil isteţ! Vorbea bine engleza. Un copil frumuşel, cu un zâmbet încântător, în ciuda oboselii. Era încântată să plece acasă.

— Doctore?

Vocea era a tatălui ei. Trebuie să fi lucrat cândva în armată, prea se ţinea drept. Ceea ce voia să spună se putea citi pe chipul lui, înainte chiar de a gândi cuvintele.

— Eu am făcut foarte puţine. Fiica dumneavoastră este tânără şi puternică. Asta a salvat-o.

— Totuşi, n-am să uit că vă sunt îndatorat.

Urmă o fermă strângere de mână şi MacGregor îşi aminti vorbele lui Kipling despre Orient şi Occident. Indiferent ce era omul acesta – doctorul avea bănuielile lui – pe toţi îi lega ceva.

— Se va simţi slăbită încă vreo două săptămâni. Să mănânce tot ce-i place şi, mai ales, să doarmă cât mai mult posibil.

— Aşa va fi, făgădui tatăl Sohailei.

— Aveţi numărul meu, de aici şi de acasă, dacă vreţi să mă întrebaţi ceva.

— Şi dacă aveţi ceva probleme cu guvernul, de pildă, vă rog să mă anunţaţi.

Asta arăta cât de recunoscător îi era bărbatul. Deci MacGregor îşi găsise un protector, dacă asta-l putea ajuta la ceva. Rău nu putea să-i facă, îşi zise el în timp ce-i conducea la uşă. Apoi se întoarse în biroul lui.

— Deci, zise funcţionarul oficial după ce-i ascultă raportul – totul este stabilizat.

— Da, aşa este.

— Personalul a fost controlat?

— Da şi o să repetăm testele mâine, ca să fim absolut siguri. Camerele ambilor pacienţi vor fi dezinfectate foarte bine astăzi. Toate obiectele contaminate vor fi arse chiar acum.

— Şi cadavrul?

— E împachetat şi aşteaptă să fie ars, aşa cum aţi ordonat.

— Excelent. Doctore MacGregor, te-ai descurcat bine şi-ţi mulţumesc. Acum putem să uităm că acest incident nefericit s-a întâmplat vreodată.

— Dar cum a ajuns Ebola aici? întrebă MacGregor pe un ton plângăreţ, căci mai mult nu putea face.

Funcţionarul oficial nu ştia şi îi spuse ca între patru ochi:

— Asta nu te priveşte şi nu mă priveşte nici pe mine. Nu se va mai

repeta. De asta sunt sigur…

— Fie cum spuneţi.

După alte câteva cuvinte, MacGregor puse jos receptorul şi rămase cu ochii aţintiţi spre perete. Încă un fax de trimis la C.D.C., hotărî el. Guvernul nu putea obiecta. Trebuia să le spună că epidemia, atâta câtă fusese, încetase. Asta era o uşurare. Ce bine că putea să reia practicarea normală a medicinei şi să se ocupe de bolile pe care le putea învinge!

Se dovedi că fusese mai prompt Kuwaitul decât Arabia Saudită în ceea ce privea întâlnirea, poate fiindcă guvernul kuwaitian era, într-adevăr, o afacere de familie şi sediul lui se întâmpla să fie într-un loc foarte periculos. Adler îi întinse o copie. Preşedintele se uită rapid pe ea.

— Parc-ar spune: slăbeşte-mă!

— Aţi priceput, zise secretarul de stat.

— Ori ministrul de Externe Sabah a redactat foaia asta politicoasă, ori ceea ce a auzit l-a speriat. Eu pariez pe a doua alternativă, fu de părere Bert Vasco.

— Tu ce zici, Ben? întrebă Jack.

Goodley clătină din cap.

— Aici s-ar putea să avem o problemă.

— S-ar putea? făcu Vasco. Nu putem vorbi despre probabilităţi.

— Bine, Bert, tu eşti campionul pronosticurilor privitoare la Golful Persic, remarcă preşedintele. Ce mai prevezi?

— Cultura de acolo e bazată pe negocieri. Au loc ritualuri verbale elaborate pentru întrunirile importante. Vorbe ca: „Salut, ce mai faci?” pot fi spuse timp de o oră. Dacă trebuie să credem că astfel de lucruri nu s-au întâmplat, există, în schimb un mesaj. Aţi spus-o chiar dumneavoastră, domnule preşedinte: „Slăbeşte-mă”.

Deşi era interesant, gândea Vasco, că începuseră prin a se ruga împreună. Poate că era un semnal care însemna ceva pentru saudiţi, dar nu şi pentru kuwaitieni? Nici chiar el nu cunoştea toate aspectele culturii locale.

— Atunci de ce saudiţii sunt atât de reţinuţi în problema asta?

— Parcă mi-aţi spus că prinţul Ali v-a făcut o altă impresie?…

Ryan dădu din cap.

— Aşa-i. Continuă!

— Cei din regat sunt cam schizofrenici. Le suntem pe plac şi au încredere în noi ca parteneri strategici, dar, în acelaşi timp, au încredere în noi ca mod de a vedea lucrurile. Nu e chiar aşa de simplu. Ei se tem că prea multă deschidere faţă de Occident le-ar influenţa societatea negativ. Sunt foarte conservatori în privinţa a ceea ce noi numim chestiuni sociale, ca atunci cânt armata noastră a fost acolo în

’91 şi când ei au cerut ca preoţii militari să-şi scoată insigna religioasă de pe uniforme, iar când vedeau femeile conducând maşini şi purtând arme parcă înnebuneau. Deci, pe de o parte, ei depind de noi ca garanţi ai securităţii lor – prinţul Ali vă tot întreabă despre asta, nu-i aşa? – dar, pe de altă parte, se tem că, protejându-i, s-ar putea să aducem daune ţării lor. Totul se leagă de religie. Probabil că ar prefera să facă o înţelegere cu Daryaei decât să ne invite iar să venim aici să le păzim graniţa, aşa că majoritatea membrilor guvernului lor ar merge pe acea cale, cu convingerea că noi vom veni dacă ei ne vor cere asta. Kuwaitul e o altă poveste. Dacă le cerem să ni se permită să desfăşurăm un exerciţiu, ei vor spune da dintr-o suflare, chiar dacă saudiţii nu sunt de acord. Asta-i o veste bună şi Daryaei ştie acest lucru şi nu se poate mişca atât de repede. Dacă începe să deplaseze trupe în sud…

— Agenţia ne va avertiza, spuse Goodley plin de încredere. Noi ştim ce să căutăm şi ei nu sunt chiar atât de sofisticaţi ca să ascundă acest lucru.

— Dacă trimitem acum trupe în Kuwait, se va interpreta asta ca un act agresiv, spuse Adler. Ar fi mai bine să ne întâlnim întâi cu Daryaei şi să-l pistonăm.

— Dar aşa îi dăm semnalul potrivit, interveni Vasco.

— Ah, nu vom face această greşeală şi cred că el ştie că statutul ţărilor din Golf este subiect de primă importanţă pentru noi. De data asta, nu vor fi semnale amestecate. Doamna ambasador April Glaspie a fost acuzată că i-a dat un asemenea semnal lui Saddam Hussein în vara anului 1990 – dar ea a negat declaraţia lui Hussein şi, de fapt, acesta n-a fost o sursă de încredere în procurarea de informaţii. Poate că a existat o nuanţă lingvistică. Este foarte probabil ca el să fi auzit ceea ce ar fi dorit să audă şi nu ceea ce fusese spus, de fapt, o practică adesea folosită de şefi de stat şi de copii.

— Cât de repede poţi să pui chestiunea asta la punct? întrebă preşedintele.

— Destul de repede, răspunse secretarul de stat.

— Atunci, fă-o! îi ordonă Ryan. Cât se poate de repede. Ben?

— Da, domnule preşedinte.

— Am vorbit deja cu Robby Jackson. Înţelege-te cu el în privinţa unui plan pentru desfăşurarea acolo a unei forţe de securitate moderate. Destul ca să le arătăm că suntem interesaţi, dar nu îndeajuns ca să-i provocăm. Să contactăm şi Kuwaitul şi să le spunem că suntem pregătiţi dacă au nevoie de noi şi că putem să desfăşurăm forţe şi în ţara lor dacă ne cer acest lucru. Ce avem pregătit pentru asta?

— Douăzeci şi patru Mech, Fort Stewart, Georgia. Am controlat, spuse Goodley, destul de mândru de sine însuşi. Brigada 2 se află în

alertă acum. De asemenea, o brigadă a Unităţii 82 de la Fort Bragg. Având echipamentul depozitat în Kuwait, putem face joncţiunea şi desfăşurarea în nu mai mult de patruzeci şi opt de ore. Aş propune şi intensificarea stării de pregătire a navelor de prospecţie de la Diego Garcia. Afacerea asta o putem face fără zgomot.

— Ai făcut o treabă bună, Ben. Sună-l pe ministrul apărării şi spune-i că vreau să se facă… fără zgomot.

— Da, domnule preşedinte.

— Am să-i spun lui Daryaei că oferim o mână prietenească Republicii Islamice Unite, spuse Adler. Şi, de asemenea, că am făcut un angajament pentru pace şi stabilitate în acea regiune şi asta înseamnă integritate teritorială. Mă întreb ce-o să spună…

Toate privirile se întoarseră către Bert Vasco care începuse să-şi blesteme noul său statut de sfetnic prezidenţial.

— Poate că nu vrea decât să-i dezmorţească puţin. Nu cred că vrea să ne agite şi pe noi.

— Asta-i prima ta măsură de prevedere, remarcă Ryan.

— N-am destule informaţii, răspunse Vasco. Nu cred că el vrea un conflict cu noi. Asta s-a întâmplat o dată şi toată lumea a fost cu ochii pe el. Da, nu ne simpatizează. Nu-i plac nici saudiţii sau oricare dintre celelalte state. Nu, el n-ar vrea să aibă o confruntare cu noi. Poate c-ar reuşi să-i lichideze pe toţi. Ăsta-i un semnal militar şi eu nu sunt decât un soldat federal; dar nu cu noi în joc şi el ştie asta. Deci, presiune militară asupra Kuwaitului şi a regatului. În afară de asta totuşi eu nu văd multe motive de îngrijorare.

— Totuşi… făcu preşedintele.

— Aşa-i domnule preşedinte, totuşi… fu de acord Vasco.

— Mă sprijin prea tare pe tine, Bert?

— E-n regulă, domnule preşedinte. Cel puţin îmi ascultaţi părerea. Nu ne-ar strica să elaborăm o estimare a Serviciilor Naţionale de Informaţii asupra capacităţii totale şi a intenţiilor Republicii Islamice Unite. Am nevoie de un acces mai larg la produsul comunităţii de informaţii.

Jack întoarse capul.

— Ben, s-a ordonat estimarea Serviciilor Naţionale de Informaţii. Faci parte din echipă, la ordinul meu, cu acces deplin la informaţii. Ştiţi, băieţi, e plăcut să dai ordine, adăugă preşedintele, cu un zâmbet, ca să detensioneze atmosfera. Este vorba de o problemă potenţială, dar nu ceva de nerezolvat, nu-i aşa?

Câţiva dintre cei de faţă dădură din cap.

— Bine, vă mulţumesc, domnilor. Continuăm să studiem problema, da?

Zborul 26 al companiei Singapore Airlines ateriză cinci minute mai

târziu, ajungând la terminal la 10.25. Pasagerii de clasa întâia care se bucuraseră de locuri mai spaţioase şi mai confortabile se bucurară acum de un acces mai rapid la agitaţia de la intrare pe care America le-o oferă oaspeţilor ei. Călătorul îşi recupera valiza dublă de pe carusel şi, cu geanta de voiaj atârnată de celălalt umăr alesese o coadă la care să se aşeze, ţinând într-o mână cardul de intrare care nu dezvăluia nimic interesant guvernului Statelor Unite. În orice caz, adevărul nu i-ar fi plăcut deloc.

— Bună ziua, spuse controlorul, luând cardul şi examinându-l.

Paşaportul apăru după aceea. Părea un document vechi, cu paginile acoperite din belşug de ştampile de intrare şi ieşire. Găsi o pagină goală şi se pregăti să aplice o nouă ştampilă.

— Scopul vizitei dumneavoastră în America?

— Afaceri, răspunse călătorul. Am venit pentru expoziţia de automobile de la Javits Center.

— Aha.

Controlorul abia dacă auzise răspunsul. Ştampila fu pusă şi oaspetele fu îndreptat spre o altă coadă. Acolo bagajele îi fură controlate cu raze X, dar nu deschise.

— Aveţi ceva de declarat?

— Nu.

Răspunsurile simple erau cele mai bune. Un alt controlor se uită la imaginea de pe monitor a conţinutului şi nu găsi nimic interesant. Călătorului i se făcu semn să plece şi acesta îşi luă valiza de pe banda rulantă şi ieşi în parcul pentru taxiuri.

„Extraordinar”, îşi spuse el, după ce se aşeză la coada de taxiuri şi reuşi să oprească unul în mai puţin de cinci minute. Grija că va fi prins la controlul vamal era acum uitată. Următoarea lui grijă fusese ca taxiul pe care-l lua să nu fi fost ales pentru el dinainte. Ca să nu se întâmple asta, se agitase cu bagajele şi lăsase o femeie să treacă înaintea lui. Acum se lăsă pe spatele scaunului şi se prefăcu că se uită în jur, când, de fapt, urmărea să vadă dacă nu se ţinea după ei vreo maşină în drum spre oraş. Circulaţia dinainte de prânz era atât de intensă, încât nici nu-i venea să creadă, cu atât mai mult cu cât se afla într-unul dintre miile de vehicule galbene care ţâşneau printre celelalte maşini ca vitele gonite de streche. Singurul lucru neplăcut era că hotelul lui era destul de departe de centrul de expoziţii, deci trebuia să mai ia un taxi. Ei, n-avea încotro, aşa că va trebui să fie prudent şi de data asta.

După alte treizeci de minute se afla la hotel, în lift, în drum spre etajul şase; un băiat amabil îi ţinea valiza dublă, în timp ce el îşi păstrase bagajul de mână. Îi dădu băiatului un bacşiş de doi dolari – fusese informat cât se dă bacşiş; mai bine să dea ceva modest decât să se ţină minte că dăduse prea mult sau nimic. Bacşişul fu luat cu

recunoştinţă, dar nu exagerată. Odată treburile sosirii terminate, călătorul despachetă hainele şi cămăşile, scoţând şi mărunţişurile din bagajul de mână. Îşi lăsă trusa de bărbierit înăuntru, folosind echipamentul hotelului ca să-şi radă din nou obrajii ţepoşi, după duş. În ciuda tensiunii, se mira singur cât de bine se simţea. Fusese pe drum... cât timp? Douăzeci şi două de ore? Cam aşa ceva. Dar dormise destul şi zborul cu avionul nu-l neliniştea ca pe mulţi alţii. Comandă prânzul în cameră, apoi se îmbrăcă şi, aruncându-şi geanta pe umăr coborî şi luă un taxi care să-l ducă la Javits Center. Se gândi la expoziţia de automobile, întotdeauna îi plăcuseră maşinile.

În urma lui, în spaţiu şi timp, cea mai pare parte dintre ceilalţi nouăsprezece erau încă în avion. Unii tocmai aterizau – primul la Boston, apoi, mai mulţi la New York şi unul la Dulles – treceau prin vamă şi-şi verificau cunoştinţele şi norocul împotriva marelui Satan sau ce alt nume aiurit va fi inventat Daryaei pentru duşmanul lor colectiv. În definitiv, diavolul avea mari puteri şi era demn de respect. Satan se putea uita în ochii omului şi-i ghicea gândurile, aproape la fel la Allah. Nu, aceşti americani erau nişte simpli funcţionari care puteau deveni periculoşi doar dacă erau avertizaţi.

— Trebuie să ştiţi cum să-i descifraţi pe oameni, le spuse Clark.

Era o clasă bună. Spre deosebire de cei din şcolile convenţionale, aici, toţi voiau să înveţe. Asta îl făcea să se gândească la vremea petrecută de el la Fermă, când Războiul Rece era în toi, când fiecare voia să fie James Bond şi chiar credea că se poate acest lucru, în ciuda celor spuse de instructori. Majoritatea cursanţilor terminaseră de curând colegiul şi erau bine pregătiţi după manuale, dar nu aveau încă şcoala vieţii. Mulţi învăţaseră destul de bine. Alţii, nu şi rezultatele lor sub baremul de trecere la activitatea pe teren puteau fi mai mult decât o bulină neagră, dar, în general, fusese mai puţin tragic decât ce se arăta în filme. Toţi îşi dăduseră seama că venise momentul unei schimbări în carieră. Clark avea speranţe mai mari pentru această promoţie. Poate că nu sosiseră aici cu diplome în istorie de la Dartmouth sau Brown, dar studiaseră ceva, undeva, după care mai învăţaseră şi altele pe străzile marilor oraşe. Poate că îşi dădeau seama că absolut tot ce învăţau se va dovedi important pentru ei într-o bună zi.

— S-ar putea să ne mintă?... Agenţii noştri, vreau să spun.

— Eşti de la Pittsburg, domnule Stone, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ai lucrat cu informatorii confidenţiali de pe străzi. Te-au minţit vreodată?

— Uneori, recunoscu Stone.

— Asta-i părerea ta. Mint în legătură cu gradul lor de importanţă, cu

pericolul în care se găsesc, în legătură cu orice, depinde de cum se simt astăzi. Stone, îţi dădeai seama când informatorii tăi îţi spuneau bazaconii?

— De cele mai multe ori.

— Cum de-ţi dădeai seama? îl întreabă Clark.

— Atunci când ştiu prea multe, atunci când nu se potriveşte…

— Ştiţi, remarcă instructorul zâmbind, voi, băieţi, sunteţi atât de deştepţi, încât uneori, mă întreb ce caut eu aici. Problema este să-i cunoşti pe oameni. În decursul carierei voastre la Agenţie, o să aveţi mereu de-a face cu oameni care spun totul din auzite. Nu e chiar aşa, continuă Clark. Oamenii pot fi păcăliţi şi asta-i foarte uşor. Oamenii au slăbiciunile lor, egoismul lor contează înainte de orice şi niciodată nu vei găsi ceva mai bun decât să-i priveşti în ochi. Ceea ce este interesant în a lucra cu agenţii de pe teren este că până şi minciunile lor vor dezvălui o părticică de adevăr. Cazul de faţă: Moscova, Kutuzovski Prospekt, 1983. Agentul pe care l-am scos de acolo va fi aici săptămâna viitoare şi-l veţi cunoaşte. Avusese multe de suportat din partea şefului său şi…

Chavez apăru la uşa din spate, ţinând în mână un formular cu un mesaj telefonic. Clark termină lecţia în viteză şi-i predă pe elevi asistentului său.

— Ce-i, Ding? întreabă John.

— Mary Pat are nevoie de noi la centru cât mai repede… E ceva în legătură cu estimările Serviciilor Naţionale de Informaţii.

— Pot să jur că-i vorba de Republica Islamică Unită.

— Nici nu mai este nevoie să transmitem mesajul, Domnule C, remarcă Chavez. Vor să fim acolo la timp ca să luăm masa cu ei. Vreţi să conduc eu maşina?

Erau patru Nave Maritime de Prepoziţie la Diego Garcia. Erau vase relativ noi, construite pentru vehicule militare. A treia parte era reprezentată de tancuri, artilerie mobilă şi transportoare blindate de personal, în timp ce restul erau mai puţin spectaculoasele „trenuri”, vehicule încărcate, în prealabil, cu tot felul de lucruri, de la muniţie la raţii de alimente şi apă. Vasele erau vopsite în cenuşiu-marin, dar aveau şi benzi colorate în jurul coşurilor, ca să se vadă că făceau parte din Flota Naţională de Apărare; echipajele erau formate din marinari ai marinei comerciale care se ocupau de întreţinerea lor. Nu era un lucru deosebit de greu. O dată la câteva luni puneau în funcţie uriaşele motoare diesel şi navigau câteva ore, doar ca să se asigure că totul mergea cum trebuia. În această seară primiră un nou mesaj de intensificare a stării de alertă. Unul câte unul, echipajele din camera motoarelor se duseră jos şi le puseră în funcţiune. Cantităţile de combustibil fură verificate după documentele scrise şi se făcură

diverse teste ca să fie siguri că nava era pregătită să navigheze, căci tocmai de aceea era întreţinută cu atâta atenţie. Testarea motoarelor nu era ceva nefiresc. Ceea ce era nefiresc era testarea tuturor în acelaşi timp şi colecţia de motoare gigantice producea o creştere termală captată de detectoarele de raze infraroşii din exterior, mai ales noaptea.

Acest lucru îi atrase atenţia lui Serghei Golovko la treizeci de minute de la detectare şi, asemenea şefilor de la informaţii din toată lumea, convocă o echipă de specialişti ca să discute problema.

— Unde se află grupul de transportoare de luptă americane? întrebă el la început. Americii îi plăcea să le presare pe toate oceanele lumii.

— A părăsit stolul ieri în direcţia est.

— Dincolo de Golful Persic?

— Exact! Au programat exerciţii militare cu Australia. Numele operaţiuni este SOUTHERN CUP. Nu ni s-a comunicat că exerciţiul a fost contramandat.

— Atunci de ce fac exerciţii cu navele lor militare?

Analistul dădu din mâini.

— S-ar putea să fie un exerciţiu, dar agitaţia din Golful Persic sugerează altceva.

— La Washington nu se întâmplă nimic? întrebă Golovko.

— Prietenul nostru Ryan continuă să navigheze pe mări agitate, în privinţa politicii, raportă şeful Secţiei de Politică Americană. Şi o face prost.

— Va supravieţui?

— Ambasadorul nostru crede că da şi „rezidentul” este de aceeaşi părere, dar nici unul dintre ei nu crede că ţine bine frâiele în mâini. Este harababura clasică. America s-a mândrit întotdeauna cu tranziţia puterii guvernamentale fără incidente, dar legile ei nu anticipau evenimente de genul celor la care am asistat. El nu poate să facă un pas decisiv împotriva duşmanului său politic…

— Ceea ce face Kealty este trădare de stat, remarcă Golovko, pentru care pedeapsa aplicată în Rusia a fost întotdeauna aspră.

Până şi pronunţarea acestor cuvinte era suficientă ca să scadă temperatura în încăpere.

— Conform legii lor nu este, dar experţii jurişti îmi spun ca problema este suficient de confuză pentru a nu exista, clar, un câştigător şi într-un asemenea caz, Ryan rămâne la cârmă din cauza poziţiei lui, fiind primul care a ajuns acolo.

Golovko dădu din cap, dar expresia de pe chipul lui era, fără îndoială, nefericită. *Octombrie Roşu* şi afacerea Gherasimov n-ar fi trebuit niciodată să fie făcute publice. El şi guvernul lui îl cunoşteau pe cel de-al doilea, dar îl bănuiau doar pe primul. În afacerea

submarinului, securitatea americană fusese superbă – deci aceea fusese cartea pe care jucase Ryan ca să-l facă pe Kolea să-şi părăsească ţara. Asta era... Totul devenea limpede după trecerea timpului: fusese un joc grozav. Cu o singură excepţie: evenimentul devenise public şi în Rusia şi acum el nu avea voie să-l contacteze pe Ryan direct până când nu se clarificau consecinţele diplomatice. America întreprindea ceva. El nu ştia deocamdată ce anume şi, în loc să dea un telefon să întrebe şi poate, chiar să primească un răspuns sincer, trebuia să aştepte ca ofiţerii lui superiori să descopere totul singuri. Problema consta în răul făcut guvernului american şi în practica lui Ryan, şcolit la C.I.A., de a lucra cu un grup restrâns de oameni, în loc de a desfăşura întreaga birocraţie, ca pe o orchestră simfonică. Instinctul îi spunea că Ryan va fi dispus să coopereze, că va avea încredere că foştii duşmani vor acţiona în interesul colectiv, dar un lucru pe care trădătorul Kealty reuşise să-l realizeze – cine altul i-ar fi putut dezvălui presei americane acele ştiri – fusese să creeze un impas politic. Ah, politica!

Politica fusese cândva centrul vieţii lui Golovko. Ca membru de partid de la vârsta de optsprezece ani, îi studiase pe Lenin şi pe Marx cu fervoarea unui student la Teologie şi, deşi această fervoare se transformase în altceva cu trecerea timpului, acele teorii logice, dar prosteşti îi modelaseră vârsta adultă, până când se evaporaseră, lăsându-i, cel puţin, o profesie în care excela. Reuşise să-şi explice antipatia lui anterioară pentru America în termeni de istorie: două mari puteri, două mari alianţe, două filosofii diferite acţionând în mod pervers la unison ca să dezlănţuie ultimul mare conflict internaţional. Mândria naţională încă mai voia ca naţiunea lui să învingă, dar „Rodina” nu învinsese şi asta era situaţia. Ceea ce conta era că Războiul Rece se încheiase şi, o dată cu el, confruntarea mortală dintre America şi ţara lui. Acum puteau, într-adevăr, să-şi recunoască interesele comune şi să acţioneze, uneori, împreună. De fapt, se şi petrecuseră astfel de lucruri. Ivan Emmetovici Ryan îi ceruse ajutor în conflictul american cu Japonia şi, împreună, cele două ţări atinseseră o ţintă vitală, lucru însă secret. De ce naiba, îşi zise Golovko, nu dezvăluise trădătorul Kealty acel secret, în locul altora? Dar uite că, acum, ţara sa se afla într-o situaţie jenantă şi, în timp ce mijloacele de informare, devenite de curând libere, se regalau cu această ştire, la fel ca americanii – sau chiar mai mult – el nu putea să dea un simplu telefon.

Acele vase îşi porneau motoarele cu un anume scop. Ryan întreprindea ceva sau avea de gând să întreprindă şi, în loc să întrebe, pur şi simplu, trebuia să devină iar spion, lucrând împotriva altui spion, în loc să lucreze cu un aliat. Ei bine, n-avea de ales.

— Alcătuiţi un grup special de studiu pentru Golful Persic. Adunaţi

tot ce avem cât se poate de repede. America va trebui să reacţioneze într-un fel la noua situaţie. Mai întâi, trebuie să stabilim ce se întâmplă. În al doilea rând, trebuie să aflăm ce ştie, probabil, America. În al treilea rând, ce va face America. Implicaţi-l şi pe generalul Bondarenko. El a lucrat un timp cu armata lor.

— Imediat, tovarăşe preşedinte, răspunse adjunctul său principal, în locul tuturor celor prezenţi.

Măcar asta nu se schimbase!

„Condiţiile, îşi zicea el, sunt excelente. Nici prea cald, dar nici prea frig.” Javits Center se afla chiar pe malul râului; acest lucru asigura o umiditate relativ ridicată şi asta era bine. El se va afla în interior, deci nu trebuie să-şi facă griji că radiaţia ultravioletă va afecta conţinutul containerului său. În rest, teoria de la baza faptelor lui nu-l privea pe el; fusese instruit în acest sens şi va face exact ceea ce i se spusese să facă. Dacă va ieşi bine sau nu – asta era în mâinile lui Allah, nu? Călătorul coborî din taxi şi intră în clădire.

Nu fusese niciodată într-un loc atât de vast şi se simţi puţin dezorientat după ce primi insigna de participant şi caietul-program, care conţinea o hartă a interiorului. Exista şi un indice care-l ajuta să vadă plasarea diferitelor exponate şi, zâmbind ca pentru sine, îşi spuse că avea mai multe ore la dispoziţie ca să-şi atingă scopul şi-şi va petrece timpul privind maşinile, la fel ca toată lumea.

Erau o mulţime de maşini, strălucitoare ca nişte bijuterii, unele pe mese turnante, pentru aceia prea leneşi ca să se mişte în jurul lor, multe având alături femei sumar îmbrăcate care gesticulau spre ele, de parcă se pregăteau pentru un act sexual, adică cu maşinile, deşi unele dintre aceste femei erau interesante, îşi zicea el, în timp ce le privea chipurile cu ironie. Ştiuse, în principiu, că America producea milioane de maşini, în aproape tot atâtea tipuri şi culori. Părea o uriaşă risipă de efort – în definitiv, ce era o maşină decât un mijloc de a te deplasa dintr-un loc într-altul, ca să nu mai spunem că pe măsură ce era folosită se murdărea şi se strica; expoziţia de faţă era o minciună, căci maşinile nu vor mai arăta aşa nici măcar până ajung acasă – chiar şi aici, în America, după cum văzuse el în drumul lui de la hotel.

Dar chiar şi aşa, era o experienţă plăcută. Se gândise că se va simţi ca la cumpărături, dar aceasta nu era o piaţă în aer liber, nici o străduţă plină de magazine ale unor mici comercianţi pentru care tocmeala era tot atât de importantă ca aerul. Nu, America era altfel. Aici, femeile se prostituau vânzând lucruri la preţuri fixe. Nu putea spune că, personal, era împotriva acestui fel de a folosi femeile; călătorul nu era căsătorit şi avea obişnuitele dorinţe trupeşti, dar să prezinţi pe faţă astfel de lucruri deranja decenţa puritană a culturii lui

aşa că, deşi nu evita să privească femeile de lângă maşini, îi părea bine că nici una dintre ele nu era din lumea lui.

Toate tipurile şi modelele… Cadillac avea o uriaşă prezentare în secţia General Motors. Ford ocupa o altă zonă cu produsele sale. Rătăci prin secţia Chrysler, apoi, mai departe, ca să vadă oferta producătorilor străini. Observă că secţia japoneză era evitată, desigur ca urmare a conflictului american cu acea ţară. În schimb, deasupra multor exponate se putea citi: „Produs în America, de americani!" Scris cu litere de trei metri pentru cei ce păreau interesaţi. Toyota, Nissan şi celelalte vor avea un an prost, chiar şi Cressida sport, indiferent de locul de asamblare a pieselor, îţi dădeai seama de asta judecând după lipsa de vizitatori din acea zonă, drept care şi interesul lui faţă de maşinile asiatice dispăru. Nu, hotărî el, nu va alege locul acesta.

Automobilele europene profitau de ghinionul Japoniei. Mercedes, de pildă, atrăgea o mulţime de lume, mai ales un nou model de maşină sport foarte scump, cu o culoare neagră, lucioasă, de miez de noapte care reflecta lumina din tavan ca pe o fărâmă de cer fără nori din deşert. Călătorul lua din când în când câte o broşură de la fiecare stand, oferită de un reprezentant amabil al producătorului. Le vâra pe toate în geanta lui ca să arate ca şi ceilalţi vizitatori. Dădu de un stand de alimente şi-şi cumpără ceva de mâncare – un hot-dog şi nu-şi făcu probleme că era sau nu făcut din porc; în definitiv, America nu era o ţară islamică şi nu trebuia să-şi facă astfel de griji. Petrecu multă vreme privind vehiculele de teren, întrebându-se dacă ar rezista pe drumurile sălbatice ale Libanului şi Iranului şi spunându-şi că, probabil, ar rezista. Una dintre ele era făcută după un model militar care-i era cunoscut şi, dacă i s-ar fi dat prilejul, ar fi ales-o pe aceea, atât de încăpătoare şi puternică părea. Luă întregul pachet publicitar privitor la acea maşină, după care se sprijini de un stâlp ca să-l răsfoiască. Maşinile sport erau pentru cei fără vlagă. Aceasta era una solidă. Ce păcat că nu va avea una niciodată! Se uită la ceas. Se apropia seara. Un număr şi mai mare de vizitatori se înghesuia la expoziţie, când programul de lucru se sfârşise şi lumea voia să-şi petreacă seara satisfăcându-şi fanteziile. Perfect!

Între timp, observase sistemul de aer condiţionat. Ar fi fost mai bine să-şi plaseze canistra chiar în acest sistem, dar primise instrucţiuni şi în privinţa asta. Epidemia bolii legionarilor cu câţiva ani în urmă în Philadelphia îi învăţase pe americani că trebuia să păstreze aceste sisteme curate; ei foloseau adesea clor la tratarea apei condensate, ceea ce umezea aerul recirculat, iar clorul ar fi ucis virusul tot atât de sigur cum un glonţ ucide un om. Ridicându-şi privirea de la broşura tipărită color, observă uriaşele ventilatoare circulare. Un aer rece cobora din ele, răspândindu-se, fără să fie

văzut, pe podele. Încălzit de trupurile din încăpere, aerul cald se va ridica din nou spre tavan şi se va întoarce în sistem pentru a se răci şi pentru a se dezinfecta într-o oarecare măsură. Deci, trebuia să aleagă un loc unde jetul de aer va fi aliatul, nu duşmanul său şi stătu puţin să se gândească la asta ca un vizitator interesat în cumpărarea unei maşini. Se mai plimbă înjur, trecând pe sub ventilatoare, simţind pe piele briza blândă, răcoritoare, cântărind situaţia şi căutând un loc unde să-şi lase canistra. Acesta era un lucru tot atât de important. Perioada de pulverizare va dura cam cincisprezece secunde. Se va auzi un sunet ca un sâsâit – care se va pierde, probabil, în zgomotul clădirii aglomerate – şi se va vedea o ceaţă pentru câteva clipe. Norul va deveni invizibil în câteva secunde; materia răspândită într-o cantitate atât de mică, fiind la fel de densă ca aerul înconjurător, va deveni parte a atmosferei ambientale şi se va împrăştia în jur timp de cel puţin treizeci de minute, poate mai mult, în funcţie de eficienţa sistemului din centru. Ţinea să fie expusă cât mai multă lume posibil şi, cu acest gând reînnoit în minte, începu să se plimbe iar.

Era bine că, deşi expoziţia de automobile era atât de mare, nu reuşea să umple Javits Center. Fiecare exponat era construit din elemente prefabricate, ca într-un centru de afaceri şi în spatele multora se vedeau bucăţi de pânză, ca nişte steaguri verticale, al căror unic scop era să despartă linia vizuală de porţiunile goale ale clădirii. Călătorul observă că acestea erau uşor accesibile. Nimic nu era despărţit printr-un grilaj. Trebuia, pur şi simplu, să te învârţi în jurul exponatului. Observă că unii ţineau mici întruniri acolo, văzu şi personal de întreţinere circulând în jur, dar cam atât. Personalul de întreţinere reprezenta o problemă potenţială. Nu-i convenea să-i fie ridicată canistra înainte de a se descărca. Dar asemenea oameni nu-şi făceau decât rondul de rutină, nu? El nu trebuia decât să observe care era schema mişcărilor lor. Bineînţeles! Deci, se întrebă el, care-i locul cel mai bun? Expoziţia va rămâne deschisă încă câteva ore. Trebuia să aleagă locul şi momentul cel mai bun, dar fusese instruit să nu-şi facă prea multe griji cu asta. Se gândi mai bine la sfatul acela. Era mai bine să lucreze sub acoperire; asta era misiunea lui cea mai importantă.

Intrarea principală este… acolo. Lumea intra şi pleca pe aceeaşi latură a clădirii. Ieşirile în caz de pericol se aflau peste tot, fiecare marcată cum trebuie şi cu un buton de alarmă pe ea. La intrare erau mai multe ventilatoare cu aer condiţionat, care alcătuiau un soi de barieră termală, iar retururile se aflau mai ales în centrul sălii de expoziţie.

Deci jetul de aer trebuia să circule de la periferie spre interior… şi toată lumea intra şi ieşea pe aceeaşi parte… Cum putea să profite de asta? Pe acea parte era un şir de toalete, lumea circulând tot timpul în

ambele direcţii... Era prea periculos: cineva putea să vadă recipientul, să-l ia de pe jos şi să-l pună într-un coş de gunoi. Se duse în partea cealaltă, făcându-şi de lucru cu programul, între timp, izbindu-se de oameni şi ajungând din nou la marginea secţiei General Motors. Dincolo de această secţie se vedeau maşini Mercedes şi BMW gata să fie returnate şi era multă lume în aceste trei zone – plus că circulaţia aerului se va răspândi, în parte şi asupra intrării şi ieşirii. Steagurile verzi blocau accesul vizual asupra peretelui, dar existau spaţii între ele, o zonă deschisă... parţial ascunsă vederii. Asta era situaţia. Se îndepărtă de acolo, uitându-se la ceas, apoi la program ca să verifice orele expoziţiei. Îndesă programul în geantă, în timp ce cu cealaltă mână deschise fermoarul trusei lui de bărbierit. Mai făcu un tur, căutând un alt loc potrivit; găsi unul, dar nu era tot atât de bun ca primul. Se mai uită o dată, să vadă dacă nu-l urmărea cineva. Nu, nimeni nu ştia că el era aici şi n-avea de gând să-şi anunţe prezenţa sau misiunea sa cu un foc de AK-47 sau cu şuieratul unei grenade azvârlite. Existau mai multe feluri de a fi terorist şi regreta că nu descoperise acest lucru mai devreme. Cât de mult i-ar fi plăcut să instaleze o astfel de canistră într-un teatru din Ierusalim... Dar nu, va veni vremea să facă asta mai târziu, poate, după ce mutila primul duşman al civilizaţiei sale. Se uită la chipurile oamenilor, la aceşti americani care-l urau atât de mult pe el şi pe poporul său. Umblau de colo-colo, ca vitele, fără nici un ţel. Atunci sosi momentul.

Călătorul se aplecă în spatele unui exponat, scoase bidonaşul şi-l puse pe pardoseala de beton aplecat pe o parte. Era calculat să se rostogolească în poziţia potrivită şi, stând aşa culcat, era mai greu de observat. Odată treaba asta făcută, apăsă pe acel dispozitiv mecanic simplu şi porni mai departe, înapoi în zona de expoziţie, cotind la stânga ca să părăsească clădirea. După cinci minute se afla într-un taxi, în drum spre hotel. Înainte ca el să ajungă acolo, arcul ceasului se destinse şi, timp de cincisprezece secunde conţinutul bidonului se răspândi în aer. Zgomotul se pierdu în vacarmul mulţimii. Norul de vapori se risipi înainte de a putea fi observat.

La Atlanta era Expoziţia de Ambarcaţiuni. Cam jumătate din lumea de acolo poate că se gândea serios să cumpere o barcă anul acela sau altă dată. Restul nu făceau decât să viseze. „Lasă-i să viseze”, îşi zise călătorul ieşind din clădire.

La Orlando, erau maşini de vacanţă. Era o treabă uşoară. Călătorul se uită sub un Winnebago, de parcă ar fi vrut să verifice şasiul, îşi strecură canistra acolo şi plecă.

La Centrul McCormik din Chicago era expus echipament casnic, într-o sală vastă vedeai tot felul de mobile şi dispozitive şi femei care-şi doreau aşa ceva.

La Huston se desfăşura una din cele mai mari expoziţii de cai. Mulţi dintre aceştia erau cai arabi. Ceea ce-l surprinse. Călătorul şopti o rugăciune pentru ca boala să nu afecteze aceste creaturi nobile, atât de iubite de Allah.

La Phoenix era o expoziţie de echipament de golf, un joc la care călătorul nu se pricepea de loc, deşi purta cu el câteva kilograme de literatură gratis, din care poate că va citi ceva în drum spre Emisfera Răsăriteană. Găsi o geantă goală cu o căptuşeală de plastic tare care putea să ascundă canistra, potrivi ceasul şi îi dădu drumul înăuntru.

La San Francisco erau expuse computere; era expoziţia cea mai aglomerată din acea zi, reunind peste douăzeci de mii de oameni la Moscone Convention Centre, atât de mulţi, încât călătorul se temu că nu va reuşi să ajungă afară, în grădină, înainte ca bidonul să-şi elibereze conţinutul. Dar reuşi şi porni contra vântului spre hotelul lui, la o distanţă de patru străzi, cu sarcina îndeplinită.

Magazinul de covoare tocmai se închidea când Aref Raman intra. Domnul Alahad încuie uşa din faţă şi închise luminile.

— Care sunt instrucţiunile?

— Nu vei face nimic fără ordine directe, dar este important să se ştie dacă eşti în stare să-ţi îndeplineşti misiunea.

— Lucrul ăsta nu-i clar? întrebă Raman iritat. De ce credeţi că…

— Am primit şi eu instrucţiunile mele, răspunse Alahad cu blândeţe.

— Sunt în stare. Sunt pregătit, îl asigură asasinul pe omul-paravan.

Hotărârea fusese luată cu mulţi ani în urmă, dar era plăcut să spună asta cu voce tare altuia, acum şi aici.

— Vei fi informat la momentul potrivit. Asta se va întâmpla curând.

— Situaţia politică…

— Noi suntem conştienţi de asta şi ne încredem în devotamentul tău. Fii pe pace, Aref! Se întâmplă lucruri mari. Nu ştiu ce anume, ştiu doar că sunt în desfăşurare şi, la momentul potrivit, fapta ta va fi încununarea Sfântului Jihad. Mahmoud Haji îţi transmite salutul şi se roagă pentru bine.

— Mulţumesc.

Raman îşi înclină capul la auzul binecuvântării venite de departe, dar pline de putere. Trecuse mult de când nu mai auzise glasul acelui om, altfel decât la televizor şi atunci fusese silit să se îndepărteze ca să nu observe ceilalţi reacţia lui.

— A fost greu pentru tine, spuse Alahad.

— Da, aşa-i, răspunse Raman, dând din cap.

— În curând, totul se va sfârşi, tinere prieten. Vino în spate cu mine. Ai timp?

— Da.

— Este vremea rugăciunii.

38
PERIOADA DE GRAŢIE

— Nu sunt specialist în domeniu, obiectă Clark.

El mai fusese în Iran.

Însă Ed Foley nici nu voia să audă:

— Ai fost pe teren acolo şi cred că tu eşti cel care spunea mereu că fără nas de copoi şi fără să te murdăreşti pe mâini nu se poate.

— Chiar după-amiază le înşira iar poveşti de-astea copiilor de la fermă, raportă Ding cu o privire şireată. De fapt, azi era vorba despre cum să cunoşti oamenii numai privindu-i în ochi, dar e acelaşi lucru. Ochi de vultur, nas de copoi, simţuri ascuţite.

El nu mai fusese în Iran şi nu puteau să-l trimită pe domnul C. Singur, nu?

— Ne-am înţeles, John, spuse Mary Pat Foley şi din moment ce ea era D.D.O., discuţia era ca şi încheiată. Ministrul Adler s-ar putea să vină cu avionul destul de curând. Vreau ca tu şi Ding să mergeţi acolo ca S.P.O. Aveţi grijă de el şi vedeţi care-i atmosfera, fără acoperire sau alte chestii.

Lucrurile de genul ăsta se făceau de obicei privind un metraj pe C.N.N., dar Mary Pat voia ca un ofiţer experimentat să ia pulsul la faţa locului, iar decizia era numai a ei.

Dacă un ofiţer de instrucţie bun e urmărit de vreun blestem, acela constă în faptul că aceia pe care-i instruieşti adesea sunt promovaţi şi nu-şi uită lecţia, ba, mai mult de atât şi nici pe cel de la cere o învăţaseră. Clark şi-i amintea pe cei doi Foley la cursurile lui de la fermă. Ea fusese de la bun început cowboy-ul (sau *cow-girl*), cu instincte extraordinare, aptitudini fantastice la rusă şi cu acel dar de a citi oamenii pe care-l întâlneşti mai de grabă la un profesor de psihiatrie… Cu toate astea era cam nesăbuită, punându-şi prea des în pericol siguranţa, fiindcă se lăsa dusă de poveşti cu blonde proaste şi copii neajutoraţi. Ed nu se implica afectiv ca ea, dar avea capacitatea de a-şi crea imaginea de ansamblu, să aibă o perspectivă care părea întemeiată de cele mai multe ori. Nici unul dintre ei nu era perfect. Împreună însă erau o capodoperă şi John se mândrea cu faptul că îi învăţase totul cum ştia el. Sau de cele mai multe ori.

— E-n regulă. Ne mai stă ceva în calea averilor de acolo?

— Nimic folositor. Adler vrea să se confrunte cu Daryaei şi să-i spună care-s regulile jocului. Vei fi încartiruit la ambasada franceză. Călătoria e în secret. Luaţi cursa VC-20 până la Paris şi, de acolo, transport local. Plecaţi şi vă-ntoarceţi glonţ, le spuse Mary Pat. Dar

vreau să vă petreceţi o oră, două la o plimbare prin împrejurimi, să vedeţi cum stau lucrurile, cât e pâinea, cum se îmbracă oamenii, ştiţi voi…

— Şi vom avea paşapoarte diplomatice, să nu avem bătaie de cap, adăugă John cu o grimasă. Sigur, am mai auzit noi de-astea. Ca şi ceilalţi din ambasadă în 1979, îţi aminteşti?

— Adler este ministru, îi aduse aminte Ed.

— Cred că şi ei ştiu asta.

„Şi mai ştiu şi că e evreu”, dar o nu spuse cu voce tare.

Exerciţiul începea mereu cu un zbor până la Barstow, în California. Autobuzele şi camioanele se adunau la avioane, iar trupele coborau pentru scurta călătorie pe singura rută către N.T.C. Dintr-un elicopter aflat la sol generalul Diggs şi colonelul Hamm urmăreau cum se încolonau soldaţii. Grupul acesta făcea parte din North Carolina National Guard, o brigadă blindată. Nu se întâmpla prea des ca Garda să vină la Fort Irwin, iar, de data asta, părea să fie destul de important. Dat fiind că statul era dăruit cu senatori şi congresmeni foarte importanţi – sau cel puţin fusese, până de curând – de-a lungul anilor, cei din California primiseră ce era mai bun din echipamentul modern şi fusese numită brigada de recunoaştere pentru una dintre diviziile blindate ale armatei regulate. Ce era sigur era că se fuduleau ca nişte soldaţi adevăraţi, iar ofiţerii lor se pregăteau de un an în vederea acestei rotaţii de instructaj. Reuşiseră chiar să pună mâna pe combustibil suplimentar cu care să se mai antreneze câteva săptămâni în plus. Acum, soldaţii primiseră comanda să se încoloneze înainte de a-i urca în avion, iar de la vreo patru sute de metri, Diggs şi Hamm puteau vedea cum ofiţerii le vorbeau subordonaţilor, încercând să acopere zgomotul avionului care ateriza.

— Par foarte mândri, şefu’, observă Hamm.

Auziră un strigăt depărtat al unei companii de tanchişti, care îi spuneau căpitanului că erau gata să dea o mamă de bătaie. O echipă de la ştiri chiar era acolo, imortalizând evenimentul pentru televiziunea locală.

— Chiar sunt mândri, răspunse generalul. Soldaţii au de ce să fie mândri, colonele.

— Mai lipseşte ceva, să trăiţi.

— Ce anume, Al?

— A-a-a… făcu colonelul dispreţuitor şi expiră fumul de la ţigară. Miei de sacrificiu.

Ofiţerii schimbară o privire. Prima misiune a OpForului urma să stingă acea mândrie. Blackhorse Cav nu pierduse nici măcar o singură luptă simulată faţă de orice altceva decât o formaţiune obişnuită şi chiar şi asta destul de rar. Hamm nu avea de gând să înceapă să

piardă chiar din următoarea lună. Două batalioane de tancuri Abrams şi încă unul cu tancuri Bradley, un altul de artilerie, o companie de cavalerie şi un batalion de rezervă pe lângă cele trei escadroane de la forţele de respingere. Nu părea drept. Pentru clienţi.

Aproape că terminaseră. Cea mai neplăcută muncă era să combine *AmFo,* ceea ce s-a dovedit a fi pentru Oamenii Muntelui un exerciţiu destul de bun pentru exersarea muşchilor din partea superioară a corpului. Au luat dintr-o carte proporţiile necesare pentru fertilizator (care era un compus chimic bazat în principal pe amoniac) şi combustibil. Celor doi bărbaţi li se păru amuzant că plantelor le poate plăcea un explozibil mortal. Explozibilul pe care îl foloseau în salvele de artilerie era bazat şi el pe amoniac şi odată în Germania interbelică, un fertilizator chimic pentru plante a explodat şi a ras de pe faţa pământului tot satul din apropiere. Combustibilul era adăugat pentru a asigura un element suplimentar pe energie chimică, pe de-o parte, dar mai ales pentru a acţiona ca agent de umezire, care să stimuleze propagarea undei de şoc interne în masa explozibilului şi să grăbească detonarea. Amestecul îl făceau într-un tub mare, cu o vâslă, ca de canoe, pentru a agita substanţa până la consistenţa dorită (luată şi ea din carte). Rezultatul a fost un bulgăre mare de pastă noroioasă, alcătuit din fragmente compacte. Pe acestea le luară în mână.

În cilindrul betonierei era murdar, mirosea urât şi era şi cam periculos. Alimentarea o făceau cu rândul. Trapa făcută pentru a lăsa să treacă cimentul semilichid avea un diametru de aproape un metru. Holbrook instalase un ventilator electric care să alimenteze cu aer proaspăt interiorul cilindrului, căci proaspătul amestec obţinut de *AmFo* scotea aburi ce miroseau neplăcut şi puteau fi chiar periculoşi; le dădeau dureri de cap, ceea ce era, în sine, un avertisment. Era rezultatul unei munci de mai mult de o săptămână, dar, acum, cilindrul era umplut atât cât trebuia, cam pe trei sferturi, când fu introdus ultimul bloc de compoziţie, alături de celelalte. Fiecare strat era întrucâtva inegal, iar spaţiile goale erau umplute cu un amestec mai puţin dens şi care le fusese adus într-o găleată; astfel cilindrul era plin, atât cât reuşiseră să o facă doi bărbaţi care lucrau singuri la asta. Dacă cineva ar fi putut arunca o privire dincolo de oţel, conţinutul ar fi arătat ca harta unei plăcinte, ca partea superioară, neumplută, a unei forme asemănătoare unui V.

— Cred că atâta e de ajuns, Pete, spuse Ernie Brown. Ne-au mai rămas încă vreo cincizeci de kile, dar…

— Nu mai încap, admise Holbrook, ieşind.

Coborî pe scară şi cei doi făcură câţiva paşi împreună şi traseră în piept aer proaspăt, şezând pe scaune, pe peluză.

— Doamne, cât mă bucur că am scăpat de partea asta!

— Aşa e.

Brown îşi şterse faţa şi trase aer adânc în piept. Îl durea capul atât de tare, că se întreba dacă n-o să-i cadă toată faţa pur şi simplu. Rămaseră afară multă vreme, până când nu mai simţiră aburii aceia blestemaţi în plămâni.

— Asta sigur e semn rău pentru noi, spuse Pete.

— Pentru cineva o să fie rău de tot, asta ţi-o garantez eu. Fainã ideea cu gloanţele, mai spuse.

Erau înăuntru două butoiaşe pline, probabil, cam multe, dar era-n regulă.

— Distracţie fără artificii nu se poate, zise Holbrook.

— Fir-ai să fi! Brown râdea aşa de tare, încât era aproape să cadă de pe scaun. O, Doamne, cum mă mai doare capul.

Quai d'Orsay dădu aprobarea pentru cooperarea franceză la întâlnire remarcabil de repede. Franţa avea interese diplomatice în fiecare ţară din Golf, lucru ce se reflecta în tot felul de relaţii comerciale, de la tancuri şi până la industria farmaceutică. Adesea desfăşurarea de forţe franceze în Războiul din Golful Persic dusese la lupte împotriva propriilor produse franţuzeşti, dar lucrul acesta nu era aşa de neobişnuit. Se întâmpla pe multe pieţe. Aprobarea misiunii a fost făcută printr-un telefon, la ora 9.00 dimineaţa, către ambasadorul american care, la rândul său, trimise un fax la *Foggy Bottom* în mai puţin de cinci minute. Aici vestea ajunse la ministrul Adler, care încă mai era în pat la acea oră. Ofiţerii de acţiune au făcut şi alte notificări, prima fiind către 89th Military Airlift Wing, la baza de forţe aeriene Andrews.

Niciodată nu a fost o treabă uşoară să scoţi în secret un ministru din oraş. Oamenii simţeau imediat lipsa unor ofiţeri de asemenea importanţă, aşa încât au aranjat o poveste de ochii lumii. Adler urma să se consulte cu aliaţii europeni în legătură cu mai multe aspecte. Francezii erau mult mai buni când venea vorba de controlul asupra presei, o sarcină care era, în cea mai mare parte, o problemă de sincronizare.

— Da? spuse Clark, ridicând receptorul de la Hotelul Marriot, cel mai apropiat de Langley.

— Totul este pregătit pentru azi, spuse vocea.

Clipeşte. Scutură din cap.

— Perfect. Bine, sunt gata.

Apoi se întoarse la loc să mai doarmă. Măcar de data asta nu trebuia să facă şi un raport asupra misiunii. Să stea cu ochii pe Adler, să facă o plimbare şi să se întoarcă acasă. În privinţa siguranţei, nu erau probleme reale. Dacă iranienii – noul nume al ţării era o

sintagmă cu care încă nu se obişnuise – voiau să acţioneze cumva, doi bărbaţi înarmaţi nu puteau face mare lucru, decât poate să-şi înapoieze armele nefolosite şi fie localnicii, fie iranienii îi vor ţine la distanţă pe cei ostili. El urma să fie acolo doar de formă; era unul dintre lucrurile pe care le faci şi gata, din cine ştie ce motiv.

— Mergem? întrebă Chavez din patul celălalt.

— Da.

— *Bueno.*

Daryaei îşi consultă ceasul de pe birou, scăzând şapte, opt, nouă, zece şi unsprezece ore, întrebându-se dacă nu s-a întâmplat ceva. Otrava funcţiilor precum cea pe care o avea el era îndoiala. Luai decizii, le puneai în acţiune şi abia după aceea începeai să-ţi faci griji cu adevărat, în ciuda tuturor planificărilor şi evaluărilor pe care poate le-ai investit în ce ai făcut. Nu exista un drum sigur către succes. Trebuia să-ţi asumi riscuri, un aspect ignorat de cei care doar se *gândeau* la cum e să fi şeful statului.

Nu, nu se întâmplase nimic. Îl primi pe ambasadorul Franţei, un necredincios foarte simpatic care vorbea limba localnicilor atât de frumos, încât Daryaei se întreba cum ar fi dacă francezul i-ar fi citit câteva dintre poeziile ţării lui. Şi, ca un om curtenitor ce era, veşnic politicos şi respectuos, el puse mai departe întrebarea ca un om care face aranjamentele de nuntă pentru o rudă, zâmbetul său plin de speranţă exprimând în acelaşi timp dorinţele guvernului său. Americanii nu ar fi pus această întrebare dacă ar fi fost anunţaţi despre oamenii lui Badrayn şi misiunea acestora. Nu, într-o situaţie de genul ăsta, întâlnirea ar fi avut loc pe teren neutru – Elveţia rămânea mereu o posibilitate – pentru a lua contact, neoficial, dar direct. În cazul ăsta, ei şi-ar trimite propriul ministru de Externe unde ar fi considerat că este o ţară inamică – şi un evreu în situaţia asta! „Un contact prietenesc, un schimb de idei prietenesc, o prietenească ofertă de relaţii prieteneşti”, spusese francezul, punctând întâlnirea, sperând, fără îndoială, că, dacă totul merge bine, Franţa va rămâne în istorie ca ţara care a ocrotit o nouă relaţie de prietenie – ei bine, poate o relaţie de afaceri – iar dacă întâlnirea decurgea prost, atunci toate acestea vor rămâne ca *încercarea* Franţei de a fi un agent onest. Să fi ştiut Daryaei despre tot acest balet diplomatic, s-ar fi folosit de asta ca imagine vizuală pentru schimbul lor.

„La naiba cu francezii, până la urmă se gândi el. Dacă al lor conducător Martel n-ar fi oprit ’Abd-ar-Rahman la Poitiers, în 732, atunci lumea ar fi putut...”, dar nici Allah nu mai putea schimba istoria. Rahman pierduse acea bătălie pentru că oamenii lui deveniseră prea lacomi, se îndepărtaseră de puritatea credinţei adevărate. Puşi în faţa bogăţiilor Occidentului, ei încetară să lupte şi

începură să prade, dându-le forţelor lui Martel şansa de a se reorganiza şi de a contraataca. Da, asta era învăţătura de minte. Întotdeauna mai era timp pentru a prăda. Dar întâi trebuia să câştigi bătălia. Întâi să distrugi forţele inamice, *apoi* să iei ceea ce voiai să iei.

Trecu din biroul lui în camera de alături. Pe perete era o hartă a noii sale ţări şi a vecinilor ei, precum şi un loc confortabil de unde să stea să o privească. Şi simţi din nou că era gata să facă obişnuitele erori ale celui ce se orienta după hartă. Distanţele erau trunchiate. Totul părea aşa de apropiat, cu atât mai mult cu cât îşi pierduse atâţia ani din viaţă. Părea că poţi să le atingi. Să le ţii sub control. Nimic nu putea merge prost acum. Nu când toate erau aşa de aproape.

Era mai uşor să pleci decât să vii. Ca majoritatea ţărilor occidentale, America era mai preocupată de ce puteau aduce oamenii în ţară, decât de ce puteau scoate peste graniţă – şi, pe bună dreptate, gândi cel dintâi călător pe când paşaportul lui era verificat la Aeroportul J.F.K. Era 7.05 dimineaţa, iar cursa 1 a companiei Air France, un Concorde supersonic, aştepta să-l ducă spre casă. Avea la el o colecţie imensă de broşuri despre automobile şi o poveste pe care o ticlui se pentru cazul în care l-ar fi întrebat cineva despre ele, dar nimeni nu-i suspectă şi nici măcar examină acoperirea pe care şi-o pregătise. Pleca, era în regulă. Paşaportul fu ştampilat fără chef. Agentul de la vamă nici măcar nu l-a întrebat cum de venise într-o zi pentru a pleca în dimineaţa imediat următoare. Călătoriile de afaceri sunt călătorii de afaceri. Şi apoi, era dimineaţa, în zori, iar lucrurile importante se întâmpla după 10.00.

În sala de aşteptare pentru clasa întâi la Air France se servea cafea, dar călătorul nu dori să bea. Aproape că-şi terminase treaba. Abia acum începu să-i tremure uşor corpul. Era de necrezut cât de uşor merseseră lucrurile. Raportul de misiune al lui Badrayn le arătase cât de uşor urma să fie, dar nu prea-i venise să creadă, căci era obişnuit să trateze cu siguranţa din Israel, cu nenumăraţii lor soldaţi şi arme. După toată tensiunea pe care o trăise, ca şi cum ar fi fost legat strâns cu o funie, acum senzaţia asta începea să slăbească. Dormise prost la hotel în noaptea de dinainte şi acum urma să se urce în avion şi să doarmă tot drumul. Când se va întoarce la Teheran, îl va privi pe Badrayn, va râde şi-i va mai cere o misiune ca aceasta. Trecând pe la bufet, văzu o sticlă de şampanie şi-şi turnă un pahar. Îl făcu să strănute şi era nepermisă de religie, dar aşa sărbătoreau occidentalii şi el avea, într-adevăr, ce sărbători. Cu douăzeci de minute mai târziu, se anunţă zborul lui şi se îndreptă către avionul cu reacţie, alături de ceilalţi. Nu-l mai preocupa decât să nu aibă întârziere avionul. Acesta trebuia să decoleze la 8.00 şi să ajungă la Paris la 5.45 după-amiază! De la micul dejun la cină, fără să mai fie un prânz între ele… Da, astea

sunt minunile lumii moderne în privinţa călătoriilor.

Către Andrews au mers în maşini separate, Adler în automobilul său oficial, Clark şi Chavez în maşina celui din urmă şi, în timp ce ministrul era salutat dincolo de poartă, cei doi ofiţeri de la C.I.A. Au fost nevoiţi să se legitimeze, ceea ce măcar le-a adus un salut din partea pilotului.

— Chiar nu-ţi place locul, nu-i aşa? întrebă ofiţerul secund.

— Ce să-ţi spun, Domingo, pe când tu renunţai la roţile ajutătoare de la bicicletă eu eram în Teheran sub o acoperire aşa de slabă că mai bine îmi luam o poliţă de asigurare, strigând: „Moarte Americii!"; mă uitam la oamenii noştri cum erau trecuţi în revistă, legaţi la ochi, de o mulţime de puşti teribil înarmaţi. O vreme am crezut că vor fi încolonaţi, puşi la perete şi căsăpiţi. Îl cunoşteam pe şeful de post. Dumnezeule, l-am recunoscut! Îl aveau la degetul mic, i-au făcut zile fripte.

Şi, stând acolo, îşi aminti, la numai patruzeci şi cinci de metri, fără să fie capabil să facă ceva…

— Ce făceai acolo?

— La început, a fost o scurtă recunoaştere pentru C.I.A. A doua oară, trebuia să facă parte dintr-o misiune de salvare care a mers întins la *Desert One.* Toţi am crezut la vremea aceea că a fost ghinion, dar operaţiunea aia chiar m-a speriat. Probabil, mai bine eşua, încheie John. Măcar am reuşit până la urmă să-i scoatem pe toţi vii de acolo.

— Deci e vorba de amintiri neplăcute, nu-ţi place locul?

Clark ridică din umeri.

— Nu prea. Niciodată nu am înţeles ce a fost atunci. Pe saudiţi îi înţeleg – îmi place foarte mult de ei. Dacă ai trecut de aparenta lor carapace, ţi-i faci prieteni pe viaţă. Unele dintre regulile lor ne par ciudate, dar asta nu contează. Ca în filmele vechi care vorbesc despre simţul onoarei şi chestii de genul ăsta, ospitalitate, continuă el. Oricum, ai parte de o serie de experienţe pozitive acolo. Nu şi de cealaltă parte a Golfului. Poţi la fel de bine să uiţi de locul ăla.

Ding parcă maşina. Cei doi bărbaţi îşi recăpătară bagajele de îndată ce un sergent veni către ei.

— Mergem la Paris, sergent, spuse Clark, arătându-şi din nou legitimaţia.

— Domnii mei, vă rog să mă urmaţi…

Apoi ea îi conduse către terminalul destinat VIP-urilor. Scott Adler stătea pe una dintre canapele, răsfoind nişte ziare.

— Domnule ministru?

Adler ridică privirea.

— Lasă-mă să ghicesc: dânsul este Clark, iar dânsul Chavez.

— Aţi putea chiar să faceţi carieră în domeniul spionajului.

John zâmbi. Urmă o strângere de mână.

— Bună dimineaţa, spuse Chavez.

— Foley spune că viaţa mea e pe mâini bune dacă ţi-o încredinţez, i se puse la dispoziţie ministrul şi îşi închise dosarul.

— Exagerează…

Clark făcu câţiva paşi şi luă o prăjitură. Era oare agitat? se întrebă John. Ed şi Mary Pat aveau dreptate. Aceasta ar trebui să fie o operaţiune de rutină, vii şi pleci: „bună, ce mai faci, du-te naibii, la revedere”. Iar el fusese în locuri mai fierbinţi decât la Teheran în ’79-’80, nu multe, dar destule. Se încruntă uitându-se la prăjituri. Ceva îi readuse acel sentiment, senzaţia ce-i dădea frisoane şi înfiorarea care-i cuprindea toată fiinţa, ca şi cum ceva plutea în aer, ceva ce-i spunea să se întoarcă şi să privească împrejur cu mare atenţie.

— Tot Foley mi-a spus că faci parte din echipa S.N.I.E. şi că ar trebui să fac ce-mi spui, continuă Adler.

Măcar el părea relaxat, constată Clark.

— Eu şi soţii Foley ne cunoaştem de ceva vreme, explică John.

— Ai mai fost acolo?

— Da, domnule ministru.

Clark continuă încă două minute cu explicaţia, care se bucură de o încuviinţare gânditoare din partea înaltului oficial.

— Şi eu la fel. Am fost unul dintre oamenii pe care canadienii i-au ajutat să se furişeze. Eu colindam căutându-mi un apartament când ei au înconjurat ambasada. Am pierdut toată distracţia, încheie ministrul. Slavă Domnului!

— Deci cunoaşteţi ţara într-o oarecare măsură?

Adler clătină din cap.

— Nu prea… Ştiu câteva cuvinte în limba lor. Plecasem să învăţ la faţa locului, dar n-a mers şi m-am specializat în alte chestii. Dar aş vrea să aflu mai multe despre experienţele dumneavoastră.

— Sigur, în măsura în care e ceva de spus, să trăiţi, îi răspunse John.

Apoi, veni un căpitan tânăr să-i anunţe că avionul era gata de decolare. Un sergent luă lucrurile lui Adler.

Ofiţerii C.I.A. îşi luară singuri bagajele. Pe lângă două schimburi de haine şi aparatele foto, mai aveau şi armele de corp: John prefera Smith Wesson, lui Ding îi plăcea Beretta 40. Nu ştiai niciodată când se ivea ceva.

Singur în biroul lui, Bob Holtzman avea de reflectat asupra multor lucruri. Locul lui de muncă era tipic pentru un reporter, cu pereţii de sticlă, ceea ce îi oferea izolare acustică, dar îi şi permitea să vadă în camera de la Urbane şi reporterilor de acolo să vadă înăuntru. N-avea nevoie decât de o ţigară, dar nu mai putea fuma în clădirea de la *Post*,

ceea ce i s-a fi părut extrem de amuzant lui Ben Hecht.

Cineva ajunsese la Tom Donner şi John Plumber. Mai mult ca sigur că era Kealty. Părerea lui Holtzman despre Kealty era imaginea reflectată a sentimentelor sale faţă de Ryan. Orientările politice ale lui Kealty erau, după părerea lui, destul de bune, progresiste şi de bun-simţ. Numai omul era fără valoare. În alte vremuri, goana lui după femei ar fi fost trecută cu vederea şi, de fapt, cariera politică a lui Kealty încălca şi vremurile acelea de demult, ajungând la cele de azi. Washington-ul era plin de femei atrase de putere ca muştele la miere – sau la altceva – şi ele se obişnuiseră. De cele mai multe ori, ele ieşeau mai triste şi mai înţelepte din experienţa asta; în epoca avortului la cerere, consecinţele pe termen lung erau de domeniul trecutului. Politicienii erau aşa de cuceritori din fire, încât majoritatea păpuşilor – acest eufemism fusese folosit de multă vreme – chiar plecau cu zâmbetul pe buze, fără să-şi dea seama că se folosise cineva de ele. Dar unele erau rănite, iar Kealty făcuse asta în privinţa câtorva. Una chiar se sinucisese. Soţia lui Bob, Libby Holtzman, se ocupase de povestea aceea, ca s-o vadă în cele din urmă pierdută în confuzia generală din timpul scurtului conflict cu Japonia; în răstimp, presa luase un soi de hotărâre colectivă că povestea respectivă era depăşită, iar Kealty fusese reabilitat în conştiinţa tuturor. Chiar şi grupările feministe au analizat comportamentul lui din viaţa personală, apoi, l-au comparat cu orientările politice şi au decis că balanţa înclina în favoarea celor din urmă. Toate acestea îl jigniseră vag pe Holtzman. Oamenii trebuie să aibă şi nişte principii, nu-i aşa?

Însă la Washington aşa mergeau lucrurile.

Kealty se dusese la Donner şi Plumber şi probabil că a făcut asta între interviul înregistrat dimineaţa şi emisiunea în direct de după-amiaza. Şi asta însemna…

„Fir-ar să fie!” răbufni Holtzman când becul îi străluci deasupra capului.

Ăsta da, subiect fierbinte! Mai mult, era genul de subiect care i-ar fi plăcut la nebunie redactorului-şef. Donner spusese la emisiunea în direct că înregistrarea de dimineaţă suferise defecţiuni tehnice. „Sigur era o minciună”. Un reporter care minţea direct publicul. Nu erau prea multe reguli în lumea jurnalismului, iar majoritatea erau lucruri interpretabile care puteau fi modelate sau evitate. Dar nu şi asta. Presa scrisă şi televiziunea nu erau în relaţii atât de bune. Luptau pentru acelaşi public şi câştiga cel mai slab. „Cel mai slab?” se întrebă Holtzman. Bineînţeles. Televiziunea era strălucitoare şi atât, poate o imagine făcea cât o mie de cuvinte, dar nu când secvenţele erau selectate de un ochi mai avid de distracţie decât de informaţie. Televiziunea era fata de la care nu-ţi puteai lua ochii. Dar presa scrisă era cea cu care voiai să ai copii.

Cum putea însă să dovedească asta?

Ce putea fi mai plăcut? Ar fi putut să-l distrugă pe individul ăla scrobit, cu toate costumele lui la patru ace şi cu fixativul lui cu tot. Ar fi putut să tragă vălul de pe toate ştirile de televiziune şi dacă nici asta nu i-ar fi mărit tirajul... Ar fi putut exprima totul în cuvinte ca o ceremonie religioasă pe altarul integrităţii jurnalistice. Ruinarea carierelor era una dintre sarcinile lui. Niciodată nu mai distrusese un coleg reporter, dar anticipa cu oarecare plăcere să-l însoţească în zgomot de tobe pe ăsta afară din circuit.

Cum rămânea cu Plumber? Holtzman îl ştia şi îl respecta. Plumber venise în televiziune în alt moment, când instituţiile din domeniu încercau să se impună şi angajau jurnalişti pe baza reputaţiei lor profesionale, nu care să arate ca nişte vedete de cinema. Plumber probabil ştia asta. Şi probabil că nu-i plăcea.

Ryan îl remarcă pe ambasadorul Columbiei. Acesta era, se vede, un diplomat de carieră provenit din mediul aristocratic, îmbrăcat impecabil pentru întâlnirea cu şeful de stat american. O strângere de mână cordială, dar fermă. Urmă obişnuitul schimb de amabilităţi în faţa fotografului oficial, apoi, veni vremea ca ei să discute afaceri.

— Domnule preşedinte, începu cu un ton oficial, guvernul meu m-a însărcinat să vă cer lămuriri cu privire la câteva afirmaţii neobişnuite din presa dumneavoastră.

Jack încuviinţă cu sobrietate:

— Ce-aţi dori să ştiţi?

— Ni s-a raportat că este posibil ca guvernul Statelor Unite să ne fi încălcat graniţele cu câţiva ani în urmă. Această afirmaţie este tulburătoare pentru noi, ca să nu mai vorbim de violarea dreptului internaţional şi a diferitelor tratate care reglementează relaţiile dintre ţările noastre democratice.

— Înţeleg întru totul sentimentele pe care le aveţi în legătură cu această problemă. Dacă aş fi în locul dumneavoastră aş simţi cam acelaşi lucru. Permiteţi-mi acum să vă spun că administraţia pe care o conduc nu încurajează asemenea acţiuni indiferent de circumstanţe. În această privinţă, aveţi cuvântul meu şi am convingerea că veţi transmite asigurările mele guvernului dumneavoastră.

Ryan hotărî să-i mai toarne nişte cafea interlocutorului. Învăţase că asemenea gesturi personale mărunte aveau o putere foarte mare în schimburile diplomatice, din motive care îi rămâneau necunoscute, dar pe care era dispus să le accepte dacă funcţionau şi în cazul lui. Îşi făcură efectul şi, de data asta, stinseră tensiunea momentului.

— Mulţumesc, spuse ambasadorul, ridicându-şi ceaşca.

— Cred că este chiar cafea columbiană, făcu o încercare preşedintele.

— Din nefericire, nu este şi produsul nostru de export cel mai cunoscut, admise Pedro Ochoa.

— Nu vă condamn pentru asta, îi spuse Jack invitatului său.

— Mă scuzaţi…

— Domnule ambasador, sunt conştient că ţara dumneavoastră a plătit foarte scump pentru obiceiurile condamnabile ale americanilor. Când lucram la C.I.A., este adevărat, eram în căutarea tuturor posibilităţilor de informare privind traficul de droguri şi efectele pe care le-a avut în zona dumneavoastră. Dar nu am avut nici un rol în iniţierea vreunei activităţi nepotrivite în interiorul ţării dumneavoastră, dar, nu neg, am studiat un număr mare de date. Cunosc istoria poliţiştilor care au fost ucişi – şi tatăl meu a fost ofiţer de poliţie, după cum ştiţi – despre judecători şi jurnalişti. Ştiu că ţara dumneavoastră a făcut eforturi mai mari şi de mai multă vreme decât orice altă ţară din zonă pentru a aduce la conducere un guvern cu adevărat democratic; şi mai vreau să vă spun un lucru. Mi-e ruşine de unele dintre lucrurile care s-au spus în acest oraş despre ţara dumneavoastră. Problema drogurilor nu îşi are originea în Columbia, în Ecuador sau în Peru. Problema drogurilor începe chiar aici şi sunteţi victimele ei în aceeaşi măsură ca şi noi, ba chiar mai mult; cu bani americani se otrăveşte ţara dumneavoastră. Nu dumneavoastră ne faceţi rău nouă, noi vă facem rău.

Ochoa se aştepta la orice de la această întâlnire, dar la asta nu. Aşează ceaşca pe farfurie, timp în care vederea periferică îi raportă că sunt singuri în încăpere. Garda personală se retrăsese. Nu era nici măcar un secretar care să ia notiţe. Era ceva neobişnuit. Mai mult decât atât, Ryan tocmai admisese că acele întâmplări erau adevărate, cel puţin în parte.

— Domnule preşedinte, spuse într-o engleză învăţată acasă şi şlefuită la Princeton, nu am auzit prea des asemenea vorbe din partea oficialităţilor din ţara dumneavoastră.

— Le auziţi acum.

Privirile li se încrucişară deasupra mesei.

— Nu voi aduce critici ţării dumneavoastră decât dacă o merită. Iar din câte ştiu asemenea critici sunt nejustificate. Pentru a diminua traficul de droguri trebuie, mai întâi de toate, să atacăm centrul de consum, iar aceasta va fi o prioritate a acestei administraţii. În prezent, lucrăm la elaborarea unei legislaţii care să-i pedepsească pe cei care *consumă* droguri, nu doar pe cei care le comercializează. Când Congresul îşi va intra în atribuţiuni, voi insista pentru votarea acestei legi. De asemenea, doresc să întemeiez un grup de lucru neoficial, alcătuit din membri ai guvernelor ţărilor noastre, pentru a analiza cum ar fi mai bine să vă ajutăm aspectele sub care se prezintă problema la dumneavoastră, dar întotdeauna respectând întru totul

integritatea naţională a tării dumneavoastră. America nu v-a fost întotdeauna un vecin prea bun. Nu pot schimba trecutul, dar pot încerca să schimb viitorul. Spuneţi-mi, credeţi că preşedintele ţării dumneavoastră ar accepta invitaţia de a discuta acest aspect într-o întâlnire directă?

„Vreau să mă revanşez pentru toată nebunia asta".

— Cred că este probabil ca Domnia sa să privească favorabil o asemenea invitaţie, în limita timpului şi a celorlalte obligaţii, desigur.

Asta însemna: „Nici nu încape vorbă".

— Într-adevăr, eu însumi învăţ cât de multe presupune o asemenea slujbă. Poate, adăugă Jack zâmbind, ar putea să-mi dea şi mie nişte sfaturi în această privinţă.

— Mai puţin decât v-aţi aştepta…

Ambasadorul Ochoa se întreba cum va explica această întâlnire guvernului său. Era clar că se anunţa baza unei înţelegeri. Ryan oferea ceea ce nu putea fi interpretat în America de Sud decât ca o scuză sofisticată pentru ceva ce nu putea fi vreodată admis pe faţă şi a cărui dezvăluire completă nu putea decât să facă rău tuturor celor implicaţi. Şi, totuşi, asta nu era făcută doar din motive politice.

Sau era?

— Prin legislaţia pe care o propuneţi, domnule preşedinte, ce urmăriţi să realizaţi?

— În momentul de faţă încă studiem asta. Cred că oamenii recurg la droguri de cele mai multe ori pentru că e distractiv – o evadare din realitate sau cum vreţi să o numiţi – ceea ce se rezumă doar la atâta: la amuzament. Din datele noastre rezultă că cel puţin jumătate din drogurile vândute în ţară ajung la oameni care o fac să se distreze, nu la adevăraţii dependenţi. Cred că ar trebui să transformăm consumul de droguri în ceva neplăcut, prin asta înţelegând o formă de a pedepsi orice fel de posesie sau intoxicare. Evident, nu avem suficient spaţiu în închisori pentru toţi consumatorii de droguri din America, dar avem o mulţime de străzi pe care trebuie făcută curăţenie. Pentru consumatorii care caută distracţia, treizeci de zile de măturat străzi şi adunat gunoaiele din zonele defavorizate – asta la prima abatere – timp în care să poarte haine specifice, desigur, vor şterge urmele oricărei distracţii. Sunteţi catolic parcă?

— Da, ca şi dumneavoastră.

Ryan zâmbi.

— Atunci ştiţi ce mult contează ruşinea. Am învăţat asta la şcoală, nu? Este un punct de plecare, asta e deocamdată. Trebuie examinate problemele administrative. Justiţia presupune şi să examinăm nişte aspecte care ţin de Constituţie, dar acestea par să ridice mai puţine probleme decât credeam. Vreau ca această lege să intre în vigoare până la sfârşitul anului. Sunt tatăl a trei copii, iar problema drogurilor

pe care tocmai o discutăm înseamnă pentru mine şi frica pe care o port în suflet. Nu există un răspuns perfect pentru această problemă. Cei care sunt cu adevărat dependenţi au nevoie de ajutor calificat de un gen sau altul, iar acum analizăm o sumă de programe la nivel de stat şi regionale care să funcţioneze într-adevăr. Dar, fir-ar să fie, dacă putem elimina consumul de dragul divertismentului, asta înseamnă cel puţin jumătate din trafic şi, în lumea mea, jumătate este un început foarte bun.

— Vom urmări cu mare interes acest proces, făgădui ambasadorul Ochoa. O asemenea reducere a venitului pentru traficanţii de droguri le va diminua posibilitatea de a-şi asigura cu bani protecţia şi va fi de ajutor guvernului lui să facă ceea ce, spre lauda lui, a tot încercat să facă, căci puterea financiară a traficului de droguri era un cancer politic pentru trupul ţării lui.

— Regret împrejurările care au dus la această întâlnire, dar mă bucur că am avut ocazia să discutăm aceste probleme. Vă mulţumesc, domnule ambasador, pentru că aţi fost atât de deschis. Şi aş mai vrea să ştiţi că eu sunt mereu disponibil pentru un schimb de păreri. Cel mai mult doresc ca dumneavoastră şi guvernul dumneavoastră să ştiţi că eu am un mare respect pentru litera legii şi că acest respect nu încetează acolo unde încep graniţele ţării noastre. Dincolo de ce a fost în trecut, vă propun un nou început şi îmi voi întări cuvintele prin acţiuni.

Cei doi bărbaţi stăteau în picioare; Ryan dădu din nou mâna cu celălalt, apoi îl conduse spre ieşire. Mai petrecură câteva minute la marginea grădinii de trandafiri sub obiectivele camerelor de luat vederi. Biroul de presă al Casei Albe dorea să facă publică o declaraţie privind întâlnirea cordială dintre cei doi oameni de stat. Urmau să fie date publicităţii şi fotografii ilustrând acea întâlnire.

— Se anunţă o primăvară frumoasă, spuse Ochoa, privind către cerul senin şi simţind adierile calde.

— Verile de aici însă pot fi foarte neplăcute. Spuneţi-mi, cum este în Bogota?

— Niciodată nu este insuportabil de cald, dar soarele arde destul de tare. Soţia mea iubeşte florile. E pe cale chiar de a deveni o celebritate, spuse ambasadorul. A creat un nou soi de trandafiri. A încrucişat nişte soiuri galbene şi roz şi a obţinut ceva de culoare aproape aurie.

— Ce nume i-a dat?

Tot ce ştia Ryan despre trandafiri era că trebuie să aibă grijă la ramuri sau tulpină, sau cum i-or mai fi zicând părţii ăleia cu spini. Dar camerele video filmau fără încetare.

— În engleză se traduce „apus de soare”. Toate numele frumoase pentru trandafiri se pare că au fost deja adjudecate, observă Ochoa

zâmbind prietenos.

— Poate vom avea onoarea să admirăm câţiva chiar în grădina aceasta?

— Maria ar fi foarte onorată, domnule preşedinte.

— Atunci am mai făcut o înţelegere, *senor.*

Urmă o altă strângere de mână.

Şi Ochoa cunoştea regulile jocului. Chipul lui latin arătă camerelor cel mai prietenos zâmbet pe care-l poate afişa un diplomat, dar strângerea de mână avea o căldură sinceră.

— „Apus de soare" pentru o adevărată altă zi în relaţiile noastre, domnule preşedinte.

— Vă promit că aşa va fi.

Apoi delegaţia plecă. Ryan se întoarse în aripa stângă a clădirii. Arnie îl aştepta înăuntru. Deşi nu se recunoştea asta, se ştia că Biroul Oval era înţesat de microfoane ca o perniţă cu ace sau, mai bine zis, ca un studio profesionist de înregistrări.

— Faci progrese. Chiar faci progrese, observă şeful Statului-Major.

— Asta a fost o treabă uşoară, Arnie. Suntem încurcaţi cu oamenii ăştia de prea multă vreme. Tot ce aveam de făcut era să spun adevărul. Vreau ca legea să fie aprobată repede. Când va fi gata proiectul de lege?

— Peste două săptămâni. O să facă valuri, îl avertiză van Damm.

— Puţin îmi pasă, răspunse preşedintele. De ce să nu încercăm ceva ce ar putea să dea rezultate, în loc să aruncăm cu banii de faţadă tot timpul? Am încercat să doborâm avioane. Am recurs la crimă. Am încercat şi cu interdicţii. Am încercat să îi prindem pe cei care vând droguri. Am epuizat toate variantele şi nici una nu a mers pentru că sunt prea mulţi bani în joc ca oamenii să renunţe la afacere. Ce ar fi să încercăm ceva nou: să mergem la sursa problemei? Acolo începe totul şi de acolo vin banii.

— Tot ce spun e că va fi foarte greu.

— Toate lucrurile folositoare sunt aşa, nu? întrebă Ryan întorcându-se în biroul său.

În loc să folosească uşa directă dinspre coridor, trecu prin secretariat.

— Ellen? spuse făcând un gest către Biroul Oval.

— Să vă corup? îl întrebă doamna Sumter, aducându-şi ţigările, la zâmbetele abia ascunse ale celorlalte doamne din încăpere.

— Poate Cathy ar zice că da, dar nu-i nevoie să-i spunem, nu-i aşa?

În spaţiul sacru al biroului său, preşedintele Statelor Unite îi aprinse ţigara unei femei subţirele, sărbătorind cu un viciu un atac asupra altuia şi, dacă tot veni vorba, acest lucru se întâmpla după ce tocmai neutralizase un potenţial conflict diplomatic.

Ultimul călător părăsi America, destul de ciudat, de pe aeroportul St. Paul International din Minneapolis, luând-o prin Northwest cu zborurile K.L.M. Badrayn urma să mai tremure în aşteptarea veştilor încă nişte ore. În interesul siguranţei, nici unul dintre ei nu avea nici măcar un număr de telefon să anunţe succesul, să-l prevină de nereuşită sau pe care să-l dea celor care ar fi putut să-i aresteze, număr care să facă legătura cu noua republică islamică mai mult decât propriile lor cuvinte. În loc de asta Badrayn preferase să trimită oameni în toate aeroporturile unde puteau sosi, cu orarul zborurilor. Când călătorii coborâră din avion în Europa ei au fost mai întâi recunoscuţi vizual, apoi şi-au dat telefoane unul altuia, de la cele publice, folosindu-se numai de cartele anonime.

Întoarcerea la Teheran a călătorilor, încununată de succes, era începutul unei alte operaţiuni. Aşteptând într-un birou, Badrayn nu putea decât să se tot uite la ceas şi să-şi facă griji. Computerul lui era conectat la Internet, iar el tot verificase conexiunea pentru ştiri, fără să găsească nimic care să-i atragă atenţia. Nimic nu era sigur până când nu se întorceau călătorii şi până îşi făceau rapoartele individuale. Şi, de fapt, nici atunci. Mai aveau să treacă trei-patru zile, poate cinci, până când poşta electronică din Centrul de Analiză a Epidemiilor va începe să zbârnâie. Atunci va şti sigur.

39
CONFRUNTAREA CU TIMPUL

Era plăcut să zbori pe deasupra apei. VC-20B era mai degrabă un avion de pasageri mai mic decât unul comercial cu reacţie, iar membrii echipajului – care-i păreau lui Clark destul de mari cât să-şi ia permis de conducere – făceau ca zborul să pară lipsit de probleme. Avionul se pregătea să aterizeze în întunericul învăluitor al nopţii din Europa, aterizând, în cele din urmă, pe un aerodrom militar din vestul Parisului.

Nu a fost nici o ceremonie de primire propriu-zisă, dar Adler era o oficialitate ministerială şi trebuia întâmpinat chiar şi într-o misiune sub acoperire. În cazul de faţă, o înaltă oficialitate – un civil – se îndreptă spre avion de îndată ce se opriră motoarele. Adler îl recunoscu în timp ce se lăsa scara.

— Claude!

— Scott! Felicitări pentru avansare, prietene!

Din respect pentru obiceiurile americanilor, nu se sărutară.

Clark şi Chavez aruncară o privire în jur să vadă dacă ar putea fi vreun pericol, dar nu văzură decât trupe franceze sau poate o fi fost poliţia – de la distanţă nu se vedea – toţi aşezaţi în cerc, cu armele la vedere. Europenii aveau o slăbiciune pentru a înfăţişa oameni înarmaţi, chiar şi pe străzile oraşelor. Poate avea un efect salutar asupra violenţelor în plină stradă, îşi spuse John, dar i se părea totuşi un exces. În orice caz, nu se aşteptau la pericole deosebite în Franţa şi, într-adevăr, nici nu se întâmpla nimic. Adler şi prietenul său, reprezentantul autorităţii franceze, urcară într-un automobil oficial. Clark şi Chavez urcară într-o maşină din coloană. Echipajul de pe avion avea să îşi ia pauza de odihnă legală, ceea ce însemna în limbajul U.S.A.F. că vor avea o mică întâlnire cu colegii lor francezi.

— Mergem în hol câteva minute până e gata de plecare avionul dumneavoastră, îi explică un colonel din aviaţia franceză. Doriţi şi să vă înviorаţi un pic?

— *Merci, mon commandant*, îi răspunse Ding.

„Pe bune, se gândi, francezii chiar ştiu cum să te facă să te simţi în siguranţă”.

— Îţi mulţumesc că ne-ai ajutat să aranjăm toate astea, îi spuse Adler prietenului său.

Fuseseră împreună ca F.S.O., o dată în Moscova şi altă dată în Pretoria. Amândoi se specializaseră în misiuni dificile.

— Pentru puţin, Scott.

Ceea ce era departe de adevăr, dar diplomaţii vorbesc pe limba lor, chiar şi atunci când nu este necesar. Claude îl ajutase odată să treacă printr-un divorţ într-un nemaiîntâlnit stil francez, vorbind în tot acest timp de parcă ar fi purtat tratative. Aproape că devenise o glumă a lor.

— Ambasadorul nostru ne-a transmis că este dispus să discute dacă problema este bine pusă.

— Şi asta cam ce-ar însemna? îl întrebă ministrul pe colegul său.

Ieşiseră la un club care părea să fie un club pentru ofiţerii de grad inferior, iar un minut mai târziu, se treziră într-o separeu unde pe masă se afla o carafă cu Beaujolais de calitate superioară.

— Ce-mi sugerezi, Claude? Ce vrea Daryaei?

Ridicarea din umeri putea fi pusă, deopotrivă, pe seama firii de francez sau pe seama vinului pe care îl turna Claude. Ciocniră; vinul era excelent chiar şi după standardele serviciului diplomatic francez. Apoi veni vremea să discute despre afaceri.

— Nu suntem siguri. Încă ne mai punem oarecare întrebări privind moartea premierului turc.

— Nu vă mai miraţi de moartea lui.

— Nu cred că mai are cineva îndoieli în legătură cu asta, Scott, dar asta e o problemă veche sau mă înşel, cumva?

— Nu chiar.

Mai sorbi din vin.

— Claude, ţin să-ţi spun că încă eşti autoritatea supremă în materie de vinuri. Ce planuri are?

— Mai multe, probabil. Probleme acasă – voi, americanii, nu prea le luaţi în seamă cât s-ar cuveni. Poporul lui e neliniştit, acum că a cucerit Irakul, mai puţin, dar problema rămâne în picioare. Suntem de părere că ar trebui să consolideze ce are, înainte de a se apuca de altceva. Mai credem că acest proces ar putea fi un eşec. Încă avem speranţe, Scott. Avem speranţa că aspectele extremiste ale regimului se vor atenua cu timpul, poate chiar într-un timp scurt. Trebuie. Nu mai suntem în secolul al VIII-lea, nici chiar în acea parte a lumii.

Adler chibzui câteva clipe asupra acestui lucru, apoi încuviinţă gânditor:

— Să sperăm că aveţi dreptate. Mereu mi-a fost teamă de oamenii ăia.

— Oamenii mai şi mor. El are 72 de ani şi un program foarte încărcat. Oricum, va trebui să fim cu ochii pe el, nu? Dacă el face o mutare, facem şi noi, împreună, ca pe vremuri. Am discutat şi cu saudiţii asupra acestei probleme. Şi ei sunt preocupaţi de asta, dar nu în aceeaşi măsură. Evaluarea noastră este neschimbată. Vă sfătuim să fiţi deschişi la mai multe posibilităţi.

„Claude s-ar putea să aibă dreptate”, se gândi Adler. Daryaei chiar

era bătrân şi consolidarea stăpânirii asupra unei ţări abia cucerite nu era o acţiune simplă. Mai mult, cel mai simplu mod de a supune o ţară ostilă, dacă aveai răbdarea necesară, era să te porţi frumos cu nenorociţii. Puţin comerţ, câţiva jurnalişti, ceva C.N.N. şi vreo două filme de doi bani, lucrurile de genul ăsta puteau face minuni. Dacă erai în stare să aştepţi. Dacă timpul ţi-o permitea. Erau nenumăraţi studenţi iranieni la universităţile americane. Pentru America, acesta putea fi cel mai eficient instrument în schimbarea ce se născuse din unirea celor două ţări. Probleme erau şi Daryaei sigur ştia asta. Şi iată-l aici, Scott Adler, ministru de Externe, un post la care nici nu visase, darămite să-l ocupe şi de la el se aşteptau soluţiile pentru pasul următor. Dar citise prea multă istorie a diplomaţiei ca să se oprească aici.

— Voi asculta ce are de spus; nu avem intenţia să ne mai facem alţi duşmani, Claude. Cred că ştii asta.

— *D'accord.*

Şi îi umplu până la refuz paharul lui Adler.

— Din păcate, n-ai să ai parte de aşa ceva la Teheran.

— Iar pentru mine, limita în orele de lucru este de două pahare.

— Echipajul tău de zbor este excelent, îl asigură Claude. Şi miniştrii noştri călătoresc cu ei.

— Ospitalitatea ta a avut vreodată un cusur oricât de mic?

Clark şi Chavez îşi petrecură timpul la Perrier, erau preţurile mai mici, îşi spuneau ei, deşi, probabil, oferta era la fel de bună.

— Şi cum mai merg lucrurile la Washington? întrebă francezul, doar ca să-şi omoare vremea; cel puţin aşa s-ar fi zis.

— Destul de ciudat. E ciudat cât de linişte e în ţară. Poate datorită faptului că au pus în acţiune mare parte din guvern, spuse John, recurgând la un şiretlic.

— Şi toate zvonurile despre aventurile preşedintelui?

— Mie-mi sună a aiureli din filme, spuse Ding, privindu-l deschis pe celălalt.

— Să fure un submarin rusesc? Singur? Măi să fie! rânji Clark. Mă întreb cine a inventat aşa ceva…

— Ce zici de şeful spionajului rusesc, obiectă gazda. El a făcut-o, a fost la televizor.

— Da, sigur, fac pariu că l-am şi plătit gras să bată atâta drum.

— Poate vrea să scrie o carte şi o să mai fie şi altele, râse Chavez. Nenorocitul o s-o păţească. Hei, *mon ami,* noi nu suntem decât albinele lucrătoare, nu-i aşa?

Nu prea părea să se descurce. Clark se uită în ochii celui ce-l chestiona, iar acesta clipi. Personajul era DGSE şi îi recunoştea întotdeauna pe agenţi.

— Atunci fii atent la nectarul care te aşteaptă unde te duci, prietenul meu tânăr. Probabil că va fi prea dulce.

Părea începutul unui joc de cărţi. Pachetul de cărţi era scos, iar el le amesteca. Nu avea să fie probabil decât o rundă şi poate una ca între prieteni, dar trebuia jucată.

— Ce vrei să spui?

— Omul pe care te duci să-l întâlneşti, e periculos. Are privirea aia a omului care vede lucruri pe care tu nu le poţi percepe.

— Ai lucrat acolo, în ţară? întrebă John.

— Am călătorit prin ţară, e adevărat.

— Şi? făcu Chavez.

— Şi n-am putut să-i înţeleg niciodată.

— Da, încuviinţă Clark. Ştiu ce vrei să spui…

— E un om interesant, preşedintele vostru, spuse iarăşi francezul şi era pură curiozitate la mijloc, la drept vorbind, un lucru înduioşător pentru un ofiţer de spionaj.

John îl privi drept în ochi şi se hotărî să-i mulţumească pentru avertizare, serviciu contra serviciu.

— Da, într-adevăr. E de-al nostru, îl asigură Clark.

— Şi toate poveştile acelea amuzante?

— N-aş putea spune.

Un zâmbet însoţi cuvintele. „Clar că sunt adevărate. Crezi că reporterii sunt atât de isteţi, încât să inventeze aşa ceva?”

Cei doi bărbaţi gândeau la fel şi amândoi ştiau asta, deşi nici unul nu putea spune răspicat: „Păcat că nu putem să ne mai întâlnim într-o seară să luăm masa şi să mai povestim una, alta.” Dar nu se făcea aşa ceva.

— La întoarcere, te invit să bem ceva împreună.

— La întoarcere, accept.

Ding asculta numai şi privea. Bătrânul lup încă mai era bun şi încă mai avea lucruri de învăţat din modul cum acţiona el.

— Mă bucur să am un prieten, spuse el cinci minute mai târziu, îndreptându-se spre avionul francez.

— Mai mult decât atât, un profesionist. Fii atent la cei de felul lui, Domingo.

Nimeni nu pretinsese vreodată că guvernarea era o treabă uşoară, nici măcar cei care invocau voia lui Dumnezeu în tot ceea ce făceau. Dezamăgirea era legată, chiar şi pentru Daryaei, care guverna Iranul de aproape douăzeci de ani, într-un fel sau altul, de toate mărunţişurile administrative care ajungeau pe masa lui şi care-i răpeau tot timpul. Nu-şi dăduse seama niciodată că asta era aproape în totalitate din vina lui. Modul lui de a conduce era just, după părerea lui, dar dur pentru mai toţi ceilalţi. Majoritatea încălcărilor legii erau

pedepsite cu moartea ticălosului şi chiar şi cele mai mici erori administrative ale birocraţilor puteau însemna sfârşitul unei cariere – îndurarea, mai mică sau mai mare, depinzând de importanţa greşelii, desigur. Un birocrat care spunea „nu” la orice, considerând că legea era limpede asupra oricărei probleme, chiar dacă nu era, rareori intra în bucluc. Cel care mărea raza de acţiune a puterii guvernamentale asupra celor mai mărunte activităţi cotidiene, de fapt, le includea în obligaţiile lui Daryaei. Asemenea decizii erau uşor de luat şi ridicau puţine probleme arbitrului în cauză.

Dar viaţa adevărată nu era aşa de simplă. Aspectele practice ale economiei, de exemplu, pur şi simplu felul în care ţara se implica în diverse forme de comerţ, de la pepeni până la claxonatul maşinilor pe lângă moschee, toate cereau un oarecare grad de evaluare, căci sfântul Coran nu anticipase fiecare situaţie în parte şi nici dreptul civil nu fusese bazat pe aşa ceva. Dar liberalizarea generală era o răspundere majoră, pentru că liberalizarea în orice regim poate fi văzută ca o eroare teologică şi mai ales într-o ţară în care apostazia era un delict pasibil de pedeapsa cu moartea. Şi astfel, birocraţii de la cel mai jos nivel când erau forţaţi să spună „da” în faţa unei solicitări, din când în când, aveau tendinţa să-i tot dea târcoale problemei şi să arunce pisica moartă la un nivel superior al birocraţiei. Acest lucru le dădea posibilitatea unor oficiali cu funcţie mai înaltă să spună nu, ceea ce nu le venea prea greu după o carieră clădită pe refuzuri, însă ei făceau asta cu mai multă autoritate, mai mare responsabilitate şi mult mai puţin de pierdut în cazul în care cineva cu funcţie şi mai înaltă n-ar fi fost de acord cu rar întâlnita şi greşita decizie pozitivă. Toate astea se reduceau la faptul că asemenea solicitări se tot îndreptau către vârful piramidei. Între Daryaei şi întreaga birocraţie era un consiliu al unor lideri religioşi (şi el fusese membru al lui în timpul lui Khomeiny) şi un parlament şi oficiali experimentaţi, dar, spre dezamăgirea liderului religios al noii republici, principiul rămânea acelaşi şi se pomeni ocupându-se de probleme fundamentale, precum orele de funcţionare ale pieţelor, preţul petrolului şi stabilirea programei pentru şcolile de fete. Expresia acră pe care o adoptase pentru asemenea aspecte mărunte, nu făcu decât să crească obedienţa colegilor săi şi aşa umili, atunci când prezentau argumentele pro şi contra, ceea ce făcea lucrurile încă şi mai absurde atunci când ei încercau fie riguroşi (opunându-se oricărei probleme care era pe ordinea de zi) sau pragmatici (sprijinind orice). Miza cea mare era să câştigi bunăvoinţa lui Daryaei, iar acesta se trezea inevitabil imobilizat ca o muscă în miere, legat de problemele mărunte când el avea nevoie de tot timpul pentru a se ocupa de cele importante. Era uimitor că el nu înţelese în tot acest timp de ce nu puteau oamenii să aibă puţină iniţiativă, chiar atunci când omora pe

diverşi indivizi tocmai pentru că încercaseră să aibă iniţiativă.

Aşa se făcu, în această seară, că ateriză în Bagdad pentru a-i întâlni pe liderii religioşi din zonă. Problema care trebuia rezolvată era care moschee va fi reparată prima din rândul celor care necesitau reparaţii. Se ştia că Mahmud Haji avea o moschee favorită unde-şi rostea rugăciunile, alta din punct de vedere al frumuseţii arhitectonice şi o a treia pentru semnificaţia ei istorică, iar oamenii din zonă preferau pe alta decât toate cele trei – n-ar fi, oare, o idee mai bună, de strategie politică, să rezolve problemele de întreţinere a acesteia, în primul rând, pentru a asigura stabilitatea politică în zonă? După aceasta, veni problema dreptului femeilor de a conduce automobile (anterior, regimul irakian fusese prea liberal în direcţia asta!), ceea ce era discutabil, dar nu ar fi fost dificil de ridicat un drept pe care îl avuseseră deja. Şi cum rămânea problema femeilor care nu mai aveau bărbat (văduvele, spre exemplu) şi care nu aveau nici bani să angajeze unul? N-ar trebui să aibă guvernul grijă de ele? Unele – doctoriţele, de pildă, sau profesoarele – erau persoane importante pentru societate. Pe de altă parte, acum că Irakul şi Iranul erau unite, legea trebuia să fie aceeaşi, aşa încât era posibil să dai un drept femeilor iraniene şi să li-l refuzi celor irakiene? Pentru aceste probleme vitale şi pentru alte câteva a trebuit să vină el la Bagdad cu zborul de seară.

Daryaei, stând în propriul avion cu reacţie, îşi consulta agenda în vederea întâlnirii şi îi venea să urle, dar era un om prea calm pentru aşa ceva – cel puţin aşa îşi spunea. Avea lucruri importante de făcut, la urma urmelor. Dimineaţa se va întâlni cu evreul care era ministrul american de Externe. Expresia chipului său, când răsfoia agenda, îi înfricoşă pe membrii echipajului; Mahmud Haji nu observă şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu ar fi înţeles motivul.

„De ce nu pot oamenii să aibă puţină iniţiativă?!”

Avionul cu reacţie era un Dassault Falcon 900B, vechi de vreo nouă ani, asemănător ca tip şi funcţii cu un VC-20B din USAF. Echipajul, format din doi oameni, îl constituiau doi ofiţeri din Aviaţia franceză, amândoi cam mari în grad pentru acest charter, mai erau şi doi operatori la cabină, două femei cât se poate de fermecătoare. Cel puţin una, îşi făcu socoteala Clark, era agent al D.G.S.E.-ului. Poate chiar amândouă. Îi plăceau francezii, mai ales serviciile lor secrete. Oricât de dificilă era uneori alianţa cu Franţa, când francezii făceau afaceri în lumea arabă, chiar o făceau al naibii de bine, mai bine decât majoritatea. Din fericire, în cazul de faţă, avionul face mult zgomot şi e greu de împânzit cu microfoane. Poate asta era şi explicaţia faptului că una dintre operatoare venea la fiecare sfert de oră să-i întrebe dacă aveau nevoie de ceva.

— E cazul să ştim ceva anume? întrebă John, când veni ultima ofertă de acest gen, însoţită de un zâmbet.

— Nu neapărat, îi replică Adler. Vrem doar să vedem care-i povestea cu tipul ăsta, ce pune la cale. Prietenul meu, Claude, de la Paris, spune că lucrurile nu sunt atât de grave pe cât par şi motivele lui par destul de întemeiate. În principal, eu vă transmit mesajul obişnuit.

— Să fiţi cuminţi, spuse Chavez, zâmbind.

Ministrul zâmbi:

— Ceva mai diplomatic de atât, dar da. Care este experienţa dumneavoastră, domnule Chavez?

Lui Clark îi plăcea chestia asta: „N-ai vrea să ştii de unde l-am pescuit şi p-ăsta”.

— Tocmai mi-am terminat teza de master, spuse cu mândrie tânărul agent. Absolvirea e în iunie.

— Unde?

— La Universitatea George Mason. Cu profesorul Alpher.

Asta-i stârni interesul lui Adler.

— Nu mai spune! A lucrat în subordinea mea. Şi ce subiect are teza?

— Este intitulată *Studiu asupra înţelepciunii convenţionale: manevre diplomatice eronate în Europa sfârşitului de secol.*

— Despre nemţi şi englezi?

Ding încuviinţă:

— În principal, da. Mai ales în problemele legate de marină.

— Şi concluzia care ar fi?

— Oamenii nu au putut recunoaşte diferenţa dintre obiectivele tactice şi cele strategice. Cei de la care se aştepta să gândească „pentru viitor” au gândit, în loc de asta, pentru momentul de faţă. Pentru că au confundat politica şi afacerile statului, au sfârşit într-un război care a zdruncinat organizarea Europei, lăsând în urmă o oribilă cicatrice.

Remarcabil, se gândea Clark, ascultând micul discurs, cum vocea lui Ding se schimba când vorbea despre lucrarea lui de la facultate.

— Şi eşti S.P.O.? îl întrebă ministrul cu o oarecare îndoială.

Un rânjet latin se ivi din nou.

— Am fost. Regret dacă nu îmi târăsc picioarele cum ar fi de aşteptat, să trăiţi!

— Şi de ce v-a trimis Ed Foley să mă însoţiţi?

— Din vina mea, spuse Clark. Voiau să dăm o tură şi să vedem cum stau lucrurile.

— Din vina ta?! întrebă Scott.

— Eu am fost ofiţerul lor instructor cândva, îi explică John, iar asta a deschis un alt făgaş discuţiei.

— Voi sunteţi cei care l-au scos pe Koga! Voi sunteţi cei care…

— Da, am fost acolo, confirmă Chavez.

Ministrul era probabil lămurit de toată povestea.

— Ne-am distrat pe cinste.

Ministrul îşi spuse că ar trebui să se simtă lezat că avea doi agenţi însoţitori pe teren; remarca celui mai tânăr legată de târâtul picioarelor nu era aşa departe de adevăr. Dar un masterand de la George Mason…

— Tot voi aţi trimis raportul acela care i-a stârnit dispreţul lui Brett Hanson, cel despre Goto. O treabă bine făcută. La drept vorbind, a fost o treabă excelentă.

Se întrebase el ce căutau cei doi în echipa S.N.I.E. pentru drumul în noua republică unită… Acum ştia.

— Dar nimeni nu voia să asculte, atrase atenţia Chavez.

Se poate să fi fost un factor decisiv în războiul cu Japonia şi o perioadă cu multe pericole pentru ei în ţara aceea. Dar îi dăduse, pe de altă parte, posibilitatea să vadă că, într-adevăr, diplomaţia şi politica nu se schimbaseră prea mult din 1905. Era un vânt care bătea împotriva intereselor tuturor.

— Voi fi atent, promise Adler. Să mă anunţaţi cum a fost micul vostru tur de recunoaştere, de acord?

— Aşa vom face. Bănuiesc că aveţi interesul să ştiţi cum merg lucrurile în privinţa asta, remarcă John, ridicând din sprinceană.

Adler se întoarse şi îi făcu cu mâna uneia dintre operatoare, brunetei drăguţe pe care Clark o catalogase drept agentă. Era răpitoare, frumuşică foc, dar părea puţin prea neîndemânatică.

— Da, domnule ministru?

— Cât mai e până aterizăm?

— Patru ore.

— Ei bine, atunci avem un pachet de cărţi şi o sticlă de vin?

— Sigur.

Tânăra se grăbi să le aducă pe distanţa de trei metri şi jumătate.

— Nu am voie să beau în timpul serviciului, să trăiţi, spuse Chavez.

— Până la aterizare sunteţi în afara orelor de serviciu, le spuse Adler. Iar mie-mi place să joc cărţi înainte de a începe o şedinţă de genul ăsta. Mă ajută să mă relaxez. Domnii sunt gata de un joc cantre prieteni?

— Ei, domnule ministru, dacă insistaţi… răspunse John.

Acum toţi aveau să desluşească sensul misiunii.

— Doriţi, oare, pentru început cinci cărţi?

Toţi ştiau unde era linia. Nu avuseseră loc schimburi oficiale, cel puţin nu între Beijing şi Taipei, dar, cu toate acestea, era un lucru ştiut şi înţeles de toată lumea, căci oamenii în uniformă au tendinţa să fie

atenţi la detalii şi cu spirit practic. Aeronava chinezească nu zburase niciodată la mai puţin de cincisprezece kilometri de o anumită linie nord-sud, iar ROC, ştiind acest lucru, se ţinea la distanţă în aceeaşi măsură de acea longitudine. De fiecare parte a liniei oamenii puteau face orice doreau, să-şi afişeze agresivitatea în orice grad, să facă uz de oricâtă artilerie; toate acestea erau permise fără ca un singur mesaj radio tactic să intervină. Era în interesul stabilităţii. Jocul cu arme încărcate era în aceeaşi măsură periculos pentru state ca şi pentru copii, deşi cei din urmă erau mai uşor de ţinut sub control, primele erau prea mari pentru aşa ceva.

America avea acum patru submarine în Strâmtoarea Formosa. Fuseseră reperate pe – de fapt, sub – linia invizibilă, cel mai sigur loc posibil. Alte trei nave se aflau acum la capătul de nord-est al pasajului: un crucişător, U.S.S. *Port Royal şi* distrugătoarele *The Sullivans* şi *Chandler.* Toate erau nave S.A.M., cu un echipament total de 250 de rachete SM2-MR. În mod normal, ele aveau rolul de a apăra un portavion de atacuri aeriene, dar portavionul „lor” era în Pearl Harbor, unde i se schimbau motoarele. *Port Royal* şi *The Sullivans* – numită după o familie de marinari care pieriseră chiar de pe bordul vasului, într-o furtună din 1942 – erau amândouă vase Aegis cu radare performante de tip SPY, care acum supravegheau activitatea din spaţiul aerian în timp ce de restul se ocupau submarinele. Chandler avea la bord o echipă specială ELINT pentru a ţine evidenţa transmisiilor vocale prin radio. Precum un poliţist într-o patrulă, ei nu se aflau acolo atât pentru a interveni în exerciţiile cuiva, cât pentru a îi lăsa pe ceilalţi să înţeleagă că Legea era aproape, într-un mod prietenos şi, atâta timp cât ei erau acolo, lucrurile nu puteau scăpa de sub control. Cel puţin asta era ideea… Iar dacă cineva ar fi obiectat faţă de prezenţa navelor americane, atunci ţara acestora ar fi făcut observaţia că mările puteau fi navigate liber de oricine şi ele nu stăteau în calea nimănui, nu-i aşa? Că, de fapt, ele făceau parte din planul altcuiva, care nu era evident pentru nimeni. Ce a urmat i-a năucit pe toţi.

La o înălţime mică, dacă nu chiar pe suprafaţa apei, o escadrilă de patru avioane de vânătoare chinezeşti s-au ridicat de pe continent, îndreptându-se spre est, urmate la cinci minute de încă patru avioane. Acestea au fost detectate din timp de vasele americane la periferia ecranelor radar. Li s-au atribuit numerele de identificare de rutină, iar computerele le-a urmărit traiectoria spre satisfacţia ofiţerilor şi a celorlalţi oameni de la centrul de comandă al *Port Royal*-ului. Până când acestea nu s-au mai întors. Atunci un locotenent a ridicat receptorul şi a apăsat pe un buton.

— Da, răspunse o voce nesigură.

— Căpitan, vas de luptă, avem o escadrilă de aeronave, probabil

avioane de vânătoare, care este pe punctul de a trece linia, în direcţia 2-1-0, altitudine 15000, curs 0-9-0, viteză 500. În urma lor este o escadrilă de încă patru la câteva minute.

— Recepţionat.

Căpitanul, pe jumătate îmbrăcat, sosi două minute mai târziu la centrul de informaţii asupra luptei, prea târziu pentru a mai vedea avioanele încălcând regulile, dar la timp pentru a-l auzi pe un ofiţer de grad inferior raportând ceva:

— Altă detectare, alte patru avioane de vânătoare vin dinspre vest.

Pentru comoditate, computerul fusese programat să atribuie simbolul de „inamic” pentru avioanele care decolau de pe continent şi „aliat” pentru cele taiwaneze. Mai apăreau în zonă şi câteva aeronave americane din când în când, dar acestea erau aparate de spionaj electronice şi erau în afara oricărui pericol. În acest moment, apărură două escadrile de câte patru avioane care se apropiau, de la patruzeci şi cinci de kilometri, dar cu o viteză de apropiere de peste o mie cinci sute de kilometri pe oră. Radarul mai detecta şase avioane comerciale, aflate toate de partea estică a liniei, văzându-şi de treabă şi delimitând zona convenită pentru „exerciţii”.

— „Raidul 6 se întoarce”, raportă un marinar.

Aceasta era prima decolare de pe continent şi, în timp ce căpitanul o urmărea cu privirea, traiectoria se schimbă spre sud, pe când avionul care decolase din Taiwan a devenit vizibil.

— Farurile, spuse şeful de la consola ESM. ROC-urile iluminează raidul 6. Radarele par să detecteze ceva.

„Poate de-aia s-au şi întors”, se gândi căpitanul.

— Să se fi pierdut? se întrebă ofiţerul de la centrul de comandă.

— Încă e întuneric. Poate că, pur şi simplu, s-au dus prea departe.

Nu ştiau ce tip de mecanism de navigare ar putea avea avioanele de vânătoare Chicom, iar să pilotezi o aeronavă pentru o singură persoană pe deasupra mării noaptea nu era o treabă prea sigură.

— Dinspre est vin mai multe radare aeropurtate, probabil, raidul 7, spuse şeful ESM. Era a doua decolare de pe continent.

— Pe raidul 6 e vreo activitate electronică? întrebă ofiţerul de la comandă.

— Nu, să trăiţi!

Avioanele continuau să se rotească şi acum se îndreptau spre est, înapoi către linie, urmărind avioanele ROC F-16. Exact în acest moment lucrurile luară o întorsătură neaşteptată.

— Raidul 7 se întoarce, curs 0-9-7.

— Asta le pune pe urma avioanelor F-16 şi luminează… observă locotenentul, iar vocea îi trăda primele semne de îngrijorare. Raidul 7 luminează avioanele F-16, radarele sunt pe modul detectare.

F-16-urile chinezeşti se întoarseră şi ele. Avuseseră mult de lucru.

Avioanele de vânătoare americane, mai noi şi piloţii lor de elită reprezentau doar o treime din forţa lor de luptă, aducând după sine datoria de a acoperi şi a răspunde exerciţiilor de zbor ale verişorilor lor de pe continent. Lăsând raidul 6 să se întoarcă, ei deveniră obligatoriu mai interesaţi de zborul de urmărire, care încă se îndrepta spre est. Viteza de apropiere încă era de o mie cinci sute de kilometri pe oră şi ambele aveau radarele de ochire ale rachetelor în funcţiune, îndreptate unul împotriva celuilalt. Acesta era un fapt recunoscut la nivel internaţional drept unul neprietenesc, care trebuia evitat pentru simplul motiv că era echivalentul aerian al unei puşti puse la tâmpla cuiva.

— Aha! făcu ofiţerul de grad inferior de la bordul *ESM.* Raidul 7, să trăiţi, radarele lor au comutat pe modul urmărire.

În loc să caute pur şi simplu ţintele, sistemele aeropurtate operau acum într-un mod folosit pentru a dirija rachetele. Ceea ce în urmă cu câteva secunde părea doar un gest neprietenos, acum deveni ostilitate făţişă.

Avioanele F-16 se despărţiră în două formaţiuni şi începură să se mişte liber. La fel făcură şi avioanele de vânătoare chinezeşti. Escadrila iniţială de patru, raidul 6, trecuse acum de linie şi se îndrepta spre est pe o traiectorie care părea să ducă direct spre aerodromul lor.

— Aha, cred că ştiu ce se întâmplă aici, să trăiţi. Ia uitaţi-vă cum…

Un semnal foarte slab apăru pe ecran, lăsând unul dintre avioanele ROC F-16…

— Fir-ar să fie! izbucni marinarul. Avem o rachetă în aer…

— De fapt, două, spuse şeful lui.

Sus, două rachete de fabricaţie americană AIM-120 urmau acum traiectorii diferite, având ţinte diferite.

— Au luat-o ca pe un atac. Of, Doamne! spuse căpitanul, întorcându-se către aparatul său de emisie-recepţie: Vreau un CINCPAC imediat!

Nu trecu mult timp. Unul dintre avioanele de pe continent se transformă pe ecran într-un mic rotocol ca de fum. Avertizat, celălalt îşi schimbă brusc direcţia şi evită în ultima secundă racheta care-i era destinată.

— Avem aici o bătălie, spuse şeful de cart.

Căpitanul ridică telefonul:

— Pasarelă, luptă, Cartierul General, Cartierul General!

Apoi înşfacă microfonul TBS să-i contacteze pe căpitanii celor două vase însoţitoare, ambele la cincisprezece kilometri distanţă, la est şi la vest de crucişător, în timp ce semnalele de alarmă au început să sune pe U.S.S*. Port Royal.*

— Recepţionat, raportă Sullivan. Distrugătorul era în exterior.

— Şi aici, raportă la unison *Chandler.* Acesta era mai aproape de statul de pe insulă, dar lua imagini de radar de pe *Aegis* prin transmisie de date.

— Asta-i crimă curată!

Un alt avion de vânătoare Chicom fu lovit şi se îndreptă către suprafaţa încă întunecată a apei. Cinci secunde mai târziu, fu doborât un F-16. În C.I.C. veniră mai mulţi membri ai echipajului, luându-şi poziţiile de luptă.

— Căpitane, raidul 6 tocmai încerca să simuleze…

— Da, văd şi eu acum, dar noi avem o catastrofă aici.

Şi apoi, previzibil, racheta o luă razna. Acestea erau prea mici, încât radarului de pe *Aegis* îi era greu să le detecteze, dar un tehnician mări voltajul, pompând şase milioane de waţi de energie RF în zona de „exerciţiu", iar imaginea se făcu mai clară.

— Fir-ar să fie! spuse un şef, arătând către cea mai importantă imagine de tactică. Căpitane, priveşte!

Era foarte clar în momentul acela. Cineva detaşase ceea ce era probabil o rachetă cu ghidare în infraroşu, iar cea mai fierbinte ţintă din oraş era o aeronavă Air China Airbus 310, cu două ventilatoare imense la motoarele cu reacţie, tip General Electric CF6 – acelaşi tip de motor ca şi pe cele trei vase de război americane – care pentru acel ochi roşu se vedeau ca soarele.

— Albertson, spune-i să se pregătească! strigă căpitanul de echipă.

— Către Air China 6-6-6, vă vorbeşte echipajul unui vas de război american, o rachetă liberă se îndreaptă către voi dinspre nord-vest, repet, manevraţi imediat, o rachetă se îndreaptă către voi dinspre nord-vest!

— Ce? Cum?

Dar avionul începu să se mişte, întoarse spre dreapta şi coborî. Nu că ar fi contat.

Vectorul de viteză iniţial al rachetei nu oscilă deloc în privinţa ţintei. Exista şansa ca racheta să explodeze şi să rateze ţinta, dar aceasta se deplasa cu 3 mach, iar avionul Air China deja micşorase viteza, începând să se apropie de bază. Când pilotul a aterizat i-a înlesnit rachetei sarcina.

— Este un avion mare, spuse căpitanul.

— Are numai două motoare, îi atrase atenţia ofiţerul de armament.

— Asta-i lovitură sigură, spuse cel de la radar.

— Aterizează, amice, aterizează. Fir-ar să fie, oftă căpitanul vrând parcă să se întoarcă cu spatele.

Pe ecran, punctul luminos care reprezenta nava 310 se mări de trei ori şi se porni codul de urgenţă.

— Lansează un SOS, să trăiţi, spuse operatorul de la radar. Zborul Air China 6-6-6 lansează un SOS… Avarii la motor şi aripă… Posibil

incendiu la bord.

— E la numai şaptezeci şi cinci de kilometri, spuse un ofiţer. Se îndreaptă direct spre Taipei.

— Căpitane, toate staţiile raportează că sunt gata. Prima condiţie este pregătită în privinţa întregului vas, îi spuse căpitanului cel de la cart.

— Foarte bine.

Privirea nu i se dezlipea de centrul celor trei ecrane de radar. Schimbul de focuri, vedea el, se terminase la fel de brusc cum începuse, cu trei avioane de vânătoare distruse, un altul posibil avariat şi ambele tabere se retrăseseră să-şi lângă rănile şi să încerce să desluşească ce se întâmplase. În tabăra taiwaneză, o altă escadrilă care se ridicase, tocmai se organiza deasupra coastei.

— Căpitane! Era consola ESM. Se pare că fiecare radar de pe fiecare navă s-a stins. Sunt surse peste tot, acum le clasificăm.

Dar asta nu mai conta, iar căpitanul o ştia. Ceea ce era important acum era că avionul 310 încetinea şi tot cobora, după cum îi arăta radarul.

— Operaţiunile CINCPAC, să trăiţi! semnală şeful transmisiunilor radio.

— Aici *Port Royal,* spuse căpitanul, ridicând receptorul pentru legătura radio prin satelit. Tocmai am asistat la o mică luptă aeriană aici, o rachetă a luat-o razna şi se pare că a lovit o aeronavă care zbura de la Hong Kong la Taipei. Nava e încă în spaţiul aerian, dar pare să aibă probleme. Două Chicom MIG şi un ROC F-16 sunt distruse, posibil încă un F16 avariat.

— Cine a început lupta? întrebă ofiţerul de gardă.

— Credem că piloţii de pe ROC au lansat prima rachetă. E posibil să fi fost o greşeală.

Continuă cu explicaţiile alte câteva secunde.

— Vă voi trimite informaţiile noastre prin radar de îndată ce se poate.

— Foarte bine. Mulţumesc, căpitane. Voi transmite toate acestea şefului. Vă rugăm să ne ţineţi la curent.

— Aşa vom face.

Comandantul de vas întrerupse legătura prin radio şi se întoarse către cel de la cart.

— Să facem o înregistrare a luptei pe care să o trimitem la Pearl.

— Am înţeles, să trăiţi!

Avionul Air China 666 încă se mai îndrepta spre coastă, dar radarul indica o traiectorie ondulatorie a navei şi o abatere de la linia directă către Taipei. Echipa ELINT de pe *Chandler* asculta pe canalele radio. Engleza este limba pentru aviaţia internaţională, iar pilotul în exerciţiu al aeronavei avariate vorbea clar şi repede, chemând ajutoare pentru

proceduri de urgenţă, în timp ce el şi copilotul lui se luptau cu nava avariată. Doar ei ştiau de fapt care era gravitatea problemei. Toţi ceilalţi erau doar spectatori care-i susţineau şi se rugau să mai reziste încă cincisprezece minute.

Acesta se ridică deasupra liniei cu viteză. Conexiunea pentru comunicare era biroul amiralului David Seaton, pe culmea dealului de unde se vedea Pearl Harbour-ul. Ofiţerul superior care era de gardă la comunicaţii tot apăsa pe butoane pentru a-l contacta pe comandantul-şef al teatrului de operaţiuni, care îi spuse imediat să trimită un mesaj de maximă urgenţă către Washington. După aceea, Seaton ordonă să se trimită un mesaj de alertă către cele şapte nave americane din zonă – în principal submarine – să intercepteze orice comunicaţie. Un mesaj plecă apoi către americanii care urmăreau exerciţiul în diferite posturi militare de comandă din China – acestora urma să le ia timp să ajungă la destinaţie. Încă nu exista o ambasadă americană în Taipei şi, prin urmare, nici ataşaţi sau personal C.I.A. Care să se înghesuie spre aeroport să verifice dacă aeronava ajunsese întreagă sau nu. În acel moment, nu era nimic mai bun de făcut decât să aştepte, anticipând întrebările care vor începe să vină de la Washington şi la care el încă nu era în măsură să răspundă.

— Da? spuse Ryan, ridicând receptorul.

— Domnul doctor Goodley doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Bine, fă-mi legătura!

Urmă o pauză.

— Ce se întâmplă, Ben?

— Probleme în Taiwan, domnule preşedinte; e posibil să fie ceva grav.

Consilierul de la Siguranţa Naţională continuă cu explicaţiile, spunându-i ceea ce ştia. Asta nu-i luă prea mult.

În ansamblu, era un exerciţiu impresionant de comunicaţii. Aeronava încă mai era în aer, iar preşedintele Statelor Unite cunoştea situaţia – nimic mai mult.

— Bine, ţine-mă la curent!

Ryan privi către biroul pe care urma să-l părăsească.

— Fir-ar să fie!

Era o plăcere să ai putere prezidenţială. Acum i se adusese la cunoştinţă aproape instantaneu ceva ce era mai presus de puterea lui. Erau, oare, americani în acea aeronavă? Ce însemnau toate astea? Ce se întâmplă acolo?

Ar fi putut fi şi mai rău. Daryaei se întoarse la avion după ce fusese în Bagdad pentru mai puţin de patru ore, rezolvând probleme chiar

într-un timp mai scurt decât de obicei şi simţind o oarecare satisfacţie la gândul fricii pe care o sădise în câteva inimi pentru faptul că-l deranjaseră cu asemenea probleme minore. Stomacul său cu probleme îi transformase expresia feţei într-una şi mai acră în timpul în care se urcă la bord şi îşi găsi locul; îi făcu semn operatorului să le spună celor din echipaj să pornească – genul de mişcare a încheieturii care multora le spunea „să li se ia capul”. Treizeci de secunde mai târziu, scara era ridicată şi motoarele pornite.

— De unde ai învăţat tu jocul ăsta? îl întrebă Adler.

— De când eram în Marină, domnule ministru, îi răspunse Clark, strângând potul.

Avea deja zece mii de dolari şi nu era vorba de bani. Era o chestiune de principiu. Îi trăsese ministrului o cacealma de doi dolari.

— Credeam că marinarii sunt jucători foarte slabi.

— Aşa umblă vorba.

Clark zâmbi adunând monedele grămadă.

— Nu-i scăpa din ochi mâinile, îl sfătui Chavez.

— Asta şi fac.

Asistentul le pupă şi turnă şi restul de vin. Nici măcar două pahare pline pentru cei doi bărbaţi, ci doar atât cât să-şi mai treacă vremea.

— Fiţi amabilă, cât mai durează?

— Ajungem în mai puţin de o oră, *monsieur* ministru.

— Mulţumesc.

Alder îi zâmbi tinerei când aceasta se depărta cu faţa.

— Pariul regelui, domnule ministru, îi zise Clark.

Chavez se uită la cărţile ascunse. O pereche de cinci. Bun început. Aruncă o carte pe mijlocul mesei după Adler.

Aeronava europeană 310 pierduse în urma impactului cu racheta motorul drept şi asta nu era tot. Detectorul de căldură intrase înăuntru din dreapta spate şi a lovit în partea cu marele turboreactor GE, iar fragmente rezultate din explozie au spintecat panourile aripii exterioare. O parte dintre acestea au pătruns într-un rezervor de combustibil – din fericire, unul aproape gol – ceea ce a răspândit nişte combustibil aprins, producând panică în rândul celor care puteau să se uite pe geam şi să vadă asta. Dar nu asta era partea cea mai înspăimântătoare. Focul de la spatele aeronavei nu afecta pe nimeni, iar rezervorul de combustibil care era găurit nu a explodat, aşa cum s-ar fi putut întâmplă dacă ar fi fost lovit cu numai zece minute mai înainte. Vestea cu adevărat proastă era avaria de la suprafeţele de ghidaj.

În faţă, echipajul format din doi bărbaţi era la fel de experimentat ca orice alt echipaj de pe o navă internaţională. Aeronava putea zbura

destul de bine, slavă Domnului, cu un singur motor, cel stâng nu fusese afectat, iar acum era trecut la putere maximă în timp ce copilotul închidea partea dreaptă a aeronavei şi lovea cu putere comenzile manuale ale sistemelor antiincendiu. În câteva secunde, alarmele de incendiu se opriră şi copilotul începu din nou să respire.

— Avarie la cârma de profunzime, raportă apoi pilotul, lucrând la manetele de control şi dându-şi seama că aeronava nu răspundea la comenzi aşa cum ar fi trebuit.

Dar problema nu era nici echipajul. Aeronava era comandată, de fapt, prin computer, un imens program de control cu inputul direct de la structura aeronavei, precum şi de la manevrele de control ale piloţilor, le analiza şi apoi comanda ghidajelor ce să facă mai departe. Avariile din urma luptei nu erau ceva la care autorii programului să se fi gândit când au proiectat aeronava. Programul observă pierderea gravă a motorului şi decise că fusese o explozie a motorului, aşa cum fusese învăţat. Computerele de pe navă evaluau gradul de avarie a navei, ce ghidaje funcţionau şi cât de bine şi se adaptau la situaţie.

— Treizeci de kilometri, raportă copilotul, în momentul în care aeronava se stabiliza pe direcţia de înaintare.

Pilotul îşi drese vocea, iar computerele – pe navă erau, de fapt, şapte – au hotărât că totul este bine şi au micşorat puterea motorului. Întrucât îşi consumase mai tot combustibilul, aeronava era acum uşoară. Puterea motorului era mai mult decât suficientă. Altitudinea era destul de mică încă pentru ca depresurizarea să nu fie o problemă. În sfârşit, puteau s-o conducă. Îşi spuseră că ar putea, într-adevăr, să reuşească. O aeronavă „de ajutor” zbura alături examinând avaria şi încercând să îi contacteze pe frecvenţa pentru SOS, primind însă răspunsul să-şi vadă de drum, într-o limbă mandarină furioasă.

Avionul de vânătoare putea fi văzut dezlipindu-se de aeronavă şi încercă să raporteze asta, primind în schimb un refuz categoric. F-5E se dădu înapoi pentru a observa mai bine situaţia, vorbind cu baza în tot acest timp.

— Cincisprezece kilometri.

Viteza era acum mai mică de 200 de noduri şi ei încercară să niveleze şipcile şi părţile răsfrânte, dar cele de pe partea dreaptă nu se desfăşurau cum trebuie, iar computerele, semnalând asta, nu le desfăşurau nici pe stânga. Aterizarea trebuia să fie foarte rapidă. Ambii piloţi se încruntară, blestemară şi-şi continuară treaba.

— Roţile, ordonă pilotul.

Copilotul lovi uşor braţele de pârghie, iar roţile se lăsară şi rămaseră ţintuite în poziţia aceea, ceea ce merita o răsuflare de uşurare pentru ambii piloţi. Ei nu-şi dădură seama că ambele roţi de pe dreapta erau defecte.

Acum aveau întregul teren în faţa ochilor şi cei doi au putut vedea

luminile echipamentului de avarie când au trecut pe lângă gardul împrejmuitor, iar aeronava se stabiliză. Viteza obişnuită de apropiere era de circa 135 de noduri. Ei veneau cu 195. Pilotul ştia că ar avea nevoie de fiecare metru liber şi ateriză în limita celor 200 de metri de cea mai apropiată margine.

Aeronava se lovi cu putere, roţile începură să se învârtă, dar nu pentru multă vreme. Cauciucurile avariate de pe partea dreaptă au ţinut vreo trei secunde şi, apoi, au început amândouă să piardă din presiune, iar o secundă mai târziu, suportul metalic lăsa primele brazde pe pista de aterizare. Atât piloţii, cât şi computerele se străduiră să menţină nava pe o traiectorie dreaptă, dar nu reuşiră. Aeronava 310 devie spre dreapta. Roţile de pe partea stângă trosniră cu un zgomot de explozie de tun, motorul stâng se bombă. Preţ de o secundă păru că ar putea să aterizeze direct pe iarbă, dar vârful unei aripi se agăţă şi avionul începu să se răstoarne. Fuzelajul se rupse în trei fragmente inegale. Aripa stângă se rupse însoţită de o mică flacără, din fericire, partea din faţă a fuselajului nu fu atinsă, ca şi cea de la coada avionului, dar cea din mijloc se opri aproape în mijlocul combustibilului care luase foc şi toate eforturile pompierilor în acţiune nu au putut schimba nimic. Mai târziu, urma să se stabilească un număr de 127 de oameni care au murit într-un timp foarte scurt, asfixiaţi. Alţii 104 au reuşit să scape în stare mai mult sau mai puţin gravă, inclusiv echipajul. Un reportaj de televiziune legat de asta urma să fie difuzat într-o oră, acest fapt constituia un eveniment internaţional de amploare; acum ştirea înconjura lumea.

Clark simţi un mic fior când avionul său atinse pământul. Privind pe geam, îşi imagină un oarecare grad de familiaritate, dar admise că era, probabil, doar în imaginaţia lui. Şi apoi toate porturile internaţionale arătau cam la fel noaptea. În faţă, aviatorii francezi urmau instrucţiunile, îndreptându-se către terminalul aviaţiei pentru siguranţă, instruiţi să urmărească un alt avion turbojet care aterizase cu un minut înaintea lor.

— Ei, iată că am ajuns, spuse asistenta brunetă. Ne-au instruit să rămânem în avion până când se ocupă de altul.

Chavez se uită afară.

— Probabil că ei au ajuns înaintea noastră.

— Stinge lumina din cabină, te rog, spuse Adler.

Apoi îl arătă cu degetul pe partenerul său.

— De ce?

Clark îi tăie vorba ministrului cu un gest. Asistenta făcea ce i se spusese. Ding urmă indicaţia ce i se dăduse şi scoase camera din geantă.

— Ce se întâmplă? întrebă Alder pe un ton mai scăzut, când

luminile se stinseră.

— Chiar în faţa noastră este un G, răspunse John, uitându-se la rândul lui afară. Nu prea sunt multe ca astea şi se duce într-un terminal de siguranţă. Să vedem dacă putem ghici cine este, ce ziceţi?

Agenţii sunt agenţi, Adler ştia asta foarte bine. Nu făcu nici o obiecţie. Şi diplomaţii adunau informaţii şi, cunoscând cine avea acces la un asemenea transport oficial, puteau şti ceva despre cine era cu adevărat important în guvernul republicii. În câteva secunde, chiar când roţile lor de aterizare se opriră, o coloană de maşini trecea către Gulfstream, la cincizeci de metri de ei, către rampa iraniană.

— Cineva important, spuse Ding.

— Cum te-ai prins?

— ASA 1200, Mr. C, răspunse Chavez, selectând opţiunea telefoto. Avionul se încadra în imagine. Mai mult de atât nu putea detalia imaginea. Începu să fotografieze când scara cobora.

— Ooo, spuse Alder primul. Ei, asta nu ar trebui să ne surprindă prea mult.

— Daryaei, nu-i aşa? întrebă Clark.

— Chiar prietenul nostru, confirmă ministrul.

Auzind acestea, Chavez făcu zece fotografii rapide, surprinzându-l pe acel bărbat coborând şi fiind felicitat de câţiva colegi, care-l îmbrăţişară ca pe un unchi de mult plecat, apoi îl conduse spre maşină. Vehiculele se puseră în mişcare. Chavez mai făcu o fotografie, apoi puse camera la loc în geantă. Mai aşteptară câteva minute înainte să li se permită debarcarea.

— Oare ar trebui să ştiu cât e ceasul? întrebă Adler, îndreptându-se spre uşă.

— Probabil că nu, hotărî Clark. Cred că vom mai avea parte de câteva ore de tortură înainte de întâlnire.

La capătul scării se afla ambasadorul francez cu o gardă de corp şi alţi zece localnici. Ei urmau să meargă către Ambasada franceză în două automobile, cu două vehicule iraniene în frunte, urmate de o altă procesiune semioficială de două maşini. Alder urcă în primul automobil alături de ambasador. Clark şi Chavez se îngrămădiră în cea de-a doua. Aveau şofer şi în faţă mai stătea un bărbat. Amândoi erau sigur agenţi.

— Bine aţi venit în Teheran, prieteni, spuse cel cu puşca de vânătoare.

— *Merci*, răspunse Ding cu un căscat.

— Ne cerem scuze că v-am trezit aşa de devreme, adăugă Clark.

Acesta era probabil şeful de post. Cei cu care stătuseră el şi Ding în Paris ar fi sunat înainte să îi spună că aceştia nu erau, probabil, genul de oameni de la Siguranţa Statului.

Francezul îi confirmă asta.

— Nu e prima oară când eşti aici, din câte mi s-a spus.

— De cât timp eşti aici? întrebă John.

— De doi ani. Maşina este sigură, adăugă el, vrând probabil să spună că nu erau microfoane.

— Aveţi un mesaj de la Washington, îi spuse ambasadorul lui Adler în maşina care conducea coloana.

Îi relată ce ştia despre incidentul cu aeronava din Taipei.

— Mă tem că veţi avea de lucru la întoarcere.

— Of, Doamne, spuse ministrul. Asta ne mai lipsea. Au apărut reacţii până acum?

— Nu ştiu să fi fost vreuna. Dar, în câteva ore, lucrurile vor sta cu totul altfel. Aveţi programată o întâlnire cu ayatollahul Daryaei la 10.30, aşa încât aveţi puţin timp să vă odihniţi. Zborul înapoi către Paris va fi chiar după prânz. Vă punem la dispoziţie tot ce doriţi.

— Vă mulţumesc, domnule ambasador.

Adler era prea obosit să mai spună şi altceva.

— Aveţi idee ce s-a întâmplat? întreba Chavez în maşina din spate.

— Nu ştim decât ce ne-a spus guvernul dumneavoastră să vă transmitem. S-a produs un mic conflict la strâmtoarea din Taiwan şi o rachetă a lovit din greşeală un avion.

— Răniţi? zise Clark după aceea.

— Nu se ştie nimic la momentul acesta, spuse şeful de post din D.G.S.E.

— E cam greu să loveşti un avion de călători fără să omori pe nimeni.

Ding închise ochii şi se gândi la patul moale care-l aştepta la ambasadă.

Chiar în acel moment, Daryaei primea aceleaşi veşti. Lipsa lui de reacţie îl surprinse pe colegul său cleric. Mahmud Haji decisese de multă vreme că oamenii care nu ştiau nimic nu puteau să facă prea multe.

Ospitalitatea franceză nu fu dezminţită nici chiar strămutată în locul care semăna cel mai puţin cu Oraşul luminii. În mijlocul acestui amestec, trei soldaţi în uniformă strângeau bagajele americanilor, în timp ce un alt bărbat într-un fel de livrea îi conducea către apartamentele lor. Paturile erau întoarse în jos, iar pe noptiere îi aştepta apă tonică. Chavez îşi verifică ceasurile din nou, mormăi ceva şi se prăbuşi în pat. Somnul veni mai greu pentru Clark. Ultima oară când se uitase la o ambasadă în oraşul ăsta… „Ce era, oare, ciudat?” se întrebă. Ce îl deranja aşa de tare în legătură cu asta?

Raportul fu întocmit de amiralul Jackson, la care a fost ataşată şi înregistrarea video.

— Aceasta este înregistrarea transferată de pe *Port Royal.* Avem o înregistrare similară de pe *The Sullivans*, fără diferenţe semnificative, aşa încât o vom folosi pe prima, le spuse celor din biroul pentru probleme vamale.

Avea un arătător de lemn şi începu să-l mişte pe marele ecran TV.

— Aceasta este o escadrilă de patru avioane de vânătoare, probabil, nişte Jianjiji Hongzhaji-7, noi le spunem B-7 din motive evidente. Au câte două motoare şi două locuri, capacităţi comparabile cu ale unui vechi F-4 Phantom. Escadrila se ridică de pe continent şi se depărtează puţin cam mult. Există un spaţiu al nimănui chiar în zona aceasta şi nici una dintre părţi nu l-a violat până astăzi. O altă escadrilă, probabil de acelaşi tip…

— Nu sunteţi siguri? întrebă Ben Goodley.

— Am identificat aeronavele după sistemele lor electronice, după transmisiile radar. Un radar nu poate identifica direct tipul unei aeronave, explică Robby. Trebuie să reduci tipurile cunoscute la ceea ce fac sau în funcţie de semnăturile electronice ale echipamentului pe care-l au, aţi înţeles? Oricum, grupul care conduce vine dinspre est şi trece linia invizibilă de aici. Arătătorul se mută.

— Aici avem o escadrilă de patru aeronave F-16 taiwaneze cu toate cele. Văd că grupul conducător al chinezilor a înaintat prea mult şi se îndreaptă spre el. Apoi grupul conducător se întoarce spre vest. La puţin timp după asta, cam… acum, grupul de aeronave din urma lor stinge radarele, dar, în loc să detecteze propriul lor grup conducător, lovesc aeronavele F-16.

— Ce vrei să spui, Rob? întrebă preşedintele.

— După toate aparenţele, grupul conducător tocmai simula un atac asupra continentului, iar aeronavele din urmă trebuia să asigure apărarea împotriva atacului simulat. La suprafaţă, pare un exerciţiu de antrenament destul de comun. Cu toate astea, grupul din urmă a luminat alte aeronave decât trebuia, iar când au schimbat modul de operare al radarului pe atac, unul dintre piloţii taiwanezi probabil a crezut că este atacat şi a trimis o rachetă. Apoi un avion subordonat a acţionat la fel. Buf! Un B-7 distruge un Slammer, dar acesta scapă – mare noroc a avut! – şi trimite şi el o rachetă. Apoi, toată lumea începe să tragă. Acest F-16 atacă unul şi intră în altul – iată, aici, pilotul se catapultează, credem că a supravieţuit. Dar acest element lansează patru rachete, una din ele loveşte în acest avion de pasageri. Probabil că a fost la limita supravieţuirii tot timpul ăsta. Am verificat distanţa şi e vorba de trei kilometri în afara razei de acţiune pe care am fi presupus-o pentru rachetă. Înainte să îl prindă din urmă şi să-l lovească, probabil că toate avioanele de vânătoare s-au întors,

chinezii au rămas fără combustibil, iar ceilalţi, întrucât aveau Winchester-uri, fără rachete. În concluzie, a fost un angajament în luptă destul de hazardat de ambele părţi.

— Vrei să spui că a fost o eroare?

Întrebarea venise de la Tony Bretano.

— În mod sigur aşa pare, cu excepţia unui lucru…

— De ce să faci exerciţii cu rachete adevărate? întrebă preşedintele.

— Sunteţi pe aproape, domnule preşedinte. Ceilalţi, bineînţeles, au rachete albe pentru că ei văd tot exerciţiul ca pe o ameninţare…

— Albe? interveni din nou Bretano.

— Permiteţi-mi, domnule ministru. Rachetele albe sunt armament de luptă. Rachetele pentru exerciţii sunt vopsite în albastru. Chinezii, la urma urmelor, de ce să aibă detectoare de căldură? În situaţii de genul ăsta, nu avem de obicei aşa ceva, pentru că nu le poţi dezafecta, odată lansate nu mai pot fi controlate, „trage şi uită”, aşa le spunem noi. Încă un lucru. Tot ce s-a tras în direcţia aeronavelor F-16 era cu ghidare prin radar. Aceasta, cea care a lovit avionul de pasageri, pare să fie singura cu detector de căldură dintre toate câte au fost lansate. Mie asta nu-mi miroase a bine.

— Act premeditat? întrebă Jack în şoaptă.

— Aceasta este o posibilitate, domnule preşedinte. Toată desfăşurarea evenimentelor arată ca o situaţie scăpată de sub control, cazul clasic. Câţiva jucători de pe avioanele de vânătoare se lasă duşi de val sau aşa ceva, la un moment dat se întâmplă ceva, se lasă cu morţi şi nu se va putea şti niciodată dacă lucrurile au stat altfel, dar dacă te uiţi atent la acest element din două avioane, cred că ei au avut tot timpul avionul de pasageri ca ţintă – cu excepţia cazului în care l-au luat drept un avion de vânătoare taiwanez, ceea ce nu cred.

— De ce?

— Avea o direcţie anormală în tot acest timp, răspunse amiralul Jackson.

— Şansă ratată, făcu ministrul Bretano.

— De ce să nu îţi iei oameni care să se îndrepte încotro vrei tu, în loc să se ducă în altă direcţie? Domnule ministru, eu sunt pilot de vânătoare. Eu nu cred aşa ceva. Dacă mă aflu într-o situaţie de conflict neprevăzut, primul lucru pe care-l fac este să identific cine mă ameninţă şi să-i elimin.

— Câţi morţi sunt? întrebă Jack mohorât.

Ben Goodley răspunse la întrebarea asta:

— Ultimele rapoarte spun că peste o sută. Există supravieţuitori, dar încă nu se cunoaşte numărul lor exact Şi ar trebui să ne aşteptăm să fi fost nişte americani la bord. Multe afaceri se încheie între Hong

Kong şi Taiwan.

— Ce posibilităţi avem?

— Înainte de a acţiona în vreun fel, domnule preşedinte, trebuie să ştim dacă sunt implicaţi şi ai noştri. Noi avem doar un portavion undeva în apropiere, grupul de luptă *Eisenhower* în drum spre Australia pentru SOUTHERN CUP. Dar e un lucru sigur că asta nu va fi în măsură să îmbunătăţească relaţiile dintre Beijing şi Taipei.

— Vom avea nevoie de un fel de comunicat oficial, îi spuse Arnie preşedintelui.

— Mai întâi, trebuie să ştim dacă au murit cetăţeni americani, spuse Ryan. Dacă da… ei bine, atunci ce facem, cerem o explicaţie?

— Vor spune că a fost o greşeală, repetă Jackson. Pot chiar să îi acuze pe taiwanezi că au tras primii şi au început totul, apoi să-şi decline orice responsabilitate.

— Dar tu nu crezi în povestea asta, Robby?

— Nu, Jack, mă scuzaţi, nu, domnule preşedinte, nu cred. Vreau să mă uit pe înregistrările video cu câţiva oameni, să-mi facă nişte verificări. Poate mă înşel… dar nu cred. Piloţii de vânătoare sunt piloţi de vânătoare. Singurul motiv pentru care tragi în cel care fuge în loc să tragi în cel care se apropie este pentru că aşa vrei.

— Să mutăm grupul *Ike* în nord? se întrebă Bretano.

— Daţi-mi un plan de contingenţă care să facă asta, spuse preşedintele.

— Asta ar însemna să lăsăm Oceanul Indian neacoperit, să trăiţi! atrase atenţia Jackson. *Carl Vinson* este acum aproape de sfârşitul drumului spre casă, spre Norvegia. *John Stennis* şi *Enterprise* sunt încă pe şantierul din Pearl şi nu avem un portavion care să poată fi lansat în Pacific. Ducem lipsă de portavioane în toată jumătatea aceea de lume şi vom avea nevoie de o lună în cel mai bun caz să mutăm altul din LantFleet.

Ryan se întoarse către Ed Foley:

— Ce şanse sunt ca toate astea să se amplifice?

— Taiwanul va fi destul de nefericit de situaţia asta. S-a tras şi sunt morţi. Aviaţia internaţională va fi la pământ. Statele au tendinţa de a proteja lucrurile de genul ăsta, observă D.C.I.-ul. Tot ce e posibil.

— Posibilităţi de reacţie? îl întrebă Goodley pe D.C.I.

— Dacă amiralul Jackson are dreptate – eu încă nu sunt convins de teoria aceea, dacă veni vorba, adăugă Ed Foley în interesul lui Robby şi primi ca răspuns o încuviinţare a capului, atunci ceva nu e în ordine, dar ce anume nu ştiu. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă totul nu a fost decât un accident. Nu pot spune că agreez ideea de a scoate portavionul din Oceanul Indian având în vedere cum evoluează lucrurile în Golful Persic.

— Care-i cel mai grav lucru care se poate întâmpla în relaţiile dintre

Republica Populară şi Taiwan? întrebă Bretano, deranjat de faptul că mai era nevoie să pună o asemenea întrebare.

Era încă prea nou în funcţie să fie atât de eficient pe cât dorea preşedintele.

— Domnule ministru, Republica Populară Chineză are rachete cu focoase nucleare, suficiente pentru a transforma Formosa în cenuşă, dar avem motive să credem că şi Taiwanul are aşa ceva şi…

— În medie vreo douăzeci, îl întrerupse Foley. Şi acele F-16 pot face sens unic până la Beijing dacă vor. Nu pot distruge Republica Populară, dar douăzeci de arme termonucleare le va da economia înapoi cu cel puţin zece ani, poate chiar douăzeci. Iar Republica Populară Chineză nu doreşte acest lucru. Nu sunt nebuni, amirale. Să rămânem la nivelul convenţional, bine?

— Am înţeles, să trăiţi! Republica Populară nu are capacitatea de a invada Taiwanul. Le lipsesc vehiculele tip amfibie care să mute un număr mare de trupe pentru un asalt în forţă. Aşadar, ce se întâmplă dacă lucrurile scapă de sub control? Cel mai probabil scenariu este un spaţiu aerian neprietenos şi o luptă pe mare, dar una care nu duce la nici o hotărâre, din moment ce nici una dintre părţi nu o poate doborî pe cealaltă. Asta mai înseamnă că un război să afecteze una dintre cele mai importante rute comerciale din lume. E pur şi simplu prea destructiv pentru a fi o strategie premeditată… Cred.

Ridică din umeri. Nu avea nici un sens, cum nu avea nici un atac deliberat asupra unui avion de pasageri – şi el tocmai le spusese celor de acolo că acela fusese, probabil, premeditat.

— Iar noi avem importante relaţii comerciale cu amândouă părţile, mai observă preşedintele. Vrem să evităm asta, nu? Mă tem că va trebui să mutăm acel portavion, Robby. Să vedem care sunt soluţiile şi *să încercăm* să desluşim ce pune la cale Republica Populară.

Clark se trezi primul, simţindu-se destul de prost. Dar asta nu era permis în condiţiile date. Zece minute mai târziu, era ras, îmbrăcat şi ieşea pe uşă, lăsându-l pe Chavez în pat. Ding, oricum, nu cunoştea limba.

— Plimbarea de dimineaţă?

Era tipul care i-a adus de la aeroport.

— Mi-ar face bine nişte mişcare, recunoscu John. Dumneavoastră sunteţi…

— Marcel Lefevre.

— Şef de post? întrebă direct John.

— De fapt, sunt ataşat comercial, răspunse francezul, asta însemnând „da”. Îmi permiteţi să vă însoţesc?

— Sigur, râsese Clark, surprinzându-şi însoţitorul în timp ce se îndreptau către uşă. Voiam doar să fac o mică plimbare. Sunt pieţe

prin apropiere?

— Da, o să vă arăt.

Zece minute mai târziu, cei doi se aflau pe o stradă comercială. Umbrele a doi iranieni mergeau în urma lor la vreo cincisprezece metri, fără să se ascundă, deşi nu făceau altceva decât să-i urmărească.

Sunetele îi aduseră aminte totul. Cunoştinţele de farsi ale lui Clark nu erau aşa de impresionante, mai ales acum că trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când nu mai vorbise, dar cu toate că nu cunoştea foarte bine limba, capacitatea de a o înţelege se făcu simţită din nou, prinzând din zbor curând toată sporovăiala şi negocierea, pe când cei doi occidentali treceau pe lângă prăvăliile aflate de o parte şi de alta a străzii.

— Cum sunt preţurile la mâncare?

— Destul de mari, răspunse Lefevre. Mai ales după toate proviziile trimise în Irak. Au fost şi nemulţumiri pe tema asta.

Ceva lipsea, îşi dădu seama John după ce privi câteva minute în jur. Trecând de jumătate din prăvăliile cu alimente, acum erau într-o altă zonă, a aurului, dintotdeauna o marfă bine vândută în această parte a lumii. Oamenii vindeau şi cumpărau. Dar nu mai era entuziasmul pe care şi-l amintea. În timp ce mergea, se uita la prăvălioare, încercând să-şi dea seama ce anume lipsea.

— Doriţi ceva pentru soţia dumneavoastră? întrebă Lefevre.

Clark abordă un zâmbet neconvingător:

— Ei, nu se ştie niciodată. Avem curând o aniversare.

Se opri să se uite la un colier.

— De unde sunteţi? îl întrebă vânzătorul.

— Din America, răspunse John tot în engleză.

Omul acela îi ghicise imediat naţionalitatea, poate după haine şi-şi încercase norocul să vorbească chiar în limba respectivă.

— Nu prea vedem mulţi americani aici.

— Foarte rău. În tinereţe veneam aici destul de des.

Era chiar un colier destul de drăguţ şi, verificând preţul şi făcând un calcul mental, preţul lui era mai mult decât rezonabil. Şi chiar aveau ceva de sărbătorit curând…

— Poate lucrurile se vor schimba cândva, spuse bijutierul.

— Între ţările noastre sunt multe diferenţe, spuse cu tristeţe John.

Da, îşi permitea să-l cumpere şi, ca de obicei, avea destui bani peşin la el. Un lucru bun legat de dolarul american era că se accepta aproape în toată lumea.

— Lucrurile se mai schimbă, spuse apoi bărbatul.

— Unele deja s-au schimbat, încuviinţă John.

Se uită şi la un colier puţin mai scump. Specific ţărilor islamice era faptul că aveau modul lor de a descuraja hoţia.

— Văd atât de puţine feţe zâmbitoare aici şi este o stradă comercială.

— Vă urmăresc doi oameni.

— Zău? Ei, doar nu încalc nici o lege, nu-i aşa? întrebă Clark vădit îngrijorat.

— Nu, nu încălcaţi nici o lege.

Totuşi, omul era agitat.

— Rămâne acesta, spuse John, dându-i-l bijutierului.

— Cum plătiţi?

— În dolari americani e bine?

— Da şi costă nouă sute de dolari americani.

Trebui să se controleze cât putea de bine ca să nu-şi arate surprinderea. Chiar într-un magazin *en gros* din New York acest colier ar fi costat de trei ori mai mult şi, din moment ce nu prea era pregătit să cheltuiască aşa mult, tocmeala făcea parte din plăcerea de a face cumpărături în acest colţ al lumii. Se gândise că poate ar reuşi să-l convingă pe tip să coboare preţul la o mie cinci sute şi încă era un chilipir pe cinste. Auzise bine, oare?

— Nouă sute?!

Un deget făcu un gest apăsat către inimă:

— Opt sute, nici un dolar mai puţin, vreţi să mă ruinaţi?! adăugă cu voce tare.

— Negociaţi dur.

Clark adoptă o poziţie defensivă dedicată urmăritorilor, care se apropiau.

— Sunteţi un necredincios! Ce vreţi, pomană? Acest colier este deosebit şi sper că-l veţi dărui onoratei dumneavoastră soţii, nu unei femei destrăbălate.

Clark se gândi că destul îl expusese pericolelor pe bijutier. Îşi scoase portofelul şi numără bancnotele, înmânându-i-le.

— Mi-aţi dat prea mult, nu sunt un tâlhar! şi bijutierul îi dădu înapoi o bancnotă.

„Şapte sute pentru ăsta?”

— Nu vă supăraţi, n-am vrut să insult pe nimeni, spuse John, punând în buzunar colierul pe care omul i-l azvârli făcând caz de asta.

— Nu suntem barbari, spuse încetişor vânzătorul, întorcându-se brusc, o fracţiune de secundă mai târziu.

Clark şi Lefevre merseră până la capătul străzii şi apoi o luară la dreapta. Se mişcau rapid, obligându-şi „cozile” să-i urmeze.

— Ce naiba? făcu ofiţerul C.I.A.

Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Da. Entuziasmul faţă de regim este cumva slăbit. Ceea ce aţi văzut este reprezentativ. Bine lucrat, *monsieur* Clark. De când sunteţi agent?

— De destulă vreme cât să nu-mi placă să fiu surprins în asemenea măsură. Cred că pentru asta folosiţi cuvântul *merde.*

— Până la urmă, este pentru soţia dumneavoastră?

John încuviinţă:

— Da. O să aibă necazuri?

— Puţin probabil, spuse Lefevre. E posibil să fi pierdut ceva bani la afacerea asta, Clark. Un gest interesant, nu-i aşa?

— Să ne întoarcem. Trebuie să trezesc un ministru.

Într-un sfert de oră erau înapoi.

John merse direct la el în camera.

— Cum e vremea, domnule C.?

Clark băgă mâna în buzunar şi arunca ceva spre celălalt capăt al camerei. Chavez prinsese.

— Greu.

— Cât crezi că a costat, Domnigo?

— Pare de douăzeci şi una de carate şi chiar aşa arată… pe puţin.

— Îţi vine a crede că şapte sute?

— Ţi-e rudă tipul, John? întrebă Chavez, râzând.

Râsul încetă.

— Credeam că nu le convine prezenţa noastră aici.

— Lucrurile se mai schimbă, spuse John încet, citându-l pe bijutier.

— Cât de gravă e situaţia? întrebă Cathy.

— „O sută patru supravieţuitori, se spune, nişte pagube de toată frumuseţea, s-au confirmat nouăzeci de decese, mai sunt încă patruzeci neconfirmate, asta însemnând că sunt şi ei morţi, dar încă nu s-au identificat fragmentele de corp”, spuse Jack, citind depeşa pe care agentul Raman tocmai i-o adusese la uşa dormitorului. „Şaisprezece americani dintre supravieţuitori. Cinci decedaţi. Nouă încă necunoscuţi şi presupuşi decedaţi.”

Dumnezeule, erau patruzeci de cetăţeni RPC la bordul navei.

Clătină din cap.

— Cum se poate, dacă nu se înţeleg…

— De ce au totuşi atâtea relaţii de afaceri? Şi au, asta e ştiut, dragă. Se scuipă şi mârâie unii la alţii ca nişte cotoi vagabonzi, dar, pe de altă parte, au nevoie unii de alţii.

— Ce vom face? îl întrebă soţia.

— Încă nu ştiu. Aşteptăm până mâine dimineaţă cu comunicatul oficial, când vom avea mai multe informaţii. Cum naiba să mai pot dormi într-o noapte ca asta? se întrebă preşedintele Statelor Unite. Avem paisprezece americani morţi la celălalt capăt al lumii. Era datoria mea să-i protejez. Nu ar trebui să permit să fie ucişi cetăţeni americani.

— Nu trece zi fără să moară cineva, Jack, îi atrase atenţia Prima

Doamnă.

— Nu de la rachete aeropurtate.

Ryan puse pe masă depeşa şi stinse lumina, întrebându-se când va adormi, cum va merge întâlnirea de la Teheran.

Începu cu o strângere de mână. Un oficial al Ministerului de Externe îi aştepta în faţa clădirii. Ambasadorul francez s-a ocupat de prezentări şi au intrat imediat înăuntru. E mai bine să eviţi o cameră TV, deşi nu a apărut nici una la vedere pe stradă. Clark şi Chavez îşi jucară rolurile, stând aproape de directorul lor, dar nu prea aproape şi aruncând priviri fioroase când trebuia.

Ministrul Adler mergea în urma oficialului, iar toţi ceilalţi după el. Ambasadorul francez se opri cu ceilalţi în anticameră, în timp ce Adler şi călăuza lui au mers mai departe până în biroul oficial, destul de modest, al conducătorului spiritual al Uniunii.

— Bine aţi venit şi pacea fie cu voi! spuse Daryaei, ridicându-se de pe scaun să-şi întâmpine musafirii.

Vorbea prin intermediul unui translator. Era un avantaj strategic normal pentru asemenea întâlniri. Asigura o precizie mai mare în comunicare şi, dacă scăpa ceva greşit, se putea pretinde că a fost greşeala translatorului, ceea ce era o portiţă de ieşire convenabilă de ambele părţi.

— Allah binecuvântează această întâlnire.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit în ciuda programării de ultim moment, spuse Alder, luând loc.

— Aţi venit de departe. Aţi călătorit bine? întrebă Daryaei în mod plăcut.

Tot ritualul urma să fie plăcut, cel puţin la început.

— Fără evenimente deosebite, recunoscu Alder.

Făcea eforturi mari să nu caşte sau să-şi trădeze oboseala. Trei ceşti de cafea tare europeană i-au fost de ajutor, deşi stomacul deveni mai agitat. În timpul întâlnirilor importante, diplomaţii trebuie să se poarte ca nişte chirurgi în sala de operaţii şi el avea o bogată experienţă în a nu-şi trăda emoţiile, cu stomacul agitat sau nu.

— Regret că nu vă putem arăta mai multe în oraşul nostru. Aici este multă istorie şi frumuseţe.

Amândoi aşteptară traducerea. Translatorul era un bărbat de vreo treizeci de ani, dârz şi lui Adler îi păru… că se temea de Daryaei. Era, probabil, un oficial de la Minister, îmbrăcat într-un costum care mai trebuia netezit, dar ayatolahul era în robă, evidenţiind astfel identitatea lui naţională şi clericală. Mahmud Haji avea o mină gravă, fără a fi un comportament ostil şi, ciudat, părea să fie cu totul lipsit de curiozitate.

— Poate la următoarea vizită aici.

O încuviinţare prietenoasă:

— Da.

Asta a fost rostită în engleză, ceea ce îi reaminti lui Adler că omul cunoştea limba vizitatorului. Nimic cu totul neobişnuit în respectarea regulilor de bună-cuviinţă, observă ministrul.

— A trecut multă vreme de când se întreţineau contacte directe între ţara dumneavoastră şi a mea, cel puţin la nivelul acesta.

— Este adevărat, dar noi încurajăm asemenea contacte. Cum aş putea să vă fiu de folos, domnule ministru Adler?

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori să discutăm problema stabilităţii în această zonă.

— Stabilitate? întrebă Daryaei nevinovat. La ce vă referiţi?

— Proclamarea Republicii Islamice Unite a dat naştere celei mai mari ţări din zonă. Acest fapt îi preocupă pe unii.

— Aş spune că e mai multă stabilitate. Nu avea regimul irakian influenţă destabilizatoare? Nu Irakul a fost cel care a pornit două războaie agresive? Noi în mod sigur nu am făcut aşa ceva.

— Este adevărat, încuviinţă Adler.

— Islamul este o religie a păcii şi înfrăţirii, continuă Daryaei şi prin gura lui vorbea profesorul care fusese atâţia ani.

„Probabil un om dur, se gândea Adler, oţelit, dincolo de vocea caldă.”

— Şi asta este adevărat, în lumea oamenilor învăţăturile religiei nu sunt mereu urmate de cei care-şi spun credincioşi, observă americanul.

— Alte ţări nu acceptă cuvântul lui Dumnezeu cum facem noi. Numai în spiritul acestui cuvânt pot spera oamenii să găsească pace şi dreptate. Asta înseamnă mai mult decât cuvintele în sine. Trebuie să trăieşti în spiritul lor.

„Mulţumesc pentru predica de duminică”, îşi spuse Alder, încuviinţând cu respect. „Atunci de ce naiba sprijini Hezbollahul?”

— Ţara mea nu doreşte decât pace în această regiune şi în toată lumea, de altfel.

— Aceasta este şi voia lui Allah, cum ne-a revelat-o Profetul.

„Nu ieşea din scenariu”, observă Adler. Cândva, preşedintele Jimmy Carter a trimis un emisar să-i facă o vizită şefului acestui om, Khomeiny, la casa lui din exil, în Franţa. Şahul fusese atunci implicat într-un conflict politic de amploare, se plecase urechea şi la ce spunea opoziţia numai pentru a se pune la adăpost în faţa Americii. După întâlnire, emisarul s-a prezentat în faţa preşedintelui său spunându-i că acest Khomeiny era un „sfânt”. Carter a acceptat acest raport bazat pe păreri personale şi a contribuit la înlăturarea lui Mohammad Reza Pahlavi, permiţându-i „sfântului” să-l înlocuiască.

Administraţia care a urmat a avut de-a face cu acelaşi personaj şi

nu s-a ales decât cu scandal şi ridiculizarea de către lumea întreagă.

Of!

Acestea erau nişte greşeli pe care Adler era hotărât să nu le repete.

— Un alt principiu al ţării mele este respectarea graniţelor internaţionale. Respectarea integrităţii teritoriale este condiţia *sine qua non* a stabilităţii regionale şi mondiale.

— Domnule ministru Adler, toţi oamenii sunt fraţi, aceasta este voia lui Allah. Fraţii se pot certa din când în când, dar războiul este o urâciune în faţa lui Dumnezeu. În orice caz, găsesc că esenţa remarcilor dumneavoastră este destul de tulbure. S-ar spune că sugeraţi că am avea intenţii neprietenoase faţă de vecinii noştri. De ce spuneţi un asemenea lucru?

— Vă rog să mă scuzaţi, cred că este o neînţelegere. Eu nu sugerez nimic de genul ăsta. Nu am venit decât pentru a discuta probleme comune.

— Ţara dumneavoastră şi aliaţii ei depind de regiunea aceasta sub aspectul stabilităţii economice. Nu vom destabiliza această situaţie. Noi avem nevoie de petrol. Avem nevoie de lucrurile pe care le poate cumpăra un venit din petrol. Cultura noastră se bazează pe comerţ. Cunoaşteţi acest fapt. Cultura noastră este în acelaşi timp islamică şi pentru mine este un izvor de amărăciune că Occidentul nu pare să aprecieze esenţa credinţei noastre. Nu suntem barbari, în ciuda celor pe care le spun, poate, prietenii voştri evrei. De fapt, noi nu avem nici o dispută religioasă cu evreii. Patriarhul lor, Avraam, se trage chiar din locurile acestea. Ei au fost cei dintâi care l-au proclamat pe Dumnezeu cel adevărat şi cu adevărat trebuie să fie pace între noi.

— Mă bucur să aud aceste vorbe. Cum am putea să facem această pace? întrebă Adler, întrebându-se care a fost ultima oară când cineva a încercat să prăvălească peste el un măslin.

— Cu timpul şi discutând toate astea. Poate este o idee bună să avem contacte directe. Şi ei sunt un popor care trăieşte din comerţ, pe lângă faptul că este un popor credincios.

Adler se întrebă ce-o fi vrut să spună cu asta. Contacte directe cu Israelul. Era o ofertă sau o momeală pentru a distrage atenţia guvernului american?

— Şi cum rămâne cu vecinii dumneavoastră islamici?

— Ne leagă credinţa. Ne leagă petrolul. Ne leagă cultura. Suntem deja uniţi în multe privinţe.

Afară Clark, Chavez şi ambasadorul aşteptau în tăcere. Personalul din birou îi ignora, studiindu-i pe ascuns, după ce le oferiseră obişnuitele băuturi răcoritoare. Nu departe stăteau cei de la siguranţă, fără să se uite la vizitatori, dar şi fără să îi ocolească cu privirea. Pentru Chavez era o şansă de a cunoaşte altfel de oameni. Observă că

aşezarea era una veche şi ciudat de sărăcăcioasă, de parcă nu s-ar fi schimbat prea mult clădirea de la căderea guvernului anterior – cu mult timp în urmă, îşi reaminti – şi nu atât pentru faptul că lucrurile erau uzate, cât pentru că nu erau moderne. Cu toate astea, era o tensiune adevărată aici. Pentru el, plutea în aer. Personalul unui birou american l-ar fi privit curios. Dar cei şase oameni din încăperea aceasta, nu. De ce?

Clark se aştepta la aşa ceva. Faptul că era ignorat nu-l surprindea. El şi Ding se aflau aici ca trupe de la siguranţă şi trebuia să te raportezi la ei ca la nişte piese de mobilier, fără să arăţi interes. Oamenilor de aici li se încredinţau ajutoare şi subalterni, loiali şefului lor pentru că aşa trebuia. Puterea lor era măsurată datorită lui. Vizitatorii puteau fie să ratifice acea putere la nivel internaţional, fie să o ameninţe şi, din moment ce asta era important pentru prosperitatea lor individuală, nu puteau să o influenţeze cum nu puteau schimba vremea, aşa că ştergeau cu buretele prezenţa vizitatorilor, cu excepţia gunoaielor de la siguranţă, care erau instruiţi să vadă în toţi o ameninţare, deşi protocolul le interzicea intimidarea fizică pe care ar fi preferat ei să o afişeze.

Pentru ambasador nu era decât un exerciţiu de diplomaţie în plus, conversaţii în care foloseşti cuvinte alese cu grijă pentru a trăda prea puţin, dar care să-l expună cât mai mult pe celălalt. Putea ghici ce spunea fiecare dintre părţi. Ba chiar putea ghici adevăratul sens al celor spuse. Asta îl interesa. Care erau planurile lui Daryaei de fapt? Ambasadorul şi ţara lui doreau pace în această regiune, aşa încât el şi colegii lui îl pregătiseră pe Adler să fie deschis la această posibilitate, neştiind în acelaşi timp cum vor decurge lucrurile în realitate. Era un om interesant, acest Daryaei. Un om credincios care sigur era asasinul preşedintelui irakian. Un om al păcii şi dreptăţii care-şi conducea ţara cu mână de fier. Un om milos care era evident că avea un personal îngrozit. Nu era nevoie decât să arunci o privire în jur să vezi asta. Un Richelieu modern din Orientul Apropiat? Asta era o idee nouă, îşi spuse în glumă francezul, în spatele unei figuri impasibile. Trebuie să i-o spună şi ministrului său mai târziu. Şi înăuntru, alături de el, era un proaspăt ministru american. Admitea că Adler avea o reputaţie bună ca diplomat de carieră, dar era, oare, destul de bun pentru o sarcină ca asta?

— De ce discutăm chestiunea asta? De ce aş avea eu ambiţii teritoriale? întrebă Daryaei, aproape blând, dar transmiţându-le iritarea. Poporul meu nu doreşte altceva decât pace. Prea multe conflicte au fost aici. Toată viaţa am studiat şi i-am învăţat pe alţii credinţa şi, acum, în sfârşit, la apusul vieţii mele, chiar este pace.

— Nu ne dorim nimic mai mult pentru aceasta regiune, decât, poate, să restabilim relaţiile de prietenie cu ţara dumneavoastră.

— Pe tema asta ar trebui să mai discutăm. Sunt recunoscător ţării dumneavoastră pentru că nu a întârziat aplicarea sancţiunilor economice împotriva fostului Irak. Poate acesta este un început. În acelaşi timp, am prefera ca America să nu se amestece în treburile interne ale vecinilor noştri.

— Ne-am angajat în legătură cu integritatea Israelului, atrase atenţia Adler.

— Israelul nu ne este vecin în sensul strict, replică Daryaei. Dar, dacă Israelul poate trăi în pace, atunci şi noi putem trăi în pace.

„Tipul era bun”, se gândi Adler. Nu lăsa să se înţeleagă prea multe, pur şi simplu nega tot. Nu făcea declaraţii privind strategia lui, în afara declaraţiilor obişnuite privind intenţiile paşnice. Orice şef de stat făcea aşa, deşi nu mulţi invocau numele lui Dumnezeu atât de des. Pace. Pace. Pace.

Dincolo de asta, Adler nu prea îl credea când era vorba de Israel. Dacă ar fi avut intenţii paşnice, i-ar fi spus, în primul rând Ierusalimului, că era mai bine să-i câştige de partea lui în relaţiile cu Washington-ul. Israelul fusese intermediarul fără nume în dezastruosul schimb de arme contra ostatici, iar ei au fost traşi pe sfoară la rândul lor.

— Sper că aceasta este o temelie pe care putem clădi ceva.

— Dacă ţara dumneavoastră tratează cu respect ţara mea, atunci putem sta de vorbă. Atunci putem vorbi despre o îmbunătăţire a relaţiilor.

— Îi voi transmite preşedintelui acest mesaj.

— Şi ţara dumneavoastră a îndurat multă suferinţă în ultima vreme. Îi urez să aibă puterea de a tămădui rănile naţiunii voastre.

— Vă mulţumesc.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare. Avu loc încă o strângere de mână, iar Daryaei îl conduse pe Adler spre uşă.

Clark observă cum personalul din birou a sărit în picioare. Daryaei îl duse pe Adler până la ieşire, îi dădu mâna încă o dată şi-l lăsă să plece cu escorta lui. Două minute mai târziu, ei se aflau în maşinile oficiale şi se îndreptau direct către aeroport.

— Mă întreb cum a decurs, spuse John fără a se adresa cuiva anume.

Toţi îşi puneau aceeaşi întrebare, dar nimeni nu mai rosti vreun cuvânt. Treizeci de minute mai târziu, ajutaţi de escorta lor oficială, maşinile se întoarseră către Mehrabad International şi se opriră la sectorul dedicat aviaţiei militare, unde îi aştepta avionul cu reacţie francez.

Trebuia să aibă loc şi o ceremonie de despărţire. Ambasadorul francez discută cu Adler câteva minute, prelungind o strângere de mână de despărţire în tot acest timp. În condiţiile desfăşurărilor de

forţe de securitate ale Uniunii, lui Clark şi Chavez nu le rămânea altceva mai bun de făcut decât să se uite în jur, cum trebuia. La vedere erau trei avioane de vânătoare, la care lucra personalul de întreţinere. Mecanicii intrau şi ieşeau dintr-un hangar mare care fusese construit, fără îndoială, pe vremea şahului. Ding privi înăuntru şi nimeni nu-şi făcu probleme din pricina asta. Acolo era un alt avion, aparent pe jumătate dezasamblat. Pe un cărucior zăcea un motor pe care-l cârpăcea o altă echipă.

— Un coteţ de păsări, îţi vine să crezi aşa ceva? întrebă Chavez.

— Ce-i asta? spuse Clark, privind în direcţia opusă.

— Ia uită-te, domnule C.

John se întoarse. Aşezate în grămezi sprijinite de cel mai îndepărtat perete al hangarului erau rânduri de cuşti din sârmă, de genul celor folosite la transportarea orătăniilor. Sute. Un lucru ciudat pentru o bază aeriană, cugetă el.

În cealaltă parte a aeroportului, ACTORUL se uita la ultima lui echipă îmbarcându-se către Viena. Aruncă o privire asupra aeroportului şi văzu nişte avioane cu reacţie private, cu nişte oameni şi maşini în apropiere. Se întrebă în treacăt ce putea fi. Probabil ceva legat de guvern… Aşa era şi ceea ce plănuise el, desigur, fapt care nu va fi niciodată recunoscut. Avionul de la Austrian Airlines plecă de la poartă la timp şi trecu chiar prin spatele avionului comercial sau ce-o fi fost. Apoi, se duse la altă poartă ca să se îmbarce în propriul avion.

40
DESCHIDERILE

Majoritatea americanilor a aflat dimineaţa ceea ce preşedintele lor ştia deja. Unsprezece cetăţeni americani erau morţi, alţii trei erau dispăruţi, într-un accident aviatic petrecut în cealaltă parte a lumii. O echipă de la o televiziune locală ajunsese la timp la aeroport, aflând că este o urgenţă de la o sursă din terminal, înregistrarea lor arăta ceva mai mult decât un bolid care exploda pe cer, în depărtare, urmată de nişte fotografii făcute mai aproape, dar care erau aşa de tipice pentru un aeroport încât puteau fi de oriunde. Zece camioane de pompieri au înconjurat epava care încă mai ardea, aruncând asupra ei cu spumă şi apă, dar şi una şi cealaltă veneau prea târziu ca să mai salveze pe cineva. Ambulanţele se învălmăşeau în apropiere. Câţiva oameni, fără îndoială dintre supravieţuitori, rătăceau răvăşiţi de şoc şi dezorientare. Alţii, cu feţele înnegrite, mergeau poticnit ajutaţi de echipele de intervenţie. Erau soţii fără soţi, copii fără părinţi şi un haos care îţi părea dramatic şi din care nu înţelegeai nimic dacă voiai să explici ceva, chiar când se impunea să acţionezi cumva.

Guvernul Republicii Chineze a dat un comunicat agasant despre pirateria aeriană, apoi a cerut o întâlnire de urgenţă la Consiliul de Securitate O.N.U. Câteva minute mai târziu, Beijingul a lansat propriul comunicat, în care se afirma că avionul lor, aflat într-un exerciţiu de instrucţie paşnic, a fost atacat fără nici cea mai mică provocare, răspunzând la fel, în defensivă. Beijingul nega orice implicare în avarierea avionului de pasageri şi punea tot episodul pe seama provinciilor sale rebele.

— Deci ce noutăţi mai avem? îl întrebă Ryan pe amiralul Jackson la 7.30.

— Am revăzut ambele înregistrări timp de două ore. Am adus câţiva piloţi de vânătoare cu care am lucrat, câţiva tipi de la aviaţie şi am mai întors problema pe o faţă şi pe alta o vreme. În primul rând, Chicoms…

— N-ar trebui să le spui aşa, Robby, observă preşedintele.

— Din obişnuinţă, îmi pare rău. *Domnii* din Republica Populară ştiau că avem nave acolo. Semnătura electronică a unui *Aegis* este ca Muntele Sfânta Elena, o chestie pe care nu poţi s-o negi, nu? Şi capacităţile navei nu au fost chiar un secret. De aproape douăzeci de ani erau în serviciu. Aşa că ştiau că noi urmărim ceva şi ştiau că vom vedea totul. Să nu uităm acest lucru…

— Mai departe, îi spuse Jack prietenului său.

— În al doilea rând, avem o echipă de agenţi pe *Chandler*, care interceptează convorbirile de pe radio. Am tradus transmisiile vocale ale piloţilor de pe avioanele de vânătoare chinezeşti. Citez acum – asta e la treizeci de secunde de la începutul atacului – „l-am prins, l-am prins, trag”. Acum, timpul marcat pe această secvenţă este exact acelaşi cu al rachetei detectoare de căldură lansate către avionul de pasageri. În al treilea rând, toţi piloţii cu care am vorbit au spus acelaşi lucru ca şi mine: de ce să tragi într-un avion de pasageri care e la limita razei tale de acţiune, când ai avioane de vânătoare chiar în faţa ta? Jack, asta chiar miroase… rău de tot, amice. Din păcate nu putem dovedi că transmisiunile vocale sunt de pe avionul de vânătoare care a tras în avionul de pasageri, dar părerea mea şi a prietenilor mei de aici este că acesta a fost un act deliberat. Au încercat să distrugă avionul ăla intenţionat, conchise directorul de operaţiuni de la Pentagon. Avem noroc că a mai scăpat cineva cu viaţă.

— Domnule amiral, spuse Arnie van Damm, nu puteţi intenta un proces?

— Eu nu sunt avocat. Sunt pilot de vânătoare. Nu e treaba mea să dovedesc că un lucru a fost aşa sau altfel, dar, vă spun, şansele ca noi să ne înşelăm în privinţa asta sunt de unu la sută.

— Totuşi, nu pot spune aşa ceva în faţa camerelor, zise Ryan, uitându-se la ceas. În câteva minute intra la machiaj.

— Dacă au făcut-o intenţionat…

— Nu-i loc pentru „dacă”, Jack, de acord?

— Fir-ar să fie, Robby, te-am auzit de la început! răbufni Ryan.

Făcu o pauză şi inspiră adânc.

— Nu pot să acuz un stat suveran de un act de război fără dovezi clare. Dincolo de asta, de acord, bine, ei au făcut-o, într-adevăr, intenţionat şi chiar cu conştiinţa că vom şti ce-au făcut. Asta ce să însemne?

Echipa lui Jack de la Siguranţa Naţională avusese o noapte lungă. Goodley preluă iniţiativa:

— Este greu se spus, domnule preşedinte.

— Încearcă să provoace Taiwanul? întrebă preşedintele.

— Nu pot face asta, spuse Jackson, scăpând de accesul de furie al comandantului-şef. Nu au dotarea necesară pentru a invada. Nu există nici un semn de activitate neobişnuită la forţele lor terestre în această zonă, doar ceea ce au făcut în nord-vest de i-a deranjat pe ruşi aşa de tare. Deci din punct de vedere militar, răspunsul este nu.

— Invazie pe cale aeriană? întrebă Ed Foley.

Robby clătină din cap.

— Nu au capacitatea de a ridica în aer atâtea aparate şi chiar dacă ar încerca, ROC are destule active pentru a le transforma într-un stol

timpuriu de raţe migratoare. Ar putea pune la cale o bătălie marino-aeriană, cum vă spuneam aseară, dar i-ar costa multe vase şi avioane *şi pentru ce?* întrebă J-3.

— Aşadar, au distrus un avion doar ca să ne testeze? se întrebă POTUS. Nici asta nu prea are sens.

— Dacă în loc de „ne" spui „mă" ar fi o posibilitate, şopti D.C.I.-ul.

— Nu se poate, domnule director, obiectă Goodley. În avionul ăla erau două sute de oameni şi probabil au crezut că o să-i omoare pe toţi.

— Să nu fim naivi, Ben, făcu Foley îngăduitor. Faţă de vieţile omeneşti de acolo ei nu au aceleaşi sentimente ca noi, nu-i aşa?

— Nu, dar...

Ryan îi întrerupse:

— Gata, opriţi-vă. Credem că a fost un act deliberat, dar nu avem dovezi clare şi n-avem nici cea mai vagă idee despre scopul pe care l-ar fi avut, iar dacă nu avem, eu nu pot să-l numesc act deliberat, de acord?

Câteva capete încuviinţară.

— Bun, într-un sfert de oră eu trebuie să mă duc la conferinţa de presă şi să fac declaraţia asta, apoi reporterii îmi vor pune întrebări şi nu le voi putea răspunde decât cu minciuni.

— Cam asta ar fi concluzia, domnule preşedinte, confirmă van Damm.

— Zău dacă asta nu-i grozav! spuse cinic Jack. Iar Beijingul va şti sau cel puţin va bănui că mint.

— Posibil, dar asta nu e sigur, observă Ed Foley.

— Eu nu mint prea bine, le spuse Ryan.

— Învaţă să o faci! îl sfătui şeful statului-major. Şi cât mai repede.

Zborul de la Teheran la Paris se făcu în tăcere. Adler se aşezase confortabil în spate, scoase o mapă pentru probleme juridice şi scrise tot drumul, folosindu-se de memoria lui exersată pentru a reconstrui conversaţia, apoi adăugă o serie de observaţii personale asupra unor aspecte diferite, de la înfăţişarea lui Daryaei şi până la dezordinea de pe biroul acestuia. După aceea, examină notiţele timp de o oră şi începu nişte comentarii analitice. În timpul acestui proces, avea la el vreo şase creioane. Escala la Paris dură mai puţin de o oră, suficient ca Adler să mai petreacă puţin timp cu Claude, iar pentru escorta lui a constituit un răgaz pentru o băutură pe picior de plecare. Apoi urcară din nou în avionul lor Air Force VC-20B.

— Cum a mers? întrebă John.

Adler trebui să-şi spună din nou despre Clark că era în echipa S.N.I.E. şi nu doar un S.P.O. neisprăvit.

— Mai întâi, ce ai aflat tu când te-ai plimbat?

Ofiţerul superior C.I.A. scoase din buzunar un lănţişor de aur şi îl înmână ministrului.

— Asta însemnă că ne logodim? întrebă Adler, chicotind surprins.

Clark făcu semn către partenerul său:

— Nu, să trăiţi! El este logodit.

Acum că erau la înălţime, un membru al echipajului care manevra panoul de comunicaţii puse echipamentul în funcţiune. Faxul începu să ciripească imediat.

— Ni s-a confirmat decesul a unsprezece americani, alţi trei cetăţeni ai Statelor Unite fiind daţi dispăruţi. Patru dintre supravieţuitorii americani sunt răniţi şi primesc îngrijiri în spitalele din regiune. Cu aceasta, închei declaraţia de deschidere, le spuse preşedintele american.

— Domnule preşedinte! strigară treizeci de voci deodată.

— Pe rând, vă rog.

Jack făcu semn spre o doamnă din primul rând.

— Beijingul susţine că Taiwanul a tras primul. Se poate confirma?

— În momentul de faţă examinăm nişte informaţii, dar e nevoie de timp pentru a lămuri aceste lucruri şi, până în clipa în care vom avea informaţii definitive, nu cred că este potrivit să trag prematur concluzii.

— Dar ambele tabere au tras, nu-i aşa? întrebă ea insistent.

— Aşa se pare, da.

— Atunci ştim cine a tras cu rachete în avionul de pasageri?

— După cum am spus, încă mai studiem datele.

„Cât mai scurt, Jack!” îşi spuse. Şi apoi asta nu era chiar o minciună, nu-i aşa?

— Da, spuse indicând un alt reporter.

— Domnule preşedinte, fiind atâţia americani decedaţi, ce măsuri veţi lua pentru a vă asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla?

Măcar la asta putea răspunde fără să mintă.

— Acum analizăm ce variante sunt. Dincolo de asta, nu am nimic de adăugat, decât că vom cere şi ambelor state chineze să facă un pas înapoi şi să se gândească la ce au făcut. Pierderile de vieţi nevinovate nu sunt în interesul nici unei ţări. Exerciţiile militare durează deja de ceva vreme şi tensiunea iscată nu ajută stabilitatea regională.

— Deci le veţi cere ambelor ţări să-şi suspende exerciţiile?

— Da, le vom cere să aibă în vedere acest lucru.

— Domnule preşedinte, spuse John Plumber, aceasta este pentru dumneavoastră prima criză de politică externă şi…

Ryan se uită în jos la reporterul mai în vârstă şi dori să vadă cum prima *lui* criză domestică fusese chiar din vina *lui,* dar nu-ţi permiteai

să-ţi faci duşmani în rândul presei, iar ca să ţi-i faci prieteni, trebuia ca ei să te placă, lucru cu totul improbabil, după cum ajunsese să înţeleagă.

— Domnule Plumber, înainte de a trece la acţiune trebuie să cunoşti faptele. De asta ne ocupăm acum cu toată atenţia. Astăzi dimineaţă echipa de securitate naţională…

— Dar fără ministrul Adler, îi atrase atenţia Plumber.

Reporter bun cum era, verificase maşinile oficiale de pe aleea pentru personalul executiv.

— De ce nu a fost aici?

— Va veni în cursul zilei de astăzi, se eschivă Ryan.

— Acum unde se află? insistă Plumber.

Ryan dădu din cap:

— Se poate să ne limităm la un singur subiect? E prea devreme pentru atâtea întrebări şi, aşa cum aţi observat, chiar am o problemă importantă de rezolvat, domnule Plumber.

— Iar el este consilierul dumneavoastră principal pe probleme de politică externă, domnule. Unde se află acum?

— Altcineva? spuse preşedintele concis.

Primi cam ce merita de la Barry de la C.N.N.:

— Domnule preşedinte, tocmai aţi spus că este vorba de două state chineze. Acesta este semnul unei schimbări în politica noastră faţă de China, iar dacă da…

În Beijing tocmai trecuse de ora 20.00 şi lucrurile mergeau bine. Putea să vadă asta şi la televizor. Ce bizar era să te uiţi la o figură politică aşa de lipsită de farmec şi naturaleţe, mai ales la un american! Zhang Han San îşi aprinse o ţigară şi se felicită. Iarăşi reuşise. A presupus un oarecare risc înscenarea „exerciţiului”, mai ales pentru recentele zboruri operative, dar, pe de altă parte, aviatorii din RPC l-au obligat aşa de politicos trăgând primii, aşa cum de altfel sperase el să se întâmple. Iar acum se iscase o criză pe care o putea controla cu precizie şi să o încheie oricând dorea, chemând, pur şi simplu, la bază forţele aviatice chineze. Va forţa America să reacţioneze nu atât făcând ceva concret, cât prin lipsa oricărei mişcări şi, apoi, altcineva va veni la rând să îl provoace pe acest nou preşedinte. Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce plănuia Daryaei. O tentativă de asasinat, poate? Altceva? Nu trebuia decât să aştepte, ca acum şi să culeagă roadele atunci când se ivea ocazia, ceea ce urma să se întâmple, cu siguranţă. America nu putea să fie mereu cea cu noroc. Nu cu blegul ăsta tânăr la Casa Albă.

— Barry, una dintre ţări îşi spune Republica Populară Chineză, iar cealaltă Republica Chineză. Iar eu trebuie să le spun cumva, nu? răspunse Ryan cu un ton iritat.

„Fir-ar să fie, iar am făcut ce nu trebuia?”

— Da, domnule preşedinte, dar…

— Avem, probabil, unsprezece cetăţeni americani morţi şi nu e momentul să ne cramponăm de semantică.

„Poftim, de asta ce mai zici?!”

— Ce vom face? întrebă o voce feminină.

— În primul rând, vom încerca să aflăm ce s-a întâmplat acolo. Abia după aceea putem să ne gândim la reacţiile posibile.

— Dar de ce nu se cunoaşte deja?

— Pentru că oricât ne-ar plăcea să ştim în fiecare minut tot ce se petrece în lume, acest lucru este imposibil.

— Acesta este motivul pentru care administraţia pe care o conduceţi va mări radical numărul agenţilor C.I.A.-ului?

— După cum am mai spus, nu vom discuta niciodată problemele de siguranţă.

— Domnule preşedinte, există rapoarte publicate în care…

— S-au publicat rapoarte despre O.Z.N.-uri care aterizează aici în mod regulat, replică Ryan. Credeţi şi ce spun ele?

În încăpere se lăsă liniştea pentru o clipă. Nu vedeai în fiecare zi un preşedinte care să-şi piardă cumpătul. Le convenea de minune.

— Doamnelor şi domnilor, regret faptul că nu vă pot răspunde la toate întrebările pe măsura aşteptărilor dumneavoastră. De fapt, la unele dintre întrebările dumneavoastră şi eu caut răspunsurile, dar cele corecte cer timp. Dacă eu sunt nevoit să aştept informaţiile necesare şi dumneavoastră veţi face acelaşi lucru, spuse el, încercând să readucă discuţia la obiect.

— Domnule preşedinte, un bărbat care seamănă foarte mult cu fostul preşedinte al K.G.B. a apărut în direct la televizor şi…

Reporterul se opri când văzu cum se înroşise chipul lui Ryan în ciuda machiajului. Se aşteptă la încă o izbucnire, dar aceasta nu veni. Încheieturile mâinilor preşedintelui deveniseră albe, încleştate pe pupitru, iar el trase aer în piept.

— Te rog, continuă-ţi întrebarea, Sam.

— Şi acel domn a spus că este cine este. Acum nu mai este un secret, iar întrebarea mea cred că este legitimă.

— N-am auzit nici o întrebare, Sam.

— Este, într-adevăr, cine spune?

— Nu e nevoie să vă răspund eu.

— Domnule preşedinte, acest eveniment, această… operaţiune are o puternică semnificaţie pe plan internaţional. Este un punct de la care operaţiunile de spionaj, chiar dacă sunt un subiect delicat, au un efect important asupra relaţiilor noastre cu alte state. De la acest punct încolo, poporul american doreşte să ştie ce înseamnă toate astea.

— Sam, este ultima oară când spun asta: nu sunt de acord să mai discut vreodată probleme de spionaj. Rostul meu aici în dimineaţa asta este să îi informez pe cetăţenii ţării noastre în legătură cu un eveniment tragic şi încă neelucidat, în care mai mult de o sută de oameni, inclusiv unsprezece cetăţeni americani şi-au pierdut viaţa. Guvernul va face tot ce-i stă în putere pentru a afla ce s-a întâmplat şi apoi va decide ce măsuri trebuie luate.

— Foarte bine, domnule preşedinte. Politica noastră externă are în vedere o Chină sau două?

— Nu s-a schimbat nimic.

— Ar putea interveni o schimbare în urma acestui incident?

— Refuz să fac speculaţii asupra unui lucru atât de important. Iar acum, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să mă întorc la lucru.

— Vă mulţumim, domnule preşedinte! auzi Jack când se îndrepta spre ieşire. Chiar după colţ era un cabinet de armament bine ascuns. POTUS lovi în el cu braţul atât de tare, încât i-au zăngănit câteva Uzi-uri dinăuntru.

— Fir-ar să fie! înjură el pe drumul către biroul său, la vreo patruzeci de metri distanţă.

— Domnule preşedinte?

Ryan făcu stânga-mprejur. Era Robby cu servieta lui. Părea atât de bizar ca un aviator să poarte aşa ceva.

— Îţi sunt dator cu nişte scuze, spuse Jack, înainte ca Robby să poată să mai spună ceva. Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire.

Amiralul Jackson îşi trase prietenul de braţ.

— Data viitoare, la golf, va fi un dolar fiecare gaură, iar, dacă te înfurii, fă-o faţă de mine, nu faţă de ei, de acord? Ştiu că aşa este firea ta. Abţine-te. Un comandant nu se poate înfuria în faţa trupelor aşa, decât de formă – ca tehnică de conducere, cum îi spunem noi – dar nu de-adevăratelea. Să strigi la personalul tău e altceva. Eu fac parte din personal, spuse Robby. Strigă la mine.

— Da, ştiu. Ţine-mă la curent şi…

— Jack?

— Da, Rob.

— Te descurci bine, doar să fii mai detaşat.

— Eu nu ar trebui să permit să fie omorâţi americani, Robby. De asta ar trebui să fiu aici.

Şi iarăşi strânse pumnii.

— Mereu se întâmplă şi porcării, domnule preşedinte. Dacă crezi că le poţi opri pe toate, pur şi simplu te amăgeşti. Şi nu e nevoie să îţi spun eu asta. Nu eşti Dumnezeu, Jack, ci eşti un tip destul de bun care face o treabă destul de bună. Vom putea să-ţi dăm mai multe informaţii de îndată ce le punem cap la cap.

— Când s-or mai linişti apele, ce zici de încă o lecţie de golf?

— La ordinele dumneavoastră.

Cei doi prieteni dădură mâna. Nici unul nu simţea că e destul în momentul ăsta, dar trebuia să se mulţumească cu atât. Jackson se îndreptă spre uşă, iar Ryan se întoarse către biroul lui.

— Domnişoara Sumter! o strigă el, intrând în birou.

Poate tutunul o să-l ajute.

— Deci ce să însemne, domnule ministru? întrebă Chavez.

Cele trei pagini de fax de pe conexiunea securizată prin satelit le spuseră tot ce ştia preşedintele. Îi şi lăsase să citească.

— Nu ştiu, admise Adler. Chavez, în legătură cu lucrarea aceea de care-mi spuneai...

— Da, domnule ministru.

— Trebuia să mai aştepţi până s-o scrii. Acum ştii cum se văd lucrurile de aici. Ca atunci când jucai apă-foc când erai copil, numai că acum nu mai ascunzi o minge, aşa-i?

Ministrul îşi îndesă notiţele în geanta diplomat şi îi făcu semn cu mâna sergentului de la aviaţie care trebuia să aibă grijă de ei. Nu era aşa de drăguţ ca asistenta franţuzoaică.

— Da, să trăiţi!

— Ne-a lăsat Claude ceva?

— Două sticle din Loire Valley, răspunse zâmbind.

— N-ai vrea să deschizi una şi să scoţi nişte pahare?

— Cărţi de joc? întrebă John Clark.

— Nu, cred că o să beau un pahar, două şi apoi o să dorm puţin. Se pare că mă aşteaptă o altă călătorie, le spuse ministrul.

— Beijing.

„Nici o surpriză”, se gândi John.

— Sigur nu în Philadelphia, spuse Scott când fură aduse sticla şi paharele. Treizeci de minute mai târziu, toţi trei aveau scaunele lăsate de tot pe spate. Sergentul le trăsese jaluzelele să aibă umbră.

În timpul acesta, Clark trase un somn, dar Chavez nu. Era adevărat ce îi spusese în treacăt Adler. Teza lui îi atacase dur pe oamenii de stat de la sfârşitul secolului pentru incapacitatea lor de a vedea dincolo de problemele imediate. Acum Ding chiar înţelegea mai mult. Era greu să faci diferenţa dintre o problemă imediată de tactică şi una cu adevărat strategică, atunci când te jucai cu gloanţele în contratimp, iar cărţile de istorie nu puteau să redea tensiunea clipei întru totul, pulsul vremurilor pe care se presupunea că le explică. Nu întru totul. Şi îţi făceau şi o impresie greşită asupra oamenilor. Ministrul Adler, care sforăia acum în scaunul de piele rabatabil, era un diplomat de carieră, îşi aminti Chavez şi învăţase să aibă încredere şi să-l respecte pe preşedinte, un om, la rândul lui, foarte respectat Nu era prost. Nu era corupt. Era însă doar un om, iar oamenii mai

greşeau… Oamenii importanţi făceau greşeli mari. Cândva, un istoric va scrie despre această călătorie pe care tocmai o făcuseră, dar va şti acel istoric cum a fost şi, neştiind, cum putea comenta, într-adevăr, ceea ce se întâmplase?

Ce se întâmpla? se întreba Ding. Iranul, plin de elan, doboară Irakul şi pune bazele unui stat nou şi, pe când America încearcă să trateze în această privinţă, apare altceva. Poate un eveniment minor la scară mondială, dar nu vei şti niciodată până când nu se termină totul. Cum puteai să-ţi dai seama? Asta era mereu problema. Oamenii de stat au făcut de-a lungul timpului greşeli pentru că atunci când eşti prins în mijlocul evenimentelor, nu poţi să te dai la o parte şi să priveşti totul detaşat. Pentru asta erai plătit, dar era destul de greu, nu-i aşa? Tocmai îşi terminase lucrarea de master şi urma să primească titlul în cursul anului şi să fie proclamat oficial expert în relaţii internaţionale. Dar era o minciună, se gândea Ding, să se întoarcă la locul lui. O observaţie superficială din timpul unui alt zbor lung îi veni în minte. Prea des relaţiile internaţionale se reduceau la o ţară care-şi bătea joc de o alta. Domingo Chavez, curând master în relaţii internaţionale, zâmbi la gândul ăsta, dar, la drept vorbind, nu era prea amuzant Nu când erau pierderi de vieţi omeneşti. Şi, mai ales, nu când el şi domnul C. rrau albinele lucrătoare din linia întâi. Ceva se întâmpla în Orientul Mijlociu. Altceva se întâmpla în China… la şase mii de kilometri, nu? Exista, oare, o relaţie între cele două lucruri? Şi dacă da? Dar cum puteai să-ţi dai seama? Istoricii presupuneau că oamenii puteau să-şi dea seama cu condiţia să fie suficient de deştepţi. Dar nu istoricii erau cei care rezolvau lucrurile…

— N-a fost cea mai bună ieşire în public, spuse Plumber, sorbindu-şi ceaiul cu gheaţă.

— Douăsprezece ore, nici măcar atât, pentru a trata ceva care se întâmplă la celălalt capăt al lumii, sugeră Holtzman.

Era un restaurant tipic pentru Washington, cu mici canafi drăguţi într-un vag stil francez. Meniul înşira feluri de mâncare de calitate mediocră, dar la preţ mai mare decât meritau, dar, pe de altă parte, cei doi bărbaţi plăteau din diurnă.

— Ar trebui să se controleze mai bine, observă Plumber.

— Îi reproşezi că nu ştie să mintă eficient?

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le facă un preşedinte.

— Şi când îl prindem că nu…

Holtzman nu mai trebui să continue.

— Cine a zis că ar trebui să fie o slujbă uşoară, Bob?

— Uneori, mă întreb dacă noi chiar trebuie să i-o facem mai grea.

Dar Plumber nu muşcă momeala.

— Unde crezi c-o fi Adler? se întrebă corespondentul N.B.C.-ului cu voce tare.

— Asta a fost o întrebare bună azi-dimineaţă, admise reporterul de la *Post,* ridicându-şi ochelarii. Am pe cineva care studiază problema.

— Şi noi. Ryan nu trebuia decât să spună că se pregăteşte să îl întâlnească pe ambasadorul Chinei. Asta ar fi fost o chestie reuşită.

— Dar ar fi fost o minciună.

— Ar fi fost minciuna potrivită. Bob, aşa-i jocul. Guvernul încearcă să-şi vadă de treabă în secret, iar noi încercăm să aflăm ce face. Ryan ţine prea mult la partea asta secretă.

— Şi dacă-l ardem pe rug pentru asta, în interesul cui o facem?

— Cum adică?

— Hai, John. Ed Kealty ţi-a divulgat toate lucrurile astea. Nu-i nevoie să fi geniu ca să te prinzi de asta. Toată lumea ştie.

Bob ciuguli din salată fără convingere.

— E adevărat, nu-i aşa?

— Da, admise John. Şi nu e doar atât.

— Zău? Ei, atunci cred că îţi iese ceva.

Nu mai spuse că îi părea rău că l-a descusut pe tânăr, în esenţă pentru că nici nu îi părea.

— Chiar mai mult decât pot scrie.

— Nu mai spune!

Asta chiar îi captă atenţia lui John Plumber. Holtzman era unul din generaţia tânără, faţă de corespondentul TV şi unul din vechea generaţie în ochii tinerilor reporteri, care vedeau în Plumber un demodat chiar dacă îi urmau seminariile în cadrul programului de jurnalism de la Columbia University.

— Chiar aşa, îl asigură Bob.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi unele lucruri despre care nu pot scrie, repetă Holtzman. Nu pentru multă vreme, în orice caz. John, ani de zile am urmărit o parte din istoria asta. Îl ştiu pe ofiţerul C.I.A. care le-a scos din ţară pe soţia şi pe fiica lui Gherasimov. Avem o mică înţelegere. În doi ani îmi spune cum a fost făcută treaba asta. Povestea cu submarinul e adevărată şi…

— Ştiu. Am văzut o fotografie cu Ryan pe vas. De ce ţine asta secret mă depăşeşte…

— Nu vrea să încalce regulile. Nu i-a explicat nimeni că e normal să faci asta…

— Trebuie să stea mai mult pe lângă Arnie…

— Care-i opusul lui Ed.

— Kealty ştie regulile jocului.

— Da, într-adevăr, John, poate puţin prea bine. Ştii, e ceva de care n-am reuşit niciodată să mă prind, observă Bob Holtzman.

— Şi anume?

— În jocul ăsta pe care-l jucăm, ce rol ar trebui să avem, de spectatori, arbitri sau jucători?

— Bob, rolul nostru e să le spunem adevărul cititorilor, spectatorilor, în cazul meu.

— Care adevăr, John? întrebă Holtzman.

„Un Jack Ryan tulburat şi mânios…” Preşedintele luă telecomanda şi tăie sonorul reporterului de la C.N.N. care-l luase prin surprindere cu întrebarea despre China.

— Mânios, poate, tulburat, nu…

— Da şi pentru tulburat, spuse van Damm. Ai cam dat rasol la chestia cu China, iar în privinţa lui Adler… Chiar aşa, unde e?

Preşedintele se uită la ceas.

— Ar trebui să ajungă în Andrews în circa nouăzeci de minute. Probabil zboară pe deasupra Canadei acum, cred. Vine direct aici şi apoi va pleca din nou către China. Ce naiba pun la cale ăştia?

— Aici m-ai prins, recunoscu şeful statului-major. Dar pentru asta ai o echipă care se ocupă de securitatea naţională.

— Ei nu ştiu mai multe decât mine, iar eu nu ştiu nici pe dracu’! făcu Jack şi trase aer în piept, rezemându-se în scaun. Trebuie să mărim forţele de spionaj uman. Preşedintele nu poate fi tot timpul blocat aici fără să ştie ce se întâmplă. Nu pot să iau decizii fără să am informaţii, iar acum nu avem decât presupuneri, în afară de ce ne-a spus Robby. Alea sunt date clare, dar nu prea au sens, pentru că nu se potrivesc cu nimic din ce ştim.

— Trebuie să înveţi să aştepţi, domnule preşedinte. Chiar dacă presa vrea să afle, tu trebuie să aştepţi şi să înveţi să te concentrezi asupra lucrurilor pe care le poţi face tu, atunci când se poate. Acum, continuă Arnie, săptămâna viitoare vom avea prima rundă de alegeri parlamentare. Ţi-am programat nişte apariţii în public în care să ţii discursuri. Dacă vrei să ai în Congres oamenii potriviţi, asta trebuie să faci. I-am spus lui Callie să-ţi pregătească două discursuri.

— Care-i tema?

— Politicile fiscale, îmbunătăţirea managementului, integritatea, toate favoritele tale. Îţi vom trimite primele versiuni ale textelor mâine dimineaţă. A venit vremea să-ţi petreci mai mult timp în mijlocul alegătorilor. Lasă-i să înveţe să le placă de tine şi apoi o să-ţi placă şi ţie de ei mai mult.

Şeful statului-major arboră o privire cam ciudată.

— Ţi-am mai spus-o, nu poţi să stai aici legat de mâini şi de picioare, iar radiourile de pe avion funcţionează foarte bine.

— O schimbare de decor ar fi binevenită, admise POTUS.

— Ştii ce ţi-ar prinde bine acum într-adevăr?

— Ce?

Arnie râânji:

— O calamitate naturală, ţi-ar da ocazia să ieşi din cuib şi să ai un aer prezidenţial, să cunoşti oameni, să-i consolezi şi să le promiţi ajutor federal pentru sinistraţi şi…

— Ei, pe dracu!

Spuse asta aşa de tare, că secretarele îl auziră dincolo de uşa de şapte centimetri grosime.

Arnie oftă:

— Trebuie să înveţi să guşti glumele, Jack. Firea asta impulsivă să o pui într-o cutie şi să o încui naibii. Am încercat să-ţi distrag atenţia ca să te mai relaxezi; eu sunt de partea ta, ai uitat?

Arnie se îndreptă către biroul lui şi preşedintele rămase din nou singur.

Şi totuşi încă o lecţie pentru preşedinţia 101. Jack se întrebă dacă se vor termina vreodată. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să se poarte ca un preşedinte adevărat, nu? Dar încă nu reuşise. Arnie nu spusese chiar asta şi nici Robby, dar nici nu era nevoie să o mai spună. El încă nu se adaptase. Se străduia cât putea, dar cât putea el nu era destul de bine, cel puţin deocamdată, mai adăugă el în gând. Deocamdată? Poate niciodată. „Toate la timpul lor”, îşi spuse. Cum îi spunea fiului orice tată, numai că ei nu te avertizau că „la timpul lor” era un lux pe care unii nu şi-l permiteau. Paisprezece americani morţi într-o călătorie pe o insulă la douăsprezece mii de kilometri distanţă, probabil ucişi cu premeditare, cu un scop pe care abia dacă-l ghicea – şi el trebuia să lase asta la o parte şi să-şi vadă de alte probleme, cum ar fi o ieşire în care să-i cunoască pe cei pe care ar trebui să-i protejeze şi să-i apere, tocmai când se chinuia să-şi dea seama unde greşise apărându-i pe paisprezece dintre ei. Cum trebuia să fi ca să poţi face o slujbă ca asta? Să uiţi complet de cetăţenii morţi şi să te concentrezi asupra altor chestiuni. Trebuia să fi sociopat să reuşeşti să faci asta, nu? Ei bine, nu. Alţii trebuia să o facă: medici, soldaţi, poliţişti. Iar acum el. Şi, pe deasupra, să-şi ţină-n frâu şi temperamentul, să-şi salveze reputaţia şi să se concentreze asupra altor lucruri cât era ziua de lungă.

ACTORUL privi marea, la şase kilometri sub el, estimă în gând. Către nord putea distinge un aisberg pe suprafaţa albastră-cenuşie, strălucind în lumina puternică a soarelui. Nu era remarcabil? În toate zborurile pe care le făcuse nu mai văzuse aşa ceva. Pentru cineva care venea de unde era el, marea era oricum stranie, ca un deşert pe care era imposibil să trăieşti, deşi altfel decât deşertul. Era ciudat cum semăna cu un deşert la orice altceva, mai puţin la culoare, cu suprafaţa încreţindu-se în linii aproape paralele, ca şi dunele, dar mai

puţin ispititoare. Îi plăceau zâmbetele stewardeselor şi asta cu atât mai mult, cu cât nu era genul de om cu vino-ncoace. Lumea îl ura pe el şi pe cei ca el şi chiar cei care apelau la serviciile lui preferau să-l ţină la o oarecare distanţă, ca pe un câine rău, dar uneori folositor. Privind în jos, făcu o grimasă. Câinii nu erau nişte animale iubite în cultura lui. Şi iată-l aici, din nou într-un avion, singur, când oamenii lui se aflau într-un alt avion, împărţiţi în grupuri de câte trei, îndreptându-se către un loc unde sigur nu erau bine veniţi, trimişi din altul unde erau încă şi mai puţin doriţi.

Succesul i-ar putea aduce… ce? Ofiţerii de securitate vor căuta să-l identifice şi să-i dea de urmă, dar israeliţii făceau asta de ani de zile şi el încă mai era în viaţă. „Pentru ce făcea asta?” se întrebă ACTORUL. Era cam târziu pentru asemenea întrebări. Dacă anula misiunea, nu mai era bine venit chiar nicăieri. El se presupunea că luptă pentru Allah, nu? *Jihad!* Războiul sfânt! Era un termen religios pentru un act militar-religios, unul gândit să apere credinţa, dar el nu prea mai credea în asta şi era cumva înspăimântător să n-ai ţară, casă şi apoi… nici credinţă? „Mai avea măcar asta?” se întrebă, apoi admise că, dacă se gândea mai bine… dar n-o făcu. El şi cei ca el, cel puţin cei care supravieţuiau, deveneau automate, roboţi instruiţi, computere din vremurile modeme. Maşini care făceau lucrurile pe care le cereau alţii, urmând să fie aruncate la momentul potrivit, iar sub el suprafaţa mării sau a deşertului rămânea neschimbată. Dar el nu avea de ales.

Poate că cei care îl trimiteau în misiune vor ieşi învingători şi el va primi un soi de recompensă. Îşi tot spunea asta, la urma urmelor, chiar dacă nimic din experienţa lui de viaţă nu venea să sprijine această idee. Iar dacă-şi pierduse credinţa în Dumnezeu, atunci cum de a putut să rămână credincios unei profesii pe care până şi angajatorii lui o priveau cu dezgust?

Copiii… Nu fusese căsătorit şi, din câte ştia, nici nu era tată. Femeile cu care fusese, poate… dar nu, erau femei desfrânate, iar cultura lui religioasă îl învăţase să le dispreţuiască şi când se folosea de trupurile lor, iar dacă ele aveau copii, atunci şi aceştia erau blestemaţi. Cum se putea ca un om să urmeze aceeaşi idee toată viaţa şi apoi să îşi dea seama că ajunsese aici, privind în jos către cel mai neprimitor decor, un loc unde nici el, nici vreo altă fiinţă omenească nu putea trăi şi se simţea acasă mai mult decât oriunde? Şi deci avea să contribuie la moartea unor copii. Necredincioşi, expresii politice, lucruri… Dar ei erau altceva. Erau fără prihană la vârsta aceea, cu trupurile încă neîmplinite, iar minţile incapabile să discearnă binele şi răul.

ACTORUL îşi spuse că asemenea idei ar fi trebuit să-i vină înainte, când îndoiala era ceva firesc pentru oamenii cu sarcini grele şi că, de fiecare dată până atunci, le lăsase la o parte şi-şi văzuse de treaba lui.

Dacă lumea s-ar fi schimbat, poate atunci…

Dar singurele schimbări care interveniseră contraziceau crezul lui de o viaţă şi dacă el ucisese degeaba până atunci, trebuia să ucidă mai departe cu speranţa că va ajunge undeva? Încotro ducea drumul ăsta? Dacă exista un Dumnezeu, o credinţă şi o lege, atunci…

Dar trebuia să creadă şi el în ceva. Se uită la ceas. Încă patru ore… Avea o misiune de îndeplinit. În asta trebuia să creadă.

Au venit cu maşina, în loc să ia elicopterul. Elicopterele atrăgeau prea mult atenţia şi poate aşa nimeni nu avea să observe. Pentru şi mai multă discreţie, maşinile intrară prin aripa dreaptă. Adler, Clark şi Chavez pătrunseră în Casa Albă, la fel ca Jack în prima lui noapte, zorit de cei de la Serviciile Secrete şi ei reuşiră să ajungă fără să fie văzuţi de presă. Biroul Oval era puţin cam aglomerat. Goodley şi cei doi Foley erau acolo şi, desigur, Arnie.

— Cum e garnitura avionului cu reacţie, Scott? îi întrebă Jack primul, întâlnindu-l la uşă.

— Dacă e marţi, e Washington, îi răspunse ministrul.

— Dar nu e marţi, făcu observaţia Goodley, fără să se prindă.

— Atunci presupun că garnitura e destul de proastă.

Adler luă loc şi îşi aduse notiţele. O stewardesă de la marină aduse cafeaua, combustibilul Washingtonului. Toţi cei întorşi din noua republică unită luară câte o ceaşcă.

— Vorbeşte-ne despre Daryaei! ordonă Ryan.

— Pare sănătos fizic. Puţin obosit, admise Adler. Biroul lui era destul de curat. A vorbit încet, dar el n-a fost niciodată omul care să ridice vocea în public, din câte ştiu. Interesant e că tocmai sosea în oraş cam în acelaşi timp cu venirea noastră.

— Hm? făcu Ed Foley, ridicându-şi privirea din foi.

— Da, a venit cu un avion cu reacţie comercial, un Gulfstream, raportă Clark. Ding a făcut câteva poze.

— Deci omul mai zburdă. Cred că se explică, observă POTUS.

În mod bizar, Ryan se putea identifica cu problemele lui Daryaei. Nu erau aşa diferite de ale lui, deşi metodele iranienilor erau cu totul altele.

— Personalul se teme de el, adăugă Chavez impulsiv. E ca într-un film cu nazişti din al doilea război mondial. Personalul din biroul alăturat era destul de înţepenit. Dacă s-ar fi răstit cineva la ei ar fi sărit până-n tavan.

— Sunt de acord, spuse Adler, netulburat de întrerupere. S-a comportat cu mine cu maniere de modă veche, liniştit, cu multe platitudini, lucruri de genul ăsta. Fapt e că nu a spus nimic cu adevărat semnificativ, nici de bine, nici de rău. Doreşte să aibă relaţii cu noi în continuare. Spune că vrea pace pentru toată lumea. Chiar a

făcut aluzie la o oarecare bunăvoinţă şi faţă de Israel. În cea mai mare parte a întrevederii, mi-a ţinut prelegeri despre cât de paşnici sunt el şi religia lui. A pus accent pe valoarea petrolului şi a relaţiilor comerciale care decurg de aici pentru toţi cei implicaţi. Nici o surpriză la capitolul ăsta.

— Bine, spuse preşedintele. Iar limbajul trupului?

— Părea foarte încrezător, foarte sigur. Îi place unde a ajuns.

— Are şi de ce…

Era din nou Foley.

Adler încuviinţă.

— Aşa e. Dacă ar trebui să-l descriu într-un cuvânt aş spune „senin”.

— Când l-am întâlnit acum câţiva ani, îşi aminti Jack, era agresiv, ostil, căutându-şi duşmani, lucruri de genul ăsta.

— Nimic din toate astea azi-dimineaţă.

Ministrul se opri şi se întrebă dacă mai era aceeaşi zi. Probabil că da, hotărî el.

— Cum spuneam, era senin, dar la întoarcere domnul Clark aici de faţă a pus o problemă.

— Anume? întrebă Goodley.

— Au oprit detectorul de metale.

John scoase din nou lănţişorul şi i-l înmână preşedintelui.

— Ai făcut nişte cumpărături?

— Păi, toată lumea voia ca eu să fac o plimbare prin zonă, le aminti el celor de faţă. Ce loc putea fi mai indicat decât o piaţă?

Clark povesti mai departe incidentul cu bijutierul, în timp ce POTUS examina lănţişorul.

— Dacă el vinde lucruri de-astea cu şapte sute de dolari, poate ar trebui să-i luăm toţi adresa. A fost un incident izolat, John?

— Şeful de post francez m-a însoţit. A spus că tipul ăla era destul de reprezentativ.

— Deci? întrebă van Damm.

— Deci poate Daryaei nu prea are de ce să fie aşa de senin, sugeră Scott Adler.

— Oamenii de felul ăsta nu ştiu mereu ce gândesc ţăranii, se gândi şeful statului-major.

— Asta l-a tras în jos şi pe şah, îi spuse Ed Foley. Iar Daryaei este unul dintre cei care au contribuit la căderea lui. Nu prea cred că e posibil să fi uitat în mod special această lecţie… Iar noi ştim că el încă îi elimină pe cei care calcă strâmb.

D.C.I.-ul se întoarse să-l privească pe ofiţerul de campanie din subordinea lui.

— Asta a fost una bună, John.

— Lefevre, un agent francez, mi-a spus de două ori că nu prea ne

pricepem să luăm pulsul străzii acolo. Poate doar mă aburea, continuă Clark, dar nu cred.

— Ştim că acolo există disidenţă. Mereu a existat, spuse Ben Goodley.

— Dar nu ştim cât de puternică e...

Era iarăşi Adler.

— În concluzie, cred că avem de-a face cu un om care vrea să pară senin cu un motiv. A avut două luni liniştite. A doborât un adversar foarte important. Are câteva probleme interne a căror gravitate trebuie să o evaluăm. Tot merge în Irak, am văzut asta. Pare obosit. Are personalul tensionat. Aş zice că acum are farfuria plină. Bun, mi-a spus că doreşte pace. Aproape că l-am crezut. Cred că are nevoie de timp să consolideze ce are. Clark, aici de faţă, îmi spune că preţurile la mâncare sunt mari. Asta e o ţară bogată în sine, iar Daryaei poate linişti lucrurile jucând cartea succesului lui politic şi să transforme asta cât mai curând într-un succes economic. Să pui mâncare pe masă nu face rău nimănui. Deocamdată, el are nevoie să aibă grijă înăuntru, nu afară.

— Deci cred că e posibil să avem o portiţă aici, trase concluzia ministrul.

— Să extindem relaţiile de prietenie? întrebă Arnie.

— Cred că ar fi bine să păstrăm legătura informal şi discret pentru moment. Pot găsi pe cineva care să se ocupe de întrevederi. Şi după aceea vedem cum evoluează lucrurile.

Preşedintele încuviinţă.

— Bravo, Scott. Acum cred că am face bine să te îmbarcăm urgent spre China.

— Când e plecarea? îl întrebă ministrul cu o expresie suferindă.

— Vei avea un avion mai mare de data asta, îi promise preşedintele.

41
HIENELE

ACTORUL simţi cum roţile de aterizare principale se loviră de pământ în aeroportul Dulles International. Senzaţia fizică nu reuşi să-i alunge cu totul îndoielile, dar îl anunţă că venise vremea să le lase la o parte. Trăia într-o lume cu spirit practic. Rutina înregistrării era... pur şi simplu, doar o rutină.

— V-aţi întors atât de repede? îl întrebă ofiţerul de la Imigrări, plesnind uşor filele paşaportului până la ultima viză.

— *Ja, doch,* îi răspunse ACTORUL în conformitate cu identitatea sa germană. Poate o să-mi iau un apartament aici în curând.

— Preţurile la Washington sunt destul de mari, îl informă bărbatul, ştampilând din nou paşaportul. Vă dorim şedere plăcută, domnule!

— Vă mulţumesc!

Nu era ca şi cum avea de ce să se teamă. Nu avea la el nimic ilegal, în afara gândurilor lui şi ştia că cei de la siguranţa americană nu făcuseră niciodată vreun rău semnificativ unui grup terorist, dar această excursie era deosebită, chiar dacă numai el ştia asta în timp ce mergea prin mulţime în terminal. Ca şi înainte, nimeni nu avea să-l aştepte. Avea o întâlnire la care el avea să fie ultimul sosit. Era mai important decât oricare alt membru al echipei, închirie iarăşi o maşină şi merse către Washington, uitându-se mereu în oglindă, ieşind intenţionat pe unde nu trebuia şi urmărind să vadă dacă era cineva după el când se întoarse pe drumul care trebuia. Drumul era liber. Dacă-l urmărea cineva, atunci o făcea sub o acoperire aşa de sofisticată, încât, oricum, nu avea nici o şansă de supravieţuire. Ştia cum mergeau lucrurile astea: mai multe maşini, chiar un elicopter, două, dar o asemenea investiţie de timp şi resurse nu se făcea decât dacă adversarii ştiau aproape totul, era nevoie de timp să organizeze asta şi asta putea însemna o infiltrare profundă a C.I.A.-ului american în grupul lui. Israeliţii erau capabili de aşa ceva sau cel puţin de asta se temeau toţi cei din mişcarea teroristă, dar de-a lungul anilor un proces de tip darwinian pusese capăt vieţii celor neglijenţi; Mossadul israelian n-a îngălbenit de frică niciodată la vederea sângelui islamic şi dacă ar fi fost descoperit de agenţia aceea, ar fi fost mort de mult. Sau aşa îşi spunea el, urmărind încă totul în oglinda retrovizoare pentru că aşa reuşise el să rămână în viaţă.

Pe de altă parte, îl amuza teribil că această misiune nu ar fi fost posibilă fără evrei. Grupurile teroriste islamice existau şi în America, dar funcţionau sub semnul amatorismului. Erau un fel de mişcare

religioasă declarată. Se întâlneau în locuri cunoscute. Vorbeau între ei. Puteau fi văzuţi, observaţi şi identificaţi ca fiind altfel decât ceilalţi peşti din oceanul lor adoptiv. Şi dup-aia se mai şi întrebau cum de au fost prinşi. Fraieri, se gândi ACTORUL. Dar serveau şi ei un scop. Prin faptul că erau la vedere, atrăgeau atenţia şi F.B.I.-ul american avea un număr limitat de active. Oricât de bune ar fi fost serviciile de spionaj, erau în acelaşi timp instituţii umane şi oamenii aveau tendinţa de a se ocupa doar de lucrurile care erau la îndemână.

În Israel învăţase asta, aşa erau vremurile. Înainte de căderea şahului, propriul lui serviciu de spionaj, Savak-ul, a fost instruit de Mossadul israelit şi nu toţi membrii Savak-ului au fost executaţi la venirea noului regim islamic. Meseria pe care o învăţaseră au preluat-o şi cei de genul ACTORULUI şi, de fapt, era uşor de învăţat. Cu cât era mai importantă misiunea, cu atât era nevoie de mai multă prudenţă. Dacă voiai să nu fi observat, atunci trebuia să te ascunzi cameleonic în decor. Într-o ţară seculară, nu te arăta prea pios. Într-o ţară creştină sau iudaică, nu trebuie să pari un islamic. Într-o naţie care a învăţat să nu aibă încredere în cei din Orientul Mijlociu, arată că eşti din altă parte a lumii sau şi mai bine, când se iveşte prilejul, urmează moda. Da, *de acolo* vin, dar sunt creştin, sau baha'i, sau kurd, sau armean – şi *ei* mi-au persecutat familia cu cruzime şi de aceea am venit în America, ţara tuturor posibilităţilor, să cunosc adevărata libertate. Iar dacă urmai aceste reguli simple, şansa era destul de mare, căci America ţi-o înlesnea. Această ţară încuraja străinii cu o deschidere care-i amintea ACTORULUI de rigiditatea pe care legea ospitalităţii o avea în propria lui cultură.

Şi iată-l în tabăra inamicului său, îndoielile-i păleau, iar bucuria că se afla aici îi accelera bătăile inimii şi îl făcea să zâmbească. Era, într-adevăr, cel mai bun din branşa lui. Israeliţii, care-l instruiseră la mâna a doua, nu reuşiseră nici să se apropie de el, iar dacă ei n-au reuşit, nici americanii nu puteau. Nu trebuia decât să fi atent că în fiecare echipă de trei era unul ca el, nu chiar la fel de experimentat, dar pe aproape. Era în stare să închirieze o maşină şi să conducă în siguranţă, să fie politicos şi prietenos cu toţi ce-i ieşeau în cale. Dacă îl oprea o maşină a poliţiei, ştia să fie plin de căinţă şi să se scuze, să întrebe unde greşise, să roage apoi să fie îndrumat, pentru că oamenii îşi aminteau ostilitatea mult mai bine decât prietenia. Ca şi munca unui medic sau a unui inginer, sau a oricărui individ respectabil. Era uşor dacă erai atent.

ACTORUL sosi la prima lui destinaţie, un hotel de nivel mediu la periferia Annapolisului şi se înregistra sub numele lui de acoperire, Dieter Kolb. Americanii erau aşa naivi! Chiar şi poliţiştii lor credeau că toţi musulmanii sunt arabi, fără să-şi amintească despre Iran că este o ţară ariană, adică aceeaşi identitate etnică pe care Hitler o revendica

pentru naţia lui. Merse la el în cameră şi se uită iar la ceas. Dacă totul mergea conform planului, în două ore aveau să se întâlnească. Pentru a fi mai sigur, sună la unul dintre numerele de la 1 la 800 pentru liniile aeriene respective şi întrebă de zborurile care veneau. Toate sosiseră la timp. Era posibil să apară o problemă la vamă, sau să fie traficul aglomerat, dar planul anticipase toate astea. Era un plan atent conceput.

Erau deja pe şoseaua către următoarea lor destinaţie, adică Atlantic City, în New Jersey, unde era un imens centru de întruniri. Diversele modele noi şi prototipurile erau acoperite cu huse care să le protejeze finisajul, majoritatea fiind remorci auto convenţionale, doar câteva în remorci acoperite cum aveau cei de la curse. Unul dintre reprezentanţii fabricantului revedea comentariile scrise de mână pe care compania lui le solicitase de la oamenii care se opriseră să se uite la produsele lor. Bărbatul îşi şterse ochii cu mâna. Afurisită durere de cap. Nădăjduia că nu luase vreo boală. Şi-l şi durea. Asta păţeai dacă stăteai toată ziua chiar lângă aparatul de aer condiţionat.

Telegrama oficială nu surprinse pe nimeni. Ministrul american solicitase să se consulte oficial cu guvernul lui pentru a discuta probleme de interes comun. Zhang ştia că nu avea cum să evite aşa ceva şi cu atât mai bine să-l primească prieteneşte, protestând nevinovat şi întrebând delicat dacă preşedintele american s-a exprimat greşit pur şi simplu sau a anunţat schimbarea politicii tradiţionale a Statelor Unite la conferinţa de presă. Numai această problemă şi i-ar fi dat de lucru lui Adler pentru câteva ore, îşi imagina el. Americanul se va oferi probabil să fie un intermediar între Beijing şi Taipei, să facă un du-te-vino între cele două oraşe cu speranţa că va domoli lucrurile. Asta ar fi fost foarte folositor.

Pentru moment, exerciţiile continuau, chiar dacă într-un respect mai mare pentru spaţiul neutru dintre cele două rânduri de forţe. Focul mai ardea, dar mocnit. Republica Populară, explicase deja ambasadorul de la Washington, nu făcuse nimic greşit, nu trăsese prima şi nu dorea să înceapă ostilităţile. Problema era cu provincia rebelă şi, dacă măcar America ar consimţi la soluţia evidentă a problemei, că este o singură Chină, atunci situaţia ar fi rezolvată şi încă repede.

Dar America abordase de multă vreme o politică fără sens pentru ambele state implicate, vrând relaţii de prietenie şi cu Beijingul şi cu Taipeiul, tratând-o pe cea din urmă ca pe naţia mai mică ce era, dar care nu dorea să facă ceea ce se impunea logic. În loc de asta, America spunea că da, era numai o Chină, dar că aceea nu avea dreptul să-şi impună puterea asupra „celeilalte” Chine, care, potrivit

politicii americane oficiale, nu exista, de fapt. Asta da consecvenţă americană! Va fi aşa o plăcere să îi atragă atenţia lui Adler asupra acestui fapt.

— Republica Populară are plăcerea să-i ureze bun venit domnului ministru Adler în interesul păcii şi stabilităţii din regiune.

„Zău dacă nu-i drăguţ din partea lor!” îşi spuse Ryan, care la ora 21.00 încă mai era în biroul său, întrebându-se pe ce canal s-or fi uitând copiii în lipsa lui. Îi dădu înapoi lui Adler mesajul.

— Eşti absolut sigur că ei au făcut-o? îl întrebă ministrul pe amiralul Jackson.

— Dacă mă mai uit o singură dată pe casetă se rupe banda.

— Ştii, uneori oamenii mai dau greş.

— Domnule ministru, nu este cazul aici, spuse Robby, întrebându-se dacă va mai trebui *iar* să se uite pe înregistrare. Şi ei fac de ceva vreme exerciţii cu flota.

— Da? întrebă Ryan.

— Într-o asemenea măsură, încât probabil că s-au uzat până acum. Nu sunt atât de buni la exerciţii de întreţinere ca noi. Pe lângă asta, mai folosesc şi mult combustibil. E prima oară când îi vedem făcând asta pentru flotă. De ce fac situaţia şi mai încordată? Acest avion doborât mi se pare ca o scuză foarte bună să se oprească momentan, să de întoarcă înapoi în port şi să-şi spună că au spus ce au avut de spus.

— Mândrie naţională, sugeră Adler. Să îşi protejeze imaginea.

— Ei bine, de atunci au mai redus din operaţiuni într-o oarecare măsură. Nu s-au mai apropiat de linia pe care v-am arătat-o. Taiwanezii sunt acum în alertă de gradul unu. La naiba, poate asta-i tot, opină J-3! Nu ataci un inamic furios. Mai întâi îl laşi să se relaxeze.

— Rob, spuneai că un atac adevărat nu e posibil, zise Ryan.

— Jack, necunoscându-le intenţiile, trebuie să mă orientez după intuiţie. Ar putea să pună la cale o luptă serioasă în strâmtoare, iar, dacă ar face-o probabil că ar ieşi învingători. Poate asta ar fi o presiune politică suficientă asupra Taiwanului, încât să-l forţeze să facă vreo concesie majoră. Au omorât oameni, le reaminti Jackson celorlalţi doi. Nu e nici o îndoială că valoarea unei vieţi omeneşti în ochii lor nu e acelaşi lucru ca pentru noi, dar atunci când omori oameni, mai treci o linie invizibilă şi ei ştiu ce înseamnă asta pentru noi.

— Mutaţi portavionul mai sus, spuse Adler.

— De ce, Scott?

— Domnule preşedinte, îmi oferă o carte pe care să o pun pe masa de joc. Arată că luăm lucrurile în serios. Aşa cum ne spunea amiralul Jackson, chiar luăm în serios pierderile de vieţi omeneşti, cât se poate de serios, iar ei va trebui să accepte că nu vrem şi nu putem permite

ca lucrurile să meargă mai departe.

— Şi dacă ei vor face presiuni oricum... dacă mai e un „accident” care ne-ar putea implica?

— Domnule preşedinte, acelea sunt operaţiuni, asta e treaba mea. Vom trage nava *Ike* în partea de est a insulei. Atunci nu vor putea ajunge la ea din greşeală. Va trebui să treacă de trei centuri de apărare pentru a face asta: strâmtoarea, apoi, chiar Taiwanul şi, apoi, de zidul pe care-l ridică comandantul echipei de luptă. Aş mai putea să pun un *Aegis* la capătul strâmtorii să avem acoperire radar a întregului coridor. Asta în cazul în care ne ordonaţi să mutăm vasul *Ike.* Avantajul pentru Taiwan, păi, patru escadrile de avioane de vânătoare şi acoperire radar... Asta ar trebui să-i facă să se simtă mai în siguranţă.

— Ceea ce mi-ar permite să joc mai puternic dacă fac naveta, conchise ministrul.

— Dar asta tot lasă neacoperit Oceanul Indian. N-am mai făcut asta de mult.

Cei doi observară că Robby se tot întorcea la aspectul ăsta.

— Mai e altceva în zonă? întrebă Jack. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să ştie asta dinainte.

— Un crucişător, *Anzio*, două distrugătoare, plus două fregate care păzesc un grup de reaprovizionare cu baza la Diego Garcia. Nu lăsăm niciodată Diego neacoperit în privinţa vaselor de război, nu cu toate vasele plasate acolo dinainte. Avem şi un submarin clasa 688 în zonă. E destul ca să însemne ceva, dar nu suficient pentru a da impresia de putere. Domnule Adler, înţelegeţi ce înseamnă un portavion.

Ministrul încuviinţă.

— Oamenii le iau în serios. Tocmai de aceea cred că avem nevoie să nu fie în preajma Chinei.

— Argumentele lui sunt bune, Rob. Unde se află e acum?

— Între Australia şi Sumatra, ar trebui să se apropie acum de Strâmtoarea Sunda. Exerciţiul SOUTHERN CUP ar trebui să simuleze un atac al indienilor asupra coastei nord-vestice. Dacă-l mutăm acum, ar putea ajunge în Formosa în patru zile şi vreo două ore.

— Atunci ordonaţi să meargă acolo, Rob, cu toată viteza.

— Am înţeles, să trăiţi, confirmă Jackson, dar îndoiala încă i se mai citea pe chip.

Făcu semn spre telefon şi, dând din cap, telefonă la Centrul Naţional de Comandă Militară.

— Sunt amiralul Jackson de la Autoritatea de Comandă. Puneţi în aplicare planul GREYHOUND BLUE. Confirmă asta, colonele.

Robby asculta şi încuviinţă.

— Foarte bine, mulţumesc.

Se întoarse către preşedinte.

— Bun, *Ike* se va îndrepta spre nord în circa zece minute şi va merge cu toată viteza spre Taiwan.

— Aşa de repede? se recunoscu impresionat preşedintele.

— Miracolul mijloacelor moderne de comunicare. Şi am trimis deja ordine de alertă amiralului Dubro. Nu va fi o mişcare secretă. Grupul de luptă va trece prin mai multe canioane, iar oamenii vor observa, îi avertiză el.

— Un comunicat oficial n-ar fi rău, spuse Adler. Am mai făcut asta.

— Iată, acum e rândul tău să-ţi joci cartea în Beijing şi Taipei, spuse Ryan, după ce dăduse un alt ordin executiv, dar preocupat întru câtva de faptul că Robby nu era prea încântat.

Problema cu adevărat dificilă era combustibilul. Un grup de reaprovizionare pentru flotă trebuia de asemenea mutat acolo, pentru a reumple buncărele vaselor de escortă nenucleare ale lui *Eisenhower.*

— Vei lăsa să răsufle că ştim de atacul aviatic?

Adler dădu din cap:

— Nu, sigur că nu. E mai neliniştitor pentru ei să creadă că nu ştim.

— Da? făcu surprins preşedintele.

— După aceea voi decide când „aflăm”, şefule şi atunci joc cu alte cărţi, pe care le pot face foarte valoroase.

Se întoarse şi zise:

— Amirale, nu subestima inteligenţa inamicului tău. Diplomaţii ca mine nu sunt aşa pricepuţi la aspectele tehnice ale muncii voastre. Asta e valabil şi pentru cei din alte ţări. Multe dintre capacităţile noastre le sunt necunoscute.

— Au agenţi care să-i ţină la curent, obiectă Jackson.

— Şi crezi că îi ascultă mereu? Noi aşa facem?

J-3 clipi în urma lecţiei şi o puse deoparte să o consulte în viitor.

Se întâmplă într-un *mall*, o invenţie americană care părea făcută pentru operaţiuni secrete, cu intrările ei nenumărate, cu oameni care se agită şi o anonimitate aproape perfectă. Prima întâlnire nu fu chiar una în adevăratul sens al cuvântului. Fu doar un contact vizual şi de la o distanţă de cel puţin zece metri, în timp ce grupurile hoinăreau unul pe lângă altul. În loc de întâlnire, fiecare dintre subgrupuri le numără pe celelalte, confirmându-şi identitatea vizual şi, apoi, toate verificară dacă ceilalţi nu erau urmăriţi. După toate astea, se întoarseră la camerele lor de hotel. Adevărata întâlnire avea să aibă loc a doua zi.

ACTORUL era mulţumit. Îndrăzneala fără seamăn a planului era cu adevărat incitantă. Nu era vorba de sarcina relativ simplă de a scoate erou-martir pe un nenorocit dintr-un bombardament, se corectă, în Israel, iar frumuseţea consta în faptul că dacă unul dintre grupuri era observat, inamicul nu putea risca să-l ignore. Iată că puteai să-ţi

forţezi duşmanul să-şi arate faţa şi cu atât mai frumos cu cât trebuia să o facă într-un moment în care nici unul dintre oamenii tăi nu făcuse nimic mai mult decât să intre în ţară cu paşaport fals.

La naiba cu îndoielile, îşi spuse conducătorul operaţiunii. Era frumuseţea absolută de a fi pregătit să intri chiar în gura lupului şi asta era ceea ce-l ţinea în afacerile teroriste. Chiar în gura lupului? zâmbi uitându-se la maşini când traversă parcarea. Chiar lângă puii de lup.

— Deci ce vei face? întrebă Cathy în întuneric.

— Scott pleacă în China mâine dimineaţă, răspunse Jack, stând în pat, alături de soţia lui.

Oamenii ziceau că preşedintele Statelor Unite este cel mai puternic om din lume, dar, la sfârşitul fiecărei zile, exercitarea acelei puteri îi extenua. Chiar când lucra la Langley, când în fiecare zi se schimba ceva, nu-l epuizase atât de tare.

— Şi ce să le spun?

— Încearcă să-i linişteşti, să dezamorsezi conflictul.

— Eşti sigur că au făcut intenţionat…

— Da. Robby e sigur, cam cât eşti şi tu de sigură pe diagnosticul tău, îi confirmă soţul cu privirea în tavan.

— Şi vom negocia cu ei? îl întrebă CHIRURGUL.

— N-avem de ales.

— Dar…

— Draga mea, uneori… pe naiba, de cele mai multe ori când un stat naţional comite crime, scapă! Eu ar trebui să am în vedere „imaginea de ansamblu”, „problemele mai generale” şi chestiile de genul ăsta.

— Asta-i oribil, spuse Cathy.

— Da, fără îndoială. Trebuie să joci după regulile jocului. Dacă greşeşti, suferă mai mulţi. Nu te poţi adresa unui stat naţional cum o faci cu un criminal. Acolo sunt mii de americani, oameni de afaceri şi aşa mai departe. Dacă exagerez, unii ar putea păţi ceva, apoi conflictul escaladează şi situaţia devine şi mai gravă, îi explică POTUS.

— Ce poate fi mai grav decât să omori oameni? spuse soţia lui, care era medic.

Jack nu avea un răspuns la asta. Ajunsese să accepte faptul că nu avea răspuns la toate la conferinţa de presă, sau nu pentru toţi oamenii şi nici măcar pentru propriul personal. Acum nu avea răspunsul la o singură întrebare a soţiei, o întrebare simplă şi logică. Era cel mai puternic om din lume? Sigur că da. Şi cu acest gând se stinse încă o zi la numărul 1600, pe Pennsylvania Avenue.

Toţi oamenii importanţi mai erau neatenţi, o eventualitate pe care slaba creativitate a unui popor precaut o făcea probabilă. Oficiul pentru recunoaşterea naţională muncea din greu pentru a urmări

ambele zone. Fiecare trecere în recunoaştere a sateliţilor de dincolo de Orientul Mijlociu şi acum şi din Strâmtoarea Formosa se transforma într-un număr impresionant de imagini, mii de imagini pe care specialiştii în decodarea lor trebuia să le examineze una câte una în noua lor clădire din apropierea aeroportului Dulles.

Nu era decât o sarcină în plus pe care nu o putea rezolva calculatorul. Starea de alertă a armatei noii republici islamice devenise o prioritate absolută pentru guvernul american, ca parte evaluările serviciilor naţionale de informaţii ce erau pregătite acum după ordinele Casei Albe. Asta însemna că întreaga atenţie a echipei se concentra asupra acelei probleme, iar pentru celelalte erau chemaţi mai mulţi oameni să lucreze suplimentar. Aceştia urmăreau non-stop fotografiile care le veneau din China pe calculator. Dacă Republica Populară urma să facă un pas militar adevărat, atunci asta s-ar fi văzut în multe imagini. Trupele Armatei Populare de Eliberare ar fi ieşit să se antreneze şi să-şi pună la punct echipamentul, sau să-şi încarce tancurile în trenuri, iar zonele de parcare ar fi arătat altfel. La aripile avioanelor s-ar fi văzut rachete. Lucrurile de genul ăsta ieşeau la iveală într-o fotografie din satelit. Şi mai multă atenţie fu acordată reperării vaselor de pe mare, ceea ce era mult mai greu, întrucât nu aveau localizări fixe. America încă mai avea la înălţime trei sateliţi care luau fotografii, fiecare urmărind câte două treceri pe zi în zona de interes şi erau puse aşa încât erau puţini „timpi morţi”. Asta îi făcea pe tehnicieni să simtă că lucrurile sunt sub control. Aveau un flux de date continuu care să le confirme estimările şi să-şi facă astfel datoria faţă de preşedinte şi ţară.

Dar nu puteau urmări totul pretutindeni, iar unul dintre locurile care le-au scăpat era Bombay-ul, cartierul general de vest al flotei indiene. Orbitele sateliţilor KH-11 ai americanilor erau bine definite, la fel şi orarul lor. Chiar după ce ultimul satelit a scanat zona, în timp ce celălalt satelit nou era în partea cea mai îndepărtată a lumii, urma o fereastră de patru ore, care avea să se încheie cu trecerea pe deasupra a celui mai vechi trio şi pe care te puteai baza cel mai puţin. Din fericire, asta coincidea cu o maree puternică.

La naiba. Reprezentantul Cobra se trezi, simţindu-se puţin agitat. Îi trebui câteva secunde să se orienteze. Alt motel, alt oraş, altfel dispuse becurile în cameră. Bâjbâi după întrerupător, apoi îşi puse ochelarii şi, cu ochii pe jumătate închişi din pricina luminii ce-l deranja, îşi găsi geanta. Da. Trusa de ras. O luă în baie, dezlipi folia de protecţie de pe pahar şi îl umplu cu apă pe jumătate. Apoi desfăcu flaconul cu aspirine, cu sistemul de deschidere care să-i împiedice pe copii să-l deschidă, scoase două tablete şi le luă. N-ar fi trebuit să bea toată berea aia după masă, îşi spuse reprezentantul de vânzări, dar

făcuse o afacere destul de bună cu vreo doi profesionişti de la club şi berea era întotdeauna un stimulent bun în afacerile privind golful. Dimineaţa se va simţi mai bine. Un fost profesionist care mergea în turnee nu fusese destul pentru el, acum era reprezentant de vânzări al unui producător de succes. Ce naiba, se gândi, întorcându-se în pat încă mai avea un handicap mai puţin, ritmul era mai lejer şi-şi câştiga existenţa destul de bine, la care se mai punea şi faptul că putea să joace un curs nou practic săptămânal, cu atât mai bine pentru a-şi pune în valoare produsele. Nădăjduia că aspirina îşi va face efectul. Micul dejun era la 8.30.

STORM TRACK şi PALM BOWL fură contactaţi prin cablul de comunicare cu fibră optică, cel mai indicat pentru a-şi transmite informaţii. Un alt exerciţiu de instrucţie îi aştepta în fostul Irak şi ăsta nu mai era un C.P.X. Trei corpuri mari de armată ale unităţilor integrate irakiene şi iraniene erau pe câmpul de luptă. Radiourile de ghidare îi duceau la o distanţă destul de mare de graniţele cu Arabia Saudită şi Kuwait, aşa încât activitatea lor nu implica nici un pericol deosebit, dar trupele ELINT ascultau atent pentru a-şi da seama de nivelul de pricepere al comandanţilor care mutau tancurile şi vehiculele de infanterie peste graniţă, pe câmpiile sterpe de la sud-est de Bagdad.

— Iată şi veşti bune, domnule maior! spuse locotenentul american, dându-i un telex. Efectivele ce se ocupau de noua republică islamică făcuseră ceva bun, ca niciodată.

La două sute de mile la nord vest de Kuwait, într-un loc la şapte kilometri în sudul „bermei”, de fapt o dună artificială, care marca graniţa dintre regat şi republică, camionul se oprise. Echipajul coborî, ataşă extensia la rampa de lansare şi alimentară zbârnâitul lui *Predator.* Dar „zbârnâit” era un termen demodat. Această miniaeronavă era un vehicul aerian grosolan, sau U.A.V., albastru-cenuşiu, un spion cu elice. Trecură vreo douăzeci de minute până i-au ataşat aripile, până au făcut nişte verificări la partea electronică şi i-au încălzit motorul, iar atunci când a fost lansat, zgomotul motorului se stinse rapid în timp ce urca la altitudinea obişnuită pentru el şi se îndrepta spre nord.

Produsul a trei decenii de cercetare, *Predator* era aproape nevăzut, greu de detectat cu radarul datorită dimensiunilor sale mici, includerii în construcţia lui a unui material care absorbea undele radar şi a faptului că viteza lui era atât de mică, încât radarele moderne computerizate, chiar dacă îl detectau, îl clasificau drept pasăre şi îl ştergeau din raza operatorului. Vopseaua de pe fuzelaj avea aceeaşi materie antitensiune ohmică pe care îl folosea marina. Era şi urât şi predispus la agăţarea pe suprafaţa lipicioasă a oricăror obiecte care

veneau în contact cu el, era nevoie ca tehnicienii să-l cureţe de fiecare dată, dar pe fundalul cerului culoarea se distingea extrem de greu. Înarmat doar cu o cameră video, el se înălţa până la trei mii de metri şi călătorea spre nord sub controlul unei alte echipe din STORM TRACK, cel mai indicat pentru a nu pierde din ochi exerciţiile desfăşurate în republică. Tehnic, era o violare a suveranităţii noului stat, dar un kilogram de explozibil la bordul lui îi asigura că dacă aterizarea se făcea în alt loc decât unde trebuia, nimeni n-ar fi putut spune ce fusese. O antenă direcţională trimitea imaginile luate de camera video receptorilor din regat.

Conexiunea prin fibră optică transmitea mai departe acelaşi semnal la PALM BOWL şi, când o femeie de la USAF deschise monitorul din cameră, putură să vadă un peisaj fără ceva deosebit, în timp ce *Predator* era teleghidat către destinaţie de operatorii săi.

— E bine de văzut dacă ei ştiu ce fac, spuse locotenentul către maiorul Sabah.

— Ar fi mai bine dacă nu ştiu, răspunse îngândurat ofiţerul kuwaitian.

Alţi membri ai familiei lui, în sens larg, erau din ce în ce mai îngrijoraţi. Era destul, se gândi maiorul, că armata ţării lor se apropia discret de un stadiu de pregătire foarte bună. Ca şi saudiţii, cetăţenii Kuwaitului se adunaseră entuziaşti să manevreze cel ma bun echipament pe care şi-l permitea ţara lor mică, dar bogată, numai că, spre deosebire de verii lor saudiţi, ei aveau experienţa faptului de a fi fost cuceriţi. Mulţi dintre ei şi-au pierdut rude, iar o trăsătură a acestei părţi a lumii era păstrarea amintirilor pentru multă vreme. Din această cauză ei se antrenau cu un scop. Nu ajunseseră încă la nivelul americanilor care-i instruiseră sau al israeliţilor care menţineau o distanţă dispreţuitoare, maiorul Sabah o ştia foarte bine. Compatrioţii lui au învăţat, mai întâi de toate, să tragă. Distruseseră cel puţin o ţeavă la fiecare tanc numai din plăcerea de a-şi însuşi această nouă deprindere şi trăseseră salve adevărate, nu doar de instruire, salvele de război aveau o traiectorie mai dreaptă şi mai lungă. Astea constituiau atât un hobby distractiv, cât şi o deprindere necesară pentru supravieţuirea naţiei. Capabili acum să lovească ţinta, sarcina lor curentă era să înveţe să manevreze armele şi să tragă din mers. Din nou, nu erau încă în stare să facă asta bine, dar învăţau. Criza existentă a pus accent pe instructajul lor şi, în momentul ăsta, compatrioţii lui îşi părăseau birourile din bănci, afacerile cu petrol sau comerţul pentru a-şi ambala vehiculele. O echipă de consilieri americani avea să-i ducă din nou pe teren, să le dea o problemă de luptă şi să le urmărească acţiunile. Deşi, pe de-o parte, maiorul era îndurerat de faptul că ai săi compatrioţi, mulţi dintre ei chiar rude, nu erau pregătiţi, pe de altă parte era un motiv de mândrie că ei se

străduiau din răsputeri. Aşa inteligent cum era, nu-i trecu totuşi niciodată prin minte cât de mult semăna armata lui cu modelul israelit: civili care învăţau să lupte ţineau cont de lecţia nemiloasă de a nu fi fost pregătiţi când fusese nevoie.

— SPADASINUL s-a trezit, auzi în căşti Andrea Price. Erau în bucătărie, comandantul de la supraveghere cu subordonaţii săi, stând în picioare şi sorbindu-şi cafeaua în jurul unei tejghele de oţel inoxidabil folosită pentru pregătirea mesei.

— Roy?

— Încă o zi de rutină, spuse agentul special Altman. În dimineaţa asta are programate trei proceduri, apoi un curs pentru nişte medici spanioli după-amiază, de la Universitatea din Barcelona, zece în total, opt bărbaţi şi două femei. Le-am verificat numele la poliţia spaniolă. Sunt curaţi. Nu au fost raportate pericole deosebite pentru CHIRURG. Pare o zi oarecare la birou.

— Mike? îl întrebă ea pe agentul special Michael Brennan, agent principal pentru Jack jr.

— Păi, STOP RAPID are azi un test din prima perioadă la biologie şi ore de base-ball după şcoală. Mânuieşte destul de bine mânuşa, dar la lovitura cu bâta mai trebuie să lucreze, adăugă agentul. Altminteri, nimic nou.

— Wendy? Agentul special Gwendolyn Menit era agent principal pentru Sally Ryan.

— UMBRA are examen la chimie la ora a treia de azi. Arată un interes tot mai mare pentru Kenny. E un puşti drăguţ, i-ar trebui o cravată nouă şi să se tundă. Ea se gândeşte să intre în echipa de fete la hochei.

Câteva figuri tresăriră la auzul veştii. Cum poţi să protejezi pe cineva care-i urmărit de adolescenţi cu crose în mâini?

— Spune-ne din nou cum e familia lui Kenny, întrebă Price.

Nici ea nu putea ţine minte totul.

— Şi mama şi tatăl sunt avocaţi, se ocupă mai mult de domeniul taxelor.

— UMBRA ar trebui să aibă gusturi mai bune, observă Brennan spre amuzamentul general din jurul mesei.

El era glumeţul grupului.

— Există un potenţial pericol în privinţa asta, Terry.

— Hm? Cum?

— Dacă POTUS mai trece o lege privind taxele, au băgat-o pe mânecă.

Andrea Price mai bifă un punct de pe lista ei de dimineaţă.

— Don?

— Zi obişnuită, Crayon. Încă sunt nemulţumit de aranjamente,

Andrea. Vreau mai mulţi oameni, încă unul înăuntru şi alţii doi care să urmărească suplimentar partea de sud, anunţă Don Russell. Suntem prea expuşi. Pur şi simplu nu avem destulă apărare aici. Perimetrul extern este practic singurul şi asta nu-mi convine.

— CHIRURGUL nu vrea ca zona să fie prea înţesată. Înăuntru sunteţi tu şi doi agenţi, trei pentru ajutor de urgenţă şi un agent de pază peste drum, îi reaminti Price.

— Andrea, mai vreau trei. Suntem prea expuşi aici, repetă Russell.

Tonul vocii era rezonabil şi profesional, ca întotdeauna.

— Familia trebuie să ţină cont de părerea noastră în problemele profesionale.

— Ce zici dacă vin mâine şi analizez iar lucrurile? întrebă Price. Dacă sunt de acord cu tine, atunci mă duc la şeful.

— Bine, încuviinţă agentul special Russell.

— Alte probleme cu doamna Walker?

— Sheila a încercat să facă o plângere cu ceilalţi părinţi la Giant Step, să o scoată pe NISIPARNIŢĂ de acolo, chestii de genul ăsta. Se pare că doamna Daggett se alege cu multe reclamaţii, dar mai bine de jumătate dintre părinţi cunosc familia Ryan şi o agreează. Aşa că asta a căzut imediat. Ştii care e singura problemă serioasă?

— Care, Don?

Bărbatul zâmbi.

— La vârsta pe care o au, uneori mă întorc cu spatele, copiii se mută şi când mă întorc la loc nu mai ştiu care e NISIPARNIŢA. Ştii că nu-s decât două tunsori pentru fetiţele de vârsta asta şi mai bine de jumătate dintre mămici cred că Oshkosh e sigurul producător de haine pentru copii.

— Don, aşa sunt femeile, observă Wendy Menit. Dacă fiii preşedintelui se îmbracă aşa, atunci aşa e moda.

— Probabil la fel stau lucrurile şi cu tunsoarea, adăugă Andrea. Apropo, am uitat să-ţi spun, Pat O'Day vrea să facă un meci cu tine, spuse ea membrului cu gradul cel mai mare dintre cei ce se ocupă de supraveghere.

— Tipul de la birou? şi privirea lui Russell se înveseli. Când? Unde? Spune-i să aducă bani, Andrea.

Lui Russell îi veni în minte că i-ar prinde bine puţină distracţie. Nu mai pierduse un meci de tir de şapte ani, când avusese ultima competiţie şi avea gripă.

— Am stabilit deci? îi întrebă Price pe agenţii ei.

— Ce face şeful? întrebă Altman.

— I-au dat destul de mult de lucru. Îi reduc şi din orele de odihnă.

— Vrei să discut cu CHIRURGUL despre asta? Ea stă cu ochii pe el, îi spuse Roy.

— Păi…

— Ştiu cum să fac. A, doamna doctor Ryan, şeful e bine? Părea cam obosit azi-dimineaţă, sugeră Altman.

Cei patru agenţi schimbară priviri semnificative. Supravegherea preşedintelui era cea mai delicată dintre datoriile lor. Omul ăsta asculta ce-i spunea nevasta de parcă ar fi fost un soţ obişnuit. Aşa că de ce să nu o transforme pe CHIRURG într-un aliat? Toţi încuviinţară deodată.

— Aşa să faci, îi spuse Price.

— Nenorocitul, spuse colonelul Hamm aflat la pupitrul de comandă.

— V-au luat prin surprindere, nu-i aşa? întrebă delicat generalul Diggs.

— Deţin ilegal un om acolo, înăuntru? vru să ştie C.O.-ul de la Blackhorse Cav.

— Nu, dar mi-au pus unul în cârcă, Al. N-au spus nimănui că aveau instruire I.V.I.S. Ei, asta e, am aflat ieri seară.

— Bun băiat!

— Surpriza e şi de partea lor, colonele, îi reaminti Diggs.

— Cum naiba au găsit finanţarea necesară pentru aşa ceva?

— Senatorii lor credincioşi au făcut-o, cred.

Unităţile în deplasare nu-şi aduseseră propriul echipament la Fort Irwin, din motivul evident că era prea scump să îl transporte dus-întors. În loc de asta, s-au asociat cu garnituri de vehicule permanent la bază şi acelea erau de prima mână. Fiecare din ele avea inclus I.V.I.S., sistemul de transmitere a informaţiilor între vehicule, o reţea de date pe câmpul de luptă care trimitea informaţii unui monitor din interiorul tancurilor şi la Bradley. Era ceva ce Cav îi folosise ca soluţie numai pentru propriile vehicule (cele adevărate, nu garniturile simulat inamice) cu şase luni înainte. Era, aparent un sistem simplu de transmitere de date, chiar cerea părţi de rezervă când se defecta ceva, furniza echipajului o perspectivă completă asupra câmpului de luptă şi convertea în câteva secunde informaţii de recunoaştere greu obţinute în ceva ce putea fi înţeles de către toţi. Datele asupra luptei în plină desfăşurare nu mai erau limitate la un comandant de unitate chinuit şi zăpăcit.

Acum sergenţii ştiau tot ce ştia şi colonelul, iar informaţia încă era bunul cel mai de preţ. Tancurile venite din Carolina Guard erau complet instruite cu privire la modul de utilizare al sistemului. La fel şi soldaţii de la Blackhorse, dar vehiculele lor OpFor pseudosovietice nu aveau acest sistem.

— Colonele, acum chiar ştim cât de bun este sistemul. V-ar învinge.

Lupta simulată fusese una crâncenă. Hamm şi ofiţerul lui de operaţiuni născociseră o ambuscadă drăcească, pentru ca să fie detectată, evitată şi, apoi, să se între într-o luptă de manevre care îi

surprinsese pe cei de la Opfor plecând într-o direcţie greşită. Un contraatac îndrăzneţ al unuia dintre comandanţii săi de escadron şi aproape făcuseră să merite ziua, eliminând jumătate din Blue Force, dar asta nu era suficient. Lupta din prima noapte fusese câştigată de băieţii buni, iar cei din Carolina Guard îi hăituiau cu strigăte ca după un meci de baschet din campionat.

— Data viitoare o să mă descurc mai bine, promise Hamm.

— Umilinţa îi face bine sufletului, spuse Marion Diggs, admirând răsăritul soarelui.

— Iar moartea îi face rău trupului, să trăiţi! îi aminti colonelul.

— Aiurea, făcu Diggs, rânjind către Hummerul lui personal.

Chiar şi Al Hamm mai avea nevoie din când în când de o lecţie.

Nu se grăbeau. ACTORUL se ocupa de închirierea maşinilor. Avea copii ale actelor de identitate, suficiente pentru a închiria patru vehicule, trei dintre ele maşini private cu patru portiere şi o dubiţă U-Haul. Primele fuseseră alese să semene cu vehiculele cu care părinţii îşi duceau copiii la grădiniţă, ultima pentru evacuarea lor, o eventualitate pe care acum o considera probabilă, nu doar posibilă. Oamenii lui erau mai deştepţi decât crezuse el. Conducând pe lângă obiectiv în maşini închiriate, ei nu întorseseră capul pentru a se uita atent, ci se mulţumiră, cu vederea periferică, să aibă o imagine asupra scenei. Ştiau deja de la modelul pe care îl construiseră, bazându-se pe datele din fotografiile liderului lor. Condusul prin zonă le dădu o imagine mai bună, în mărime naturală şi tridimensională, făcând mai clară imaginea lor mentală şi dându-le încredere în ei. Această sarcină fiind îndeplinită, conduseră spre vest, întoarseră pe Route 50 şi continuară drumul către o fermă izolată din sudul ţinutului Anne Arundel.

Casa era a unui bărbat pe care vecinii îl credeau un evreu născut în Siria, care trăia în zonă de unsprezece ani, dar care, era de fapt, un agent pasiv. În ultimii ani, achiziţionase în taină arme şi muniţii, toate pe căi legale şi toate înainte de legile restrictive privind regimul armelor. Ar fi putut oricum să se eschiveze în privinţa lor. În buzunarul de la haina lui erau nişte bilete de avion pe un alt nume şi un paşaport. Acesta era punctul final de întâlnire. Aici urma să aducă copilul. Apoi, cinci dintre ei aveau să părăsească ţara imediat, fiecare cu altă cursă, iar cei trei rămaşi aveau să intre în maşina personală a proprietarului şi să conducă până la o destinaţie prestabilită, aşteptând să vadă cum decurg lucrurile. America era o ţară întinsă, cu multe drumuri. Telefoanele mobile erau greu de localizat. Asta avea să le dea multă bătaie de cap urmăritorilor lor, se gândi ACTORUL. Ştia cum să se descurce dacă se ajungea până acolo. Echipa care ţinea copilul va avea un telefon. El va avea două, unul pentru

telefoane scurte la guvernul american, altul pentru a-şi suna prietenii. Avea de gând să ceară mult în schimbul vieţii copilului, destul cât să transforme ţara asta într-un haos. Poate că, până la urmă, copilul chiar va fi eliberat în viaţă. Nu era încă sigur de asta, dar îşi spunea că era posibil.

42
PREDĂTOR ŞI PRADĂ

C.I.A. are, desigur, propriul laborator foto. Filmul făcut de la geamul aeronavei de ofiţerul Domingo Chavez era segmentat şi etichetat de un tehnician într-un mod destul de diferit de cel dintr-un atelier comercial, apoi era procesat cu un echipament standard. Acolo se oprea rutina. Filmul ASA 1200 de rezoluţie mai proastă dădea o imagine de slabă calitate şi nu putea să trimită aşa ceva celor de la etajul şapte. Angajaţii atelierului foto ştiau de ordinul R.I.F. şi cel mai sigur mod de a nu fi concediaţi, în domeniul ăsta sau altul, era să fi de neînlocuit. Astfel încât filmul developat fu transferat pe un sistem computerizat. A durat numai trei minute pentru fiecare cadru să convertească imaginile în ceva ce ar fi putut la fel de bine să fi fost filmat de un expert cu un Hasselblad în condiţii de studio. În mai puţin de o oră de la primirea filmului, tehnicianul obţinuse un set de fotografii lucioase opt pe zece care îl identifica clar pe pasagerul avionului ca fiind ayatollahul Mahmud Haji Daryaei şi oferea o imagine a avionului acestuia, aşa de clar şi dramatic încât producătorul ar fi putut să o folosească în broşurile de reclamă. Filmul a fost pus într-un plic şi trimis la depozitul de siguranţă. La rândul lor, fotografiile au fost stocate digital, cu informaţii precise: data, ora, locul, fotograful şi subiectul, codificate în baza computerului pentru o interrelaţionare mai amplă cu alte informaţii. Aşa era procedura standard. Tehnicianul nu-şi mai bătuse capul de aici înainte cu subiectul fotografiilor, deşi observase totuşi într-un cadru luat întâmplător pe cineva de la ştiri într-o postură care nu apărea pe ecrane... Dar nu tipul ăsta. Din câte ştia despre Daryaei, individul nu era probabil prea interesat de copii, iar expresia severă a chipului lui părea să o confirme. Ce naiba, tipul avea totuşi gusturi bune în materie de avioane... Avea un G-IV, aşa părea. Ciudat, nu era elveţian codul de identificare al avionului, cu toate astea...?

În timp ce fotografiile ajunseră la etaj, un set complet a fost trimis separat pentru un alt tip de analiză. Un medic avea să le examineze atent. Unele boli lăsau urme vizibile, iar Agenţia monitoriza constant sănătatea liderilor străini.

— Ministrul Adler va pleca la Beijing în această dimineaţă, le spuse Ryan.

Arnie îi spuse *lui* asta, oricât de neplăcute erau aceste apariţii la buletinele de ştiri, să fie văzut la televizor ocupându-se cu probleme

prezidenţiale îl avantaja din punct de vedere politic, iar *asta*, continua mereu Arnie, însemna să-şi facă slujba mai eficient. Preşedintele îşi mai amintea şi cum mama îi spunea să meargă la dentist de două ori pe an şi cum mirosul aseptic de acolo avea ca efect sigur înspăimântarea copiilor, aşa că ajunsese să urască damful acestei încăperi. Pereţii aveau igrasie, unele dintre geamuri erau crăpate, iar această parte din aripa de vest a Casei Albe era tot atât de curată şi bine întreţinută ca un vestiar de liceu, lucru pe care cetăţenii nu-l bănuiau uitându-se la televizor. Deşi zona era la numai câţiva metri de propriul lui birou, nimănui nu prea-i păsa să facă un pic de curăţenie acolo. Reporterii erau aşa de îngălaţi, susţinea personalul, că oricum n-ar fi contat prea mult. Ce naiba, reporterilor părea că nu le pasă…

— Domnule preşedinte, s-a mai descoperit ceva în legătură cu incidentul aviatic?

— S-a anunţat că numărătoarea pasagerilor este completă. Au fost recuperate înregistrările senzorilor de zbor şi…

— Vom avea acces la informaţiile din cutia neagră?

De ce-i tot spuneau „cutia neagră” când era portocalie? Jack se mirase mereu, dar ştia că nu va primi un răspuns satisfăcător.

— Am solicitat acest acces, iar guvernul Republicii Chineze a promis că va coopera întru totul. Nu sunt obligaţi să facă asta. Avionul este înregistrat în ţara respectivă, iar nava este construită în Europa. Dar ei colaborează. Le suntem recunoscători pentru acest lucru. Ar trebui să adaug că nici unul dintre americanii care au supravieţuit prăbuşirii propriu-zise nu se află în pericol din punct de vedere medical, unele leziuni sunt grave, dar nu le pun viaţa în pericol.

— Cine l-a doborât? întrebă un alt reporter.

— Încă mai examinăm datele şi…

— Domnule preşedinte, Marina Militară are două vase *Aegis* chiar în zonă. Probabil că ştiţi destul de bine ce s-a întâmplat.

Tipul îşi făcuse temele bine.

— Nu pot adăuga nimic la cele spuse. Ministrul Adler va discuta incidentul cu părţile implicate. Ceea ce dorim, în primul rând, este să nu mai fie pierderi de vieţi omeneşti de acum înainte.

— Domnule preşedinte, o revenire… în mod sigur ştiţi mai mult decât aţi declarat. Paisprezece americani au murit în acest incident. Poporul american are dreptul să ştie de ce.

Ironia naibii era că omul avea dreptate. Şi, în acelaşi timp, Ryan trebuia să se eschiveze:

— De fapt, deocamdată nu ştim cu siguranţă ce s-a întâmplat. Nu pot face o declaraţie până când vom şti.

Ceea ce era adevărat, din punct de vedere moral în orice caz. Ştia cine a tras. Dar, e drept, ştia de ce. Adler avusese dreptate ieri în

privinţa legăturii strânse dintre aceste două aspecte.

— Ieri, domnul Adler s-a întors de undeva… De ce constituie un secret locul de unde a venit?

Era iarăşi Plumber, cu aceeaşi întrebare ca în ziua precedentă.

„O să-l omor pe Arnie că mă expune în felul ăsta tot timpul.”

— John, ministrul a fost implicat în nişte consultări importante. Asta e tot ce pot spune în legătură cu acest subiect.

— A fost în Orientul Mijlociu, nu-i aşa?

— Altă întrebare?

— Domnule preşedinte, Pentagonul a anunţat că portavionul *Eisenhower* se deplasează în sudul Mării Chinei. Dumneavoastră aţi dat acest ordin?

— Da. Suntem de părere că situaţia îndreptăţeşte o atenţie sporită din partea noastră. Avem interese foarte importante în acea regiune. Ţin să atrag atenţia că noi nu luăm partea nimănui în această dispută, dar că ne vom apăra interesele.

— Mutarea portavionului va linişti sau va agrava situaţia?

— Evident, nu dorim să înrăutăţim situaţia. Noi încercăm să o ameliorăm. Este în interesul ambelor părţi să-şi ia răgazul de a reflecta asupra acţiunilor lor. Au fost pierderi de vieţi omeneşti, le reaminti preşedintele. Şi este vorba despre vieţile unor americani. Asta ne face să fim direct interesaţi de problemă. Motivul pentru care avem un guvern şi o armată este pentru a apăra interesele americanilor şi pentru a proteja viaţa cetăţenilor noştri. Forţele maritime care se îndreaptă spre regiunea respectivă vor examina ce se întâmplă şi vor conduce operaţiunile de rutină. Asta este tot.

Zhang Han San se uită din nou la ceas şi îşi spuse că începea să fie un mod excelent de a-şi încheia ziua de muncă, cu imaginea preşedintelui american făcând exact ce-şi dorea el. China îşi îndeplinise obligaţiile faţă de barbarul ăla de Daryaei. Oceanul Indian era, pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani, scăpat de prezenţa navelor americane. Ministrul de Externe american avea să părăsească Washington-ul în vreo două ore. Alte optsprezece ore de zbor către Beijing, iar, apoi, schimbul de platitudini. Avea să vadă ce concesii putea stoarce din partea Americii şi a statului marionetă Taiwan. Poate câteva destul de importante, se gândi, cu toată bătaia de cap pe care America era sigur că o va avea în altă parte…

Adler se afla în biroul lui. Bagajele erau deja în maşina lui oficială, care avea să-l ducă până la Casa Albă să prindă un elicopter către Andrews după o scurtă întrevedere cu preşedintele şi o scurtă declaraţie la plecare, consistentă ca un terci de ovăz. O plecare mai dramatică ar da bine la televizor şi ar face ca misiunea lui să pară un

lucru de mare importanţă, i-ar şifona şi mai mult hainele, dar echipajul avionului avea masă de călcat la bord.

— Ce ştim? întrebă adjunctul ministrului Rutledge, adresându-se personalului mai experimentat al şefului.

— Racheta a fost trasă de o aeronavă a Republicii Populare Chineze. Asta e destul de sigur conform înregistrărilor radar ale Marinei Militare. Nu ştim de ce, dar amiralul Jackson este destul de sigur când spune că nu a fost un simplu accident.

— Cum a fost la Teheran? întrebă un alt adjunct al ministrului.

— O chestiune indecisă. O să fac un raport scris în avion şi vi-l trimit prin fax.

La rândul lui, Adler era sub presiunea timpului şi nu avusese vreme să reflecteze asupra întâlnirii cu Daryaei.

— Vom avea nevoie de el dacă va fi nevoie de noi la S.N.I.E., observă Rutledge.

Dorea, într-adevăr, să vadă acel document. Cu el la mână, Ed Kealty putea dovedi că Ryan se întorsese la vechile şiretlicuri, făcând pe agentul secret şi chiar instigându-l pe Scott Adler să facă acelaşi lucru. Cheia distrugerii legitimităţii politice a lui Ryan era undeva pe aproape. El fenta şi contra bine, fără îndoială datorită instructajului aplicat de Arnie van Damm, dar gafa de ieri privind politica faţă de China a făcut valuri. Ca mulţi alţi oameni din guvern, dorea ca Taiwanul să dispară pur şi simplu şi să îi permită Americii să-şi vadă de dirijarea unor relaţii normale cu cea mai nouă superputere a lumii.

— Toate la timpul lor, Cliff…

Adunarea se întoarse la problema Chinei. A fost hotărât, de comun acord, că problema noii republici islamice va rămâne în umbră pentru următoarele câteva zile.

— Vreo schimbare în politica externă faţă de China la Casa Albă? întrebă Rutledge.

Adler clătină din cap.

— Nu, preşedintele încerca doar să răspundă la nişte probleme şi da, ştiu, n-ar fi trebuit să-i spună China Republicii Chineze, dar poate aşa i-a scuturat puţin pe cei de la Beijing şi asta nu mă deranjează. Ar trebui să înveţe că nu trebuie ucişi americani. Aici a fost depăşită limita, oameni buni. Unul dintre lucrurile pe care va trebui să le fac este să le pun în vedere că acest pas este unul foarte grav din punctul nostru de vedere.

— Accidentele sunt accidente, observă cineva.

— Marina Militară spune că nu a fost un accident.

— Haide, domnule ministru, mormăi Rutledge. De ce naiba ar face aşa ceva intenţionat?

— Asta trebuie să aflăm noi. Amiralul Jackson şi-a explicat teoria destul de bine. Dacă eşti poliţist pe stradă şi-ţi apare în drum un

tâlhar înarmat, de ce să tragi în băbuţa care iese dintre blocuri?

— Din greşeală, evident, insistă Rutledge.

— Cliff, există accidente şi accidente. În ăsta au murit americani, iar, în caz că a uitat cineva de aici, trebuie să luăm asta foarte în serios.

Nu erau obişnuiţi cu genul ăsta de mustrare. Ce era cu Adler, la urma urmelor? Slujba lui la Ministerul de Externe era să menţină pacea, să anticipeze şi să anihileze conflicte în care mureau mii de oameni. Accidentele erau accidente. Era o nenorocire, dar s-a întâmplat şi n-aveai ce să-i faci, aşa cum nu poţi rezolva cazurile de cancer sau de atacuri de cord. Statul trebuia să aibă în grijă ansamblul problemei.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte!

Ryan coborî de pe podium, rezistând iarăşi săgeţilor ziariştilor. Se uită la ceas. Fir-ar să fie! Iar nu reuşise să-şi conducă la şcoală copiii şi nici nu o sărutase la despărţire pe Cathy. Unde anume în Constituţie scria că preşedintele nu era şi el om ca toţi ceilalţi?

În drum către birou, se uită în grabă pe programul din ziua aceea, scos la imprimantă. Adler urma să plece în China într-o oră... De revăzut cu Winston detaliile schimbărilor administrative peste drum la Finanţe... La 11.00 întâlnire cu Arnie şi Callie pentru a se ocupa iar de discursurile pentru săptămâna următoare... Prânz cu Tony Bretano... După prânz o întâlnire cu... cu cine? Cu Anaheim Mighty Ducks? Ryan dădu din cap. Of! Câştigaseră Cupa Staley şi asta ar fi fost o ocazie pentru fotografii şi pentru ei şi pentru el. Trebuia să discute cu Arnie despre toată mizeria asta legată de politică. Hm! Se cuvenea să-l invite şi pe Ed Foley pentru asta, îşi spuse Jack, zâmbind. Era un fanatic al hocheiului...

— Eşti în întârziere, spuse Don Russell când Pat O'Day o lăsă cu maşina pe Megan.

Inspectorul de la F.B.I. trecu pe lângă el, se ocupă de haina şi pledul lui Megan, apoi se întoarse.

— Aseară s-a întrerupt curentul şi mi-a resetat radioul cu ceas, explică el.

— Ai planificat ziua cea mare?

Pat clătină din cap.

— Zi la birou. Trebuie să termin câteva lucruri, ştii cum e.

Amândoi ştiau. Era esenţial să redactezi şi să indexezi rapoarte, o funcţie de secretariat care, în cazurile problematice, era îndeplinită de agenţi care depuseseră jurământul.

— Am auzit că vrei un mic concurs, spuse Russell.

— Se spune că eşti destul de bun.

— O, destul de bun, cred, admise agentul de la Serviciile Secrete.
— Da şi eu încerc să lovesc în interiorul conturului.
— Cu Sig-Sauer?
Agentul F.B.I. dădu din cap că nu.
— Smith 1076 inoxidabil.
— Cel de zece milimetri.
— Face o gaură ceva mai mare, îi atrase atenţia O'Day.
— Mie cu nouă mi-a fost mereu de ajuns, declară Russell.
Apoi, amândoi izbucniră în râs.
— Şi tu te îngrămădeşti la miză? îl întrebă agentul F.B.I.
— Nu mai fac asta din liceu, Pat. Să stabilim pe cât punem rămăşag?
— Trebuie să fie ceva serios, se gândi O'Day.
— Cazul Samuel Adams? sugeră Russell.
— Un pariu onorabil, să trăiţi! consimţi inspectorul.
— Ce zici de Beltsville? Ăsta fiind terenul Academiei Serviciilor Secrete. Linia de la exterior. Înăuntru este mereu prea artificial.
— Meci standard?
— N-am mai nimerit centrul ţintei de ani. Nu mă aştept ca unul dintre şefii mei să fie atacat de un punct negru.
— Atunci pe mâine? Părea o distracţie bună pentru o zi de duminică.
— Asta? Probabil, puţin cam devreme. Să verific. După-amiază voi şti sigur.
— Don, am încheiat afacerea. Şi fie să câştige cel mai bun!
Dădură mâna.
— Cel mai bun va câştiga, Pat. Întotdeauna câştigă cel mai bun.
Amândoi ştiau cine va fi acela, deşi unul dintre ei sigur avea să fie contrazis. Mai ştiau că celălalt va fi un partener bun care să te acopere şi că berea va fi destulă oricum vor pica zarurile.

Armele erau semiautomate. Un specialist ar fi putut să schimbe asta, dar agentul pasiv nu era unul. Pe ACTOR şi pe oamenii lui nu îi deranja prea tare. Erau trăgători de elită şi ştiau că armele automate erau bune numai pentru trei încărcătoare dacă nu aveai braţe de gorilă, după aceea arma îţi sărea din mână şi nu mai era bună decât să faci găuri în cer, în loc să tragi la ţintă, care se prea putea să tragă în tine. Nu aveau nici timpul, nici spaţiul necesar pentru încă o rundă de trageri, dar erau familiarizaţi cu tipul acela de armă, un răspuns al chinezilor la rusescul AK-47, la rândul lui o îmbunătăţire a unei arme nemţeşti din anii '40. Folosea cartuşe scurte, de 7,62 milimetri. Depozitul de muniţii avea treizeci de rezerve pentru fiecare. Membrii echipei foloseau o bandă pentru ţevi pentru a le dubla, băgând şi scoţând muniţia pentru a se asigura că toate se potriveau perfect.

După ce duseră la capăt această sarcină, au recapitulat examinarea obiectivului. Fiecare îşi cunoştea locul şi sarcina. Ştiau, de asemenea şi riscurile care decurgeau din asta, dar nu zăboviră asupra acestui aspect. Şi, văzu ACTORUL, nici asupra felului misiunii. Erau atât de dezumanizaţi după toţi anii de activitate în comunitatea teroristă, încât, deşi aceasta era prima lor misiune, pentru cei mai mulţi, nu se gândeau decât la afirmarea capacităţilor lor. Cum o făceau, în mod exact, era mai puţin important.

— Vor aduce în discuţie multe lucruri, spuse Adler.

— Crezi? întrebă Jack.

— Sigur. Clauza naţiunii celei mai favorizate, dispute legate de drepturile de autor, tot ce vrei. Toate vor fi aduse în discuţie.

Preşedintele făcu o grimasă. I se părea obscen să pui pe acelaşi plan protecţia drepturilor de autor pentru CD-urile Barbrei Streisand cu uciderea deliberată a atâtor oameni, dar…

— Da, Jack. Pur şi simplu, ei nu văd lucrurile ca noi.

— Îmi citeşti gândurile?

— Sunt diplomat, ai uitat? Crezi că ascult doar ce spun oamenii cu voce tare? La naiba, aşa n-aş reuşi niciodată să negociez! E ca atunci când eşti într-un lung joc de cărţi, cu miză mică, în acelaşi timp plicticos şi tensionat.

— Mă tot gândesc la vieţile pierdute…

— Şi eu, răspunse ministrul cu un gest de încuviinţare. Nu poţi să zăboveşti prea mult asupra ideii ăsteia, e un semn de slăbiciune din perspectiva lor, dar nici nu voi uita.

Asta îi adusese avansarea de la comandantul-şef.

— Cum se face, Scott, că noi trebuie să respectăm mereu contextul lor cultural? Cum se face că ei nu par să-l respecte niciodată pe al nostru? vru POTUS să afle.

— Aşa a fost întotdeauna la Externe.

— Nu e un răspuns, observă Jack.

— Dacă ne bazăm prea mult pe asta, domnule preşedinte, e ca şi cum am fi ostatici. Atunci ceilalţi ştiu mereu că pot să ne pună în cârcă nişte vieţi omeneşti şi să se folosească de asta să ne preseze. Îi pune într-o poziţie avantajoasă.

— Numai dacă noi le permitem asta. Chinezii au nevoie de noi în aceeaşi măsură în care noi avem nevoie de ei, ba chiar mai mult din pricina comerţului lor foarte dezvoltat. Să iei vieţi omeneşti înseamnă să joci dur. Şi noi putem juca dur. M-am întrebat mereu de ce nu o facem.

Ministrul îşi potrivi ochelarii.

— Domnule preşedinte, nu neg acest lucru, dar trebuie bine chibzuit şi acum nu avem timp pentru asta. Vorbiţi de o schimbare de

doctrină în politica Americii. Nu te pripeşti când e vorba de ceva atât de important.

— Când te întorci, hai să ne întâlnim în weekend cu alţi câţiva şi să vedem dacă există şi alte posibilităţi. Nu-mi place ce facem în legătură cu povestea asta din punct de vedere moral şi nu-mi place pentru că ne face să fim puţin cam previzibili.

— Cum aşa?

— Să joci după reguli clare e bine şi frumos, atâta timp cât toată lumea joacă după aceleaşi reguli, dar să joci după reguli bine ştiute când celălalt nu o face ne transformă într-o pradă uşoară, socoti Ryan. Pe de altă parte, dacă altcineva încalcă regulile şi apoi facem şi noi acelaşi lucru, poate în alt fel, dar tot le încălcăm, asta îi dă de gândit. Vrei să fi previzibil faţă de prieteni, dar tot ce trebuie să poată prezice un inamic despre tine e că va ieşi rău provocându-te. Cât de rău, asta facem să fie parte a neprevăzutului.

— Nu fără nici un merit, domnule preşedinte. Pare un subiect interesant pentru un weekend la Camp David.

Cei doi bărbaţi tăcură când elicopterul coborî pe platformă.

— Iată-l şi pe şoferul meu. Ţi-ai pregătit declaraţia?

— Da, dramatică precum un buletin meteorologic într-o zi însorită.

— Ăsta-i jocul, Jack, observă Adler.

Se gândi că Ryan auzise des fraza asta. Nu era de mirare că se chinuia să ţină totul în frâu.

— Eu nu am mai văzut jocuri la care să nu se schimbe niciodată regulile. În base-ball s-a ajuns la un atacant dinainte desemnat numai să dezmorţească lucrurile, remarcă în trecere POTUS.

„Un atacant dinainte stabilit”, se miră ministrul îndreptându-se către uşă. „Bun joc de cuvinte.”

Cincisprezece minute mai târziu, Ryan privea elicopterul care se ridica în aer. Fusese strângerea de mână în faţa camerelor de filmat şi-a făcut declaraţia pentru camerele de filmat, a arborat o expresie gravă, dar încrezătoare (nejustificat) pentru camerele de filmat. Poate postul C-SPAN să transmită în direct, dar alţii n-ar fi făcut-o. Dacă ar fi fost o zi cu mai puţine evenimente, cum era adesea vinerea la Washington, ar putea să aibă un minut şi jumătate într-unul sau două buletine de ştiri. Probabil că nu avea să se întâmple asta. Vinerea era ziua în care făceau analiza evenimentelor din timpul săptămânii şi a gafelor făcute de cine ştie cine într-un discurs prost pregătit.

— Domnule preşedinte!

Când se întoarse Jack îl văzu pe AFACERIST, ministrul de Finanţe, venind cu cinci minute mai devreme.

— Bună, George.

— Ştii tunelul ăla de aici până în clădirea unde lucrez eu?

— Ce-i cu el?

— Am aruncat o privire azi-dimineaţă. E jale. N-ai cumva plângeri privind modul în care este curăţat? îl întrebă Winston.

— George, asta e o obligaţie a Serviciilor Secrete şi ei sunt în grija ta, ai uitat?

— Da, ştiu, dar este până la casa ta şi m-am gândit că se cuvine să întreb. Bine, mă ocup eu. Poate va fi bun când plouă.

— Când o să apară planul de impozite? întrebă Ryan, îndreptându-se spre uşă.

Un agent o deschisese cu repeziciune şi îl aştepta să iasă. Lucrurile de genul ăsta îl făceau pe Ryan să se simtă stânjenit. Un bărbat trebuia să se mai descurce şi singur în unele cazuri.

— Până săptămâna viitoare vor fi gata modelele computerizate. Chiar vreau ca, de data asta, să fie situaţia clară – impozitare echitabilă, ceea ce va fi mai uşor pentru cei mici şi just în privinţa celor mari, iar oamenii mei îşi dau silinţa pentru economii în administraţie. Zău, Jack, cât m-am înşelat la capitolul ăsta!

— Cum adică?

Tocmai dădeau colţul spre Biroul Oval.

— Credeam că-s sigurul care lasă banii deoparte să lucreze la codul de impozite. Toţi fac asta. E o întreagă industrie. O să rămână mulţi oameni fără slujbă…

— Şi eu ar trebui să mă bucur?

— Toţi o să-şi găsească o slujbă cinstită, cu excepţia avocaţilor, poate. Şi-i vom scuti pe plătitorii de impozite de câteva miliarde de dolari, punându-i în faţa unui sistem de impozitare pe care să-l înţeleagă cu matematica de clasa a patra. Domnule preşedinte, guvernul nu cere ca oamenii să cumpere trăsuri cu vizitii, nu-i aşa?

Ryan îi spuse secretarei să-l cheme pe Arnie. Avea nevoie de nişte îndrumări politice privind ramificaţiile planului lui George.

— Da, domnule amiral?

— Aţi solicitat un raport asupra grupului *Eisenhower*, spuse Jackson, mergând către o hartă mare de perete şi consultând un bilet. Se află chiar aici, cu o viteză foarte bună.

Apoi pagerul din buzunarul lui Robby începu să vibreze. Îl scoase şi se uită la număr. Ridicând din sprâncene spuse:

— Îmi permiteţi, vă rog…

— Sigur, spuse ministrul Bretano.

Jackson se duse la telefonul din celălalt colţ al încăperii, formând un număr de cinci cifre.

— Aici J-3… Da? Unde se află acum? Atunci, hai să aflăm, domnule comandant, de acord? Corect.

Puse receptorul în furcă.

— Era NMCC-ul. N.R.O. raportează că flota indiană nu mai e acolo,

adică cele două vase portavion.

— Şi asta ce înseamnă, domnule amiral?

Robby se întoarse la hartă şi îşi plimbă mâna pe deasupra părţii albastre de la vest de subcontinentul indian.

— Au trecut treizeci şi şase de ore de la ultima noastră verificare. Să zicem că le-a luat trei ore să părăsească portul şi să se aşeze în formaţie… Douăzeci de noduri ori treizeci şi trei înseamnă şaizeci şi şase de mile marine, adică o mie o sută cincizeci de kilometri… aproape jumătate din drumul lor din port până la Horn of Africa.

Se întoarse.

— Domnule ministru, lipsesc două portavioane, nouă escorte şi un grup UNREP din flota lor. Petrolierele lor pot indica faptul că intenţionează să rămână în afara portului o vreme. Nu am avut din spionaj informaţii care să ne prevină în sensul ăsta.

„Ca de obicei”, ar fi putut să adauge.

— Deci unde se află mai exact?

— Tocmai asta e problema. Nu ştim. Avem o aeronavă Orion P-3 în Diego Garcia. Vor lansa două care să cerceteze zona. Putem trasa sarcina ca şi nişte sateliţi să facă acelaşi lucru. Trebuie să spunem celor de la Externe despre asta. Poate ambasada va reuşi să afle ceva.

— Bun. Îi voi spune preşedintelui peste câteva minute. Avem de ce să ne facem griji?

— E posibil ca ei doar să le fi scos în larg după terminarea reparaţiilor, i-am mai zgâlţâit noi serios acum ceva vreme, ştiţi foarte bine.

— Dar acum singurele două vase portavion din Oceanul Indian sunt ale altcuiva?

— Da, să trăiţi!

„Iar cel mai apropiat vas al nostru se îndreaptă într-o direcţie greşită.”

Dar măcar ministrul Apărării înţelegea cum stăteau lucrurile.

Adler era într-un fost Air Force 1, o versiune mai veche, dar solidă a venerabilului 707-320B. Delegaţia lui oficială consta în opt persoane, la care se adăugau cinci stewardese de la Air Force, care să se ocupe de ei. Pentru moment, se uită la ceas, calculă cât va dura zborul – trebuia să se oprească la baza aeriană Elmendorf din Alaska, după combustibil – şi hotărî să recupereze somnul pierdut la ultima deplasare. Ce păcat, îşi spuse, că guvernul nu dădea un premiu celui care călătorise cel mai mult cu avionul. Ar fi putut să zboare pe gratis după aceea pentru tot restul vieţii. Deocamdată, îşi luă notiţele de după Teheran şi începu să le examineze iarăşi. Închise ochii, încercând să-şi reamintească şi alte detalii ale experienţei respective,

de la sosirea lui la Mehrabad până la plecare, văzând cu ochii minţii fiecare episod. La fiecare câteva minute, deschidea ochii, dădea la pagina corespunzătoare din note şi mai făcea nişte comentarii pe margine. Cu puţin noroc, va reuşi să le aibă tehnoredactate şi să le trimită prin faxul de siguranţă echipei S.N.I.E. de la Washington.

— Ding, poate te aşteaptă o altă carieră, observă Mary Pat în timp ce examina fotografiile cu o lupă.

Continuă dezamăgită:

— Pare sănătos.

— Crezi că ticăloşii sunt mai longevivi? întrebă Clark.

— În cazul tău, aşa s-ar zice, domnule C., glumi Chavez.

— S-ar putea să fie nevoie să mă împac cu gândul ăsta încă treizeci de ani de acum înainte.

— Şi ce nepoţi frumoşi vei lăsa în urmă, *jefe.* Şi bilingvi…

— Să ne întoarcem la afaceri, se poate? sugera doamna Foley, n-avea importanţă că e vineri.

Niciodată nu e distractiv să ţi se facă rău în avion. Se întrebă ce a mâncat sau poate se molipsise cu ceva la spectacolul computerelor de la San Francisco, cu toţi afurisiţii ăia în jurul lui. Directorul executiv era un călător versat, iar trusa lui personală de prim ajutor îl însoţea pretutindeni. Înăuntru, pe lângă brici, găsi nişte Tylenol. Dădu două peste cap cu un pahar de vin şi hotărî că va încerca să adoarmă. Cu puţin noroc, se va simţi mai bine până ajunge avionul la Newark. Îi era clar că nu voia să conducă în halul ăsta către casă. Lăsă scaunul pe spate la maximum, stinse lumina şi închise ochii.

Sosise momentul. Maşinile închiriate plecară de la fermă. Fiecare şofer ştia traseul către obiectiv şi înapoi. Nu aveau hărţi sau alte însemnări în maşină în afară de fotografiile victimei lor. Dacă vreunul dintre ei avea reţineri faţă de răpirea unui copil, nu o arăta. În loc de asta, armele erau încărcate şi cu siguranţa trasă, în toate cazurile aşezate pe jos, acoperite cu o pătură sau o haină. Toţi erau îmbrăcaţi în costum, cu cravată, astfel încât dacă poliţia îi trăgea pe dreapta, să arate ca trei bărbaţi foarte îngrijiţi, probabil oameni de afaceri în maşini personale. Ultima parte li se părea amuzantă celor din echipă. ACTORUL părea un maniac al etichetei, probabil, îşi spuneau ei, datorită vanităţii lui.

Price urmări sosirea celor de la Mighty Ducks, amuzându-se pe cinste. Îi mai văzuse şi înainte. Cei mai puternici bărbaţi veneau aici şi se transformau în copii. Ceea ce pentru ea şi colegele ei făcea parte din decor, imaginile pictate şi celelalte, pentru ceilalţi erau capcanele

puterii absolute. Şi, într-un fel, admise ea, ei aveau dreptate şi ea era cea care se înşela. Orice poate deveni rutină după repetiţii suficiente, în timp ce, pentru noul musafir, care vedea totul întâia oară, poate totul apărea mai clar. Prelucrarea contribuia la asta, prin faptul că ei treceau pe la detectorul de metale sub privirile atente ale celor ce asigurau securitatea. Aveau să facă un scurt tur până îşi termina preşedintele întrevederea cu ministrul Apărării, care se anunţase că va dura mai mult decât era programat. Jucătorii de hochei, cu daruri din partea preşedintelui (obişnuitele pucuri şi puloverele de jerse cu numele lui imprimat – de fapt erau destule pentru toată familia) treceau şovăind prin pasajul de la intrarea de est, plimbându-şi privirea în stânga şi-n dreapta la decorul de pe pereţii vopsiţi în alb (unde era pentru Andrea locul de muncă, iar pentru ei cu totul altceva, ce sugera putere şi care părea a fi ieşit din comun). Un dualism interesant, cugetă ea, îndreptându-se către Jeff Raman.

— Mă duc să verific aranjamentele pentru NISIPARNIŢA.

— Am auzit că Don e cam nemulţumit. E ceva ce ar trebui să ştiu?

Femeia clătină din cap.

— POTUS nu a planificat nimic deosebit. Va veni mai târziu şi Callie Weston. Au schimbat partea ei. În rest, totul e ca de obicei.

— Bine, confirmă Raman.

— Aici Price, spuse la microfonul ei. Arătaţi-mi care este trecerea către NISIPARNIŢĂ.

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse comandantul de post.

Şefa de la supraveghere ieşi pe unde intraseră cei de la Mighty Ducks şi o luă la stânga spre vehiculul ei personal, un Ford Crown Victoria. Automobilul arăta ca oricare altul, dar lucrurile nu stăteau chiar aşa. Sub capotă era cel mai mare motor Ford standard. Acolo erau şi două mobile şi două aparate de emisie recepţie de siguranţă. Roţile aveau discuri de oţel, astfel încât dacă avea pană maşina să poată rula în continuare. Ca toţi cei de la supraveghere, făcuse cursul special de conducere auto evazivă la Beltsville, după care toţi se dădeau în vânt. Iar în poşetă avea un Sig-Sauer automat de nouă milimetri, alături de două agrafe, rujul şi cărţile de credit.

Price arăta ca o femeie oarecare. Nu era aşa de drăguţă ca Helen D’Agustino… oftă la gândul ăsta. Andrea şi Daga fuseseră foarte apropiate. Ultima o ajutase în timpul unui divorţ şi îi aranjase nişte întâlniri. Prietenă de nădejde, agent bun, moartă o dată cu toţi ceilalţi în noaptea aceea pe Hill. Daga, nici unul dintre colegi nu-i spunea Helen, fusese binecuvântată cu trăsături mediteraneene ce sugerau senzualitate, iar asta ajuta la o deghizare excelentă. Pur şi simplu nu arăta deloc a poliţistă. Aghiotantă, secretară, amantă, poate… Dar Andrea era mai comună, aşa că îşi puse ochelarii pe care îi adoptaseră agenţii de la supraveghere. Era fără zorzoane, poate puţin

stridentă? Se spusese asta despre ea cândva, pe când era ceva neobişnuit ca o femeie să se înroleze şi să poarte armă. Acum, sistemul depăşise faza asta. Acum era una de-a lor, ajungând să râdă la glumele lor şi să mai spună şi ea câteva. Faptul că preluase comanda în noaptea aceea cu SPADASINUL, punându-i familia la adăpost; îi era datoare lui Ryan, Andrea ştia foarte bine. El îi ceruse să preia funcţia pentru că apreciase modul în care se descurcase. N-ar fi ajuns niciodată aşa de rapid şefă la supraveghere dacă nu ar fi luat el decizia asta pe loc. Da, ea avea priceperea necesară. Da, cunoştea foarte bine personalul. Da, chiar îşi iubea meseria. Dar era prea tânără pentru această responsabilitate, ba, pe deasupra şi femeie. Se părea că lui POTUS nu-i pasă de asta, oricum. Nu o alesese pentru că era femeie şi pentru că, datorită acestui fapt, arăta bine pentru publicul alegător. Luase decizia asta pur şi simplu fiindcă îşi făcuse treaba strălucit într-o situaţie-limită. Asta dădea un sens lucrurilor, asta îl făcea pe SPADASIN deosebit. O şi întrebase câte ceva. Asta era ceva nemaiîntâlnit.

Era nemăritată. Nu avea copii, probabil că nici nu va avea vreodată. Andrea Price nu era una dintre cele care caută să evadeze din universul feminin tradiţional prin carieră. Voia totul de la viaţă, dar nu îi reuşise. Cariera era importantă pentru ea; din punctul ei de vedere nu era nimic mai important pentru ţară decât ceea ce făcea ea, iar partea bună era că munca o acapara într-atât, încât arareori avea timp să se gândească la ce îi lipsea… Un bărbat alături în nopţile lungi şi o voce subţire care să-i spună „mami”.

Doar când conducea singură maşina se mai gândea la asta, ca acum, când se îndrepta spre New York Avenue.

— Nu suntem chiar aşa de liberi, nu-i aşa? făcu ea spre parbriz. Dar agenţia nu o plătea să se simtă liberă, ci să protejeze familia prezidenţială. Viaţa ei particulară ar fi trebuit să se desfăşoare în timpul liber, deşi agenţia nu-i permitea nici asta.

Inspectorul O’Day se afla deja pe Route 50. Vinerea era cea mai plăcută zi din săptămână. Îşi îndeplinise datoriile în toate cele şapte zile. Cravata şi sacoul erau pe scaunul de alături, iar el era iarăşi îmbrăcat în geaca de piele cu aspect cazon şi avea pe cap şapca John Deere, care-i purta noroc, fără de care nici nu-i trecea prin minte să joace golf sau să meargă la vânătoare. În weekend-ul care-l aştepta avea o mulţime de treburi pe-acasă. Megan avea să-l ajute la multe dintre ele. Ea ştia cumva. Pat nu reuşea să înţeleagă cum. Poate era intuiţia. Poate că era reacţia ei la devotamentul tatălui său. Oricare era explicaţia, cei doi erau nedespărţiţi. Acasă ea se depărta de partea lui de pat numai când dormea şi numai după o îmbrăţişare îndelungă şi un pupic, înlănţuindu-i gâtul cu mânuţele ei mici. O’Day

chicotea în gând.

— Ce tip dur, n-am ce zice!

Russell îşi spuse că era bunicul din el. Toţi piticuţii ăştia asemănători... Acum se jucau pe afară, fiecare cu hanoracul pus, jumătate din ei având glugile trase pentru că puştilor le plăcea asta din motive necunoscute. Joacă în toată regula aici. NISIPARNIŢA era chiar la nisip, jucându-se cu fetiţa lui O'Day, care-i semăna atât de bine şi cu un băieţel, puştiul lui Walker, fiul destul de drăguţ al nenorocitului cu jaful ăla de Volvo. Agentul Hilton era şi el afară şi supraveghea totul. În mod bizar, ei puteau să se relaxeze mai mult aici. Terenul de joacă era în partea de nord a clădirii Giant Steps, în raza vizuală a echipei de rezervă de peste drum. Cel de-al treilea membru al echipei era înăuntru, la telefon, în mod normal, lucra în camera din spate, unde erau monitoarele TV. Copiii îi spuneau *Miss* Anne.

„Prea puţin..." îşi spuse Russell, uitându-se la prichindeii cei mici care se distrau cum nu se putea mai bine. În caz extrem, cineva ar fi putut să vină cu maşina pe Ritchie Highway şi să secere toată zona. Încercarea de a-i convinge pe soţii Ryan să nu o trimită pe Katie aici a fost zadarnică, dar, bineînţeles, îşi doreau ca cel mai mic dintre copiii lor să aibă o viaţă normală. Dar...

Dar era o nebunie? Toată experienţa profesională a lui Russell gravita în jurul ideii că existau oameni care-l urau pe preşedinte şi pe toţi cei apropiaţi lui. Unii erau definitiv dementi. Cu alţii se întâmpla altceva. Studiase psihologia lor. A fost nevoit să o facă, din moment ce, învăţând despre ei, putea prezice ce anume caută, dar nu era totuna cu a-i înţelege. Ăştia erau copii. Chiar şi afurisita de Mafie, din câte ştia, nu se lua de copii. Uneori îi invidia pe cei de la F.B.I. Pentru autoritatea lor reglementată de a-i urmări pe cei care răpeau copii. Când salvai un copil şi-l prindeai pe infractor, trebuie să fi fost într-adevăr un moment plăcut, deşi nu se putea abţine să se întrebe cât de greu era să aduci în viaţă un individ de genul ăsta, în loc să-l laşi să-i citească presupusele drepturi chiar Dumnezeu. Acest gând răzleţ îi aduse un zâmbet pe buze. Sau poate că ceea ce se întâmpla era chiar mai bine. Cei care răpeau copii aveau o viaţă cumplită în închisoare. Nici măcar tâlharii înrăiţi nu puteau să-i suporte pe cei care îi molestau pe copii şi astfel, când ajungeau în zeghe, învăţau un mod de a se recrea cu totul nou: supravieţuirea.

— Russell, postul de comandă, auzi în cască.

— Aici Russell.

— Price se duce acolo, aşa cum ai cerut, spuse agentul special Norm Jeffers din casa de peste drum. Mai are patruzeci de minute, aşa ne-a transmis.

— Bine. Mulţumesc.

— Văd că flăcăul lui Walter îşi continuă studiile de inginerie, mai spuse vocea.

— Da, poate data viitoare o să încerce un bridge, fu de acord Don. Tânărul era la doua construcţie supraetajată la castelul lui de nisip, spre admiraţia extatică a lui Katie Ryan şi Megan O'Day.

— Domnule preşedinte, spuse căpitanul echipei, sper că o să va placă.

Ryan râse din toată inima şi îşi puse tricoul echipei în faţa camerelor de filmat Echipa se strânse în jurul lui pentru fotografie.

— Directorul de la C.I.A. este un mare fan al hocheiului, spuse Jack.

— Adevărat? întrebă Bob Albertsen. Era un apărător bine clădit, trecea drept spaima şedinţelor ţinute de consiliu, dar părea docil ca o pisicuţă în noul mediu.

— Da, are un puşti care se pricepe destul de bine, a jucat în liga juniorilor în Rusia.

— Atunci poate a învăţat ceva. La ce şcoală va merge?

— Nu ştiu sigur la ce facultate se gândesc. Parcă au spus că vor ca Eddie să se facă inginer.

Era aşa de plăcut, la urma urmelor, se gândi Jack, să le vorbească din când în când despre lucruri obişnuite, ca un om obişnuit altor oameni obişnuiţi.

— Să le spuneţi să-l trimită pe puşti la Rensselaer. E o şcoală tehnică foarte bună la graniţa cu Alabama.

— De ce tocmai acolo?

— Tocilarii ăia nenorociţi câştigă mereu campionatul universitar din fiecare an. Eu am fost la Minnesota şi ne-au luat la punctaj de două ori la rând. Să-mi daţi numele lui şi o să am grijă să primească câte ceva. E valabil şi pentru tatăl lui, dacă nu e vreo problemă, domnule preşedinte.

— Aşa voi face, promise preşedintele.

La vreo doi metri, agentul Raman auzi schimbul de replici şi încuviinţă din cap.

O'Day reveni tocmai când copiii se întorceau încolonaţi la uşa laterală să facă duş. Asta, ştia şi el, era o acţiune de mare importanţă. Îşi parcă duba chiar după ora patru. Se uită cum agenţii secreţi îşi schimbă postul. Russell apăru la uşa din faţă, postul pe care-l avea de obicei când copiii erau înăuntru.

— Rămâne meciul de mâine?

Russell clătină din cap.

— E prea curând. De mâine în două săptămâni, la ora două după-amiază. O să-ţi permită să mai exersezi.

— Nu şi ţie? întrebă O'Day, intrând.

Se uita la Megan cum se duce la toaleta pentru fetiţe fără să vadă că tatăl ei este în aceeaşi încăpere.

— Bine, atunci.

Se ghemui afară, în spatele uşii, să o ia prin surprindere când o să iasă.

Şi ACTORUL era în postul lui de observaţie în parcarea dinspre nord-est a şcolii. Copacii începeau să înfrunzească, observă el. Putea să vadă, dar perspectiva îi era cumva limitată. Lucrurile păreau să meargă normal şi de la acest punct mai departe era voia lui Allah, îşi spuse, surprins că folosea cuvântul acela pentru o acţiune ce-i implica pe necredincioşi. În timp ce urmărea ce se întâmpla, văzu cum maşina numărul 1 o luă la dreapta chiar la nord de grădiniţa de zi. Urma să meargă în lungul străzii, să schimbe instrucţiunile şi să se întoarcă.

Maşina numărul 2 era un Lincoln Town alb, geamăn cu cel al unei familii care-şi aducea copilul aici. Familia aceea era formată din doi medici, dar nici unul dintre terorişti nu ştia acest lucru. Chiar în urma ei era un Chrysler roşu, al cărui geamăn îi aparţinea soţiei unui contabil, însărcinată din nou. În timp ce ACTORUL le urmărea, amândouă parcară în locuri opuse, cele mai apropiate de şosea.

Price avea să ajungă curând. Russell notă sosirile automobilelor, reordonându-şi argumentele pe care voia să i le transmită şefei de la supraveghere. Lumina soarelui după-amiaza se reflecta pe capotă, împiedicându-l să vadă înăuntru şi altceva decât profilul şoferului. Ambele maşini ajunseseră mai devreme, dar era vineri…

…Numerele de înmatriculare?… Ochii i se îngustară uşor atunci când scutură capul, întrebându-se de ce nu făcuse…

Dar altcineva făcuse asta. Jeffers ridică binoclul, scrutând maşinile care soseau, aceasta fiind una dintre îndatoririle lui de supraveghetor. Nici nu ştiuse până atunci că avea memorie vizuală. Să nu uite nimic era ceva la fel de obişnuit pentru el ca funcţia respiratorie. Credea că toţi reuşesc lucrul ăsta.

— Stai, stai, ceva nu e în regulă. Nu sunt…

Ridică staţia de emisie.

— Russell, astea nu-s maşinile noastre.

Aproape la timp.

Cu o mişcare lentă, doi şoferi deschiseră portierele, îşi balansară picioarele în afară, ridicându-şi în timpul ăsta armele de pe locurile din faţă. Din spatele ambelor maşini ieşiră câte doi bărbaţi, la rândul lor înarmaţi.

Braţul lui Russell făcu o mişcare înapoi şi în jos, spre arma automată, în timp ce cu stânga ridică microfonul montat la guler:

— Înarmat.

Din clădire, inspectorul O'Day auzi ceva, dar nu era sigur ce şi era cu spatele, nevăzând cum agentul Marcella Hilton se întoarse de la un copil care o întreba ceva şi băgă mâna în poşetă după revolver.

Era cel mai simplu semnal. O clipă mai târziu, auzi acelaşi cuvânt repetat iarăşi în cască, în timp ce Norm Jeffers îl striga din postul de comandă. Mâna agentului de culoare apăsă încă un buton, activând o legătură radio cu Washingtonul:

— SANDSTORM, SANDSTORM, SANDSTORM![2]

Ca majoritatea poliţiştilor de carieră, agentul special Don Russell nu trăsese niciodată cu arma de corp la mânie, dar anii de instrucţie îl făcuseră să reacţioneze automat. Primul lucru pe care îl zări fu partea din faţă a unei puşti automate AK-47 ridicată. Atunci, de parcă ar fi fost acţionat printr-un buton, poliţistul se transformă, parcă, într-un sistem de orientare pentru arma de foc. Scoase Sig-Sauer-ul. Mâna stângă se mişcă fulgerător lângă dreapta, strângând arma, iar corpul se sprijini pe un genunchi pentru a fi mai puţin vizibil şi a avea mai mult control. Cel cu puşca avea să tragă primul, dar va trage prea sus, fu observaţia rapidă a lui Russell. Aşa se întâmplă cu trei runde de focuri, trecând pe deasupra capului său direct în tocul uşii, iar în zonă se auzi un zgomot sacadat. Între timp, în bătaia armei îi apăru chipul din spatele puştii. Russell apăsă pe trăgaci şi, de la o distanţă de vreo cincisprezece metri, glonţul îl lovi pe trăgător chiar în ochiul stâng.

Înăuntru şi instinctele lui O'Day se trezeau când Megan ieşi de la baie, luptându-se cu cataramele de la bretelele pantalonilor Oshkosh. Tocmai în acel moment, agentul pe care copiii îl ştiau de Miss Annie ieşi în fugă din camera din spate, ţinând în mâini pistolul îndreptat în sus.

— Iisuse, mai avu timp să spună inspectorul de la F.B.I., când Miss Annie se aruncă asupra lui ca un fundaş de la N.F.L., doborându-l la picioarele fetiţei lui şi lovindu-l cu capul de perete în cădere.

Peste drum, doi agenţi ieşiră la uşa din faţă a clădirii, amândoi cu mitraliere uşoare Uzi, în timp ce Jeffers se ocupa de comunicaţii înăuntru. Trimisese deja codul de urgenţă la sediu. După aceea a activat liniile directe către cazarma J de la Poliţia Statului Maryland de pe Rowe Boulevard din Annapolis. Era zgomot şi învălmăşeală, dar agenţii erau excelent instruiţi. Obligaţia lui Jeffers era să se asigure că pleca mesajul spre exterior, apoi să îi acopere pe ceilalţi doi membri ai echipei, care deja traversau peluza…

…Fără nici o şansă. De la cincizeci de metri, trăgătorii de la maşina numărul 1 îi secerară pe amândoi cu gloanţe bine ţintite. Jeffers îi

---

2 Furtună de nisip (engl., n. tr.).

privea cum cădeau în timp ce el anunţa poliţia statală. Timpul nu-i permitea să se arate şocat. Din momentul în care fu confirmat apelul, ridică puşca M-16, lovi uşor piedica şi se îndreptă spre uşă.

Russell schimbă direcţia focului. Un alt trăgător făcu greşeala de a sta în picioare pentru a ochi mai bine. Nu mai ochi deloc. Două seturi de focuri îi făcură capul să explodeze ca un pepene, văzu agentul, care nu se mai gândea la nimic, nu mai simţea nimic, nu făcea altceva decât să se ocupe de ţinte de îndată ce le putea identifica. Focurile inamicului încă mai treceau pe deasupra capului său. Apoi auzi un ţipăt. Instantaneu se gândi că e Marcella Hilton şi simţi cum îi cade în spate ceva greu şi-l doboară pe podea. Doamne sfinte, sigur era Marcela. Corpul ei, ceva, era peste picioarele lui şi se răsuci să scape de sub apăsarea lui, văzu patru oameni care avansau în direcţia lui, fără să ştie exact unde se afla el. Trase o rafală care lovi în plin, doborându-l pe unul dintre ei cu un glonţ chiar în inimă. Ochii celui împuşcat se măriră sub şocul impactului, iar a doua rafală îl lovi drept în faţă. Era aşa cum visase mereu. Arma făcea totul. Vederea periferică îi raportă o mişcare la dreapta lui, grupul de rezervă, ba nu, era o maşină care venea pe terenul de joacă direct spre ei, nu microbuzul şcolii, altceva. Nu putea să-şi dea seama ce, când pistolul ochi un alt trăgător, dar omul căzu la pământ, împuşcat de trei ori de Anne Pemberton aflată în cadrul uşii din spatele lui. Ceilalţi doi – doar doi, aveau o şansă – apoi Annie fu împuşcată în piept şi căzu cu faţa în jos, iar Russell ştiu că este singur, cu desăvârşire singur, numai el între NISIPARNIŢA şi aceşti nenorociţi.

Don Russell se rostogoli spre dreapta pentru a evita lovitura din stânga lui, produsă de trup care se mişcase şi slobozi două rafale fără succes. Apoi Sig-ul lui rămase cu încărcătorul gol. Mai avea unul pregătit şi, într-o clipă, îl scoase pe cel gol şi împinse cu palma unul plin, dar asta îi luă timp şi simţi un glonţ în josul spatelui, al cărui impact îl simţi ca pe o lovitură care-i zgudui tot trupul, în timp ce, cu mâna dreaptă, trase siguranţa şi un alt glonţ îl lovi în umărul stâng, trecând prin tot trunchiul şi ieşind prin piciorul drept. Încă o rafală, dar nu reuşea să ridice pistolul suficient de mult, ceva nu mergea şi lovi pe cineva chiar în rotulă o secundă înainte ca o altă serie de gloanţe să-l pună cu faţa la pământ.

O’Day tocmai încerca să se ridice când intrară doi bărbaţi, ambii înarmaţi cu AK-uri. Se uită în cameră, plină acum de copii năuciţi şi reduşi la tăcere. Tăcerea invadă încăperea, dar, apoi, izbucniră ţipetele ascuţite ale micuţilor. Unul dintre bărbaţi avea sânge pe tot piciorul şi scrâşnea din dinţi de durere şi furie.

Afară, cei trei bărbaţi din maşina numărul 1 contemplau măcelul. Patru muriseră, văzură ei, ieşind din maşină, dar îşi făcuseră treaba ca echipă de acoperire şi…

…Primul de lângă portiera dreaptă căzu cu faţa în jos. Ceilalţi doi se întoarseră şi văzură un negru cu o cămaşă albă şi o puşcă gri.

— Crapă, nenorocitule!

Memoria nu avea să-l ajute de data asta. Norman Jeffers nu avea să-şi amintească vreodată că a zis asta când a ochit a doua ţintă şi i-a slobozit trei gloanţe în cap. Era cel de-al treilea din grupul care-i omorâse prietenii lăsaţi după botul maşinii, dar maşina se înţepeni în mijlocul terenului dejoacă cu câmp deschis în dreapta şi în stânga.

— Haide, ieşi şi salută, Charlie! gâfâi agentul…

…Şi chiar ieşi, legănându-şi arma să-l ochească pe omul de pază rămas, dar nu suficient de iute. Cu ochii holbaţi şi fără să clipească, ca o bufniţă, Jeffers privea norul de sânge lăsându-se o dată cu dispariţia celui împuşcat.

— Norm!

Era Paula Michaels, agentul de pază de după-amiaza de la 7-Eleven de peste drum, strângând cu ambele mâini pistolul scos.

Jeffers se lăsă pe un genunchi în spatele maşinii pe ai cărei ocupanţi tocmai îi omorâse. Ea veni lângă el şi, lăsând orice altceva deoparte, amândoi începură să respire greoi, cu pulsul la maxim şi capul vâjâind.

— Ştii câţi mai sunt? întrebă ea.

— Cel puţin unul a supravieţuit înăuntru.

— Doi. Eu am văzut doi, unul lovit în picior. O, Dumnezeule, Don, Anne, Marcella…

— Lasă asta! Sunt copiii înăuntru, Paula! Fir-ar…

Deci, se gândi ACTORUL, nu avea să meargă în cele din urmă. La dracu'! înjură el încet. Le spusese doar că erau trei oameni în casa dinspre nord. De ce nu au aşteptat să-l omoare şi pe al treilea? Până acum puteau să fie departe cu copilul! Bun. Scutură din cap să-şi limpezească gândurile. Nu se aşteptase niciodată cu adevărat ca misiunea asta să reuşească. Îl prevenise pe Badrayn în privinţa asta şi îşi alesese oamenii în consecinţă. Acum nu trebuia decât să fie atent dacă… Dacă ce? Să omoare copilul?

Discutaseră problema asta. Dar s-ar putea să nu reuşească să-şi facă datoria înainte de a fi omorâţi.

Price era la opt kilometri distanţă când auzi apelul de urgenţă la radio. În nici două secunde apăsă pedala până jos şi acceleră în trafic, punând în funcţiune girofarul şi sirena. Întorcându-se spre nord pe Ritchie Highway, văzu nişte maşini care blocau şoseaua, într-o

fracţiune de secundă, roti volanul spre stânga pe linia mediană, iar maşina derapă croindu-şi drum pe suprafaţa înclinată spre interiorul şoselei. Ajunse cu câteva secunde înaintea primei maşini negru cu muştar a Poliţiei Statului Maryland.

— Price, tu eşti?

— Cine întreabă? răspunse ea.

— Norm Jeffers. Cred că avem doi indivizi înăuntru. Am pierdut cinci agenţi. Michaels e alături de mine acum. O trimit în spatele casei.

— Ajung într-o secundă.

— Păzeşte-ţi spatele, Andrea! o avertiză Jeffers.

O'Day scutură din cap. Încă îi vuiau urechile şi capul îl durea după impactul cu peretele. Fetiţa lui era alături, o proteja cu corpul de cei doi… teroriştI… care-şi plimbau acum armele în stânga şi în dreapta prin cameră în zbierătele copiilor. Doamna Daggett se mişca încet, stând în picioare între cei doi şi copiii „ei", cu braţele întinse instinctiv. În jurul lor, toţi copiii se chirciseră de groază. Se striga după mami, nici unul după tati, destul de bizar, remarcă O'Day. Şi mulţi pantalonaşi uzi…

— Domnule preşedinte? spuse Raman, apăsând cu mâna pe cască.

„Ce naiba mai era şi asta?"

La St. Mary, cuvântul SANDSTORM prin radiocomunicaţii îi lovise pe supraveghetorii UMBREI şi a lui STOP RAPID ca un trăsnet. Agenţii din faţa claselor unde învăţau copiii preşedintelui trântiseră uşa cu armele scoase să-i scoată pe protejaţi pe coridor. Se tot puneau întrebări care nu primeau răspuns, dar cei de la pază aplicară planul prestabilit pentru asemenea situaţii. Cei doi copii intrară în acelaşi microbuz, care nu ieşi către şosea, ci se îndreptă spre o clădire de peste terenul de atletism. Nu era decât un singur drum spre locul acela şi o singură ieşire, iar o echipă de ambuscadă putea fi chiar acolo, deghizată în Dumnezeu ştie ce. La Washington, un elicopter al marinei se rotea să-şi ia zborul către şcoală şi să îi scoată din zonă pe copiii lui Ryan. Cel de-al doilea microbuz luă poziţie pe teren, la vreo două sute cincizeci de metri de locul unde erau copiii. Clasa care făcea gimnastica afară a fost împrăştiată, iar agenţii stăteau în spatele vehiculului lor blindat cu arme grele la vedere, uitându-se după orice suspecţi.

— Doamnă doctor!

Cathy Ryan îşi ridică privirea de la biroul unde se afla. Roy nu-i mai spusese aşa niciodată. Şi nici nu mai scosese pistolul în prezenţa ei, ştiind că nu prea-i plăceau armele de foc. Reacţia ei fu, probabil, instinctivă. Se albi la faţă precum halatul pe care-l purta în laborator.

— E vorba de Jack sau…

— E Katie. Asta-i tot ce ştiu, doamnă doctor. Vă rog să veniţi cu mine imediat!

— Nu! Nu mai vreau, nu mai vreau!

Altman o luă cu mâinile pe după umeri, ghidând-o spre coridor. Acolo mai erau patru agenţi, cu armele scoase şi chipurile necruţătoare. Angajaţii de la paza spitalului se dădeau la o parte, deşi poliţiştii în uniformă de la Poliţia din Baltimore făcuseră un perimetru extern toţi încercând să nu uite că trebuie să privească în afara lui, către orice pericol posibil, nu înăuntru la mama al cărei copil era în primejdie.

La el în birou, Ryan întinse braţul, rezemându-se cu palma de perete, privi în jos şi-şi muşcă buza înainte să spună:

— Spune-mi ce se ştie, Jeff.

— Sunt doi indivizi în clădire. Don Russell e mort şi încă patru agenţi, dar acum totul e sub control, da? Lăsaţi-ne pe noi să ne facem treaba, spuse agentul Raman, sprijinindu-l de braţ pe Ryan.

— De ce copiii mei?! Pe mine mă vor, sunt aici. Dacă oamenii au ceva cu cineva, eu ar trebui să fiu acela. De ce se iau de copii oamenii de genul ăsta, spune-mi să înţeleg…

— E un act de sfidare, domnule preşedinte, îl sfidează şi pe om şi pe Dumnezeu, zise Raman, în timp alţi trei agenţi tocmai intrau în Biroul Oval.

Ce făcea el acum? se întreba asasinul. Ce naiba făcea? *De ce a trebuit să spună asta?*

Vorbeau într-o limbă pe care el n-o înţelegea. O’Day stătea jos, pe podea, cu fetiţa lui, ţinând-o în poală cu braţele înlănţuite în jurul ei, în timp ce încerca să nu pară la fel de neajutorat ca şi ea. Dumnezeule mare, toţi anii cât se antrenase pentru momente ca ăsta, fără să le trăiască vreodată pe pielea lui, fără să fie chiar la locul faptei, unde se întâmpla totul. Afară ar fi ştiut ce să facă. Ştia ce se întâmplă acolo. Dacă mai rămăseseră agenţi ai lor, probabil erau câţiva, da, trebuia să mai fie. Cineva trăsese trei sau patru focuri cu un M-16, O’Day o ştia după zgomot. Nu mai veniseră în încăpere alţi răufăcători. Mintea lui lega toate lucrurile astea. Bun, deci afară erau oamenii lui. Mai întâi vor stabili un perimetru să se asigure că nu intră şi nu iese nimeni. Apoi vor chema… pe cine? Probabil că Serviciile Secrete aveau propria lor echipă S.W.A.T., dar, în apropiere, se va afla şi echipa de intervenţie pentru ostatici de la F.B.I., cu propriile elicoptere care să-i scoată de aici. Aproape ca un răspuns auzi pe deasupra un elicopter.

— Aici Trooper 3, survolăm zona, spuse vocea la radio. Cine are comanda la sol?

— Aici agentul special Price, Serviciile Secrete ale Statelor Unite.

Cât puteţi să mai rămâneţi, Trooper? întrebă ea de la o staţie de emisie-recepţie a poliţiei.

— Avem combustibil pentru nouăzeci de minute, apoi ne va înlocui un alt elicopter. Acum mă uit jos, agent Price, raportă pilotul. Văd pe cineva spre vest, pare o femeie după copacul uscat, care urmăreşte ce se întâmplă. E omul vostru?

— Michaels, aici Price, spuse Andrea prin staţia de radio personală. Fă cu mâna către elicopter!

— Tocmai ne-a făcut cu mâna, raportă imediat Trooper 3.

— Bun, e omul nostru care acoperă retragerea.

— Bine. În rest nu văd mişcare în jurul clădirii şi nici alţi oameni pe o rază de o sută de metri. Vom continua să zburăm pe deasupra zonei şi să urmărim totul până la alte ordine.

— Mulţumesc. Terminat.

Aeronava VH-60 de la Marină ateriză pe terenul de atletism. Sally şi micul Jack fură aproape aruncaţi la bord, iar colonelul Goodman decola imediat, îndreptându-se spre est, către întinderea de apă, unde, i se spusese de la Paza de Coastă, cu câteva momente înainte, nu erau vase necunoscute. Lansă Black Hawk-ul la altitudine, îndreptându-se spre nord pe deasupra apei. În stânga putea distinge un elicopter al poliţiei de fabricaţie franceză la câţiva kilometri la nord de Annapolis. Nu era nevoie de prea multe calcule să-şi dea seama ce era cu el şi, cu o privire calmă, îşi dori vreo două grupe de recunoaştere ale Marinei care să fie la faţa locului. Auzise cândva că infractorii care le făceau rău copiilor aveau viaţă grea în închisoare, dar era o nimica toată pe lângă ce le-ar fi făcut cei de la Marină dacă ar fi avut ocazia. Aici încetă reveria lui. Nici nu se uită în spate să vadă cum se descurcă ceilalţi doi copii. El trebuia să conducă un elicopter. Asta era sarcina lui. Trebuia să aibă încredere că şi ceilalţi îşi vor face treaba.

Se uitau pe geam. Erau foarte atenţi. Rănitul se rezema de perete, părea lovită rotula, văzu O’Day; bun, celălalt aruncă o privire afară. Nu era prea greu să ghiceşti ce vedea. Sirenele anunţau sosirea maşinilor poliţiei. Probabil că acum delimitau zona. Doamna Daggett şi cele trei asistente ale ei strânseseră copiii la un loc în colţ, în timp ce indivizii vorbeau între ei. În regulă, ăsta era isteţ. Nu stăteau chiar aşa bine, îşi spuse O’Day. Unul tot măturа cu privirea camera, le striga să tacă, dar nu…

Chiar atunci unul dintre ei băgă mâna în buzunar şi scoase o fotografie. Mai spuse ceva în ce limbă o fi fost aia pe care-o vorbeau. Apoi trase draperiile. La naiba! Asta nu mai permitea să se vadă înăuntru şi să fie folosite puştile cu lunetă. Erau suficient de isteţi să

ştie că oamenii ar putea să tragă pur şi simplu. Câţiva copii erau destul de înălţuţi să se vadă de afară şi…

Cel cu fotografia o ridică iar şi se apropie de copii. Arătă cu mâna.

— Ăla!

În mod ciudat, părea că abia acum văzură că era în cameră şi O'Day. Rănitul clipi şi puse AK-ul la ochi să tragă în el. Inspectorul dădu drumul strânsorii în care-şi ţinuse fiica şi ridică mâinile.

— Au fost răniţi destui oameni, amice, spuse el.

Nu era nevoie de prea mult efort să-şi facă vocea să tremure. Ba chiar făcuse şi o greşeală, ţinând-o aşa pe Megan. Dementul ăla poate să tragă prin ea să mă lovească pe mine, îşi dădu el seama şi simţi un gol în stomac la gândul ăsta. Încet, cu grijă, o ridică, o dădu la o parte din poală şi o puse în stânga lui, pe podea.

— Nu, strigă Marlene Daggett.

— Ad-o la mine! insistă bărbatul.

„Haide, fă-o! se gândi O'Day. Păstrează-ţi împotrivirile pentru când pot conta. Acum nu schimbă nimic". Dar ea nu-i putea auzi gândurile.

— Ad-o încoace!

— Nu!

Bărbatul o împuşcă pe Daggett în piept de la o distanţă de un metru.

— Ce-a fost asta? sări Price.

Salvările veneau pe Ritchie Highway, cu sirenele lor chinuitoare, care sunau altfel decât ţipetele monotone ale maşinilor poliţiei. În stângă ei, jos, trupe încercau să ţină şoseaua goală, dirijând traficul în afara zonei unde oamenii lor stăteau pregătiţi, cu mâna pe tocul pistolului, sperând să poată fi de ajutor. Gesturile lor mânioase le trădau starea de spirit în faţa şoferilor năuciţi.

Mai aproape de Giant Steps, cei care erau chiar afară mai auziră un val de ţipete pătrunzătoare, aşa cum fac copiii înnebuniţi de groază, iar motivul îl ghiceau numai.

În timpul cât tu ai stat aşa, bărbatul cu geaca de piele a condus până acolo. Dacă ar fi fost în urma lui cineva, ar fi văzut pistolul la spate, ştia inspectorul. Nu mai fusese până atunci martor la o crimă. Îşi făcuse partea lui de investigaţii în cazuri de crimă, dar să vadă cu ochii lui… O doamnă care lucra cu copiii… Şocul de pe chipul lui era la fel de nedisimulat ca al oricărui alt om, văzând cum este curmată o viaţă… O viaţă de nevinovat, îşi mai spuse în gând. Aşa că nu avea de ales.

Când se uită după aceea la Marlene Daggett, ar fi vrut să-i poată spune că cei care au ucis-o nu vor pleca vii din clădire.

Era o minune că nici unul dintre copii nu fusese încă rănit. Toate

focurile fuseseră trase la înălţime şi-şi dădu seama că, dacă nu l-ar fi dărâmat la podea Miss Annie, acum ar fi putut să zacă mort lângă fiica lui. Erau găuri în perete, iar gloanţele care le făcuseră ar fi trecut chiar prin locul unde fusese el cu o secundă sau două mai înainte. Privi în jos pentru o clipă la mâinile care îi tremurau. Mâinile acelea ştiau foarte bine ce trebuia să facă. Ştiau ce sarcină aveau şi nu înţelegea de ce nu o făceau, de ce mintea care le comanda încă nu le dăduse permisiunea. Trebuia ca mâinile lui să aibă răbdare. Era o decizie pe care numai mintea o putea lua.

Individul o ridică pe Katie de o mână, smucind-o, făcând-o să plângă din cauza braţului răsucit. O'Day se gândi la primul lui instructor, când lucrau la primul caz de răpire, Dom Dinapoli, acel tip mătăhălos şi dur care plânsese când a redat copilul familiei:

— Să nu uitaţi, toţi sunt copiii noştri.

Puteau la fel de bine să o aleagă pe Megan, erau atât de aproape, iar gândul acela trecuse de la unul la altul atunci când cel care o ţinea pe NISIPARNIŢA s-a uitat iar la fotografie şi iarăşi la Pat O'Day.

— Tu cine eşti? întrebă vocea, în timp ce partenerul lui gemea de durere.

— Cum adică? întrebă la rândul lui, timid, inspectorul.

„Să pari bleg şi îngrozit."

— Al cui e copilul ăsta? arătă la Megan.

— E fata mea, da? Nu ştiu a cui e ailaltă, minţi agentul F.B.I.

— Ea e cea pe care o căutăm, fiica preşedintelui, nu-i aşa?

— De unde dracu' să ştiu? De obicei, nevastă-mea o ia pe Megan de la grădiniţă, nu eu. Fă ce ai de făcut şi cară-te naibii de aici, bine?

— Voi, cei dinăuntru, bubui dincolo de uşă o voce de femeie. Suntem de la Serviciile Secrete ale Statelor Unite. Vrem să ieşiţi. Dacă o faceţi, nu veţi păţi nimic. Nu aveţi unde fugi. Ieşiţi la vedere şi nu veţi păţi nimic.

— Ăsta e un sfat bun, nene, îi spuse Pat. Nimeni nu poate ieşi de aici, să ştii.

— Ştii a cui e fata asta? E fata preşedintelui vostru Ryan! N-o să îndrăznească să tragă în mine! exclamă el.

Vorbea o engleză destul de bună, observă O'Day, încuviinţând din cap.

— Şi restul copiilor, nene? Numai p-ăla-l vrei, numai ăla contează, hei, de ce nu… Ştii… Adică… Să mai laşi câţiva să plece, hm?

Tipul avea dreptate într-o oarecare măsură. Agenţii se fereau să tragă în cineva de teamă să nu fie şi altcineva pe-aproape, cum şi era. Puşca fu lăsată la nivelul pieptului lui Pat. Şi erau destul de pricepuţi, încât să lase mereu un metru şi jumătate între ei. Ar fi fost nevoie de două mişcări pentru a-i împuşca pe amândoi.

Ceea ce îl înspăimânta într-adevăr pe O'Day era nepăsarea, cu care o uciseseră pe Marlene Daggett. Pur şi simplu, nu le păsa. Nu puteai să anticipezi ce va face un criminal de felul ăsta. Puteai să le vorbeşti, să încerci să-i calmezi, să le distragi atenţia, dar dincolo de toate astea nu era decât un singur mod de a trata cu ei.

— Le dăm copiii, ne dau o maşină, da?

— Hei, mie-mi convine, de acord? Cred că e perfect. Nu vreau decât să-mi iau fetiţa acasă azi, înţelegi?

— Da, ai grijă de micuţa ta. Şezi aici!

— Sigur.

Îşi relaxă mâinile, aducându-le mai aproape de piept, chiar la capătul de sus al fermoarului de la geacă. Desfăcându-l, geaca ar fi stat mai bine, nelăsând pistolul să se vadă.

— Atenţiune! strigă aceeaşi voce. Vrem să vorbim.

Cathy Ryan veni alături de copii în elicopter. Feţele agenţilor erau şi-aşa grave. Sally şi Jack îşi reveneau din şocul iniţial şi acum suspinau, căutând mângâiere la mama lor în timp ce aparatul de zbor Black Hawk se ridică iarăşi în aer, apucând la sud-est de Washington, urmat de un altul. Ea văzu că pilotul nu mergea pe traseul obişnuit, ci o lua direct spre vest, depărtându-se de locul unde se afla Katie. În momentul acela CHIRURGUL se prăbuşi în braţele copiilor ei.

— O'Day e înăuntru, îi spuse Jeffers.

— Eşti sigur, Norm?

— Camionul ăla e al lui. L-am văzut intrând chiar înainte să înceapă totul.

— La naiba! înjură Price. Probabil că asta era împuşcătura pe care am auzit-o.

— Da, încuviinţă Jeffers mohorât.

Preşedintele se afla în Biroul pentru Situaţiile de Urgenţă, locul cel mai indicat pentru a fi la curent cu ce se întâmpla. Poate ar fi putut să stea altundeva, dar nu putea să intre în biroul lui şi nici nu-şi juca rolul de preşedinte atât de bine, încât să pretindă că…

— Jack?

Era Robby Jackson. Se apropie de preşedinte, care stătea în picioare, dar erau prieteni de prea multă vreme, aşa încât urmă o îmbrăţişare.

— Am mai trecut prin asta, colega. Şi lucrurile au ieşit bine şi atunci, îţi aminteşti?

— Avem numerele de înmatriculare ale maşinilor din parcare. Trei sunt închiriate. Acum ne ocupăm de ele, auzi vocea lui Raman în căşti. Ar trebui să obţinem vreo pistă pentru identificare.

Cât de tâmpiţi puteau fi? se întrebă O'Day. Trebuia să fie al naibii de imbecili să creadă că au cea mai mică şansă de a scăpa de aici... Iar dacă nu aveau speranţa că pot scăpa, n-aveau nimic de pierdut... Dar nimic... Şi nu părea să le pese deloc că ucideau. I se mai întâmplase, în Israel, îşi aminti Pat. Nu-şi aducea aminte data sau vreun nume, dar doi terorişti luaseră câţiva copii şi îi măcelăriseră înainte ca trupele de comando să poată interveni...

Predase tactica pentru orice situaţie posibilă, cel puţin aşa crezuse, aşa ar fi spus până acum douăzeci de minute, dar când propriul copil e lângă tine...

„Toţi sunteţi copiii noştri", auzi din nou vocea lui Dom.

Ucigaşul care nu era rănit o ţinea pe Katie de braţ. Ea doar mai scâncea acum, epuizată de propriile ţipete de mai devreme, stând aproape atârnată de mâna lui în timp ce individul stătea în stânga celui rănit. În dreapta ţinea AK-ul. Dacă ar fi avut un pistol, ar fi putut să îl ţină la tâmpla ei, dar AK-ul era prea lung pentru aşa ceva. Cât putea de încet, inspectorul O'Day lăsă mâna în jos, deschizând fermoarul de la geacă.

Începură iarăşi să vorbească. Cel rănit suferea vizibil. La început, creşterea adrenalinei îi blocase durerea, dar, acum, lucrurile reintrau cumva în normal şi, cu scăderea tensiunii, slăbi şi mecanismul de blocare a durerii, care proteja organismul în perioade de stres maxim. Spunea ceva, dar Pat nu înţelegea ce anume. Celălalt mârâi un răspuns, făcând semne către uşă, vorbind cu patimă şi frustrat. Partea cea mai îngrozitoare urma când cei doi ar fi căzut de acord. Puteau, pur şi simplu, să-i omoare pe copii. Cei de afară s-ar fi repezit, probabil, în clădire dacă ar fi auzit mai mult de un foc, două. Ar fi putut să se mişte suficient de rapid să-i salveze pe unii dintre copii, dar...

Începu să le spună în gând Rănitul şi Nerănitul. Erau istoviţi, dar tulburaţi, impacientaţi, dar nehotărâţi, îşi doreau să poată pleca, dar înţelegeau că n-o vor mai face...

— Hei, ăă... băieţi! spuse Pat, ţinând mâinile sus şi mişcându-le să le distragă atenţia de la geaca desfăcută. Pot să spun şi eu ceva?

— Ce? făcu Rănitul, în timp ce Nerănitul stătea şi privea.

— Toţi copiii ăştia de aici, sunt prea mulţi ca să staţi cu ochii pe ei, nu? întrebă el, încuviinţând din cap pentru a transmite mai bine ideea. Ce-aţi zice dacă o scot eu pe fata mea şi pe încă câţiva afară, de acord? Poate v-ar fi mai uşor?

Asta duse la mai multe mormăieli. Ideea i se părea bună Nerănitului, cel puţin aşa-i făcu impresia lui O'Day.

— Atenţiune! Vă vorbesc din partea Serviciilor Secrete! strigă iarăşi vocea.

Părea glasul lui Price, se gândi agentul F.B.I. Nerănitul se uită spre uşă, iar limbajul trupului chiar arăta că vrea să se ducă într-acolo, iar pentru a face asta trebuia să treacă prin faţa Rănitului.

— Ei, haide, da? Lasă pe câţiva dintre noi să iasă, ce zici? continuă O'Day. Poate că le voi spune să vă dea o maşină sau altceva.

Nerănitul mişcă arma în direcţia inspectorului.

— Ridică-te! comandă el.

— Bine, bine, stai liniştit, de acord?

O'Day se ridică încetişor, ţinându-şi mâinile cât mai departe de corp. Oare, îi puteau vedea pistolul dacă se întorcea cu spatele? Cei de la Serviciile Secrete i-l văzuseră de când intrase, iar dacă dădea greş cu asta, Megan… Nu exista cale de întoarcere. Pur şi simplu…

— Să le spui, să le spui să ne dea maşină sau îl omor pe ăsta şi pe toţi ceilalţi!

— Lasă-mă să-mi iau şi fetiţa, bine?

— Nu! spuse cel rănit.

Nerănitul spuse ceva pe limba lui, uitându-se în jos la Rănit, cu arma îndreptată spre podea, în timp ce arma celuilalt ţintea spre pieptul lui O'Day.

— Ei, da' ce-ai de pierdut?

S-ar îi zis că tot asta îi spusese şi Nerănitul prietenului său rănit şi atunci o smuci pe Katie Ryan de mână. Ea ţipă iarăşi pe când el traversa încăperea, împingând-o înaintea lui, blocându-i câmpul vizual Rănitului. Fusese nevoie de douăzeci de minute să ajungă aici. Acum mai avea doar o secundă să vadă dacă va merge.

Ordinea mişcărilor fu aceeaşi pentru O'Day ca şi pentru Don Russell. Mâna dreaptă făcu o mişcare bruscă înapoi, iute în interiorul hainei, scoase pistolul în timp ce se lăsă pe un genunchi. În momentul când trupul Nerănitului se dădu la o parte, pistolul Smith 1076 slobozi perfect două gloanţe, ambele cartuşe goale zburând prin aer în timp ce Rănitul deveni Mortul. Ochii Nerănitului se holbară de uimire, iar zbieretele copiilor începură iarăşi.

— Aruncă arma! zbieră O'Day la el.

Prima reacţie a celui nerănit fu să-o smucească iar pe Katie de mână, clipă în care arma începu să se ridice, ca şi cum ar fi fost un pistol, dar AK-ul era prea greu ca să-l foloseşti aşa. O'Day ar fi vrut să-l aibă viu, dar nu era momentul să rişte. Arătătorul de la mâna dreaptă apăsă pe trăgaci din nou. Trupul se prăbuşi direct pe jos, lăsând în spate pe pereţii de la Giant Steps o umbră roşie.

Inspectorul Patrick O'Day sări de-a lungul camerei, lovind cu piciorul puşca unuia şi apoi pe a celuilalt departe de mâinile posesorilor. Se uită atent la ambele cadavre şi, după toţi anii de exerciţiu şi instrucţie, tot fu surprins că a mers bine până la capăt. Abia atunci începu să-i bată inima din nou sau aşa i se păru, când

trase aer în piept. Trupul i se lăsă moale pentru o clipă. Apoi se încordă şi îngenunche lângă Katie Ryan, care era NISIPARNIŢA pentru Serviciile Secrete şi doar un obiect pentru cei pe care tocmai îi omorâse.

— Eşti bine, dragă? o întrebă.

Nu răspunse. Se ţinea de mână şi plângea încetişor, dar nu avea urme de sânge.

— Hai, îi spuse el cu blândeţe, luând în braţe o fetiţă ce avea să fie de acum înainte şi a lui. După aceea, o luă în braţe pe Megan şi se îndreptă spre uşă.

— Se trag focuri în clădire! spuse o voce de la microfonul montat pe birou.

Ryan pur şi simplu îngheţă. Ceilalţi din cameră se dădură parcă înapoi de teamă.

— Pare un pistol. Au pistoale? întrebă o voce din acelaşi circuit.

— Sfinte Sisoe, ia uită-te!

— Cine-i ăla?

— Ieşim! strigă o voce. Ieşim!

— Nu trageţi! strigă Price la megafon.

Armele se clintiră din direcţia uşii, dar mâinile se relaxară puţin.

— Iisuse! spuse Jeffers, sărind în picioare şi alergând să i se alăture în cadrul uşii.

— Cei doi indivizi sunt morţi, la fel e doamna Daggett, spuse O'Day. Totul e în regulă, Norm. Totul e în regulă.

— Lasă-mă să...

— Nu! strigă Katie Ryan.

Trebuia să se dea la o parte. Pat se uită în jos la cele trei trupuri ale agenţilor de la agenţia concurentă, cu hainele pline de sânge. Se trăseseră cel puţin zece gloanţe în trupul lui Don Russell. Mai în spate erau patru criminali morţi. Doi dintre ei, văzu el, avansând în perimetru; erau împuşcaţi în cap. Se opri lângă duba lui. Îşi simţea genunchii moi şi le aşeză jos pe cele două fetiţe, sprijinindu-se la rândul lui de maşină. Îşi făcu apariţia un agent. Pat îşi scoase Smith-ul de la brâu şi i-l înmână fără să se uite.

— Eşti rănit?

Era Andrea Price.

Clătină din cap; îi trebui câteva clipe să poată rosti vreun cuvânt.

— S-ar putea să încep să tremur peste câteva momente.

Agentul se uită la cele două fetiţe în jos. Un poliţist o ridică pe Katie Ryan, dar Megan refuză să plece de lângă el. Abia atunci îşi strânse fiica la piept şi din ochii amândurora începură să curgă lacrimi.

— NISIPARNIŢA este în siguranţă! o auzi el pe Price. NISIPARNIŢA

este în siguranţă şi nevătămată!

Price aruncă o privire în jur. Nu veniseră încă întăririle şi cea mai mare parte a personalului îndreptăţit prin lege să fie acolo erau de la Poliţia Statului Maryland, cu uniformele scrobite de culoare kaki. Zece formau un cerc în jurul NISIPARNIŢEI, păzind-o cu străşnicie.

Jeffers reveni în rândul lor. O'Day nu apreciase niciodată cum se cuvine felul în care timpul se scurgea în clipe ca acelea. Când îşi ridică privirea, copiii tocmai erau lăsaţi să iasă prin uşa laterală. Personalul de pe salvări năpădise zona, mergând mai întâi la copii.

— Poftim, spuse agentul de culoare, dându-i o batistă.

— Mersi, Norm.

O'Day se şterse la ochi, îşi suflă nasul şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, băieţi.

— Nu-i nimic, Pat, ai făcut…

— Era mai bine dacă îl aveam viu pe ultimul, dar n-am putut… n-am putut să risc.

Acum reuşea să stea în picioare, ţinând-o pe Megan de mână.

— Of, Doamne, mai spuse el.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici, spuse Andrea. Putem sa facem ancheta într-un loc mai potrivit.

— Mi-e sete, mai spuse O'Day.

Clatină iarăşi din cap.

— Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva, Andrea. Cu copiii acolo… N-ar trebui să fie aşa, nu?

Chiar bolborosea? se întrebă inspectorul.

— Haide, Pat… Te-ai descurcat excelent.

— Stai puţin…

Inspectorul de la F.B.I. îşi şterse faţa cu mâinile mari, inspiră adânc şi se uită din nou spre locul faptei. Doamne, ce dezastru! Trei morţi numai în partea asta a terenului de joacă. Isprava lui Jeffers, îşi spuse, cu M-16-le lui. Nu era rău. Dar mai avea ceva de făcut. Lângă fiecare dintre maşinile închiriate era câte un cadavru, cu găuri în capete. Un altul, cu un glonţ în piept şi altul în cap, după câte se părea. Pe al patrulea nu era sigur cine-l împuşcase. Probabil una dintre fete. Testele balistice vor arăta care, ştia asta. O'Day merse înapoi spre uşa din faţă, către trupul agentului special Don Russell. Apoi, se întoarse, uitându-se spre parcare. Văzuse destule locuri ale crimei. Cunoştea semnele, ştia cum să le lege. Fără nici o avertizare, fără nimic care să prevestească asta, poate pentru o secundă, nu mai mult, stătuse în faţa a trei oameni înarmaţi şi doborâse trei. Inspectorul Patrick O'Day îngenunche lângă trupul neînsufleţit. Scoase pistolul Sig din mâna lui Russell, i-l dădu lui Price, apoi îi luă mâna şi o ţinu pentru o clipă ce părea să nu se mai sfârşească.

— Adio, campionule, şopti O'Day, dându-i drumul după câteva

secunde.

Era timpul să plece.

43
RETRAGEREA

Cel mai apropiat şi cel mai convenabil loc de aterizare pentru elicopterul Marinei era Academia Navală, iar partea cea mai dificilă era să găseşti personal disponibil la Serviciile Secrete care să meargă cu NISIPARNIŢA. Andrea Price, agent responsabil la locul crimei, precum şi şefa supraveghere, trebuia să rămână la Giant Steps, aşa încât personalul de la Serviciile Secrete care se îndrepta spre Annapolis şi-a schimbat direcţia, s-a întâlnit cu poliţiştii din statul respectiv la Academie şi au luat-o în custodie pe Katie. Şi aşa se făcu că prima echipă de ofiţeri federali care sosiră la faţa locului erau agenţi F.B.I. de la micul post din Annapolis, un satelit al Diviziei de Teren Baltimore. Ordinele necesare le-au fost date de Price, dar pentru moment îndatoririle lor erau clare şi mai urma să mai vină şi alţii.

O'Day trecu strada spre casa care fusese postul de comandă local al lui Norm Jeffers şi a cărei proprietară, o bunicuţă, le făcu o cafea după ce-şi reveni din şoc. Fu pregătit un casetofon, iar inspectorul de la F.B.I. repetă o povestire fără să se întrerupă, cu adevărat doar o divagaţie lungă care era, de fapt, cel mai bun mod de a obţine informaţii noi. Mai târziu aveau să-l facă să asculte totul de la capăt, examinând şi alte aspecte. De unde stătea, O'Day putea să se uite afară, pe fereastră. Salvările ajutau la mutarea cadavrelor, dar, mai înainte de asta, trebuia ca fotografii să imortalizeze momentul pentru posteritate.

Nu aveau de unde să ştie că ACTORUL încă mai privea într-acolo, din mijlocul unei mulţimi care se făcuse de câteva sute de oameni, studenţi şi profesori de la colegiul din zonă, la care se mai adăugau şi alţii care ghiciseră cam în ce consta evenimentul şi voiau să-l urmărească. ACTORUL văzuse destul, oricum şi-şi croi drum către maşină, se strecură cu grijă prin parcare şi conduse spre nord pe Ritchie Highway.

— Hei, i-am dat o şansă. I-am spus să arunce arma, spuse O'Day. Am strigat atât de tare, încât mă mir că nu m-ai auzit de afară, Price. Dar arma a început să se mişte şi nu aveam dispoziţia necesară pentru riscuri, mă-nţelegi?

Mâinile îi erau acum liniştite. Perioada de şoc imediat după incident trecuse. Aveau să mai vină şi altele.

— Ai vreo idee cine erau? îl întrebă Price, după ce el povestise totul prima oară.

— Vorbeau altă limbă, dar nu ştiu care. Nu era nici rusă, nici germană, mai mult de atât nu ştiu. O limbă străină e o limbă străină. Nu am înţeles nici un cuvânt sau frază. Vorbeau englezeşte destul de bine, cu accent, dar, nici de data asta, n-aş putea spune ce fel de accent. După înfăţişare, mediteraneeni. Poate din Orientul Mijlociu. Poate din altă parte. Absolut nemiloşi. A omorât-o pe doamna Daggett fără să clipească, fără vreo tresărire. Nu, asta nu-i normal.

Era supărat, foarte tensionat.

— Fără nici o ezitare. Bum! şi ea cade. Nu puteam să fac nimic să-l opresc, continuă inspectorul. Celălalt avea arma îndreptată spre mine şi s-a întâmplat aşa de repede, nu mi-am dat seama că se va întâmpla aşa fulgerător.

— Pat, făcu Andrea, luându-i mâna. Te-ai descurcat excelent.

Elicopterul ateriză pe platforma de la Casa Albă, chiar în partea de sud a intrării de la parter. Din nou îşi făcu apariţia un cerc de agenţi înarmaţi, în timp ce Ryan alergă spre elicopter, iar elicea încă se mai învârtea, dar nimeni nu a încercat să îl oprească. Un membru al echipajului de la Marină în echipament verde deschise uşa şi ieşi, permiţându-le agenţilor din elicopter să o scoată afară pe NISIPARNIŢA şi o încredinţară tatălui ei.

Jack o legănă în braţe ca pe un prunc ceea de, de fapt, nu mai era, dar aşa avea să rămână mereu în mintea lui şi urcă panta către clădire, unde aştepta restul familiei. Camerele de la ştiri înregistrară evenimentul, dar nici unul dintre reporteri nu se apropie la mai puţin de cincizeci de metri de POTUS. Membrii brigăzii de pază de la Serviciile Secrete simţeau că vor să ucidă pe cineva; pentru prima oară în istoria corpului de presă de la Casa Albă, ei păreau extrem de ostili.

— Mami!

Katie se răsuci în braţele tatălui ei, întinzându-şi mânuţele către mama, care o luă imediat de la Jack. Sally şi micul Jack se îngrămădiră unul în altul, lăsându-l pe tatăl lor singur. Dar asta preţ de o clipă.

— Cum te simţi? întrebă încet Arnie van Damm.

— Acum mai bine, cred.

Era încă întunecat la faţă, corpul părea fără vlagă, dar încă mai reuşea să se ţină pe picioare.

— Cine să mai ştie?

— Uite, mai întâi de toate, ce-ar fi să te scoatem de aici? La Camp David. Acolo poţi să te linişteşti. E izolat. E un loc potrivit pentru relaxare.

Ryan se gândi la asta. Familia încă nu fusese acolo, iar el fusese doar de două ori, ultima oară în acea înfiorătoare zi de ianuarie în urmă cu câţiva ani.

— Arnie, dar nu avem nici haine, nici…

— Ne ocupăm noi de asta, îl asigură şeful statului-major.

Preşedintele încuviinţă.

— Fă aranjamentele! Repede, adăugă el.

În timp ce Cathy duse copiii sus, Jack ieşi iar afară şi se duse spre aripa de vest. Două minute mai târziu, se afla din nou în sala unde erau analizate situaţiile de urgenţă. Acolo atmosfera era mai plăcută. Şocul iniţial şi frica dispăruseră şi o fermitate tăcută le luă locul.

— Bun, spuse Ryan încet. Ce ştim?

— Dumneavoastră sunteţi acolo, domnule preşedinte?

Era Dan Murray, vorbea la microfonul montat la birou.

— Vorbeşte, Dan, comandă SPADASINUL.

— A fost un tip înăuntru, unul dintre oamenii mei. Îl ştii. Pat O'Day, unul dintre inspectorii mei rătăcitori. Fiica lui, Megan parcă o cheamă, merge şi ea la grădiniţa aceea. I-a prins în vizită pe criminali şi le-a zburat creierii la amândoi. Cei de la Serviciile Secrete i-au omorât pe ceilalţi, numărul final e de nouă persoane, doi împuşcaţi de Pat, restul de oamenii lui Andrea. Au nimerit cinci agenţi secreţi, plus doamna Daggett. Nu a fost rănit nici un copil, slavă Domnului! Price îl intervievează chiar acum pe Pat. Am aproape zece oameni la locul faptei să urmărească investigaţia şi se mai îndreaptă într-acolo şi o mulţime de oameni de la Servicii.

— Cine conduce investigaţiile? îl întrebă POTUS.

— Sunt două regulamente pentru situaţii ca asta. Un atac asupra dumneavoastră sau a oricărui alt membru al familiei dumneavoastră este de competenţa Serviciilor Secrete. Terorismul este sectorul lor. Aş lăsa cazul ăsta în seama celor de la Servicii şi noi să oferim tot ajutorul posibil, promise Murray. Nu-i cazul să facem întreceri nenorocite la aşa ceva, vă dau cuvântul. I-am chemat deja pe cei de la Justiţie. Martin ne va desemna un procuror cu experienţă pentru a coordona investigaţiile asupra crimei. Jack? mai adăugă directorul F.B.I.-ului.

— Ce-i, Dan?

— Adună-ţi familia. Ştim cum să ne ocupăm de asta. Ştiu că eşti preşedintele ţării, dar, pentru o zi, două, fii doar un om oarecare, de acord?

— Bun sfat, Jack! observă amiralul Jackson.

— Jeff? îi spuse Ryan agentului Raman.

Toţi prietenii îi spuneau acelaşi lucru. Probabil că aveau dreptate.

— Da, să trăiţi!

— Ajută-ne să ieşim naibii din oraş!

— Da, domnule preşedinte!

Raman ieşi din cameră.

— Robby, ce-ar fi să mergeţi şi tu şi Sissy. O să ordon să vă aştepte un elicopter aici.

— La dispoziţia ta, amice!

— Bine, Dan, spuse Ryan către microfon. Vom merge la Camp David. Ţine-mă la curent!

— Aşa vom face, promise directorul F.B.I.-ului.

Auziră vestea la radio. Brown şi Holbrook mergeau spre nord pe US Route 287 să ajungă pe Interstate 90-East. Betoniera rula alene, cu cutia de viteze cu multiple trepte, funcţionând greoi, vehiculul reacţionând încet la accelerare şi aproape la fel de leneş la frână. Poate că pe drumul internaţional o să meargă mai uşor, sperau ei. Dar, ce-i drept, aveau un radio ca lumea.

— La naiba, spuse Brown, umblând la volum.

— Copii! Holbrook clătină din cap. Trebuie să ne asigurăm că nu sunt copii prin preajmă, Ernie!

— Cred că asta se poate rezolva, Pete, dacă putem conduce până acolo utilajul ăsta.

— Cam cât îi dai?

Se auzi un mormăit.

— Cinci zile.

Daryaei primi vestea destul de bine, constată Badrayn, mai ales când află că toţi erau morţi.

— Să mă iertaţi că vă spun asta, dar nu v-am avertizat că…

— Ştiu. Îmi amintesc, recunoscu Mahmud Haji. Nu a fost niciodată necesar cu adevărat ca această misiune să izbândească, atâta timp cât aranjamentele de siguranţă erau făcute cum trebuie.

Spunând asta, clericul se uită de aproape la oaspetele lui.

— Toţi aveau paşapoarte false. Nici unul nu avea dosar penal nicăieri în lume, din câte ştiu. Nici unul nu avea nimic care să facă legătura cu ţara ta. Dacă vreunul ar fi fost prins în viaţă, ar fi fost un risc şi te-am prevenit în legătură cu asta, dar se pare că nu mai trăieşte nici unul.

Ayatollahul încuviinţă şi spuse ceva care suna ca un epitaf:

— Da, au fost credincioşi.

„Credincioşi cui?” se întrebă Badrayn. În această parte a lumii, liderii politici cu o clară tentă religioasă nu erau ceva neobişnuit, dar era obositor să tot asculţi aşa ceva. Acum poate chiar erau în paradis cei nouă. Se întrebă dacă Daryaei chiar credea asta. Probabil că da; probabil că era sigur că Allah grăia prin vocea lui sau cel puţin îşi spusese asta până când ajunsese să o creadă. Cineva putea să ajungă până acolo, Ali ştia foarte bine, pur şi simplu repetându-şi o idee suficient de mult şi oricum ar fi ajuns în mintea lui, pentru avantaje politice, pentru o răzbunare personală, din lăcomie sau orice altă motivaţie josnică, după ce şi-o repeta suficient de des, devenea un act

de credinţă, cu un scop la fel de înalt precum cuvintele Profetului. Daryaei avea şaptezeci şi doi de ani, îşi spuse Badrayn, o viaţă lungă de abnegaţie, concentrată asupra a ceva din afara fiinţei lui, continuându-şi o călătorie care începuse în tinereţe în căutarea unui scop luminos. Acum era departe de începutul ei şi foarte aproape de sfârşit. Era aşa de clar scopul, încât intenţia însăşi putea să fie dată uitării, nu-i aşa? Asta era capcana pentru oamenii de felul lui. Măcar el nu se lăsa prins, îşi spuse Badrayn. Pentru el nu erau decât afaceri, golite de orice iluzii şi ipocrizie.

— Iar restul? întrebă Daryaei, după ce se rugă pentru sufletele lor.

— Până luni probabil că vom afla, dar miercuri cu siguranţă, răspunse Ali.

— Şi cum e acoperirea lor?

— Perfectă.

Badrayn era cât se poate de încrezător. Toţi călătorii se întorseseră în siguranţă şi, în fiecare caz, raportaseră că misiunea a fost dusă la îndeplinire cum trebuia. Orice dovezi fizice ar fi putut lăsa în urmă, doar tuburile cu spray, ar fi fost luate drept gunoi, strânse şi transportate de acolo. Molima s-ar fi răspândit şi n-avea să mai fie niciodată vreo dovadă cum ajunsese acolo. Şi astfel ceea ce s-ar fi zis că azi era un eşec, nu era deloc aşa. Acest Ryan, oricât de liniştit ar fi că a fost salvat copilul lui, era acum un om slăbit, iar America era o ţară slăbită, iar Daryaei avea un plan. Unul bun, îşi spunea Badrayn şi, datorită ajutorului lui în punerea în aplicare a planului, viaţa lui avea să se schimbe pentru totdeauna.

Zilele lui ca terorist internaţional ţineau de trecut. Ar putea să obţină un post în guvernul acelei uniuni islamice care se dezvolta, la siguranţă sau spionaj, probabil cu un birou confortabil şi un salariu pe măsură, recăpătându-şi în sfârşit pacea şi siguranţa. Daryaei avea visul lui, pe care poate chiar îl va vedea împlinit. Dar pentru Badrayn, visul era şi mai aproape şi nu mai era nevoie să mişte un deget pentru a-l face să devină realitate. Nouă oameni muriseră pentru a-l transforma în realitate. Era ghinionul lor. Se aflau cu adevărat în paradis pentru sacrificiul lor? Poate că Allah era cu adevărat atât de milos, încât să ierte un act înfăptuit în numele lui, chiar dacă era just sau nu. Poate…

Dar nu prea conta, nu?

Au încercat să facă plecarea să pară ceva obişnuit. Copiii purtau alte haine. Bagajele erau făcute şi aveau să vină cu o altă cursă, mai târziu. Cei de la siguranţă arătau mai încordaţi decât de obicei, dar nu ieşeau în evidenţă. Asta era o greşeală. Pe acoperişul Treasuiy Building la est şi vechea clădire a executivului la vest, cei de la Serviciile Secrete care stăteau, de obicei, ghemuiţi, acum erau în

picioare, arătându-şi profilul în întregime în timp ce scrutau cu privirea împrejurimile cu ajutorul binoclului. Lângă fiecare era un bărbat cu puşcă. Opt agenţi erau pe latura de sud a perimetrului, uitându-se cu atenţie la oamenii care treceau sau pur şi simplu veniseră aici după ce au auzit ştirea înfiorătoare, din cine ştie ce motiv. Mulţi veniseră, probabil, pentru că le păsa mai mult sau mai puţin, poate pentru a se ruga pentru siguranţa lui Ryan. Cât despre cei care veniseră din alt motiv, agenţii îi priveau şi, de data asta, ca şi în cazul celorlalţi, nu vedeau nimic ieşit din comun.

Jack îşi puse centura în elicopter, ca şi ceilalţi membri ai familiei sale. Motoarele de deasupra capetelor lor începură să huruie şi elicea să se învârtă. Înăuntru, alături de ei, era agentul Raman şi o altă gardă, plus şeful echipajului de la Marină. Elicopterul VH-3 începu să vibreze, apoi se ridică în aer, urcând rapid pe curenţii de aer ai vântului dinspre vest, îndreptându-se mai întâi către O.E.O.B., apoi către sud, apoi către nord-vest, traiectoria lui curbată fiind menită să îi încurce pe cei care ar fi putut să îi aştepte să tragă o rachetă de la sol. Luminozitatea era destul de bună, încât o asemenea persoană să fie depistată probabil, dar, pentru a lansa o rachetă cu succes, nu e nevoie decât de câteva secunde şi, oricum, elicopterul era echipat cu cea mai recentă variantă a sistemului de apărare Black Hole IR, care făcea din Marine 1 o pradă grea. Pilotul, acelaşi Hank Goodman, ştia toate astea, îşi luase măsurile de protecţie care se impuneau şi făcu tot ce-i stătu în putere să uite de ele de îndată ce le pusese în aplicare.

În spate era linişte. Preşedintele Ryan se gândea la ale lui. Soţia – la ale ei. Copiii se uitau pe geam, căci zborul cu elicopterul este una dintre călătoriile cu adevărat senzaţionale din câte-i sunt date omului să încerce. Chiar şi micuţa Katie se răsuci cât o lăsa centura de siguranţă pentru a privi în jos şi pentru a uita după-amiaza îngrozitoare pe care o trăise. Jack se întoarse şi, văzând acestea, conchise că incapacitatea copiilor de a se concentra prea mult la un lucru era şi o binecuvântare în aceeaşi măsură în care era un blestem. Chiar şi mâinile lui tremurau puţin acum. De frică sau de furie, n-ar fi putut spune. Cathy părea nenorocită, chipul ei era lipsit de expresie în lumina apusului. Discuţia pe care urma să o aibă ei seara nu avea să fie una plăcută.

În urma lor, o maşină a Serviciilor Secrete o luase pe Cecilia Jackson din casa lor din Fort Myers. Amiralul Jackson şi soţia lui se urcară la bordul unui VH-60 de rezervă, unde se mai aflau şi nişte bagaje de mână şi nişte bagaje mai substanţiale pentru familia Ryan. Nu mai erau camere video care să înregistreze asta… Preşedintele şi familia prezidenţială plecaseră, o dată cu ele şi camerele, timp în care jurnaliştii îşi adunau gândurile pentru emisiunile de seara, încercând

să găsească sensul ascuns al evenimentelor de peste zi, trăgând concluzii cu mult înaintea ofiţerilor federali, care abia acum le permiteau echipajelor de pe salvare să mute cele treisprezece cadavre de la locul crimei. Girofarurile maşinilor poliţiei arătau dramatic în filmările în direct pe care echipele de reporteri TV le făceau, una dintre camere filmând chiar din locul de unde ACTORUL urmărise operaţiunea în desfăşurare.

Se pregătise pentru asta, desigur. Conduse spre nord pe Ritchie Highway, traficul nu era aşa de aglomerat, luând în calcul faptul că poliţia încă mai ţinea blocat traficul la Giant Steps, iar la Baltimore-Washington International chiar mai avu timp să restituie maşina închiriată şi să prindă cursa 767 de la British Airways spre Heathrow. Nu mai era la clasa întâi de data asta, îşi dădu el seama. Avionul avea numai clasa a doua. Nu zâmbi. Sperase că răpirea chiar îi va reuşi, deşi, de la început, se pregătise şi pentru un eşec. Pentru ACTOR misiunea nu eşuase. El mai era în viaţă şi, o dată în plus, scăpa cu bine. Iată-l aici, luându-şi zborul, curând avea să fie într-o altă ţară şi acolo va dispărea de tot, chiar în vremea în care poliţia americană încerca să stabilească dacă ar mai fi putut fi şi un alt membru în conspiraţia criminală. Se hotărî să bea câteva pahare de vin, care să-l ajute să doarmă mai bine după o zi foarte agitată. Zâmbi la gândul că asta era împotriva preceptelor lui religioase. Dar ce aspect al vieţii nu era împotriva lor?

Soarele apune repede. Până ajunseră ei să zboare în cercuri deasupra platformei de la Camp David, suprafaţa pământului devenise o umbră unduitoare punctată de luminile fixe ale caselor şi de luminile mişcătoare ale automobilelor. Elicopterul coborî încet, se menţinu la cincisprezece metri deasupra pământului apoi se fixă pe o linie verticală pentru o aterizare blândă ca o adiere. Mai erau lumini dincolo de perimetrul platformei pătrate. Când şeful echipajului deschise uşa, Raman şi celălalt agent coborâră primii. Preşedintele îşi desfăcu centura de siguranţă şi merse înainte. Se opri chiar în spatele echipajului de zbor şi îl bătu pe umăr pe pilot.

— Mulţumesc, colonele!

— Aveţi mulţi prieteni, domnule preşedinte. Suntem aici când aveţi nevoie de noi, îi spuse Goodman comandantului său.

Jack încuviinţă, coborî scările şi văzu în spatele reflectoarelor profilurile abia schiţate ale puşcaşilor camuflaţi de la Marină.

— Bine aţi venit la Camp David, domnule preşedinte!

Era un căpitan de la Marină.

Jack se întoarse să o ajute pe soţia lui să coboare. Sally o dădu jos pe Katie. Micul Jack coborî ultimul. Ryan descoperi cu uimire că fiul lui era acum aproape la fel de înalt ca mama lui. S-ar putea să fie nevoie

să-i spună altfel decât micul Jack.

Cathy se uită în jur agitată. Căpitanul observă.

— Doamnă, sunt şaizeci de oameni de la Marină în zonă, o asigură el.

Nu mai era nevoie să spună pentru ce se aflau aici. Nu mai era nevoie să-i spună preşedintelui în ce stare de alertă erau.

— Unde? întrebă micul Jack, uitându-se şi nevăzând nimic.

— Încearcă şi cu ăsta.

Căpitanul îi dădu ochelarii lui cu infraroşii PVS-7. STOP RAPID îi puse la ochi.

— Grozav!

Întinse mâna către cei pe care îi putea vedea. Apoi dădu jos ochelarii şi cei de la Marină deveniră iarăşi invizibili.

— Ăştia-s buni la vânătoarea de căprioare şi mai e şi un urs care tot mai vine pe aici din când în când. Noi îi spunem Yogi.

Căpitanul Larry Overton, de la U.S.M.C., se felicită pentru modul în care-i liniştise şi îi conduse către H.M.M.W.V.-urile care aveau să-i transporte către locuinţă. Yogi, avea să le explice mai târziu, avea un guler cu staţie radio, încât să nu ia pe nimeni prin surprindere şi cu atât mai mult pe un soldat de la Marină cu puşca încărcată.

Casa de la Camp David avea o înfăţişare rustică şi, într-adevăr, nici nu avea nimic în comun cu risipa de pluş de la Casa Albă, dar putea fi descrisă destul de potrivit ca genul de ascunzătoare pe care şi-ar fi putut-o pregăti un milionar aproape de Aspen şi chiar era cunoscută sub numele de „căsuţa de la Aspen”. Întreţinut de un detaşament de la marină, din Thurmont (Maryland) şi păzit de o companie mică de soldaţi de la Marină aleşi tot unul şi unul, complexul era pe atât de sigur şi îndepărtat de Washington pe cât se putea pe o rază de câteva sute de kilometri în jurul capitalei. La căsuţa prezidenţială se aflau nişte soldaţi de la Marină care îi invitară înăuntru, iar în casă erau marinari care îi conduceau pe fiecare într-un dormitor separat. Afară mai erau douăsprezece asemenea căsuţe şi, cu cât erai mai aproape de Aspen, desigur, cu atât te simţeai mai important.

— Ce avem la cină? întrebă Jack junior.

— Cam orice îţi poţi dori, îi răspunse bucătarul-şef de la Marină.

Jack se întoarse spre Cathy. Ea încuviinţă. În seara asta fiecare mânca tot ce dorea. Preşedintele îşi scoase haina şi cravata. Un steward se repezi să le ia.

— Mâncarea este excelentă, domnule preşedinte, promise el.

— Cu siguranţă, confirmă şeful lui. Avem o înţelegere cu nişte localnici. Toate proaspete, direct de la fermă. Doriţi să serviţi o băutură? întrebă el cu speranţă.

— Pare un lucru bun, nu Cathy?

— Vin alb? întrebă ea, eliberându-se de tensiune, în cele din urmă.

— Avem o recoltă destul de bună, doamnă. Ca marfă autohtonă, ce-aţi spune de un Chateau Ste. Un chardonnay din stocul Michelle? E o recoltă din 1991, un chardonnay cât se poate de bun.

— Eşti bucătarul de la Marină? întrebă POTUS.

— Da, să trăiţi! Pe vremuri, lucram în serviciul amiralilor, dar acum am fost promovat şi, dacă pot spune aşa, îmi ştiu rostul.

Ryan ridică două degete. Bucătarul-şef încuviinţă din cap şi ieşi.

— E o nebunie, spuse Cathy după ce bărbatul ieşi.

— Nu exagera.

În timp ce ei îşi aşteptau băuturile, cei doi copii mai mari căzură de acord asupra meniului: pizza. Katie voia un burger şi cartofi prăjiţi. Auziră zgomotul unui alt elicopter care ateriza pe platformă. Cathy avea dreptate, se gândi soţul ei. Era curată nebunie…

Uşa se deschise din nou şi şeful se întoarse cu două sticle într-o frapieră de argint. Un alt steward venea în urma lui cu paharele.

— Mă referam doar la două pahare.

— Da, domnule preşedinte, dar mai aşteptăm doi musafiri, amiralul şi doamna Jackson. Şi doamnei Jackson îi place un vin alb bun, domnule.

Scoase dopul şi îi turnă puţin CHIRURGULUI. Ea încuviinţă.

— Nu are un buchet extraordinar?

Îi umplu paharul şi încă unul, pe care i-l dădu preşedintelui. Apoi se retrase.

— Mereu mi s-a spus că sunt băieţi din ăştia la Marină, dar nu credeam.

— Of, Jack.

Cathy se întoarse. Copiii se uitau la televizor, stând toţi pe jos, chiar şi Sally care se străduia să se poarte ca o doamnă rafinată, încercau să-şi constituie un spaţiu al lor, intim, pe când părinţii lor făceau ce fac părinţii de obicei, încercau să se împace cu o realitate nouă, pentru a-i proteja pe copiii lor de restul lumii.

Jack văzu luminile de la un H.M.M.W.V. trecând pe lângă ei undeva spre stânga. Robby şi Sissy aveau şi ei cabana lor, îşi imagina. Probabil se vor schimba înainte de a veni la cină. Se întoarse şi o cuprinse cu braţele pe Cathy, care era cu spatele la el.

— Totul e în regulă, draga mea.

Cathy clătină din cap.

— Nu va mai fi niciodată în regulă, Jack. Nu va mai fi niciodată. Roy mi-a spus că vom avea gardă de corp cât vom trăi. Oriunde ne ducem, vom avea nevoie de protecţie. Pentru totdeauna, spuse ea, sorbindu-şi vinul, nu atât furioasă, cât resemnată, nu atât stupefiată, cât conştientă de o situaţie pe care nici nu şi-o imaginase vreodată.

Capcanele puterii erau, uneori, seducătoare. Luai elicopterul până la lucru… Oameni care să se ocupe de haine şi să aibă grijă de copii,

orice mâncare voiai, la discreţie doar, să pui mâna pe telefon, escortă pretutindeni, drum croit cu uşurinţă oriunde doreai.

Dar preţul pentru toate astea? Nu cine ştie ce. Doar că, din când în când, cineva ar putea să încerce să-ţi omoare pe unul dintre copii. Nu exista cale de scăpare. Era ca şi cum ar fi primit diagnosticul de cancer la sân, la ovare sau altceva la fel de îngrozitor. Oricât de oribil era, trebuia să continui să faci ce trebuia. Tânguirile nu ajutau pe nimeni, deşi avea să se mai lase pradă lor, CHIRURGUL era sigură de asta. Să ţipe la Jack iar nu ajuta şi ea nu era oricum genul care să facă scandal şi nici nu era vina lui Jack, nu? Trebuia să-şi încaseze lovitura, cum făceau pacienţii de la Hopkins când le spuneai că trebuia să meargă la Oncologie: „Dar vă rog, nu vă faceţi griji. Ei sunt cei mai buni, cât se poate de buni, iar vremurile s-au mai schimbat, acum chiar ştiu ce să vă facă.” Colegii ei de la Departamentul de Oncologie erau cei mai buni. Şi acum aveau şi o clădire nouă. Dar cine voia cu adevărat să ajungă acolo?

Aşa încât ea şi Jack aveau o casă de soi, cu un personal minunat, dintre care unii erau experţi în vinuri, se gândi ea, sorbind din nou din pahar. „Dar cine vrea cu adevărat să ajungă aici?”

Cazul a fost încredinţat unui număr atât de mare de agenţi, încât nu mai ştiau ce să facă. Încă nu aveau suficiente informaţii pentru a urma nişte piste, dar asta avea să se schimbe curând. Majoritatea teroriştilor morţi fuseseră fotografiaţi, doi dintre ei, împuşcaţi din spate cu puşca lui Norm Jeffers, nu mai aveau ce faţă să le fotografieze, le luaseră amprentele tuturor. Aveau să fie luate probe de sânge pentru a evidenţia A.D.N., în caz că ar fi avut nevoie de ele mai târziu, o reală posibilitate, din moment ce identitatea putea fi confirmată prin compatibilitatea genetică cu rudele apropiate. Deocamdată se ocupau de fotografii. Acestea au fost trimise mai întâi de toate Mossadului. Teroriştii fuseseră, probabil, islamişti, se gândea toată lumea, iar israelienii aveau cea mai bună evidenţă a lor. C.I.A.-ul se ocupă de primul anunţ, urmată de F.B.I. Imediat au primit promisiuni de cooperare de la Avi ben Jakob, personal.

Toate cadavrele au fost duse în Annapolis pentru examinare balistică. Aşa se cerea prin lege, chiar şi pentru cazurile clare survenite în urma unor calamităţi naturale, cum e cutremurul. Starea dinaintea morţii a fiecărui corp avea să fie stabilită, plus o verificare a toxicităţii din sânge pentru a afla dacă vreunul luase droguri.

La laboratorul F.B.I. din Washington hainele de pe fiecare cadavru fură înlăturate pentru o examinare completă. Mai întâi se stabiliră nişte nume pentru a afla ţara de origine. Asta şi starea generală vor determina momentul în care au pornit acţiunea, ceea ce putea fi important. Pe lângă asta, tehnicienii munceau acum peste program

într-o seară de vineri, folosind bandă scotch obişnuită pentru a colecta fibre, în special particule de polen, ceea ce putea să indice multe lucruri, pentru că unele plante creşteau numai în anumite zone din lume. Pentru asemenea rezultate era nevoie de săptămâni întregi, dar, într-un caz ca ăsta, resursele erau nelimitate. F.B.I.-ul avea o listă lungă de experţi ştiinţifici pe care să-i consulte.

Numerele de înmatriculare ale maşinilor fuseseră transmise chiar dinainte să tragă O'Day şi deja erau trimişi oameni pe la agenţiile de închiriere a maşinilor, verificând bazele de date computerizate.

La Giant Steps, supravieţuitorii adulţi erau intervievaţi. În linii mari, ei confirmau ce raportase O'Day. Câteva detalii nu se potriveau, dar asta nu era ceva neobişnuit. Nici una dintre tinerele angajate nu recunoscuse limba pe care o vorbeau teroriştii. Copiii fură supuşi unor interogări mai blânde şi, în fiecare caz, ei erau însoţiţi de un părinte care-i şi ţinea în braţe. Doi dintre părinţi erau din Orientul Mijlociu şi se crezuse că poate copiii lor ştiau ceva limbi străine, dar asta s-a dovedit a fi o speranţă falsă.

Armele au fost strânse, iar seria lor verificată într-o bază de date computerizată. Data fabricaţiei era uşor de stabilit, iar evidenţa de la fabricant a fost verificată pentru a vedea de la ce punct de distribuire fusese achiziţionată şi, de aici, la ce magazin se vânduseră. Pistele erau destul de slabe, într-adevăr. Armele erau vechi, fapt pe care starea lor bună îl contrazicea, lucru stabilit de analiza vizuală a ţevii şi a mecanismului de tragere. Abia dacă mai fuseseră folosite vreodată. Vestea bună răsuflă chiar înainte să obţină numele distribuitorului.

— La naiba, aş fi vrut să fie şi Bill aici, spuse Murray cu voce tare, simţindu-se pentru prima oară în cariera lui incapabil să rezolve o sarcină.

Şefii lui de divizie se aşezaseră în jurul mesei de conferinţe. De la bun început, era sigur că această investigaţie va fi o acţiune riscantă în care se implicau deopotrivă Criminalistica şi diviziile de contraspionaj, ajutate, ca întotdeauna, de laborator. Lucrurile avansau atât de repede, încât nu era încă un oficial de la Serviciile Secrete care să participe alături de ei.

— Ce idei sunt?

— Dan, oricine ar fi cel care a cumpărat aceste arme locuia în ţară de multă vreme, spuse F.C.I.-ul.

— Un agent în pasiv…

Murray încuviinţă.

— Pat nu a putut recunoaşte limba în care vorbeau. Probabil că ar fi recunoscut o limbă europeană. Probabil că e Orientul Mijlociu, spuse cel de la Criminalistică.

Nu era chiar o treabă demnă de premiul Nobel, dar chiar şi F.B.I.-ul

trebuia să se conformeze.

— Bun, Europa Occidentală, în orice caz. Presupun că trebuie să luăm în calcul ţările balcanice.

Un acord nemulţumit făcu înconjurul mesei.

— Cât de vechi spuneaţi că sunt armele acelea? întrebă directorul.

— Au unsprezece ani. Cu mult înainte de embargou, răspunse în locul F.C.I.-ului cel de la Criminalistică. E posibil să nu fi fost deloc folosite până azi, să fie noi-nouţe, Dan.

— Cineva a pus bazele unei reţele de care noi nu am ştiut. Cineva cu foarte multă răbdare. Oricine se va dovedi că a fost cumpărătorul, cred că vom afla că avea acte de identitate bine falsificate şi că deja şi-a luat zborul. E o treabă banală de spionaj, Dan, continuă F.C.I.-ul, dând glas lucrurilor pe care toţi le gândeau. Avem de-a face cu profesionişti de data asta.

— Astea-s doar speculaţii, obiectă directorul.

— Când m-am înşelat eu, Danny? întrebă directorul adjunct.

— În ultima vreme, nu prea… Continuă!

— Poate cei de la laborator vor veni cu nişte date solide de medicină legală – şi făcu semn de încuviinţare cu capul către directorul adjunct de la divizia de laborator – dar chiar şi aşa, ceea ce vom obţine în final nu va fi suficient pentru a susţine un proces la tribunal, decât dacă avem bafta chioară să-l prindem fie pe cumpărător, fie pe ceilalţi care au fost implicaţi în această misiune.

— Evidenţa curselor de avioane şi a paşapoartelor, spuse cel de la Criminalistică. Cel puţin cu două săptămâni în urmă pentru cei care au venit în recunoaştere. Căutaţi ce se repetă. Cineva a cercetat obiectivul. Trebuie să se fi întâmplat de când a devenit Ryan preşedinte. Ăsta e un început.

Sigur, nu mai continuă el, nu vor fi decât vreo zece milioane de dosare de verificat. Dar în asta consta munca poliţiştilor.

— Doamne, sper că te înşeli în privinţa agentului pasiv, spuse Murray după ce reflectă o clipă.

— Şi eu sper, Dan, răspunse F.C.I.-ul. Dar nu e cazul. Vom avea nevoie de timp pentru a identifica această casă, punct de întâlnire sau ce-o fi fost, să le luăm interviuri vecinilor, să verificăm actele de imobil, să găsim un nume de acoperire şi să încercăm să pornim de acolo. Probabil că deja a plecat, dar nu asta e partea cea mai îngrozitoare, nu? Cel puţin unsprezece ani a fost aici. E înscris la o bancă. A fost instruit. Le-a rămas credincios până astăzi ca să-i ajute cu misiunea asta. În tot acest timp, el a rămas credincios în aşa măsură, încât să ajute la uciderea unor copii.

— Şi nu va fi el singurul, conchise Murray pe un ton mohorât.

— Nu cred.

— Vă rog să mă urmaţi.
— Îmi păreţi cunoscut, dar…
— Jeff Raman, să trăiţi!
Amiralul îi dădu mâna.
— Robby Jackson.
Agentul îi îmbie.
— Vă cunosc numele, să trăiţi.
Era o plimbare plăcută, deşi ar fi fost şi mai plăcută în lipsa prezenţei evidente a oamenilor înarmaţi. Aerul de munte era rece şi curat, iar deasupra capului o mulţime de stele străluceau.
— Cum se descurcă? îl întrebă Robby pe agent.
— A fost o zi foarte grea. Au murit mulţi oameni.
— Au murit şi dintre cei răi.
Jackson avea să rămână mereu un pilot de vânătoare, pentru care pricinuirea morţii făcea parte din profilul meseriei. Se întoarseră la sediul prezidenţial.
Atât Robby, cât şi Sissy fuseseră şocaţi de toată povestea. Fără să fie părinţi, problemele ei de sănătate nu o permiseseră, în ciuda tuturor eforturilor făcute, ei nu prea înţelegeau cum e să ai copii. Cele mai înfiorătoare evenimente, dacă erau urmate de îmbrăţişarea unui părinte, erau date de obicei uitării. Lumea, mai ales pentru Katie, se reîntoarse la normal. Dar urmau coşmarurile, iar acelea aveau să mai ţină câteva săptămâni, poate mai mult, până când amintirea lor va dispărea. Se îmbrăţişară şi apoi, iarăşi după obicei, bărbaţii se retraseră într-o parte, iar femeile în alta. Robby îşi luă un pahar de vin şi îl urmă pe Jack care ieşise afară.
— Cum te mai simţi, Jack?
Printr-o înţelegere tacită, din când în când, Ryan nu mai era preşedintele Americii.
— Şocul trece, admise el. Totul e ca mai înainte. Nenorociţii nu puteau să vină după mine, o, nu, trebuie să aleagă ţintele uşoare. Descreieraţii ăia laşi! înjură Jack când îşi aminti iar.
Jackson bău din pahar. Nu prea era mare lucru de spus în momentele astea, dar lucrurile aveau să se schimbe.
— E prima oară când vin aici, spuse Robby, doar ca să zică ceva.
— Prima oară, îţi vine să crezi că am îngropat un om aici? remarcă Jack, aducându-şi aminte. Era un colonel rus, un agent al nostru din Ministerul lor de Apărare. Un soldat nemaipomenit, erou al Uniunii Sovietice, de vreo trei-patru ori, cred, l-am îngropat în uniforma lui, cu toate decoraţiile. Eu însumi i-am citit omagiul pentru eroismul lui. Atunci l-am scos pe Gherasimov.
— Şeful K.G.B.-ului. Deci e adevărat?
— Da, încuviinţă Jack. Şi ştii de Columbia şi ştii despre submarin. Cum naiba or fi aflat gazetăraşii ăia, oare?

Lui Robby aproape că-i veni să izbucnească în râs, dar scoase doar un chicot.

— Doamne sfinte şi eu care credeam că am avut o carieră zbuciumată.

— Tu te-ai oferit să faci munca asta, observă Jack ţâfnos.

— Şi tu te-ai oferit pentru a ta, prietene.

— Crezi?

Ryan se duse în casă pentru a-şi umple iar paharul. Se întoarse cu ochelarii în infraroşu şi îi puse în funcţiune, scrutând cu privirea împrejurimile.

— Eu nu m-am oferit să-mi fie familia păzită de soldaţii de la Marină. Sunt trei acolo, cu geci, căşti şi puşti… Şi pentru ce? Pentru că există oameni în lume care vor să ne omoare. De ce? Pentru că…

— Îţi zic eu de ce. Pentru că eşti mai bun decât ei, Jack. Tu aperi nişte idei care sunt bune. Pentru că ai curaj şi nu dai bir cu fugiţii când dai de greu. Nu vreau să aud asta, Jack, îi spuse Robby prietenului său. Nu-mi spune chestii de-astea cu „Of, Doamne sfinte!”, da? Ştiu cine eşti. Eu sunt pilot de vânătoare pentru că aşa am ales. Tu eşti cine eşti pentru că aşa ai ales, la rândul tău. Nimeni n-a zis vreodată că ar trebui să fie uşor, de acord?

— Dar…

— Dar pe naiba, domnule preşedinte. Există oameni care nu te plac? Bun, e-n regulă. Găseşte un mod în care să-i dibuieşti şi apoi le poţi cere celor de la Marină care stau acolo să aibă grijă de ei. Ştii ce vor spune. Poate unii te urăsc, dar sunt mult mai mulţi cei care te iubesc şi te respectă şi ţi-o spun eu: nu este nici un om care să poarte uniforma ţării noastre care să nu vrea să-l radă de pe faţa pământului pe cel care se ia de tine şi de familia ta. Nu e vorba doar de ce eşti, ci şi de cine eşti, de acord?

„Cine sunt eu?” se întrebă SPADASINUL. În momentul acela una dintre slăbiciunile lui ieşise la lumină.

— Hai…

Ryan făcu nişte paşi spre vest. Văzuse deodată o lumină pâlpâind, iar treizeci de secunde mai târziu, la colţul unei alte căsuţe, găsi un bucătar de la Marină care fuma. Cât era el de preşedinte, n-avea de gând să fie peste măsură de strict, mai ales în noaptea asta.

— Bună seara!

— Iisuse! făcu marinarul surprins, lovindu-şi călcâiele şi aruncând în iarbă ţigara. Vreau să zic, bună seara, domnule preşedinte!

— Ai greşit prima oară, dar a doua oară ai nimerit-o. Ai o ţigară? întrebă POTUS, fără să se ruşineze deloc, observă Jackson.

— Da, să trăiţi!

Marinarul pescui o ţigară şi o aprinse.

— Soldat, dacă te vede Prima Doamnă că mai faci asta, o să le

ordone celor de la Marină să te împuşte, îl avertiză Jackson.

— Domnul amiral Jackson!

Şi, cu aceste cuvinte, puştiul luă iarăşi poziţia drepţi.

— Cred că îmi plac cei de la Marină. Ce se mai aude cu mâncarea noastră?

— Să trăiţi, pizza tocmai este tăiată în felii. Chiar eu am gătit-o, să trăiţi! Ar trebui să le placă, făgădui el.

— Linişteşte-te! Mersi pentru ţigară.

— Cu plăcere, să trăiţi!

Ryan dădu mâna cu el şi o luă din loc cu prietenul lui.

— Aveam nevoie de aşa ceva, recunoscu Jack, cumva ruşinat, păşind greoi.

— Dacă aş avea un loc ca ăsta, aş veni aici tot timpul. E aproape ca pe mare, continuă Jackson. Câteodată ieşi afară, stai pe una dintre galeriile de la punte şi pur şi simplu te bucuri de mare şi de stele. Micile plăceri ale vieţii.

— E greu să te rupi, nu? Chiar şi atunci când eşti una cu marea şi cu stelele, nu te rupi cu totul de probleme, nu complet.

— Nu, recunoscu amiralul. Face însă ca lucrurile să-ţi fie mai uşoare, ca atmosfera să fie mai puţin tensionată, dar ai dreptate. Problemele nu dispar cu totul.

Şi nici acum nu dispăruseră.

— Tony spune că flota indiană ne va simţi lipsa.

— Ambele vase portavion sunt pe drum, cu escorte şi petroliere. Le căutăm.

— Şi dacă e o legătură? întrebă Ryan.

— Cu ce?

— Chinezii ne fac probleme într-un loc, flota din India pleacă pe mare iarăşi, iar mie mi se întâmplă una ca asta... Mă port ca un paranoic? întrebă SPADASINUL.

— Probabil. Poate că indienii au ieşit în larg când şi-au terminat reparaţiile, poate ca să ne arate că nu le-am dat o lecţie aşa de importantă. Chestia cu China, ce să zic, s-a mai întâmplat şi înainte, nu duce nicăieri, mai ales dacă Mike Dubro ajunge acolo, îl ştiu eu pe Mike. O să pună avioanele de vânătoare pe ei şi o să le tragă o chelfăneală. Iar atentatul împotriva lui Katie? E prea devreme să ne pronunţăm şi nu e de competenţa mea. Pentru asta îl ai pe Murray şi pe ceilalţi. În orice caz, ei au ratat, nu? Familia ta se află aici, se uită la televizor şi va mai trece multă vreme până când va mai încerca cineva ceva.

Părea că urma o noapte albă în toată lumea. În Tel Aviv, unde acum era patru şi ceva dimineaţa, Avi ben Jakob îşi chemase cei mai buni specialişti în terorism. Împreună se uitară la fotografiile trimise de la

Washington şi le comparară cu propriile lor fotografii de la spionaj care fuseseră făcute de-a lungul anilor în Liban şi în alte părţi. Problema era că multe dintre fotografiile lor înfăţişau nişte bărbaţi tineri cu barbă – cel mai simplu mod de a se deghiza din câte se ştiau – iar fotografiile nu erau de calitate prea bună. După acelaşi standard, nici imaginile transmise de americani nu erau chiar fotografii pentru expoziţie.

— Ceva folositor? întrebă directorul Mossadului.

Privirile se întoarseră către unul dintre experţii Mossadului, o femeie în jur de patruzeci de ani, pe nume Sarah Peled. Pe la spate i se spunea vrăjitoarea. Avea un dar extraordinar de a identifica oamenii din fotografii şi avea dreptate în mai bine de jumătate din cazurile în care alţi ofiţeri din spionaj bine instruiţi ridicaseră din umeri nemulţumiţi.

— Ăsta.

Două fotografii alunecară pe masă.

— Sigur e acelaşi.

Ben Jakob se uită la cele două, alăturându-le şi nu văzu nimic care să-i confirme părerea. O întrebase în mai multe rânduri care era secretul ei când făcea asta. Sarah spunea că se orienta mereu după ochi, aşa încât Avi se mai uită o dată, comparând ochii celui dintr-o poză cu ai celuilalt. Nu erau decât nişte ochi ca oricare alţii. Întoarse fotografia din arhiva evreiască. Din informaţiile imprimate pe spate rezulta că era suspectat de a fi membru al Hezbollahului, cu nume neidentificat, a cărui vârstă era de aproximativ douăzeci de ani la data când fusese făcută fotografia, care era veche de şase ani.

— Altcineva, Sarah? mai întrebă el.

— Nu, nici unul.

— Cât eşti de sigură în privinţa ăstuia? întrebă unul dintre cei de la contraspionaj, uitându-se şi el la poze şi, ca şi Ali, nevăzând nimic deosebit.

— Sută la sută, Benny. Am spus „sigur”, nu?

Sarah era adesea irascibilă, mai ales când era vorba de oameni suspicioşi la 4.00 dimineaţa.

— Cât de departe vom merge cu asta? întrebă un alt membru al personalului.

— Ryan este un prieten al ţării noastre şi preşedinte al Statelor Unite. Vom merge până la capăt. Vreau să se facă anchete. Toate contactele, Liban, Siria, Iran şi Irak, peste tot.

— Porcii!

Bondarenko îşi trecu mâna prin păr. Îşi scosese de mult cravata. Ceasul îi indica ziua de sâmbătă, dar el nu mai ştia ce zi e.

— Da, fu de acord Golovko.

— O operaţiune a musulmanilor, „udă” parcă-i spuneaţi voi? întrebă generalul.

— Udă şi îndeplinită incompetent, spuse ţâfnos preşedintele R.V.S. Dar Ivan Emmetovici a avut noroc, tovarăşe general. De data asta…

— Poate, admise Grenadei Iosefovici.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Teroriştii şi-au subestimat adversarul. Îţi aminteşti desigur că am petrecut recent ceva timp cu armata americană. Instruirea la ei e ca nicăieri altundeva în lume, iar instruirea gărzii prezidenţiale probabil că e la fel de strălucită. De ce, oare, oamenii îi subestimează atât de des pe americani? se minună el.

Asta era o întrebare bună, recunoscu Serghei Nicolaici, făcând cu capul un gest de încurajare să continue.

— America suferă adesea de lipsa unei direcţii politice clare. Asta nu e acelaşi lucru cu incompetenţa. Ştii cum sunt ei? Ca un câine turbat ţinut din scurt şi, pentru că nu poate să rupă lesa, oamenii se amăgesc că nu e cazul să se teamă de el, dar atât cât îi permite lesa să se mişte, el e invincibil, iar lesa, tovarăşe preşedinte, e un lucru care nu ţine o veşnicie. Îl cunoşti pe tipul ăsta, Ryan…

— Îl cunosc foarte bine, consimţi Golovko.

— Şi? Poveştile din presă sunt adevărate?

— Toate.

— Îţi voi spune ce cred, Serghei Nicolaici. Dacă îl consideri un adversar formidabil şi el are acel câine turbat în lesă, eu nu prea m-aş încumeta să-l mânii. Să ataci un copil? Pe copilul lui?

Generalul clătină din cap.

Asta era, înţelese Golovko. Amândoi erau obosiţi, dar era un moment în care lucrurile erau limpezi. Petrecuse prea mult timp citind şi recitind rapoartele politice de la Washington, de la propria lui ambasadă şi direct din presa americană. Toţi spuneau că Ivan Emmetovici… ăsta să fi fost secretul? De la început îi spusese aşa lui Ryan, crezând că îl onorează cu versiunea rusească a numelui său şi cu patronul spiritual rusesc. Şi o onoare era şi în contextul în care Golovko…

— Te gândeşti la acelaşi lucru ca şi mine, *da?* întrebă generalul, văzându-i expresia feţei şi îi făcu semn să vorbească.

— Cineva a făcut un calcul…

— Şi nu a fost unul bun. Cred că va trebui să aflăm cine a făcut asta. Cred că un atac sistematic asupra intereselor americane, o tentativă de a slăbi America, tovarăşe preşedinte, este, de fapt şi un atac asupra intereselor noastre. De ce face China ce face, mm? De ce i-au forţat pe americani să îşi schimbe localizarea navelor lor? Şi acum asta? Forţele americane sunt puse la grea încercare şi, în acelaşi timp, o lovitură chiar în inima liderului american. Asta nu e o coincidenţă.

Acum noi putem sta pe margine şi doar să privim sau…

— Nu putem face nimic şi, cu toate destăinuirile din presa americană…

— Tovarăşe preşedinte, îl întrerupse Bondarenko. Timp de şaptezeci de ani, ţara noastră a confundat teoria politică şi faptele obiective, iar asta a dus aproape la nimicirea naţiunii noastre. Aici e vorba de condiţii obiective, continuă el, folosind o frază dragă armatei sovietice, o reacţie poate la eroarea politică a trei generaţii. Eu recunosc tiparul unei operaţiuni inteligente, o operaţiune bine coordonată, dar care a făcut o greşeală fatală şi anume a apreciat greşit valoarea preşedintelui american. Nu eşti de acord?

Golovko chibzui câteva secunde, observând, în acelaşi timp, că Bondarenko ar putea să întrevadă ceva real, dar, oare, vedeau asta şi americanii? „Era mult mai greu să vezi unele lucruri dinăuntru decât din afară. O operaţiune coordonată? Să ne întoarcem la Ryan”, îşi spuse în gând.

— Ba da. Şi eu am făcut aceeaşi greşeală. Ryan pare mai puţin puternic decât este. Totul indică acelaşi lucru, dar oamenii nu-l văd.

— Când am fost în America, acel general Diggs mi-a povestit cum a fost când nişte terorişti au atacat casa lui Ryan. A luat arma şi s-a apărat, curajos şi fără ezitare. Din ceea ce spui tu, s-ar zice că este şi un ofiţer de spionaj extrem de eficient. Singurul lui defect, dacă-i putem spune aşa, e că nu este afiliat politic, iar oamenii politici consideră asta, în mod invariabil, drept o slăbiciune. Poate chiar aşa e, admise Bondarenko. Dar dacă e vorba de o operaţiune ostilă îndreptată împotriva Americii, atunci aceste slăbiciuni politice sunt de mai mică importanţă decât calităţile lui.

— Şi?

— Ajută-l! ordonă generalul. Mai bine să fim de partea învingătorilor, iar dacă nu dăm o mână de ajutor, atunci am putea să cădem de partea cealaltă. Nimeni nu va ataca direct America. Nu avem noi norocul ăla, tovarăşe preşedinte.

Şi aproape că avea dreptate.

44
INCUBAŢIA

Ryan se trezi în zori, întrebându-se de ce. Liniştea. Aproape ca la casa lui din Bay. Făcu sforţări să audă zgomot de maşini sau alte sunete, dar nu reuşi. Îi fu greu să iasă din pat. Cathy hotărâse să o lase pe Katie să doarmă cu ei şi acum era acolo, cu pijamaua ei roz, ca un îngeraş, cum numai prichindeii arătau, încă prunci la vârsta aceea, orice ar fi spus alţii. Nu-şi putu opri un zâmbet, apoi se duse la baie. Hainele de zi fuseseră aranjate în vestiar şi se îmbrăcă cu nişte pantaloni şi un pulover şi ieşi afară.

Aerul era proaspăt, cu ace de gheaţă pe cimşir, iar cerul era senin. Nu era rău. Robby avea dreptate. Nu era deloc rău aici. Îl ajuta să se distanţeze de alte lucruri şi acum avea nevoie de aşa ceva.

— Bună dimineaţa!

Era căpitanul Overton.

— N-a fost greu serviciul, nu-i aşa?

Ofiţerul încuviinţă:

— Noi ne ocupăm de securitate. Marina are grija petuniilor. Este o diviziune a muncii corectă, domnule preşedinte. Chiar şi cei de la Serviciile Secrete pot dormi aici, să trăiţi.

Ryan se uită de jur-împrejur şi văzu şi de ce. Mai erau doi de la Marină înarmaţi chiar după căsuţă şi alţii trei la vreo cincisprezece metri. Şi asta numai din cât putea vedea cu ochiul liber.

— Doriţi să vă servesc cu ceva, domnule preşedinte?

— Pentru început e suficientă o cafea.

— Urmaţi-mă, vă rog!

— Atenţiune! strigă după câteva clipe un marinar, când Ryan intră în cabana bucătarului sau cum i-or fi spunând aici.

— Cum deja eraţi, le spuse preşedintele. Am crezut că acesta e un loc de reculegere pentru preşedinte, nu o cazarmă.

Îşi alese un loc la masa pe care o folosea personalul de acolo. Cafeaua apăru ca prin minune. Apoi se întâmplă şi altă minune.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte!

— Bună, Andrea. Când ai ajuns?

— Pe la 2.00, cu elicopterul, explică ea.

— Ai avut timp să dormi?

— Vreo patru ore.

Ryan bău puţin din cafea. Cafeaua de la marină era totuşi cafea de la marină.

— Şi?

— Investigaţia face progrese. Echipa s-a adunat. Toţi au locul lor la masă.

Îi dădu un dosar, pe care Ryan avea să-l citească înainte de ziarul de dimineaţă. Poliţia Ţinutului Anne Arundel şi a Statului Maryland, Serviciile Secrete, F.B.I.-ului, A.F.T.-ul şi toate agenţiile de spionaj lucrau la cazul ăsta. Făceau identificări ale teroriştilor, dar cei doi ale căror documente fuseseră verificate până la momentul ăsta erau persoane fictive. Actele lor erau false; erau probabil de origine europeană. Mare surpriză. Orice infractor competent, cu atât mai mult o organizaţie teroristă, putea procura paşapoarte false. Ridică privirea.

— Dar cei pe care i-am pierdut?

Un oftat şi o ridicare de umeri.

— Toţi aveau familii.

— Hai să aranjăm să mă pot întâlni cu ele... Să facem să fie toţi de faţă sau pe rând?

— Dumneavoastră decideţi, domnule preşedinte, spuse Price.

— Nu, trebuie să fie cum e mai bine pentru ei. Sunt oamenii tăi, Andrea. Te rog să aranjezi asta pentru mine, da? Le datorez viaţa fiicei mele şi trebuie să fac cum este mai potrivit pentru ei, spuse sobru POTUS, aducându-şi aminte de ce se afla în locul acesta liniştit şi paşnic. Şi presupun că vor primi sprijinul cuvenit. Ţine-mă la curent cu detaliile în acest sens, asigurări, pensii şi alte lucruri de genul ăsta, de acord? Vreau să mă ocup de asta.

— Da, să trăiţi!

— Am aflat ceva important până acum?

— Nu, nu chiar. Teroriştii care au fost trecuţi în registru, lucrările lor dentare sigur nu sunt făcute în America, atât ştim deocamdată.

Ryan răsfoi documentele pe care le avea. O concluzie preliminară îi atrase atenţia:

— De unsprezece ani?

— Da, să trăiţi.

— Deci asta e o operaţiune de maximă importanţă pentru cineva, pentru o anume ţară.

— Aceasta este o posibilitate reală.

— Cine ar mai avea resursele necesare? întrebă el, iar Price îşi reaminti că el fusese ofiţer în spionaj pentru multă vreme.

Agentul Raman intră şi luă loc. Auzi această remarcă şi schimbă o privire cu Price şi un gest de încuviinţare din cap.

Telefonul de pe perete sună. Căpitanul Overton se duse să ridice receptorul.

— Da?

Ascultă timp de câteva minute şi apoi se întoarse.

— Domnule preşedinte, este doamna Foley de la C.I.A.

Preşedintele se duse să vorbească.

— Da, Mary Pat.

— Să trăiţi, am primit acum câteva minute un telefon de la Moscova. Prietenul nostru Golovko întreabă dacă vă poate ajuta în vreun fel. Vă recomand să răspundem afirmativ.

— De acord. Altceva?

— Avi ben Jakob doreşte să vorbească cu dumneavoastră în cursul zilei de azi. Suntem numai urechi, spuse ea.

— Peste o oră, lasă-mă să mă limpezesc mai întâi.

— Da, să trăiţi… Jack?

— Da, E.P.?

— Slavă Domnului că nu a păţit nimic Katie, spuse ea, ca de la părinte la părinte, apoi continuă ca o mamă: Dacă putem să găsim o pistă în legătură cu toate astea, o vom face cu siguranţă.

— Ştiu că eşti cel mai bun dintre ai noştri, auzi doamna Foley. Acum ne descurcăm.

— Bun. Eu şi Ed vom fi aici toată ziua.

Apoi închise.

— Ce zice? întrebă Clark.

— O să reuşească să treacă peste asta, John.

Chavez îşi trecu mâna peste barba aspră crescută peste noapte. Ei trei şi alţi câţiva îşi petrecuseră noaptea analizând tot ce avea C.I.A.-ul despre grupurile teroriste.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu asta, băieţi! Ăsta-i act de instigare la război!

Vocea lui era lipsită de accent acum, aşa cum avea tendinţa să facă atunci când era suficient de grav pentru a face apel la educaţia lui în loc de obârşia din Los Angeles.

— Nu ştim prea multe. La naiba, spuse D.D.O., deocamdată nu avem nimic!

— Păcat că nu a reuşit să-l lase pe unul dintre ei în viaţă…

Observaţia asta, spre surpriza celorlalţi doi, veni de la Clark.

— Probabil nu prea a avut ocazia să-i pună cătuşe tipului, îi răspunse Ding.

— Aşa e…

Clark ridică teancul de poze de la locul crimei trimise de F.B.I. chiar după miezul nopţii. El se ocupase de Orientul Mijlociu şi speraseră că el ar putea recunoaşte vreun chip, dar nu fusese aşa. Cam tot ce a aflat a fost că oricare a fost ratatul de la F.B.I. dinăuntru, tipul trăgea la fel de bine pe cât ar fi putut el să o facă. Norocos tipul, să fie acolo, să aibă şansa asta şi să o şi folosească…

— Cineva riscă foarte mult, spuse John.

— Asta-i clar, fu de acord Mary Pat automat, dar, după aceea, toţi

se gândiră la asta.

Întrebarea nu era acum cât de mare era riscul, ci cât de mare îi păruse celui care aruncase zarurile. Toţi cei nouă terorişti fuseseră carne de tun, sortiţi morţii aşa cum erau fanaticii Hezbollahului care merseseră pe străzile din Israel în haine lucrate de Dupont – ăsta era bancul pe care-l făceau cei de la C.I.A., deşi, de fapt, explozivele de plastic fuseseră probabil fabricate la Skoda din fosta Cehoslovacie. „Bombele nu chiar inteligente" era cealaltă poreclă de uz intern. Crezuseră oare că vor putea să reuşească? Problema cu unii dintre fanatici era că nici nu cântăreau prea bine lucrurile... Poate că nici nu le păsase.

Asta era şi problema celor care-i trimiseseră. Misiunea asta fusese diferită, la urma urmelor. În mod normal, teroriştii trâmbiţau tot ce făceau, oricât de odios ar fi fost actul, iar la C.I.A. sau în altă parte au aşteptat cincisprezece ore comunicatul. Dar acesta nu fu difuzat şi dacă nu se întâmplase asta până acum, atunci nici nu mai aveau să o facă. Dar asta era o iluzie. Teroriştii îşi anunţau mereu actele după aceea, dar nu întotdeauna apreciau că agenţiile de poliţie ar putea să desluşească lucrurile până la urmă.

Statele naţionale ştiau mai mult de atât sau cel puţin aşa se aştepta de la ele. Bine, de acord, cei care făceau cărţile nu avuseseră nimic care să le dezvăluie locul lor de origine, sau aşa credeau unii. Dar Mary Pat nu împărtăşea asemenea iluzii. F.B.I.-ul era cât se poate de bun, atât de bun încât Serviciile Secrete îi lăsaseră să se ocupe de toată medicina legală. Aşa încât era foarte probabil că acela care iniţiase misiunea ar fi putut să creadă cu adevărat că povestea se va lămuri în cele din urmă. Ştiind asta, probabil, ei merseseră totuşi înainte. Dacă acest şir de speculaţii era adevărat, atunci...

— Să fie parte dintr-un plan mai amplu? întrebă Clark. Adică, nu un act izolat. Ci şi altceva...

— Poate, zise Mary Pat.

— Dar dacă e aşa, e ceva de amploare, continuă Chavez în locul lor. Poate de-aia ne-au sunat ruşii.

— Atât de grav... Atât de grav, încât şi dacă ne vom da seama ce e, nu va mai conta până atunci.

— Asta e cât se poate de grav, Mary Pat, spuse Clark în şoaptă. Ce ar putea fi?

— Ceva de durată, ceva ce nu vom putea schimba odată făcut, emise ideea Domingo.

Nu-şi pierduse vremea degeaba la Universitatea George Mason.

Doamna Foley îşi dori ca şi soţul ei să fi fost acolo, dar Ed avea o întâlnire cu Murray chiar în acest moment.

Primăvara, sâmbetele sunt adesea zile de rutină plicticoasă, dar

pline de optimism, dar, în peste două sute de case, nu se munci mai deloc. Nu se planta în grădină. Nu se duse nimeni la vânzările de garaje. Cutiile cu vopsea rămaseră neatinse. Şi asta nu era doar o numărătoare a angajaţilor de la guvern sau a celor din presă care se ocupau în weekend de întâmplarea neobişnuită din timpul săptămânii. În general, cei care făcuseră gripă erau bărbaţi. Treizeci se aflau chiar în camere de hotel. Câţiva încercaseră chiar să muncească, luând parte la expoziţiile cu vânzare din noile oraşe. Ştergându-se întruna pe faţă, suflându-şi nasul şi nădăjduind că aspirina sau Tylenol-ul o să-şi facă efectul. Însă majoritatea se întoarse la camera de hotel să se odihnească, nu avea rost să îi îmbolnăvească şi pe clienţi, nu? În nici unul dintre cazuri nu se solicitase un consult medical. Era banalul virus al gripei de iarnă-primăvară şi mai devreme sau mai târziu, toţi aveau să se îmbolnăvească. La urma urmelor, nici nu se putea spune că erau cu adevărat bolnavi, nu?

Reportajele din presă asupra incidentului de la Giant Steps erau cât se poate de previzibile, începând cu imaginile luate de camera de filmat de la o distanţă de vreo cincizeci de metri şi aceleaşi cuvinte repetate de toţi corespondenţii, urmate de aceleaşi declaraţii ale „experţilor” în terorism sau în alte domenii. Unul dintre posturi îl ducea pe telespectator până la Abraham Lincoln, din nici un alt motiv decât faptul că era o zi cu totul lipsită de evenimente. Tot reportajul arăta cu degetul spre Orientul Mijlociu, deşi agenţiile care investigau cazul se feriseră să facă orice comentariu asupra evenimentelor de până atunci, pomenind doar implicarea eroică a agentului de la F.B.I. şi lupta însufleţită a celor de la Serviciile Secrete care o protejau pe micuţa Katie Ryan. Cuvinte precum „eroic”, „devotaţi” şi „hotărâţi” erau vehiculate cu o frecvenţă foarte mare, conducând la „deznodământul dramatic”.

Ceva foarte simplu mersese prost, Badrayn era sigur de asta, deşi nu avea să ştie sigur până la întoarcerea în Teheran a colegului lui aflat la Londra, care urma să treacă prin Bruxelles şi Viena cu seturi diferite de paşapoarte şi acte de identitate.

— Preşedintele şi familia sa s-au retras la casa de vacanţă Camp David, spuse în încheiere reporterul, încercând să-şi revină după şocul acestui eveniment îngrozitor petrecut chiar în nordul paşnicului oraş Annapolis, din Maryland. Aceasta este…

— S-au retras? întrebă Daryaei.

— În engleză are mai multe sensuri, unul dintre ele fiind fuga, răspunse Badrayn, mai cu seamă pentru că era sigur că asta şi-ar dori să audă şeful lui.

— Dacă-şi închipuie că poate să fugă de mine, se înşală, observă clericul, glumind sinistru, căci momentul îi stimula libertatea de

acţiune.

Badrayn nu reacţiona în faţa destăinuirii. Era uşor în momentul în care aceasta se produse, căci el se uita la televizor şi nu la gazda lui, dar lucrurile se limpeziră după aceea. Nu prea erau riscuri, la urma urmelor, nu? Mahmud Haji pregătise un plan ca să-l omoare pe acest om, poate chiar la momentul pe care îl va alege el însuşi şi totul era aranjat. Putea, într-adevăr, să o facă? Bineînţeles, deja se asigurase…

I.V.I.S. le făcea viaţa mai grea celor de la Opfor. Nu chiar atât de grea. Colonelul Hamm şi Blackhorse câştigaseră bătălia asta, dar ceea ce, cu numai un an înainte, ar fi fost o exterminare de proporţii cosmice – Fort Irwin se afla în California la urma urmelor, iar unele particularităţi lingvistice erau inevitabile – acum fusese o victorie neînsemnată. Războiul se reducea la informaţii. Asta îi învăţa mereu la Centrul Naţional de Instrucţie: identificaţi inamicul! Nu îl lăsaţi pe el să vă găsească mai întâi. Recunoaştere. Recunoaştere. Recunoaştere. Sistemul I.V.I.S., pus în aplicare de jumătate dintre oamenii competenţi, trimitea informaţia atât de repede către oricine, încât soldaţii se pregăteau deja să facă ce trebuia chiar înainte să vină ordinele de sus. Asta aproape anulase o manevră a Opfor, care ar fi fost demnă de Ervin Rommel în cea mai bună formă şi, urmărind pe un ecran mare, în sala care purta numele „Războiului Stelelor”, exerciţiile derulate cu viteză, el înţelese cât de puţin le lipsise. Dacă una dintre companiile acelea de tancuri Blue Force s-ar fi mişcat cu cinci minute mai repede, ar fi pierdut-o şi pe asta. Centrul Naţional de Instrucţie avea să piardă din eficienţă cu siguranţă dacă băieţii buni câştigau mereu.

— Asta a fost o mişcare reuşită, Hamm, recunoscu colonelul gărzii Carolina, băgând mâna în buzunar după o ţigară şi dându-i-o. Dar mâine vă batem măr.

În mod normal, el ar fi zâmbit şi ar fi spus: „Sigur că da”. Dar nenorocitul chiar ar putea să reuşească, iar asta i-ar fi răpit mare parte din bucuria vieţii lui. Colonelul Regimentului 11 Blindate trebuia să inventeze acum ceva ca să se distreze pe seama I.V.I.S.-ului. Era ceva la care se gândise şi fusese subiectul câtorva discuţii la o bere cu ofiţerii de la operaţiuni din subordinea lui, dar, până în acel moment, doar căzuseră de acord că nu era o ispravă prea uşoară, implicând, probabil, maşini-capcană… cum folosise şi Rommel. Pentru aşa ceva trebuia să obţină finanţare. Ieşi afară să-şi fumeze ţigara. Fusese o victorie onorabilă. Îl găsi acolo şi pe colonelul din gardă.

— Pentru nişte tipi din gardă sunteţi al naibii de buni, trebui să admită Hamm.

Nu mai spusese până atunci aşa ceva unei formaţii din gardă. De fapt, aşa ceva spusese oricum rareori cuiva. Cu excepţia unei erori în desfăşurare, planul celor de la Blue Force fusese o bijuterie.

— Mulţumesc, domnule colonel. I.V.I.S. a venit ca o surpriză neplăcută, nu-i aşa?

— Se poate spune şi aşa.

— Oamenii mei îl adoră. Mulţi vin în timpul liber să se joace la simulatoare. Zău, mă mir că ne-aţi bătut de data asta…

— Aveaţi rezerva prea aproape, îi spuse Hamm. Aţi crezut că ştiţi ce să exploataţi. Dar, în loc de asta, eu v-am prins în situaţia că nu puteaţi să respingeţi contraatacul meu.

Nu era o noutate. Comandantul-şef îi dăduse o lecţie destul de limpede comandantului de tancuri momentan plin de căinţă.

— O să încerc să nu uit asta. Ai văzut ştirile?

— Da, mare porcărie! gândi Hamm cu voce tare.

— Copii de grădiniţă… Mă întreb dacă le vor da medalii celor de la Serviciile Secrete.

— Îmi închipui că au pregătit ceva. Nu-mi vine în minte nimic mai grav pentru care să-ţi dai viaţa.

Şi la asta se reducea totul. Cei cinci agenţi au murit la datorie, străpunşi de gloanţe. Probabil că au făcut nişte greşeli, dar, uneori, nu prea ai multe variante la îndemână… Toţi soldaţii ştiau asta.

— Dumnezeu să-i odihnească în pace pe aceşti oameni curajoşi…

Tipul vorbea ca Robert Edward Lee. Asta-i aduse aminte de ceva lui Hamm.

— Care-i treaba cu băieţii tăi? Dumneata, colonele Eddington, nu ar trebui să… Ce naiba faci în viaţa ta de zi cu zi?

Tipul era trecut de cincizeci, ceva neobişnuit pentru un ofiţer de conducere al unei brigăzi, chiar şi în gardă.

— Sunt profesor de istorie militară la Universitatea Carolina de Nord. Care-i treaba? Brigada asta ar fi trebuit să fie de recunoaştere pentru cel de-al 24-lea Mech în 1991, iar noi am venit aici pentru exerciţii şi ne-am trezit bătuţi măr. N-am mai ajuns să ne desfăşurăm. Pe atunci eram un batalion X.O., Hamm. Voiam să mergem. Standardele regimentului nostru sunt cele de la Revoluţie. De aceea aveam mândria rănită. Am aşteptat aproape zece ani să ne întoarcem aici, băiete şi I.V.I.S.-ul înseamnă pentru noi o şansă cinstită.

Era un bărbat înalt, slab şi când se întoarse îl privi de sus pe ofiţer.

— Vom profita de şansa asta, băiete. Eu cunosc teoria. Am citit şi am studiat treizeci de ani, dar oamenii mei n-o să se întoarcă cu burta-n sus să moară pentru tine, auzi ce-ţi spun?

Când se înflăcăra, Nicholas Eddington avea tendinţa să vorbească cu accent.

— Şi mai ales nu pentru yankei?

— Aşa e!

Apoi râseră. Nick Eddington era profesor şi avea gust pentru improvizaţii dramatice. Vocea îi deveni mai caldă:

— Ştiu, dacă n-ar fi I.V.I.S., ne-ai omorî…

— Nu-i aşa că tehnologia e minunată?

— Aproape tot atâta cât sunteţi şi voi, iar oamenii tăi sunt cei mai buni. Toţi ştiu asta, admise Eddington.

Era un gest de pace nimerit.

— Cu programul pe care-l avem e cam greu să ai parte de o bere la club când simţi nevoia. Pot să te invit la o bere la mine?

— Te urmez, colonele Hamm.

— Care-i domeniul tău de specialitate? întrebă BLACKHORSE SIX, îndreptându-se spre maşina lui.

— Disertaţia am avut-o pe arta operaţiunilor lui Nathan Bedford Forrest.

— Adevărat?! Întotdeauna am fost un admirator a lui Bedford.

— Nu a trăit mult, dar a avut o viaţă minunată. Ar fi putut să câştige războiul pentru Lincoln la Gettysburg.

— Carabinele Spencer au fost limita tehnică a cavaleriei lui, spuse Hamm. Oamenii au tendinţa să treacă cu vederea acest factor.

— Alegerea locului nu a fost rea, iar carabinele Spencer au fost de ajutor, dar lucrul pe care l-a făcut cel mai bine a fost să nu-şi uite misiunea, răspunse Eddington.

— Spre deosebire de Stuart.. Jeb a avut o zi proastă, nu încape îndoială. Cred că nu mai avusese una grea de mult.

Hamm îi deschise portiera colegului său. Nu mai erau decât câteva ore înainte de a începe să se pregătească pentru noul exerciţiu, iar Hamm era un învăţăcel bun în problemele legate de istorie, mai ales la capitolul cavalerie. Avea să fie un mic dejun interesant: bere, ouă şi Războiul Civil.

Se întâlniră întâmplător în parcarea 7-Eleven, unde era un chioşc cu gogoşi şi cafea excelente.

— Bună, John, spuse Holtzman, uitându-se la locul crimei, peste drum.

— Bob, răspunse Plumber, încuviinţând cu capul.

Zona era înţesată de camere de filmat şi video, imortalizând imaginile de la faţa locului.

— Te-ai trezit devreme pentru o dimineaţă de duminică şi reporterul de la *Post* dădu din cap şi zâmbi. Ce zici de toate astea?

— Chiar că e ceva groaznic…

Plumber însuşi era de mai multe ori bunic.

— Parcă la Ma’alot, în Israel, a mai fost ceva asemănător în cât? În 1975?

Toate incidentele astea teroriste parcă se amestecau în mintea lui.

Nici Holtzman nu era sigur.

— Parcă… Am pus pe cineva să verifice toate astea la birou.

— Teroriştii sunt un subiect bun, dar, slavă Domnului, ne-ar fi mai bine fără ei.

Locul crimei redevenise parcă la fel ca înainte. Cadavrele fuseseră luate. Acum autopsiile erau deja făcute, îşi imaginară cei doi. Dar în rest totul era intact sau aproape intact. Maşinile erau acolo şi, sub privirile reporterilor, experţii în balistică manevrau nişte sfori pentru a simula focurile trase cu ajutorul manechinelor aduse de la magazinul din zonă, încercând să reconstituie fiecare detaliu al incidentului. Tipul negru de la Serviciile Secrete, aflat la adăpostul copacilor, era Norman Jeffers, unul dintre eroii zilei; arăta în acel moment cum venise din casa de peste drum. Înăuntru era inspectorul Patrick O'Day. Câţiva agenţi simulau mişcările teroriştilor. Un om stătea întins lângă uşa din faţă, ochind cu o puşcă roşie de plastic „de jucărie". În investigaţiile asupra crimelor, repetiţiile în costume veneau după ce se juca piesa.

— Îl chema Don Russell? întrebă Plumber.

— Era unul dintre cei mai vechi oameni din Servicii, confirmă Holtzman.

— La naiba!

Plumber clătină din cap.

— A fost ca o scenă dintr-un film. Nu folosim noi prea des cuvântul „eroic", nu?

— Nu, nu prea mai e ceva în care ar trebui să credem, nu? Nu suntem aşa naivi. Fiecare percepe lucrurile din punctul lui de vedere, nu?

Holtzman termină de băut cafeaua şi aruncă paharul într-un coş.

— Imaginează-ţi, să-ţi sacrifici viaţa pentru a-i apăra pe copiii altora!

Unele rapoarte descriau evenimentele de parcă se inspiraseră din westernuri. „Încăierare în locul unde copilaşii se jucau ca mânjii", făcu o încercare un reporter de la o televiziune locală, câştigând premiul pentru prost gust din ultima noapte şi alegându-se cu nişte sute de telefoane ale nemulţumiţilor, confirmându-i directorului televiziunii că avea un rating bun noaptea la emisiunea respectivă. Şi, totuşi, nimeni nu se înfurie mai tare decât Plumber, observă Bob Holtzman. El încă mai credea că ar trebui să însemne ceva, domeniul ăsta al ştirilor în care lucrau amândoi.

— Ceva despre Ryan? întrebă Bob.

— Doar un comunicat de presă. L-a scris Callie Weston, iar Arnie l-a citit. Nu pot să-l condamn că şi-a luat familia şi a dus-o departe. Merită să evadeze pentru o vreme, John.

— Bob, cred că-mi aduc bine aminte că…

— Da, ştiu. Am fost strâns cu uşa. Elizabeth Elliot mi-a servit o poveste despre Ryan pe când era el adjunct la C.I.A.

Se întoarse să-l privească în ochi pe colegul lui mai în vârstă.

— A fost o minciună. I-am cerut scuze personal. Ştii ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu, recunoscu Plumber.

— Misiunea din Columbia. A fost acolo, asta e adevărat. În timpul operaţiunilor, câţiva oameni au fost omorâţi. Unul dintre ei era sergent în Aviaţia Militară. Ryan are grijă de familia lui. Îi ajută pe copii să urmeze facultatea, totul pe cheltuiala lui.

— N-ai publicat asta niciodată, obiectă reporterul de televiziune.

— Nu, n-am făcut-o. Familia, mă rog, nu sunt personalităţi publice, nu? Până am aflat eu, ştirea răsuflase. Pur şi simplu, nu mi s-a mai părut a fi un subiect de ştiri.

Ultima expresie era una dintre secretele profesiei lor. Personalul de la ştiri decidea ce va ajunge să fie văzut de public şi ce nu şi, alegând ce iese pe post şi ce nu, ei erau cei care controlau ştirile şi decideau cu exactitate ce avea dreptul să ştie publicul. Selectând astfel, ei aveau puterea de a ridica sau a zdrobi pe toată lumea, pentru că nu orice poveste începea suficient de spectaculos, încât să fie observată, mai ales în lumea politică.

— Poate te-ai înşelat.

Holtzman ridică din umeri.

— Poate că da, dar nu mă aşteptam ca Ryan să devină preşedinte aşa cum nici el nu se aştepta. A făcut un gest onorabil, pe naiba, mai mult decât onorabil. John, sunt lucruri care ţin de povestea cu Columbia şi care nu trebuie să ajungă niciodată la lumină. Acum cred că ştiu tot ce a fost, dar nu pot să scriu despre asta. I-ar face rău ţării şi nu ar ajuta chiar pe nimeni.

— Ce a făcut Ryan?

— A împiedicat un incident de proporţii internaţionale. A avut grijă ca aceia care erau vinovaţi să fie pedepsiţi într-un fel sau altul…

— Jim Cutter? întrebă Plumber, încă nelămurit de ce era capabil Ryan.

— Nu, aia chiar a fost sinucidere. Inspectorul O’Day, tipul de la F.B.I. care a fost chiar acolo peste drum?

— Ce-i cu el?

— El îl urmărea pe Cutter, l-a văzut aruncându-se în faţa autobuzului.

— Eşti sigur?

— Mai sigur ca oricând. Ryan nu ştie că am urmărit toate astea. Am câteva surse bune, totul se potriveşte perfect cu faptele cunoscute. Ori e adevărat de la cap la coadă, ori e cea mai deşteaptă minciună peste care am dat vreodată. Ştii pe cine avem la Casa Albă, John?

— Pe cine?

— Avem un om cinstit. Nu „relativ cinstit”, nu „care nu a fost prins cu nimic deocamdată”. Cinstit. Nu cred că a făcut vreo escrocherie de

când e el.

— E încă un bebeluş neajutorat în pădure, răspunse Plumber.

Era aproape o fanfaronadă, dacă nu chiar neîncredere, pentru că începuse să i se revolte conştiinţa.

— Poate că ai dreptate. Dar cine a spus vreodată că noi suntem lupii? Nu, asta nu e drept. Noi ar trebui să îi dibuim pe escroci, dar facem asta de atâta vreme şi atât de bine, încât am uitat că mai există oameni în guvern care nu-s escroci.

Se uită iarăşi la colegul lui.

— Şi atunci îi asmuţim pe unul împotriva celuilalt să ne iasă ştirea şi, tot făcând asta, am ajuns şi noi corupţi. Ce putem face în legătură cu asta, John?

— Ştiu ce vrei. Răspunsul este nu.

— Într-o vreme a valorilor relative, e plăcut să mai găseşti una absolută, domnule Plumber. Chiar dacă nu e cea pe care ţi-o doreai, adăugă Holtzman, obţinând reacţia scontată.

— Bob, noi suntem buni. Chiar foarte buni la drept vorbind, dar nu mă duci pe mine, da?

Comentatorul reuşi să schiţeze un zâmbet cu toate astea. Era o încercare foarte pricepută şi trebuia să admire asta. Holtzman era asemenea unei fantome a vremurilor pe care Plumber şi le amintea cu multă plăcere.

— Şi dacă pot să-ţi dovedesc că am dreptate?

— Atunci de ce nu ai scris articolul? vru să ştie Plumber.

Nici un reporter adevărat nu putea întoarce spatele unui asemenea subiect.

— Nu am publicat-o. Nu am spus niciodată că nu am scris-o, îl corectă Bob pe prietenul său.

— Şeful tău te-ar concedia dacă…

— Şi ce?! Nu sunt lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată, chiar după ce ai obţinut tot ce aveai nevoie ca să o faci?

Plumber se eschivă:

— Ziceai ceva de dovezi…

— Sunt la treizeci de minute de aici. Dar povestea nu trebuie să iasă la suprafaţă niciodată.

— Cum aş putea să te cred?

— Dar eu cum aş putea să mă încred în tine, John? Ce e pe primul plan pentru noi? Să ai un subiect, nu? Cum rămâne cu ţara, cum rămâne cu poporul american? Unde se termină responsabilitatea profesională şi unde începe responsabilitatea publică? Eu nu i-am dat drumul poveştii ăsteia pentru că o familie a rămas fără tată. În urma lui a rămas o nevastă însărcinată. Guvernul nu putea să recunoască ce s-a întâmplat, aşa încât Ryan a făcut un pas pe cont propriu pentru a îndrepta lucrurile. A făcut-o pe cheltuiala lui. Fără să-i treacă prin

minte că oamenii ar putea afla. Iar eu ce trebuia să fac? Să expun familia aceea? Pentru ce, John? Să fac publică o întâmplare care face rău ţării, ba nu, care face mult rău unei familii care a suferit deja prea mult. Puteam să pun în pericol cariera viitoare a copiilor. Avem destule ştiri de care să ne ocupăm în afară de asta. Dar trebuie să-ţi spun ceva, John: ai lovit într-un om nevinovat, iar prietenul tău cu zâmbetul lui lăţit pe toată faţa a minţit publicul pentru ca asta să fie posibil. Ar trebui să-ţi pese de aşa ceva!

— Atunci de ce nu publici asta?

Holtzman îl lăsă să aştepte răspunsul câteva secunde.

— Sunt dispus să-ţi dau ţie şansa să îndrepţi lucrurile. De-aia. Şi tu ai fost acolo. Dar, pentru asta, am nevoie să-mi dai cuvântul tău de onoare. Mă bazez pe cuvântul tău.

Nu mai era nimic de spus. Aşa trebuia să fie. Pentru Plumber erau la mijloc două insulte profesionale. Mai întâi a fost luat pe sus de asociatul său mai tânăr de la N.B.C., unul din noua generaţie care credea că jurnalismul se reduce la cum te prezinţi în faţa camerei de filmat. În al doilea rând, fusese luat pe sus şi de Ed Kealty – s-a folosit de el să rănească un om nevinovat? Dacă nu şi pentru altceva, măcar pentru atât trebuia să afle adevărul. Trebuia, altfel avea să-şi petreacă multă vreme uitându-se în oglindă…

Comentatorul TV luă minireportofonul din mâna lui Holtzman şi apăsă pe butonul de înregistrare.

— Sunt John Plumber, este sâmbătă, ora 7.30 dimineaţa şi ne aflăm pe strada de la Grădiniţa Giant Steps Day. Eu şi Robert Holtzman suntem pe punctul de a pleca de aici pentru a ajunge într-un loc anume. Mi-am dat cuvântul de onoare că ceea ce vom investiga va rămâne între noi, absolut confidenţial. Această înregistrare este mărturia promisiunii mele. John Plumber, spuse în încheiere, de la N.B.C. News.

Îl opri, apoi îl reporni.

— Dacă însă Bob m-a înşelat, orice înţelegere cade.

— E cinstit, acceptă Holtzman, scoţând caseta din casetofon şi punând-o în buzunar.

Promisiunea nu avea nici o valoare legală. Chiar dacă ar fi fost o înţelegere contractuală, primul amendament al Constituţiei ar anula-o, probabil, dar era la mijloc cuvântul cuiva şi ambii reporteri ştiau că ceva trebuie să se bazeze pe asta chiar şi în timpurile noastre. În drum spre maşina lui Bob, Plumber îl apucă de umăr pe asistentul lui pentru reportaje.

— Ne întoarcem într-o oră, două.

Predator descria cercuri în aer chiar la o înălţime de sub trei mii de metri. Pentru a fi mai comod, cele trei corpuri de armată ale noii

republici islamice au fost identificate ca fiind I, II şi III de ofiţerii de la spionaj de la Storm Track şi Palm Bowl. U.A.V. Înconjura acum Corpul I, o divizie blindată a Gărzii Republicane a Irakului reconstituită şi o divizie similară din fosta armată iraniană, „Nemuritorii”, cum li se spunea, care asculta încă de garda personală de la Xerxes. Dispunerea lor în formaţie era convenţională. Regimentele erau în formula clasică două în faţă, unul în urmă, un triunghi în care ultimul element forma rezerva diviziei. Cele două divizii erau alăturate. Prima linie era surprinzător de îngustă, cu toate acestea fiecare divizie se desfăşura pe numai treizeci de kilometri liniari, iar între cele două divizii lăsând o suprafaţă neacoperită de numai cinci kilometri.

Făceau un instructaj dur. La fiecare câţiva kilometri erau ţinte, bucăţi de placaj. Când apăreau la orizont se trăgea în ele. *Predator* nu ar fi putut spune cât de bună era artileria lor, deşi majoritatea ţintelor erau lovite înainte să treacă primul eşalon de vehicule de luptă. Vehiculele erau, în mare parte, de producţie rusească sau sovietică. Cele grele erau tancuri de război T-72 şi T-80 fabricate la marea uzină de la Celiabinsk. Vehiculele de infanterie erau B.M.P.-uri. Cele de tactică erau şi ele sovietice. Se vedea din felul cum se mişcau. Subunităţile erau ţinute sub control sever. Formaţiunile uriaşe se deplasau cu o precizie geometrică, precum nişte combine agricole într-un lan de gnu din Kansas, trecând de-a lungul terenului după linii regulate.

— Măi să fie, am văzut filmul, spuse sergentul-major la staţia ELINT din Kuwait.

— Da? întrebă maiorul Sabah. Ruşii, mă rog, sovieticii făceau, pe vremuri, filme cu chestii de-astea.

— Cum vi se par cele două prin comparaţie?

„Asta”, se gândi specialistul în spionaj, N.C.O., „este o întrebare bună”.

— Nu-i mare diferenţă, domnule maior.

Indică partea de jos a ecranului.

— Vedeţi aici? Comandantul companiei este informat direct, de la distanţă şi ţinând cont de intervalul optim. Înainte, *Predator* era pe ecranul de la divizia de recunoaştere şi asta arăta chiar ca la carte.

— V-aţi documentat cu privire la tactica sovieticilor, domnule maior?

— Numai în privinţa modului în care au fost implementate de irakieni, recunoscu ofiţerul kuwaitian.

— Păi, e destul… Loveşti dur şi rapid, treci pur şi simplu peste inamicul tău, nu-i dai şansa să reacţioneze. Îţi ţii oamenii sub control. Pentru ei e doar o chestiune de matematică.

— Iar nivelul lor de instrucţie?

— Nu-i deloc rău, să trăiţi!

Elliot îl supraveghea pe Ryan chiar de aici, observă Holtzman când se întorceau cu maşina la 7-Eleven.

— Ea pusese să-l urmărească?

— Liz nu putea să-l sufere. N-am, bine, e drept, până la urmă m-am prins de ce. Era ceva personal. Ea chiar avea ceva cu Ryan, ceva dinainte de alegerea lui Bob Fowler. Destul ca să lase să transpire o poveste care se presupunea că-i va răni familia. Drăguţ, nu?

Plumber nu era chiar aşa de impresionat.

— Aşa-i la Washington. Ai dreptate, dar cum rămâne cu folosirea unor informaţii oficiale ale guvernului pentru o răzbunare personală? Asta se prea poate să fie o realitate la Washington, dar e împotriva legii.

Opri motorul şi îi făcu un semn lui Plumber să iasă.

Înăuntru dădură peste proprietară, o femeie scundă, înconjurată de o ceată de copii de origine asiatică, făcându-şi aprovizionarea în această dimineaţă de duminică.

— Bună ziua, spuse Carol Zimmer.

Ea îl recunoscuse pe Holtzman de când venea să cumpere pâine şi lapte şi să tragă cu ochiul spre obiectiv. N-avea nici cea mai vagă bănuială că era reporter. Însă îl recunoscu pe John Plumber. Îl arătă cu degetul:

— Tu la televizor!

— Da, aşa este, admise comentatorul, zâmbind.

Cel mai mare dintre copii, ecusonul spunea că-l cheamă Laurence, apăru cu o privire mai puţin prietenoasă.

— Cum vă pot servi, domnule?

Vorbea fără accent, iar în strălucirea ochilor săi se citea suspiciunea.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, dacă se poate, îl rugă Plumber politicos.

— În legătură cu ce?

— Îl cunoaşteţi pe preşedinte, nu-i aşa?

— Cafeaua se serveşte în partea aceea, domnule. Iar gogoşile vedeţi unde sunt.

Tânărul se întoarse cu spatele. Înălţimea trebuie s-o fi moştenit de la tatăl lui, observă Plumber şi se vedea că era şcolit.

— Aşteptaţi puţin! spuse Plumber.

Laurence se întoarse.

— De ce-aş face-o? Eu trebuie să mă ocup de afacere. Vă rog să mă scuzaţi.

— Larry, poartă-te frumos cu domnu'.

— Mamă, ţi-am spus ce a făcut, ai uitat?

Când Laurence îşi întoarse privirea la reporteri, în ea se putea citi

totul. Plumber se simţi rănit de acea privire, aşa cum nu se mai simţise de ani şi ani.

— Vă rog să mă scuzaţi. Vă rog, spuse comentatorul. Nu vreau decât să vorbesc puţin cu dumneavoastră. Nu am după mine camere de filmat.

— Eşti la Medicină acum, Laurence? îl întrebă Holtzman.

— De unde ştiţi asta? Cine naiba sunteţi?

— Laurence! îl apostrofă mama lui.

— Un moment, te rog.

Plumber îşi ridicase mâinile parcă să-l roage.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă. Fără filmări, fără înregistrări. Neoficial.

— Da, sigur. Şi poate ne daţi şi cuvântul că aşa va fi, nu?!

— Laurence!

— Mamă, lasă-mă să mă ocup eu de problema asta! izbucni studentul, cerându-şi scuze imediat. Iartă-mă, mamă, dar tu nu ştii ce înseamnă toate astea.

— Nu vreau decât să aflu…

— Am văzut ce aţi făcut, domnule Plumber. Nu v-a spus-o nimeni?! Când dai cu piatra în preşedinte îl loveşti şi pe tatăl meu! Aşadar, de ce nu cumpăraţi ce aveţi de luat şi s-o luaţi din loc?

Spatele li se întoarse iarăşi.

— Nu am ştiut, protestă John. Dacă am greşit, de ce nu-mi spui cum stau lucrurile de fapt? Îţi promit, îţi dau cuvântul meu, nu-ţi voi face nici un rău ţie sau familiei tale. Dar dacă am greşit, te rog, spune-mi unde.

— De ce lovit în domnu’ Ryan? întrebă Carol Zimmer. El om bun. El are grijă la noi. El…

— Mamă, zău… Oamenilor ăstora nu le pasă de aşa ceva!

Laurence se văzu nevoit să se întoarcă şi să se ocupe de problema asta. Mama lui era mult prea naivă.

— Laurence, eu sunt Bob Holtzman. Lucrez la *Washington Post.* Sunt câţiva ani de când cunosc povestea familiei tale. N-am scris despre asta pentru că nu am vrut să vă tulbur viaţa personală. Ştiu tot ce face preşedintele pentru voi. Vreau doar să o audă şi John chiar de la voi. NU va deveni o ştire publică. Dacă voiam asta, aş fi făcut-o eu însumi.

— De ce-aş avea încredere în dumneavoastră? vru să ştie Laurence. Doar sunteţi reporteri…

Această remarcă îi dădu fiori reci lui Plumber, atât de dur şi tăios, încât simţi o durere fizică. Până acolo decăzuse profesia lui?

— Mergi la facultate să devii medic? întrebă Plumber, trecând la întrebări directe.

— Sunt în anul doi la Georgetown. Am un frate care e în ultimul an

la M.I.T. şi o soră care-i în anul întâi la U.V.A.

— Toate astea costă. Mai mult decât scoateţi din afacerea voastră. Ştiu şi eu asta… Am trecut prin asta când mi-am trimis copiii la şcoală.

— Toţi muncim aici. Eu muncesc în fiecare weekend.

— Înveţi să devii medic. Asta e o profesie onorabilă, spuse Plumber. Iar atunci când faci greşeli, încerci să înveţi din ele. Asta fac şi eu, Laurence.

— Vă pricepeţi la vorbe, domnule Plumber, dar sunt mulţi care fac acelaşi lucru.

— Preşedintele vă ajută, nu-i aşa?

— Dacă eu vă spun ceva neoficial, asta înseamnă că dumneavoastră chiar nu puteţi să publicaţi acest lucru?

— Nu, la drept vorbind „neoficial” nu înseamnă chiar asta. Însă dacă eu îţi dau cuvântul acum şi aici că nu voi folosi sub nici o formă ceea ce-mi spui – şi mai sunt oameni care să îţi fie martori – iar apoi îmi calc cuvântul, îmi distrug cariera. Oamenii din domeniul meu îşi permit multe, poate chiar prea multe, admise Plumber, dar nu au voie să mintă. Iar la asta se reduce problema noastră, nu-i aşa?

Laurence se uită spre mama lui. Deşi ea vorbea englezeşte destul de prost, nu se putea spune acelaşi lucru despre inteligenţa ei. Ea încuviinţă din cap spre el.

— A fost alături de tatăl meu când a fost ucis, declară tânărul. I-a promis lui tati că va avea grijă de noi. Şi are şi, da, ne susţine financiar cu şcoala şi cu celelalte, el şi prietenii lui de la C.I.A.

— Au avut oarece probleme cu nişte scandalagii, adăugă Holtzman. Un tip de la Langley pe care-l cunosc a venit aici şi…

— Nu ar fi trebuit să facă ce a făcut! obiectă Laurence. Domnul Clar… Mă rog, nu-l obligase nimeni s-o facă.

— Cum de nu ai mers la facultate la John Hopkins? întrebă Holtzman.

— Aici m-au acceptat, le spuse Laurence cu o voce încă ostilă. Aşa pot să mă deplasez mai uşor, să dau o mână de ajutor aici, să mă ocup de magazin. Doctoriţa Ryan, adică doamna Ryan, nu a ştiut la început, dar când a aflat, ei bine, o altă soră a mea va merge la facultate din toamna viitoare. La Medicină, ca şi mine.

— Dar de ce? şi vocea lui Plumber se stinse.

— Poate fin’că el e aşa cum e, iar voi v-aţi bătut joc de el!

— Laurence!

Plumber nu mai scoase nici o vorbă vreo cincisprezece secunde. Se întoarse către doamna de la tejghea.

— Doamnă Zimmer, vă mulţumim pentru timpul dumneavoastră. Nimic din ce s-a discutat aici nu va fi publicat. Vă promit!

Se întoarse.

— Mult succes la studii, Laurence. Îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-

ai spus. Nu vă voi mai deranja de acum înainte.

Cei doi reporteri păşiră afară, direct către un Lexus, maşina lui Holtzman.

„De ce-aş avea încredere în voi? Doar sunteţi reporteri…”

Cuvintele, poate brutal spuse de către student, provocaseră o rană adâncă. Pentru că merita aceste cuvinte, îşi spuse Plumber.

— Altceva? întrebă el.

— Din câte ştiu, ei nici nu cunosc împrejurările în care a murit Buck Zimmer, doar că a căzut la datorie. Este clar că atunci când a murit el, Carol era însărcinată cu cel mai mic dintre copiii lor. Liz Elliot a încercat să publice o poveste despre Ryan care ar fi avut o relaţie cu ea şi copilul ar fi al lui. Eu am căzut în plasă.

Celălalt trase aer în piept.

— Da. Şi eu.

— Deci ce ai de gând să faci, John?

Ridică privirea.

— Vreau să am confirmări pentru câteva lucruri.

— Cel de la M.I.T. se numeşte Peter. E la Cibernetică. Pe cea care merge la Charlottesville cred că o cheamă Alisha. Nu-i ştiu numele celei care va absolvi curând liceul, dar pot să-l aflu. Am date legate de afacerea asta. Este o corporaţie conform subcapitolului S. Totul se potriveşte cu misiunea din Columbia. Ryan face pe Moş Crăciun pentru ei în fiecare an. Şi Cathy la fel. Nu ştiu cum o să mai reuşească să facă asta acum. Probabil că se vor descurca foarte bine, chicoti Holtzman. E bun când vine vorba de secrete.

— Şi tipul de la C.I.A. care…

— Îl cunosc. Nu dau nume. A aflat că nişte derbedei îi făceau probleme lui Carol. A avut o mică discuţie cu ei. Au cazier la poliţie. Le-am văzut, îi spuse Holtzman. E un tip interesant. El este cel care le-a scos afară pe soţia şi pe fiica lui Gherasimov. Carol se gândeşte la el ca la un urs mare de pluş. Tot el l-a salvat pe Koga. E un jucător serios.

— Lasă-mi o zi. Numai una, spuse Plumber.

— E-n regulă.

Drumul înapoi către Ritchie Highway se făcu în tăcere.

— Doamnă doctor Ryan!

Două capete se întoarseră în acelaşi timp. Era căpitanul Overton care-şi băgase capul pe uşă.

— Ce se întâmplă? întrebă Cathy, ridicând privirea căci, până în acel moment, citise un articol.

— Doamnă e ceva ce poate copiii ar vrea să vadă, dacă le daţi voie. Puteţi veni şi dumneavoastră, dacă doriţi.

După două minute toţi erau în spatele unui Hummer, îndreptându-

se spre pădure, aproape de gardul care delimita perimetrul. Maşinile se opriră la vreo două sute de metri. Căpitanul şi un caporal îi conduseră mai departe, la încă vreo cincizeci de metri.

— Şşşş, făcu spre NISIPARNIŢA caporalul.

Îi potrivi binoclul la ochi.

— Grozav! se gândi Jack junior.

— O să-i fie teamă de noi? întrebă Sally.

— Nu, nimeni nu le vânează pe aici şi s-au obişnuit cu maşinile, le spuse Overton. Ea e Elvira şi e a doua căprioară venită în zona asta din câte ştim noi.

Născuse cu numai câteva minute înainte. Elvira se ridica acum, lingându-şi puiul care privea dezorientat lumea nouă la care nu se aşteptase.

— Bambi! spuse Katie Ryan, fiind o expertă în filmele de la Disney. După doar câteva minute puiul de căprioară se ridică şovăitor pe propriile-i picioare, ale ei sau lui, încă nu puteau şti.

— Bine. Katie?

— Da? întrebă ea fără să-şi întoarcă privirea.

— Tu vei fi cea care-i va da numele, îi spuse micuţei căpitanul Overton. Era o tradiţie prin părţile acestea.

— Miss Marlene, zise NISIPARNIŢA fără să ezite.

45
CONFIRMAREA

Vorba aceea: aşterne-te la drum! Şoseaua era pe atât de plicticoasă, pe cât o putuse face un inginer civil, dar nu era vina nimănui. Şi pământul aşijderea. Brown şi Holbrook înţelegeau acum de ce Oamenii Muntelui aleseseră să fie Oamenii Muntelui. Măcar acolo aveau parte de un peisaj cum se cuvine. Ar fi putut să conducă mai repede, dar era nevoie de un timp oarecare să se înveţe cu hachiţele vehiculului, aşa că rar depăşeau cincizeci la oră. Asta le aducea priviri fioroase din partea tuturor celorlalţi şoferi de pe 1-90, mai ales de la cei de pe autocamionul K-Whopper, care, purtând ţanţoş pălării de cow-boy, erau de părere că lipsa unei limite de viteză în Montana de est era marfă; fioros era şi avocatul – nu se putea să nu fie şi avocaţi pe aici – din maşina nemţească ce trecu strălucind pentru o fracţiune de secundă pe lângă autocamionul lor, de parcă acesta ar fi fost un biet crescător de vite.

Mai aflară că era muncă grea. Cei doi bărbaţi erau deopotrivă de istoviţi după toate pregătirile. Toate săptămânile de strădanie să pregătească autocamionul, să amestece materiale explozibile, să calculeze gloanţele necesare şi să le fixeze. Toate astea însemnaseră odihnă puţină şi nimic n-ar fi reuşit să adoarmă mai repede pe cineva decât condusul pe o şosea interstatală din vest. Prima noapte au petrecut-o la motel în Sheridan, chiar la intrarea în Wyoming. Ajungând aşa de departe, după prima zi de şofat pe blestemăţia aceea, drumul îi istovise, mai ales cearta de la bifurcaţia lui 1-90 şi 1-94 în Billings. Ştiau că betoniera avea să ia curba cu precizia unui porc pe gheaţă, dar când au trecut la fapte le-au fost depăşite şi cele mai sumbre aşteptări. Aşa au ajuns să doarmă până după 8.00 în dimineaţa aceea.

Motelul era, de fapt, un popas de mai mare jalea ce-şi oferea serviciile şi şoferilor particulari şi celor de pe vehiculele ce transportau marfă dintr-un stat într-altul. În sufragerie se servea un mic dejun consistent, înfulecat de mai mulţi bărbaţi cu înfăţişare de oameni din topor şi câteva femei cam de aceeaşi teapă. Conversaţiile de la micul dejun erau uşor de anticipat.

— Tre’ să fie nişte nenorociţi zdrenţăroşi, fu de părere un camionagiu burtos cu braţele vânoase tatuate.

— Crezi? întrebă Ernie Brown de la tejghea, sperând să-şi facă o idee despre cum vedeau lucrurile aceşti semeni ai lui.

— Păi, cine s-ar lega de ăia mici? Nişte nenorociţi.

Şoferul se întoarse la clătitele cu afine.

— Dacă ăia de la televizor ziceau adevărul, poliţaii ăia doi au rezolvat treaba, anunţă un şofer de pe maşina cu lapte. Cinci gloanţe drept în cap. Mamă!

— Da' de tipul ăla care şi-a vândut scump pielea ce zici, să le ţină piept la cinci puşcaşi! Şi cu un singur pistol. I-a doborât pe trei dintre ei, poate patru. A murit ca un adevărat american care apără legea.

Îşi ridică iarăşi privirea de la clătite. Ăsta înghiţea cât un bou.

— Şi-a câştigat un loc în Valhalla, asta-i al naibii de sigur!

— Hei, erau agenţi federali, nene, spuse Holbrook, mestecând pâine prăjită. Nu sunt eroi. Ce mai zici de…

— Tacă-ţi fleanca, amice, îl avertiză şoferul de pe maşina de lapte. Eu nu vreau să aud chestii de-astea. Erau douăzeci, treizeci de copii acolo.

Un alt şofer le ţinu isonul.

— Şi puştiul ăla negru, care a venit cu 16-le lui. Al naibii, ca atunci când eram în Cav la Happy Valley. Nu m-aş da înapoi să-i fac cinste cu o bere băiatului, poate şi să-i strâng mâna.

— Ai fost în Aircav? întrebă şoferul de vite, părăsindu-şi o clipă mâncarea.

— Charlie, unu cu şapte.

Se întoarse să le arate peticul cam mare al primei divizii a Air Cavalry, pe geaca lui de piele.

— Gary Owen, frate! Delta, doi cu şapte.

Se ridică de la tejghea şi merse să-i dea mâna cu acel bărbat.

— De unde eşti?

— Din Seattle. Ale mele sunt alea de afară cu piese auto. Mă duc spre St Louis. Gary Owen. Doamne, ce mă bucur să aud asta.

— De câte ori trec cu maşina pe aici…

— Să fi sigur. Avem tovarăşi înmormântaţi la Little Big Horn. Mereu spun o rugăciune când trec pe acolo.

— A naibii treabă!

Cei doi bărbaţi dădură iarăşi mâna.

— Mike Fallon.

— Tim Yeager.

Cei doi de la Oameni ai Muntelui nu veniseră numai pentru micul dejun. Ăştia erau oamenii care le plăceau. Aşa ar fi trebuit, cel puţin. Individualişti duri. Poliţiştii federali să fie eroi?! Asta ce naiba mai însemna?!

— Măiculiţă, dacă aflăm cine a pus la cale trebuşoara asta, sper că Ryan ăsta ştie ce să le facă, spuse cel de la piese auto.

— A fost la Marină, răspunse cel cu vitele. Nu e de-al lor. E de-al nostru. În sfârşit.

— Poate c-aşa e. Cineva trebuie să plătească pentru asta şi sper s-o

încaseze cine trebuie.

— Că bine zici, căzu de acord, din coltul lui de tejghea, şoferul de pe maşina cu lapte.

— Bun.

Ernie Brown se ridică în picioare.

— A venit vremea să ne vedem de drum.

Cei din apropiere aruncară în treacăt o privire şi asta fu tot, şoferii se întoarseră la ale lor.

— Dacă până mâine nu te simţi mai bine, mergi la doctor şi gata! spuse ea.

— Ei, n-am nimic.

Dar protestul fu mai mult un geamăt. Se întrebă dacă era gripă de Hong Kong sau altceva. Nu că ar fi fost vreo diferenţă pentru el. Pentru puţini oameni lucrurile stăteau altfel şi asta îi includea pe doctori cu adevărat, el ştia foarte bine. Ce puteau să-i spună? Odihnă, lichide, aspirină, ceea ce deja făcea. Se simţea de parcă s-ar fi trezit cu un sac în cap şi ar fi fost bătut cu bâta, iar călătoria nu-l ajutase cu nimic. Nimănui nu-i plăcea să călătorească. Tuturor le plăcea să ajungă în alt loc, dar drumul până acolo era o bătaie de cap… şi nu numai, îşi spuse morocănos. Se lăsă pradă somnului, sperând că nevastă-sa nu se va îngrijora prea tare. Până mâine o să se simtă mai bine. Chestiile de genul ăsta treceau întotdeauna. Avea un pat confortabil şi o telecomandă. Când nu era nevoie să se mişte, nu durea… prea tare. Oricum, nu avea cum să se înrăutăţească. Aşa că, mai târziu, avea să-i fie mai bine. Mereu se întâmpla aşa…

Când oamenii ajungeau la un anumit punct, munca lor, de fapt, nici nu mai putea fi oprită. Puteau să plece ei, dar munca lor îi urmărea, îi dibuia oriunde ar fi fost şi singura problemă era, la drept vorbind, cât de mult îţi lua să-i atragi din nou să facă treabă. Asta era o problemă şi pentru Jack Ryan şi pentru Robby Jackson.

În cazul lui Jack era vorba de discursurile pe care i le pregătise Callie Weston; mâine avea să plece cu avionul în Tennessee, apoi în Kansas, după aceea, în Colorado, în California şi în cele din urmă avea să se întoarcă la Washington, ajungând la 3.00 dimineaţa la cea mai importantă zi de alegeri din istoria Americii. Urma să se facă alegeri pentru aproape o treime din locurile din Cameră, libere acum din pricina acelui Sato, iar celelalte locuri urmau să fie ocupate în două săptămâni. Abia atunci va avea un congres întreg cu care să lucreze şi, poate, exista această posibilitate, putea să rezolve cu adevărat nişte probleme. Politica propriu-zisă se profila în viitorul lui imediat în săptămâna care venea, el urma să analizeze planurile detaliate ce urmau să schimbe lucrurile în cele mai rigide şi birocratice ministere:

Apărarea şi Finanţele. Iar celelalte erau în lucru, la rândul lor.

Din moment ce se afla aici, alături de preşedinte, amiralul Jackson se ocupa de rezolvarea problemelor lângă biroul numitului J-2, şeful spionajului de la Pentagon, astfel încât să poată conduce raportul internaţional zilnic. Îi luă o oră numai să parcurgă materialele.

— Ce se întâmplă, Rob? îl întrebă Jack. În locul amabilităţilor legate de cum îi mergea treaba în săptămâna aceea, preşedintele îl întreba cum mai stăteau lucrurile în lume.

J-3 ridică brusc din sprâncene.

— Cu ce vrei să încep?

— Alege tu, îi sugeră preşedintele.

— Bine, Mike Dubro şi grupul *Ike* sunt încă pe drum spre nord, spre China şi au un ritm foarte bun. Vremea e frumoasă, apele liniştite, ei au în jur de douăzeci şi cinci de noduri pe oră. Asta le măreşte E.T.A.-ul cu câteva ore. Exerciţiile continuă în Strâmtoarea Formosa, dar fiecare tabără se ţine aproape de coasta ei. S-ar zice că, poate, tirurile i-au calmat pe toţi puţin. Ministrul Adler ar trebui să fie acolo chiar acum, ţinându-le discursuri despre cine ştie ce. Orientul Mijlociu… îi urmărim şi pe cei din noua republică islamică cum fac instrucţie. Şase divizii grele, plus accesoriile şi spaţiul aerian strategic. Oamenii noştri de la faţa locului au în aer nave Pred*ator şi* îi urmăresc îndeaproape.

— Cine a autorizat asta? întrebă preşedintele.

— Eu, răspunse Jackson.

— Violarea spaţiului aerian al unei ţări străine?

— J-2 şi eu ne ocupăm de asta. Vrei să aflăm ce pun la cale şi de ce forţe dispun, da?

— Da, am nevoie să ştiu lucrurile astea.

— Bun, tu-mi spui ce să fac şi mă laşi pe mine să văd cum, de acord? E un aparat secret. Se autodistruge dacă scapă de sub control sau dacă tipii care îl dirijează văd ceva în neregulă; ne oferă informaţii foarte bune în timp real, pe care nu le putem obţine prin satelit şi nici măcar prin J-STARS şi chiar nu avem aşa ceva acolo la momentul acesta. Alte întrebări, domnule preşedinte?

— *Touche*, amirale! Ce zic imaginile?

— Arată mai bine decât ne aşteptam în urma evaluărilor iniţiale ale celor de la spionaj. Nimeni nu a intrat în panică deocamdată, dar asta începe să ne capteze atenţia.

— Şi Turkmenistanul? întrebă Ryan.

— E clar că încearcă să pună pe roate alegerile, dar astea-s veşti răsuflate şi e tot ce ştim legat de aspectele politice. Situaţia generală este liniştită pentru moment. Sateliţii ne arată un trafic în creştere la graniţă; în principal e vorba despre activităţi legate de comerţ, consideră cei de la spionajul superior, nimic mai mult.

— Urmăreşte cineva dispunerea trupelor iraniene – pe naiba, ale

noii republici islamice – la graniţă?

— Nu ştiu. Pot să verific.

Jackson îşi notă pe carnet.

— Mai departe, am identificat flota militară a Indiei.

— Cum?

— Nu ţin nimic secret. Le-am trimis două avioane Orion de pe Diego Garcia. I-au observat pe prietenii noştri de la patru sute cincizeci de kilometri, cu emisii electronice. Ei se află la şase sute de kilometri în larg faţă de baza lor. Şi, dacă tot veni vorba, asta-i situează exact între Diego şi intrarea în Golful Persic. Ataşatul nostru de la Apărare le va face mâine o scurtă vizită să-i întrebe ce pun la cale. Probabil că nu-i vor spune prea multe.

— Dacă nu-i spun, cred că ambasadorul Williams va trebui să dea un telefon personal.

— Bună idee! Cu aceasta se încheie rezumatul ştirilor de astăzi, dacă nu vrei să trecem şi la cele neînsemnate.

Robby luă documentele şi le îndesă.

— Cum sunt discursurile tale?

— Au ca temă bunul-simţ, raportă preşedintele.

— La Washington?!

Adler nu era prea mulţumit. La sosirea în Beijing, aflase că momentul nu era potrivit. Avionul lui ajunse numai bine pentru ceea ce se dovedise a fi o seară de sâmbătă – iarăşi schimbarea datei în funcţie de fusul orar, îşi dădu seama – iar, apoi, află că miniştrii importanţi erau plecaţi din oraş, minimalizând semnificaţia luptei aeriene din Strâmtoare şi dându-i şansa să se refacă după decalajul avionului, aşa încât să fie gata de o întâlnire serioasă. Sau cel puţin aşa spuneau.

— Ce plăcere să vă avem oaspete, spuse ministrul de Externe, luându-l de mână pe american şi conducându-l în biroul său personal. Acolo mai aştepta un bărbat.

— Îl cunoaşteţi pe Zhang Han San?

— Nu… Sunt încântat să vă cunosc, domnule ministru! îi spuse Adler, strângându-i mâna.

„Deci aşa arată.”

Luară loc. Adler era neînsoţit. Pe lângă cei doi miniştri ai Republicii Populare, mai era un translator, o femeie abia trecută de treizeci de ani.

— Cum aţi călătorit, bine? întrebă ministrul de Externe.

— Călătoria spre ţara dumneavoastră nu poate fi decât plăcută, dar mi-aş dori să fi fost şi mai rapidă, recunoscu Adler.

— Efectele acestor deplasări asupra organismului sunt adesea dificile, iar trupul îţi afectează capacităţile minţii. Sper că aţi avut

răgazul să vă refaceţi după zbor. Este important, continuă ministrul, ca discuţiile la nivel înalt, mai ales în vremuri tulburi, să nu fie umbrite de alte complicaţii.

— Sunt foarte odihnit, îi asigură Adler.

Dormise destul. Doar că nu era sigur de ora locală pe care o credea corpul lui.

— Iar, în interesul păcii şi stabilităţii, suntem obligaţi să facem sacrificii din când în când.

— Aveţi mare dreptate.

— Domnule ministru, evenimentele triste din ultima săptămână au produs o mare agitaţie în ţara mea, le spuse ministrul gazdelor sale.

— De ce tot încearcă acei bandiţi să ne provoace? întrebă ministrul de Externe. Forţele noastre fac instrucţie, asta este tot. Au doborât două aeronave ale noastre. Membrii echipajului sunt morţi. Aveau familii. Este foarte trist şi sper că aţi observat că Republica Populară nu s-a răzbunat.

— Am observat acest lucru şi vă suntem recunoscători.

— Bandiţii au tras primii. Cunoaşteţi şi acest fapt.

— Nu suntem foarte lămuriţi asupra acestui aspect. Unul dintre motivele prezenţei mele aici este de a stabili cum au stat lucrurile, răspunse Adler.

— A!

Îi luase prin surprindere? se întreba ministrul american. Era ca un joc de cărţi, deşi diferenţa era că nu ştiai niciodată cu adevărat care este valoarea cărţilor pe care le ai tu. O suită tot bate o chintă, dar toate cărţile erau pe masă, chiar şi pentru jucătorul cu cărţi mai bune. În acest caz, el minţise, dar în timp ce adversarii ar fi putut suspecta că e o minciună, ei nu erau încă siguri, iar asta afecta jocul. Dacă ei credeau că el ştie, aveau un singur lucru de spus. Dacă credeau că nu ştie nimic, spuneau altceva. În cazul de faţă, ei credeau că el ştie, dar nu erau siguri. Tocmai le spusese că nu ştie, ceea ce putea fi adevărat sau nu. Avantaj pentru America. Adler se gândise la asta tot drumul.

— Aţi declarat public că primul foc a fost tras de tabăra cealaltă. De asta sunteţi siguri?

— Foarte siguri, îl asigură ministrul de Externe.

— Scuzaţi-mă, vă rog, că vă întreb, dar dacă primul foc a fost tras de unul dintre piloţii ţării dumneavoastră care au murit? Cum vom putea verifica asta vreodată?

— Piloţii noştri aveau ordine foarte stricte să nu tragă decât ca să se apere.

— Această instrucţiune este atât rezonabilă, cât şi prudentă pentru personalul dumneavoastră. Dar, în focul luptei – sau să nu spunem luptă, ci „o situaţie cumva tensionată” – se mai întâmplă şi accidente. Eu însumi îmi pun această problemă. Cred că piloţii de avion sunt

impulsivi, mai ales cei tineri şi orgolioşi.

— Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre partea adversă? întrebă ministrul de Externe.

— Desigur, admise Adler. Tocmai aceasta este problema, nu? Cine a tras şi de ce, continuă el şi este sarcina oamenilor de felul nostru să se asigure că asemenea situaţii nu mai apar.

— Dar ei ne provoacă întotdeauna. Ei speră să vă câştige bunăvoinţa şi găsim că este supărător dacă au şi făcut-o.

— La ce vă referiţi?

— La preşedintele ţării dumneavoastră, Ryan, care a făcut referiri la coexistenţa a două Chine. Nu există decât China, domnule ministru Adler. Am crezut că am căzut de acord asupra acestei probleme de multă vreme.

— Aceea a fost o eroare semantică din partea preşedintelui, o nuanţă lingvistică, răspunse Adler, trecând peste acea observaţie. Preşedintele este un om cu multe calităţi, dar încă mai are de învăţat în ceea ce priveşte protocolul dialogului diplomatic, iar, după aceea, un reporter nechibzuit s-a legat de acest aspect. Nimic mai mult. Nu au intervenit schimbări în politica noastră externă faţă de această regiune.

Dar Adler evită intenţionat să spună că „nu sunt” schimbări. Avea momente când se gândea că ar fi putut strânge averi din redactarea unor poliţe de asigurare.

— Asemenea erori lingvistice pot fi văzute ca altceva decât simple erori, răspunse ministrul de Externe.

— Nu m-am exprimat poate suficient de clar asupra poziţiei noastre faţă de această problemă? Vă amintiţi, desigur, faptul că dădea acea declaraţie ca urmare a unui incident foarte trist în care au pierit americani şi căutându-şi cuvintele potrivite, a selectat unele care au o semnificaţie în limba noastră şi alta în limba dumneavoastră.

Lucrurile mergeau mai bine decât se aşteptase.

— Au murit şi chinezi atunci.

Zhang, observă Adler, asculta totul fără să rostească un cuvânt într-un context occidental, prezenţa lui ar fi fost interpretată ca a unui aghiotant, a unui ajutor tehnic aflat acolo pentru a-l ajuta pe ministrul său la probleme de legislaţie sau traducere. Nu era prea sigur că ăsta era cazul de faţă. Mai degrabă, dimpotrivă. Dacă Zhang era ce credea americanul şi dacă Zhang era destul de deştept să bănuiască ce va gândi americanul în condiţiile de faţă, ei bine, atunci de ce mai era acolo?

— Da şi mulţi alţii, servind unui scop mărunt, dar pricinuind multă suferinţă. Sper că veţi înţelege de ce preşedintele ţării noastre tratează cu maximă seriozitate asemenea lucruri.

— Aşa este, iar eu am comis neglijenţa de a nu vă fi spus mai

devreme că suntem îngroziţi şi dezgustaţi de atacul asupra fiicei sale. Vă rog să-i transmiteţi domnului preşedinte Ryan sincera noastră compasiune faţă de acest act inuman, ca şi bucuria noastră că nu s-a întâmplat nimic cu copilul lui.

— Vă mulţumesc în numele său şi îi voi transmite gândurile dumneavoastră bune.

Era a doua oară când ministrul de Externe tărăgăna discuţia. Acum putea face el deschiderea. Îşi spuse din nou că interlocutorii săi se credeau mai deştepţi şi mai vicleni decât oricine altcineva.

— Preşedintele ţării mele este un om sentimental, admise ministrul american. Este o trăsătură generală a poporului american. Mai mult decât atât, el îşi ia cât se poate de în serios datoria de a-i proteja pe cetăţenii ţării sale.

— Atunci va trebui să aveţi discuţii cu rebelii din Taiwan. Credem că ei au fost cei care au distrus avionul de pasageri.

— Dar de ce ar face aşa ceva? întrebă Adler, ignorând partea cu adevărat surprinzătoare.

Să fi fost o scăpare? Discutaţi cu Taiwanul. Republica Populară îi cerea lui să facă asta?!

— Pentru a încinge spiritele în legătură cu acest incident, fără îndoială. Să se joace cu sentimentele preşedintelui dumneavoastră. Pentru a pune în umbră adevăratele probleme ale Republicii Populare cu provincia ei rebelă.

— Chiar credeţi asta?

— Da, suntem convinşi, îl asigură ministrul de Externe. Noi nu dorim ostilităţi. Prin asemenea lucruri se pierd vieţi omeneşti şi resurse, iar noi avem preocupări mai importante legate de ţara noastră. Problema Taiwanului va fi hotărâtă la vremea ei. Atâta timp cât America nu se amestecă, adăugă el.

— Aşa cum v-am spus, domnule ministru, nu a intervenit nici o schimbare în politica noastră. Nu dorim decât restabilirea păcii şi stabilităţii, spuse Adler, semnificaţia clară fiind menţinerea pe termen nelimitat a statu-quoului, ceea ce era clar că nu făcea parte din planul Republicii Populare.

— Atunci suntem de acord.

— Nu aveţi obiecţii în legătură cu desfăşurările de forţe marine din partea noastră?

Ministrul de Externe oftă:

— Marea este deschisă tuturor celor care vor să o traverseze. Nu este sarcina noastră să dăm ordine Statelor Unite şi nici a dumneavoastră să daţi ordine Republicii Populare. Deplasarea forţelor americane dă impresia că veţi influenţa evenimentele din zonă şi, asupra acestui fapt, dorim să facem comentarii de principiu. Dar, de dragul păcii, continuă el cu o voce răbdătoare, dar şi obosită, nu vom

obiecta prea dur, mai ales dacă asta îi va încuraja pe rebeli să înceteze cu provocările lor nechibzuite.

— Ar fi bine să ştim dacă exerciţiile militare ale ţării dumneavoastră vor înceta curând. Acesta ar fi un gest foarte potrivit.

— Manevrele de primăvară vor continua. Nu sunt o ameninţare pentru nimeni, aşa cum va stabili prezenţa crescândă a Marinei Militare a ţării dumneavoastră. Nu vă cerem să ne credeţi pe cuvânt. Să vorbească faptele noastre pentru noi! Ar mai fi bine şi dacă verii noştri rebeli şi-ar reduce activităţile. Poate aţi vrea dumneavoastră să discutaţi cu ei în acest sens?

Era deja a doua oară? Deci nu fusese o greşeală mai devreme.

— Dacă dumneavoastră o cereţi, da, voi fi încântat să urmăresc pacea alături de ţara mea.

— Apreciem foarte mult atribuţiunile bune ale S.U.A. şi aveam încredere că veţi fi un mesager cinstit de această dată, având în vedere că, fapt regretabil şi-au pierdut viaţa americani în acest tragic incident.

Ministrul Adler căscă.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Călătoriile sunt un blestem, nu-i aşa?

Cuvintele acestea îi aparţineau lui Zhang, care deschidea gura pentru prima oară.

— Cu adevărat pot fi un blestem, încuviinţă Adler. Vă rog să îmi îngăduiţi să mă consult cu guvernul meu. Cred că răspunsul la rugămintea dumneavoastră va fi favorabil.

— Excelent, spuse ministrul de Externe. Nu dorim să facem din acest incident un precedent, sper că înţelegeţi acest lucru, dar în lumina circumstanţelor singulare de această dată, considerăm ajutorul dumneavoastră bine venit.

— Veţi avea un răspuns mâine dimineaţă, promise Adler şi se ridică. Vă rog să mă iertaţi pentru acest sfârşit de zi.

— Datoria ne obligă pe toţi…

Scott Adler plecă întrebându-se ce era cu bomba care căzuse pe capul lui. Nu era prea sigur cine ieşise câştigător la jocul de cărţi şi îşi dădu seama că nu era nici măcar sigur ce joc fusese acela. Era clar că mersese altfel decât se aşteptase el. S-ar fi zis că el câştigase şi încă uşor. Partea adversă fusese mai maleabilă decât ar fi fost el în locul lor.

Unii îi spuneau jurnalism bazat pe cecuri, dar nu era ceva nou şi nici nu era costisitor în privinţa plăţii angajaţilor. Un reporter cu experienţă avea un număr de oameni pe care îi putea suna, oameni care, pentru o sumă modestă, verificau cum stăteau lucrurile. Nu era sub nici o formă ceva ilegal, ca şi cum îi cereai o favoare unui prieten;

nu era o chestiune flagrantă. Informaţiile erau rareori dintre cele sensibile, iar în cazul de faţă era o informaţie publică. Pur şi simplu birourile nu erau deschise mereu duminica.

Un birocrat de la ministerul din Maryland conduse la biroul lui din Baltimore, folosindu-se de cartela lui magnetică pentru a intra la locul lui de parcare, apoi intră în clădire şi descuie toate uşile care-l despărţeau de arhiva mucegăită a dosarelor. Găsind cabinetul care trebuia, scoase un sertar şi găsi un dosar. Puse un semn la sertar şi duse dosarul la cel mai apropiat xerox. În mai puţin de un minut, erau gata copiile tuturor documentelor, apoi totul fu pus la loc. După ce duse la bun sfârşit această sarcină, ieşi în parcare şi luă maşina spre casă. Făcea asta suficient de des, încât să aibă un fax personal acasă, iar, în zece minute, documentele fură trimise, apoi duse la bucătărie şi aruncate la coş. Pentru toate astea, el avea să primească cinci sute de dolari. Primea mai mult pentru că muncea în weekend.

John Plumber începuse să citească documentele chiar înainte să se încheie transmiterea lor. Era clar că un Ryan John P., pusese bazele unei corporaţii sub-S în vremea pe care i-o spusese Holtzman. Controlul asupra acelei corporaţii îi era încredinţat lui Zimmer Carol (nici unul), iar, după patru zile (timp în care fusese şi un weekend), acea corporaţie deţinea un 7-Eleven în sudul Maryland-ului. Printre funcţionarii corporaţiei se numărau Zimmer, Laurence; Zimmer, Alisha şi încă un copil, iar acţionarii aveau acelaşi nume de familie. Recunoscu semnătura lui Ryan pe documentele actului de transfer. Partea juridico-administrativă fusese realizată de o firmă din Washington, una mare, îi era cunoscut şi numele ei. Fuseseră nişte manevre complicate, dar întru totul legale pentru ca tranzacţia să nu implice taxe pentru familia Zimmer. Nu mai erau alte documente pe tema asta. Şi nici nu mai era nevoie.

Mai avea şi alte documente. Plumber îl cunoştea pe registratorul de la M.I.T. şi aflase cu o seară înainte, tot prin fax, că taxa de şcolarizare şi cheltuielile de cazare pentru Peter Zimmer erau plătite de o fundaţie privată, iar cecurile emise şi semnate de un partener al aceleiaşi firme de avocatură care înfiinţase corporaţia sub-S a familiei Zimmer. Chiar avea o copie şi pentru studentul în an terminal. Nu exista nici o îndoială, era la Cibernetică şi avea să stea la Cambridge pentru elaborarea lucrării de diplomă, la laboratorul M.I.T. Media. Dincolo de notele mediocre de la cursurile de literatură din primul an – chiar şi cei de la M.I.T. doreau ca oamenii să aibă o cultură, dar era clar că lui Peter Zimmer nu-i păsa prea mult de poezie – puştiul avea zece pe linie.

— Deci e adevărat.

Plumber se lăsă pe spate în scaunul lui turnant şi începu să-şi facă

un proces de conştiinţă. „De ce-aş avea încredere în dumneavoastră? Doar sunteţi reporteri…” îşi spuse din nou în gând.

Problema în legătură cu profesia lui era una despre care membrii ei nu vorbeau aproape niciodată, după cum un om bogat nu se plângea prea des de taxele mici. Prin ’60, un tip pe nume Sullivan dăduse în judecată ziarul *New York Times* pentru defăimare şi demonstrase că publicaţia nu fusese întru totul corectă în comentariile sale. Dar redacţia susţinuse, iar juraţii le dăduseră dreptate, că, în lipsa unei intenţii rele reale, greşeala nu era, de fapt, una care să poată fi imputată şi că interesul public în evenimentele curente ale naţiunii, prima în raport cu protecţia unui individ. Asta a lăsat deschisă poarta proceselor, practic, iar oamenii încă mai dau în judecată organele de presă, uneori chiar cu câştig de cauză. Cam cu frecvenţa cu care Slippery Rock University îi bătea pe cei de la Penn State.

Iar incidenţa justiţiei era necesară, se gândea Plumber. Primul amendament al Constituţiei garanta libertatea presei, iar motivul pentru care se întâmpla acest lucru era faptul că însăşi presa fusese primul şi de multe ori singurul apărător al libertăţii în America. Oamenii minţeau tot timpul. Mai ales guvernanţii, dar şi alţii şi era sarcina presei să scoată la iveală faptele, adevărul, pentru publicul larg, aşa încât acesta să aibă o opinie proprie.

Dar era o capcană în însuşi dreptul la informare aprobat de Curtea Supremă. Presa putea distruge oameni. Exista un recurs pentru aproape orice acţiune greşită în societatea americană, dar reporterii de bucurau de o protecţie comparabilă cu a regilor şi, în realitate, profesia lui era mai presus de lege. În realitate, făcea tot ce-i stătea în putinţă ca lucrurile să rămână aşa. Recunoaşterea unei greşeli nu era doar ceva ce nu se făcea în faţa legii, pentru care era posibil să se meargă şi bani la cine trebuie. Însemna şi să slăbească încrederea publicului în profesia lor. Şi astfel ei nu-şi recunoşteau greşelile când nu era nevoie, iar când o făceau totuşi, retractările nu aveau în fapt niciodată amploarea afirmaţiilor iniţiale incorecte, declaraţii – efortul minim necesar definit de avocaţi care ştiau foarte bine cât era de mare castelul pe care-l păzeau. Existau şi excepţii ocazionale, dar se ştia foarte bine că acelea erau cele care confirmau regula.

Plumber văzuse cum profesia lui se schimbă în timp. Era prea multă aroganţă şi prea rar îşi dădeau seama că publicul în slujba căruia erau nu mai avea încredere în ei şi acest lucru îl rănea pe Plumber. Se considera demn de o asemenea încredere. Se considera un urmaş al lui Ed Murrow, în a cărui voce fiecare american învăţase că poate să aibă încredere. Şi aşa trebuia să fie. Dar nu era, fiindcă profesia nu putea fi ţinută sub control din afară şi nici nu avea să mai trezească încrederea dacă ar fi fost denunţată dinăuntru. Reporterii vorbeau cu dispreţ despre orice altă meserie: medicina, avocatura, politica,

nereuşind să atingă nivelul de responsabilitate profesională pe care îl negau oricui altcuiva, dar pe care prea rar îl puneau ei înşişi în aplicare. „Fă ce spune popa, nu ce face popa!” era un lucru pe care nu-l puteai explica unui copil de şase ani, dar devenise o făţărnicie facilă pentru adulţi. Iar dacă lucrurile nu se opreau aici, ce urma?

Plumber se gândi la situaţia lui. Putea să iasă la pensie oricând dorea. Cei de la Columbia University îl invitaseră nu o dată să fie lector la catedra de jurnalism… şi etică, pentru că vocea lui stârnea încredere, părea vocea raţională, o voce cinstită. O voce îmbătrânită, mai adăugă el. Poate ultima voce?

Dar totul se reducea, în realitate, la conştiinţa fiecăruia, la ideile inoculate de părinţii de mult pieriţi şi de profesori pe ale căror nume memoria nu le mai păstra. Trebuia să fie fidel unor principii. Dacă era să fie fidel profesiei lui, atunci trebuia să le fie fidel principiilor ei de bază. Să spună adevărul şi să lase restul deoparte. Puse mâna pe telefon.

— Holtzman, răspunse reporterul, pentru că era numărul de serviciu de la casa lui din Georgetown.

— Sunt Plumber. Am făcut nişte verificări. Se pare că aveai dreptate.

— Bun şi mai departe, John?

— Trebuie să rezolv asta singur. Ai exclusivitate pentru articolul tipărit.

— Eşti generos, John. Mulţumesc, făcu Bob recunoscător.

— Tot nu-mi place prea mult Ryan ca preşedinte, adăugă Plumber.

Destul de defensiv, se gândi celălalt. Era logic. Nu putea să lase impresia că face asta pentru a culege favoruri.

— Ştiu că nu despre asta e vorba. De aceea ţi-am şi spus toată povestea. Când? întrebă Bob Holtzman.

— Mâine seară, în direct.

— Ce-ai zice să stăm de vorbă şi să stabilim nişte lucruri? O să fie o bombă pentru *Post.* Vrei să împărţim semnătura articolului?

— S-ar putea chiar să-mi caut o altă slujbă până mâine, observă Plumber, chicotind trist. Bine, aşa vom face.

— Şi ce înseamnă toate astea? întrebă Jack.

— Nu le pasă de ceea ce facem noi. S-ar zice că vor ca portavionul să fie acolo. Au cerut ca eu să mă plimb până la Taipei şi înapoi…

— Direct?

Preşedintele era uluit. Asemenea zboruri directe ar fi dat impresia legitimităţii guvernului Republicii Populare. Un ministru de Externe american care se tot plimbă cu avionul, un oficial a făcut aşa ceva numai de la o capitală a unei ţări suverane la alta asemenea. Mai puţine dispute se făceau pentru „solii speciali”, care ar fi putut avea

aceleaşi împuterniciri, dar statutul era de departe altul.

— Da, asta m-a cam surprins şi pe mine, îi răspunse Adler pe linia codificată. Mai departe, câinii care nu latră: o obiecţie superficială la gafa cu „două Chine” de la conferinţa de presă – şi nu a fost nevoie să ne oprim la speculaţii neplăcute. Sunt foarte docili pentru nişte oameni care au omorât peste o sută de pasageri.

— Şi exerciţiile lor de la Marina Militară?

— Vor continua şi ne-au invitat practic să vedem noi înşine cât de monotone sunt.

Amiralul Jackson asculta în căşti.

— Domnule ministru de Externe? Robby Jackson la telefon.

— Da, domnule amiral.

— Au înscenat o criză, noi mutăm un portavion şi acum ne spun că vor să ne întoarcem, am înţeles bine?

— Da, aşa este. Nu ştiu că ştim, cel puţin eu aşa cred, dar nu sunt sigur că asta contează acum.

— Ceva e suspect, spuse J-3 imediat. Foarte suspect.

— Domnule amiral, cred că s-ar putea să aveţi dreptate şi aici.

— Care-i următoarea mişcare? întrebă Ryan.

— Cred că să mă duc la Taipei mâine dimineaţă. Nu pot să mă eschivez, nu?

— Aşa e. Ţine-mă la curent, Scott!

— Da, domnule preşedinte.

Legătura se întrerupse.

— Jack, adică… domnule preşedinte, tocmai mi s-a stins o lumină roşie mare.

Ryan făcu o grimasă.

— Şi mâine trebuie să mă ocup de politică. Voi decola la… ă-ă – îşi verifică orarul – trebuie să plec de la Casa Albă la 6.30 şi voi ţine un discurs în Nashville la 8.30. Trebuie să avem o evaluare asupra situaţiei în cel mai scurt timp. La naiba. Adler e acolo, eu voi fi pe drum, iar Ben Goodley nu are destulă experienţă pentru aşa ceva. Am nevoie să te ocupi tu, Rob. Dacă vor fi implicaţii operaţionale de la asta e domeniul tău. Cei doi Foley. Arnie pentru partea politică. Avem nevoie de o mână de ajutor de la Externe în China…

Adler se băga în patul lui din apartamentul de protocol de la ambasadă. Îşi parcurse notiţele, încercând să-şi dea seama ce perspectivă era posibilă. Oamenii pot greşi la orice nivel. Părerea răspândită că înalţii oficiali sunt jucători buni din naştere nu era nici pe departe atât de adevărată pe cât credeau oamenii. Şi ei făceau greşeli. Şi ei aveau scăpări. Le plăcea să pară inteligenţi.

„Călătoriile sunt un blestem” spusese Zhang. Propriile lui cuvinte. De ce atunci, de ce cu acele vorbe? Era clar că pe moment Adler nu

înţelesese.

— La Bedford Forrest, hm? spuse Diggs, condimentând un hot-dog.

— Cel mai bun comandant de cavalerie pe care l-am avut vreodată, spuse Eddington.

— Să mă ierţi, profesore, dacă entuziasmul meu faţă de domnul e palid, observă generalul. Nenorocitul chiar a găsit Ku-Klux-Klan-ul.

— Nici n-am spus că tipul e un politician viclean şi nici nu-i apăr felul lui de-a fi, dar dacă am avut vreodată un om mai bun la comandă, eu nu am auzit de el, îi răspunse Eddington.

— El ne-a dus acolo, fu nevoit să admită Hamm.

— Stuart era supraevaluat, uneori suspicios şi a avut foarte mult noroc. Nathan a avut *Fingerspitzengefuhl*, ştia cum să ia decizii privind zborul şi al naibii să fiu dacă a greşit vreodată! Mă tem că va trebui să îi trecem cu vederea defectele.

Discuţiile despre fapte din trecut purtate de ofiţerii superiori din armata puteau dura ore întregi, cum fusese asta şi erau la fel de bine documentate ca acelea dintr-o sală de la universitate. Diggs venise în vizită la o şuetă cu colonelul Hamm, apoi s-a trezit prins în a milioana repurtare a Războiului Civil. A milioana? se întrebă Diggs. Nu, depăşiseră demult numărul ăsta.

— Dar Grierson? întrebă Diggs.

— Razia lui în profunzime a fost o bijuterie, dar nu el a gândit-o, după cum îţi aminteşti. De fapt, cred că treaba cea mai bună pe care a făcut-o a fost în calitate de comandant al Diviziei 10.

— Aşa mai vii de acasă, doctore Eddington.

— Vezi cum a revenit strălucirea din ochii şefului. Tu…

— Aşa este! Ai avut acel regiment până cu puţin timp în urmă. Pregătiţi, foc! adăugă colonelul gărzii Carolina.

— Măcar ştii care era motto-ul regimentului tău?

Poate tipul ăsta chiar era istoric la urma urmelor, chiar dacă îl admira pe ucigaşul ăla rasist, se gândi Diggs.

— Grierson a făcut regimentul ăla de la zero, mai ales din cavalerişti neşcoliţi. A trebuit să-şi formeze propriii comandanţi şi au tras pentru fiecare treabă nasoală din Southwest, dar ei sunt cei care i-au înfrânt pe apaşi şi nu s-a făcut decât un film despre ei de atunci. M-am gândit la o carte pe tema asta când oi ieşi la pensie. A fost primul nostru luptător adevărat în deşert şi reuşea să ia decizii bune rapid. Ştia ce înseamnă o lovitură puternică, ştia cum să-şi aleagă luptele pe care să le ducă şi, o dată ce se apuca de ele, nu le mai lăsa. M-am bucurat că am văzut acel standard de regiment fiind readus.

— Colonele Eddington, retrag ceea ce-mi spuneam în gând.

Diggs ridică halba de bere drept salut.

— Asta-nseamnă cavalerie adevărată!

46
EPIDEMIA

Ar fi fost mai bine să se întoarcă luni dimineaţă, dar asta ar fi însemnat să îi trezească pe copii prea devreme. După cum stăteau lucrurile, Jack jr. Şi Sally aveau de învăţat pentru teste şi, cel puţin pentru o perioadă, era nevoie să facă alte aranjamente şi pentru Katie. La Camp David viaţa fusese complet diferită, încât acum era ca o întoarcere din vacanţă, iar revenirea era un şoc. Când sediul executivului începu să se zărească din elicopter, chipurile se mohorâră, ca şi starea de spirit. Securitatea în zonă fusese mult întărită. Numărul persoanelor din perimetrul respectiv era sensibil diferit şi acest lucru, la rândul lui, le amintea o dată în plus cât de indezirabil le era acest spaţiu şi viaţa de aici. Ryan coborî primul, îi salută pe cei de la Marină din capul scării, apoi se uită către partea de sud a Casei Albe. Era ca un duş rece. Bun venit în lumea reală! După ce se asigură că familia lui se afla în afara oricărui pericol înăuntru, preşedintele Ryan se îndreptă spre vest, către biroul lui.

— Bun, ce mai e nou? îl întrebă pe van Damm, care, la rândul lui, nu se prea bucurase de weekend, dar, pe de altă parte, nimeni nu încercase să îl omoare pe el sau pe vreun membru al familiei lui.

— Nu a apărut nimic nou deocamdată în urma investigaţiilor. Murray spune că trebuie să avem răbdare, lucrurile sunt pe făgaşul cel bun. Cel mai bun sfat este să-ţi vezi de ale tale, Ryan, îi zise şeful de Stat-Major. Mâine te aşteaptă o zi grea. Americanii sunt alături de tine. Întotdeauna în astfel de momente are loc o revărsare de sentimente de compasiune…

— Arnie, eu nu merg la vânătoare de voturi pentru mine, ai uitat? E drăguţ că oamenii mă văd cu ochi mai buni după ce nişte terorişti mi-au atacat fiica, dar, ştii ce, chiar n-am de gând să judec lucrurile în felul ăsta! remarcă Jack, redevenind mânios după două zile de linişte. Dacă mi-a trecut prin cap până acum să nu renunţ la slujba asta, evenimentele din ultima săptămână m-au lecuit.

— Bine, da, dar…

— Nici un „dar”! Arnie, după ce toate astea se vor termina, cu ce mă aleg din munca asta? Cu un loc în cărţile de istorie? Până când vor fi scrise, voi fi mort de mult şi nu o să-mi mai pese de ce spun istoricii, nu? Am un prieten care cu asta se ocupă şi care zice că istoria nu face decât să aplice trecutului diverse ideologii, iar eu, oricum, nu voi mai fi să le citesc. Nu vreau decât să mă aleg cu viaţa mea şi cu vieţile alor mei când voi pleca de aici. Atât. Dacă altcuiva îi surâd parada şi

condiţiile închisorii ăsteia nenorocite, n-are decât să se înhame. Mie nu-mi mai trebuie. Foarte bine, spuse POTUS cu amărăciune, revenind la realitate, o să fac ce trebuie, o să ţin discursurile, o să încerc să fac ce e necesar, dar nu merită deloc, Arnie. Mi-e al dracului de limpede că nu merită să ai pe urme nouă terorişti care încearcă să-ţi omoare copilul! Un singur lucru laşi în urmă după ce treci prin viaţă. Şi anume copiii. Restul, la naiba, oricum îl fac şi-l desfac alţii după cum le convine, ca şi ştirile.

— Ultimele două zile au fost destul de grele şi…

— Cum rămâne cu agenţii care au murit? Cum rămâne cu familiile lor? Eu am avut măcar o vacanţă drăguţă de două zile. Ei n-au mai avut nici pe dracu'. M-am obişnuit prea bine cu slujba asta şi aproape că nici nu m-am mai gândit la ei. Mai bine de o sută de oameni au muncit din greu să se asigure că voi uita ce s-a întâmplat. Iar eu i-am lăsat! E important să nu insist asupra unor lucruri de genul ăsta, nu? Şi asupra căror lucruri ar trebui să mă concentrez? Asupra Datoriei, Onoarei, Patriei? Cel care reuşeşte să facă aşa ceva şi să devină neom nu e potrivit pentru slujba asta şi pe mine tocmai într-un astfel de individ mă transformă.

— Ai terminat sau trebuie să aduc o cutie de şerveţele Kleenex?

Pentru o secundă, preşedintele păru gata să-i tragă un pumn lui van Damm. Arnie izbucni:

— Agenţii de care vorbeşti au murit pentru că şi-au ales slujbele pe care le-au crezut ei importante. La fel şi soldaţii. Ce-i cu tine, Ryan, la urma urmelor? Ce naiba crezi că înseamnă o ţară? Crezi că ea există numai cu gânduri frumoase? Nu ai fost mereu aşa de naiv. Cândva ai lucrat în Marină. Ai lucrat şi la C.I.A. Pe atunci erai curajos. Ai o sarcină. Nu ţi-a trasat-o nimeni, ai uitat? Te-ai oferit voluntar să o îndeplineşti, chiar dacă nu vrei să accepţi asta. Ştiai că aşa ceva era posibil să se întâmple. Şi iată-te aici. Dacă vrei să dezertezi, n-ai decât, fugi! Dar să nu-mi spui că nu merită. Să nu-mi spui că nu contează. Dacă nişte oameni *au murit* pentru ca să-ţi apere familia, să nu *îndrăzneşti* să-mi spui că asta nu face doi bani!

Van Damm ieşi furios afară din birou, fără să se mai sinchisească să închidă uşa în urma lui.

În acele momente, Ryan nu ştiu ce să facă. Stătea în spatele biroului lui. Acolo erau obişnuitele lui teancuri de hârtii, aranjate cu grijă de personalul său neobosit. Aici era China. Acolo era Orientul Mijlociu. Aici era India. Apoi, informaţiile preliminare privind cei mai importanţi indicatori economici… Erau proiectele politice privind cele 161 de locuri în Cameră, a căror soartă urma să se hotărască în următoarele zile. Raport privind incidentul terorist.. Dincolo lista cu numele agenţilor căzuţi, iar sub fiecare erau liste cu soţii şi soţi, părinţi şi copii şi, în cazul lui Don Russell, nepoţi. Muriseră să îl apere

pe copilul lui şi el nici măcar nu le ştia numele. Şi, ce era mai rău, îşi îngăduise să fie dus departe de toate astea, să se complacă într-un confort artificial şi să uite totul. Şi iată că aici se aflau toate, pe biroul lui, aşteptându-l şi nu aveau să dispară de la sine. Dar nici el nu putea să dezerteze. Se ridică în picioare şi ieşi din birou, luând-o la stânga către biroul din colţ al şefului de Stat-Major, trecând pe lângă cei de la Serviciile Secrete, care auziseră schimbul de replici şi probabil schimbaseră priviri cu subînţelesuri; şi în mod sigur îşi făcuseră la rândul lor o părere pe care o ascundeau acum.

— Arnie?

— Da, domnule preşedinte?

— Îmi pare rău.

— Bine, dragă, mormăi el.

A doua zi avea să se ducă la doctor. Starea lui nu se îmbunătăţise deloc. Dacă se schimbase ceva, atunci era în rău, nu în bine. Durerea de cap era neiertătoare în ciuda a două tablete de Tylenol puternic, luat la fiecare două ore. Dacă măcar ar fi reuşit să adoarmă, dar asta se dovedea a fi o treabă grea. Numai oboseala extremă îl mai făcea să adoarmă pentru câte o oră, când şi când. Chiar şi mersul la baie îi lua câteva minute de efort intens, încât soţia lui se oferise să îl ajute, dar nu, un bărbat nu avea nevoie să fie însoţit în asemenea situaţii. Pe de altă parte, ea avea dreptate. Trebuia să meargă la doctor. Ar fi fost o treabă bună dacă ar fi făcut-o cu o zi înainte, îşi spuse el. Acum, poate, s-ar fi simţit mai bine.

Lui Plumber îi fusese uşor, cel puţin în ceea ce privea partea de procedură. Încăperea unde erau depozitate benzile era de dimensiunea unei biblioteci publice respectabile, iar lucrurile erau uşor de găsit.

Acolo, pe raftul al cincilea, erau cutii cu casete Beta. Plumber le dădu jos, scoase casetele şi le înlocui cu altele neînregistrate. Cele trei casete le puse în servietă la el. Douăzeci de minute mai târziu era acasă. Acolo, pentru uz propriu, avea un Betamax pentru amatori şi ascultă casetele cu primul interviu, doar ca să fie sigur, să aibă confirmarea că acele casete erau în stare bună. Şi chiar erau. Nu mai trebuia decât să fie trimise într-un loc sigur.

După aceea, John Plumber îşi redactă comentariul lui de trei minute pentru ştirile de seară de mâine. Avea să fie un articol de critică moderată a preşedinţiei. Îi luă o oră să-l scrie, întrucât, spre deosebire de noua generaţie de reporteri TV, lui îi plăcea ca limbajul întrebuinţat să atingă un anume grad de eleganţă, o sarcină care nu era prea grea pentru el, stăpânind bine gramatica. Scoase textul la imprimantă şi-l citi de la un capăt la altul şi asta pentru că el făcea atât redactarea,

cât şi corectura mai uşor pe hârtie decât direct pe monitorul computerului. Satisfăcut, copie articolul pe o dischetă, care avea să fie folosită mai târziu la studio pentru a crea o copie pentru teleprompter. Apoi compuse un alt comentariu de aceeaşi dimensiune cu primul (de fapt, se dovedise a fi cu patru cuvinte mai scurt) şi-l scoase la imprimantă şi pe acesta. Îi luă ceva mai mult timp. Dacă trebuia să fie cântecul de lebădă al vieţii lui profesionale, atunci trebuia făcut cum se cuvine, iar acest reporter, care scrisese ceva necrologuri pentru alţii, apreciaţi sau nu, voia ca al său să fie fără cusur. Satisfăcut de versiunea finală, o scoase şi pe aceasta la imprimantă îndesă paginile în servietă, alături de casete. Versiunea aceasta nu o copie pe dischetă.

— Cred că au terminat, spuse sergentul-major.

Imaginile luate de *Predator* ilustrau întoarcerea coloanelor de tancuri în garaje, cu trapele deschise deasupra turelelor, echipajele lor puteau fi văzute, în general, fumând. Exerciţiul mersese bine pentru armata recent constituită a noii republici islamice şi chiar şi la momentul acesta ei se deplasau pe drum într-o ordine desăvârşită.

Maiorul Sabah îşi petrecuse atât de mult timp privind peste umărul acestui om, încât ei chiar ar fi trebuit să-şi vorbească mai puţin oficial, îşi spunea el. Totul era rutină. Cam prea multă rutină. Se aştepta – spera – ca noul stat vecin cu ţara sa să aibă nevoie de mult mai mult timp pentru a-şi completa forţele militare, dar asemănarea atât de mare dintre dotările şi doctrinele lor acţionase în favoarea lor. Mesajele radio înregistrate aici şi la STORM TRACK sugerau că exerciţiul se încheiase. Benzile video de la U.A.V. o confirma oricum, iar confirmarea era importantă.

— Ciudat… observă sergentul, surprins şi el de ce spusese.

— Ce anume? întrebă Sabah.

— Mă scuzaţi, să trăiţi…

Ofiţerul N.C.O. se ridică în picioare şi se îndreptă spre un dulap din colţ, de unde scoase o hartă şi se întoarse cu ea la staţie.

— Nu este nici un drum pe-acolo. Priviţi!

Desfăcu harta, găsi coordonatele indicate pe ecran – *Predator* avea un sistem al său de navigare bazat de informaţiile sateliţilor poziţionali ai Pământului şi le transmitea automat operatorilor săi localizarea – şi bătu uşor cu degetul în zona corespunzătoare de pe hârtie.

— Vedeţi?

Ofiţerul kuwaitian se uită de la hartă la ecran şi înapoi. Pe cel din urmă chiar *era* un drum acum. Dar asta avea o explicaţie simplă. O coloană de o sută de tancuri ar fi transformat aproape orice suprafaţă într-un fel de drum: asta se întâmplase şi aici.

Dar aici nu mai fusese un drum înainte. Tancurile îl formaseră în câteva ore.

— Asta este o schimbare, domnule maior. Armata irakiană a fost mereu dezavantajată de reţeaua de drumuri până acum.

Sabah încuviinţă. Era aşa de evident că el nu observase. Deşi născuţi în deşert şi presupunându-se că au fost instruiţi să călătorească pe acolo, cei din armata irakiană au pierdut din vedere acest lucru în 1991, acest lucru conducându-i la propria distrugere, mergând numai pe şoselele existente, fiindcă ofiţerii săi păreau să-şi piardă capacitatea de orientare când traversau ţara de-a curmezişul. Nu era chiar atât de straniu pe cât părea – deşertul este în esenţă la fel de monoton ca şi marea – mişcările armatei deveniseră previzibile, ceea ce nu putea aduce nimic bun într-o confruntare, dându-le, astfel, forţelor aliate care avansau posibilitatea să se apropie din direcţii neaşteptate.

Iar acest lucru se schimbase.

— Sunteţi de părere că au şi sateliţi poziţionali? întrebă sergentul-major.

— Nu puteam să ne aşteptăm să fie proşti la nesfârşit, nu-i aşa?

Preşedintele Ryan îşi sărută soţia în drum către lift. Copiii încă nu se treziseră. Îl aştepta o altfel de muncă decât cea de până atunci, în acea zi nu era vreme pentru amândouă, deşi avea să facă oarecare eforturi să le împace. Ben Goodley îl aştepta la elicopter.

— Aici ai însemnările de la Adler legate de călătoria lui la Teheran.

Consilierul pe probleme de securitate naţională i le înmână.

— Şi iată şi ultimele noutăţi de la Beijing. Echipa de lucru se va aduna la ora 10.00 pentru a evalua situaţia. Echipa S.N.I.E. Se va întâlni la Langley, tot în cursul zilei de astăzi.

— Mersi.

Jack se aşeză, îşi puse centura şi începu să citească. Arnie şi Callie urcară la bord şi luară loc pe scaunele din faţa lui.

— Aveţi vreo sugestie, domnule preşedinte? întrebă Goodley.

— Ben, tu ar trebui să vii cu sugestii, ai uitat?

— Şi dacă v-aş spune că toate astea nu prea au nici o logică?

— Asta o ştiu. Urmăreşte telefoanele şi faxul astăzi. Scott ar trebui să se afle la Taipei acum. Orice vine de acolo trimite-mi-l şi mie în regim de urgenţă!

— Da, să trăiţi!

Elicopterul se legănă uşor în aer. Ryan nici nu observă. Nu se gândea decât la sarcina pe care o avea, oricât de neplăcută era. Price şi Raman îl însoţeau. La bordul acelui 747 aveau să fie şi mai mulţi agenţi, iar în Nashville aşteptau încă şi mai mulţi. Preşedinţia lui John Patrick Ryan mergea înainte, fie că-i plăcea, fie că nu.

Poate că această ţară era mică, poate că era nesemnificativă, poate juca un rol de *paria* în comunitatea internaţională – nu fiindcă făcuse ceva anume, exceptând, poate, faptul că prospera, ci din cauza ţării vecine, mai puţin prospere, de la vest – dar avea un guvern *ales prin vot*, iar asta ar fi trebuit să cântărească destul în ochii comunităţii naţiunilor, mai ales în rândul celor care aveau şi ele o guvernare aleasă prin vot popular. Republica Populară luase fiinţă prin forţa armelor – la urma urmelor, majoritatea ţărilor făcuseră la fel, îşi aminti ministrul de Externe – iar imediat după aceea, măcelărise milioane de cetăţeni (nimeni nu ştia exact câţi; nimeni nu era prea interesat să afle asta) şi se lansaseră într-un program de dezvoltare revoluţionar („Marele Salt”), care se dovedise a fi mai dezastruos chiar decât norma obişnuită pentru ţările marxiste; apoi într-un alt efort „reformist” („Revoluţia culturală”) care urmase unei alte campanii, intitulată „O sută de flori”, al cărei scop real fusese să-i scoată la lumină pe potenţialii disidenţi care să fie, ulterior, eliminaţi cu ajutorul studenţilor, al căror entuziasm revoluţionar fusese cu adevărat aşa în ceea ce priveşte cultura chineză: aproape că o distruseseră cu totul, în numele *Manifestului Partidului Comunist*. Apoi urmase o altă reformă, care să schimbe marxismul în altceva, o altă revoluţie studenţească – de această dată împotriva regimului politic – înăbuşită arogant cu tancuri şi mitraliere sub „ochii” televiziunilor din întreaga lume. În ciuda acestor lucruri, restul lumii era dispus fără rezerve să lase Republica Populară să-i strivească pe verii lor din Taiwan.

„Iar aceasta se numea politica faptelor”, îşi spuse Scott Adler. Ceva asemănător dusese înainte la un dezastru numit Holocaust, unul căruia tatăl lui reuşise să-i supravieţuiască, cu mai multe tatuaje pe braţ care să stea mărturie. Chiar şi ţara lui ducea o politică externă ce recunoştea o singură Chină, deşi codul nerostit era că Republica Populară nu va ataca Taiwanul, iar dacă o făcea totuşi, America ar putea să reacţioneze. Sau poate nu…

Adler era diplomat de carieră, un absolvent al secţiei de Drept şi Diplomaţie „Corneli and Fletcher” de la Universitatea din Tufts. Îşi iubea ţara. Adesea era doar un instrument al politicii duse de ţara sa, iar acum se trezise în postura de a fi purtător de cuvânt al Afacerilor Externe. Dar ceea ce avea de spus adesea nu era chiar just şi în asemenea momente se întreba dacă ar putea face aceleaşi lucruri pe care absolvenţii de la Fletcher le făcuseră cu şaizeci de ani în urmă, bine instruiţi şi bine intenţionaţi, dar care, după ce luase sfârşit totul, se minunau cum de au fost atât de orbi, încât să nu prevadă ce se întâmplase.

— Deţinem fragmente şi chiar câteva bucăţi mai mari din racheta

care a intrat în aripă. Nu încape nici o îndoială că este a Republicii Populare, spuse ministrul Apărării taiwanez. Vom permite personalului dumneavoastră tehnic să le analizeze şi să faceţi propriile dumneavoastră teste care să confirme acest fapt.

— Vă mulţumesc. Voi discuta acest aspect cu guvernul pe care-l reprezint.

— Aşadar…

Era ministrul de Externe.

— Aşadar, ei permit un zbor direct de la Beijing la Taipei. Ei nu obiectează neoficial faţă de expedierea unui portavion. Îşi declină orice responsabilitate în legătură cu incidentul aviatic. Mărturisesc că nu văd nici o logică în acest comportament.

— Sunt încântat de faptul că îşi manifestă interesul numai când e vorba de stabilitatea în zonă.

— Ce drăguţ din partea lor, spuse ministrul Apărării. După ce ei au tulburat-o cu premeditare…

— Acest incident ne-a provocat pierderi economice foarte mari. Investitorii străini sunt iarăşi neliniştiţi, iar, o dată cu pierderea capitalului lor, noi avem parte de ceva neplăceri. Care a fost, după părerea dumneavoastră, planul lor?

— Domnule ministru, dacă lucrurile s-au întâmplat într-adevăr aşa, de ce mi-au cerut să zbor direct aici?

— Un subterfugiu strategic, evident, răspunse ministrul de Externe, înainte ca şeful de la Apărare să poată spune ceva.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, care ar fi scopul? dori Adler să afle.

Pe naiba, erau *chinezi.* Poate că ei îşi puteau da seama de rostul evenimentelor.

— Noi suntem în siguranţă aici. Noi ştim acest lucru, chiar dacă investitorii străini nu realizează asta. Chiar şi în condiţiile acestea, situaţia nu e deloc plăcută. E ca şi cum ai trăi într-un castel izolat de un şanţ. Dincolo este un leu. Leul ne-ar omorî şi ne-ar mânca, dacă ar avea ocazia. Nu poate sări şanţul şi el o ştie, dar tot încearcă să sară, în ciuda a ceea ce-i spune raţiunea. Sper că înţelegeţi de ce suntem îngrijoraţi.

— Înţeleg foarte bine, domnule ministru, îl asigură ministrul american de Externe. Dacă Republica Populară Chineză reduce nivelul activităţilor sale, sunteţi dispuşi să faceţi şi dumneavoastră acelaşi lucru?

Chiar dacă nu puteau ghici ce pune la cale Republica Populară, poate reuşeau totuşi să dezamorseze conflictul.

— În principiu, da. Cum se va face asta, iată o întrebare tehnică pentru colegul meu, aici de faţă. Nu veţi avea motive să ne consideraţi nerezonabili.

Şi toată călătoria fusese planificată pentru această declaraţie simplă. Acum Adler trebuia să se întoarcă la Beijing cu avionul şi să o transmită. Mijlocitor, mijlocitor...

Hopkins deţinea propriul centru de îngrijire a copiilor, unde lucra, avea personal permanent la care se adăuga şi câţiva studenţi de la universitate care făceau mai mereu muncă de laborator pentru specializarea lor în îngrijirea copiilor. Sally intră, uitându-se de jur împrejur şi arătându-se mulţumită de ambianţa multicoloră, în urma ei veneau patru agenţi, bărbaţi toţi, pentru că nu mai erau femei care să nu fie deja implicate într-o misiune. Unul ducea o geantă FAG. Lângă el era o echipă de ofiţeri de la Poliţia din Baltimore, care au schimbat scrisori de acreditare cu U.R.S.S.-ul pentru a-şi confirma identitatea şi aşa începu o zi nouă pentru CHIRURG şi NISIPARNIŢA. Lui Katie îi plăcuse călătoria cu elicopterul. Azi avea să-şi facă prieteni noi, dar, la noapte, mama ei ştia foarte bine, va întreba iar unde este domnişoara Marlene. Cum să îi explici unui copil de nici trei ani ce înseamnă moartea?

Mulţimea îl aplaudă cu mai multă căldură decât de obicei. Ryan putu să-şi dea seama de asta. Şi iată-l, la mai puţin de trei zile de la atentatul îndreptat împotriva fiicei lui celei mici, făcându-şi datoria pentru ei, arătând putere şi curaj şi toate celelalte aiureli, se gândi POTUS. Începuse cu o rugăciune în memoria agenţilor căzuţi la datorie, iar Nashville era o zonă unde Biblia era respectată şi astfel de lucruri erau luate în serios. Restul discursului fusese la drept vorbind destul de bun, îşi spuse preşedintele, fusese un discurs despre lucruri în care el chiar credea. Lucruri de bun-simţ. Cinste. Datorie. Numai faptul că se auzea spunând cuvinte scrise de altcineva îl făcea să simtă că sunt cuvinte goale şi era greu să nu-şi lase gândurile să zboare în voie la o ora aşa de matinală.

— Vă mulţumesc. Binecuvântată fie America! spuse el în încheiere. Mulţimea se ridică în picioare, aclamând. Formaţia începu să cânte. Ryan se întoarse de la podiumul blindat pentru a da mâna din nou cu oficialii din zonă, apoi începu să coboare de pe scenă, fluturând mâna în timp ce se depărta. Arnie îl aştepta în culise.

— Încă te descurci destul de bine pentru un prefăcut.

Ryan nu avu timp să-i răspundă, căci veni Andrea.

— Vă aşteaptă un mesaj urgent, să trăiţi! Din partea domnului ministru Adler.

— Bine, să mergem. Rămâi pe aproape, îi spuse el agentului său principal atunci când se îndreptau spre ieşire.

— Ca întotdeauna, îl asigură Price.

— Domnule preşedinte! strigă un reporter.

Erau mai mulţi. El era doar cel cu vocea mai puternică în această dimineaţă. Era de la N.B.C. Ryan se întoarse şi se opri.

— Veţi face presiuni asupra Congresului pentru o nouă lege privind permisul de portarmă?

— În ce scop?

— Atentatul împotriva fiicei dumneavoastră…

Ryan ridică mâna.

— Bine. Din câte am înţeles, armele folosite se încadrează într-un tip deja interzis prin lege. Din păcate, nu prea văd cum ar putea schimba ceva încă o lege.

— Dar susţinătorii permisului spun că…

— Ştiu ce susţin ei. Iar acum se folosesc de un atentat împotriva fiicei mele şi de moartea a cinci americani strălucitţi pentru a-şi urma interesele politice personale. Ce părere aveţi despre asta? îl întrebă preşedintele şi plecă.

— Care este problema?

Îi descrise simptomele. Medicul lor de familie era un vechi prieten. Chiar jucau golf împreună. Nu era greu. La sfârşitul fiecărui an, reprezentanţa Cobra avea o mulţime de cluburi demonstrative nou-nouţe. Multe erau donate unor programe pentru tineri sau închiriate unor cluburi de la ţară. Dar pe unele le putea da prietenilor săi, nemaivorbind de cazurile când le dădea pe autografe de la Greg Norman.

— Păi, ai temperatură destul de mare. Presiunea arterială este de 100 cu 65, iar asta înseamnă că e cam mică în cazul tău. Pigmentaţia e cam roşie…

— Ştiu, sunt bolnav.

— Eşti bolnav, dar eu nu mi-aş face prea multe griji în legătură cu asta. Probabil este vorba de un virus pe care l-ai luat dintr-un bar, călătoriile cu avionul nu prea fac bine, la rândul lor, iar de ani de zile îţi tot spun să mai reduci din băuturică. Aici avem un virus pe care l-ai luat cumva, iar ceilalţi factori l-au agravat. A început vineri, da?

— Joi seara, poate vineri dimineaţa.

— Ai jucat o rundă, cu toate astea?

— M-am trezit că am făcut-o, spre ghinionul meu, recunoscu el, asta însemnând un scor de 80.

— Şi eu m-aş frige c-un scor ca ăsta, sănătos şi fără nimic la bord.

Medicul era cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Eşti trecut de cincizeci şi nu mai poţi să te bălăceşti cu porcii noaptea şi în zori să te înalţi cu vulturii. Odihnă totală. Multe lichide şi nu mă refer la băuturi alcoolice. Ia în continuare Tylenol!

— Nici o reţetă?

Doctorul clătină din cap.

— Antibioticele nu au nici un efect în infecţiile virale. Sistemul tău imunitar trebuie să le vină de hac şi chiar o s-o facă dacă-l laşi. Dar, dacă tot ai venit, vreau să-ţi fac nişte analize de sânge. Ai rămas în urmă cu testul pentru colesterol. O să trimit asistenta. Mai e cineva cu tine să te ducă cu maşina acasă?

— Da. N-am vrut să conduc aşa.

— Bun. Vei primi rezultatul în câteva zile. Cobra se descurcă şi fără tine, iar cursurile de golf încă se vor mai ţine acolo şi după ce te vei simţi mai bine.

— Mulţumesc.

Deja se simţea mai bine. Aşa se întâmplă de fiecare dată când doctorul îţi spune că n-ai să mori.

— Poftim.

Goodley îi dădu hârtiile. Doar câteva instituţii, până şi dintre cele foarte sigure, ale guvernului, aveau sistemele de comunicaţii în legătura directă cu cabina principală din VC-25, numit şi Air Force One.

— Astea nu-s deloc veşti rele, adăugă Ben.

SPADASINUL le frunzări de la un capăt la altul, apoi se aşeză să le citească mai pe îndelete.

— Bun, am înţeles, crede că poate dezamorsa conflictul, observă Ryan. Dar încă nu ştie clar cât de încurcată este situaţia.

— Tot e ceva.

— Echipa de lucru a primit asta?

— Da, domnule preşedinte.

— Poate că ei înţeleg mai mult din astea. Andrea?

— Da, domnule preşedinte?

— Spune-i şoferului că a venit vremea să plecăm.

Aruncă o privire împrejur.

— Unde e Arnie?

— Te sun de pe mobil, spuse Plumber.

— Bine, răspunse van Damm. Şi eu îţi răspund la mobil, dacă tot veni vorba.

Instrumentele de pe avion erau şi ele sigure, având îmbunătăţiri de tip STU-4. Dar el nu spuse asta. Doar căutase o replică isteaţă. John Plumber nu mai era pe lista lui pentru felicitările de Crăciun. Din păcate, telefonul lui direct încă era pe Rolodex-ul lui Plumber. Ce păcat că nu putea să şi-l schimbe! Şi va trebui să-i spună secretarei să nu-i mai facă legătura cu tipul ăsta, cel puţin nu atunci când era pe drum.

— Ştiu la ce te gândeşti.

— Bine, John. Atunci nu mai e nevoie să-ţi spun eu ce gândesc.

— Uită-te la ştiri deseară! Eu intru la sfârşitul buletinului.

— De ce?

— O să afli singur, Arnie. Pe curând!

Şeful de personal apăsă cu degetul mare pe buton şi încheie convorbirea, întrebându-se ce a vrut să spună Plumber. Cândva avusese încredere în omul acesta. La naiba, avusese încredere şi în colegul lui doar fiindcă îi era coleg. Ar fi putut să-i spună preşedintelui despre convorbire, dar se hotărî să n-o facă. Tocmai ţinuse un discurs destul de bun, oricâte motive avusese care să îi distragă atenţia, se descurcase bine în ciuda îndoielilor pe care le avea, pentru că nenorocitul chiar credea în mai mult decât îşi dădea el seama. Nu ar fi fost o mişcare bună să îi arunce în cârcă alte griji acum. Vor înregistra discursul în timpul zborului spre California şi, dacă era cazul, i-l va arăta lui POTUS.

— N-am ştiut că era un virus gripal prin preajmă, spuse el, punându-şi cămaşa.

Asta îi lua ceva timp. Îl durea tot corpul.

— Mereu sunt virusuri prin preajmă. Dar nu sunt mereu subiect de ştiri, îi răspunse medicul, uitându-se pe lista cu semnele vitale abia scrisă de asistentă. Iar tu te-ai infectat.

— Şi deci…

— Deci să ai grijă! Nu te duce la serviciu. N-ar avea nici un sens să-l dai la toată compania. Vezi-ţi de viaţă ca de obicei! Până la sfârşitul săptămânii viitoare n-o să mai ai nimic.

Echipa S.N.I.E. se întâlni la Langley. Din zona Golfului Persic aveau o tonă de informaţii noi, iar ei încercau să le sorteze într-o sală de conferinţe de la etajul şase. Fotografia pe care i-o făcuse Chavez lui Mahmud Haji Daryaei fusese mărită la laboratorul foto şi acum era agăţată pe perete. Poate voia cineva să arunce la ţintă, îşi spuse Ding.

— Urme de şenile, spuse dispreţuitor fostul infanterist, urmărind casetele de pe *Predator.*

— Cam mari ca să te ocupi de ele doar cu o puşcă, Sundance, observă Clark. Chestiile astea mereu m-au băgat în sperieţi.

— Rachetele LAWS le aranjează destul de bine, domnule C.

— Ce rază de acţiune are LAWS, Domingo?

— Patru, cinci sute de metri.

— Armele alea trag la doi-trei kilometri, observă John. Ia gândeşte-te la asta!

— Eu nu mă ocup de armament, spuse Bert Vasco.

Făcu cu mâna spre ecran.

— Asta ce înseamnă?

Răspunsul veni din partea unuia dintre analiştii militari de la C.I.A.

— Asta înseamnă că armata republicii este într-o formă mult mai bună decât ne aşteptam.

Un maior de infanterie adus de la Agenţia de Spionaj pentru Apărare nu contestă acest fapt.

— Sunt foarte impresionat. Exerciţiul a fost floare la ureche, nimic cu adevărat complicat la partea de manevre, dar ei rămâneau organizaţi pe toată durata lui. Nimeni nu se pierduse…

— Sunteţi de părere că folosesc sistemul de informaţii transmise de sateliţii poziţionali acum? întrebă analistul de la C.I.A.

— Orice abonat la revista *Yachting* poate să cumpere aşa ceva. Preţul scăzuse la patru sute de dolari, ultima oară când m-am uitat, îi spuse ofiţerul omologului său civil. Asta înseamnă că vor putea să navigheze cu forţele mobile mult mai bine. Mai mult, înseamnă că artileria lor va deveni mult mai eficientă. Dacă ştii unde ai armele, unde este observatorul tău de înaintare şi unde se află ţinta în raport cu el, atunci prima rundă e un câştig sigur pentru tine.

— O creştere a performanţei sub patru aspecte, simultan?

— Floare la ureche, îi răspunse maiorul. Acel domn în vârstă pe care-l vedeţi pe perete poate acum să rotească ciomagul ameninţător către vecinii săi. Îmi închipui că n-o să ţină secret asta faţă de ei.

— Bert? întrebă Clark.

Vasco se răsuci de pe scaunul lui.

— Încep să-mi fac griji. Lucrurile evoluează mai rapid decât mă aşteptam. Dacă Daryaei n-ar avea şi alte lucruri cărora să le poarte de grijă, mi-aş face probleme.

— În ce sens? întrebă Chavez.

— În sensul că el are o ţară de consolidat şi, probabil, ştie că, dacă începe să agite sabia, vom reacţiona.

Ofiţerul F.S.O. făcu o pauză.

— Ce e al naibii de sigur e faptul că el vrea să ştie şi vecinii lui cine-i şefu' acasă la el. Ce posibilităţi are să înceapă să facă într-adevăr ceva?

— Din punct de vedere militar? întrebă analistul civil.

Făcu un semn către tipul de la D.I.A.

— Dacă n-am fi şi noi pe-aici, chiar şi acum. Noroc că suntem.

— Vă rog să păstrăm împreună un moment de reculegere, spuse Ryan către publicul din Topeka. Aici era ora 11.00. Asta însemna că acasă era ora prânzului. Următoarea escală era la Colorado Springs, apoi la Sacramento, apoi, slavă Domnului, acasă.

— Trebuie să vă puneţi întrebarea cu ce fel de om avem de-a face, spuse Kealty în faţa unor camere de filmat proprii. Cinci morţi, bărbaţi şi femei şi el încă nu vede necesitatea unei legi care să controleze

aceste arme. Este mai presus de puterea mea de înţelegere cum poate cineva să fie atât de insensibil. Ei bine, dacă domniei sale nu-i pasă de aceşti agenţi curajoşi, mie-mi pasă. Câţi americani mai trebuie să moară până ca el să înţeleagă această necesitate? Chiar e nevoie să moară şi un membru al familiei? Regret, dar eu chiar nu cred acest lucru, continuă politicianul în faţa minicamerei de filmat.

— Ne aducem aminte cu toţii de momentul când oamenii au candidat la realegerile pentru Congres, iar unul dintre lucrurile pe care ni le-au spus a fost: „Votaţi-mă, căci pentru fiecare dolar din impozitele din această regiune se va întoarce un dolar şi douăzeci de cenţi”. Vă mai amintiţi aceste pretenţii? întrebă preşedintele. Ceea ce ei nu au spus era... Ei bine, erau mai multe lucruri de spus. În primul rând, cine a spus că depindeţi financiar de guvern? Noi nu-l votăm pe Moş Crăciun, nu-i aşa? Ba dimpotrivă. Guvernul nu poate exista dacă nu sunteţi dumneavoastră, cei care îl susţineţi financiar. În al doilea rând, ei vă spun: „Votaţi-mă!” pentru că într-adevăr, nu mai pot după prăpădiţii din North Dakota? Nu sunt şi ei americani? În al treilea rând, motivul real pentru care se întâmplă toate astea este că deficitul guvernului înseamnă că fiecare stat ia mai mult la plăţile federale decât a dat la impozitele federale, mă iertaţi, am vrut să spun impozitele federale directe. Cele pe care le puteţi vedea. Aşadar, ei se împăunează în faţa dumneavoastră că ar cheltui mai mulţi bani decât au primit. Dacă vecinul dumneavoastră v-ar spune că eliberează ilegal cecuri din banca la care v-aţi depus economiile, nu credeţi că aţi vrea să le spuneţi asta şi celor de la poliţie? Toţi ştim că guvernul ia mai mult decât dă. Numai că au învăţat să facă asta fără să se vadă. Deficitul bugetului federal înseamnă că, de fiecare dată când iei cu împrumut nişte bani, costă mai mult decât trebuie. De ce? Pentru că guvernul împrumută atâţia bani, încât duce la rate de interes. Şi astfel, doamnelor şi domnilor, fiecare rată pentru casă, pentru maşină, fiecare notă de plată este, la rândul său, o taxă. Şi poate ei vă iartă de unele plăţi pe care nici nu ar fi trebuit să le suportaţi dumneavoastră de la bun început, iar, după aceea, vă spun că primiţi mai mult decât aţi dat.

Ryan făcu o pauză.

— Chiar crede cineva cu adevărat aşa ceva? Chiar crede cineva ceva atunci când se spune că Statele Unite nu-şi *permit* să *nu* cheltuie mai mulţi bani decât are? Sunt acestea cuvintele pe care le-au spus Adam Smith sau Lucy Ricardo? Sunt licenţiat în economie şi *I Love Lucy* nu a făcut parte din bibliografia de curs. Doamnelor şi domnilor, eu nu sunt un politician şi nu am venit aici să vă vorbesc din partea nici unuia dintre candidaţii locali pentru locurile din Cameră. Am venit să vă cer să chibzuiţi. Şi dumneavoastră aveţi o datorie. Guvernul este

al dumneavoastră, nu dumneavoastră ai guvernului. Când veţi merge mâine la vot, vă rog să vă gândiţi bine la ce spun şi la ce reprezintă candidaţii. Puneţi-vă întrebarea: „Are vreo logică ce spune?” şi, apoi, alegeţi ce e mai bun, iar dacă nici unul dintre ei nu vă place, mergeţi la urne, intraţi în cabina de vot şi, apoi, întoarceţi-vă acasă fără să vă fi acordat votul nici unuia, dar măcar fiţi prezenţi. Sunteţi datori faţă de ţara dumneavoastră să faceţi asta.

Furgoneta cu echipamente termoelectrice şi de aer condiţionat se opri pe strada din faţa casei, iar doi oameni coborâră şi merseră spre verandă. Unul dintre ei ciocăni.

— Da? întrebă mirată stăpâna casei.

— Suntem de la F.B.I., doamnă Sminton.

Îi arătară actele doveditoare.

— Ne permiteţi, vă rog, să intrăm?

— De ce? întrebă văduva în vârstă de şaizeci şi doi de ani.

— Am dori să ne ajutaţi într-o problemă, dacă se poate.

Le luase mai mult decât se aşteptaseră. Proveniența armelor folosite în cazul NISIPARNIŢEI a fost urmărită până la producător, de la producător la un vânzător *en gros*, de acolo la un reprezentant comercial, iar de la acesta din urmă la un nume, iar de la nume, la o adresă. Având această adresă, cei de la F.B.I. Şi Serviciile Secrete au mers la judecătorul Curţii din acea zonă pentru a obţine un mandat de percheziţie şi confiscare.

— Intraţi, vă rog.

— Vă mulţumim, doamnă Sminton. Îl cunoaşteţi cumva pe domnul care locuieşte alături?

— Vă referiţi la domnul Azir?

— Exact.

— Nu foarte bine. Uneori îi mai fac cu mâna.

— Ştiţi cumva dacă acum e acasă?

— Maşina lui nu este, răspunse ea după ce se uită pe geam.

Agenţii ştiau deja acest lucru. Era proprietarul unui autocamion Oldsmobile cu număr de Maryland. Toţi poliţiştii de pe o rază de două sute de kilometri o căutau.

— Vă amintiţi când l-aţi văzut ultima oară?

— Vineri, parcă. Mai erau încă nişte maşini aici şi un camion.

— Bine.

Agentul duse mâna la buzunarul salopetei şi scoase un radio.

— Intraţi. Intraţi. Pasărea probabil, repet, probabil, nu mai e în cuib.

Sub ochii plini de uimire ai văduvei, un elicopter îşi făcu apariţia chiar deasupra casei care era la trei sute de metri de acel loc. Pe ambele părţi fură lăsate scări, iar agenţi înarmaţi coborâră pe ele. În acelaşi timp, patru vehicule veniră din ambele sensuri ale drumului de

ţară, toate mergând pe lângă şosea, spre peluza întinsă, apoi chiar către casă. În mod normal, lucrurile ar fi decurs mai lent, cu o perioadă de supraveghere discretă, dar comanda fusese dată în cazul ăsta. Simultan, uşile din faţă şi din spate fură doborâte la pământ şi, treizeci de secunde mai târziu, se declanşa o sirenă. Domnul Azir, după toate aparenţele, avea o alarmă antifurt. Apoi aparatul de radioemisie începu să scoată zgomote slabe.

— Liber, casa e liberă. Aici Betz. Am căutat peste tot, casa e liberă. Aduceţi echipele de la laborator.

Imediat îşi făcură apariţia două camionete. Acestea veniră pe străduţa pietruită, iar unul dintre lucrurile pe care le făcură pasagerii fu să ia mostre din pietrişul de aici, ca şi de iarbă, pentru a le compara cu urmele lăsate de maşinile închiriate lăsate la Giant Steps.

— Doamnă Sminton, ne permiteţi să ne aşezăm pentru câteva minute? Avem câteva întrebări despre domnul Azir.

— Deci? întrebă Murray, ajuns la Centrul de Comandă al F.B.I.-ului.

— Nimic, spuse agentul de la consolă.

— Fir-ar să fie!

Spuse asta cu patimă. Nu se aşteptase, oricum, să găsească ceva. Dar sperase că vor apărea totuşi nişte informaţii importante. Laboratorul colectase toate tipurile de dovezi materiale. Mostrele de pietriş ar putea să fie identice cu cele de pe străduţă. Iarba şi noroiul găsite pe interiorul apărătoarelor şi al barei de protecţie ar putea să facă o legătură între vehicule şi casa lui Azir. Fibre textile de carpetă, de lână maro, de pe încălţămintea teroriştilor morţi i-ar fi putut plasa în interiorul casei. Chiar în acest moment, o echipă de zece agenţi începea procesul descoperirii identităţii adevărate a lui Mordecai Azir. Era clar că era el evreu, aşa cum era şi Adolf Eichmann. Nimeni nu mai punea rămăşag că ar fi fost aşa.

— Centrul de Comandă, aici Betz.

Billy Betz era ajutor de agent din serviciile speciale şi se ocupa de Divizia de Teren Baltimore. Fusese trăgător H.R.T., aşa se explica modul spectaculos în care coborâse din elicopter, având sub conducere mai mulţi bărbaţi şi… o femeie.

— Billy, aici Dan Murray. Ce ai aflat?

— E de necrezut. O ladă pe jumătate goală de gloanţe 7-6-2 şi seria lotului se potriveşte, domnule director. În sufragerie este o carpetă din lână grena. Ăsta-i locul pe care-l căutam. Lipsesc nişte haine din dulapul din dormitorul locatarului. Aş zice că n-a mai fost nimeni pe aici de vreo două zile. Locul este sigur. Nu este o capcană. Echipele de la laborator au început procedurile de rutină.

— Şi toate s-au petrecut în optzeci de minute din momentul în care

Baltimore SAC a intrat în Curtea Judecătorească Federală de la Garmatz. Nu suficient de rapid, dar rapid.

Experţii în criminalistică erau de la Birou, de la Servicii şi de la Oficiul pentru alcool, tutun şi arme de foc, o agenţie cam amestecată, dar al cărei serviciu tehnic era, cu toate acestea, excelent. Toţi aveau să mişune prin casă timp de câteva ore. Toţi purtau mânuşi. De pe fiecare suprafaţă aveau să fie colectate mostre de amprente pe care să le confrunte cu cele ale teroriştilor morţi.

— Cu câteva săptămâni în urmă m-ai văzut depunând un jurământ în care promiteam să respect, să protejez şi să apăr Constituţia Statelor Unite. E a doua oară când fac asta. Prima oară, eram un proaspăt locotenent secund la Marină, atunci când am absolvit Boston College. Imediat după asta, am citit Constituţia, să mă asigur că ştiu ce trebuia să apăr.

Doamnelor şi domnilor, îi aud adesea pe politicieni spunându-vă cum vor ei ca guvernul să vă ofere puterea şi autoritatea, astfel încât dumneavoastră să fiţi cei care decid. Lucrurile nu stau chiar aşa, le spuse Ryan, cu un ton impresionant. Thomas Jefferson scria că guvernele sunt investite cu autoritate prin lege cu acordul celor guvernaţi. Adică dumneavoastră. Fiecare dintre dumneavoastră ar trebui să citească Constituţia Statelor Unite. Ea nu a fost scrisă să vă spună ce să faceţi. Constituţia stabileşte o relaţie între cele trei resorturi ale guvernării. Îi spune guvernului ce poate face, dar şi ce nu poate face. Guvernul nu are voie să vă îngrădească dreptul la liberă exprimare. Guvernul nu are voie să vă spună cum să vă ziceţi rugăciunea. Guvernul nu are voie să facă o serie de lucruri. Guvernul se pricepe mai bine să ia decât să dea, dar, lucrul cel mai important, nu guvernul vă oferă puterea. Ci dumneavoastră împuterniciţi guvernul. Guvernul nostru este unul ales de popor. Nu sunteţi supuşii guvernului. Mâine nu veţi vota pentru nişte stăpâni, ci veţi alege nişte angajaţi, servitori, dacă doriţi, apărători ai drepturilor dumneavoastră. Nu noi vă spunem ce să faceţi. Dumneavoastră ne spuneţi ce să facem. Sarcina mea nu este să vă iau banii şi să vi-i dau înapoi. Sarcina mea este să iau acei bani de care e nevoie pentru a vă proteja şi a vă sluji şi să fac aceste lucruri cât mai eficient. Munca în cadrul guvernului este, poate, o datorie importantă, o imensă responsabilitate, dar nu trebuie să fie şi o binecuvântare pentru cei care o fac. Tocmai slujitorii dumneavoastră din guvern ar trebui să se sacrifice pentru dumneavoastră şi nu dumneavoastră pentru ei. În vinerea trecută, trei bărbaţi minunaţi şi trei femei minunate şi-au pierdut viaţa slujind ţara asta. Ei aveau sarcina de a o proteja pe fiica mea, Katie. Dar mai erau şi alţi copii acolo şi, protejând un copil, îi protejezi pe toţi. Oamenii de acest gen nu cer nimic altceva decât

respect. Merită să-l aibă. Îl merită pentru că fac lucruri pe care cu mare greutate le-am putea face noi înşine. De aceea îi angajăm. Ei îşi iau angajamentul, ştiind că lucrul pe care-l fac este important, pentru că le pasă de ce se întâmplă cu noi, pentru că ei sunt dintre noi. Şi eu şi dumneavoastră ştim că nu toţi angajaţii de la guvern sunt aşa. Nu este vina lor că nu sunt, ci este vina dumneavoastră. Dacă dumneavoastră nu îi cereţi pe cei mai buni, nu veţi fi reprezentaţi de cei mai buni. Dacă nu le daţi atâta putere câtă li se cuvine oamenilor care o merită, atunci alţii vor dobândi mai multă putere decât au nevoie şi o vor folosi după bunul plac, nu după cum vreţi dumneavoastră. Doamnelor şi domnilor, de aceea este atât de importantă datoria dumneavoastră ca mâine să îi alegeţi pe cei care merită să vă slujească. Mulţi dintre dumneavoastră aveţi propria afacere în care angajaţi oameni care să lucreze în subordinea dumneavoastră. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră aveţi o gospodărie şi uneori, angajaţi instalatori, electricieni, tâmplari, care să vă ajute la diverse treburi. Motivul pentru care încercaţi să angajaţi oameni potriviţi pentru a face o treabă oarecare este faptul că dumneavoastră îi plătiţi şi vreţi ca munca să fie bine făcută. Când copilul dumneavoastră este bolnav, încercaţi să-l alegeţi pe cel mai bun doctor şi urmăriţi cu atenţie ce face sau cât de bine se descurcă. De ce? Pentru că nu e nimic mai important pentru dumneavoastră decât viaţa copilului. Şi America este copilul dumneavoastră. America este ţara pururea tânără. America are nevoie de oameni buni care să aibă grijă de ea. Este sarcina dumneavoastră să îi alegeţi pe cei buni, indiferent de culoarea politică, de rasă, sex sau orice altceva în afară de talent şi integritate. Eu nu pot să vă spun ce candidaţi merită votul dumneavoastră şi nici nu o voi face. Dumnezeu v-a înzestrat cu liber arbitru. Constituţia există pentru a vă proteja dreptul de a vă exercita această liberă alegere. Dacă nu vă veţi exercita voinţa într-un mod inteligent, atunci v-aţi trădat propriile interese şi nici eu, nici altcineva nu va putea îndrepta asta. Vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici, alături de mine, cu ocazia primei mele vizite la Colorado Springs. Mâine este ziua cea mare. Vă rog să o folosiţi pentru a-i desemna pe cei care o merită.

— Printr-o serie de discursuri concepute, fără îndoială, pentru a ajunge la inima alegătorilor conservatori, preşedintele Ryan a cutreierat ţara în ajunul alegerilor pentru Cameră, dar, chiar în acest moment, când oficialii federali investighează nemilosul atac terorist împotriva fiicei sale, preşedintele a respins fără drept de apel câteva legi îmbunătăţite privind controlul armelor. Aceste date ne-au fost transmise de corespondentul nostru de la N.B.C., Hank Roberts, care a călătorit astăzi alături de convoiul prezidenţial.

Tom Donner continuă să privească direct în cameră până când se stinse beculeţul roşu.

— Mie mi s-a părut că a spus unele lucruri destul de interesante azi, observă Plumber în timp ce se derula caseta.

— Faptul că a invocat *I Love Lucy* trebuie să fie opera lui Callie Weston, într-o zi cu grave dureri menstruale, remarcă Donner, uitându-se din nou prin foile lui. Interesant e faptul că ea făcea discursuri foarte bune pentru Bob Fowler.

— *Ai citit* discursul?

— John, ce naiba, n-avem nevoie să citim ce spune! *Ştim* deja ce va spune.

— Zece secunde, le spuse directorul în căşti.

— Drăguţ pasajul pregătit pentru mai târziu, John.

Pe chip i se lăţi un zâmbet când numărătoarea ajunse la „trei”.

— Un număr mare de agenţi federali se ocupă în prezent de investigarea atacului de vineri împotriva fiicei preşedintelui. Mai multe amănunte de la reporterul nostru din Washington, Karen Stabler…

— Credeam că îţi plăcuse, Tom, îi răspunse Plumber când beculeţul roşu se stinse iarăşi.

Cu atât mai bine dacă lucrurile stăteau aşa, se gândi el. Acum conştiinţa lui era curată.

VC-25 se ridică de această dată şi se îndreptă spre nord ca să evite vremea rea din nordul statului New Mexico. Arnie van Damm era în centrul zonei de comunicaţii. Erau destule cutii care păreau să aibă un conţinut suficient de important pentru a conduce jumătate din lumea întreagă, sau cel puţin aşa părea, iar în interiorul avionului era ascunsă o antenă-satelit al cărei sistem de supraveghere foarte scump putea repera aproape orice. La comanda şefului de personal, acum îi oferea N.B.C.-ului hrană cât să umple un aparat *Hughes.*

— Şi acum, comentariul de încheiere din partea corespondentului special John Plumber.

Donner se întoarse politicos.

— John.

— Îţi mulţumesc, Tom. Am ales profesia de jurnalist cu mulţi ani în urmă, pentru că în tinereţe mă inspira. Îmi amintesc aparatul meu de radio cu galenă; cei mai în vârstă dintre dumneavoastră poate îşi amintesc că trebuiau împământate la calorifer, explică el, zâmbind. Îmi amintesc cum îl ascultam pe Ed Murrow în timpul atacurilor militare aeriene sau pe Eric Sevareid transmiţând din jungla de la Burma şi pe toţi fondatorii, adevăraţi monştri sacri ai profesiei noastre. Am crescut având în minte imagini pe care le creaseră din cuvinte oameni în care toată America putea avea încredere că spun adevărul, atât cât le stătea în putere să-l descopere. Am hotărât

atunci că aflarea adevărului şi a-l face cunoscut oamenilor constituie o profesie la fel de nobilă ca oricare alta la care poate spera un om. În această profesie nu suntem întotdeauna perfecţi. Nimeni nu este perfect, continuă Plumber.

În dreapta lui, Donner privea teleprompterul cu stupoare. Toate astea *nu* semănau deloc cu ce se derula în faţa camerei de filmat, iar el îşi dădea seama de asta, cum, deşi Plumber avea în faţă paginile scoase la imprimantă, el spunea un discurs din memorie. „Închipuie-ţi aşa ceva! Chiar ca pe vremuri, se pare."

— Aş dori să spun că sunt mândru că practic această profesie. Şi, cândva, chiar eram mândru. Eram în faţa microfonului când Neil Armstrong a păşit pe Lună, dar şi în zile mohorâte, cum a fost înmormântarea lui Jack Kennedy. Dar a fi un bun profesionist nu trebuie doar să fie prezent. El trebuie să lucreze la ceva, să creadă în ceva, să reprezinte ceva. Cu câteva săptămâni în urmă, l-am intervievat pe preşedintele Ryan de două ori într-o singură zi. Primul interviu a fost înregistrat, cel de-al doilea a fost transmis în direct. Şi nu fără motiv. Între primul interviu şi cel de-al doilea am fost chemaţi să luăm legătura cu cineva. Nu voi spune acum cine era. Veţi afla mai târziu. Acea persoană ne-a oferit nişte informaţii. Erau date importante care aveau scopul de a lovi în preşedinte, iar, la vremea aceea, părea o poveste plauzibilă. Nu era şi adevărată, dar, pe atunci, nu ştiam asta. Pe atunci, părea că nu am pus întrebările cu adevărat importante. Şi am vrut să le punem. Şi aşa am ajuns să minţim. L-am minţit şi pe şeful personalului, Arnold van Damm. I-am spus că acea casetă suferise nişte defecţiuni tehnice. Făcând asta, l-am minţit şi pe preşedinte. Dar cel mai grav este că v-am minţit pe dumneavoastră. Eu deţin acele casete cu înregistrarea. Nu au suferit nici o defecţiune. Nu a fost încălcată nici o lege. Primul amendament al Constituţiei ne permite să facem aproape orice dorim şi asta nu e ceva rău, pentru că dumneavoastră, cei care ne urmăriţi, sunteţi adevăraţii judecători a ceea ce suntem şi ceea ce facem. Dar ceea ce nu avem voie să facem este să vă trădăm încrederea. Nu sunt un susţinător al preşedintelui Ryan. Personal, nu sunt de acord cu el asupra multor aspecte politice. Dacă va candida din nou la alegerile prezidenţiale, e probabil că voi vota pentru altcineva. Dar eu am contribuit la acea minciună şi nu pot să trăiesc având-o pe conştiinţă. Orice defecte ar avea, John Patrick Ryan este un om de onoare şi eu nu ar trebui să permit ca antipatiile mele personale faţă de ceva sau cineva să îmi afecteze munca. În cazul de faţă, aşa au stat lucrurile. M-am înşelat. Îi datorez nişte scuze preşedintelui şi vă datorez scuze şi dumneavoastră. Acesta e foarte posibil să fie sfârşitul carierei mele de jurnalist. Dacă aşa va fi, vreau să îmi închei cariera aşa cum am început-o, spunând adevărul, atât cât stă în puterea mea. Noapte bună din partea celor de la ştirile

N.B.C.

Plumber inspiră adânc în timp ce se uita spre camera de filmat.

— Ce dracu' a mai fost şi asta?

Plumber se ridică în picioare înainte de a răspunde.

— Dacă vrei să ştii cu tot dinadinsul, Tom…

Telefonul de pe biroul lui sună, mai bine spus îi clipi un beculeţ. Plumber se hotărî să nu răspundă, ci să meargă la vestiar. Tom Donner n-avea decât să-şi dea seama şi singur.

La două mii de kilometri distanţă, deasupra Parcului Naţional Rocky Mountain, Arnold van Damm opri aparatul, scoase caseta şi o luă cu el pe scara ce cobora la compartimentul preşedintelui dinspre botul avionului. Îl găsi pe Ryan revăzându-şi următorul discurs şi ultimul din acea zi.

— Jack, probabil că ai vrea să vezi asta, îi spuse şeful de personal cu un rânjet larg.

Toate au un început. De data asta, povestea începea în Chicago. Mersese la doctor ca toţi ceilalţi într-o sâmbătă după-amiază şi i s-a spus cam ce li se spusese tuturor. Gripă. Aspirină. Lichide. Odihnă la pat. Dar, uitându-se în oglindă, observase o decolorare a tenului, fapt care o sperie mai mult decât celelalte simptome de până atunci. Îşi chemase doctorul, dar nu dădu decât de robotul telefonic, iar acele pete nu puteau să mai aştepte, aşa că se urcă în maşina ei şi conduse până la Centrul Medical al Universităţii din Chicago, unul dintre cele mai bune din America. Aşteptă la urgenţe vreo patruzeci de minute, iar când îşi auzi numele strigat se ridică şi se îndreptă spre birou, dar nu reuşi să ajungă, ci căzu pe podeaua rece sub ochii funcţionarilor. Faptul provocă nişte reacţii imediate, iar un minut mai târziu doi infirmieri o transportau pe o targă la Tratamente, în timp ce toate formularele de internare erau completate de unul dintre funcţionari.

Primul medic care a consultat-o era un tânăr rezident, care aproape terminase primul an de studii postuniversitare de medicină internă şi care îşi făcea tura la Urgenţe. Îşi iubea munca.

— Care ar fi problema? întrebă el în timp ce asistentele trecură la treabă, verificându-i pulsul, tensiunea arterială şi respiraţia.

— Poftim, spuse funcţionara de la internări, înmânându-i formularele.

Medicul se uită în grabă prin ele.

— Simptome de gripă, cel puţin aşa s-ar zice, dar asta ce-i?

— Pulsul este de 120, tensiunea arterială este… Un moment.

Asistenta îi luă din nou tensiunea.

— Presiunea este de 90 cu 50?

Pacienta arăta mult prea bine comparativ cu rezultatele.

Doctorul desfăcu nasturii de la bluza pacientei. Şi atunci înţelese. Luciditatea momentului făcu să-i treacă prin minte pasaje întregi din tratate. Tânărul rezident ridică mâinile.

— Atenţie, fiecare să se oprească din lucru! Este posibil să ne confruntăm cu o problemă majoră. Vreau ca toată lumea să-şi schimbe mănuşile, să vă puneţi măştile chiar acum.

— Temperatura este de 40,2, spuse o altă asistentă, făcând un pas înapoi de lângă pacientă.

— Nu este gripă. Avem hemoragie internă, iar acelea sunt pete datorate acumulărilor de sânge sub piele.

Medicul rezident îşi puse masca şi schimbă mănuşile în timp ce vorbea.

— Chemaţi-l pe domnul doctor Quinn.

O asistentă ieşi în grabă, în timp ce rezidentul se uită din nou pe formularele de internare. Ar putea fi şi vomă cu sânge şi scaune închise la culoare. Tensiunea arterială scăzută, febră mare şi hemoragie subcutanată. „Dar suntem în Chicago”, obiectă el în gând. Luă un ac.

— Toată lumea să rămână unde este, să nu vină nimeni aproape de mâinile mele, spuse el, introducând acul de seringă în venă şi extrăgând patru eprubete de 5 cm^3.

— Ce are? întrebă doctorul Joe Quinn.

Rezidentul spuse simptomele ca pe o poezie, apoi puse şi întrebarea care-l măcina în timp ce muta eprubetele cu sânge pe masă.

— Ce crezi, Joe?

— Dacă nu am fi unde suntem…

— Da. Febră hemoragică, dacă aşa ceva este posibil.

— A întrebat-o cineva pe unde a fost? vru să ştie Quinn.

— Nu, domnule doctor, răspunse funcţionara de la internări.

— Comprese reci, spuse asistenta-şefă, întinzându-i un teanc.

Acestea se puneau la subsuoară, sub gât şi în alte locuri pentru a atenua temperatura ridicată a corpului, poate letală.

— Dilantin? spuse Quinn cu uimire.

— Încă nu are convulsii. La naiba!

Medicul rezident scoase foarfecele chirurgical şi tăie bretelele sutienului. Se mai formau şi alte pete pe spate.

— Doamna noastră este foarte bolnavă. Asistent, cheamă-l pe doctorul Klein de la Infecţioase. Acum probabil că este acasă. Spune-i că avem nevoie de el urgent. Trebuie să îi reducem temperatura, să o trezim şi să aflăm pe unde a fost.

47
CAZUL INDEX

Mark Klein era profesor universitar la Medicină şi, prin urmare, un om învăţat cu programul de lucru obişnuit. Faptul că a fost sunat la 9.00 seara nu era un lucru normal, dar, fiind medic, odată sunat, a venit. O seară de luni, în care îi luă douăzeci de minute cu maşina personală să ajungă de acasă până la locul lui de parcare rezervat. Trecu pe lângă personalul de pază şi îşi puse halatul, apoi intră în camera de urgenţă din spate şi întrebă unde era doctorul Quinn.

— La camera 2, domnule doctor.

Ajunse acolo în douăzeci de secunde şi îngheţă când văzu avertismentul de pe uşă. „E-n regulă”, îşi spuse, punându-şi mânuşile şi masca şi intră.

— Bună, Joe.

— Nu vreau să mă ocup de cazul ăsta fără ajutorul dumneavoastră, domnule profesor, spuse încetişor Quinn, înmânându-i fişa medicală.

Klein o parcurse în grabă, apoi înlemni şi citi iar de la început, comparând mereu datele cu starea pacientei. Sex feminin, rasa caucaziană, da, vârsta, patruzeci şi unu, cam aşa trebuie să fie, divorţată, asta-i treaba ei, locuieşte la vreo doi kilometri, bun, temperatura în momentul internării – 40.2, a dracului de mare, presiunea arterială – asta era mult prea mică. Pete subcutanate de sânge?

— Dă-mi voie să mă uit şi eu, spuse Klein.

Pacienta îşi mai revenea. Îşi putea mişca uşor capul şi scotea nişte sunete.

— Ce temperatură are acum?

— 39 de grade şi e în scădere, răspunse rezidentul.

Pacienta era acum dezbrăcată, iar semnele nu s-ar fi putut vedea mai bine pe tenul ei, altminteri foarte deschis la culoare. Klein se uită către ceilalţi doctori.

— Pe unde a fost?

— Nu ştim, mărturisi Quinn. Ne-am uitat prin poşeta ei. Se pare că este directoare la Sears, cu biroul în blocul-turn.

— Tu ai examinat-o?

— Da, domnule doctor, răspunseră simultan Quinn şi mai tânărul rezident.

— Semne de muşcături de animal? întrebă Klein.

— Nu există. Nu sunt urme de ace, absolut nimic deosebit. Este curată.

— Aş spune că este o posibilă febră hemoragică, cu transmitere necunoscută deocamdată. Să fie dusă în camera de sus, total izolată, cu toate măsurile de precauţie. Vreau să fie lună camera ei şi tot ce atinge.

— Ştiam că virusurile astea nu se transmit decât...

— Nimeni nu poate şti, domnule doctor, iar lucrurile pentru care nu văd nici o explicaţie mă sperie. Am fost în Africa. Am văzut ce înseamnă Lassa şi febra Q. Nu am întâlnit Ebola. Dar ceea ce are ea seamănă foarte mult cu o boală de-asta, spuse Klein, pronunţând, pentru prima oară, acele nume înfiorătoare.

— Dar cum...

— Dacă nu ştii, nu ştii, îi spuse profesorul Klein rezidentului, în cazul bolilor infecţioase, dacă nu ştii modalitatea de transmitere, atunci presupui că e cea mai gravă dintre posibilităţi. Iar cea mai gravă este aerosolul şi aşa va fi tratată pacienta. Hai să o mutăm într-unul din saloanele mele. Vreau ca toţi cei care au venit în contact cu ea să se dezinfecteze cât mai bine. Ca de SIDA sau hepatită. Măsuri de protecţie maxime, insistă el din nou. Unde este sângele pentru analize pe care i l-aţi luat?

— Chiar aici, se conformă doctorul, indicându-i un vas de plastic roşu.

— Ce urmează? întrebă Quinn.

— Vom trimite o mostră la Atlanta, dar cred că o să îl analizez chiar eu.

Klein avea un laborator desăvârşit, unde lucra în fiecare zi, în general, în probleme privind SIDA, cercetarea care-l pasiona.

— Pot să vă însoţesc? întrebă Quinn. Oricum ies din tură peste câteva minute.

Lunea era o zi fără prea mari solicitări la saloanele de urgenţă. În weekend-uri era perioada lor mai agitată.

— Bineînţeles.

— Ştiam eu că Holtzman n-o să-mi rămână dator, spuse Arnie. Tocmai închina un pahar în cinstea momentului, când elicopterul 747 începu să coboare spre Sacramento.

— Poftim? făcu preşedintele.

— Bob e, cu toate astea, un nemernic, dar un nemernic cinstit. Asta mai înseamnă şi că te va sacrifica cu toată onestitatea dacă va fi de părere că o meriţi. Să nu uiţi cumva asta, îl sfătui şeful de personal.

— Donner şi Plumber au minţit, spuse Jack cu voce tare. La naiba!

— Toată lumea mai minte, Jack. Chiar şi tu. Asta ţine de împrejurări. Unele minciuni sunt făcute să apere adevărul. Altele să-l ascundă. Altele să îl contrazică. Iar altele se ivesc pur şi simplu pentru că nimănui nu-i pasă.

— Iar aici cum au stat lucrurile?

— Din toate câte puţin, domnule preşedinte. Ed Kealty a vrut ca ei să te hărţuiască fiindcă nu o făcea el şi i-a fraierit. Dar ţi l-am pedepsit eu pe ticălosul ăla. N-am nici o îndoială că mâine va fi un articol pe prima pagină în *Post* despre cum Kealty i-a instigat pe doi dintre reporterii cu multă experienţă, iar presa se va repezi la el ca o ceată de lupi.

Reporterii care se aflau în avion, în spate, deja fremătau. Arnie avusese grijă ca acea înregistrare de la N.B.C. să poată fi văzută pe sistemul video al cabinei.

— Pentru că e numai vina lui că ei au ieşit prost...

— Te-ai prins, şefule, confirmă van Damm, dând pe gât şi ultimele picături din pahar.

Nu ar fi putut să adauge că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, poate, dacă nu era atacul împotriva micuţei Katie Ryan. Chiar şi reporterii simţeau compasiune faţă de el în aceste momente, ceea ce e posibil să fi fost cauza schimbării de atitudine a lui Plumber faţă de întreaga poveste. Dar el era cel care a lăsat cu mare atenţie să scape o informaţie, din când în când, ici şi colo către Bob Holtzman. Se hotărî ca atunci când vor ajunge la sol să trimită un agent de la Servicii să-i găsească o ţigară bună. Avea chef de o ţigară în aceste momente.

Ceasul biologic al lui Adler era dat peste cap cu totul acum. Îşi dăduse seama că reprizele scurte de somn, erau de ajutor şi îl mai ajuta şi faptul că mesajul pe care îl aducea era simplu şi favorabil. Maşina se opri. Un oficial de rang inferior îi deschise uşa şi se plecă reverenţios. Adler îşi înăbuşi un căscat, atunci când păşi în clădirea ministerială.

— Ne bucurăm foarte mult să vă revedem, îi spuse ministrul de Externe al Republicii Populare Chineze, prin intermediul translatorului lui. Zhang Han Sang era din nou prezent şi îi spuse propriul mesaj de întâmpinare.

— Amabilitatea dumneavoastră de a permite zboruri directe îmi înlesneşte, cu siguranţă, sarcina. Vă mulţumesc, răspunse ministrul de Externe, aşezându-se.

— Cu plăcere.

— Ce noutăţi ne aduceţi de la verii noştri încăpăţânaţi?

— Sunt cu totul de acord să reducă activitatea militară dacă şi dumneavoastră o faceţi, urmărind reducerea tensiunilor.

— Iar în privinţa acuzaţiilor lor insultătoare?

— Domnule ministru, această problemă nici nu a fost adusă în discuţie. Sunt de părere că sunt la fel de interesaţi să se reîntoarcă la condiţiile de pace atât cât sunteţi şi dumneavoastră.

— Ce amabil din partea lor, comentă Zhang. Iniţiază ostilităţile, doboară două dintre avioanele noastre, îşi strică şi unul dintre propriile avioane, omoară mai bine de o sută de oameni, cu premeditare sau din incompetenţă, iar apoi spun că ni se vor alătura în diminuarea actelor de provocare. Sper că guvernul dumneavoastră va aprecia răbdarea de care dăm dovadă în situaţia de faţă.

— Domnule ministru, pacea este în interesul tuturor, nu este aşa? America apreciază acţiunile întreprinse de ambele părţi în acest demers neoficial. Cu adevărat, Republica Populară şi-a arătat bunăvoinţa în mai multe rânduri, iar guvernul din Taiwan este dispus să facă acelaşi lucru. Ce am putea cere mai mult?

— Prea puţin, răspunse ministrul de Externe. Numai despăgubiri pentru moartea a patru dintre aviatorii noştri. Fiecare dintre ei a lăsat în urmă o familie.

— Ei au tras primii, ţinu să sublinieze Zhang.

— Se poate, dar problema avionului de pasageri rămâne încă neelucidată.

— Nu încape nici o îndoială că noi nu am avut nici un amestec.

Cuvintele îi aparţineau ministrului de Externe.

Erau numai câteva lucruri mai plicticoase decât negocierile dintre state, dar exista un motiv pentru asta. Mişcările fulgerătoare sau pe nepregătite puteau forţa o ţară să ia decizii pripite. Presiunile neaşteptate provocau mânie, iar aceasta nu avea ce căuta în discuţiile şi deciziile la nivel înalt. De aceea, discuţiile importante erau aproape întotdeauna lipsite de hotărâri finale, ci erau, mai degrabă, un proces care permitea fiecăreia dintre părţile implicate să îşi reevalueze poziţia şi pe aceea a adversarului foarte atent, iar astfel să ajungă la o decizie oficială cu care ambele state să fie relativ mulţumite. În aceste condiţii, solicitarea unor compensaţii era o încălcare a regulilor. Mai aproape de protocolul obişnuit ar fi fost dacă acest lucru ar fi fost spus la prima întâlnire, iar Adler l-ar fi transmis la Taipei şi, probabil, l-ar fi prezentat ca fiind o sugestie proprie după ce guvernul Taiwanului ar fi consimţit să coopereze la reducerea tensiunilor. Dar ei deja consimţiseră, iar acum Republica Populară voia ca el să ducă înapoi mesajul cererii de compensaţii în locul unei formule de detensionare în zonă. Era o insultă la adresa guvernului taiwanez, dar şi o insultă măsurată la adresa guvernului american pentru faptul că fusese folosit ca să fie creată o diversiune faţă de o altă ţară.

Toate astea erau cu atât mai îndreptăţite să fie considerate aşa, cu cât Adler şi Taiwanul ştiau cine doborâse avionul de pasageri şi cine arătase, prin urmare, dispreţ pentru vieţile omeneşti pentru care acum Republica Populară cerea despăgubiri! Iar Adler se întreba din nou acum cât din ceea ce ştia el despre incident le era cunoscut şi

celor din China Comunistă. Dacă ei ştiau mult, atunci era clar că ăsta era un joc ale cărui reguli trebuia mai întâi să le descifreze.

— Cred că ar fi mai util dacă ambele părţi şi-ar acoperi pierderile şi necesităţile individuale, sugeră ministrul Adler.

— Regret, dar noi nu putem accepta aşa ceva. Este o problemă de principiu, dacă mă înţelegeţi. Cel care greşeşte trebuie să plătească.

— Şi dacă – eu nu dispun de dovezi în acest sens – dar dacă se va dovedi că forţele Republicii Populare au lovit fără premeditare avionul de pasageri? În cazul acesta cererea dumneavoastră de despăgubiri ar putea părea nedreaptă.

— Acest lucru nu este posibil. I-am chestionat pe piloţii noştri care au supravieţuit, iar mărturiile lor sunt clare.

Era Zhang iarăşi.

— Ce anume cereţi, mai exact? întrebă Adler.

— Două sute de mii de dolari pentru fiecare dintre cei patru aviatori pe care i-am pierdut. Banii vor ajunge la familiile lor, desigur, promise Zhang.

— Pot să transmit această rugăminte…

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu este o rugăminte. Este o cerere, îi spuse lui Adler ministrul de Externe.

— Înţeleg. Pot să le transmit care este poziţia dumneavoastră în această problemă, dar sunt nevoit să vă solicit să nu faceţi din ea o condiţie a reducerii tensiunii.

— *Aceasta* este poziţia noastră.

Privirea ministrului de Externe era foarte senină.

…Şi binecuvântată fie America, spuse Ryan în încheiere.

Mulţimea se ridică în picioare, aclamându-l. Formaţia începu să cânte – trebuia să fie o formaţie peste tot pe unde mergea, presupuse Jack – iar el îşi croi drum de pe estradă în spatele unui zid de agenţi de la Serviciile Secrete, destul de neliniştiţi. Ei bine, îşi spuse preşedintele, nici de data asta nici un foc de armă din spatele reflectoarelor care-l orbeau. Îşi mai înăbuşi un căscat. Era pe teren de mai bine de douăsprezece ore. Patru discursuri nu păruseră a fi un efort fizic aşa de mare, dar Ryan învăţa cât de istovitor putea fi discursul public. Aveai emoţii de fiecare dată înainte de a urca pe scenă şi, cu toate că le depăşeai după câteva minute, stresul acumulat se simţea. Masa de seară nu-i fu de mare ajutor. Mâncarea fusese uşoară, aleasă cu mare atenţie, încât să nu ofenseze pe nimeni dintre cei care meritau vreo atenţie deosebită. Dar tot îi provocase arsuri la stomac.

— Bravo, îi spuse Arnie când grupul prezidenţial se adună să iasă pe uşa din spate. Pentru un tip care ieri era gata să dea bir cu fugiţii, te-ai descurcat al naibii de bine.

— Domnule preşedinte! strigă un reporter.

— Vorbeşte cu el, îi şopti Arnie.

— Da? făcu Jack întrebător, dar spre nemulţumirea gărzilor de corp.

— Aţi aflat de declaraţia făcută de John Plumber în această seară la N.B.C.?

Reporterul era de la A.B.C., era puţin probabil să rateze şansa de a lovi în postul concurent.

— Da, am auzit despre ea, răspunse preşedintele prudent.

— Aveţi vreun comentariu de făcut?

— Fără îndoială că nu mă bucur să aflu aşa ceva, dar, în ceea ce-l priveşte pe domnul Plumber, este cel mai onorabil act de curaj pe care l-am văzut de ceva vreme încoace. Nu am nimic să îi reproşez.

— Ştiţi cine a fost cel care…

— Vă rog, lăsaţi-l pe domnul Plumber să se ocupe de asta. Este subiectul lui şi el ştie mai bine cum să-l prezinte. Iar acum, cu permisiunea dumneavoastră, eu trebuie să prind avionul.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, mai spuse reporterul în urma lui.

— Perfect! spuse Arnie, zâmbind. A fost o zi lungă, dar foarte reuşită.

Ryan oftă lung.

— Aşa zici tu…

— Dumnezeule, şopti profesorul Klein.

Şi iată-l acolo, pe ecran. *Toiagul Ciobanului*, ca în descrierea din cărţi. Cum naiba ajunsese la Chicago?

— Este Ebola, spuse doctorul Quinn, adăugând: Asta nu e posibil!

— Cât de amănunţită a fost examinarea fizică? întrebă specialistul.

— S-ar fi putut face şi mai bine, dar, în esenţă, nu erau urme de muşcături şi nici de ace. Mark, suntem în Chicago. Ieri aveam gheaţă pe parbriz.

Profesorul Klein îşi strânse pumnii şi se sprijini cu nasul de degetele înmănuşate. Apoi, îşi schimbă poziţia, când îşi dădu seama că încă mai avea masca chirurgicală.

— Avea chei în poşetă?

— Da.

— Primul lucru pe care-l avem de făcut: avem poliţişti pe lângă Spitalul de Urgenţă. Du-te la unul, spune-i că avem nevoie să ne însoţească un poliţist când mergem în apartamentul ei să aruncăm o privire! Spune-i că viaţa acestei femei este în pericol! Poate că are un animal de casă, o plantă tropicală sau mai ştiu eu ce. Avem numele doctorului ei de familie. Trezeşte-l şi cheamă-l aici! Trebuie să aflăm ce ştie despre ea.

— Iar tratamentul?

— Îi reducem temperatura, hidratare, medicamente împotriva durerii, dar nu avem ceva care chiar să dea rezultate. La Paris, Rousseau a încercat cu Interferon şi încă nişte chestii, dar, până acum, fără rezultate.

Se încruntă privind din nou către ecran.

— Cum a luat virusul? Cum naiba a ajuns în contact cu nenorocitul ăsta mic?!

— Centrul pentru Analiza Epidemiilor?

— Cheamă poliţistul. O să-i trimit eu un fax lui Gus Lorenz.

Klein se uită la ceas. „Fir-ar să fie!”

Zumzăitul lui *Predator* se reîntoarse în Arabia Saudită, fără să fi fost descoperit. Se credea că, dacă se rotesc deasupra unei poziţii fixe, cum era cazarma unei divizii, era puţin cam periculos, oricum, iar acum munca de supraveghere era în sarcina sateliţilor, de unde imaginile se transmiteau la Oficiul Naţional pentru Urmărire.

— Ia uită-te! îi spuse unul dintre cei din tura de noapte tipului de la staţia următoare.

— Ce sunt astea?

Tancurile de la divizia „Nemuritorii” a noii republici islamice erau grupate într-un fel de parcare, tăiată toată de linii paralele, echidistante, astfel încât să fie uşor de numărat; un tanc furat cu încărcătură cu tot era prea periculos să-l laşi nesupravegheat şi toţi soldaţii luau în serios supravegherea garajelor. Era şi mai convenabil pentru personalul de la întreţinere să fie toate la un loc. Acum se întorseseră toate şi oamenii se înghesuiau pe lângă tancuri şi alte vehicule de luptă, depunând munca de întreţinere care urma oricăror exerciţii importante.

În faţa fiecărui tanc din prima linie erau două linii închise la culoare, de câte un metru lăţime şi zece lungime. Tipul de la monitor lucrase în aviaţia militară şi era, mai degrabă, expert în aeronave decât în vehicule de luptă la sol.

Vecinului lui îi fu de ajuns o privire.

— Şenilele.

— Poftim?

— Ei schimbă şenilele. Ele se tocesc şi trebuie puse altele noi. Cele vechi merg la un atelier, se schimbă garniturile şi celelalte chestii, îi explică primul soldat. Nu-i mare lucru.

O examinare mai atentă le arătă şi cum se face. Şenilele noi erau întinse în faţa celor vechi. Erau scoase cele vechi şi puse în continuarea celor noi, iar tancul, cu motorul pornit, pur şi simplu mergea înainte, iar roata dinţată trăgea noua şenilă peste roţile pentru drum. Era nevoie de mai mulţi oameni pentru asta şi era o muncă asiduă, grea, dar putea fi dusă la bun sfârşit de un echipaj bine

instruit în aproximativ o oră, în condiţii ideale, cum erau cele de faţă, îi explică soldatul. Apoi, tancul înainta pe noile şenile.

— N-am ştiut până acum cum se face asta.

— E mai interesant decât să îl radă pe nenorocit la sol.

— Şi pentru ce şenile noi?

— Într-o ţară ca asta, toată numai deşert? Ca s-o traversezi, sunt vreo mie de kilometri, poate ceva mai puţin.

Era limpede, cele două canapele din cabina din faţă a lui Air Force 1 se desfăceau pentru dormit. După ce puse pe liber personalul, Ryan îşi agăţă hainele şi se întinse. Cearşafuri curate şi tot confortul, iar el era destul de obosit, ca să nu-i pese că era într-un avion. Până la Washington urma să facă patru ore şi jumătate, iar, apoi, mai putea să doarmă şi acasă în patul lui. Spre deosebire de pasagerii obişnuiţi, care aveau cearcăne şi erau extenuaţi, el chiar putea să mai facă şi ceva treabă a doua zi.

În cabina cea mare, la pupa, reporterii făceau acelaşi lucru, hotărându-se să lase pe a doua zi problema mărturisirii uluitoare a lui Plumber. Nu prea aveau de ales; un subiect de asemenea proporţii îi revenea cel puţin redactorului-şef adjunct. Mulţi dintre jurnaliştii presei scrise visau la editorialele care vor apărea în ziare. Reporterii TV încercau să nu dea înapoi la gândul impactului pe care-l putea avea toată povestea asupra credibilităţii lor.

La mijloc se aflau membrii personalului prezidenţial. Erau numai zâmbet, sau aşa păreau.

— Ei bine, în sfârşit am văzut care-i e firea, îi spuse Arnie lui Callie Weston. Tot respectul!

— Şi nu mă îndoiesc că şi el a aflat-o pe a ta.

— Iar eu am ieşit învingător.

Arnie mai sorbi din pahar.

— Ştii, aşa cum merg lucrurile, cred că avem un preşedinte destul de bun.

— Nu-i place ce face.

Weston o ţinea pe a ei.

Lui Arnie van Damm nici că-i păsa:

— Nemaipomenite discursuri, Callie!

— E ceva deosebit modul în care le rosteşte, gândi ea cu voce tare. De fiecare dată începe încordat, împiedicat, iar după aceea se trezeşte profesorul din el şi chiar îşi intră în rol. Şi nici măcar nu e conştient de asta.

— Onestitatea. Chiar iese la iveală, nu-i aşa?

Arnie făcu o pauză.

— Va avea loc o ceremonie religioasă pentru agenţii care au murit.

— Deja mă gândesc la asta, îl asigură Weston. Ce vei face în

legătură cu Kealty?

— La asta mă gândesc eu. O să-l băgăm la fund pe nenorocit odată pentru totdeauna.

Badrayn era din nou în faţa computerului său, uitându-se pe anumite site-uri. Nimic deocamdată. Încă o zi şi va începe să se îngrijoreze, deşi nu era neapărat problema lui dacă nu se întâmpla nimic, nu? Tot ce fusese în sarcina lui mersese strună.

Pacienta zero deschise ochii, ceea ce stârni atenţia tuturor. Temperatura îi scăzuse până la 38,7 grade şi asta numai datorită compreselor reci care îi înconjurau trupul, ca unui peşte de la magazin depozitat în gheaţă. Durerea şi oboseala, împreună, erau vizibile pe chipul ei. Aşa, arăta ca un bolnav de SIDA, o boală bine cunoscută doctorului.

— Bună ziua, sunt doctorul Klein, îi spuse profesorul ascuns după mască. Ne-aţi cam îngrijorat pentru câteva minute, dar acum lucrurile sunt sub control.

— Mă doare, spuse ea.

— Ştiu şi vă vom ajuta să scăpaţi de durere, dar trebuie să îmi răspundeţi la câteva întrebări. Puteţi să îmi daţi nişte informaţii? întrebă Klein.

— Bine.

— Aţi călătorit în ultima vreme?

— Cum adică?

Fiecare cuvânt îi consuma rezervele de energie.

— Aţi fost în alte ţări?

— Nu. Am fost cu avionul până în Kansas City… acum zece zile, atât. Pentru o zi, mai adaugă ea.

— Bun.

Dar nu era bine deloc.

— Aţi intrat în contact cu cineva care a călătorit în alte ţări?

— Nu.

Încerca să clatine din cap. Nu reuşi nici un centimetru poate.

— Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vă pun această întrebare. Aţi avut relaţii sexuale în ultima perioadă?

Întrebarea o zgudui.

— SIDA? bolborosi ea, gândindu-se că asta ar fi fost cea mai gravă boală pe care-o putea avea.

Klein clătină din cap energic.

— Nu, cu siguranţă că nu. Vă rog să nu vă faceţi griji în legătură cu asta…

— Sunt divorţată, spuse pacienta. De câteva luni. Fără… vreun alt bărbat în viaţa mea.

— Păi, aşa drăguţă cum sunteţi, asta sigur se va schimba curând, spuse Klein, încercând să o facă să zâmbească. Cu ce vă ocupaţi la Sears?

— Cu echipamente de uz casnic. Achiziţii. Tocmai am avut... o expoziţie mare... McCormick Center... multă hârţogăraie, comenzi şi altele.

Informaţiile nu duceau nicăieri. Klein mai încercă alte câteva întrebări. Nu reieşi nimic relevant. Se întoarse şi arătă spre asistentă.

— Bine, o să ne ocupăm de durere acum, îi spuse profesorul. Făcu un pas într-o parte ca să nu o încurce pe asistentă, când aceasta începu să-i facă morfină din al patrulea tub.

— În câteva secunde îşi va face efectul, bine? Mă întorc imediat. Quinn aştepta pe hol lângă un ofiţer de poliţie cu o bandă pe şapcă.

— Dom'le doctor, ce se întâmplă? întrebă poliţistul.

— Pacienta este într-o stare foarte gravă; e vorba, probabil, despre o boală contagioasă. Am nevoie să arunc o privire prin apartamentul ei.

— Asta nu prea-i legal, ştiţi, nu? Ar trebui să mergeţi la un judecător să...

— Domnule ofiţer, nu avem timp de aşa ceva. Avem cheile de la apartamentul ei. Puteam să intrăm pur şi simplu, dar am vrut să fiţi şi dumneavoastră acolo, să puteţi confirma că nu am făcut nimic rău.

Plus că, dacă era cumva o alarmă împotriva hoţilor, nu făcea să fie arestaţi.

— Nu avem timp de pierdut. Femeia este foarte bolnavă, mai spuse doctorul.

— Bine, eu am maşina parcată afară.

Poliţistul le arătă unde, iar doctorii îl urmară.

— Să trimit faxul către Atlanta? îl întrebă Quinn.

Klein clătină din cap.

— Să ne uităm mai întâi prin apartamentul ei.

Se hotărî să renunţe la haină. Era rece afară, iar temperatura i-ar fi făcut „viaţa" grea virusului, presupunând că ajunsese cumva pe haine. Raţiunea îi spunea că nu exista un pericol real să se întâmple asta. Nu se mai confruntase cu Ebola din punct de vedere clinic, dar ştia tot ce se putea şti despre boală. Era regretabil de normal ca oamenii să contracteze boli într-un mod inexplicabil. De cele mai multe ori, o investigaţie atentă scotea la iveală modul în care fusese contractată, dar nu întotdeauna. Chiar şi în cazul SIDA, erau câteva cazuri pentru care nu se găsise o explicaţie. Dar numai câteva şi nu începeai cu ele ca fiind cazul index. Profesorul Klein începu să tremure când ieşi afară. Temperatura era sub 10 de grade, iar vântul de nord bătea dinspre Lacul Michigan. Dar nu din pricina asta tremura el.

Price deschise uşa cabinei din faţă. Luminile erau stinse, cu excepţia câtorva slabe şi care se reflectau din altă parte. Preşedintele stătea cu faţa în sus şi sforăia suficient de tare cât să se audă, în ciuda zgomotului motoarelor. Ea fu nevoită să reziste tentaţiei de a intra în cameră în vârful picioarelor, să îl acopere cu o pătură, în loc să facă asta, zâmbi şi închise uşa.

— Poate există dreptate până la urmă, îi spuse ea agentului Raman.

— Te referi la chestia cu ştirile?

— Da.

— Nu fi aşa sigură, spuse celălalt agent.

Aruncară o privire împrejur. Toată lumea dormea, chiar şi şeful de Stat-Major. În cabina din faţă, echipajul avionului era la datorie, alături de personalul de la celălalt şi chiar fu un zbor obositor întoarcerea pe Coasta de Est, când Air Force 1 trecu de jumătatea statului Illinois. Cei doi agenţi se întoarseră la zona unde stăteau ei. Trei dintre cei de la supraveghere şi pază jucau cărţi în linişte. Ceilalţi citeau sau dormitau.

Un sergent de la aviaţie coborî pe scara circulară, ţinând în mână un dosar.

— Un mesaj urgent pentru şefu', le comunică.

— Este aşa de important? Ajungem la Andrews în aproximativ nouăzeci de minute.

— Tocmai l-am luat de la fax, sublinie sergentul.

— Bine.

Price luă mesajul şi se duse în spate. Acolo era Ben Goodley. Era în sarcina lui să îi transmită preşedintelui lucrurile importante privitoare la ce se mai întâmpla în lume sau, în cazul de faţă, să evalueze importanta mesajului. Price îl bătu pe umăr. Ofiţerul de la spionaj deschise doar un ochi.

— Da?

— Merită să-l trezim pe şefu' pentru asta?

Specialistul în spionaj se uită o clipă peste text şi clătină din cap.

— Poate să mai aştepte... Adler ştie ce face şi este o echipă la Externe care lucrează la asta.

Se întoarse la locul lui fără să mai spună altceva.

— Nu atingeţi nimic, îi spuse Klein poliţistului. Cel mai bine pentru dumneavoastră ar fi dacă aţi sta chiar la uşă, dar, dacă preferaţi să ne urmăriţi, nu atingeţi nimic. O clipă!

Medicul scoase din sacul menajer de plastic pe care-l adusese o mască chirurgicală sigilată.

— Puneţi-vă asta, de acord?

— Cum spuneţi dumneavoastră, dom'le doctor.

Klein îi dădu cheia de la apartament. Ofiţerul de poliţie deschise uşa. Se dovedi că exista şi un sistem de alarmă. Tabloul de comandă al alarmei era chiar după uşă, dar nu era activat. Cei doi medici îşi puseră şi ei măştile şi mânuşile de cauciuc. Mai întâi aprinseră toate luminile.

— Ce anume căutăm? întrebă Quinn.

Klein începuse deja să caute. Nu venise nici un câine sau o pisică să-i întâmpine. Nu văzu nici colivii; o parte din el spera că vor găsi o maimuţă drept animal de casă, dar ştia că nu prea aveau şanse. Ebola, oricum, nu prea cruţa maimuţele. Le omora cu aceeaşi plăcere cu care secera şi victimele umane. „Atunci plante”, se gândi el. N-ar fi ciudat dacă gazda pentru Ebola ar fi altceva decât un animal? Asta chiar ar fi fost o noutate absolută.

Erau plante prin apartament, dar nu exotice. Stăteau în mijlocul sufrageriei, fără să atingă nimic cu mâinile lor înmănuşate şi nici măcar cu pantalonii lor verzi, în timp ce se întorceau încet de jur împrejur, uitându-se atent.

— Nu văd nimic, raportă Quinn.

— Nici eu. În bucătărie.

Şi acolo mai erau nişte plante, care păreau nişte plante medicinale puse în vase mici. Klein nu recunoscu specia şi se hotărî să le ia cu ei să le examineze.

— Stai! Uite! spuse Quinn, deschizând un sertar, unde găsi pungi menajere. Plantele fură puse în pungi din acelea, pe care medicul mai tânăr le sigilă cu atenţie.

Klein deschise frigiderul. Nimic deosebit aici. La fel şi în congelator. Se gândi că poate un produs din fructe exotice, dar nu… Pacienta nu mâncase decât obişnuitele meniuri americane.

Dormitorul era ca oricare altul. Aici nu erau plante, observară ei.

— Vreun articol de îmbrăcăminte? Piele? întrebă Quinn. Antraxul poate…

— Dar nu şi Ebola. E prea fragil. Ştim cu ce tip de virus avem de-a face. Nu ar putea supravieţui într-un asemenea mediu. Pur şi simplu, nu se poate, insistă profesorul.

Nu ştiau prea multe despre ticălosul de virus, dar unul dintre lucrurile pe care le făcuseră la Centrul pentru analiza Epidemiilor fusese să stabilească parametrii de mediu, cât ar fi putut supravieţui virusul într-o serie de condiţii. În această perioadă a anului, Chicago ar fi fost un mediu primitor ca un fumat în explozie. Poate în Orlando, undeva mai la sud. Dar Chicago?!

— N-am aflat nimic, conchise el nemulţumit.

— Plantele poate?

— Ştii cât de greu este să treci o plantă prin vamă?

— N-am încercat niciodată.

— Eu da, când am vrut să aduc nişte orhidee din Venezuela, odată…

Se mai uită o dată în jur.

— Nu-i nimic aici, Joe.

— Prognoza pentru ea este la fel de rea ca…

— Da.

Nişte mănuşi de plastic se frecară de pantaloni. În interiorul mănuşilor de cauciuc mâinile îi transpirau.

— Dacă nu vom putea identifica de unde a apărut… dacă nu găsim o explicaţie…

Se uită la colegul lui mai tânăr şi mai înalt.

— Trebuie să mă întorc. Vreau să mă mai uit o dată la acea structură virală.

— Bună! spuse Gus Lorenz.

Se uită la ceas. „Ce naiba-i asta?”

— Gus? făcu vocea.

— Da, cine e la telefon?

— Mark Klein din Chicago.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gus, mijind ochii.

Auzind răspunsul, făcu deodată ochii mari.

— Cred… nu, Gus, de fapt, sunt sigur că avem un caz de Ebola la spital.

— Cum poţi fi sigur?

— Am virusul. Chiar eu l-am microradiografiat. Este *Toiagul Ciobanului* – şi nu-i nici o greşeală la mijloc, Gus. Aş vrea eu să fie…

— Cum a fost pacientul infectat?

— E o pacientă şi nu a fost în vreun loc mai deosebit.

Klein îi prezentă succint ce ştia, în mai puţin de un minut.

— Nu avem nici o explicaţie posibilă deocamdată.

Lorenz ar fi putut obiecta că aşa ceva era imposibil, dar comunitatea medicilor este una calculată la nivelurile mai înalte; ştia că Mark Klein este profesor universitar la una dintre cele mai bune facultăţi de Medicină din lume.

— Un singur caz?

— Toate încep cu un sigur caz, Gus, îi reaminti Klein prietenului său.

Undeva la câteva mii de kilometri distanţă, Lorenz îşi legăna un picior de pe pat pe podea.

— Bine. Am nevoie de o mostră.

— Trimit un curier spre O’Hare chiar acum. O să prindă primul avion. Pot să-ţi trimit prin e-mail microradiografiile imediat.

— Lasă-mi vreo patruzeci de minute.

— Gus?

— Da?

— E vreun tratament de care nu ştiu eu? Am aici o pacientă foarte bolnavă, spuse Klein, sperând că măcar o dată era şi el la curent cu ultimele descoperiri din domeniul lui.

— Din păcate, nu, Mark. Nu ştiu să fie ceva nou.

— La naiba! Bine, o să facem tot ce ne stă în putere. Să mă suni când ajungi! Sunt la birou.

Lorenz se duse la baie şi dădu drumul la apă, îşi aruncă doi pumni de apă rece pe faţă, să se asigure că nu visează. „Nu, îşi spuse. E un coşmar.”

Această recunoaştere a calităţilor preşedintelui fu respectată chiar şi de presă. Ryan coborî primul, îl salută pe sergentul U.S. A.F. de jos şi parcurse distanţa de cincizeci de metri până la elicopter. Ajuns înăuntru, îşi slăbi imediat cureaua şi se culcă din nou.

Cincizeci de minute mai târziu fu iarăşi ridicat de pe scaun şi coborî încă o scara, salutând de astă dată un militar de la Marină, apoi se îndreptă către Casa Albă. După zece minute, adormi într-un loc care nu mai era în mişcare.

— Cum a fost călătoria? îl întrebă Cathy, deschizând doar un ochi.

— Lungă, raportă soţul şi adormi la loc.

Primul avion de la Chicago spre Atlanta decolă la 6.15 dimineaţa ora centrală. Înainte de asta, Lorenz se afla în biroul său, la computer, conectându-se la Internet şi dând telefon în acelaşi timp.

— Acum îmi copiez imaginea.

Sub privirile medicului mai în vârstă, microradiografia se colora de sus în jos, linie cu linie, mai repede decât ar fi făcut-o un fax şi cu o rezoluţie mult mai bună.

— Spune-mi că m-am înşelat, Gus, spuse Klein fără să aibă speranţa asta.

— Cred că nu puteai să te înşeli, Mark.

Făcu o pauză când imaginea fu completă.

— E prietenul nostru.

— Pe unde a mai fost înregistrat în ultima vreme?

— Păi, am avut două cazuri în Zair şi încă două ne-au fost raportate din Sudan. Atât, din câte ştiu. Pacienta ta a fost cumva…

— Nu. Nu am reuşit să identific nici un factor de risc până acum. Ţinând cont de perioada de incubaţie, e aproape sigur că a contractat-o chiar aici, în Chicago. Şi asta nu este posibil, nu?

— Contacte sexuale? întrebă Lorenz.

Aproape că auzi clătinatul ferm al capului la celălalt capăt al firului.

— Am întrebat-o. Spune că nu. S-au mai raportat cazuri asemănătoare în altă parte?

— Nu, nicăieri. Mark, eşti sigur de ce mi-ai spus?

Oricât de insultătoare putea părea întrebarea, trebuia pusă.

— Aş vrea eu să fie altfel. Microradiografia pe care ţi-am trimis-o este a treia, am vrut să fie bine izolat. Sângele ei este infestat tot, Gus. O clipă.

Auzi o conversaţie în şoaptă.

— Iar şi-a revenit. Spune că a avut o extracţie dentară acum o săptămână şi ceva. Avem numele dentistului. O să ne ocupăm de pista asta. Asta e tot, deocamdată.

— Bine, lasă-mă să mă ocup de mostra pe care mi-ai trimis-o. E un singur caz. Să nu ne pierdem cu firea.

Raman ajunse acasă cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Cu atât mai bine, pentru că străzile erau aproape goale la ora aceea. Nu prea i-ar fi reuşit condusul preventiv. Ajuns acasă, intră în rutina de zi cu zi. Pe robotul său un apel, care trebuia să pară o greşeală: vocea domnului Alahad.

Durerea era atât de cumplită, că îl trezi din somn obosit. Ocolitul patului până la toaletă, vreo şase metri şi tot îi păru un efort ca pentru un maraton, dar reuşi să se târască până acolo. Crampele erau îngrozitoare, ceea ce-l nedumerea, fiindcă nu mâncase atât de mult în ultimele zile, în ciuda insistenţelor nevestei sale cu supa de pui şi pâinea prăjită, dar, oricât de grăbit era, reuşi să lase pantalonii în vine şi să se aşeze tocmai la timp. Chiar în aceeaşi secundă anusul său păru că explodează, iar fostul jucător de golf profesionist se îndoi, vomitând pe faianţă. Imediat se simţi foarte stânjenit că a făcut un lucru aşa de nedemn de un bărbat. Văzu ce se afla la picioarele lui.

— Iubito! strigă el slab. Ajută-mă…

48
HEMORAGIA

Şase ore de somn, poate puţin mai mult, erau mai bine decât nimic. În dimineaţa aceasta, Cathy se trezi prima şi capul primei familii a Americii veni la masă neras, atras de aroma cafelei.

— Când te simţi rău ar trebui să ai măcar o mahmureală pe care să dai vina, spuse preşedintele.

Ziarele lui de dimineaţă erau la locul obişnuit. Pe prima pagină de la *Washington Post* era lipit un bileţel chiar la un articol semnat de Bob Holtzman şi John Plumber. Ei, iată şi ceva cu care să-ţi începi ziua, îşi spuse Jack.

— Asta chiar că e o josnicie, spuse Sally Ryan.

Urmărise deja banda video cu acea controversă.

— Ce ticăloşi! ar fi vrut să spună „destrăbălaţi”, un cuvânt în vogă în rândul domnişoarelor de la St. Mary’s School, dar tatăl ei încă nu era pregătit să afle că Sally a lui vorbea ca un adult.

— Hm, îi răspunse tatăl ei.

Reportajul oferea mai multe amănunte decât ar fi fost posibil în două minute de emisie. Şi îl menţiona pe Ed Kealty, care avea, după toate aparenţele – nu era ceva surprinzător, ci doar ilegal – un informator în interiorul C.I.A.-ului care îi dăduse datele şi care, se mai spunea în reportaj, nu fuseseră complet adevărate, ba chiar mai rău, constituiseră un atac politic premeditat împotriva preşedintelui american, asmuţind presa asupra lui ca pe un câine.

Jack pufni dispreţuitor. De parcă asta era ceva nou. Cei de la *Post* puneau accent pe violarea grosolană a principiilor jurnalismului. Retractarea lui Plumber cu privire la faptele lui era foarte sinceră, mai spuneau ei. Articolul spunea că directorii de la departamentul de ştiri al postului N.B.C. se abţinuseră de la orice comentariu, pe perioada propriei anchete. Se mai spunea că *Washington Post* avea în posesie casetele, care nu suferiseră nici o defecţiune tehnică.

Cei de la *Washington Times*, observă el, erau la fel de furioşi, dar din motive uşor diferite. Se anunţa o luptă extrem de dură, cu victime de ambele părţi, între instituţiile de presă din Washington, în legătură cu povestea asta, ceva ce, semnala editorialul din *Times*, îi va distra, fără îndoială, pe politicieni.

„Ei bine, îşi spuse Ryan, asta ar trebui să-i facă să mă slăbească pentru o vreme.”

După aceea deschise dosarul cu coperte maro şi cu marginile lipite ca pentru informaţii secrete. Documentul acesta, văzu el, era destul

de vechi.

— Ticăloşii! şopti POTUS.

— Şi-au făcut-o cu mâna lor de data asta, spuse Cathy, citindu-şi şi ea ziarul.

— Nu, răspunse SPADASIN. Chinezii.

Încă nu era o epidemie, pentru că nimeni nu ştia de ea. Medicii reacţionau deja surprinşi la telefoane. Tulburător, dacă nu chiar înnebunitor, telefoanele către urgenţe îi treziseră pe mai bine de douăzeci dintre ei în toată ţara. Voma cu sânge şi diareea erau raportate în fiecare dintre cazuri, dar, la fiecare caz în parte, existau şi diferite probleme de sănătate care ar fi putut fi o explicaţie. Nişele provocate de ulcer, de exemplu… Iar multe dintre telefoane veneau din partea unor oameni de afaceri care erau la fel de obişnuiţi cu stresul cum erau şi cu cravata sau cămaşa albă. Multora li se spuse să meargă la camera de gardă a celui mai apropiat spital şi aproape în toate cazurile medicul se pregătea să-l întâlnească acolo pe pacient sau avea un coleg de încredere care să o facă. Unora li se spusese să vină la cabinet la prima oră, de obicei între 8.00 şi 9.00 dimineaţa, să fie primii pacienţi din ziua respectiva, să nu deranjeze programările existente.

Gus Lorenz nu prea era în dispoziţia de a sta singur în birou şi mai chemă câţiva dintre colegii mai în vârstă să urmărească imaginile de pe computerul lui. Aceştia observară că îşi aprinsese pipa când intrară. Unii dintre ei ar fi obiectat în mod normal – era împotriva regulamentului federal – dar se opriră, cu ochii la imaginea de pe monitor.

— De unde ai asta? întrebă epidemiologul.

— De la Chicago.

— Chicago din America?!

Pierre Alexandre ajunse la biroul său din Ross Building cu câteva minute înainte de ora 8.00. Rutina lui de dimineaţă începu cu verificarea mesajelor de pe fax. Faptul că lucra cu medici care aveau pacienţi cu SIDA făcea să primească des informaţii sub această formă. Îi permitea să monitorizeze un număr mare de pacienţi, atât pentru a le recomanda posibilităţi de tratare, cât şi pentru a-şi mări baza de date. În dimineaţa aceea nu era decât un mesaj şi aducea veşti relativ bune. Merck tocmai respinsese un medicament nou pe care F.D.A. îl urmărea prin tribunale în procese, iar un prieten al lui din statul Pennsylvania tocmai îi raporta nişte rezultate interesante. În acel moment, sună telefonul.

— Doctorul Alexandre, bună ziua.

— Vă sunăm de la Urgenţe, domnule doctor. Aţi putea veni aici? Am

un pacient, bărbat, caucazian, înjur de treizeci de ani. Are febră mare şi hemoragie internă. Nu ştiu ce este – adică, spuse rezidenta, ştiu cu ce seamănă, dar…

— Vin în cinci minute.

— Da, domnule doctor, confirmă ea.

Specialistul în medicină internă, virusologie şi biologie moleculară îşi puse halatul scrobit, îl încheie şi coborî la camera de gardă, care era într-o altă clădire din întinsul campus Hopkins. Chiar şi în armată se îmbrăca aşa. Arăta a doctor, după cum îşi spunea el. Stetoscopul era în buzunarul din dreapta. Numele era brodat pe cel din stânga. Când intră în marea cameră de gardă, ea avea o expresie calmă. Perioada mai aglomerată aici era noaptea. Şi iat-o, drăguţă şi isteaţă… îşi punea o mască chirurgicală, văzu el. Ce ar fi putut fi aşa de grav dimineaţa la prima oră într-o zi de primăvară, ca aceasta?

— Buna dimineaţa, doamnă doctor, spuse el cu cel mai fermecător accent creol. Care ar fi problema?

Ea îi dădu o fişă şi începu să vorbească, în timp ce el citea:

— L-a adus soţia. Febră mare, oarecare incapacitate de orientare, tensiunea arterială mică, probabil, are hemoragie internă, vomă şi scaune cu sânge. Are nişte pete pe faţă, mai raportă ea. Nu sunt foarte sigură ce e…

— Bine, să ne uităm.

Vorbea ca un medic de perspectivă, se gândi Alexandre cu plăcere. Ştia ce nu ştie şi cerea ajutor… Dar de ce nu apelase la unul dintre tipii de la medicină internă? se întrebă fostul colonel, uitându-se din nou la ea. Îşi puse masca şi mănuşile şi intră după panoul izolator.

— Bună dimineaţa, sunt doctorul Alexandre, îi spuse el pacientului.

Pacientul avea privirea inexpresivă, dar petele de pe faţa lui îi tăiară respiraţia lui Alexandre. Erau ca ale lui George Westphal, iar acel episod îi reveni în minte după mai mult de zece ani.

— Cum a ajuns aici?

— Medicul de familie i-a spus soţiei să îl aducă cu maşina. Are prioritate la Hopkins.

— Cu ce se ocupă? E fotoreporter? Diplomat? Ceva care presupune călătorii?

Rezidenta clătină din cap:

— Este vânzător de Winnebagos, maşini de agrement şi lucruri de genul ăsta; reprezentanţa comercială e pe Pulaski Highway.

Alexandre se uită împrejur. Erau un student la Medicină şi două asistente, în afară de rezidenta care se ocupa de caz. Toţi purtau mănuşi şi măşti. Bun. Fusese isteaţă şi la capitolul ăsta. Alex înţelegea şi de ce era aşa de speriată.

— Recoltare de sânge?

— Am făcut-o deja, domnule doctor. Acum le comparăm şi ne

ocupăm de mostrele pentru analiză în laboratorul dumneavoastră.

Profesorul încuviinţă:

— Bine. Internează-l chiar acum! Într-unul dintre saloanele mele. Îmi trebuie un suport pentru eprubete. Ai grijă la orice obiecte ascuţite.

O asistentă plecă după cele cerute.

— Domnule profesor, simptomele seamănă cu, vreau să spun, e imposibil, dar…

— E imposibil, încuviinţă el. Dar aşa arată. Sunt pete de sânge subcutanate ca în manuale. Aşa încât, pentru moment, vom aplica tratamentul pentru ce pare, de acord?

Asistenta se întoarse cu recipientele cerute. Alexandre mai luă nişte mostre de sânge.

— Din momentul în care l-aţi trimis sus, toată lumea scoate măştile şi celelalte şi se dezinfectează. Nu este aşa de mare pericol, cât timp ne luăm măsurile de precauţie necesare. Soţia lui mai este pe aici?

— Da, domnule doctor. Este în sala de aşteptare.

— Spuneţi-i cuiva să o trimită la mine în birou. Trebuie să îi pun câteva întrebări. Aveţi vreo nelămurire?

Nu aveau.

— Să trecem la treabă!

Doctorul Alexandre inspectă cu privirea recipientul de plastic pentru recoltarea sângelui şi îl puse în buzunarul din stânga al halatului, după ce se hotărî că era bine sigilat. Înfăţişarea calmă a doctorului dispăruse când acesta păşi în lift. Uitându-se la oţelul lucios al uşilor automate, îşi spuse încă o dată că nu era imposibil. Poate era altceva… Dar ce? Leucemia avea simptome asemănătoare şi, oricât de înspăimântător ar fi fost diagnosticul ăsta, tot era preferabil celui la care se gândea el. Uşile se deschiseră şi se îndreptă către laboratorul lui.

— Bună dimineaţa, Janet, spuse el, intrând în laboratorul foarte încălzit.

— Bună Alex, îi răspunse Janet Clemenger, doctor în biologie moleculară.

Scoase din buzunar punga de plastic.

— Am nevoie de rezultatele astea urgent. Chiar acum, de fapt.

— Ce este?

Nu i se spunea prea des să se oprească din orice avea în lucru, mai ales la începutul unei zile de muncă.

— Pare febră hemoragică. Tratează-l ca pe ceva de gradul… patru.

Ochii ei se măriră de uimire.

— La noi?

În toată America mulţi îşi puneau aceeaşi întrebare, dar nimeni nu ştia încă răspunsul.

— Ar trebui să aducă pacientul deja. Eu trebuie să vorbesc cu soţia lui.

Ea luă recipientul şi îl puse uşor pe masa de lucru.

— Fac testele cu anticorpii obişnuiţi?

— Da. Te rog să ai multă grijă, Janet!

— Ca întotdeauna, îl asigură ea.

Ca şi Alexandre, ea fusese implicată în multe experimente privitoare la SIDA.

După aceea, Alexandre merse la el în birou să-l sune pe Dave James.

— Cât de siguri sunteţi de asta? întrebă decanul două minute mai târziu.

— Dave, deocamdată sunt doar presupuneri, dar... eu am mai întâlnit cazuri din astea. Exact ca la George Westphal... Jan Clemenger se ocupă de asta chiar acum. Până când aflăm mai multe, cred că va trebui să luăm cazul în serios. Dacă rezultatele de la laborator vor fi cele la care mă aştept, îl sun pe Gus şi declarăm alertă în toată regula.

— Păi, Ralph se întoarce de la Londra poimâine. Deocamdată e de competenţa ta, Alex. Ţine-mă la curent.

— Da, Roger, mai spuse fostul soldat.

Apoi, sosi clipa când trebuia să discute cu soţia pacientului.

La camera de gardă, infirmierele frecau podeaua unde fusese patul bolnavului, sub supravegherea unei asistente responsabile în privinţa cazurilor de maximă urgenţă. Se putea auzi de afară zgomotul puternic specific unui elicopter Sikorsky. Prima Doamnă venea la serviciu.

Curierul sosi la Centrul pentru Analiza Epidemiilor, având la el „cutia de pălării” pe care i-o înmână unuia dintre tehnicienii de la laboratorul lui Lorenz. De aici, totul merse foarte rapid. Testele cu anticorpi erau deja pregătite pe mesele de laborator şi, cu precauţii foarte precise, o picătură de sânge fu lăsată să cadă într-un mic tub de sticlă. Lichidul din tub îşi schimbă culoarea aproape instantaneu.

— Este Ebola, domnule doctor, îi raportă tehnicianul.

Într-o altă încăpere, o mostră era pregătită pentru scanarea cu microscopul electronic. Lorenz intră acolo şi-şi simţi picioarele cum se înmoaie la acea oră matinală. Instrumentul era deja pornit. Nu mai trebuia decât să fixeze din nou cele necesare înainte ca imaginile să apară pe ecranul monitorului.

— Încearcă-ţi norocul, Gus!

Era vocea unui medic în vârstă, nu a tehnicianului. Când stabili factorul de mărire, imaginea deveni imediat clară. Această mostră de sânge era plină de firişoare mici. Şi, curând, nu va mai mişca nimic în

ea, decât aceste firişoare.

— De unde ai asta?

— De la Chicago, îi răspunse Lorenz.

— Bun venit în Lumea Nouă! spuse el către ecran, în timp ce regla aparatul, astfel încât să izoleze numai un firişor pentru mărirea la maxim a imaginii. Ticălos mic ce eşti!

Urmă o examinare mai atentă pentru a afla dacă pot stabili cu exactitate din ce clasă face parte.

— Şi spuneţi că nu a călătorit în afara graniţelor?

Alex parcurgea lista lui de întrebări.

— Nu, nu a călătorit în afară, îl asigură ea. A fost numai la marea expoziţie de autoturisme. Se duce acolo în fiecare an.

— Doamnă, va trebui să vă pun mai multe întrebări, iar unele dintre ele s-ar putea să pară jignitoare. Vă rog să înţelegeţi că fac lucrul acesta pentru a-l putea ajuta pe soţul dumneavoastră.

Ea încuviinţă cu un gest al capului. Alex avea un mod paşnic de a trece dincolo de problema aceasta.

— Aveţi vreun motiv să suspectaţi că soţul dumneavoastră a avut relaţii cu alte femei?

— Nu.

— Îmi pare rău, dar trebuia să ştiu. Aveţi animale de casă exotice?

— Numai doi câini Chesapeake Bay, răspunse ea, luată prin surprindere.

— Poate maimuţe? Altceva adus din altă ţară?

— Nu, nimic de genul acesta.

„Nu duce nicăieri interogatoriul ăsta.”

Lui Alex nu-i trecu prin minte nici o altă întrebare relevantă. Toate celelalte întrebări primiră răspunsuri negative; oricum nu fusese în străinătate.

— Aveţi cunoştinţe, rude, prieteni sau apropiaţi care călătoresc mult?

— Nu. Îmi permiteţi să-l văd?

— Da, veţi putea să-l vedeţi, dar, mai întâi, trebuie să-l instalăm în noul salon şi să începem un tratament.

— Cumva, el... vreau să spun, el n-a fost niciodată bolnav, face jogging, nu fumează, nici nu prea bea şi am fost mereu foarte atenţi în privinţa sănătăţii.

Apoi, începu să-şi piardă controlul.

— Nu o să vă ascund adevărul. Se pare că soţul vă este foarte bolnav, dar medicul dumneavoastră de familie v-a trimis la cel mai bun spital din lume. Eu de-abia am început să lucrez aici. Am lucrat mai mult de douăzeci de ani în armată şi tot în domeniul bolilor infecţioase. Deci aţi venit unde trebuia, iar eu sunt doctorul cel mai

potrivit.

Trebuia să spui şi lucruri de genul ăsta, chiar dacă ar fi putut părea cuvinte goale. Ceea ce nu aveai dreptul să faci, sub nici o formă, era să laşi pe cineva fără nici o speranţă. Telefonul sună.

— Doctorul Alexandre.

— Alex, sunt Janet. Testele cu anticorpi arată că este Ebola. Le-am făcut de două ori, îi spuse ea. Am încă o eprubetă pe care s-o trimit la Centrul pentru Analiza Epidemiilor, iar examenul microscopic va fi gata în aproximativ cincisprezece minute.

— Foarte bine. O să vin şi eu să văd.

Închise.

— Da, îi spuse el soţiei pacientului. Permiteţi-mi să vă conduc în sala de aşteptare şi să vă prezint asistentelor. Avem nişte asistente foarte bune în departamentul pe care-l conduc.

Nu era partea cea mai distractivă, cu toate că nici bolile infecţioase nu erau un domeniu prea amuzant. Încercând să-i dea oarecare speranţe, probabil că-i dăduse prea multe. Acum ea avea să-l asculte ca pe Dumnezeu, crezând că el vorbeşte cu vocea Preaputernicului, dar, acum, divinitatea nu prea avea răspunsuri. Apoi trebui să-i explice că asistentele vor recolta sânge şi de la ea, tot pentru examinare.

— Ce înseamnă asta, Scott? întrebă Ryan la o depărtare de treisprezece fusuri orare.

— Păi, e clar că ei au dat cu barda. Jack?

— Da?

— Pe tipul ăsta, Zhang, l-am întâlnit de două ori până acum. Nu prea vorbeşte mult, dar e un individ mai important decât am crezut noi. El trage sforile, domnule preşedinte. Spune-le soţilor Foley să-i facă un dosar tipului şi asta în regim de maximă urgenţă.

— Cei de la Taipei or să ofere despăgubiri? întrebă SPADASINUL.

— Tu ai face-o?

— Reacţia mea instinctivă ar fi să le spun să şi le bage undeva, dar eu n-ar trebui să-mi ies din fire, nu-i aşa?

— Vor da ascultare cererii şi mă vor întreba de partea cui sunt Statele Unite. Ce să le spun?

— Pentru moment, suntem de partea restabilirii păcii şi echilibrului în zonă.

— Aş putea să spun asta timp de o oră, două. După aceea însă ce fac? insistă ministrul de Externe.

— Te pricepi mai bine decât mine în domeniul ăsta. Care-s regulile jocului, Scott?

— Nu ştiu. Credeam că ştiu, dar nu-i aşa. La început, am sperat cumva că a fost un accident. Apoi m-am gândit că doar îi sperie puţin

– mă refer la taiwanezi. Dar nu, nu e asta. Insistă prea mult şi nu în direcţia potrivită, ca să urmărească doar asta. Cea de-a treia variantă: fac toate astea să te pună la încercare. Dacă despre asta e vorba, forţează nota… cam mult. Nu te cunosc suficient de bine, Jack. E o miză prea mare pentru prima rundă. Trăgând linie, nu ştiu ce planuri au. Şi fără să le ştiu, nu pot să-ţi spun care-s regulile jocului.

— Ştim că tot ei au fost în spatele Japoniei, Zhang, personal, a fost în spatele nenorocitului ăluia cu Yamata şi…

— Da, ştiu. Şi ei sigur ştiu că ştim şi ăsta ar fi încă un motiv să nu ne calce pe bătături. Sunt multe lucruri în joc, Jack, sublinie din nou Adler. Şi eu nu văd care-i motivul pentru toate astea.

— Să le spunem taiwanezilor că îi sprijinim?

— Bine, dar dacă faci asta şi iese la lumină, iar Republica Populară Chineză creşte miza, gândeşte-te că avem mii, pe naiba, aproape o sută de mii de cetăţeni acolo, care vor fi ostatici. Nu mă leg de probleme de comerţ, dar e un pas important din punct de vedere politico-economic.

— Dar dacă nu-i sprijinim pe taiwanezi, atunci ei vor crede că sunt singuri şi încolţiţi…

— Da şi acelaşi lucru se întâmplă şi în tabăra cealaltă. Cea mai bună sugestie pe care pot să o fac este să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Eu le transmit cererea, Taipeiul refuză, apoi le dau de înţeles că ei sugerează ca lucrurile să rămână în suspensie până când se hotărăşte problema avionului de pasageri. Pentru asta, vom solicita ajutor din partea O.N.U. Noi, adică Statele Unite, ridicăm problema în faţa Consiliului de Securitate. Asta pune ordine în lucruri. Mai devreme sau mai târziu, marina lor nenorocită o să rămână fără combustibil. Noi avem un grup de portavioane în zonă, aşa încât nimic nu se poate întâmplă de fapt.

Ryan se încruntă şi zise:

— Nu pot să spun că-mi place, dar spune mai departe! Va dura două, trei zile, oricum. Instinctiv, aş spune să-i sprijinim pe taiwanezi şi să le spunem celor din R.P.C. să-şi ia gândul.

— Lumea nu se ghidează după reguli aşa de simple şi ştii asta foarte bine! auzi vocea lui Adler.

— Aşa e. Fă cum ai zis, Scott şi ţine-mă la curent!

— Da, să trăiţi!

Alex se uită la ceas. Lângă microscopul electronic se afla agenda doctorului Clemenger. La 10.16 deschise agenda, notă ora şi descrise modul în care ea şi colaboratorul ei, profesorul, au verificat prezenţa virusului Ebola. În celălalt colţ al laboratorului, tehnicianul făcea un test cu sângele recoltat de la soţia Pacientului Zero. Era pozitiv la anticorpii pentru Ebola. Era şi ea infectată, deşi încă nu o ştia.

— Au copii? întrebă Janet când află vestea.

— Doi, ambii plecaţi la studii.

— Alex, dacă nu cumva ştii tu ceva ce eu nu ştiu… Sper că au asigurarea plătită la zi.

Clemenger nu era doctor în Medicină, dar în momente ca acestea nu-i părea rău. Medicii ajungeau să cunoască pacienţii mult mai bine decât cei care erau doar cercetători.

— Ce altceva ai putea să-mi mai spui despre asta?

— Mai am de studiat genele puţin, dar ia uită-te aici!

Degetele ei bătură uşor în ecran.

— Felul în care sunt grupate lanţurile de proteine şi structura de aici?

În laboratorul lor, Janet era cel mai bun expert în multiplicarea virusurilor.

— Mayinga?

„Dumnezeule mare, asta l-a omorât pe George”…

Şi nimeni nu ştiuse cum contractase George acel virus, dar nici în privinţa pacientului de acum nu ştia…

— E totuşi prea devreme ca să fim siguri. Ştiu ce trebuie să fac, dar…

— Datele se potrivesc. Nu există factori de risc în cazul lui, poate nici în al ei. Doamne, Janet, dacă ăsta se transmite prin aer?

— Ştiu, Alex. Suni tu la Atlanta sau o fac eu?

— Mă ocup eu.

— Eu o să încep să îl analizez pe ticălosul ăsta, promise ea.

Drumul de la laborator până la biroul lui păru foarte lung. Secretara era acum înăuntru şi observă starea de spirit în care era.

— Domnul doctor Lorenz are o şedinţă, spuse o altă secretară.

Asta reuşea în general să-i pună pe liber. Dar nu şi de data asta:

— Vă rog să îl întrerupeţi puţin, dacă se poate. Spuneţi-i că este Pierre Alexandre de la John Hopkins şi că este foarte important.

— Da, domnule doctor. Vă rog să aşteptaţi.

Apăsă pe un buton şi apoi pe încă unul, care făcea legătura cu sala de conferinţe aflată la capătul culoarului.

— Domnule doctor, vă rog să răspundeţi la un apel, este urgent.

— Da, Marjorie?

— Domnul Alexandre aşteaptă pe linia trei. Spune că este foarte important.

— Mulţumesc.

Gus trecu pe cealaltă linie.

— Spune-mi repede, Alex, avem o situaţie de criză aici, spuse el cu o voce neobişnuită, ca acea a unui om de afaceri.

— Ştiu. Ebola a ajuns până în colţul ăsta al lumii, îl anunţă Alexandre.

— Ai vorbit şi tu cu Mark?

— Mark? Care Mark? îl întrebă profesorul.

— Stai, stai puţin, ia-o de la capăt, Alex! Tu de ce m-ai sunat?

— Avem doi pacienţi la spital în saloanele mele şi ambii au Ebola, Gus.

— În Baltimore?

— Da, ce voiam să… Dar unde în altă parte, Gus?

— Mark Klein din Chicago are o pacientă de patruzeci şi unu de ani. Am deja microradiografiile recoltelor de sânge de acolo.

În două oraşe foarte îndepărtate, doi experţi de înaltă clasă se confruntau cu exact aceeaşi problemă. Unul dintre ei se uita fix la peretele din faţa lui. O altă pereche de ochi se opri cercetător asupra celor zece medici şi specialişti din sala de conferinţe.

— A fost vreunul din ei la Chicago sau în Kansas City?

— Nu, spuse fostul colonel. Când a apărut cazul lui Klein?

— Noaptea trecută, pe la 22.00. Al tău?

— Înainte de 8.00 dimineaţa. Soţul are toate simptomele. Soţia încă nu, dar analizele de sânge arată că e şi ea infectată. Of, fir-ar să fie, Gus…

— Trebuie să-l sun pe Detrick acum.

— Aşa să faci. Stai cu ochii pe fax, Gus, îl sfătui profesorul Alexandre. Sper ca totul să fie o eroare nenorocită.

Dar nu era aşa şi amândoi o ştiau acum.

— Stai aproape de telefon. S-ar putea să am nevoie de date legate de cazul tău.

— Sigur că da.

Alex se gândi la ce aflase după ce închise telefonul. Şi el trebuia să sune pe cineva.

— Dave, sunt Alex.

— Cum e? întrebă decanul.

— Şi soţul şi soţia sunt infectaţi. Soţia încă nu prezintă simptomele. Soţul are toate semnele tipice ale bolii.

— Deci cum stă treaba, Alex? întrebă decanul cu prudenţă.

— Dave, treaba e că l-am prins pe Gus într-o şedinţă. Discutau despre un caz de Ebola la Chicago. Mark Klein l-a sunat pe la mijlocul nopţii, din câte înţeleg. Nu prea sunt puncte comune între ce au ei şi cazul nostru index. Cred… ăă… că avem de-a face cu o posibilă epidemie… Trebuie să-i punem în alertă pe cei de la Urgenţe. Se poate să urmeze ceva foarte grav.

— Epidemie? Dar…

— Eu am anunţat ce trebuia, Dave. Centrul pentru Analiza Epidemiilor va transmite aceste lucruri armatei. Ştiu exact ce vor spune ei. Acum şase luni şi eu aş fi dat telefonul ăsta.

Telefonul lui Dave începu să sune pe cealaltă linie. Secretara lui

răspunse în celălalt birou. O clipă mai târziu era în cadrul uşii.

— Domnule doctor, sunt cei de la urgenţe. Spun că au nevoie să veniţi.

Alex îi transmise acest mesaj decanului.

— Ne vedem acolo, Alex, îi spuse Dave James.

— Următorul mesaj pe care-l vei primi va fi semnalul că poţi să treci la fapte, spuse domnul Alahad. Tu decizi când va fi momentul precis când să o faci.

Nu mai era nevoie să adauge că ar fi fost mai bine pentru el dacă Raman şi-ar fi şters toate mesajele. Ar fi fost un gest nepotrivit faţă de un om care era dispus să se sacrifice.

— Nu ne vom mai întâlni niciodată în această viaţă.

— Trebuie să mă duc la lucru, spuse Raman ezitând.

Iată că ordinul chiar venise, după cum se aştepta. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, iar cel mai tânăr plecă.

— Cathy?

Ridică privirea şi văzu că Bernie Katz băgase capul pe uşa de la biroul ei.

— Da, Bernie.

— Dave a convocat o şedinţă de consiliu la el în birou, la 14.00. Eu mă duc la New York la conferinţa din Columbia, iar Hal are operaţie după-amiază. Te duci tu în locul meu?

— Sigur, eu sunt liberă.

— Mersi, Cath.

Apoi capul dispăru dincolo de uşă.

CHIRURGUL se întoarse la dosarele pacienţilor ei.

De fapt, decanul îi spusese în drum spre ieşire secretarei lui să-i convoace la şedinţă. David James era în camera de gardă. Cu masca pe faţă arăta ca un medic obişnuit.

Pacientul de acum nu avea nici o legătură cu ceilalţi doi. Uitându-se de la vreo trei metri în colţul camerei de urgenţă pregătite deja pentru astfel de situaţii, îl văzură vomitând într-o pungă de plastic. Era foarte clar că vomita cu sânge.

Aceeaşi rezidentă se ocupă şi de acest pacient.

— Nu a călătorit prea mult. Spune că a fost la New York cu nişte treburi. La teatru, la expoziţia auto – călătorii turistice obişnuite. Dar primul?

— E pozitiv la testul de infectare cu Ebola, îi spuse Alex.

Răsuci gâtul brusc, ca o bufniţă.

— Aici?

— Aici. Şi nu fiţi prea surprinsă, doamnă doctor. Dumneavoastră m-

aţi chemat, aţi uitat?

Se întoarse către decanul James şi ridică o sprânceană.

— Toţi şefii de secţie vor fi la două la mine în birou. Mai repede de atât nu pot face nimic, Alex. O treime dintre ei sunt în operaţie sau la consultaţii în acest moment.

— Ross pentru pacientul acesta? întrebă rezidenta.

Ea trebuia să se ocupe de un altul.

— Cât de repede se poate.

Alexandre îl luă pe director de braţ şi îl conduse afară. Acolo, îmbrăcat în verde cum era, îşi aprinse o ţigară spre uimirea paznicilor, care de-abia puseseră o plăcuţă care anunţa că fumatul era interzis.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Ştii, mai trebuie spus ceva în legătură cu lucrurile acestea.

Alex trase câteva fumuri.

— Pot să-ţi spun ce vor zice la Detrick, n-am nici o îndoială.

— Spune.

— Două cazuri index fără legătură, Dave, la mii de kilometri distanţă unul de celălalt şi la un interval de timp de opt ore. Fără nici o legătură între ele… Fără vreun factor de risc comun. Ia gândeşte-te, spuse Pierre Alexandre şi mai trase un fum, devenind din ce în ce mai îngrijorat.

— Dar nu sunt date suficiente în sprijinul acestei ipoteze, obiectă James.

— Sper să mă înşel. Or să se ia la bătaie în Atlanta. Sunt oameni bine pregătiţi acolo. Cei mai buni. Dar ei nu văd lucrurile de genul ăsta cum le văd eu. Eu am purtat costumul ăsta verde multă vreme. Aşadar, spuse el, suflând încă un rotocol de fum, vom vedea ce poate face cea mai bună dotare. Stăm mai bine decât orice spital din Africa. Şi Chicago la fel. Şi toate celelalte spitale de unde vom mai primi telefoane, bănuiesc.

— Altele?

Oricât de bun era ca medic, James încă nu înţelegea.

— Prima încercare de atentat biologic a fost făcută de Alexandru cel Mare. Catapulta cadavre ale victimelor ciumei într-un oraş asediat. Nu ştiu dacă a avut efect sau nu. Oricum, a cucerit oraşul, i-a măcelărit pe localnici şi a trecut mai departe.

Acum se prinsese, Alex vedea asta cu ochiul liber. Directorul era la fel de palid ca şi pacientul de-abia sosit.

— Jeff?

Raman se afla la postul de comandă local din programul de vizite pe care urma să-l aibă POTUS. Avea de îndeplinit o misiune acum şi venise vremea să înceapă să planifice totul. Andrea dădu buzna peste el.

— Avem programată o călătorie la Pittsburg, vineri. Vrei să te duci acolo cu echipa de recunoaştere? Au apărut nişte probleme la hotel.

— Bine. Când plec? întrebă agentul Raman.

— Avionul pleacă în nouăzeci de minute.

Îi dădu un bilet.

— Te întorci mâine seară.

„Cu atât mai bine”, se gândi Raman. Ar putea chiar să supravieţuiască.

Dacă el ar fi trebuit să se ocupe de siguranţa pentru toate evenimentele astea, atunci chiar exista această posibilitate. Ideea martiriului nu i se părea cea mai atrăgătoare variantă aşa că, dacă era posibil să şi scape, atunci îşi va da toată silinţa…

— Foarte bine, răspunse asasinul.

Nu era nevoie să-şi facă griji pentru pregătirea bagajelor. Agenţii de la supraveghere aveau mereu o geantă pregătită în portbagajul maşinii.

Fu nevoie ca satelitul să scaneze de trei ori zona înainte să poată fi făcută o evaluare a situaţiei. Toate cele şase divizii care participaseră la exerciţii erau pregătite de intervenţie în orice moment. Unii ar fi putut spune că era ceva normal. O unitate căreia i se făcea revizia intensivă după un exerciţiu de instrucţie foarte important, da, era un lucru normal, dar şase divizii, trei corpuri de artilerie grea, asta era cam mult. Datele fură trimise imediat către guvernele saudit şi kuwaitian. Între timp, Pentagonul luă legătura cu Casa Albă.

— Da, domnule ministru, spuse Ryan.

— S.N.I.E. nu este pregătit în ceea ce-i priveşte pe iranieni, dar am primit… mă rog, nişte informaţii tulburătoare. Vi-l dau la telefon pe domnul amiral Jackson să vi le prezinte.

Preşedintele îl ascultă şi nu avu nevoie de prea multă analiză, deşi ar fi vrut să-i aibă alături pe specialiştii de la serviciile naţionale de spionaj, care să îi dea o imagine mai clară despre intenţiile politice ale noii republici islamice.

— Sugestii? întrebă el când Robby terminase.

— Cred că ar fi momentul potrivit să punem în mişcare vasele de la Diego. Nu strică niciodată să mai facem nişte exerciţii. Putem să le mutăm în două zile din Golf fără să observe nimeni. După aceea, aş recomanda să emitem ordine Corpului de Aviaţie XVIII. Adică al 82-lea, al 101-lea şi al 24-lea Mecanizate.

— Vor fi observate? întrebă Jack.

— Nu, să trăiţi! Vor fi considerate drept exerciţii militare. Facem asta în mod obişnuit. Dar îi va pune pe gânduri pe ofiţerii din conducere.

— Aşa să fie. Fără prea multă agitaţie…

— Ar fi un moment potrivit pentru nişte exerciţii în colaborare cu naţiunile aliate din regiune, sugeră J-3.

— O să mă gândesc la asta. Altceva?

— Nu, domnule preşedinte, fu răspunsul lui Bretano. Vă vom ţine la curent.

Până la prânz, numărul mesajelor primite pe fax la Centrul pentru Analiza Epidemiilor din Atlanta trecuse de treizeci, din zece state diferite. Mesajele fură trimise mai departe la Fort Detrick, Maryland, la sediul USAMRIID, corespondentul militar al C.D.C.P.-ului din Atlanta. Oricât de înfiorătoare ar fi fost datele, era totuşi o situaţie prea gravă pentru o decizie pripită. Se convocă o şedinţă la nivel foarte înalt chiar după ora prânzului, unde ofiţeri şi civili autorizaţi încercau să centralizeze datele existente. Alţi ofiţeri superiori de la Walter Reed îşi pregătiră automobilele de serviciu pentru un drum pe Interstate-70.

— Doamna doctor Ryan?

— Da, spuse Cathy, ridicându-şi privirea.

— Întâlnirea din biroul domnului doctor James a început mai devreme, îi spuse secretara. Vă roagă să mergeţi acolo chiar acum.

— Atunci aş face bine să mă duc.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Acolo o aştepta deja Roy Altman.

— E ceva ce ar trebui să aflu şi eu? întrebă agentul principal al CHIRURGULUI.

— S-a întâmplat ceva. Nu ştiu încă despre ce e vorba.

— Unde este biroul directorului?

Agentul nu mai fusese acolo. Şedinţele la care participase ea până atunci se ţinuseră la Maumenee.

— Pe acolo, îi indică ea.

Pe partea cealaltă a Monument Street, în corpul administrativ.

— CHIRURGUL îşi schimbă coordonatele, se îndreaptă spre Monument.

Agenţii ieşiră ca din pământ sau, cel puţin, aşa păru. Dacă n-ar fi fost evenimentele din ultimele ore, situaţia ar fi fost puţin ridicolă.

— Dacă nu vă deranjează, eu voi rămâne în birou. N-o să vă stau în drum, o asigură Altman.

Cathy încuviinţă. N-avea sens să se opună. Oricum, n-o să-i prea placă biroul directorului din cauza ferestrelor mari, era sigură de asta. Era la distanţă de zece minute, aproape tot drumul fiind parcurs prin interiorul clădirilor. Se îndreptă spre ieşire să treacă strada, dorindu-şi să respire puţin aer proaspăt. Intrând în clădire, îi văzu pe mai mulţi dintre prietenii ei, şefi de secţie sau cu alte funcţii de conducere aşteptând în picioare ca şi ea. Cei cu funcţii de director călătoreau mai tot timpul, iar acesta era unul dintre motivele pentru care nu era prea sigură că şi-ar fi dorit vreodată să aibă o funcţie de conducere. Pierre

Alexandre dădu buzna înăuntru, îmbrăcat în uniforma verde, cu un dosar în mână şi atât de preocupat, încât aproape că dădu peste ea. Un agent de la Serviciile Secrete îl împiedică însă.

— Mă bucur că eşti aici, Cathy, spuse el în trecere. Şi ei.

— E plăcut să fie apreciată prezenţa ta, îi zise Altman unui coleg şi, în momentul acela, apăru şi directorul în cadrul uşii.

— Intraţi!

După ce aruncă o singură privire prin sala de conferinţe, Altman se hotărî să lase storurile cu mâna lui. Ferestrele dădeau spre o stradă cu nişte case de cărămidă obişnuite. Câţiva dintre doctori îl priviră enervaţi, dar ştiau cine era şi nu protestară.

— Linişte, vă rog, spuse James Dave înainte ca toată lumea să se fi aşezat. Alex are ceva important să ne spună.

Fără nici un preambul, el începu:

— Avem cinci cazuri de Ebola în Ross chiar în acest moment. Toate au apărut azi.

Toate capetele se întoarseră brusc. Cathy clipi nedumerită din locul ei de la celălalt capăt al mesei.

— Studenţi străini cumva? întrebă directorul de la chirurgie. Din Zair, poate?

— Unul este reprezentant comercial şi vinde autoturisme; mai sunt soţia lui, un vânzător de vase din Annapolis şi încă trei. O să vă răspund pe scurt la întrebare: nu. Nu au călătorit în străinătate. Patru dintre cei cinci prezintă deja toate simptomele. Soţia reprezentantului comercial are anticorpi în sânge, dar încă nu prezintă simptomele specifice. Asta e vestea bună. Cazul nostru nu a fost primul de acest gen. Centrul pentru Analiză Epidemică ne raportează că există cazuri similare în Chicago, Philadelphia, New York, Boston şi Dallas. Iar asta, în ultima oră. Totalul cazurilor raportate este de douăzeci, iar numărul iniţial s-a dublat între orele 10.00 şi 11.00. Probabil că numărul lor este în creştere.

— Dumnezeule mare! şopti şeful de secţie de la Chirurgie.

— Ştiţi cu toţii ce am făcut înainte de a veni aici. Îmi imaginez că şi la Fort Detrick se ţine o şedinţă similară. Concluzia acelei întâlniri va fi că nu avem de-a face cu o epidemie întâmplătoare. Cineva a lansat o campanie cu arme biologice împotriva ţării noastre.

Nimeni nu a avut nici o obiecţie la opiniile lui Alexandre, observă Cathy. Ştia şi de ce. Ceilalţi medici din încăpere erau atât de buni, încât, uneori, se întreba dacă ea a urmat aceeaşi facultate cu ei; nu-i trecuse prin minte că mulţi dintre ei ar putea nutri aceleaşi sentimente. Fiecare dintre ei era expert în domeniul lui şi cel puţin patru dintre ei erau cei mai buni din lume. Dar majoritatea îşi petreceau timpul la fel ca ea, luau masa cu vreun coleg cu altă specialitate şi schimba impresii, pentru că, la fel ca ea, erau cu

adevărat dedicaţi cercetării ştiinţifice. Toţi doreau să ştie totul şi, chiar dacă erau conştienţi că aşa ceva nu este posibil, chiar şi doar într-o singură disciplină, asta nu-i împiedica să depună tot efortul. În cazul de faţă, chipurile brusc încremenite ascundeau acelaşi proces de analiză.

Ebola era o boală infecţioasă, iar asemenea boli aveau un singur focar. Exista mereu o primă victimă, numită Pacientul Zero sau Cazul Index şi apoi se tot împrăştia. Nici o boală nu exploda aşa. Centrul pentru Analiză Epidemică sau USAMRIID, care trebuia să facă oficială această concluzie, aveau datoria de a centraliza, organiza şi prezenta informaţiile într-o structură asemănătoare aproape unui rechizitoriu pentru a-şi susţine afirmaţia. Pentru instituţia lor era mai simplu, cu atât mai mult cu cât Alex comandase una dintre diviziile de la Fort Detrick. Mai mult, din moment ce exista un plan pentru toate astea, Johns Hopkins era una dintre instituţiile abilitate să primească cazurile în eventualitatea unei astfel de situaţii.

— Alex, spuse şeful de secţie de la Urologie, în literatura de specialitate se spune că Ebola nu se transmite decât prin particule mari de lichid. Cum e posibil ca epidemia să fi izbucnit aşa, să se fi extins atât de repede, chiar şi la nivel local?

— Există o subspecie numită Mayinga. Poartă numele unei asistente care s-a infectat şi a murit. Felul în care a contractat boala nu a fost niciodată stabilit. Un coleg al meu, George Westphal, a murit în aceleaşi împrejurări în 1990. Nu am aflat niciodată cum s-a transmis nici în cazul lui. Există ipoteza că această subspecie s-ar transmite prin aer. Dar nu s-au găsit dovezi nici în sprijinul ipotezei ăsteia, nici al alteia, le explică Alex. În afară de asta, există moduri de a întări un virus, după cum ştiţi. Se introduc nişte gene specifice celulelor canceroase în structura lui.

— Şi nu există nici un tratament, nici măcar experimental? întrebă cel de la Urologie.

— Rousseau conduce nişte cercetări foarte interesante la Pasteur, dar, până acum, nu a venit cu nişte rezultate certe.

O reacţie aproape fizică se transmise parcă de la un medic la altul de-a lungul mesei de conferinţe. Ei erau printre cei mai buni din lume şi ştiau foarte bine lucrul acesta. Dar mai ştiau şi că asta nu conta în faţa inamicului de acum.

— Dar un vaccin? întrebă cel de la secţia de Chirurgie. N-ar trebui să fie atât de greu.

— USAMRIID se ocupă cu asta de vreo zece ani. Primul aspect este că se pare că e o problemă ce ţine de specific. Ceea ce are efect în cazul unei subspecii s-ar putea să nu funcţioneze la alta. Pe lângă asta, controlul epidemiei poate fi fatal. Studiile pe care le-am văzut prezic o rată de infecţie a vaccinului însuşi de 2. Merck spune că se

poate obţine un procent mai mic, dar e nevoie de timp pentru teste.

— Of, făcu cel de la Chirurgie, tresărind.

Să infectezi o persoană din cincizeci cu o boală care are o rată a mortalităţii de 80, 20.000 de oameni infectaţi la un milion de doze, dintre care aproximativ 16.000 pot să moară din cauza asta. Aplicat la populaţia Statelor Unite, asta ar fi putut însemna trei milioane de morţi cauzate de încercarea de a salva populaţia.

— Varianta Hobson.

— Dar e prea devreme să stabilim care este amploarea epidemiei şi nu avem date exacte privind capacitatea bolii de a se răspândi în condiţiile de mediu existente, gândi cu voce tare şeful de la Urologie. Deci nu suntem prea siguri de măsurile pe care ar trebui să le luăm deocamdată.

— Corect.

Cel puţin exista un mod simplu de a le explica oamenilor ăstora cum stau lucrurile.

— Oamenii mei o să vadă asta primii, spuse cel de la Urgenţă. Trebuie să-i previn. Nu ne permitem să pierdem pe vreunul dintre oamenii noştri fără rost.

— Cine-i dă vestea lui Jack? se întrebă cu voce tare Cathy. Trebuie să afle şi asta cât mai repede.

— Păi, asta-i sarcina USAMRIID-lui şi a medicului-şef.

— Ei nu sunt încă pregătiţi să sune. Chiar tu ai spus-o, îi răspunse Cathy. Eşti sigur de toate astea?

— Da.

CHIRURGUL se întoarse către Roy Altman:

— Cheamă imediat elicopterul.

49
TIMPUL DE REACŢIE

Colonelul Goodman fu luat prin surprindere de telefon. Se întâmpla chiar după ce luase cu întârziere prânzul, după un zbor de probă cu un VH-60 abia luat de la atelierul de întreţinere, după înlocuirea motorului. Cel folosit pentru CHIRURG era la rampă. Echipajul format din trei oameni ieşi să-i bobineze motorul, fără să ştie de ce se schimbase programul din ziua aceea. La zece minute după ce primi telefonul acela, fu luat de curenţii de aer şi dus spre nord. După alte douăzeci de minute se rotea deasupra platformei de aterizare. Deci era CHIRURGUL, cu NISIPARNIŢA alături şi cu detaşamentul de la Serviciile Secrete... Şi cu unul pe care nu-l cunoştea, un tip îmbrăcat cu o haină albă. Colonelul verifică mai întâi curenţii de aer şi începu aterizarea.

Întâlnirea de la facultate se terminase de vreo cinci minute. Trebuiau luate nişte decizii. Două etaje de la Medicină aveau să fie evacuate şi dotate pentru posibilele noi cazuri de Ebola. Şeful de secţie de la Urgenţă îşi aduna chiar acum personalul pentru o prelegere. Doi dintre oamenii lui Alexandre erau la telefon cu Atlanta, notându-şi ultimele informaţii legate de numărul total de cazuri cunoscute şi anunţându-l că Hopkins a pus în aplicare planul său de urgenţă pentru evenimente neprevăzute. Asta însemna că Alex încă nu reuşise să meargă la el în birou să se schimbe. Şi Cathy încă purta halatul, îmbrăcat peste rochie. El purta salopeta verde – a treia pereche din ziua aceea – de la şedinţă; nici el nu se schimbase. Cathy îi spuse să nu-şi facă prea multe griji. Va trebui să aştepte să se oprească elicea înainte ca agenţii de la Serviciile Secrete să le permită celor pe care-i protejau să coboare din elicopter. Alex observă prezenţa unui alt elicopter, folosit pentru siguranţă, care se rotea la o distanţă de un kilometru şi a unui al treilea, care era şi mai aproape. Acesta era al poliţiei, probabil din motive de securitate, îşi imagină el.

Toată lumea se urcă la bord. Katie, pe care nu o mai văzuse până atunci, se aşeză pe scaunul din spatele piloţilor, care se presupunea că ar fi cel mai sigur din toată aeronava. Alexandre nu mai urcase într-un Black Hawk de câţiva ani buni. Încă îi mai venea centura de siguranţă, la a patra diviziune. Cathy îşi potrivi centura ei. Micuţa Katie avea nevoie de puţin ajutor, dar era încântată de casca pe care o primise, colorată în roz şi cu un iepuraş pe ea; era ideea cuiva de la Marină.

— Totul se întâmplă cam repede, spuse el în prin interfon.

— Chiar crezi că ar trebui să mai aşteptăm? îi răspunse Cathy, reglându-şi microfonul.

— Nu.

Şi nu se cuvenea să spună că nu era îmbrăcat adecvat pentru a-l vedea pe preşedinte.

Elicopterul se ridică, se urcă la o sută de metri deasupra solului şi apoi se întoarse spre sud.

— Domnule colonel? se adresă Cathy pilotului de pe scaunul din faţă, în dreapta.

— Da, doamnă.

— Grăbiţi-vă! ordonă ea.

Goodman nu o mai auzise vorbind pe tonul unui adevărat medic militar. Sunase exact ca o comandă, cum erau obişnuiţi cei de la Marină. Înclină elicopterul puţin şi îl aduse pe Black Hawk la o sută şaizeci de noduri.

— Te grăbeşti, colonele? întrebă pilotul.

— Doamna se grăbeşte. Ruta Bravo, zbor direct.

După aceea sună la aeroportul B.W.I. să le spună controlorilor să oprească orice plecări şi sosiri până când trece el. Nu-i va lua prea mult. Nimeni de la sol nu observă, dar două U.S. Air 737 fură nevoite să descrie un cerc, spre nemulţumirea pasagerilor de la bordurile lor. Lui Katie i se păru foarte deşteaptă manevra.

— Domnule preşedinte!

— Da, Andrea, spuse Ryan, ridicându-şi privirea.

— Soţia dumneavoastră vine din Baltimore. Doreşte să discutaţi în legătură cu o problemă. Nu ştiu despre ce este vorba. Peste vreun sfert de oră, îi spuse Price.

— S-a întâmplat ceva? întreb Jack.

— Nu, nu, toţi sunt bine. NISIPARNIŢA este cu Domnia sa, îl asigură agenta.

— Bine.

Ryan se întoarse la cele mai recente date ale investigaţiei.

— Ei bine, oficial ai fost îndreptăţit să tragi, Pat.

Murray ţinea să-i spună personal asta inspectorului. Oricum, nu existaseră îndoieli în privinţa asta.

— Tare-aş vrea să fi reuşit eu să-l iau viu pe ultimul, zise O’Day cu o grimasă.

— Nu vă mai gândiţi la asta. Nu aveaţi nici o şansă, cu toţi copiii în jur. Cred că vom pregăti o mică decoraţie pentru dumneavoastră.

— Aţi aflat ceva despre acel Azir?

— Fotografia de pe permisul lui de conducere şi de pe alte documente, dar, în afară de asta, ne va fi greu să dovedim că el chiar

a existat.

Era situaţia specifică pentru asemenea cazuri. Într-o vineri după-amiaza, aşa-zisul Mordecai Azir a luat maşina personală către Aeroportul Baltimore-Washington şi a prins zborul către New-York Kennedy. Atât ştiau de la funcţionarul de la U.S. Air, care eliberase biletul pe acel nume. Apoi dispăruse pur şi simplu, ca un nor de fum împrăştiat de vânt. Nu încăpea nici o îndoială că avusese un set nou-nouţ de documente de călătorie. Poate că îl folosise în New York pentru un zbor internaţional. Dacă ar fi fost într-adevăr isteţ, atunci ar fi luat mai întâi un taxi până la aeroportul Newark sau La Guardia, iar, apoi, o cursă peste ocean de la primul, sau una spre Canada de la celălalt. Chiar în acest moment, agenţii de la biroul din New York le luau interviuri funcţionarilor de la ghişeul fiecărei linii aeriene. Dar aproape fiecare companie aeriană din lume avea curse spre Kennedy, iar funcţionarii de acolo vedeau zilnic mii de oameni. Poate reuşeau să afle ce cursă luase. Chiar şi aşa, el ar fi ajuns pe Lună înainte să facă ei isprava asta.

— E un agent instruit, făcu observaţia Pat O'Day. Nu e chiar aşa de greu, nu?

Ceea ce ajunse la Murray fură cuvintele şefului său de la F.B.I. Dacă era posibil o dată, se putea repeta oricând. Aveau toate motivele să creadă că era o reţea de spionaj – mai rău, teroristă – în ţara lor, care se ţinea tare pe poziţie şi aştepta noi ordine... Dar în ce direcţie? Şi, pentru a evita deconspirarea, membrii ei nu aveau decât să nu facă nimic. Samuel Johnson remarcase cândva că oricine putea să facă asta.

Elicopterul apăru ca din senin şi ateriză, surprinzându-i, cumva, pe reporteri, care stăteau mereu la pândă. Orice lucru neprevăzut care se întâmpla la Casa Albă era un subiect bun de ştiri. O recunoscură pe Cathy Ryan. Oricum, halatul ei de medic era un lucru destul de neobişnuit, dar văzând încă o persoană îmbrăcată la fel, dar în verde, impresia de moment fu a unei urgenţe medicale legate de persoana preşedintelui. Lucrul era, de fapt, corect; cu toate acestea un purtător de cuvânt apăru şi le spuse că lucrurile nu stăteau aşa, preşedintele se simţea bine şi lucra în biroul Domniei sale; nu, nu se ştia de ce se întorsese acasă aşa de devreme doamna doctor Ryan.

„Nu sunt îmbrăcat cum trebuie", se gândi Alex. Privirile agenţilor aflaţi în drumul către Aripa de Vest îi confirmau temerea, iar, în acel moment, unii dintre ei se întrebau dacă SPADASINUL ar putea fi bolnav, ceea ce-i făcu să ia legătura prin staţiile de emisie-recepţie unii cu alţii, dar temerile fură infirmate categoric. Cathy îl conduse de-a lungul coridorului, iar el încercă o altă uşă, dar un agent îi indică şi îi deschise uşa de la Biroul Oval. Observară că ea nu reacţiona nici

furios, nici jenat la aceasta greşeala. Nu o mai văzuseră pe CHIRURG atât de preocupată de ceva.

— Jack, dumnealui este Pierre Alexandre, spuse ea fără să mai salute.

Ryan se ridica în picioare. Nu avea în următoarele două ore nici o întâlnire foarte importantă şi îşi scosese sacoul.

— Bună ziua, domnule doctor! spuse el, întinzând mâna şi adresându-se în concordanţa cu vestimentaţia interlocutorului.

Apoi îşi dădu seama că şi Cathy era îmbrăcată cu halatul de serviciu.

— Ce se întâmplă, Cathy? o întrebă el pe soţia lui.

— Alex…

Toţi stăteau încă în picioare. Doi agenţi de la Serviciile Secrete îi urmaseră în birou pe cei doi medici, iar tensiunea din încăpere era alarmantă ca un sunet de sirenă pentru ei, deşi nici ei nu ştiau ce se întâmplă. Roy Altman se afla într-o altă încăpere, unde vorbea cu Price.

— Domnule preşedinte, ştiţi ce este virusul Ebola?

— Africa, spuse Jack. Provoacă o boală infecţioasă cu focarul în junglă, nu-i aşa? A naibii de periculoasă, nu? Am văzut un film…

— E o descriere destul de bună, îi confirmă Alexandre. Este un virus cu A.R.N.-ul negativ. Nu ştim de unde provine, vreau să spun că ştim locul, dar nu şi gazda. Adică animalul în care trăieşte, explică el. Şi este un ucigaş nemilos, domnule preşedinte. Rata de mortalitate este îngrozitoare: 80%.

— Bun, spuse POTUS fără să se aşeze. Continuă…

— Este aici.

— Aici unde?

— La ultima evidenţă, aveam cinci cazuri la Hopkins. Mai mult de douăzeci în întreaga ţară; toate cifrele au fost centralizate de acum trei ore. Îmi permiteţi să dau un telefon?

Gus Lorenz era singur în birou când sună telefonul.

— Sunt tot eu, doctorul Alexandre.

— Da, Alex.

— Gus, la câte cazuri s-a ajuns?

— Şaizeci şi şapte, auzi el în receptor.

Alex simţi nevoia să se sprijine de ceva.

— Unde anume?

— În principal în marile oraşe. Rapoartele ne-au survenit mai ales din marile centre medicale: Boston, New Heaven, New York, Philadelphia, Baltimore, unul în Richmond şi şapte chiar aici în Atlanta, trei în Orlando…

Auziră cum se deschise o uşă şi lui Gus îi fu înmânată o foaie.

— Sunt optzeci şi nouă, Alex. Şi numărul lor e-n creştere.

— USAMRIID-ul a decretat stare de alertă?

— Cred că se va întâmpla în decurs de o oră. Tocmai au o şedinţă unde să hotărască…

— Gus, eu sunt la Casa Albă acum. Preşedintele este alături. Aş vrea să-i spui ce crezi! îi spuse pe un ton de comandă Alexandre, vorbind din nou ca un colonel din armată.

— Ce…? Cum ai…? Alex, încă nu este nimic sigur…

— Dacă nu-i spui tu, o fac eu. Ar fi mai bine să fi tu acela.

— Domnule preşedinte!

În dreptul uşii laterale se afla Ellen Sumter.

— Generalul Pickett doreşte să vorbească cu dumneavoastră la telefon. Spune că este foarte urgent.

— Spune-i să aştepte puţin.

— John este foarte bun, dar puţin cam conservator, remarcă Alex. Gus, spune-ne ce ai de spus!

— Domnule preşedinte, se pare că nu este vorba despre cauze naturale. Seamănă foarte bine cu un act premeditat.

— Un atentat biologic? întrebă preşedintele.

— Da, domnule preşedinte. Încă nu deţinem date suficiente pentru o concluzie sigură, dar epidemiile ce izbucnesc pe căi naturale nu încep aşa, nu în atât de multe locuri deodată.

— Doamna Sumter, puteţi să-l conectaţi şi pe general la linia asta?

— Da, domnule preşedinte.

— Domnule preşedinte, întrebă o altă voce.

— Domnule general, la telefon este domnul doctor Lorenz, iar alături de mine se află doctorul Alexandre de la Hopkins.

— Bună, Alex.

— Bună, John, răspunse Alexandre.

— Deci ştii deja.

— Cât de siguri sunteţi de ce mi-aţi spus? întrebă SPADASINUL.

— Avem cel puţin zece focare. O boală infecţioasă nu se răspândeşte în asemenea măsură. Datele încă mai vin, să trăiţi! Toate aceste cazuri au apărut în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu este vorba despre un accident şi nici despre un proces natural. Alex vă poate explica în detaliu aceste lucruri. El a lucrat în subordinea mea. Este foarte bun, îi spuse Pickett comandantului-şef.

— Domnule doctor Lorenz, sunteţi de aceeaşi părere?

— Da, domnule preşedinte.

— Dumnezeule mare!

Jack se uită către soţia lui.

— Ce facem?

— Avem mai multe variante, să trăiţi! îi răspunse Pickett. Trebuie să vin să discutăm.

Ryan se întoarse:

— Andrea!

— Da, să trăiţi!

— Trimite un elicopter la Fort Detrick chiar acum!

— Da, domnule preşedinte.

— Vă aştept, domnule general. Domnule doctor Lorenz, vă mulţumesc. Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le ştiu?

— Doctorul Alexandre se poate ocupa de asta.

— Foarte bine, vă fac legătura cu doamna Sumter care o să vă dea numerele directe către acest birou.

Jack se îndreptă spre uşă.

— Ocupaţi-vă dumneavoastră şi daţi-le orice doresc! apoi chemaţi-i aici pe Arnie şi pe Ben!

— Da, domnule preşedinte.

Jack se întoarse şi se aşeză pe marginea biroului său. O clipă nu mai spuse nimic. Într-un fel, acum era recunoscător pentru atentatul eşuat împotriva fetiţei lui. Atunci fusese lovit într-un mod îngrozitor şi direct. De data asta, încă nu simţi nimic, deşi raţional ştia că implicaţiile erau mult mai grave; nu resimţi nici un şoc pe moment şi nici nu era nevoie.

— Ce-ar mai trebui să ştiu?

— Lucrurile importante încă nu vi le putem spune. Sunt aspecte de ordin tehnic, îi explică Alex. Cât de repede se răspândeşte boala… Tot ce ştim acum e anecdotic, fără a fi demnă de încredere. Tocmai ăsta-i elementul-cheie. Dacă se răspândeşte uşor prin aerosol…

— Asta ce înseamnă? întrebă POTUS.

— Sprayuri, particule mici de lichid, cum se întâmplă când tuşeşti ori strănuţi. Dacă aşa se răspândeşte, atunci avem probleme mari.

— Dar nu ar trebui să fie aşa, obiectă Cathy. Jack, virusul ăsta e foarte delicat. Nu rezistă în afara unei gazde mai mult de – cât, Alex, câteva secunde?

— Teoriile aşa spun, dar unele varietăţi sunt mai puternice decât altele. Chiar dacă nu ar supravieţui izolat, este destul de grav. Dacă e tipul pe care noi îl numim Mayinga, ei bine, pur şi simplu nu ştim cât este de rezistent. Dar nu e numai asta… O dată ce o persoană se infectează, toţi membrii familiei se molipsesc. O casă este un mediu destul de propice pentru agenţii patogeni. Sistemul de încălzire şi aerul condiţionat o fac să fie astfel, iar membrii familiei sunt tot timpul în contact. Se îmbrăţişează. Se sărută. Fac dragoste. Şi, din momentul când unul este infectat, el şi-a găsit o sursă permanentă pentru ceilalţi.

— El?

— Virusul, domnule preşedinte. Dimensiunea lui este o chestiune de microni. Sunt mult mai mici decât particulele de praf, mai mici decât poate percepe ochiul omenesc.

— Aţi lucrat cândva la Detrick?

— Da, să trăiţi, am fost colonel, şef la Patologie. Am ieşit la pensie şi m-au angajat cei de la Hopkins.

— Deci aveţi o idee despre planurile generalului Pickett, adică despre variantele posibile?

— Da, să trăiţi! Problema este reevaluată cel puţin o dată pe an. Am făcut parte din comitetul care a întocmit acele planuri.

— Luaţi loc, domnule doctor. Aş vrea să aud şi eu despre ce este vorba.

Vasele de luptă tocmai se întorseseră de la un exerciţiu, iar revizia necesară fusese făcută deja. Când au primit ordine de la CINCLANFLT, au iniţiat procedurile de pornire a motoarelor, ceea ce însemna în principal să încălzească combustibilul şi lubrifianţii. La nord, crucişătorul *Anzio*, la care se adăugau distrugătoarele *Kidd* şi *O'Bannon*, primiseră ordine la rândul lor şi se întoarseră către vest spre un punct de întâlnire stabilit. Ofiţerul superior prezent era comandantul crucişătorului *Aegis*, care se întreba cum naiba ar fi putut el să îi aducă pe negustorii ăia graşi în Golful Persic fără scut aerian, dacă se ajungea până la asta. Marina Statelor Unite nu intervenea nicăieri fără scut aerian, iar cel mai apropiat portavion era *Ike*, la patru mii cinci sute de kilometri, distanţă în care se interpunea şi Malaysia. Pe de altă parte, nu era aşa de rău să fi doar comandant de navă cu responsabilitatea unei unităţi, fără un amiral care să ţi se uite peste umăr.

Primele vase MPS care au plecat din marele port au fost *Bob Hope*, un vas de transport militar, abia construit, de 80.000 de tone şi cu o capacitate de 952 de vehicule. Echipajul ei civil avea un anumit obicei când pleca: nişte oratori supraponderali trâmbiţau „Thanks for the Memories" spre baza navală, în timp ce treceau pe lângă ea. Era chiar după miezul nopţii, iar nava era urmată de celelalte patru surori ale ei. La bord aveau toate vehiculele pentru brigada de artilerie grea. Trecând pe lângă intrarea marcată de un recif, maneta de viteză fu împinsă până la limită, ajungându-se la o viteză de douăzeci şi şase de noduri de la motoarele diesel Colt-Pielstick.

Aşteptară ca Goodley şi van Damm să intre, apoi le luă zece minute să îi pună la curent cu ce se întâmplă. În acest timp, gravitatea neobişnuită a faptului fusese conştientizată de preşedinte, iar acum trebuia să se lupte şi cu sentimentele sale, pe lângă raţiune. Observă că soţia lui, deşi probabil era la fel de îngrozită ca şi el, vorbea calm sau cel puţin părea astfel. Păi, asta ţinea de domeniul ei, nu?

— Nu credeam că Ebola poate supravieţui şi în afara junglei, spuse Goodley.

— Nu poate, cel puţin nu pe termen lung, altfel s-ar fi răspândit în toată lumea până acum.

— Ucide prea rapid ca să se poată întâmpla asta, obiectă CHIRURGUL.

— Cathy, noi ne deplasăm cu avioane de vreo treizeci de ani. Virusul ăsta nenorocit este delicat. Asta ne convine.

— Cum putem să aflăm cine a făcut asta?

Era Arnie.

— Luăm declaraţii de la toate victimele, aflăm pe unde au fost şi încercăm să reducem numărul posibilelor centre de focar până ajungem la unul singur, dacă se poate. Aşa se fac investigaţiile. Epidemiologii se pricep destul de bine la asta… Dar, de data asta, ne cam depăşeşte, adăugă Alexandre.

— V-ar putea fi de ajutor cei de la F.B.I., domnule doctor? întrebă van Damm.

— Nu ne-ar încurca…

— Îl chem aici pe Murray, îi spuse preşedintelui şeful personalului.

— Nu poate fi tratată? întrebă POTUS.

— Nu. Epidemia are mai multe cicluri de înmulţire. Vreau să spun că… bun, cineva se infectează; virusul se reproduce în acel organism, iar, apoi, trece la altcineva. Fiecare victimă devine o gazdă imperfectă. Pe măsură ce boala evoluează şi ucide victima, aceasta o transmite altcuiva. Dar şi acum urmează vestea bună, Ebola nu se reproduce eficient. Parcurgând aceste cicluri de înmulţire, devine mai puţin virulent. Mulţi dintre supravieţuitorii unei epidemii apar la sfârşit, pentru că virusul suferă mutaţii progresive, ajungând la o formă mai puţin periculoasă. Structura virusului este atât de primitivă, încât nu face totul perfect.

— De câte cicluri este vorba până să se întâmple asta, Alex? întrebă Cathy.

El ridică din umeri.

— Sunt date empirice. Cunoaştem procesul, dar nu-l putem cuantifica.

— Cam multe necunoscute…

Ea făcu o grimasă.

— Domnule preşedinte?

— Da, domnule doctor.

— Filmul ăla despre care vorbeaţi…

— Ce-i cu el?

— Bugetul pentru acel film este ceva mai mare decât finanţarea cercetărilor în virusologie. Să nu uitaţi acest lucru! Cred că noi nu suntem prea atrăgători în ochii finanţatorilor.

Arnie începu să spună ceva. Alex îl întrerupse ridicând brusc mâna.

— Eu nu mai sunt pe statele de plată ale guvernului, să trăiţi! Nu

fac parte din administraţie. Cercetarea mea are surse de finanţare private. Vă aduc la cunoştinţă o stare de lucruri. Dar, ce naiba, cred că nu putem găsi finanţare pentru toate, nu?

— Dacă nu o putem trata, cum putem să o oprim? întrebă Ryan, aducând discuţia la chestiunea cu adevărat importantă.

Apoi întoarse capul. O umbră trecu pe deasupra Casei Albe, iar zgomotul unui elicopter răzbătu prin geamurile blindate.

— Ah! făcu Badrayn, zâmbind.

Internetul fusese conceput pentru a înlesni accesul la informaţie, nu pentru a-l interzice şi, cu ajutorul unui prieten al unui prieten al unui prieten, care era student la Medicină la Emory University din Atlanta, obţinuse parola pentru a pătrunde în email-ul centrului medical. Un alt cuvânt-cheie elimină toate celelalte informaţii neinteresante şi... iat-o! Era la 1400 de ore de coasta de est a Americii, iar Emory raporta Centrului pentru Analiza Epidemiilor că avea acum cinci cazuri de suspecţi de febră hemoragică. Ba mai mult, Centrul îi şi răspunsese, iar asta îi spunea şi mai multe. Badrayn scoase la imprimantă ambele mesaje şi dădu un telefon. Acum chiar avea veşti bune.

Raman simţi cum avionul DC-9 se lovi uşor de pământ când ajunse în Pittsburg, după un zbor scurt care îi permisese să stea singur şi să analizeze mai multe variante. Colegul – fratele – lui din Bagdad cam făcuse pe martirul, jucase cam mult teatru şi detaliile privind liderul irakian fuseseră destule, de fapt, mai multe decât cele ale cauzei pe care o servea el. Cum avea să o facă? Secretul era să creeze cât mai multă confuzie. Poate când Ryan avea să meargă prin mulţime să ia pulsul lucrurilor. Să tragă, să omoare un agent, doi dintre ceilalţi, apoi să se piardă prin mulţime. Dacă putea să treacă de primul sau al doilea rând de spectatori, nu mai trebuia decât să-şi ţină la vedere legitimaţia sa de la Serviciile Secrete, mai eficientă decât o armă şi toţi aveau să creadă că el îl urmăreşte pe suspect. Soluţia pentru a scăpa după un asasinat – asta o învăţase la Serviciile Secrete ale Statelor Unite – era cum acţionezi în primele treizeci de secunde. Dacă le depăşeai cu bine, atunci aveai mai bine de cincizeci la sută şanse de supravieţuire. Iar el avea să fie cel care se ocupa de toate aranjamentele pentru excursia de vineri. Cum putea atunci să îl aducă pe preşedinte într-un punct unde el să pună în aplicare acea variantă? Să-l împuşte pe POTUS... Pe Pride... Pe încă unul... Apoi să dispară în mulţime. Probabil că era mai bine să tragă de la nivelul şoldului. Era mai bine dacă cetăţenii nu vedeau arma din mâna lui decât după focuri. Da, asta ar putea să funcţioneze, se gândi el, în timp ce îşi desfăcea centura de siguranţă şi se ridica în picioare. La coborârea din avion avea să fie, probabil, un agent local de la Finanţe. Se vor duce apoi direct la hotelul în a cărui sală mare preşedintele Ryan îşi va ţine

discursul. Raman va avea înainte toată ziua de azi şi o parte din cea de mâine pentru a studia pe îndelete lucrurile, chiar sub ochii colegilor lui agenţi. Asta da provocare!

Se dovedi că generalul John Pickett absolvise Medicina la Yale; la asta se adăugaseră două doctorate, în biologie moleculară, la Harvard şi în sănătate publică, la U.C.L.A. era un bărbat palid şi subţirel, care părea mic când era îmbrăcat în uniformă – nu avusese vreme să se schimbe şi rămăsese în echipamentul de camuflaj al B.D.U. – făcând ca aripile de paraşutare să pară foarte nefireşti. Doi colonei îl însoţeau, urmaţi de directorul F.B.I.-ului, Murray, care venise în grabă de la Hoover Building. Cei trei ofiţeri atraseră atenţia atunci când intrară, dar acum Biroul Oval devenise prea mic şi preşedintele îi conduse vizavi, în Sala Roosvelt. În timp ce se îndreptau într-acolo, un agent de la Serviciile Secrete îi înmână generalului un fax care încă mai era cald de la aparatul de la secretariat.

— Numărul cazurilor este acum de o sută treizeci şi şapte, potrivit statisticilor trimise din Atlanta, spuse Pickett. În cincisprezece oraşe, în cincisprezece state diferite, de la o coastă a Americii la cealaltă.

— Salut, John, spuse Alexandre, strângându-i mâna. Am văzut personal trei dintre cazuri.

— Alex, mă bucur să te văd, prietene.

Ridică privirea.

— Presupun că Alex a informat pe toată lumea cu privire la chestiunile esenţiale?

— Aşa este, spuse Ryan.

— Aveţi întrebări urgente, domnule preşedinte?

— Sunteţi siguri că este vorba de un act premeditat?

— Bombele nu explodează pur şi simplu din senin.

Pickett desfăcu o hartă. Mai multe oraşe erau marcate cu puncte roşii. Unul dintre coloneii care-l însoţeau mai puse trei puncte pe hartă: San Francisco, Los Angeles şi Las Vegas.

— Oraşele unde au loc întruniri, congrese. Exact cum aş fi făcut şi eu, spuse Alexandre, oftând. Arată ca Bio-War 95, John.

— Pe-aproape. E un joc pe care îl jucam cu Agenţia de Apărare Nucleară. Noi foloseam antraxul. Alex, aici de faţă, era unul dintre cei mai buni la planificarea ofensivei cu arme biologice, le spuse Pickett celor prezenţi. Era comandant la *Red Team.*

— Nu e ceva ilegal? spuse Cathy revoltată.

— Apărarea şi atacul sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede, doamnă doctor Ryan, îi răspunse Pickett, luându-i apărarea fostului său subordonat Trebuie să încercăm să gândim precum cei răi, dacă vrem să îi oprim.

— E un concept operaţional? întrebă preşedintele.

El înţelegea toate astea mai bine decât soţia lui.

— Din punct de vedere tactic, războiul biologic înseamnă să declanşezi o reacţie în lanţ în rândul populaţiei-ţintă. Încercăm să-i infectăm pe cât mai mulţi oameni – şi asta nu înseamnă totuşi prea mulţi; nu vorbim de arme nucleare. Ideea de bază e ca oamenii, victimele, să îl împrăştie mai departe. În asta „constă" eleganţa armelor biologice. Victimele tale ucid în cea mai mare parte. O epidemie începe cu un număr mic care creşte, mai încet la început, ca o curbă, apoi urcă brusc în raport geometric. Aşadar, dacă folosim armele biologice ca mijloc de ofensivă, încercăm să îl pornim infectând un număr cât mai mare de persoane şi-i preferi pe cei care călătoresc. Las Vegasul este locul perfect. Este un oraş cu multe întruniri şi ceea ce este sigur e că au ales unul mare. Participanţii se infectează, urcă în avioane şi se întorc acasă şi apoi împrăştie virusul în locul tău.

— Avem vreo şansă să descoperim cum au făcut-o? întrebă Murray.

Îşi arătă legitimaţia pentru ca generalul să ştie cine este.

— Probabil, asta va fi o pierdere de vreme. Celălalt lucru drăguţ în ceea ce priveşte armele biologice este că... mă rog, în cazul de faţă perioada de incubaţie este de minimum trei zile. Oricare ar fi fost sistemul de răspândire, virusul a fost contractat, luat şi transportat pe vreun teren unde se ard deşeuri. Nu există dovezi fizice, nu avem nimic despre cine ne-a făcut asta.

— Să lăsăm asta pentru mai târziu, domnule general. Ce e de făcut? Văd încă multe state neinfectate...

— În momentul ăsta, domnule preşedinte... Ebola are o perioadă de trei până la zece zile de acţiune propriu-zisă. Nu ştim deocamdată cât de departe a ajuns. Nu putem afla decât aşteptând.

— Dar trebuie să lansăm un CURTAIN CALL, John, spuse Alexandre. Şi trebuie s-o facem cât mai repede.

Mahmud Haji citea. Avea un birou lângă dormitor şi chiar prefera să lucreze aici datorită ambianţei familiare. Nu îi plăcea să fie deranjat aici, astfel încât agenţii săi fură surprinşi de faptul că a răspuns la telefon. Douăzeci de minute mai târziu ei îl lăsau pe vizitator să intre, fără escortă.

— A început?

— A început.

Badrayn îi înmână foaia cu mesajul de la Centrul pentru Analiza Epidemiilor.

— Mâine vom şti mai multe.

— Ai slujit bine cauza, îi spuse Daryaei, făcându-i un semn că putea pleca.

Când se închise uşa în urma lui, Daryaei dădu un telefon.

Alahad nu ştia prin câte conexiuni era făcută legătura telefonică indirectă, ci doar că era un apel de peste ocean. Suspectă că este de la Londra, dar nu ştia sigur şi nici nu voia să întrebe. Interogatoriul era o lungă rutină, cu excepţia orelor de după programul de afaceri – când în Anglia era seară. Elementele-cheie erau varietatea zdrenţelor şi a preţului, care-i spuneau ceea ce avea el nevoie să ştie, un cod memorat de multă vreme şi niciodată scris. Ştiind puţin, nu putea dezvălui prea mult. Acea parte a comerţului o înţelegea foarte bine. Rolul lui venea după asta. Punea plăcuţa cu „Vin imediat” la geam, ieşea afară, încuia uşa, mergea după colţ, apoi înainte încă două blocuri, pentru a ajunge la o cabină telefonică. Dădea un telefon pentru a-i transmite ultima comandă lui Aref Raman.

Şedinţele începură în Biroul Oval, apoi trecură în Sala Roosvelt, iar acum se desfăşurau la capătul holului, la cabinet, unde mai multe portrete ale lui George Washington vegheau dezbaterile. Consilierii guvernamentali veniră aproape în acelaşi timp şi sosirea lor nu putu rămâne secretă. Erau prea multe maşini oficiale, prea mult personal de pază şi protecţie, prea multe feţe cunoscute reporterilor.

Sosise şi Pat Martin, reprezentantul Justiţiei. Bretano era ministrul Apărării, iar amiralul Jackson stătea lângă peretele din spatele lui. Fiecare era însoţit de vreun adjunct sau altceva, în principal pentru a lua notiţe. Winston era ministrul de Finanţe şi nu trebuise decât să treacă strada pentru a ajunge aici. Cei de la Comerţ şi Interne erau din vechea gardă a preşedinţiei lui Durling, fiind, de fapt, numiţi de Bob Fowler. Majoritatea celorlalţi erau de rang inferior celui de ministru, încă în funcţie datorită indiferenţei preşedintelui, în unele cazuri, în altele pur şi simplu pentru faptul că păreau să ştie ce fac. Dar în momentele acestea nimeni nu ştia ce să facă. Venise şi Ed Foley, convocat de preşedinte în ciuda faptului că C.I.A. Îşi pierduse reprezentantul în guvern. Mai erau prezenţi şi Arnie van Damm, Ben Goodley, directorul Murray, Prima Doamnă, trei ofiţeri din armată şi doctorul Alexandre.

— Să trecem la ordinea de zi, spuse preşedintele. Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru faptul că aţi venit. Nu avem timp pentru preambul. Ne confruntăm cu o criză la nivel naţional. Deciziile pe care le vom lua astăzi, aici, vor avea efecte majore asupra ţării noastre. În colţ se află domnul general John Pickett. Este medic şi om de ştiinţă şi îi voi da cuvântul. Domnule general, vă rog să ne expuneţi situaţia pe scurt.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Doamnelor şi domnilor, sunt generalul comandant de la Fort Detrick. În cursul zilei de astăzi am început să primim nişte rapoarte tulburătoare…

Ryan nu mai fu atent la cuvintele generalului. Le auzea acum pentru a doua oară. În loc de asta, citi dosarul pe care i-l înmânase Pickett. Era un dosar cu obişnuitele margini alb cu roşu. Pe eticheta de pe mijloc scria „Top Secret. Lovitura" (*Affliction*), un nume de cod destul de potrivit pentru departamentul de acces limitat, unde-i era locul acestui dosar, se gândi SPADASINUL. Apoi deschise dosarul şi începu să citească *OPPLAN CURTAIN CALL.* Erau patru variante ale planului, observă Jack. Deschise la Varianta 4. Se numea *SOLLITARY*, iar numele era şi de data asta, foarte potrivit. Când citi rezumatul, membrii executivului se înfiorară şi Jack se trezi întorcându-se spre George, al cărui portret atârna pe perete, vrând parcă să-l întrebe: „Ce naiba să fac acum?" Dar George n-ar fi înţeles. El habar n-avea despre avioane, virusuri şi arme nucleare.

— Cât de gravă e situaţia în acest moment? se auzi întrebarea.

— Acum cincisprezece minute au fost raportate peste două sute de cazuri. Vreau să vă atrag atenţia asupra faptului că toate aceste cazuri au apărut în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, îi spuse generalul Pickett ministrului.

— Cine a făcut-o? întrebă cel de la Agricultură.

— Să lăsăm deoparte problema asta, spuse preşedintele. Ne vom ocupa de ea mai târziu. Ceea ce trebuie să hotărâm acum este care ar fi cea mai bună posibilitate de a ţine epidemia sub control.

— Nu-mi vine să cred că nu putem trata…

— Să credeţi, spuse Cathy Ryan. Ştiţi câte boli virale putem trata la momentul actual?

— Păi, nu prea, recunoscu reprezentantul Ministerului Lucrărilor Publice.

— Nici una.

Ignoranţa unor oameni în legătură cu problemele medicinei era o sursă permanentă de uimire pentru ea.

— De aceea controlul asupra epidemiei este singura opţiune, continuă generalul Picket.

— Cum poţi ţine sub control aşa ceva în toată ţara?

Era Cliff Rutledge, ministrul adjunct de la Externe, care îi ţinea locul lui Scott Adler.

— Aceasta e problema cu care ne confruntăm acum, spuse preşedintele Ryan. Vă mulţumesc, domnule general. Voi continua eu. Singurul mod de a ţine sub control o epidemie este să închidem toate locurile publice unde se adună oamenii: teatre, magazine mari, stadioane, birouri de comerţ, totul şi, de asemenea, să întrerupem orice activitate de transport dintr-un stat în altul. Din informaţiile pe care le avem, în cel puţin treisprezece state epidemia n-a ajuns încă. Am face bine dacă am menţine situaţia aceasta. Putem face acest lucru interzicând orice deplasări interstatale până când vom avea

informaţii suficiente asupra gravităţii bolii cu care ne confruntăm şi vom putea veni cu măsuri de combatere mai puţin severe.

— Domnule preşedinte, dar aceasta ar fi neconstituţional, spuse imediat Pat Martin.

— Explicaţi-ne de ce! ordonă Ryan.

— Dreptul de a călători este garantat prin Constituţie. Chiar şi în interiorul unui stat, orice restricţie asupra acestui drept este o violare a Constituţiei, după cazul Lemuel Penn. Acesta fusese un ofiţer de culoare ucis de Klan în anii ’60.

— Este un precedent la Curtea Supremă, raportă şeful departamentului de Criminalistică.

— Ştiu că am jurat – şi-mi cer scuze tuturor celor din această încăpere – să respect Constituţia. Dar dacă respectarea ei înseamnă să omorâm câteva milioane de cetăţeni, ce am realizat cu asta? îi întrebă POTUS.

— Nu putem să *facem* asta! insistă cel de la Lucrările Publice.

— Domnule general, ce se întâmplă dacă nu o facem? întrebă Martin, luându-l pe Ryan prin surprindere.

— Nu putem da un răspuns sigur. Nu există încă un răspuns sigur pentru că încă nu cunoaştem cât de uşor se transmite acest virus. Dacă se transmite prin aerosoli şi avem motive să suspectăm că aşa este, ei bine, avem o sută de modele virtuale (computerizate) pe care le putem folosi. Problema este să decidem pe care să-l punem în aplicare. Care este previziunea cea mai pesimistă? Douăzeci de milioane de morţi. În acel moment societatea se prăbuşeşte. Doctorii şi asistentele părăsesc spitalele, oamenii se închid în casă, iar epidemia izbucneşte ca o epidemie de ciumă din secolul al XIV-lea. Încetează orice interacţiuni între oameni şi numai astfel epidemia încetează să se extindă.

— Douăzeci de milioane? Cât de gravă a fost ciuma? întrebă Martin, livid.

— Datele sunt insuficiente. Pe atunci nu exista un sistem eficient de recensământ. Cele mai bune date ni le oferă Anglia, răspunse Pickett. Populaţia acestei ţări s-a redus la jumătate. Ciuma a durat vreo patru ani. Europei i-au fost necesari o sută cincizeci de ani pentru a atinge din nou nivelul populaţiei din 1347.

— La dracu’! pufni ministrul de Interne.

— Chiar este atât de periculoasă, domnule general? insistă Martin.

— Potenţial, da. Problema este, domnule ministru, că, dacă nu sunt luate măsuri şi după aceea se află că este atât de periculoasă, va fi prea târziu.

— Înţeleg.

Martin se întoarse.

— Domnule preşedinte, nu mi se pare că avem de ales, în cazul

acesta…

— Tocmai aţi spus că este împotriva legii, la naiba! strigă iarăşi cel de la Ministerul Lucrărilor Publice.

— Domnule ministru, Constituţia nu este un pact de sinucidere şi, cu toate că eu cred că ştiu ce hotărâre ar lua Curtea Supremă în cazul de faţă, nu a mai existat nici un precedent şi se poate argumenta în acest sens, iar Curtea va trebui să accepte situaţia.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti, Pat? întrebă Ryan.

— Am vreo douăzeci de milioane de motive, domnule preşedinte.

— Dacă ne sustragem propriilor noastre legi, atunci ce se va întâmplă cu noi? întrebă Cliff Rutledge.

— Vom rămâne în viaţă, răspunse încet Martin. Poate…

— Sunt dispus să ascult argumentele dumneavoastră în următoarele cincisprezece minute, le spuse Ryan. Apoi, va trebui să luăm o hotărâre.

Era o situaţie foarte dificilă.

— Dacă ne încălcăm propria Constituţie, spuse Rutledge, atunci nimeni din lume nu va mai avea încredere în noi! Fură de acord reprezentanţii de la Lucrările Publice şi Sănătate.

— Şi chestiunile de ordin practic? obiectă ministrul Agriculturii. Oamenii trebuie să aibă ce mânca…

— Cum va fi ţara pe care o lăsăm moştenire fiilor noştri dacă…

— Cine s-o mai moştenească dacă vom muri cu toţii?!

— În ziua de astăzi nu se mai pot întâmplă lucruri de genul ăsta!

— Domnule ministru, doriţi, poate, să veniţi la spitalul unde lucrez şi să vedeţi cu ochii dumneavoastră? întrebă Alexandre din colţ, unde stătea.

— Vă mulţumesc, spuse Ryan, uitându-se la ceas. Supun la vot această chestiune.

Apărarea, Finanţele, Justiţia şi Comerţul votară pentru. Restul votară împotrivă. Ryan îi privi pentru câteva secunde.

— Voturile pentru sunt majoritare, spuse preşedintele cu răceală. Vă mulţumesc pentru sprijin. Domnule director Murray, F.B.I.-ul va acorda tot ajutorul pe care îl vor cere Centrul pentru Analiza Epidemiilor şi USAMRIID-ul pentru a stabili care sunt focarele acestei epidemii. Aceasta va avea prioritate absolută şi necondiţionată în raport cu orice alte probleme.

— Da, domnule preşedinte.

— Domnule Foley, toate resursele de spionaj pe care le avem se vor ocupa de asta. Vom lucra, de asemenea, în colaborare cu experţii în medicină. Virusul a fost adus de undeva şi cine a făcut-o a comis un act de provocare la război, folosind arme de distrugere în masă împotriva ţării noastre. Trebuie să aflăm cine a făcut asta, Ed. Toate agenţiile de spionaj îţi vor da raportul ţie direct. Ai autoritatea

statutară de a coordona toate activităţile de spionaj. Spune-le reprezentanţilor celorlaltor agenţii că ai primit ordin de la mine să îţi exerciţi această autoritate!

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, să trăiţi!

— Domnule ministru Bretano, declar din acest moment starea de urgenţă naţională. Toate formaţiunile militare în rezervă şi cele din Garda Naţională vor fi imediat activate şi trecute sub comandă federală. Aveţi acest plan pentru situaţii neprevăzute la Pentagon.

Ryan ridică dosarul CURTAIN CALL.

— Veţi pune în aplicare Varianta 4, SOLITARY, cât de curând posibil.

— Aşa voi face, să trăiţi.

Ryan se uită, de-a lungul mesei, spre ministrul de la Transporturi.

— Domnule ministru, controlul asupra deplasărilor aeriene vă aparţine. Când vă întoarceţi în birou, ordonaţi ca toate avioanele care sunt în aer să îşi continue drumul până la destinaţie şi să se oprească acolo. Toate aeronavele care sunt la sol vor rămâne la sol, începând de la ora 18.00, în seara asta.

— Nu! spuse ministrul, ridicându-se în picioare. Domnule preşedinte, eu nu voi face acest lucru! Consider că este un act ilegal şi eu nu vreau să încalc legea.

— Foarte bine, domnule ministru. Accept imediat demisia dumneavoastră. Sunteţi adjunct? o întrebă Ryan pe femeia care şedea în spatele ministrului.

— Da, domnule preşedinte.

— Sunteţi dispusă să executaţi ordinul meu?

Ochii ei se plimbară prin încăpere, neştiind ce să facă. Auzise tot ce se spusese, dar era numai un angajat civil de carieră, neobişnuit să ia decizii grave fără să aibă acoperire politică.

— Nici mie nu-mi face plăcere, spuse Ryan.

Încăperea fu invadată de zgomotul motoarelor cu reacţie: un avion care decola de pe Washington National.

— Dar dacă acel avion duce moartea mai departe, cine ştie unde? Ar trebui să stăm cu mâinile în sân? întrebă el, atât de încet încât ea de-abia îl auzi.

— Voi urma ordinele dumneavoastră, să trăiţi!

— Ştii, Murray, spuse fostul ministru al Transporturilor, ai putea să-l arestezi chiar acum. Încalcă legea.

— Nu încă, îi răspunse Murray, privind lung către preşedinte. Mai întâi trebuie să se decidă care este legea.

— Dacă mai este cineva în încăpere care simte nevoia să părăsească administraţia din cauza acestui aspect, vă voi accepta demisiile fără nici o prejudecată, dar eu vă rog să vă gândiţi bine la ceea ce faceţi. Dacă eu m-am înşelat luând această decizie, foarte bine, m-am înşelat şi voi plăti pentru asta preţul cuvenit. Dar dacă

medicii au dreptate şi noi nu facem nimic, mâinile noastre vor fi mânjite cu sânge mai mult decât au fost vreodată mâinile lui Hitler. Am nevoie de sprijinul şi ajutorul dumneavoastră.

Ryan se ridică în picioare şi ieşi din cameră în timp ce ceilalţi abia se mişcau. El se grăbea. Era nevoit să o facă. Intră în Biroul Oval, o luă spre dreapta spre anticamera prezidenţială şi abia reuşi să ajungă la toaletă la timp. Câteva secunde mai târziu, Cathy îl găsi acolo, trăgând apa după ce vomitase.

— Oare, fac ce trebuie? întrebă el, stând încă în genunchi.

— Votul meu e de partea ta, Jack, îi spuse CHIRURGUL.

— Arăţi minunat, zise van Damm, surprinzându-l pe POTUS într-o poziţie destul de umilitoare.

— De ce nu ai spus nimic, Arnie?

— Pentru că nu aveaţi nevoie de ajutorul meu, domnule preşedinte, îi răspunse şeful personalului de la Casa Albă.

Când se întoarse în biroul lui, îi găsi pe generalul Pickett şi pe ceilalţi doctori aşteptându-l.

— Domnule preşedinte, tocmai am primit un fax de la Centrul pentru Analiza Epidemiilor. Sunt două cazuri la Fort Stewart. Asta e baza Diviziei 24 Mecanizate.

50
RAPORT SPECIAL

Totul plecă de la diviziile blindate din Garda Naţională. Teoretic, fiecare oraş din America, mai mare sau mai mic, avea aşa ceva şi fiecare dintre ele avea un sergent de serviciu – sau, poate, un ofiţer – care să stea la birou şi să răspundă la telefon. Când sună telefonul, o voce de la Pentagon rosti un cod care însemna un ordin de mobilizare. Persoana de serviciu din divizia blindată trebuia să-l alerteze, din momentul acela, pe comandantul de unitate şi se dădeau şi alte telefoane, mesajul răspândindu-se ca-ntr-o reţea, fiecărui receptor al mesajului revenindu-i sarcina de a-i mai suna pe alţi câţiva. În general, era nevoie cam de o oră să ajungă informaţia la toată lumea – sau aproape la toată lumea, căci, inevitabil, câte unii erau plecaţi din oraş, în călătorii de afaceri sau de plăcere. Comandanţii de grad superior din Gardă erau, de obicei, în subordinea directă a guvernatorilor, fiindcă Garda Naţională era o instituţie hibridă, fiind şi poliţie a statului, aparţinând şi de Armata Statelor Unite (sau de Aviaţie, în cazul Gărzii Naţionale Aeriene, ceea ce permitea accesul multora din administraţiile statale la informaţiile privind starea actuală a aeronavelor). Aceşti ofiţeri superiori din Gardă, luaţi prin surprindere de ordinele de mobilizare, raportară situaţia guvernatorilor, cerându-le instrucţiuni pe care cei cu funcţii executive nu erau încă în măsură să le dea, din moment ce majoritatea nu ştiau nici ei ce se întâmplă. Dar la nivelul companiei şi batalionului, ofiţerii şi bărbaţii (la fel şi femeile) se grăbeau spre casă de la slujbele lor civile, ca soldaţi civili ce erau, îşi îmbrăcară uniformele de bumbac BDU, îşi traseră bocancii şi luară maşina până la centrul de înrolare al diviziei cel mai apropiat de escadronul şi de plutonul lor. Odată ajunşi acolo, fură surprinşi să vadă că trebuia să scoată arma şi, mai tulburător, echipamentul MOPP. Acesta era echipamentul de protecţie pentru misiuni, conceput pentru războiul chimic şi ei toţi făcuseră cândva instructaj îmbrăcaţi în el şi era detestat în mod unanim de toţi militarii. Nu lipseau obişnuitele glume şi buna dispoziţie, povestiri de la locul de muncă, cele despre neveste şi copii; în acest timp ofiţerii şi civilii cu grad superior se întâlneau în sălile de conferinţă să afle ce Dumnezeu se întâmplă. Toţi ieşiră din acele scurte conferinţe nervoşi, uluiţi, iar cei mai bine informaţi dintre ei – de-a dreptul înspăimântaţi. În afara diviziilor, motoarele vehiculelor erau ambalate energic. Înăuntru, toate televizoarele erau deschise.

În Atlanta, agentul special însărcinat cu Divizia de Teren a F.B.I.-ului conducea, în zgomotul sirenei, spre Centrul pentru Analiza Epidemiilor, urmat de încă zece agenţi. La Washington, mai mulţi ofiţeri de la C.I.A. şi de la alte agenţii de spionaj conduceau maşinile mai discret către Hoover Building pentru a înfiinţa o unitate de acţiune prin cooperare. În ambele cazuri, sarcina lor era de a afla cum începuse epidemia şi, de aici, să încerce să afle sursa ei. Nu toţi aceşti oameni erau civili. Agenţia de Spionaj a Apărării şi Agenţia pentru Securitatea Naţională erau, în principal, organizaţii militare, ofiţeri cu feţe mohorâte le dădeau de ştire celor care lucrau în aceste două agenţii că în America se întâmplase ceva fără precedent. Dacă era vorba, într-adevăr, de un atac deliberat împotriva Statelor Unite ale Americii, atunci un stat naţional uzase de ceea ce se numea eufemistic „arme de distrugere în masă”. Ei le explicară apoi omologilor lor civili care fusese timp de două generaţii politica de răspuns a Statelor Unite într-o o asemenea eventualitate.

Totul se întâmpla prea repede, bineînţeles, din moment ce situaţiile de necesitate sunt, prin definiţie, acelea pe care cineva nu le poate anticipa corect. Aceasta era valabilă şi în cazul preşedintelui, care merse în sala de conferinţe a Casei Albe însoţit de generalul Pickett de la USAMRIID. Cu numai treizeci de minute înainte, Casa Albă informase cele mai importante posturi de televiziune că preşedintele dorea să facă un anunţ şi că guvernul, cu această ocazie, îşi va exercita dreptul de a solicita timp de emisie în loc să roage să i se aloce – întrucât, din anii ’20, guvernul îşi câştigase dreptul de proprietate asupra spaţiului de emisie – întrerupând astfel talk-show-urile şi celelalte emisiuni care precedau ştirile de seară. Comentariile introductive le spuneau telespectatorilor că nimeni nu ştia exact despre ce este vorba, dar că avusese loc cu câteva minute înainte o întâlnire de urgenţă în cabinetul prezidenţial.

— Dragi concetăţeni, începu preşedintele Ryan, iar chipul lui era prezent în mai toate casele şi vocea lui auzită la mai toate aparatele de radio din automobilele în mers.

Cei care se obişnuiseră cu apariţiile în public ale noului preşedinte observară paloarea feţei lui (doamna Abbot nu mai avusese când să se ocupe de machiajul lui) şi vocea tenebroasă. Mesajul era chiar mai sinistru de atât.

Şi betoniera avea, desigur, un aparat de radio. Avea chiar şi un casetofon şi un CD player din moment ce, vehicul de serviciu sau nu, fusese conceput pentru clienţi americani. Acum se aflau în Indiana, după ce trecuseră atât de Mississippi cât şi de Illinois în cursul acelei zile, în expediţia lor către capitala S.U.A. Holbrook, care nu avea nevoie să audă cuvintele nici unui preşedinte, apăsă butonul de

căutare automată, dar îi fu dat să descopere că pe toate posturile se auzea aceeaşi voce. Lucrul acesta era destul de neobişnuit, aşa încât nu-i mai rămânea decât să-l asculte pe oricare dintre posturi. Brown, care era la volanul camionului, observă că automobilele şi camioanele trăgeau pe dreapta, la început numai câteva, dar numărul lor creştea, pe măsură ce discursul avansa, iar şoferii, ca şi el însuşi, se aplecau să asculte mai bine la radio.

— În consecinţă, prin ordinul preşedintelui, guvernul pe care l-aţi ales intenţionează să ia următoarele măsuri: în primul rând, până când nu se va anunţa altceva, toate şcolile şi facultăţile din ţară se vor închide. În al doilea rând, toate formele de comerţ, cu excepţia celor care asigură serviciile fundamentale – presa, asistenţa medicală, alimentaţia, siguranţa publică şi protecţia împotriva incendiilor – vor fi şi ele închise până la alte dispoziţii. În al treilea rând, toate locurile publice precum teatrele, restaurantele, barurile şi altele de acest fel vor fi închise. În al patrulea rând, circulaţia interstatală se suspendă până la alte ordine. Asta înseamnă toate cursele de pasageri aeriene, trenurile şi autobuzele care asigură legătura între state, precum şi automobilele private. Camioanele care transportă alimente vor putea circula numai cu escortă militară. Este şi cazul aprovizionării cu alte produse esenţiale, cum sunt cele farmaceutice şi altele. În al cincilea rând, am ordonat intrarea în funcţiune a Gărzii Naţionale în toate cele cincizeci de state şi am dispus să intre sub control federal pentru a menţine ordinea publică. În toată ţara se instituie din acest moment stare de război.

Vă rog să-mi daţi voie să nu mă exprim pe un ton oficial. Doamnelor şi domnilor, tot ceea ce trebuie să facem pentru a depăşi această criză este să dăm dovadă de puţin bun-simţ. Încă nu ştim cât de periculoasă este această boală. Măsurile pe care le-am dispus astăzi sunt de tip preventiv. Ele par şi chiar sunt măsuri extreme. Motivul pentru care le-am luat este că, aşa cum v-am spus, acest virus este potenţial cel mai ucigător de pe planetă, dar încă nu ştim cu exactitate cât este de periculos. Ceea ce ştim este că un număr de măsuri simple poate limita răspândirea lui, indiferent cât de mortal ar fi şi, în interesul siguranţei publice, eu am ordonat ca aceste măsuri să fie luate. Această acţiune este iniţiată cu cel mai competent sprijin ştiinţific. Pentru a vă proteja, nu uitaţi cum se răspândeşte boala. Generalul John Pickett, un medic militar specialist şi expert în domeniul bolilor infecţioase, ne va oferi toate sfaturile medicale de care avem nevoie. Domnule general?

Ryan făcu un pas lateral de lângă microfon.

— Cum dracu?! strigă Holbrook. Nu poate face asta!

— Crezi că nu? spuse din urmă Brown, la volanul unui camion de mare tonaj.

Erau acum la o sută cincizeci de kilometri de graniţa dintre Indiana şi Ohio. „Încă două ore de mers cu rabla asta”, se gândi el. Nu avea cum să ajungă acolo înainte de închiderea şoselei de către garda locală.

— Deci ce trebuie să fac? întrebă în Chicago agenta de la F.B.I.

— Dezbracă-te! Agaţă-ţi hainele de uşă!

Nu aveau timp de politeţuri, iar el era, la urma urmelor, medic. Bănuiala lui se dovedi întemeiată. Doctorul Klein se hotărî să îmbrace uniforma completă pentru operaţie, cu halatul cu mânecile lungi în locul celui obişnuit. Nu erau destule costume de plastic pentru a face faţă, iar asistenţii lui aveau să le folosească pe toate. N-aveau de ales. Ei se apropiau cel mai mult de pacienţi. Ei veneau tot timpul în contact cu lichidele. Îi atingeau pe pacienţi. La centrul lui medical erau acum nouă indivizi care manifestau simptomele bolii şi ale căror teste ieşiseră pozitive. Şase dintre ei erau căsătoriţi, iar dintre soţii şi soţiile lor, patru aveau testele pozitive la anticorpii de Ebola. Testele nu erau sigure sută la sută; chiar şi aşa, nu era deloc plăcut să îi spui cuiva aşa ceva, dar, mă rog, el făcuse asta destul de des cu pacienţii bolnavi de SIDA. Acum le făceau teste copiilor. Asta era cu adevărat dureros.

Uniforma de protecţie pe care i-o dăduse agentei era din bumbac obişnuit, dar personalul spitalului luase câteva uniforme şi le dăduse cu spray dezinfectant, în special măştile. Agentei i se mai dădură şi o pereche de ochelari de laborator, din aceia mari, de plastic, folosiţi de către studenţii la Chimie.

— Bun, îi spuse Klein agentului. Nu te apropia. Nu veni mai aproape de doi metri şi vei fi în siguranţă. Dacă pacienta vomită sau tuşeşte, dacă are convulsii, rămâi la distanţă. Noi trebuie să ne ocupăm de asta, nu dumneata. Dacă moare sub ochii dumitale, nu atingi nimic!

— Am înţeles. Veţi încuia cabinetul? întrebă ea, arătându-i arma care era atârnată la un loc cu hainele.

— Da, îl încui. Iar când termini, dă-mi şi mie notiţele dumitale să le trec prin copiator.

— Cum aşa?

— Copiatorul foloseşte o lumină foarte intensă pentru a face copii. Razele ultraviolete vor ucide aproape sigur orice particulă de virus care ar reuşi să ajungă pe hârtie, îi explică profesorul Klein.

Chiar în momentul acesta, în Atlanta erau în derulare experimente care să determine cât de rezistente erau particulele de Ebola. Asta avea să ajute la definirea nivelului de precauţie necesar mai întâi de toate în spitale şi putea să ofere şi sfaturi utile pentru populaţia obişnuită.

— A, doctore, de ce nu mă lăsaţi pe mine să fac copiile?

— Hm…

Klein clătină din cap.

— Da, presupun că se poate şi aşa, nu?

— Domnule preşedinte, spuse Barry de la C.N.N. Măsurile pe care le adoptaţi sunt legale?

— Barry, încă nu am un răspuns la întrebarea asta, spuse Ryan, tras la faţă şi obosit. Legale sau nu, eu am convingerea că sunt absolut necesare.

În timp ce el vorbea, angajaţi ai Casei Albe distribuiau măşti chirurgicale reporterilor de la faţa locului. Fusese ideea lui Arnie. Măştile fuseseră procurate de la Spitalul Universităţii George Washington, din apropiere.

— Dar, domnule preşedinte, nu puteţi încălca legea! Dacă vă înşelaţi?

— Barry, există o diferenţă fundamentală între ceea ce fac eu la slujba mea şi ceea ce faceţi voi. Dacă voi greşiţi, puteţi să retractaţi. Nu mai departe de ieri am văzut asta în cazul unuia dintre colegii voştri, nu-i aşa? Dar, Barry, dacă eu fac o greşeală într-o astfel de situaţie, cum pot să retractez moartea unui om? Dar moartea a mii de oameni? Eu nu-mi permit luxul ăsta, Barry, mai spuse preşedintele. Dacă se va dovedi că ceea ce fac acum a fost o greşeală, puteţi să faceţi ce vreţi cu mine. Face parte din slujba mea, de asemenea şi am început să mă obişnuiesc cu asta. Poate că sunt un laş. Poate că mi-e frică pur şi simplu să las oamenii să moară fără nici un motiv, când eu am totuşi puterea de a nu o face.

— Dar nu puteţi fi sigur, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Jack, nici unul dintre noi nu poate fi sigur. Acum ne aflăm într-unul dintre acele momente în care trebuie să faci ce-ţi dictează instinctul. Aş vrea să par mai încrezător, dar nu pot şi nici nu vreau să vă mint că aş fi.

— Cine a făcut asta, domnule preşedinte? îl întrebă un alt reporter.

— Nu ştim şi pentru moment nu vreau să fac speculaţii în legătură cu originea acestei epidemii.

Iar asta era o minciună, Ryan o ştia prea bine chiar atunci când o rostise; spunea o minciună chiar după ce afirmase că refuză să mintă, dar situaţia îi impunea să o facă şi pe asta. „A naibii de ciudată e lumea în care trăim”.

Fu cel mai urât interogatoriu din viaţa ei. Pacienta numită „Cazul Index” era, observă ea, foarte atrăgătoare sau cel puţin fusese până cu o zi, două, înainte. Acum tenul care ar fi fost catalogat de culoarea piersicii devenise palid şi plin de pete roşii. Era cea mai gravă fază, ştia şi ea. Era sigură că ştia, se gândi agenta, ascunzându-se în spatele măştii, ţinându-şi stiloul cu peniţă moale în mâna acoperită de

mănuşa de cauciuc (nu trebuia să folosească ceva ascuţit care ar fi putut să perforeze latexul subţire), luând notiţe şi aflând prea puţine. Sigur ştia şi pacienta că genul acesta de îngrijire medicală era neobişnuit, că medicilor le era teamă să o atingă şi că, acum, nici un agent special de la F.B.I. nu se mai apropia de patul ei.

— Şi în afară de călătoria în Kansas City?

— Nimic deosebit, răspunse vocea ce părea că venea din fundul unui mormânt. Am lucrat la birou şi m-am pregătit pentru comenzile de toamnă. Am fost două zile la expoziţia de obiecte de uz casnic la McCormick Center.

Au mai urmat nişte întrebări, dar răspunsul la nici una dintre ele nu aducea informaţii ce puteau fi de folos pe moment. Agenta, femeie fiind, ar fi vrut să-i întindă o mână, să o atingă, să se arate înţelegătoare şi să-i aline durerea, dar asta nu se putea. Tocmai aflase cu o săptămână înainte că era însărcinata pentru prima oară. Avea responsabilitatea a două vieţi acum, nu doar a ei, iar gândul acesta o făcu să-şi stăpânească impulsul de a strânge mâna victimei.

— Vă mulţumim. Vom reveni, spuse agenta, ridicându-se din scaunul ei de metal şi îndreptându-se spre uşă.

În timp ce o deschise, îşi feri umerii de cadrul uşii cu o mişcare şi înaintă în următorul salon pentru următorul interviu. Klein era pe hol şi discuta cu o altă angajată a spitalului, doctoriţă sau asistentă, agenta nu-şi putea da seama.

— Cum a mers? întrebă profesorul.

— Ce şanse are? întrebă agenta.

— Zero, răspunse Klein.

Când era vorba despre asemenea boli, Pacientul Zero avea tot atâtea şanse câte sugera numărul de ordine.

— Compensaţii? Tot ei ne cer compensaţii! spuse ministrul Apărării înainte ca ministrul de Externe să spună vreun cuvânt.

— Domnule ministru, eu nu fac decât să vă transmit cuvintele altcuiva, le reaminti Adler gazdelor sale.

— Am acceptat ca doi ofiţeri din Aviaţia Militară Americană să examineze fragmentele de rachetă. Evaluările lor le confirmă pe ale noastre. Este vorba despre un Pen-Lung-13, noua lor rachetă cu termodetector şi rază de acţiune mare, o îmbunătăţire a unui model rusesc. Este clar acum, pe lângă dovezile date de radarele de pe navele dumneavoastră, adăugă ministrul Apărării. Faptul că au tras în avionul de pasageri a fost un act deliberat. Dumneavoastră ştiţi asta. Şi noi la fel. Aşa încât, spuneţi-mi, domnule Adler, care este poziţia Americii în această dispută?

— Nu dorim altceva decât restaurarea păcii, răspunse ministrul de Externe american, primind confirmarea previziunilor lui. Aş dori să mai

subliniez că Republica Populară Chineză, prin faptul că mi-a permis curse directe între capitala lor şi a ţării dumneavoastră, face dovada unui gest de bunăvoinţă.

— Chiar aşa, răspunse ministrul lor de Externe. Cel puţin aşa ar părea pentru un observator neavizat, dar spuneţi-mi, domnule Adler, ce doresc ei, de fapt?

Şi asta punea punct încercării de a detensiona situaţia, îşi spuse ministrul de Externe american. Cei doi oameni din faţa lui erau la fel de inteligenţi ca şi el, dar încă şi mai furioşi. Apoi mânia parcă se topi.

O secretară ciocăni la uşă, apoi intră, deranjându-l pe şeful ei, dar asta până schimbară câteva cuvinte în mandarină. Le fu înmânat un telex şi apoi citit. După aceea, un altul îi fu dat direct americanului.

— Se pare că ţara dumneavoastră se confruntă cu o problemă foarte gravă, domnule ministru.

Conferinţa de presă fu întreruptă. Ryan părăsi sala, se întoarse în Biroul Oval şi se aşeză pe canapea alături de soţia lui.

— Cum a fost?

— Nu ai urmărit-o? întrebă Ryan.

— Tocmai vorbeam despre nişte probleme, îi explică Cathy.

Apoi intră Arnie.

— Nu-i rău, şefule! îşi dădu cu părerea şeful personalului. Va trebui să te întâlneşti în seara asta cu cei din Senat. Tocmai am stabilit asta cu liderii ambelor partide. Toate astea vor face alegerile de azi mai interesante şi...

— Arnie, până când nu voi ordona eu altfel, nu vom mai avea discuţii pe teme politice în clădirea asta. Politica ţine de ideologie şi de teorie. Acum trebuie să ne ocupăm de fapte, spuse SPADASINUL.

— Nu poţi să scapi de ea, Jack. Politica *este* ceva real, iar dacă ceea ce se întâmplă acum este rezultatul unui atac premeditat, cum ne-a spus generalul, aici de faţă, atunci suntem în război, iar războiul *este un act politic.* Tu eşti în fruntea guvernului. Trebuie să stai în fruntea Congresului, iar acest lucru tot act politic se numeşte. Nu eşti un rege filosof. Eşti preşedintele unei ţări democratice, îi reaminti van Damm.

— Bine.

Ryan acceptă înfrângerea pentru moment, oftând.

— Altceva?

— A sunat Bretano. Planul lui este pus în aplicare chiar acum. În câteva minute, companiile de transport aerian vor transmite către toate avioanele să se întrerupă cursele şi să aterizeze. Probabil că e haos pe aeroporturi acum.

— Sigur...

Jack clipi şi se frecă la ochi.

— Nu prea avem de ales, să trăiţi, îi spuse generalul Pickett

preşedintelui.

— Eu cum mă întorc la Hopkins? întrebă Alexandre. Trebuie să conduc o secţie şi să mă ocup de pacienţii mei.

— I-am spus lui Bretano că li se va permite oamenilor să plece din Washington, îi informă van Damm pe ceilalţi din încăpere. Acelaşi lucru e valabil şi pentru marile oraşe din apropierea graniţelor dintre statele americane: New York, Philadelphia şi altele asemenea. Îi lăsăm pe oameni să se ducă acasă, nu?

Pickett încuviinţă:

— Da, sunt mai în siguranţă aşa. Este nerealist să presupunem că planul va fi pus în aplicare cum trebuie până la noapte.

Apoi Cathy spuse:

— Alex, bănuiesc că vei veni cu mine. Şi eu trebuie să plec.

— Cum? făcu Ryan cu ochii holbaţi de uimire.

— Jack, sunt medic, ai uitat?

— Eşti medic oftalmolog, Cathy! Oamenii pot să mai aştepte puţin să-şi schimbe ochelarii, insistă Jack.

— La întâlnirea de azi cu conducerea am fost de acord fără excepţie că toţi trebuie să ne apucăm de treabă. Nu putem să lăsăm totul în seama asistentelor şi a unor copii – rezidenţii – să trateze ei pacienţii. Lucrez într-o clinică. Toţi trebuie să facem cu rândul, dragule, îi spuse CHIRURGUL soţului ei.

— Nu, nu, Cathy, e prea periculos!

Jack se întoarse către ea.

— Nu te las să pleci!

— Jack, de câte ori ai plecat departe, implicându-te în lucruri despre care nici nu mi-ai spus, în situaţii periculoase, îţi făceai pur şi simplu datoria, spuse ea pe drept cuvânt. Eu sunt medic. Şi eu am o datorie de îndeplinit.

— Nu este atât de periculos, domnule preşedinte, strecură şi Alexandre o vorbă. Nu trebuie decât să respecţi procedura. Eu lucrez cu bolnavi de SIDA în fiecare zi şi…

— Nu, fir-ar să fie!

— Pentru că sunt femeie? întrebă cu un ton delicat Caroline Ryan. Şi eu sunt speriată, Jack, dar eu sunt profesor la Medicină. Eu îi învăţ pe studenţi cum să devină medici. Îi învăţ care sunt responsabilităţile lor profesionale. Una dintre acestea este să fi alături de pacienţii tăi la nevoie. Nu poţi dezerta în faţa îndatoririlor tale. Nici eu nu pot, Jack.

— Aş dori să văd procedurile pe care le-aţi stabilit, Alex, spuse Pickett.

— Mă bucur că o faci, John.

Jack se uita în continuare în ochii soţiei lui. Ştia că era o femeie puternică şi ştiuse dintotdeauna că ea, uneori, trata pacienţi cu boli contagioase – SIDA provoca nişte complicaţii grave la ochi. Dar nu se

gândise niciodată prea mult la asta. Acum trebuia: şi dacă…

— N-o să se întâmple nimic. Trebuie să fiu atentă. Cred că iar mi-ai făcut-o.

Îl sărută de faţă cu toţi ceilalţi.

— Soţul meu ştie întotdeauna care e lucrul potrivit şi care nu, le spuse ea celor ce se aflau acolo.

Pentru Ryan era prea mult. Începură să-i tremure mâinile, iar ochii i se umplură de lacrimi. Clipi repede să le alunge.

— Cathy, te rog…

— Tu ai fi ascultat ce-ţi spuneam eu când ai plecat pe submarinul acela, Jack?

Îl sărută din nou şi se ridică.

Întâmpinară rezistenţă, dar nu pe cât se aşteptaseră. Patru guvernatori le spuseră generalilor lor adjutanţi – titlul care li se dădea, de obicei, ofiţerilor superiori din Garda Naţională – să nu se supună ordinelor prezidenţiale şi trei dintre aceştia şovăiră până când sună ministrul Apărării să confirme personal ordinul şi să-l clarifice, ameninţându-i cu eliberarea din funcţie pe loc, arestarea şi trimiterea în faţa Curţii Marţiale. Unii spuneau ceva despre organizarea unor proteste, dar pentru asta era nevoie de timp, iar întregul mecanism militar începuse să se pună în funcţie, ordinele lor modificându-se în multe cazuri, cum se întâmplă cu Divizia din Philadelphia, una dintre cele mai vechi şi respectate unităţi ale armatei, ai cărei membri îl escortaseră pe George Washington la instaurarea lui, care avusese loc cu mai bine de două veacuri înainte şi ai cărei soldaţi din timpurile noastre se îndreptau acum către podurile de pe Râul Delaware. Televiziunea locală şi posturile de radio le spuneau oamenilor că acelor care făceau naveta li se permitea să meargă acasă fără restricţii până la ora 21.00 în seara aceea, iar după cea oră şi până la miezul nopţii pe baza actelor de identitate. Dacă nu apăreau dificultăţi majore, oamenilor li se va permite să meargă acasă. Aceasta se întâmplă în cele mai multe cazuri, dar nu în toate, iar motelurile se umplură pe tot cuprinsul Americii.

Copiii, cărora li se spusese că vor fi închise şcolile pentru cel puţin o săptămână, întâmpinară veştile cu entuziasm, neînţelegând însă de ce părinţii lor erau atât de îngrijoraţi şi chiar vizibil înspăimântaţi.

Farmaciile unde se vindeau măşti chirurgicale şi alte produse de acest gen epuizară stocul în câteva minute, motivul rămânându-le necunoscut funcţionarilor de acolo până când cineva deschise radioul.

În Pittsburg, lucru destul de straniu, agenţii de la Serviciile Secrete care se ocupau de probleme de securitate legate de vizita preşedintelui american aflară veştile ceva mai târziu. În timp ce

majoritatea celor din echipa de la faţa locului se îmbulzi la bar să urmărească discursul preşedintelui la televizor, Raman fugi la telefon. Sună acasă, aşteptă semnalul sonor până intră robotul telefonic, apoi introduse codul de acces la mesaje. Nu era decât un mesaj care greşise numărul şi care-l anunţa că a sosit carpeta pe care nici nu o comandase şi i se spunea preţul pe care nu avea să-l plătească. Raman simţi un fior rece. Acum era liber să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, atunci când hotăra el. Asta însemna că trebuia să o facă destul de curând şi era posibil ca el să moară în timpul misiunii. Era dispus să facă asta, deşi, întorcându-se la bar, se gândea că poate acum avea o şansă să scape. Ceilalţi trei agenţi stăteau chiar lângă televizor. Când cineva obiectă că nu poate vedea nimic din cauza lor, fură ridicate simultan mai multe acte doveditoare că erau agenţi.

— La naiba! spuse şi pentru ceilalţi superiorul de la biroul din Pittsburg. Acum ce facem?!

Cursele internaţionale nu constituiau o problemă simplă. Vestea abia acum ajungea la ambasadele din Washington. Fu transmisă guvernelor respective; li se comunică ce gen se criză era, dar, în cazul celor din Europa, oficialii cu grad superior erau acasă, iar majoritatea tocmai se duceau la culcare, când sunară telefoanele. Trebuia ca şi ei să vină la birou, să aibă la rândul lor şedinţe, să hotărască ce să facă, dar durata lungă a zborurilor peste ocean le dădea un răgaz să facă asta. Curând se hotărî ca toţi pasagerii care soseau din America să intre în carantină – pentru cât timp, încă nu ştiau. Prin apeluri telefonice urgente către Administraţia Aviatică Federală a S.U.A. se făcură aranjamente pentru a permite curselor spre America să rămână la sol, să fie realimentate cu combustibil şi apoi să se întoarcă în locurile lor de origine. Aceste aeronave au fost identificate ca fiind necontaminate, iar pasagerilor li s-a permis să-şi continue drumul spre casă, deşi se prevedea apariţia erorilor birocratice pe parcurs.

Că trebuia să se închidă pieţele financiare fu clar, mai ales după ce se semnală un caz de Ebola care sosise la Northwestern University Medical Center. Era un comerciant de bunuri de larg consum, care, în mod obişnuit, lucra la etajul acela unde era mereu multă agitaţie din Chicago Board of Trade, iar vestea se împrăştie foarte repede. Toate casele de schimb aveau să fie închise, iar următoarea grijă a comunităţii financiare şi de afaceri era efectul pe care toate astea îl vor determina asupra activităţilor lor. Dar majoritatea oamenilor urmăreau reportajele de la televizor. Fiecare post îşi găsise un medic specialist şi îi dăduse toată libertatea în a explica problema, de obicei, cu prea multe detalii. Posturile locale prin cablu transmiteau documentare ştiinţifice despre epidemiile de Ebola din Zair, arătând unde puteau duce simptomele de gripă. Se ajunse astfel la o panică

nerostita, înăbuşită, care cuprinsese toată naţiunea, oamenii cercetau prin cămările caselor lor să vadă ce provizii alimentare mai aveau, uitându-se neîncetat la televizor şi făcându-şi griji şi mai mari sau încercând să ignore ce se spunea. Discuţiile între vecini se purtau de la distanţă.

Numărul cazurilor ajunsese la cinci sute înainte de ora 8.00 în Atlanta. Pentru Gus Lorenz ziua fusese foarte lungă, alergând tot timpul de la laborator la birou şi invers. Existau riscuri în ceea ce-l privea, ca şi pentru personalul lui. Oboseala putea duce la greşeli şi accidente. Fiind în mod normal o instituţie unde domnea liniştea şi fiind unul dintre cele mai bune laboratoare din lume, oamenii erau obişnuiţi să lucreze calm şi organizat. Acum era haos total. Li se trimiteau mostre de sânge la laboratorul lor, care trebuia etichetate şi testate, iar rezultatele transmise prin fax la spitalul de origine. Lorenz munci toată ziua pentru a-şi reorganiza personalul şi atribuţiile fiecăruia, aşa încât să menţină personalul în funcţiune zi şi noapte, dar nici să nu solicite peste măsură pe nimeni. Acelaşi lucru trebuia să se aplice şi în cazul lui, iar, atunci când se întoarse în birou să doarmă puţin, înăuntru găsi pe cineva aşteptându-l.

— Sunt de la F.B.I., spuse bărbatul, arătându-i un dosar întreg de legitimaţii şi acreditări.

De fapt era de la Centrul de Comandă Aviatică din regiune, un agent cu funcţie foarte înaltă care îşi dirija acţiunile de la propriul serviciu de la un telefon celular. Era înalt, tăcut, genul care nu se pierdea uşor cu firea. În situaţii de criză, le spunea el agenţilor din subordinea sa, trebuie mai întâi să te gândeşti bine înainte de a acţiona. Întotdeauna era destul timp pentru a da greş, deci trebuia să fie şi destul timp pentru a face lucrurile bine.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Lorenz, aşezându-se.

— Domnule doctor, aş avea nevoie să îmi daţi mai multe informaţii. F.B.I.-ul colaborează cu alte câteva agenţii pentru a afla cum au început toate astea. Luăm interviuri fiecărei victime pentru a încerca să stabilim de unde au luat virusul şi ne-am imaginat că dumneavoastră sunteţi expertul pe care să-l consultăm în legătură cu situaţia generală. Cum au început toate astea?

Cei din armată nu ştiau, în mod sigur, de la ce pornise, dar le-a fost imediat limpede unde ducea. Fort Stewart, din Georgia, fusese doar primul. Aproape fiecare bază militară se afla în apropierea câte unui oraş mare. Până la Fort Stewart era destul de puţin de mers cu maşina dinspre Savannah sau Atlanta. Fort Hood era în apropiere de Fort Worth din Dallas. Fort Campbell era la o oră de Nashville, unde Vanderbilt raportase deja existenţa câtorva cazuri. Personalul trăia mai mult în cazărmi, unde toaletele şi duşurile erau la comun, iar, la

aceste baze medicii militari superiori erau literalmente îngroziţi. Personalul marinei militare locuia în condiţii de supraaglomerare. Vasele lor erau medii izolate. Vaselor din larg li se ordonă imediat să rămână acolo până era evaluată situaţia de pe uscat. Nu trecu mult timp până când se stabili că fiecare bază militară mai importantă era în pericol şi, deşi câteva unităţi fură desfăşurate pentru a se alătura Gărzii Naţionale – în special unităţi de infanterie şi de poliţie militară – medicii ţineau sub observaţie atentă fiecare soldat şi marinar. Curând, ei descoperiră bărbaţi şi femei cu simptome de gripă. Aceştia fură izolaţi imediat, îmbrăcaţi în echipamente de protecţie MOPP şi transportaţi cu elicopterul la cel mai apropiat spital, unde erau primiţi pacienţii suspecţi de Ebola. Până la miezul nopţii nu mai încăpea îndoială că armata Statelor Unite era acum de-a dreptul infectată cu virusuri. În telefoane urgente către Centrul Naţional Militar de Comandă se raportă în care dintre unităţi fuseseră semnalate cazuri şi, pe baza acelor informaţii, batalioane întregi fură izolate de celelalte şi menţinute aşa, personalul fiind alimentat din proviziile de război, fiindcă popota fusese închisă şi fiindcă se temeau de un inamic nevăzut.

— Dumnezeule, John! spuse Chavez din biroul lui.

Clark încuviinţă fără să mai spună nimic. Soţia lui, Sandy, era instructor pentru surorile medicale într-un centru specializat, iar viaţa ei, el ştia foarte bine asta, putea fi în pericol. Ea lucra la sectorul de îngrijire medicală. Dacă ar fi sosit un pacient infectat, la unitatea ei venea, iar ea ar fi fost prima care să se ocupe de el pentru a le arăta studenţilor ei cum să trateze astfel de pacienţi fără să-şi pună viaţa în pericol.

Fără să-şi pună viaţa în pericol? se întrebă el. Sigur. Ideea asta îl făcu să-şi aducă aminte de lucruri triste şi să aibă o teamă pe care n-o mai simţise de ani şi ani. Acest atac asupra ţării lui – lui Clark nu i se spusese asta încă, dar el nu crezuse niciodată în coincidenţe – nu-i punea lui viaţa în pericol, ci pe a soţiei lui.

— Cine crezi că a făcut-o?

Era o întrebare prostească la care primi un răspuns prostesc.

— Cineva căruia nu-i prea place de noi, zise John arţăgos.

— Iartă-mă!

Chavez se uită pe geam, rămânând pe gânduri pentru câteva clipe.

— E un joc al naibii de riscant, John!

— Dacă aflăm cine, da… Şi siguranţa operaţională e zero pentru aşa ceva.

— Nemernici, domnule C. Or fi oamenii pe care tocmai i-am văzut?

— E o posibilitate… Ar putea fi şi alţii, presupun.

Se uită la ceas. Directorul Foley ar fi trebuit să se întoarcă de la

Washington până acum, iar ei să se îndrepte spre biroul lui. Nu fu nevoie de mai mult de două minute.

— Bună, John, spuse cel de la D.C.I., ridicându-şi privirea din hârtiile de pe birou.

Era şi Mary Pat acolo.

— Nu e doar un accident, nu? întrebă Clark.

— Nu, nu e. Lucrăm cu toate forţele reunite. F.B.I.-ul discută cu oamenii din interiorul ţării. Dacă dăm de vreun fir, va fi sarcina noastră să ne ocupăm de problemă în afara graniţelor. Voi doi ne veţi ajuta să facem asta. Încerc să găsesc o modalitate să trimit nişte oameni peste ocean.

— Pe cei de la S.N.I.E.? întrebă Ding.

— Orice altceva e acum pe plan secund. Jack chiar mi-a dat autoritatea să dau ordine celor de la N.S.A. şi D.I.A.

Deşi D.C.I. avea prin lege autoritatea să facă toate astea, în realitate celelalte mari agenţii fuseseră întotdeauna propriii lor stăpâni. Până acum.

— Ce vă fac copiii? întrebă Clark.

— Sunt acasă, răspunse Mary Pat. Oricât era ea de regină a spionajului, rămânea o mamă grijulie.

— Ei spun că sunt bine.

— Arme de distrugere în masă, spuse, după aceea, Chavez.

Nu mai trebuia să adauge nimic.

— Da.

Dădu din cap afirmativ. Cineva ori trecuse cu vederea acest fapt, ori uitase pur şi simplu că politica S.U.A. din ultimii ani în direcţia asta fusese explicită. Telefonul de pe biroul lui Foley sună.

— Da.

Foley ascultă câteva secunde. Apoi răspunse:

— Bine. Poţi să îmi trimiţi o echipă aici pentru asta? Bine, mulţumesc.

— Despre ce era vorba?

— USAMRIID la Fort Detrick. Bun, vor ajunge aici cam într-o oră. Putem trimite oameni peste ocean, dar, mai întâi, trebuie să le facem nişte analize de sânge. Ţările din Europa sunt – mă rog – vă puteţi imagina şi voi… La naiba, nu poţi să duci nici un nenorocit de câine în Anglia fără să-l laşi într-o cuşcă timp de o lună, să se asigure că nu e turbat. Probabil că o să vi se facă teste şi când veţi ajunge acolo. Inclusiv pentru echipajul de zbor, mai adăugă el.

— Încă nu ne-am făcut bagajele, spuse Clark.

— Cumpăraţi-vă de acolo ce aveţi nevoie, John, bine? spuse Mary Pat, apoi făcu o pauză. Îmi pare rău.

— Avem vreun fir pe care să-l urmărim?

— Nu încă, dar lucrurile or să se schimbe. Nu poţi face aşa ceva

fără să laşi nişte urme de vreun fel.

— E ceva ciudat în toată treaba asta, observă Chavez, uitându-se în lungul încăperii înguste de la ultimul etaj. John, îţi aminteşti ce-ţi spuneam ieri?

— Nu, zise Clark. La ce te referi?

— Unele lucruri nu poţi să le răzbuni, iar la unele acte nu poţi răspunde cu aceeaşi monedă. Păi, dacă asta a fost o operaţiune tero…

— Prea grav, obiectă Mary Pat. Prea complicat.

— Foarte bine, doamnă, chiar dacă ar fi aşa, la naiba, am putea transforma Bekaa Valley într-o parcare şi să-i trimitem pe cei de la marină să traseze liniile, după ce se mai liniştesc lucrurile. Nu e nici un secret în asta. La fel şi cu un stat naţional, de acord? Am îngropat rachetele, dar mai avem încă bombele nucleare. Putem să radem orice ţară din temelii, iar preşedintele Ryan ar fi dispus să o facă, cel puţin eu nu aş paria că n-ar face-o. L-am văzut în acţiune şi nu e un păMpălău.

— Şi ce-i cu asta?

Nu spuse însă că nu era aşa de simplu. Înainte ca Ryan sau altcineva să dea ordinul de lansare a unei bombe nucleare, dovezile trebuia să fie suficient de solide pentru a trece de cercetările de la Curtea Supremă şi el nu credea că Ryan era genul de tip care să facă aşa ceva, decât în mod excepţional.

— Aşa încât oricine a pornit operaţiunea asta a avut în minte una din două. Fie că nu contează dacă aflăm, fie că nu-i vom putea răspunde cu aceeaşi monedă, fie…

Mai era şi o a treia posibilitate? Şi una evidentă…

— Sau să-l scoată din peisaj, dar atunci de ce să încerce mai întâi un atentat asupra fiicei lui? făcu Mary Pat. Asta nu putea decât să crească securitatea din jurul lui, îngreunându-le treaba, în loc să o înlesnească. Se întâmplă prea multe deodată. Chestia cu China. Cea cu Republica Islamică Unită. Flota indiană scoasă în larg. Până aici numai probleme politice, iar, acum, Ebola. Nu are nici o noimă. Nu e nici o legătură între toate astea.

— Decât faptul că ne face viaţa grea, nu-i aşa?

În cameră se lăsă tăcerea pentru câteva secunde.

— Puştiul are dreptate, le spuse Clark celorlalţi doi.

— Întotdeauna porneşte din Africa, spuse Lorenz, umplându-şi pipa. Acolo trăieşte el. A fost o epidemie în Zair acum câteva luni.

— Nu s-a spus la ştiri, zise agentul de la F.B.I.

— Au fost numai două victime, un tânăr şi o asistentă, o călugăriţă asistentă, cred, dar ea a murit într-un accident de avion. A mai fost o epidemie mai redusă ca amploare în Sudan, din nou numai două victime, un bărbat şi o fetiţă. Bărbatul a murit. Copilul a supravieţuit.

Dar şi asta s-a întâmplat cu câteva săptămâni în urmă. Avem analize de sânge de la Cazul Index. Eu fac experimente cu el de ceva vreme.

— Şi cum faceţi asta?

— Faci o cultură de virusuri într-un ţesut. În rinichii unei maimuţe, mai exact... Ah, da, îşi aminti el.

— Ce este?

— Am făcut o comandă de maimuţe verzi africane. Asta e cea pe care lucrăm noi. Le eutanasiezi şi le extragi rinichii. Cineva ne-a luat-o înainte şi a trebuit să aştept următoarea comandă.

— Ştiţi cine a fost?

Lorenz clătină din cap.

— Nu, n-am aflat niciodată. M-a amânat cu o săptămână sau zece zile, asta a fost tot.

— Cine altcineva ar avea nevoie de astfel de maimuţe? întrebă cel de la Centrul de Comandă Aviatică.

— Companiile farmaceutice, laboratoarele medicale sau alte instituţii asemănătoare.

— Cu cine trebuie să vorbesc, să aflu mai multe?

— Serios?

— Da, domnule.

Lorenz ridică din umeri şi-i întinse o carte de vizită.

— Poftim.

Fu nevoie de puţin timp pentru a aranja şedinţa de dimineaţă. Ambasadorul David L. Williams coborî din maşina personală, apoi fu escortat până la rezidenţa oficială a prim-ministrului. Era recunoscător pentru vremea din ziua aceea. În India putea fi cald ca-ntr-un cuptor, iar la vârsta lui canicula devenea tot mai chinuitoare, mai ales fiindcă trebuia să se îmbrace ca un ambasador, nu ca un guvernator din Pennsylvania, unde nu era nici o problemă dacă arătai ca un muncitor. În ţara aceasta, clasa muncitoare aborda o vestimentaţie şi mai puţin oficială, iar, din această cauză, clasele superioare ţineau să se diferenţieze. Cea mai mare democraţie din lume, aşa le plăcea să numească acest loc, se gândi fostul politician. Sigur că da...

Doamna prim-ministru era deja aşezată la masă. Se ridică atunci când el intră în încăpere, îl luă de mână şi-l conduse la locul său. Vasele de porţelan erau smălţuite cu aur şi un servitor în livrea intră aducând cafeaua. Micul dejun începu cu un pepene.

— Vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi primit, spuse Williams.

— Sunteţi oricând bine venit în casa mea, răspunse politicos doamna prim-ministru.

Cam tot atât de bine venit pe cât este aici un şarpe, se gândi ambasadorul.

Sporovăiala de tipul: „Bună, ce mai faci?” dură vreo zece minute.

Soţul ei, ca şi soţia lui, erau bine. Copiii la fel. De asemenea, nepoţii erau bine. Da, vremea se încălzea o dată cu venirea verii.

— Aşadar, ce doreaţi să discutăm?

— Înţeleg că flota dumneavoastră a ieşit în larg.

— Da, aşa cred… După neplăcerile suferite din cauza forţelor armatei ţării dumneavoastră, au fost necesare nişte reparaţii. Presupun că se asigură că totul funcţionează bine, răspunse doamna prim-ministru.

— E vorba numai de nişte verificări? întrebă Williams. Guvernul meu nu face decât să vă pună o întrebare, stimată doamnă…

— Domnule ambasador, vă reamintesc că suntem un stat suveran. Forţele noastre armate funcţionează potrivit legilor noastre, iar dumneavoastră ne spuneţi mereu că oricine este liber să navigheze pe mare după bunul plac. Îmi spuneţi acum, cumva, că ţara dumneavoastră nu ne mai recunoaşte acest drept?

— Deloc, doamna prim-ministru. Nu facem decât să ne exprimăm mirarea că faceţi, fără îndoială, un exerciţiu atât de amplu.

Nu mai adăuga „pentru resursele limitate de care dispuneţi”.

— Domnule ambasador, nimănui nu-i place să fie dus de nas. Cu numai câteva luni în urmă, ne-aţi acuzat pe nedrept că lucrăm la nişte planuri agresive faţă de unul dintre vecinii noştri. Chiar aţi înscenat un atac împotriva marinei noastre şi aţi provocat pagube vaselor noastre. Ce am făcut să merităm asemenea acte neprietenoase? întrebă ea, rezemându-se pe scaun.

„Acte neprietenoase” nu era o expresie folosită nechibzuit, observă ambasadorul şi nici nu era invocată accidental acum.

— Doamnă, nu a existat un astfel de act. Aş sugera că dacă a existat o percepţie greşită asupra evenimentelor, atunci poate aceste percepţii greşite au fost de ambele părţi, iar pentru a preveni asemenea erori, eu mă aflu astăzi în faţa dumneavoastră pentru a vă pune o întrebare simplă. America nu ameninţă pe nimeni. Dorim doar să vă punem o întrebare cu privire la intenţiile pe care le aveţi în legătură cu forţele navale.

— Şi v-am răspuns deja la această întrebare. Facem exerciţii…

Cu o clipă mai devreme, observă Williams, ea *presupusese* că se întâmpla ceva.

— Nimic mai mult.

— Atunci am primit un răspuns la întrebarea mea, comentă Williams cu un zâmbet blând.

„Dumnezeule mare, dar ea chiar crede că e deşteaptă”. Williams crescuse într-unul dintre cele mai complexe medii politice americane, în Partidul Democratic filiala din Pennsylvania şi-şi croise drum până în fruntea acestuia. Mai avusese de-a face cu oameni ca ea, numai că mai puţin ipocriţi. Minciuna era un obicei atât de frecvent în rândul

oamenilor politici, încât credeau că pot scăpa uşor oricând recurgeau la ea.

— Vă mulţumesc, doamnă prim-ministru.

51
INVESTIGAŢII

Întâlnirea cu reprezentanţii Senatului decurse aşa cum era de aşteptat. Distribuirea unor măşti chirurgicale către cei de faţă fu subiectul principal al serii – din nou, o idee a lui van Damm. Generalul Pickett fusese la Hopkins pentru a verifica procedurile urmate acolo, apoi se întorsese cu avionul pentru a face prezentarea situaţiei. Cei cincisprezece senatori adunaţi în Sala Estică îl ascultară cu mare atenţie, numai ochii lor putând fi văzuţi pe deasupra măştii.

— Nu sunt cu totul de acord cu acţiunile dumneavoastră, domnule preşedinte, spuse unul dintre ei.

Jack nu-şi putea da seama care anume vorbise.

— Credeţi că *eu* sunt? răspunse el. Dacă altcineva are o soluţie mai bună, hai să o ascultăm! Eu trebuie să o urmez pe cea care e în concordanţă cu exigenţele specialiştilor în medicină. Dacă virusul ăsta este pe atât de periculos, pe cât ne spune generalul, atunci orice greşeală poate face victime de ordinul miilor, poate chiar milioanelor. Iar dacă luăm o decizie greşită, trebuie să fie în sensul unei precauţii prea mari, nu altfel.

— Dar cum rămâne cu drepturile cetăţeneşti? vru să ştie un altul.

— Care dintre ele este mai presus de dreptul la viaţă? întrebă la rândul lui Jack. Oameni buni, dacă e cineva care poate să-mi dea o soluţie mai bună, sunt gata să o ascult; aici, de faţă, este şi unul dintre experţii noştri, care va putea să o evalueze. Dar nu sunt gata să ascult obiecţii care nu sunt bazate pe datele concrete. Constituţia şi legea nu pot anticipa orice eventualitate. În situaţii precum cea de acum, se presupune că ne vom pune mintea la contribuţie…

— Se presupune că respectăm nişte principii! spuse din nou senatorul care pomenise de drepturile cetăţeneşti.

— Foarte bine, atunci să discutăm despre asta. Dacă există şi o altă variantă posibilă pentru ce am făcut eu şi asta ar menţine stabilitatea în ţară, hai să o aflăm! Vreau astfel de variante! Dar spuneţi-mi ceva ce poate fi pus în aplicare!

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi schimburi de priviri. Chiar şi ăsta era un lucru dificil. Senatorii nu se simţeau în largul lor aşa cum erau aşezaţi.

— De ce a trebuit să luaţi o decizie atât de pripită?

— Oamenii pot muri în orice clipă, imbecilule! mârâi un alt senator la adresa bunului său prieten şi distins coleg.

Probabil că era unul dintre proaspeţii senatori, se gândi Jack.

Cineva care încă nu ştia dedesubturile meseriei lor.

— Şi dacă aţi luat o hotărâre greşită? întrebă o voce.

— Atunci veţi putea să mă aduceţi în faţa instanţei după ce mă acuză Camera, îi răspunse Jack. Atunci altcineva va putea decide în locul meu şi Dumnezeu să îl aibă în pază! Domnilor senatori, soţia mea este la Hopkins chiar în acest moment şi îi va trata şi ea pe pacienţii ăştia la rândul ei. Nici asta nu-mi convine. Aş vrea să contez pe sprijinul dumneavoastră. Sunt tare singur de partea asta a baricadei, dar fie că veţi fi alături de preşedintele vostru, fie că nu, trebuie să fac tot ce îmi stă în putere în condiţiile care sunt. O mai spun o dată: dacă cineva are o idee mai bună, să-l ascultăm…

Dar nimeni nu avea altă soluţie şi nu era vina lor pentru situaţia asta. Oricât de scurt fusese timpul în care el a trebuit să se împace cu situaţia, ei avuseseră încă şi mai puţin.

Aviaţia făcuse rost de uniforme speciale pentru clima tropicală pentru cei din Andrews Post Exchange – un magazin obişnuit – întrucât hainele lor de la Washington erau nepotrivite pentru căldura de-acolo. Asigurau şi o deghizare destul de bună. Clark avea vulturi argintii de colonel, iar Chavez era maior, echipament completat cu aripile argintii de pilot şi cu şireturile donate de echipajul de zbor al avionului VC-20B, cu care veniseră. Erau, de fapt, două rânduri de piloţi. Echipajul de rezervă se odihnea în avion, pe primele scaune pentru pasageri.

— Nu-i rău pentru un E-6 în retragere, observă Ding, deşi uniforma nu-i venea chiar perfect.

— Nu-i rău nici pentru un E-7 în retragere, iar pentru tine sunt „domnule colonel”, maior Chavez.

Era singurul lor moment de destindere. Versiunea militară a avionului cu reacţie *Gulfstream* avea o tonă de mecanisme de dirijare şi un sergent care să le manevreze. Documentele care tot ieşeau din aparate ameninţau să consume toate rezervele de hârtie de la bordul avionului, în timp ce treceau pe deasupra Insulelor Capului Verde, îndreptându-se către Kinshasa.

— Următoarea escală e în Kenya, să trăiţi!

Sergentul de la comunicaţii era, de fapt, o femeie, specialistă în spionaj. Urmărise fluxul de date care le erau transmise.

— Aveţi întâlnire cu cineva în legătură cu maimuţele.

Clark luă foaia de hârtie, el era colonelul, la urma urmelor şi o citi în timp ce Chavez încerca să-şi dea seama cum vin şireturile la cămaşa bleu de la uniformă. Se hotărâse că nu trebuie să exagereze cu precauţiile. Nu era ca şi cum aviaţia ar fi fost un serviciu militar adevărat, cel puţin după armata pe care-o făcuse el, unde era un gest de credinţă faţă de ţara ta şi atât.

— Ia uită-te! spuse John, dându-i hârtia.

— Ăsta chiar e un indiciu, domnule C., observă imediat Ding.

Schimbară priviri cu subînţeles. Era o misiune de spionaj adevărată, una dintre puţinele în care fuseseră trimişi. Aveau sarcina să adune informaţii de importanţă vitală pentru ţara lor, nimic mai mult. Deocamdată. Deşi nici unul nu o spuse, nu ar fi obiectat nici dacă ar fi avut de executat mai multe alte acţiuni. Cu toate că amândoi erau ofiţeri de teren ai Direcţiei de Operaţiuni a C.I.A.-ului, amândoi fuseseră soldaţi, făcuseră parte din trupe de comando (Clark era chiar un fost S.E.A.L.), care, în repetate rânduri, operaseră în partea de paramilitar a DO, unde făcuseră lucruri pe care agenţii obişnuiţi le considerau de-a dreptul senzaţionale. Dar, de cele mai multe ori, meritase, îşi spuse Chavez. Chiar meritase. Învăţase să-şi controleze reacţiile – acea parte a moştenirii lui genetice, aşa cum o numea acum, fusese, de fapt, întotdeauna strunită bine – dar asta nu-l împiedica să se gândească să afle cine era acela care îi atacase ţara şi apoi să-l rezolve aşa, ca-ntre soldaţi.

— Îl cunoşti mai bine decât mine, John. Ce crezi că va face?

— Jack?

Clark ridică din umeri.

— Depinde de ce-i aducem şi noi, Domingo. Asta-i sarcina noastră sau ai uitat?

— Aşa e, să trăiţi! spuse tânărul cu seriozitate.

Preşedintele nu dormi deloc bine în noaptea aceea, deşi îşi spunea – şi i-o spuneau şi alţii – că odihna era premisa hotărârilor înţelepte, iar asta, insistau toţi, era singura lui sarcină adevărată. Era acel lucru pe care cetăţenii îl aşteptau mai presus de orice de la el. Nu avusese decât un răgaz de vreo şase ore în ziua anterioară, după un program dur, plin de discursuri şi călătorii, dar chiar şi aşa, somnul întârzia să vină. Cei din personalul lui şi de la alte agenţii federale dormiseră încă şi mai puţin, pentru că, oricât de acaparatoare erau ordinele prezidenţiale, mai trebuia şi să fie puse în aplicare, iar asta însemna să pui ordinele în practică, ţinând cont că ai de-a face cu oameni. O ultimă complicaţie era faptul că mai era o problemă şi cu cele două Chine (Republica Populară şi Taiwanul), care erau cu treisprezece ore înaintea Washingtonului. O altă problemă potenţială cu India, care era cu zece ore înainte; şi cu Golful Persic, cu opt ore înainte. Pe lângă criza majoră din America, care se întindea singură pe şapte fusuri orare dacă puneai la socoteală şi Hawaii, ba chiar mai mult dacă socoteai şi posesiunile din Pacific. Întins în pat, într-unul dintre apartamentele de la Casa Albă, Ryan se gândea la ce se întâmpla pe glob, întrebându-se, în cele din urmă, care dintre zone nu era una problematică într-un fel sau altul. Pe la ora 3.00 renunţă la ideea de a

dormi şi se ridică, se îmbrăcă lejer şi se îndreptă spre aripa de vest, spre biroul unde primea comunicatele, propunându-şi să treacă şi pe la Supraveghere.

— Ce se mai întâmplă? îl întrebă el pe ofiţerul de gardă.

Era maiorul Charles Canon, de la Marina Militară a Statelor Unite, acelaşi care-l anunţase despre asasinatul din Irak... de la care părea că pornise totul, îşi reaminti el.

Oamenii se ridicară brusc în picioare, iar Jack le făcu semn să se aşeze liniştiţi.

— Nu vă deranjaţi.

— E o noapte agitată, domnule preşedinte. Sunteţi sigur că vreţi să vă începeţi ziua aşa de devreme? îl întrebă maiorul.

— Nu prea îmi arde de somn, domnule maior, îi răspunse Ryan.

Cei trei agenţi din spatele SPADASINULUI făceau feţe-feţe.

Ei ştiau mai mult, chiar dacă POTUS încă nu aflase.

— Foarte bine, domnule preşedinte, suntem conectaţi acum la liniile Centrului pentru Analiza Epidemiilor şi USAMRIID şi copiem toate datele lor. Pe hartă avem indicate toate cazurile.

Canon i le indică. Cineva pusese o hartă nouă, mai mare, a Statelor Unite, fixată pe panoul de lemn. Acele cu gămălie roşie indicau, fără doar şi poate, cazurile de Ebola. Mai erau şi rezerve de ace cu negru, a căror semnificaţie era prea limpede, deşi pe hartă încă nu apărea nici unul. Acele erau grupate în jurul a optsprezece oraşe mari la momentul acesta; mai erau şi altele mai izolate, răspândite pe toată harta. Mai erau încă nişte state neafectate. Idaho, Alabama, cele două Dakota şi chiar, neaşteptat, Minnesota, cu a sa clinică Mayo, se numărau printre statele protejate până acum prin ordinul executiv dat de Ryan sau poate doar de providenţă, nu puteai şti cu siguranţă. Erau şi câteva foi scoase la imprimantă; toate imprimantele erau suprasolicitate. Ryan ridică una dintre foi. Pacienţii erau trecuţi pe o listă în ordine alfabetică, cu statul, oraşul de proveniență şi ocupaţia. Aproximativ cincisprezece la sută dintre ei făceau parte din categoria „personal de întreţinere” şi acesta era grupul cel mai bine reprezentat, după cei de la vânzări. Datele proveneau de la F.B.I. şi de la Centrul de Analiză a Epidemiilor, care studiau împreună modelele de răspândire a epidemiei. Un alt print arăta care erau zonele suspectate că epidemia s-a extins şi acolo şi confirma afirmaţia generalului Pickett cum că expoziţiile cu vânzare fuseseră selectate ca ţinte principale.

Între timp, la C.I.A., Ryan studiase toate variantele teoretice de atac împotriva ţării sale. Cine ştie cum sau de ce, genul ăsta de situaţie nu ajunsese niciodată pe biroul lui. Războiul biologic era dincolo de orice aşteptări. Petrecuse mii de ore analizând posibilitatea unui atac nuclear. Ce aveau americanii, ce aveau ceilalţi, ce ţinte

posibile existau, câte victime; sutele de variante de ţinte posibile erau din rândul factorilor politici, militari, economici; pentru fiecare dintre variante era un set de efecte posibile în funcţie de vreme, de anotimp, de ora zilei şi alte variabile, până când datele nu mai puteau fi prelucrate decât de computere şi chiar şi atunci rezultatele probabile erau expresia unor calcule matematice aproximative. Detestase fiecare moment în care făcuse asta şi se bucurase de sfârşitul Războiului Rece şi de sfârşitul ameninţărilor permanente cu numeroase decese. Chiar supravieţuise unei crize care ar fi putut duce acolo. Îşi amintea şi acum coşmarurile de atunci…

Preşedintele nu urmase niciodată un curs propriu-zis despre guvernare, ci doar cursurile obişnuite de Ştiinţe Politice de la Boston College, în vremea când se pregătea pentru licenţa în economie. Nu-şi amintea decât cuvintele unui plantator, scrise cu mai bine de treizeci de ani înainte să devină cel de-al treilea preşedinte al ţării: „Viaţa, Libertatea şi căutarea Fericirii. Pentru a asigura aceste Drepturi, Guvernele sunt instituite de către cetăţeni, puterea lor decurgând chiar din acordul celor guvernaţi”. Aceea era formularea misiunii lui, chiar în acele cuvinte. Constituţia pe care jurase să o păstreze, să o protejeze şi să o apere era concepută la rândul său pentru a păstra, proteja şi apăra viaţa şi drepturile celor mulţi, iar el ar fi trebuit să ajungă aici, să studieze liste de nume şi locuri; şi liste cu ocupaţiile oamenilor, dintre care cel puţin optzeci la sută aveau să moară. Ei aveau dreptul la viaţă. Aveau dreptul la libertate. Aveau dreptul să-şi caute fericirea şi prin asta Jefferson se referea la vocaţia fericirii, nu la goana după ea. Ei bine, cineva curma vieţi omeneşti. Iar Ryan ordonase suspendarea libertăţii lor. Era cât se poate de clar că nu mai erau prea mulţi oameni fericiţi în momentele acestea…

— Iată ceva ce, de fapt, e o veste bună, domnule preşedinte.

Canon îi înmânã rezultatele alegerilor din ziua anterioară.

Ryan fu luat prin surprindere. Îşi îngădui să nu se mai gândească la asta. Cineva alcătuise o listă a celor aleşi, organizată după profesii şi mai puţin de jumătate dintre ei erau avocaţi. Douăzeci şi şapte erau medici. Douăzeci şi trei erau ingineri. Nouăsprezece erau fermieri. Optsprezece erau profesori. Paisprezece erau oameni de afaceri, cu diverse activităţi. Ei, asta era ceva, nu? Acum avea aproape o treime din Cameră. Dar cum să îi aducă la Washington? se întreba el. Nu puteau fi împiedicaţi să facă asta. Constituţia era foarte clară în privinţa asta. Dacă Pat Martin putea susţine că suspendarea deplasărilor dintr-un stat în altul nu mai fusese obiectul unui proces la Curtea de Justiţie, Constituţia cerea ca membrii Congresului să nu fie împiedicaţi să vină la o sesiune de dezbateri decât, parcă, în cazul înaltei trădări… Sau aşa ceva. Jack nu-şi amintea exact, dar ştia că imunitatea parlamentară era un lucru cât se poate de important în

clipa aceea, un telex începu să facă zgomot. Un Spec-5 al Armatei se îndreptă către el.

— Un mesaj urgent din S.U.A., de la ambasadorul Williams în India, anunţă el.

— Să-l vedem, spuse Ryan şi se duse şi el lângă telex.

Nu erau veşti bune. Şi nici cele care sosiră după aceea de la Taipei.

Medicii lucrau în ture de câte patru ore. Alături de fiecare rezident era şi un medic cu experienţă. Ei făceau, în general, munca infirmierelor şi, deşi, în linii mari o făceau bine, ştiau că, de fapt asta nu prea va schimba nimic.

Pentru Cathy era prima oară când lucra într-un costum de cosmonaut. Operase în jur de treizeci de bolnavi de SIDA care prezentau complicaţii ale bolii la nivelul ochilor, dar nu fusese atât de dificil. Foloseau mănuşi obişnuite, singura grijă era numărul mâinilor care puteau fi prezente în câmpul de operaţie, iar pentru chirurgia oftalmică problema nu era nici pe departe atât de spinoasă ca în cazul chirurgiei clasice. Trebuia să lucrezi mai încet, să fi ceva mai atent la mişcări, dar asta era tot, de fapt. Nu şi acum. Acum ea se afla într-un sac de plastic, mare şi gros, purtând o cască a cărei porţiune din faţă se aburea mereu din cauza respiraţiei şi avea înaintea ei pacienţi care aveau să moară în ciuda atenţiei medicilor care aveau înaltă calificare.

Dar erau obligaţi să încerce totuşi. Îl privea acum pe cazul index din zona aceea, comerciantul de Winebager a cărui soţie se afla în salonul de alături. Tocmai se făceau două teste de tipul IV, unul cu fluide, electroliţi şi morfină, celălalt un test general, cu grijă pentru a nu păţi ceva din pricina instrumentarului medical metalic. Tot ce puteau face era să-i sprijine. Se crezuse la un moment dat că Interferonul ar avea un efect pozitiv, dar nu era aşa. Antibioticele nu funcţionau în cazul bolilor virale, idee neîmpărtăşită de prea multă lume. Altă modalitate de tratament nu mai exista, deşi chiar în momentul acela sute de oameni examinau în laborator toate variantele. Nimeni nu se ocupase până atunci de Ebola. Laboratorul Centrului pentru Analiza Epidemiilor al armatei şi alte câteva din lume mai făcuseră câteva cercetări în direcţia aceasta, dar nu fusese realmente un efort de a rezolva problema altor boli contagioase decât a celor care bântuiau prin ţările „civilizate”. În America şi Europa cercetările prioritare priveau acele boli care făceau victime numeroase sau care atrăgeau atenţia în lupta politică, pentru că alocarea fondurilor pentru cercetare de la buget era un act politic, iar finanţarea privată se orienta către lucrurile care îi afectaseră pe oamenii bogaţi sau pe unele persoane importante. *Myasthenia gravis* îl ucisese pe Aristotel Onasis, iar prin finanţarea corespunzătoare, deşi nu suficient de rapidă pentru a-l salva pe

magnatul muribund, se înregistraseră progrese remarcabile aproape peste noapte, multe bazate pe noroc – doctoriţa Ryan ştia foarte bine, dar nu era mai puţin adevărat, cu toate acestea, că ele erau o binecuvântare pentru alte victime. Acelaşi principiu se răspândise şi în oncologie, unde finanţarea pentru cancer de sân, de care suferea cel puţin o femeie din zece, depăşise cu mult finanţarea pentru cercetările privind cancerul de prostată, care afecta aproximativ jumătate din populaţia masculină. O sumă enormă era alocată cercetării bolilor de cancer la copii, care erau destul de rare statistic – numai douăsprezece cazuri la mia de copii – dar ce putea fi mai important decât un copil? Nimeni nu contesta asta şi nici ea. Nu exista decât o finanţare infimă pentru Ebola şi pentru alte boli tropicale, pentru că nu atrăgeau atenţia publică în ţările finanţatoare. Asta avea să se schimbe acum, dar nu suficient de repede pentru pacienţii care umpleau spitalele.

Bolnavul începu să vomite şi se întoarse pe partea dreaptă. Cathy înşfăca imediat coşul de gunoi din plastic – tăvile folosite pentru colectarea vomei erau prea mici şi aveau tendinţa să se răstoarne – şi i-l ţinu aproape. Fiere şi sânge, observă ea. Sânge negru. Sânge mort. Sânge plin de micile particule cristaline ale virusului Ebola. Când el termină, ea îi dădu un vas cu apă, din cele cu un pai prin care iese puţină apă, atunci când îl strângi uşor. Atât cât să-i umezească buzele.

— Mersi, gemu slab pacientul.

Era palid la faţă, cu excepţia locurilor unde era pătat de la hemoragiile subcutanate. „*Petechiae*. În latină, probabil, se gândi Cathy. Folosim o limbă moartă pentru a se referi la semnele apropierii morţii.” El o privi şi înţelese. Sigur ştia. Durerea era parcă mai puternică decât efectul dozei de morfină, ajungând la nivelul conştientului său în valuri, ca fluxul mării lovindu-se de ţărmul abrupt.

— Care mai e starea mea? întrebă el.

— Păi, eşti destul de bolnav, îi spuse Cathy. Dar te lupţi cu boala foarte bine. Dacă reuşeşti să rezişti suficient de mult, sistemul tău imunitar o poate învinge, dar trebuie să fi puternic şi să ne ajuţi.

Iar asta nu era chiar o minciună.

— Nu v-am mai văzut. Sunteţi soră?

— Nu, de fapt sunt profesor universitar.

Îi zâmbi prin scutul de plastic.

— Să aveţi grijă, îi spuse el. N-aţi vrea o boală ca asta. Credeţi-mă!

Reuşi să zâmbească la rândul lui, în acel fel specific pacienţilor cu afecţiuni foarte grave. Aproape că-i frânse inima lui Cathy.

— Avem multă grijă. Îmi pare rău pentru costum.

Simţea atât de mult nevoia să îl atingă, să îi arate că îi păsa cu adevărat, dar nu era posibil, cu tot plasticul şi cauciucul ăla afurisit!

— Doctore, mă doare cumplit.

— Întinde-te pe spate. Dormi cât poţi de mult. Stai să îţi pregătesc morfina.

Se duse la capătul patului, să mărească uşor cantitatea şi aşteptă câteva minute până ce el închise ochii. Ea se duse apoi la coş şi pulveriza un dezinfectant puternic pe deasupra lui. Coşul era deja înecat în vaporii acelei substanţe chimice într-atât, încât plasticul era impregnat cu dezinfectant şi orice virus care ar fi căzut pe el ar fi fost distrus imediat. Să dea cu spray peste cei 30 cm² pe care-i vomitase bolnavul nu era, probabil, necesar, dar, în condiţiile date, nu erau niciodată prea multe precauţii. O soră intră în salon şi îi înmână o foaie cu ultimele teste de sânge. Funcţiile ficatului erau reduse la zero, marcate suplimentar cu asterisc, de parcă nu ar fi observat asta şi singură. Ebola avea o preferinţă primejdioasă pentru acest organ. Ceilalţi indicatori chimici confirmau începutul instalării necrozei sistemice. Organele interne începură să moară, ţesuturile putrezeau deja, măcinate de micile particule de virusuri. Era posibil ca sistemul lui imunitar să-şi adune toată puterea şi să lanseze un contraatac, dar asta era teorie pură, cu şanse practice de una la şapte sute. Unii pacienţi chiar învingeau starea aceasta. Era menţionat în literatura de specialitate, pe care ea şi colegii ei o studiaseră în ultimele douăsprezece ore şi, în acest caz, nu erau decât speculaţii; poate dacă ei ar fi capabili să izoleze anticorpii, ar putea obţine ceva folositor din punct de vedere terapeutic.

Dacă s-ar fi putut…

Medicina însemnase altceva pentru ea până atunci. Nu era, evident, medicina curată, aseptică pe care ea o practica la Wilmer, unde „repara” ochi, restabilind şi îmbunătăţind vederea. Se gândi din nou la decizia ei de a urma oftalmologia. Unul dintre profesorii ei făcuse presiuni asupra ei să ia în considerare oncologia.

Era deşteaptă, era curioasă, făcea conexiuni cu uşurinţă, aşa îi spunea el. Dar acum, când se uita la acest pacient care dormea, un muribund, ştia clar că nu, nu ar fi avut puterea să facă asta zilnic. Nu putea să piardă atâţia pacienţi. Şi asta însemna că era o ratată? se întreba Cathy Ryan. În cazul pacientului din faţa ei, trebuia să admită că da.

— Fir-ar să fie, făcu Chavez. E ca în Columbia.

— Sau în Vietnam, încuviinţă şi Clark când fu întâmpinat de căldura tropicală.

Era acolo un oficial al ambasadei şi un reprezentant al guvernului din Zair. Acesta din urmă purta uniformă şi îi salută pe „ofiţerii” nou-veniţi, gest pe care îl făcu şi John la rândul lui.

— Pe aici, vă rog, domnule colonel.

Elicopterul se pare că era franţuzesc şi serviciile erau excelente. America investise mulţi bani în ţara asta. Acum era momentul să fie răsplătită.

Clark coborî privirea. Jungla cu trei baldachine. Mai văzuse asta şi înainte şi nu doar într-o singură ţară. În tinereţe, fusese un simplu soldat, căutând inamicii şi cu inamicii pe urmele lui – oameni micuţi în pijamale negre sau uniforme kaki, cu AK-47 pe umăr, oameni care voiau să-i curme viaţa. Acum aprecia faptul că exista ceva chiar mai mic, neînarmat şi care nu îl urmărea doar pe el, ci chiar inima ţării lui. Părea al naibii de ireal. John Clark era o fiinţă dedicată ţării lui. Fusese rănit în operaţiuni de comando şi în altele, în evenimente mai personale şi de fiecare dată îşi revenise complet. O dată chiar salvase un pilot de pe un A-6 pe un râu din Vietnamul de Nord al cărui nume nu şi-l mai amintea. Se tăiase şi se infectase în râul poluat şi aia chiar a fost ceva destul de neplăcut, dar medicamentele şi timpul l-au vindecat. Se detaşase de toate aceste experienţe, având convingerea că ţara lui avea medici care puteau vindeca aproape orice – nu încă bătrâneţea şi nici cancerul, deocamdată, dar se ocupau de asta şi la momentul potrivit vor câştiga şi bătăliile lor aşa cum şi el le câştigase pe ale lui. Era o iluzie. Acum trebuia să o admită. Aşa cum el şi ţara lui pierduseră lupta într-o junglă ca aceea din faţa lui, la trei sute de metri sub elicopter, iar acum jungla începuse să se întindă. Oamenii contribuiseră la asta.

Cele patru vase RO/RO se aşezară în formaţie la o mie o sută de kilometri nord-nord-vest de Diego Garcia. Erau în formaţie compactă, la câteva sute de metri distanţă între ele şi tot atât înainte şi în spatele formaţiei. Distrugătorul *O'Bannon* se poziţiona, aşa încât să aibă cinci sute de metri în vizor, în faţă. *Kidd* era la trei kilometri nord-est de nava tip ASW, avându-l pe *Anzio* la treizeci de kilometri în faţa celorlalte vase. Grupul de aprovizionare cu cele două fregate era orientat spre vest şi avea să li se alăture pe la apusul soarelui.

Era o bună ocazie pentru un exerciţiu. Şase aeronave P-3C Orion aveau baza la Diego Garcia – numărul lor fusese cândva mai mare – şi unul dintre ele patrula în faţa miniconvoiului, transmiţând semnale de avertisment, o sarcină complexă pentru o formaţie care se deplasa cu o viteză atât de mare şi ascultând pentru a afla dacă existau submarine prin apropiere. Un alt Orion era mult mai în faţă, depistând grupul de luptă al Indiei, format din două vase, după transmisiunile radar ale acestora, menţinându-se, în acelaşi timp, în afara zonei unde puteau fi detectaţi. Orion, care se afla în frunte, nu avea pentru moment decât armament antisubmarin, având misiunea de a supraveghea operaţiunea.

— Da, domnule preşedinte, spuse J-3.

„De ce nu dormi, Jack”? se gândea el, dar nu i-o putea spune.

— Robby, ai văzut chestia asta venită de la ambasadorul Williams?

— Mi-a atras atenţia, da, confirmă amiralul Jackson.

David Williams scrisese în tihnă raportul. Acesta îi deranjase pe cei din S.U.A. şi a dus la două solicitări explicite ale raportului său, fapt pe care el l-a ignorat. Fostul guvernator îşi punea la bătaie toate cunoştinţele lui despre politică pentru a analiza cuvintele pe care le folosise prim-ministrul indian, tonul vocii ei, limbajul trupului şi, cel mai mult, privirea ei. Nu era nimic care să poată înlocui asta. Dave Williams îşi învăţase lecţia şi o aplicase în repetate rânduri. Unul dintre lucrurile pe care nu le învăţase era vorbăria diplomatică. Raportul lui era direct, iar concluzia era că India punea ceva la cale. Mai notase că nu se rostise nici o vorbă despre criza cu Ebola din America. Nici un cuvânt de regret sau încurajare. Aceasta, scria el, fusese probabil o greşeală într-un fel, dar un act deliberat, din alt punct de vedere. India ar fi trebuit să îi acorde atenţie sau ar fi trebuit să îşi exprime interesul chiar dacă acesta nu exista. În loc de asta, o ignorase pur şi simplu. Dacă ar fi întrebat-o, doamna prim-ministru ar fi răspuns că nu a fost informată în legătură cu asta, dar ar fi fost o minciună, mai adăuga Williams. În epoca C.N.N.-ului, lucrurile de genul ăsta nu ar fi trecut neobservate. În loc de toate astea, ea-şi tot bătea capul cum că a fost minţită de America, îi reamintise de „atacul” asupra flotei indiene nu doar o dată, ci de două ori, iar apoi amplificase remarca până la a o numi „un act neprietenos”, o expresie folosită în diplomaţie înainte de a pune mâna pe pistol. El trase concluzia că exerciţiul naval al Indiei nu erau nici o greşeală, nici în ceea ce priveşte momentul, nici locul. Mesajul pe care îl primise era: „Nici nu caut să te mint”.

— Aşadar, tu ce crezi, Rob?

— Cred că ambasadorul Williams este un ticălos şiret, să trăiţi! Singurul lucru pe care nu l-a spus e ceva ce nu ştia: noi nu avem un portavion acolo. Deci indienii nu ne-au urmărit nicicum, dar ştie oricine că *Ike* se îndreaptă acum spre China, iar dacă ofiţerii lor de la spionaj sunt măcar pe cale să devină competenţi, atunci ei ştiu cu siguranţă şi asta. Prin urmare, *shazam*, se dau în spectacol pe mare. Iar acum, primim tot raportul ăsta de la ambasador. Domnule…

— Opreşte-te, Robby! îi zise Ryan. Ai spus destule pentru o zi.

— Bine. Jack, avem toate motivele să credem că India şi China au lucrat împreună şi înainte. Deci ce se va întâmpla? China înscenează un incident. Lucrurile se încurcă. Noi mutăm un portavion. Flota lor e pe o linie directă între Diego Garda şi Golful Persic. Situaţia se încinge în Golful Persic.

— Iar noi ne confruntăm cu o epidemie, adăugă Ryan.

Se aplecă peste biroul ieftin de la Supraveghere. Nu putea să doarmă, dar asta nu însemna nici că e treaz cu adevărat.

— Să fie coincidenţe? întrebă el.

— Poate. Poate doamna prim-ministru este supărată pe noi pentru că ne-am luat de ei acum ceva vreme. Poate că vrea, pur şi simplu, să ne arate că nu putem să-i forţăm mâna. Poate nu-i decât apă chioară, domnule preşedinte. Dar poate să nu fie aşa…

— Ce opţiuni avem?

— Avem un grup de acţiune la suprafaţă în estul Mediteranei, două crucişătoarele, un distrugător *Burkeclass* şi trei fregate. Mediterana e liniştită. Eu aş sugera să analizăm posibilitatea de a muta acel grup prin Suez pentru a sprijini grupul *Anzio.* Aş mai sugera să avem în vedere varianta de a muta un portavion din Westland în Mediterană. Asta va dura, Jack. E vorba de nouă mii de kilometri, chiar şi cu un avans de douăzeci şi cinci de noduri asta înseamnă aproape nouă zile numai pentru a aduce portavionul mai aproape. E mai mult de o treime din glob fără nici un portavion pe-acolo, iar partea asta fără acoperire începe să mă neliniştească. Dacă va trebui să acţionăm, Jack, nu sunt sigur că vom putea.

— Bună ziua, soră, spuse Clark, apucându-i uşor mâna.

Nu mai văzuse o călugăriţă de câţiva ani buni.

— Bine aţi venit, domnule colonel Clark. Domnule maior… făcu ea, înclinând uşor capul către Chavez.

— Bună ziua, doamnă.

— Ce vă aduce la spitalul nostru?

Sora Mary vorbea excelent engleza, aproape ca şi când ar fi fost profesoară de engleză, cu un accent belgian care suna precum cel francez pentru cei doi americani.

— Soră, am venit pentru a vă întreba nişte lucruri în legătură cu una dintre colegele dumneavoastră, sora Jean Baptiste, îi spuse Clark.

— Am înţeles.

Le făcu semn către scaune.

— Vă rog să luaţi loc.

— Mulţumim, spuse Clark politicos.

— Sunteţi catolici? întrebă ea.

Pentru ea era important.

— Da, doamnă, amândoi suntem catolici.

Chavez încuviinţă din cap la cuvintele „colonelului”.

— La ce şcoli aţi fost?

— Eu am fost, de fapt, numai la şcoli catolice, spuse Clark, făcându-i pe plac. Şcoala primară la Şcoala de la Notre-Dame şi colegiul iezuit după aceea.

— Aha…

Zâmbi mulţumită de ceea ce auzea.

— Am auzit de nenorocirea ce s-a abătut asupra ţării dumneavoastră. Este foarte trist. Şi deci aţi venit aici pentru a afla ceva despre bietul Benedict Mkusa, sora Jean şi despre sora Maria Magdalena. Dar mă tem că nu prea vă pot fi de ajutor.

— De ce credeţi asta, soră?

— Benedict a murit, iar trupul lui a fost ars la ordinul guvernului, le explică sora Mary. Jean era foarte bolnavă, e adevărat, dar a plecat spre Paris cu o cursă de evacuare medicală, înţelegeţi, spre Institutul Pasteur. Avionul s-a prăbuşit în mare însă şi toţi au pierit.

— Toţi? întrebă Clark.

— Şi sora Magdalena era în avionul acela şi doctorul Moudi, fireşte.

— Cine? fu următoarea întrebare a lui John.

— Făcea parte din misiunea Organizaţiei Mondiale pentru Sănătate în zona aceasta. Unii dintre colegii lui sunt în clădirea cealaltă, spuse ea, indicându-i-o cu mâna.

— Moudi ziceaţi? întrebă Chavez în timp ce îşi nota.

— Da.

I-l dictă pe litere.

— Mahomed Moudi. Un medic bun, adăugă ea. A fost atât de trist să-i pierdem pe toţi…

— Mahomed Moudi ziceţi. Aveţi idee de unde era? întrebă din nou Chavez.

— Iran, dar acum nu se mai numeşte aşa, nu? Urmase şcoala în Europa, era un medic foarte bun, tânăr, foarte respectuos.

— Am înţeles.

Clark se foi pe scaun.

— Am putea vorbi cu colegii lui?

— Cred că preşedintele a mers prea departe, spuse medicul de la televizor.

A fost nevoie să îi ia interviu într-un studio local întrucât nu i s-a permis să vină cu maşina din Connecticut în New York în dimineaţa aceea.

— Şi de ce crezi asta, Bob? îl întrebă moderatorul.

Venise de acasă, din New Jersey, la studioul din New York, de lângă Central Park, chiar înainte ca podurile şi tunelurile să fie închise, iar acum dormea la birou. Era lesne de înţeles de ce nu era prea fericit de noua situaţie.

— Ebola e o boală primejdioasă. Nu încape îndoială, spuse corespondentul postului pe probleme de sănătate.

Era un medic care nu-şi practicase niciodată meseria, dar stăpânea limbajul foarte bine. El prezenta în special ştirile din domeniul medicinei, axându-se mai mult, dimineaţa, pe beneficiile joggingului şi

dietei sănătoase.

— Însă boala nu a fost înregistrată la noi până acum şi asta pentru faptul că virusul nu poate supravieţui aici. Oamenii aceştia au contractat însă boala – şi, deocamdată, nu voi face mai multe speculaţii în privinţa asta. Nu este capabil să se răspândească prea mult. Mă tem că acţiunile preşedintelui sunt pripite.

— Şi neconstituţionale, adăugă corespondentul care se ocupa de probleme juridice. Este foarte clar. Preşedintele a intrat în panică, iar ăsta nu e un lucru bun pentru ţara noastră, nici din punct de vedere medical, nici juridic.

— Mulţumesc frumos, dragilor, spuse Ryan, schimbând canalul.

— Trebuie să ne ocupăm de asta, spuse Arnie.

— Cum?

— Împotriva dezinformării te lupţi cu o informare cât mai bună.

— Bravo, Arnie, numai că, pentru a dovedi că am dreptate, trebuie să las nişte oameni să moară.

— Trebuie să împiedicăm instaurarea panicii, domnule preşedinte.

Până în acel moment asta nu se întâmplase, ceea ce era un lucru remarcabil. Sincronizarea perfectă le fusese de ajutor. Vestea îi lovise pe oameni seara. În mare parte, majoritatea se întorseseră acasă, aveau suficientă mâncare în cămară pentru câteva zile, iar vestea fusese suficient de şocantă, încât să nu aibă loc o supraaglomerare a supermarket-urilor la nivel naţional. În acea zi, lucrurile aveau să se schimbe însă. În câteva ore, aveau să înceapă protestele. Canalele de ştiri le vor difuza şi se va forma un soi de curent de opinie. Arnie avea dreptate. Trebuia să se ocupe de asta cumva. Dar cum?

— Cum, Arnie?

— Nu credeam c-o să mă mai întrebi.

Următoarea oprire era la aeroport. Acolo au primit confirmarea că da, era proprietate particulară. Un avion de pasageri G-IV, înregistrat în Elveţia, decolase, într-adevăr, cu un plan de zbor ce includea Parisul, cu oprire întâi în Libia, pentru realimentare. Controlorul-şef avea o copie după datele de la aeroport şi documentele avionului pregătite pentru vizitatorii americani. Era un document foarte detaliat, întrucât trebuia să treacă şi prin vamă. Chiar şi numele membrilor echipajului erau trecute în document.

— Cum e? întrebă Chavez.

Clark se uită către reprezentanţii oficiali:

— Vă mulţumim pentru nepreţuitul dumneavoastră ajutor.

Apoi se îndreptă spre maşină alături de Ding, urmând să meargă spre avion.

— Cum e? repetă Ding.

— Calmează-te, colega!

Călătoria de numai cinci minute se derula în tăcere. Clark se uită pe fereastră. Se anunţa furtună. Nu-i plăcea să zboare cu avionul.

— Nici vorba. Vom aştepta câteva minute.

Pilotul de rezervă era locotenent-colonel.

— Avem reguli precise.

Clark bătu uşor cu palma vulturii de pe epoleţii săi şi se aplecă până-l privi chiar în ochi:

— Eu sunt colonel. Eu spun când, cercetaş al aerului. Chiar acum, fir-ar…

— Domnule Clark, ştiu cine sunteţi şi…

— Stimate domn, spuse Chavez, eu sunt numai un fals maior, dar misiunea asta e mai importantă decât regulile voastre. Stai la cârmă, când e treaba serioasă, ce zici? Avem paraşute la nevoie.

Pilotul se holbă la ele, dar se duse înapoi la cabina de control. Chavez se întoarse:

— Linişteşte-te, John!

Clark îi înmână foaia.

— Ia uită-te la numele celor din echipaj! Nu sunt elveţieni, deşi avionul e înregistrat acolo.

Chavez căuta datele indicate. Codul de înregistrare era HX-NJA. Iar numele membrilor echipajului nu erau nici de origine germană, nici galică sau italiană.

— Sergent? strigă Clark când porniră motoarele.

— Da, să trăiţi!

Ofiţerul N.C.O. îl văzuse pe bărbatul acela făcându-i şoferului încă un orificiu.

— Trimiteţi asta prin fax la Langley. Aveţi aici numărul. Dar cât puteţi de repede, doamnă, mai adăugă el, căci era o doamnă, nu doar un simplu sergent.

N.C.O. nu se prinse, dar nici că-i păsa.

— Strângeţi-vă bine centura de siguranţă, se auzi vocea pilotului în căşti, în timp ce VC-20B începu să se pună în mişcare.

Fu nevoie de trei încercări din cauza interferenţelor electrice cu furtuna, dar transmisia se făcu prin satelit, fu recepţionată la Fort Belvoir, în Virginia, apoi reapăru în Mercury, centrul de comunicare al agenţiei. Ofiţerul superior care era de gardă îl trimise pe adjunctul său cu mesajul la etajul al şaptelea. În timpul acesta, Clark încerca să-l găsească prin telefon.

— Sunt nişte interferenţe, spuse ofiţerul de gardă.

Cu toată transmisia digitală prin radio, furtuna rămânea furtună.

— E puţin cam proastă transmisiunea pentru moment. Introdu numărul de înregistrare şi numele celor înscrişi pe document. Află tot ce se poate despre ei.

— Repetă.

Clark spuse totul din nou. De data asta fu auzit.

— Aşa vom face. Cineva are un dosar în legătură cu asta. Altceva?

— Revenim mai târziu. Terminat, mai auzi el.

— Deci? îl întrebă Ding, strângând şi mai mult centura de siguranţă, în timp ce avionul coborî brusc cu trei metri.

— Numele sunt farsi, Ding, fir-ar să fie!

Urmă încă o smucitură puternică. Se uită pe geam. Părea o arenă imensă, o formaţiune cilindrică de nori, cu fulgere jur-împrejur. Nu avea prea des ocazia să vadă aşa ceva.

— Ticălosul o face special.

Dar nu era aşa. Locotenent-colonelul de la cabină era speriat. Regulamentul de zbor şi chiar şi bunul-simţ interziceau ceea ce făcea el în momentul acela. Radarul meteorologic din faţa lui era roşu de la douăzeci de grade la stânga şi la dreapta traseului planificat către Nairobi. La stânga arăta mai bine. Întoarse cu treizeci de grade, făcând o operaţiune demnă de un avion de vânătoare, căutând o zonă cu mai puţine turbulenţe, în timp ce-şi croia drum prin perdeaua de nori. Ceea ce găsi nu era aşa de senin, dar tot era mai bine. După alte zece minute, VC-20B ieşi la lumina soarelui.

Unul dintre piloţii de rezervă se întoarse de pe locul ei din primul rând.

— Sunteţi mulţumit, domnule colonel? întrebă ea.

Clark îşi desfăcu centura, pentru a-i sfida şi merse la toaletă, să-şi dea cu apă pe faţă. Apoi, îngenunche pe podea lângă ea şi îi arătă foaia pe care tocmai o trimisese prin fax.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre asta?

O privire către foaie fu suficientă.

— O, da, spuse căpitanul. Am aflat şi noi.

— Cum?

— În esenţă ăsta e acelaşi avion. Dacă unul e distrus, producătorul le spune tuturor, vreau să zic, noi am întreba oricum, dar ni se spune automat. A venit de aici, a zburat în nordul Libiei pentru realimentare, nu? A decolat imediat, era practic o cursă în scop medical, parcă, nu-i aşa?

— Corect. Continuă.

— A sunat la urgenţe, a spus că nu mai funcţionează unul dintre motoare, apoi nici celălalt şi a dispărut. Trei radare l-au reperat. Unele din Libia, Malta şi unul de la Marina Militară, de pe un distrugător, cred.

— Găseşti că e ceva comic în asta, domnule comandant?

Ea ridică din umeri.

— Ăsta e un avion bun. Nu cred că armata a stricat vreunul vreodată. Tocmai aţi putut să vă convingeţi cât e de bun. Două dintre

smuciturile acelea erau de doi jumate, poate trei *gees*, iar motoarele… Jerry, am rămas vreodată fără un motor în cursele cu 20?

— De două ori, parcă. La primul a fost o defecţiune la pompa de combustibil – Rolls-Royce au lansat o îmbunătăţire pentru toate chestiile de genul ăla. Cealaltă dată a fost în noiembrie, acum câţiva ani. Au mâncat o gâscă.

— Asta-ţi face oricând figura, îi spuse ea lui Clark. O gâscă are sub zece kilograme. Noi încercăm să ne ferim de ele.

— Şi totuşi, tipul ăsta a pierdut ambele motoare?

— Încă nu s-a aflat de ce. Poate combustibilul a fost prost. Se mai întâmplă, dar motoarele sunt unităţi izolate, să trăiţi. Totul e separat: pompele, partea electronică, orice vreţi…

— Mai puţin combustibilul, spuse Jerry. Ăsta iese dintr-un singur bloc.

— Altceva? Ce se întâmplă atunci când pierzi un motor?

— Dacă nu eşti atent, poţi pierde controlul asupra navei. Tot mecanismul încetează să mai funcţioneze, iar aeronava deviază de la direcţia de zbor. Asta influenţează curenţii de aer de pe suprafeţele de control. Aşa am pierdut cândva un Lear, un VC-21. Dacă te prinde în timpul unei manevre, ei bine, atunci chiar poţi să spui că se lasă cu dans. Dar eşti instruit pentru situaţii dintr-astea, ca şi echipajul de pe avionul nostru; şi scrie în raport. Ambii erau piloţi experimentaţi, iar ei intră în simulatorul pentru instrucţie destul de des. Eşti obligat să o faci, altfel îţi retrag asigurarea. Oricum, radarul nu ne-a indicat că ar fi făcut manevre. Deci nu, nu asta trebuie să fi fost… Cel mai probabil a fost combustibilul, dar libienii spun că era în regulă.

— Dacă nu cumva echipajul a dat-o în bară rău de tot, adăugă Jerry. Dar şi asta e greu de crezut. Vreau să zic, ei fac avioanele astea aşa încât să nu cedeze decât dacă ţii cu tot dinadinsul, înţelegeţi? Eu am două mii de ore.

— Iar eu două cinci sute, spuse căpitanul. E mai sigur decât să conduci o maşină în orar, să trăiţi! Nouă ne plac avioanele astea.

Clark încuviinţă şi trecu mai departe.

— Vă place călătoria? întrebă peste umăr pilotul.

Vocea lui nu era chiar prietenoasă şi nici nu prea avea de ce să-şi facă griji pentru nesubordonare cu un astfel de ofiţer.

— Nu-mi place să depind de oameni, domnule colonel. Afurisenia asta e foarte importantă. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Soţia mea e asistentă într-o policlinică.

Nici nu era nevoie să mai spună altceva. Îşi făcea griji pentru ea.

— Şi a mea la fel, în Williamsburg.

Pilotul se întoarse atunci când auzi asta şi dădu din cap cu înţelegere către pasager.

— Nu s-a întâmplat nimic grav. Mai avem trei ore până la Nairobi,

domnule colonel.

— Păi, eu cum mă mai întorc? întrebă Raman la telefon.

— Deocamdată nu te întorci, îi spuse Andrea. Stai liniştit. Poate le poţi fi de ajutor celor de la F.B.I., cu investigaţia.

— O, asta-i grozav!

— Descurcă-te cumva, Jeff! Eu n-am timp să mă ocup de asta, îi spuse ea ţâfnoasă subordonatului.

— Sigur, făcu el şi închise.

Asta era ciudat, se gândi Andrea. Jeff îşi păstra întotdeauna sângele-rece. Dar cine se mai putea stăpâni în momente ca acelea?

52
UN LUCRU VALOROS

— Ai mai fost aici, John? îl întrebă Chavez în timp ce avionul se apropia de pământ să-şi întâlnească umbra.

— Am fost în trecere cândva. N-am văzut decât terminalul.

Clark îşi desfăcu centura şi se întinse. Soarele apunea şi aici, dar el nu însemna şi sfârşitul acelei zile foarte lungi pentru cei doi ofiţeri de la spionaj.

— Cam tot ce ştiu e din cărţile unuia, Ruark, despre vânătoare şi chestii de-astea.

— Dar tu nu vânezi, cel puţin nu animale, adăugă Ding.

— Era o vreme când vânam. Încă îmi place să mai citesc lucruri legate de vânătoare. E plăcut să tragi într-o ţintă care nu o să tragă la rândul ei, îi zise John cu un zâmbet vag.

— Nu e tot atât de incitant. Mai sigur, poate, consimţi agentul mai tânăr.

Totuşi un leu putea fi periculos, nu? se întrebă el.

Cel care îi întâmpină îi duse până la terminalul militar. Kenya avea o aviaţie militară modestă, deşi cu ce se ocupa aceasta rămase un mister pentru „ofiţerii” de la C.I.A. aflaţi în vizită şi nici nu părea că îl vor dezlega prea curând. În întâmpinarea avionului lor veni, din nou, un oficial de la ambasadă, de data asta ataşatul pe probleme militare, un ofiţer de culoare cu rangul de colonel cu o decoraţie care arăta că era de la infanterie şi că era veteran al războiului din Golf.

— Domnule colonel Clark, domnule maior Chavez.

Vorba i se curmă.

— Chavez, nu cumva ne cunoaştem?

— Ninja! rânji Ding. Făceai parte din conducerea brigăzii pe atunci, prima din cele şapte.

— Cea mai tare! Tu eşti unul dintre cei care s-au pierdut. Se pare că te-au găsit până la urmă. Relaxaţi-vă, domnii mei, ştiu de unde sunteţi, dar gazdele noastre nu ştiu, îi preveni ofiţerul.

— Cum ai obţinut decoraţia, colonele? întrebă fostul sergent de brigadă, în drum spre maşini.

— Am avut un batalion în Irak, în *Big Red One.* Am altoit câţiva şi am şi încasat-o de câteva ori.

Apoi expresia feţei lui se schimbă.

— Cum merg lucrurile acasă?

— Îngrozitor, îi răspunse Ding.

— Ceva nu trebuie uitat: războiul biologic este, în primul rând, o

confruntare psihologică, la fel ca şi ameninţarea privind problemele cu petrolul în ’91.

— E posibil să fie aşa, răspunse Clark. Ce e sigur e că mi-a reţinut atenţia, domnule colonel.

— Şi mie, recunoscu oficialul de la Apărare. Am familia în Atlanta. C.N.N.-ul spune că există cazuri şi acolo.

— Citeşte repede, îi spuse John, dându-i ultimele date care le fuseseră trimise în timpul zborului. Ar trebui să ţi se pară ceva mai bine decât ce aflăm de la televizor.

„Mai bine” nu erau chiar cuvintele potrivite, se gândi el.

Colonelul fusese trimis şi ca şofer, după câte se părea. Se aşeză pe locul din faţă, în automobilul de la ambasadă şi răsfoi repede materialul.

— Nu mai sunt felicitări oficiale de data asta? întrebă Chavez.

— Aici nu. Ne va însoţi un poliţai pe unde mergem. Le-am cerut prietenilor mei de la minister ca ăsta să stea în umbră. Am nişte contacte destul de bune aici.

— Să fie cu noroc! spuse Clark atunci când maşina porni de pe loc.

Nu fu nevoie de mai mult de zece minute pentru a ajunge acolo.

Vânzătorul de animale locuia la marginea oraşului, aşezat la o distanţă convenabilă de aeroport şi de principala autostradă către vest, dar destul de departe de orice altceva. Ofiţerii de la C.I.A. descoperiră şi de ce.

— Dumnezeule mare, şopti Chavez, coborând din maşină.

— Da, fac mult zgomot, nu-i aşa? Am mai fost pe aici azi. Pregăteşte pentru Atlanta un transport de maimuţe verzi.

Deschise apoi servieta şi-i întinse ceva.

— Ia-l! Ai să ai nevoie de el.

— Bine, spuse Clark şi strecură plicul în mapă.

— Bună ziua! spuse vânzătorul, ieşind din birou.

Era un tip solid şi, judecând după dimensiunile lui, ar fi putut da gata o ladă de bere. Alături de el era un poliţist, care se vedea că avea un grad superior. Ataşatul îi ieşi în întâmpinare, să discute cu el şi îl îndepărtă puţin. Poliţistul nu părea să se împotrivească. Acest ofiţer de infanterie, observă Clark, ştia care-s regulile jocului.

— Salut, spuse John, dând mâna cu el. Eu sunt colonelul Clark. Dânsul este maiorul Chavez.

— Sunteţi de la Aviaţia Militară Americană?

— Da, să trăiţi! răspunse Ding.

— Ador avioanele. Pe ce aparate zburaţi?

— Pe avioane de toate felurile, spuse Clark.

Negustorul de afaceri local era deja pe jumătate derutat.

— Am vrea să vă întrebăm nişte lucruri, dacă n-aveţi nimic împotrivă, continuă Clark.

— Despre maimuţe? De ce vă interesează maimuţele? Ofiţerul de poliţie nu ne-a explicat.

— Chiar contează aşa de mult? întrebă John, întinzându-i plicul.

Comerciantul îl băgă imediat în buzunar, fără să mai numere banii. Simţise că plicul era gros.

— Într-adevăr, nu prea contează. Îmi plac foarte mult avioanele. Deci cu ce vă pot ajuta? întrebă el după aceea, cu o voce prietenoasă.

— Vă ocupaţi cu vânzarea maimuţelor, spuse John.

— Da, vând maimuţe. Grădinilor zoologice, colecţionarilor privaţi, laboratoarelor medicale. Urmaţi-mă, o să vă arăt!

Îi conduse către o clădire cu trei laturi, din metal, după toate aparenţele. Erau acolo două camioane şi cinci muncitori le încărcau cu nişte cuşti, protejaţi cu nişte mănuşi groase din piele.

— Tocmai am primit o comandă de la Centrul pentru Analiza Epidemiilor, din Atlanta, le explică el, o comandă de o sută de maimuţe. Sunt animale mici, dar foarte dificile. Fermierii de aici le urăsc.

— De ce? întrebă Ding, uitându-se spre cuşti.

Erau confecţionate din bare de oţel, cu un mâner deasupra cutiei. De la depărtare, nu păreau mai mari decât cele folosite la piaţă, pentru transportul găinilor... de aproape, erau cam mari pentru aşa ceva, dar...

— Distrug recolta. Sunt o pacoste, ca şi şobolanii, dar mai deştepte, iar americanii cred că ele or fi cine ştie ce binecuvântare sau cine ştie ce, atunci când se tot plâng de felul în care maimuţele astea sunt folosite în experimente medicale.

Vânzătorul râse.

— De parcă ar exista pericolul să rămânem cumva fără ele. Sunt milioane. Facem o razie, adunăm vreo treizeci şi, după o lună, ne întoarcem şi mai luăm treizeci. Fermierii ne imploră să venim, să punem capcane.

— Aţi mai pregătit un transport pentru Atlanta la începutul anului, dar le-aţi vândut altcuiva, nu-i aşa? întrebă Clark.

Se uită atent spre partenerul lui, care nu se apropiase de clădire. Preferase să se despartă de Clark şi de vânzător şi să se depărteze uşor de ei. Părea că privea insistent cuştile goale. Poate-l deranja mirosul. Într-adevăr puţea acolo.

— Nu m-au plătit la timp şi a apărut un alt client, care avea banii pregătiţi, îi spuse vânzătorul. Aici e vorba despre afaceri, domnule colonel Clark.

John râni.

— Nu sunt aici să fac consiliere pe probleme de comerţ. Voiam doar să ştiu cui le-aţi vândut.

— Unui client, spuse vânzătorul. Ce nevoie am eu să ştiu mai mult?

— De unde era? insistă Clark.

— Nu ştiu. A plătit în dolari, dar probabil că nu era american. Era un tip foarte tăcut, îşi aminti vânzătorul, nu prea prietenos. Da, îmi amintesc că eram în urmă cu noul transport către Atlanta, dar şi ei întârziaseră cu plata, îi mai spuse el oaspetelui său. Dumneavoastră, din fericire, nu aţi făcut la fel.

— Au plecat cu avionul?

— Da, era un 707 vechi. Era plin. Nu erau doar maimuţele mele. Mai aveau şi din altă parte. Vedeţi dumneavoastră, animalele astea sunt foarte răspândite la noi. Trăiesc pe tot teritoriul Africii. Militanţii pentru drepturile animalelor din ţara dumneavoastră nu ar trebui să-şi facă griji pentru specia asta. Cu gorilele, recunosc, lucrurile stau altfel.

În afară de asta, ele trăiau în special în Uganda şi în Rwanda şi era păcat mai ales din cauza asta. Se plătea mult pentru ele.

— Aveţi documentele? Numele cumpărătorului, lista încărcăturii, numărul de înregistrare al avionului?

— Documentele pentru vamă adică?

Clătină din cap:

— Din păcate, nu. Poate s-au pierdut.

— Aveţi un aranjament cu oficialii de la aeroport, spuse John cu un zâmbet de care nici nu era conştient.

— Am mulţi prieteni la guvern, aşa e, spuse celălalt, zâmbind şiret la rândul său, confirmând implicit aranjamentul.

Parcă în America nu exista corupţie în administraţie? se gândi Clark.

— Deci nu aveţi nici o idee încotro s-au dus?

— Nu, nu vă pot fi de ajutor în privinţa asta. Dac-aş fi putut, aş fi făcut-o cu plăcere, răspunse vânzătorul, bătând uşurel buzunarul, unde se afla plicul. Îmi pare rău, dar datele mele sunt incomplete în privinţa unor tranzacţii.

Clark se întrebă dacă mai merita să facă presiuni asupra vânzătorului pe tema asta. Bănuia că nu. Nu mai lucrase în Kenya, deşi, în Angola, da, pentru o scurtă perioadă de timp, în anii ’70, iar Africa era un continent unde lucrurile se făceau pe căi ocolite, iar mita era la ea acasă. Se uită spre locul unde ataşatul discuta cu ofiţerul de poliţie – li se spunea *holdover* după regulamentul britanic; citise despre asta într-unui dintre romanele lui Ruark, ca şi despre pantalonii scurţi sau jambierele lor. Asta confirma probabil că, nici vorbă, vânzătorul nu era un infractor, ci doar o persoană care dădea dovadă de creativitate în relaţiile sale cu autorităţile locale, care, contra unei taxe modeste, se uita în altă parte atunci când trebuia. Iar maimuţele nu erau nici pe departe un bun naţional de importanţă vitală, dacă vânzătorul nu minţise în privinţa numărului lor. Şi probabil că nu minţise. Părea adevărat. Fermierii ar fi fost, probabil, la fel de fericiţi

să scape de animalele acelea blestemate numai ca să nu-i mai terorizeze zgomotul lor. Era ca zgomotul unei încăierări în cel mai mare bar din oraş, într-o seară de vineri. Şi erau şi agresive; se tot repezeau şi loveau braţele înmănuşate care cărau cuştile. Ce naiba puteai să mai zici, chiar aveau o zi proastă. Iar după drumul către Atlanta nu-i aştepta nimic bun, nu? Oare, erau suficient de inteligente, încât să-şi dea seama? Până una alta, Clark ştia asta foarte bine. Nu cereai un transport de asemenea proporţii pentru un magazin de animale. Dar, pentru moment, avea destule pe cap încât să nu-şi mai facă griji şi pentru maimuţe.

— Vă mulţumim pentru informaţii. Poate va reveni cineva să mai discute cu dumneavoastră.

— Regret că nu am putut să vă fiu de ajutor mai mult.

Era sincer în privinţa asta. Pentru cinci mii de dolari în mână, ar fi trebuit să poată face mai mult. Nici nu se punea problema să le dea restul, se înţelege.

Cei doi bărbaţi merseră înapoi la maşină. Chavez li se alătură, îngândurat şi tăcut în timp ce se apropiau, poliţistul şi ataşatul dădură mâna. Apoi, sosi timpul ca americanii să plece. După ce maşina demară, John se întoarse, să vadă cum vânzătorul scoate plicul din buzunar şi-i dă câteva bancnote şi prietenului său, poliţistul. Nimic surprinzător în asta.

— Ce aţi aflat? întrebă adevăratul colonel.

— Nu există documente, răspunse John.

— Aşa se fac afacerile pe aici. Există o taxă de export, dar poliţiştii şi vameşii au de obicei…

— Un aranjament, îl întrerupse John, încruntându-se.

— Ăsta-i cuvântul potrivit. Hei, tata era din Mississippi. Acolo era o vorbă: „Un mandat de şerif te face om.” Ştiaţi?

— Cuştile, spuse Ding pe neaşteptate.

— Mm? întrebă Clark.

— N-ai văzut cuştile, John? Le-am mai văzut undeva, exact ca astea – la Teheran, în hangarul Aviaţiei Militare.

Rămăsese în urmă faţă de ei şi-şi amintise ce văzuse la Mehrabad. Dimensiunile erau aproximativ aceleaşi.

— Coteţe sau cuşti, sau ce Dumnezeu era acolo, în hangarul cu avioane de vânătoare, îţi aduci aminte?

— Fir-ar să fie!

— Încă un indiciu, domnule C. Cam multe coincidenţe, *mano*. Acum unde mai mergem?

— La Khartoum.

— Am văzut filmul.

Buletinul de ştiri continuă, dar fără să aducă lucruri noi. Posturile

locale deveneau din ce în ce mai importante, pe măsură ce corespondenţii de renume erau blocaţi în studiourile lor de bază din New York, Washington, Chicago şi Los Angeles, iar ştirile dedicau mult timp imaginilor cu militari din Garda Naţională de pe principalele autostrăzi interstatale, blocând efectiv şoselele cu vehicule Hummers şi camioane de dimensiuni medii. Nimeni nu încercase cu adevărat să decongestioneze blocadele de acolo. Camioanele cu mâncare şi medicamente erau lăsate să treacă după ce fiecare era inspectat şi, în interval de o zi sau două, şoferii urmau să facă teste pentru a detecta dacă au anticorpi pentru Ebola şi li se dădeau permise cu fotografie pentru a le înlesni deplasarea. Şoferii de camion începuseră să joace fotbal.

Situaţia era diferită de la un vehicul la altul şi de la o autostradă la alta. Deşi cea mai mare parte a traficului interstatal se desfăşura pe autostrăzile principale, nu era nici un stat în S.U.A. care să nu aibă o reţea extinsă de străzi secundare care să îl lege de celelalte state vecine, iar acestea a trebuit să fie blocate la rândul lor. Ceea ce lua iarăşi timp şi, în plus, au fost difuzate interviuri cu oameni care răzbiseră totuşi şi cărora li se părea o glumă totul, urmată de înţeleptul comentariu cum că asta dovedea că ordinul preşedintelui nu putea fi urmat până la capăt, pe lângă faptul că era greşit, stupid şi neconstituţional.

— Este imposibil, pur şi simplu, spusese la ştirile de dimineaţă un expert în transporturi.

Dar asta nu explica faptul că membrii Gărzii Naţionale locuiau chiar în statul pe care îl păzeau şi ştiau să citească o hartă. O altă jignire care li se adusese era ideea implicită că ei erau nişte proşti. Până miercuri la prânz, pe fiecare drum de ţară era un vehicul plin cu oameni înarmaţi cu puşti şi îmbrăcaţi în costume de protecţie chimică, care îi făceau să arate ca nişte marţieni (sau marţiene, deşi e imposibil de spus cam cum sunt acestea).

Pe drumurile secundare, dacă nu şi pe cele principale, se produceau ciocniri. Unele erau numai la nivel verbal: „Familia mea e chiar aici, aproape, mai lasă-ne în pace, da?” Uneori regula era pusă în aplicare cu ajutorul unei doze mici de bun-simţ, după verificarea actelor şi după un apel prin staţia de emisie-recepţie. În alte cazuri, regula se aplica literal; când şi când, aveau loc schimburi de cuvinte, uneori dure şi, dintre acestea, unele degenerau în certuri tot mai aprige, în două cazuri chiar s-au tras şi focuri de armă şi, drept urmare, un om a fost ucis. Transmis urgent pe filiera jurnalistică, faptul deveni subiect al ştirilor în toată ţara în mai puţin de două ore şi, din nou, comentatorii puseră sub semnul întrebării înţelepciunea ordinului dat de preşedinte. La unul dintre buletine, uciderea acelui om avusese loc, pesemne, chiar pe treptele din faţa Casei Albe.

În marea lor majoritate, chiar şi aceia care erau hotărâţi să răzbească până la destinaţia de dincolo de graniţă, la vederea personalului în uniformă, înarmat, hotărâseră că nu prea merita să insiste.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru graniţele internaţionale. Armata şi poliţia canadiană închiseseră toate punctele de trecere a frontierei. Cetăţenilor americani din Canada li se cerea să se prezinte la cel mai apropiat spital pentru testele de sânge, iar acolo erau reţinuţi, dar făceau asta într-o manieră civilizată. Ceva similar se întâmpla şi în Europa, deşi tratamentul se deosebea foarte mult de la o ţară la alta. Prima ţară care închisese graniţa cu America a fost Mexicul, era vorba de graniţa de sud, decizie luată în cooperare cu autorităţile Statelor Unite, de data aceasta în ciuda traficului orientat în mare parte chiar spre sud.

Traficul local se modifica în unele cazuri. Supermarketurile şi magazinele alimentare permiteau oamenilor să intre în număr mic pentru a cumpăra ce le era necesar. Farmaciile epuizaseră stocul de măşti chirurgicale. La multe dintre ele se dăduseră telefoane furnizorilor pentru a cere măşti de protecţie confecţionate pentru alte scopuri, iar buletinele de ştiri avuseseră un rol pozitiv prin faptul că transmiseseră că asemenea măşti, o dată pulverizat un dezinfectant oarecare peste ele, ofereau o protecţie mai bună împotriva virusului, decât un echipament militar împotriva unui atac chimic. Dar, inevitabil, unii exageraseră cu pulverizatul dezinfectantului, iar aceasta dusese la reacţii alergice, dificultăţi respiratorii şi chiar la câteva decese.

Medicii din toată ţara erau peste măsură de ocupaţi. Curând se află că faza iniţială a infectării cu Ebola avea simptome similare gripei şi orice doctor era capabil să spună că toţi oamenii puteau crede că sufereau de Ebola. Dintre toate lucrurile pe care trebuia să le facă un medic, identificarea celor cu adevărat infectaţi dintre mulţii ipohondri era lucrul cel mai dificil.

În ciuda tuturor acestor probleme, oamenii reuşeau să se descurce; se uitau la televizor, se uitau unul la altul şi se întrebau cât de real era pericolul, de fapt.

Aceasta cădea în sarcina celor de la Centrul pentru Analiza Epidemiilor şi USAMRIID, ajutaţi de F.B.I. Numărul cazurilor confirmate se ridica acum la cinci sute, fiecare dintre ele fiind legat, direct sau indirect, de cele optsprezece expoziţii cu vânzare. Asta le permitea să plaseze mai bine în timp toate elementele. Condusese, pe de altă parte, la identificarea a alte patru expoziţii de unde nu se răspândise virusul. Toate cele douăzeci şi două de expoziţii fuseseră vizitate de agenţi şi, în cazul fiecăreia, aflaseră că tot ce rămăsese în urma

spectacolelor fusese de mult curăţat. Fusese lansată ideea că putea fi găsit încă gunoiul, dar USAMRIID le spuse celor de la F.B.I. să o lase baltă, căci identificarea sistemului de distribuţie ar fi însemnat să compare conţinutul a mii de tone de material, o sarcină pur şi simplu imposibilă şi chiar periculoasă. Descoperirea cu adevărat importantă fusese aflarea momentului de la care pornise totul. Această informaţie fu difuzată către opinia publică imediat. Americanii care călătoriseră în afara ţării înainte de începerea expoziţiilor, care erau cunoscute acum ca focare, nu prezentau nici un pericol. Acest fapt fu transmis şi serviciilor de sănătate din întreaga lume, care mai comentară tema asta o vreme, între două zile şi o săptămână întreagă. După aceea, de la nivelul acestora, ştirea fu transmisă mai departe, în numai câteva ore. Nimeni nu cenzură această informaţie şi nu avea nici un rost să o facă secretă, chiar dacă lucrul ar fi fost posibil în vreun fel.

— Ei bine, asta înseamnă că suntem cu toţii în siguranţă, le spuse generalul Diggs la conferinţa de dimineaţă. Fort Irwin era una dintre cele mai izolate baze militare din America. Nu exista decât o şosea pe unde se putea intra sau ieşi, iar în acel moment acea şosea era blocată de un Bradley.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre celelalte baze militare; problema se generalizase. Un ofiţer superior de la Pentagon luase un avion către Germania pentru a ţine acolo o conferinţă despre Cartierul General V, pentru ca două zile mai târziu să cadă bolnav, infectându-i şi pe un medic şi două asistente. Vestea îi şocase pe aliaţii N.A.T.O., care instituiră imediat regim de carantină pentru bazele militare americane înfiinţate după 1940. Ştirea făcu înconjurul lumii cu ajutorul posturilor internaţionale. Ceea ce era mai grav în interiorul Pentagonului era că exista câte un caz în aproape fiecare bază militară, fie că era dovedită infecţia ori numai suspectată. Efectul asupra moralului unităţii respective era înfiorător, iar această informaţie, la rândul ei, era greu de ascuns. Liniile telefonice transatlantice se încinseseră din pricina apelurilor generate de îngrijorările celor de pe ambele continente.

Atmosfera era năucitoare şi la Washington. Echipe de intervenţie asociate includeau spioni, agenţi de la F.B.I. şi din instituţiile federale pentru aplicarea legii. Preşedintele îi învestise cu multă putere şi ei aveau de gând să o folosească din plin. Lista încărcăturii avionului pierdut în zona Golfului începuse să pună lucrurile în mişcare într-o direcţie nouă şi neprevăzută, dar aşa mergeau investigaţiile în general.

În Savannah, în statul Georgia, un agent F.B.I. bătu la uşa preşedintelui Companiei Gulfstream şi îi dădu o mască chirurgicală.

Uzina fu închisă, ca mai toate afacerile de pe teritoriul S.U.A., dar acel ordin al preşedintelui avea să fie schimbat în acea zi. Preşedintele îl chemase pe cel mai important ofiţer care se ocupa cu siguranţa şi îi spusese să vină împreună cu pilotul firmei, cel care testa aparatele. Şase agenţi de la F.B.I. discutară cu ei pe îndelete. Curând, discuţia dovedi necesitatea unei dezbateri. Cel mai important dintre rezultatele imediate era descoperirea că nu fusese recuperată cutia neagră a aeronavei pierdute. De aici se ajunse la un telefon către C.O. al U.S.S. Radford, care confirmă că nava lui, aflată în acel moment în doc, identificase aeronava distrusă şi apoi încercase să repereze emisiile fonice ale cutiei negre, dar fără nici un rezultat. Ofiţerul de la marină nu avea nici o explicaţie pentru asta. Pilotul de probă principal de la Gulfstream preciză că, dacă aeronava suferea un impact suficient de puternic, instrumentul putea să se spargă în ciuda designului său robust. Dar nu era cazul, îşi aminti căpitanul vasului Radford şi nu fuseseră găsite nici resturile aeronavei. Drept urmare, fură chemaţi cei de la F.A.A. şi N.T.S.B. şi li se ordonă ca, în cel mai scurt timp, să reconstituie înregistrările.

La Washington, grupul de lucru se afla în clădirea F.B.I.-ului. Măştile purtate de toţi cei de-acolo nu ascundeau privirile îngrijorate. Cei de la F.A.A. Terminaseră identificarea echipajului de zbor al avionului respectiv şi a calificărilor fiecăruia. Se descoperi astfel că toţi erau foşti piloţi ai Aviaţiei Militare irakiene, instruiţi în America în anii ’70. De aici obţinură fotografiile şi amprentele lor. Alţi doi piloţi care zburau pe acelaşi tip de aeronavă pentru aceeaşi companie elveţiană aveau o instruire similară şi ataşatul oficial al F.B.I.-ului la Berna sună imediat la colegii săi elveţieni pentru a le solicita ajutorul în intervievarea celor doi.

— Bun, spuse Dan Murray în încheiere. Avem o călugăriţă belgiană şi un prieten al unui medic irakian. Ei zboară cu un avion înregistrat în Elveţia şi care dispare fără urmă. Avionul este al unei mici companii comerciale; cei care se ocupă cu asta vor afla amănuntele, dar deocamdată ştim că echipajul de zbor era de naţionalitate iraniană.

— Chiar pare să ducă undeva, Dan, spuse Ed Foley.

În momentul acela intră pe uşă un agent, cu un fax pentru directorul C.I.A.

— Ia uitaţi-vă la asta! zise el şi lăsă foaia pe masă.

Nu era un mesaj lung.

— Unii cred că-s al dracului de deştepţi, spuse Murray celor de la masă.

Făcu să circule mesajul abia primit.

— Să nu-i subestimăm, îi preveni Ed Foley. Încă nu avem dovezi clare. Preşedintele nu poate acţiona în nici un fel până când nu avem dovezi.

„Şi poate nici atunci”, îşi mai spuse el în gând, oricât de porniţi erau militarii în acel moment. Şi mai era şi ce spusese Chavez, înainte de a pleca cu avionul. Măi să fie, puştiul devenea din ce în ce mai sclipitor. Foley se întrebă dacă să mai aducă în discuţie şi acel aspect. Dar pentru moment erau alte probleme urgente, hotărî el. Avea să le discute cu Murray, în particular.

Chavez nu se credea aşa deştept. În acel moment dormita pe scaunul de piele. Mai avea o escală peste trei ore la Khartoum, iar el se zbuciuma între frânturi de vise. Fusese destul ofiţer C.I.A. în timpul zborurilor, dar chiar şi într-un avion confortabil, cu tot dichisul, pentru cei cu funcţii înalte, tot te plictiseai rapid de rolul ăsta. Presiunea atmosferică scăzută însemna şi o cantitate de oxigen redusă, iar asta te moleşea. Aerul era uscat şi parcă te deshidrata. Zgomotul motoarelor te făcea să simţi că dormi sub cerul liber, înconjurat de insecte, micii ticăloşi mereu la pândă să-ţi sugă sângele şi nu reuşeai nicicum să îi alungi.

Oricare ar fi fost cel care era responsabil pentru ce se întâmpla, nu era aşa de deştept. Bun, un avion dispăruse cu cinci oameni la bord, dar asta nu însemna în mod obligatoriu că nu mai aveau un fir, nu? HX-NJA, îşi aminti el numele din document. Hm! Probabil ţinuseră evidenţa pentru că transportau, mai degrabă, oameni şi nu maimuţe. HX pentru Elveţia. De ce HX? se întrebă el. H de la *Helvetia,* poate? Nu era ăsta un nume folosit înainte pentru Elveţia? Nu erau încă limbi unde se păstra numele ăsta? Îşi aminti că parcă mai existau asemenea limbi. În germană, poate. NJA pentru a identifica acea navă în mod special. Foloseau litere, nu numere, pentru că erau posibile mai multe permutări. Chiar şi ăsta avea un cod, cu un „N” ca prefix pentru că o aeronavă americană folosise această literă drept cod. NJA repetă el în gând, cu ochii închişi. Ninja. Şi zâmbi la gândul ăsta. Aşa li se spunea celor ce purtau acea uniformă, cum o făcuse şi el. Batalionul întâi al Regimentului 17 de infanterie. „Suntem stăpânii nopţii!” Da, acelea erau vremurile bune, când hălăduiau pe dealurile de la Fort Ord şi Huter-Liggett. Dar, între timp, Divizia 7 de infanterie fusese dezactivată, iar standardele se schimbaseră sau mulţi se pensionaseră… Ninja. Părea ceva important. Oare, de ce?

Deschise ochii. Chavez se ridică, se întinse şi se îndreptă către cabină. Acolo îl trezi pe pilotul cu care Clark avusese o dispută.

— Domnule colonel!

— Ce se-ntâmplă? întrebă acesta, deschizând doar un ochi.

— Cam cât costă o chestie de-asta?

— Mai mult decât şi-ar permite oricare dintre noi.

Şi ochiul se închise la loc.

— Nu, pe bune.

— Peste douăzeci de milioane de dolari, depinde de versiunea avionului şi de îmbunătăţiri. Dar nu ştiu să se fabrice undeva un avion mai bun.

— Mersi, zise Chavez şi se întoarse la locul lui.

Nu avea nici un rost să încerce să adoarmă la loc. Simţi cum botul avionului se lasă şi auzi cum zgomotul motoarelor deveni mai slab. Începeau să pregătească aterizarea la Khartoum. Şeful postului C.I.A. de acolo avea să îi aştepte. „Pardon, îşi spuse. Ataşatul comercial. Sau ofiţer de poliţie”? N-avea importanţă. Ştia însă că acest oraş nu va fi la fel de prietenos precum celelalte două.

Elicopterul ateriză la Fort McHenry, aproape de statuia lui Orfeu, pe care cineva o considerase potrivită pentru a cinsti numele lui Francis Scott Key, observă Ryan fără nici o legătură. La fel de lipsit de legătură cum era şi ideea lui Arnie că e momentul să facă nişte fotografii nenorocite. Trebuia să arate că îi pasă. Jack chiar se întreba dacă era aşa. Oare, oamenii erau de părere că, în asemenea momente, preşedintele trebuie să dea o petrecere? Parcă Poe scrisese ceva de genul ăsta. *The Mask of the Red Death* parcă îi zicea. Dar epidemia pusese stăpânire şi asupra celor de la petrecere, nu? Preşedintele se şterse pe faţă. „Dormi. Trebuie să dormi. Îţi zboară gândul aiurea”. Mintea îi obosise şi avea senzaţia că funcţionează intermitent, cum clipeşte un bec; erau gânduri fără nici o legătură cu ceva, iscate fără motiv şi, apoi, trebuia să te lupţi cu ele şi să te concentrezi asupra lucrurilor cu adevărat importante.

Nelipsiţii bogătaşi îşi parcaseră maşinile Chevrolet, dar limuzina prezidenţială nu se vedea. Ryan avea să-şi facă apariţia într-un vehicul blindat. Erau şi poliţişti în zonă, cu figuri încruntate. Oricum şi ceilalţi arătau la fel. De ce nu şi ei?

La rândul lui şi el purta mască de protecţie şi trei camere de filmat înregistrau momentul. Poate era transmis chiar în direct. Nu ştia cu siguranţă şi abia dacă aruncă o privire către camere în puţinul timp cât îi luă ca să ajungă la maşini. Convoiul se puse imediat în mişcare, pe Fort Avenue, apoi cotiră spre nord, pe Key Higway. Totul dură zece minute pe străzile pustii, îndreptându-se către John Hopkins, unde preşedintele şi Prima Doamnă a Statelor Unite aveau să-şi etaleze interesul total în faţa altor camere de filmat. Intra în sarcina conducătorilor, aşa îi spusese Arnie, preluând o expresie în care era sigur că Ryan va recunoaşte ceva ce trebuia să respecte, fie că-i plăcea, fie că nu. Şi culmea era că Arnie avea dreptate. El era preşedintele, nu se putea izola de oameni şi dacă îi stătea în putere să îi ajute cumva substanţial şi dacă nu, el trebuia să-şi arate interesul. Era ceva logic şi ilogic în acelaşi timp.

Convoiul intră pe Wolfe Street. Acolo îi aşteptau soldaţi, cei de la al

175-lea regiment de infanterie din Maryland Line. Comandantul local decise că toate spitalele trebuiau păzite, iar lui Ryan hotărârea i se păru bună. Cel de la supraveghere era agitat din cauza faptului că de jur împrejur avea atâţia oameni înarmaţi cu puşti cu lunetă, mascaţi în echipament M.O.P.P., cu puştile pe umăr. Nimeni nu ameninţase spitalul. Poate chiar datorită lor sau poate pentru că, pur şi simplu, oamenii erau speriaţi. Destul că un poliţist îi spusese în treacăt unui agent secret că numărul infracţiunilor de drept comun se redusese aproape complet. Chiar şi traficanţii de droguri parcă intraseră în pământ.

Puţini erau cei care mai ieşeau pe străzi la ora aceea, dar şi aceştia purtau măşti, iar în hol plutea un miros puternic de chimicale, care devenise parcă un fel de parfum naţional. În ce măsură era necesar ca măsură de ordin fizic şi cât era doar de ordin psihologic? se întreba Jack. Dar, pe de altă parte, acelaşi lucru se putea spune şi despre venirea lui.

— Bună, Dave, îi spuse preşedintele decanului.

Purta salopetă verde în locul costumului obişnuit, avea mască, precum toţi ceilalţi şi purta şi mănuşi. Nu dădură mâna.

— Domnule preşedinte, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici.

În hol erau camere; îl urmăriseră de afară. Înainte ca unul dintre reporteri să-l strige, solicitându-i vreo declaraţie, Jack făcu un semn cu mâna şi decanul începu petrecerea. Ryan se aşteptase ca evenimentul să aibă aerul unei întâlniri de afaceri. Agenţii de la Serviciile Secrete se grăbiră să le-o ia înainte, când cei doi se îndreptară de la lift către etajul destinat problemelor de sănătate. Când uşile se deschiseră, îi întâmpină o adevărată forfotă pe culoarul acela. Mult zgomot şi mulţi oameni.

— Care-i scorul, Dave?

— Avem treizeci şi patru de internări. Numărul total din această zonă este de o sută patruzeci, cel puţin atât era când am verificat eu ultima oară. Deocamdată stăm bine şi cu spaţiul şi cu personalul. Am externat aproximativ jumătate dintre pacienţi, cei pe care îi puteam lăsa la domiciliu fără probleme. Toate procedurile facultative sunt anulate pentru moment, dar se înregistrează activităţile obişnuite. Vreau să spun că au loc naşteri. Oamenii se prezinte cu boli obişnuite. Unele tratamente ambulatorii a fost nevoie să fie continuate.

— Unde este Cathy? întrebă Ryan, când următorul lift sosi cu doar o cameră de filmat, a cărei casetă avea să fie transmisă pe toate canalele de televiziune.

Nu era nevoie şi nici nu se dorea ca spitalul să fie plin de oameni străini şi deşi oameni cu greutate din mass-media făcuseră puţină gălăgie pe tema asta, nici angajaţii lor nu erau atât de zeloşi. Poate

din cauza mirosului aseptic. Poate avea asupra oamenilor acelaşi efect pe care îl avea asupra câinilor duşi la veterinar. Era mirosul primejdiei, care-i păştea pe toţi.

— Pe aici. Să vă aducem costumul, să vă echipaţi.

Exista pe palier o încăpere pentru medici şi una pentru asistente. Amândouă erau ocupate. Cea de la capătul mai îndepărtat era camera „fierbinte”, folosită pentru dezechipare şi decontaminare. Cea mai apropiată se presupunea că e mai sigură şi era folosită pentru a se schimba în hainele de spital. Agenţii de la Serviciile Secrete intrară primii şi văzură o femeie în sutien şi chiloţi alegându-şi un costum pe măsura ei. Nu roşi când îi văzu. Era deja la a patra tură în unitate şi trecuse de faza aceea.

— Puneţi-vă hainele acolo, spuse ea, arătându-le cu mâna unde. O! făcu ea când recunoscu figura preşedintelui.

— Mulţumesc, spuse preşedintele, scoţându-şi pantofii şi luă umeraşul pe care i-l întindea Andrea.

Price o examină rapid pe cealaltă femeie. Era clar că nu purta armă.

— Cum e? întrebă Jack.

Era asistenta-şefă pentru palierul acela. Ea îi răspunse fără să se întoarcă:

— Destul de grav.

Tăcu preţ de o secundă şi apoi decise că trebuie să se întoarcă:

— Apreciem foarte mult faptul că soţia dumneavoastră e aici, alături de noi.

— Am încercat s-o fac să se răzgândească, recunoscu el.

Nu simţea nici cea mai mică urmă de vinovăţie, când spunea asta şi se întrebă dacă ar trebui sau nu să simtă.

— Şi soţul meu la fel.

Asistenta se apropie.

— Dacă-mi permiteţi, casca se pune aşa.

Pentru o clipă, preşedintele avu un sentiment de panică. Era un lucru foarte neobişnuit să îţi pui o pungă de plastic pe cap. Dar asistenta îi citi gândurile.

— Nici mie nu-mi place. Vă veţi obişnui.

În celălalt capăt al încăperii, decanul James îşi pusese deja casca. Veni aproape pentru a verifica dacă era bine pus costumul de protecţie.

— Mă auziţi?

— Da.

Jack simţea cum transpiră tot, în ciuda aparatului de aer condiţionat prins la centură.

Directorul se întoarse către cei de la Serviciile Secrete.

— De aici încolo, eu sunt şeful, le spuse. Voi avea grijă să nu fie pus

în pericol sub nici o formă, dar nu avem costume şi pentru dumneavoastră. Dacă rămâneţi pe hol, sunteţi în siguranţă. Nu atingeţi nimic. Nici pereţii, nici podeaua, nimic. Dacă cineva trece pe lângă dumneavoastră cu un căruţ, feriţi-vă. Dacă nu se poate, mergeţi până la capătul culoarului. Dacă vedeţi vreun recipient de plastic, nu vă apropiaţi de el. M-aţi înţeles?

— Da, să trăiţi!

Era prima oară când Andrea Price era intimidată, observă POTUS. Şi el la fel. Impactul psihologic generat de atmosfera de aici era înfiorător. Doctorul James îl bătu uşor pe umăr.

— Urmaţi-mă. Ştiu că e înspăimântător, dar în costumul ăsta sunteţi în siguranţă. Fiecare dintre noi a trebuit să se familiarizeze cu el, nu-i aşa, Tisha?

Asistenta se întoarse către ei, simţindu-se mai în largul ei acum.

— Da, domnule doctor.

Îţi puteai auzi respiraţia. Auzeai fâşâitul pungii, dar nimic altceva. Înfiorat, Ryan avu un sentiment de captivitate în timp ce păşea în urma decanului.

— Aici e Cathy, spuse acesta şi deschise o uşă.

Ryan intră în salon. Acolo văzu un copil, un băieţel de vreo opt ani. Două chipuri acoperite cu ceva albastru se ocupau de el. Stând în spatele lor, nu-şi putea da seama care dintre ele era soţia lui. Doctorul James ridică mâna, interzicându-i lui Ryan să mai înainteze. Unul dintre cele două personaje încerca să repornească un IV şi nu trebuia să îi distragă atenţia. Copilul gemea, zvârcolindu-se în pat. Ryan nu prea-l vedea bine, dar nici nu era nevoie să vadă mai mult; simţea un gol în stomac.

— Acum stai liniştit. Asta o să te facă să te simţi mai bine, se auzi vocea lui Cathy.

Era clar că ea făcea partea mai grea. Celelalte două mâini ţineau nemişcat braţul copilului.

— Gata. Bandajează-l! mai spuse ea, ridicând palmele.

— Bine operat, doamnă doctor.

— Mulţumesc.

Cathy merse către aparatul care controla nivelul morfinei şi apăsă cifrele corespunzătoare, verificând dacă maşinăria răspundea corect la comenzi. După ce făcu asta, se întoarse.

— Oo!

— Bună, draga mea!

— Jack, tu n-ai ce căuta aici, îi spuse răspicat CHIRURGUL.

— Nimeni n-are ce căuta aici.

— Foarte bine, am nişte informaţii despre acest doctor MacGregor, îi spuse şeful de post, la volanul Chevroletului său roşu.

Se numea Frank Clayton, absolvise la Grambling; Clark îl mai văzuse la Fermă cu câţiva ani înainte.

— Atunci hai să mergem să-l vedem, Frank.

Clark se uită la ceas, făcu un calcul şi hotărî că era 2.00 dimineaţa. Mormăi ceva. „Da, cam aşa trebuie să fie”. Au oprit mai întâi la ambasadă, acolo s-au schimbat. Uniformele specifice armatei americane nu prea erau bine văzute acolo. De fapt, îi prevenise şeful de post, cam tot ce ţinea de America era prost văzut. Chavez observă că de la aeroport îi urmărise o maşină.

— Nu-ţi face griji. O să scăpăm de coada asta la ambasadă. Ştiţi, uneori mă întreb dacă n-a fost o treabă bună faptul că ai mei au fost răpiţi şi duşi departe de Africa. Dar să nu mai spuneţi nimănui asta, da? Alabama e raiul pe pământ pe lângă fundătura asta.

Parcă maşina în perimetrul amenajat în spatele ambasadei şi îi conduse înăuntru. Un minut mai târziu, unul dintre oamenii lui ieşi, porni motorul Chevroletului şi plecă. Coada îl urmă.

— Aveţi aici cămăşi, spuse ofiţerul rezident de la C.I.A., întinzându-le nişte haine. Cred că puteţi rămâne cu pantalonii ăştia.

— Aţi discutat cu MacGregor? întrebă Clark.

— Am vorbit la telefon cu câteva ore în urmă. Vom merge cu maşina la el acasă şi el va intra în maşina noastră. Am ales un loc de parcare foarte liniştit, unde să puteţi sporovăi cu el, le spuse Clayton.

— Îl punem în pericol în felul ăsta?

— Mă îndoiesc. Localnicii sunt destul de neglijenţi. Dacă ne urmăreşte careva, ştiu ce trebuie făcut.

— Atunci să mergem, prietene, spuse John.

Reşedinţa lui MacGregor nu era deloc rea, fiind aşezată într-o zonă favorizată de europeni şi, după câte le povestise şeful de post, destul de sigură. Luă telefonul celular şi formă numărul doctorului – era un serviciu local pentru pagere. Un minut mai târziu se deschise portiera şi cineva se urcă în maşină, în spate şi portiera se închise cu o secundă înainte să demareze maşina.

— E ceva destul de neobişnuit pentru mine.

Personajul era mai tânăr decât Chavez, observă cu surprindere John şi-şi arătă nerăbdarea într-un stil destul de timid.

— Pentru cine lucraţi, mai exact?

— Pentru C.I.A., răspunse Clark.

— Pe bune?!

— Pe bune, domnule doctor, spuse Clayton, de pe locul din faţă.

Privirea lui cerceta oglinzile maşinii. Nu-i urmărea nimeni.

Dar pentru a fi mai sigur, coti la stângă, apoi la dreapta şi apoi din nou la stânga. Bun.

— Vi se permite să spuneţi asta? îi întrebă MacGregor, cât maşina parcă cu spatele, într-un loc pe care localnicii nu-l frecventau. Acum

va trebui să mă omorâţi.

— Doctore, lăsaţi scenele astea pentru filme, da? îi sugeră Chavez. În viaţă lucrurile nu stau chiar aşa, iar dacă v-am fi spus că eram de la Departamentul de Stat, oricum nu ne-aţi fi crezut, nu?

— Nu arătaţi a diplomaţi, decretă MacGregor.

Clark se întoarse, de pe locul din faţă.

— Stimate domn, vă mulţumim că aţi acceptat să ne întâlnim.

— Singurul motiv pentru care am făcut-o… guvernul de aici m-a obligat să nu urmez procedurile obişnuite pentru cele două cazuri ale mele. Există totuşi un motiv pentru care procedurile sunt aşa şi nu altfel, mă-nţelegeţi.

— Bun, mai întâi ne puteţi povesti mai multe despre cazurile dumneavoastră? întrebă John, pornind reportofonul.

— Arăţi foarte obosită, Cathy.

Deşi era greu de spus din cauza măştii de plastic. Şi limbajul trupului putea fi ascuns mai bine.

CHIRURGUL se uită la ceasul de pe perete, din spatele cabinei asistentelor. Teoretic, acum era în afara serviciului. Nu avea să afle niciodată că Arnie van Damm sunase la spital pentru a şti sigur că vizita va pica exact în momentul ăsta. Ar fi revoltat-o şi oricum era deja supărată pe toată lumea.

— Copiii au început să apară la spital abia azi după-amiază. Cazuri de contaminare în familie. Cel pe care l-aţi văzut mai devreme a luat virusul de la tatăl lui, cel mai probabil. Îl cheamă Timothy. E în clasa a treia. Tatăl lui e la un etaj mai sus.

— Şi restul familiei?

— Mama lui are testele pozitive. Chiar acum o internează. El mai are o soră mai mare. Deocamdată ea nu are probleme. O ţinem în clădirea pentru tratamente ambulatorii. Au amenajat o zonă de carantină pentru persoanele care au fost expuse la îmbolnăvire, dar care au testele bune. Vino! O să-ţi arăt etajul ăsta.

Un minut mai târziu erau în salonul 1, locul unde fusese internat temporar pacientul socotit Cazul Index.

Ryan se gândi că era imposibil ca acolo să miroasă cu adevărat aşa cum simţea el. Era o pată de culoare închisă pe cearşafuri, pe care doi oameni – asistente, medici, nu prea-şi putea da seama – se chinuiau să le schimbe. Bolnavul era în stare de semiconştienţă şi se smucea din cureluşele care-i imobilizau mâinile de barele patului. Asta îi cam făcu pe cei doi medici să se îngrijoreze, dar hotărâră că, mai întâi, o să se ocupe de cearşafuri. Le aruncară într-un sac de plastic.

— Or să fie arse, spuse Cathy, rezemându-şi capul de al soţului, amândoi având căşti. Chiar suntem peste măsură de atenţi în privinţa prevenţiei.

— Cât de grav e?

Ea îi făcu un semn către uşă şi ieşi pe coridor după Jack. Odată ajunşi acolo, uşa se închise în urma lor şi-l lovi furioasă cu mâna în piept.

— Jack, niciodată, dar niciodată să nu mai discuţi prognoza unui pacient în prezenţa lui, decât dacă ştii că e foarte bună. Niciodată!

Făcu o pauză, apoi continuă fără să-şi ceară scuze cumva pentru izbucnirea de dinainte:

— Are simptomele de trei zile.

— Are vreo şansă?

În ciuda căştii, văzu cum ea clatină din cap. Se întoarseră de-a lungul culoarului, oprindu-se la câteva uşi, unde situaţia era, în esenţă, aceeaşi.

— Cathy! se auzi vocea directorului. Tura ta s-a terminat. Eşti liberă, comandă el.

— Unde e Alexandre? întrebă Jack, în timp ce se îndreptau către fosta sală a medicilor.

— El e şeful de la palierul următor. Dave se ocupă personal de etajul ăsta. Am sperat ca Ralph Forster să se întoarcă şi să ne dea o mână de ajutor, dar nu mai există curse, spuse ea şi, în momentul acela văzu camerele de filmat. Ce naiba caută ăştia aici?

— Haide, făcu Ryan şi-şi conduse soţia la camera pentru schimbat hainele.

Cele cu care venise el la spital erau împachetate pe undeva, îşi puse nişte haine proaspăt spălate, de faţă cu trei femei şi un bărbat, care nu părea atât de interesat să le facă ochi dulci doamnelor. Ieşi apoi din cameră şi se îndreptă către lift.

— Staţi! auzi el o voce de femeie. Vine acum un caz de la urgenţe! Luaţi-o pe scări.

Şefa celor de la supraveghere se supuse imediat. Ryan îşi conduse soţia până la parter, apoi afară, fără ca vreunul să-şi scoată măştile.

— Cum te mai simţi?

Înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un strigăt:

— Domnule preşedinte!

Doi agenţi de pază se postară în calea reporterului şi a cameramanului, dar Ryan le făcu semn că era în regulă. Cei doi se apropiară sub privirile vigilente ale soldaţilor, unii în uniformă, alţii în civil.

— Da, ce se întâmplă? răspunse Ryan, scoţându-şi masca.

Reporterul întinsese cât putea mâna cu microfonul, pentru a menţine distanţa. În alte împrejurări, ar fi fost comic. Toţi erau scoşi din minţi.

— Ce faceţi aici, domnule preşedinte?

— Păi, cred că face parte din îndatoririle mele să văd ce se mai

întâmplă şi, în acelaşi timp, am vrut să văd ce mai face Cathy.

— Ştim că Prima Doamnă lucrează aici. Doriţi să faceţi o declaraţie pentru…

— Sunt doctor, nu?! izbucni Cathy. Toţi lucrăm în ture aici. Asta e meseria mea.

— Este grav?

Ryan începu să vorbească, înainte ca ea să explodeze din nou:

— Ştiţi, mie mi-e limpede că trebuie să puneţi astfel de întrebări, dar cunoaşteţi foarte bine care este răspunsul. Oamenii aceştia sunt foarte grav bolnavi, iar medicii de aici, ca pretutindeni, fac tot ce le stă în putinţă. Pentru Cathy şi colegii ei este foarte greu. Pentru pacienţi şi pentru familiile lor este şi mai greu.

— Doamnă doctor Ryan, Ebola chiar este atât de periculoasă pe cât se spune?

Ea încuviinţă:

— Este destul de înspăimântătoare, e adevărat. Dar facem tot ce ne stă în putere pentru oamenii aceştia.

— Sunt voci care spun că, din moment ce nu există aproape nici o speranţă pentru pacienţi şi dat fiind că durerile sunt insuportabile…

— Ce vreţi să spuneţi? Să-i omorâm?

— Păi, dacă ei suferă pe cât se spune tot timpul…

— Eu nu sunt genul acela de medic, le răspunse, înroşindu-se la faţă. Unii dintre ei vor fi salvaţi. De la cei pe care reuşim să-i salvăm poate învăţăm să salvăm mai mulţi, dar renunţând, nu vom învăţa absolut nimic. De aceea medicii adevăraţi nu-şi omoară pacienţii! Ce-aţi păţit cu toţii? Vorbim despre nişte oameni, iar datoria mea e să mă lupt pentru vieţile lor… Şi să nu îndrăzniţi să-mi spuneţi mie cum s-o fac! mai spuse ea şi se opri, când simţi pe umăr mâna încleştată a soţului ei. Îmi pare rău. Înăuntru nu-i aşa de uşor.

— Vă rog să ne scuzaţi pentru câteva minute, le spuse Ryan. Nu am mai schimbat o vorbă de ieri. Ştiţi, suntem şi noi o familie aşa cum au toţi oamenii obişnuiţi.

— Da, domnule preşedinte, li se răspunse şi se retraseră.

Însă camera de filmat îi urmărea neîncetat.

— Vino, draga mea, spuse el şi o îmbrăţişă pentru prima oară, după mai mult de o zi.

— O să-i pierdem pe toţi, Jack. Pe absolut toţi, începând de mâine şi în toate zilele care urmează, şopti ea.

Apoi începu să plângă.

— Da, îi răspunse el şi îşi rezemă obrazul pe fruntea ei. Ştii, toţi avem voie să fim oameni, pur şi simplu, doamnă doctor.

— Dar cum îşi închipuie ei că am învăţat vreodată ceva? A, nu putem să vindecăm, hai să-i lăsăm să moară cu demnitate. Să renunţăm. Nu asta am învăţat eu aici.

— Ştiu.

Ea strănută uşor şi-şi şterse ochii umezi pe cămaşa lui.

— Bun. Să nu ne pierdem cu firea. Termin serviciul peste opt ore.

— Tu unde dormi?

Trase aer în piept. Tremură uşor.

— La Maumenee. Au pregătit nişte paturi de campanie. Bernie e la New York, îi ajută pe cei de la Columbia. Au vreo două sute de cazuri acolo.

— Eşti un om puternic, doamna doctor, îi spuse el soţiei, zâmbind.

— Jack, dacă afli cine ne-a făcut asta…

— Chiar de asta mă ocup, îi răspunse POTUS.

— Îl cunoşti pe vreunul dintre ei? îl întrebă şeful de post şi-i întinse nişte fotografii pe care le făcuse chiar el.

Îi dădu şi o lanternă.

— Ăsta-i Saleh! Cine era el, mai exact? El nu a spus nimic şi nici eu n-am aflat niciodată.

— Toţi sunt irakieni. Când a căzut guvernul lor, toţi au venit aici. Am un teanc de fotografii. Eşti sigur în privinţa lui?

— Foarte sigur, eu l-am tratat timp de o săptămână. Bietul de el a murit.

MacGregor se mai uită la alte câteva fotografii.

— Asta seamănă cu Sohaila. Ea a supravieţuit, slavă Domnului. Un copil adorabil, iar ăsta-i tatăl ei.

— Ce naiba?! izbucni Chavez. Nimeni nu ne-a zis.

— Noi eram la Fermă pe vremea aia, nu?

— Te-ai întors la munca de ofiţer, John? zâmbi satisfăcut Frank Clayton. Ei, mie mi s-a ordonat să plec şi am mers să fac fotografiile. Au picat la ţanc, pe cuvânt, cu un G vechi pe cinste. Uite, vezi?

Clark se uită la ea şi mormăi ceva. Semăna leit cu cea pe care o avuseseră în plimbarea în jurul lumii.

— Reuşite, pozele.

— Mulţumesc.

— Ia să văd şi eu.

Chavez luă fotografia. Ţinea lanterna orientată chiar spre ea.

— Ninja, şopti el. Afurisiţii de ninja…

— Ce zici?

— John, am reţinut literele alea de pe avion, spuse Ding încet.

— HX-NJA… Dumnezeule mare!

— Clayton, spuse Chavez, telefonul ăla celular e ascultat?

Şeful de post îl deschise şi apăsă trei taste.

— Acum nu mai e. Unde vreţi să sunaţi?

— La Langley.

— Domnule preşedinte, aveţi puţin timp acum?

Jack încuviinţă:

— Da, sigur, urmaţi-mă.

Simţea nevoia să se plimbe puţin şi le făcu semn cu mâna să îl urmeze.

— Poate ar trebui să vă cer scuze în numele lui Cathy. Nu-i stă în fire să fie aşa. E un medic bun, spuse SPADASINUL ostenit. Toţi sunt supuşi unui stres foarte mare. Primul lucru pe care îl învaţă în meseria lor e ceva de genul *„primum non nocene”* – întâi de toate, să nu faci rău nimănui. E o regulă foarte bună. Oricum, soţia mea a avut vreo două zile foarte dificile acolo. Dar pentru fiecare dintre noi a fost greu.

— Domnule preşedinte, credeţi că e posibil să fi fost un act premeditat?

— Nu suntem siguri şi eu nu pot discuta despre asta, până când nu am date clare, fie într-un caz, fie în celălalt.

— Aţi avut o perioadă foarte grea, domnule preşedinte, spuse unul dintre reporterii locali, neimplicat în jocurile politice de la Washington.

Nu ştia cum să se adreseze preşedintelui, sau cel puţin aşa părea. Dincolo de asta, interviul era transmis în direct pe N.B.C., deşi nici reporterul nu o ştia.

— Da, cred că a fost o perioadă grea.

— Domnule preşedinte, ce ne puteţi spune încurajator în condiţiile acestea?

Ryan se întoarse.

— Pentru cei bolnavi, speranţa lor stă în medici şi asistente. Sunt nişte oameni grozavi. Puteţi să vă convingeţi şi singuri aici. Sunt adevăraţi luptători. Sunt foarte mândru de soţia mea şi de ceea ce face ea. Acum sunt mândru de ea. Îi cerusem să nu facă asta. Cred că era un gest egoist din partea mea, dar tot vă spun că i-am cerut asta. Au mai încercat unii să o omoare, ştiţi asta. Pericolul în care mă aflu eu în mod permanent nu are importanţă, dar când e vorba de soţia şi copiii mei, nu, ei n-ar trebui să păţească nimic. Nici unul dintre bolnavii de azi nu ar fi trebuit să păţească nimic. Dar lucrurile stau altfel şi acum e datoria noastră să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-i trata pe cei bolnavi şi pentru a ne asigura, în acelaşi timp, că nu vor mai fi îmbolnăviri din neglijenţă. Ştiu că ordinele mele au deranjat multă lume, dar n-aş fi eu însuşi dacă nu aş face ceva care să salveze efectiv vieţi. Mi-aş fi dorit să fie o cale mai simplă, dar, dacă ea există, nimeni nu mi-a arătat-o încă. Ştiţi, nu e destul să spui: „Nu, nu-mi place asta!”. Oricine o poate face. Dar acum e nevoie de mai mult decât vorbe. Uite, sunt foarte obosit, spuse el fără a mai privi în direcţia camerei. Se poate să ne oprim aici, pentru azi?

— Da. Vă mulţumesc, domnule preşedinte!

— Pentru puţin.

Ryan se întoarse, merse către sud, plimbându-se, pur şi simplu, în direcţia garajelor. Acolo văzu pe cineva care fuma, un bărbat de culoare, de vreo patruzeci de ani, în ciuda semnelor care interziceau acest viciu lângă altarul ştiinţei medicale. POTUS se duse direct la el, fără să mai ţină seama de cei trei agenţi şi de cei doi soldaţi care mergeau în urma lui.

— Ai cumva o ţigară?

— Sigur, îi răspunse bărbatul, fără să-şi ridice privirea. Sprijinit de o jardinieră de cărămidă, privea insistent în jos.

În mâna stângă ţinea pachetul şi o brichetă. Printr-o înţelegere tacită, cei doi nu şedeau unul lângă celălalt.

— Mulţumesc, îi zise Ryan, care stătea la un metru distanţă şi întindea cele două obiecte posesorului lor.

— Şi tu ai păţit-o, amice?

— Cum adică?

— Nevastă-mea e internată, e bolnavă. Lucrează la o familie, ca dădacă. Toţi sunt bolnavi şi acum a luat-o şi ea.

— Nevastă-mea-i medic şi e acolo, cu ei.

— Nu mai contează, amice. Nu mai contează.

— Ştiu, spuse Ryan, trăgând aer în piept şi expirând îndelung fumul.

— Nici măcar nu mă lasă să intru, zic că e prea periculos. Îmi iau sânge, zic că să stau pe-aproape, dar nu mă lasă s-o văd, nu mă lasă să fumez. Dumnezeule mare, cum vine asta?!

— Dacă ai fi fost tu cel bolnav şi ai şti că soţia ta poate să se îmbolnăvească şi ea din cauza ta, tu ce-ai face?

Bărbatul încuviinţă resemnat şi furios în acelaşi timp.

— Ştiu. Şi doctorul a zis la fel. Are dreptate. Ştiu asta. Dar nu înseamnă că e drept să fie aşa, mai spuse el şi făcu o pauză. Dar te-ajută să vorbeşti cu cineva…

— Da, cred că da.

— Nişte nenorociţii, au făcut asta, cum zic şi la televizor. Cineva trebuie s-o fi făcut-o. Nenorociţii ăia trebuie să plătească.

Ryan nu ştiu ce să zică. Altcineva avea răspunsul. Era Andrea Price:

— Domnule preşedinte, un D.C.I. pentru dumneavoastră. Bărbatul se răsuci brusc. Se uită la Ryan în lumina galben-portocalie.

— Tu eşti…

— Da, domnule, răspunse încet Jack.

— Şi ziceţi că soţia lucrează aici?

Urmă o încuviinţare. Un suspin.

— Da, lucrează aici de cincisprezece ani. Am intrat să o văd, să văd ce se întâmplă. Îmi pare foarte rău…

— Cum adică?

— Pe tine nu te-au lăsat să intri, dar m-au lăsat pe mine.

Cu o grimasă, omul răspunse:

— Cred că tu trebuie să vezi ce-i acolo, nu? Foarte urât ce a păţit fetiţa ta săptămâna trecută. Acum e bine?

— Da, e bine. La vârsta aia, ştii cum e.

— Bun. Hei, mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine.

— Mulţumesc pentru ţigară, îi răspunse preşedintele.

Se ridică şi se îndreptă către Andrea Price. Luă telefonul:

— Ed, sunt Jack.

— Domnule preşedinte, avem nevoie de dumneavoastră aici. E ceva ce trebuie să vedeţi, îi spuse Ed Foley.

În momentul acela se întreba cum ar fi putut să-i explice că dovada stătea chiar pe peretele sălii de conferinţă de la sediul C.I. A.

— Vin într-o oră, Ed.

— Da, să trăiţi! Între timp, ne ocupăm de organizarea întâlnirii. Jack apăsă pe butonul pentru întreruperea convorbirii şi-i înapoie telefonul.

— Să mergem!

53
S.N.I.E.

Înainte de a lua avionul înapoi, spre Washington, fiecare trebuia să treacă prin procedura de decontaminare. Hopkins pregătise o cameră mare, însă amenajată cu două separeuri: pentru bărbaţi şi pentru femei. Apa era fierbinte şi mirosea puternic a substanţe chimice, dar acel miros îl făcu pe Ryan să se simtă mai în siguranţă. Apoi îmbrăcă mai multe rânduri de costume verzi de protecţie. Mai purtase aşa ceva atunci când asistase la naşterile copiilor lui. Amintiri plăcute... De acum nu va mai fi aşa, îşi spuse el, îndreptându-se către Suburban pentru a lua maşina, înapoi spre Fort McHenry şi, apoi, elicopterul până la Casa Albă. Cel puţin duşul îl înviorase. „Ar putea să dureze câteva ore”, îşi zise, în timp ce aparatul VH-3 se ridica şi se îndrepta spre sud-vest. Dacă aveau noroc.

Fusese cea mai ghinionistă demonstraţie din istoria Centrului Naţional de Instrucţie. Cavalerii de la Regimentul 11 şi tanchiştii de la Carolina Guard au făcut gafă după gafă, timp de vreo patru ore, executând la limită planurile pe care le stabiliseră împreună. Vizionarea înregistrării în Sala „Războiul Stelelor” a indicat cazuri în care între tancuri erau distanţe mai mici de un kilometru şi câmp liber şi, cu toate astea, nu fusese nici un schimb de focuri. Nimic nu mersese cum trebuie de nici o parte a baricadei, iar simularea confruntării nu ajunse practic la un deznodământ clar, ci la unul indecis: i se pusese capăt, de comun acord. Chiar înainte de miezul nopţii, unităţile se grupară în formaţii pentru a se retrage fiecare în tabere, iar comandanţii lor merseră la casa generalului Diggs, pe deal.

— Bună, Nick, îi zise colonelul Hamm.

— Salut, Al, îi răspunse colonelul Eddington, cu un ton asemănător.

— Ce naiba a mai fost şi asta? vru să ştie Diggs.

— Oamenii nu prea reuşesc să se sincronizeze, îi răspunse primul, cel din Carolina Guard. Toţi suntem îngrijoraţi din cauza familiei. Noi suntem în siguranţă aici. La ei e cu adevărat primejdios. Nu pot să-i condamn pentru faptul că nu se pot concentra, domnule general. Sunt şi ei oameni ca toţi oamenii.

— Nu pot să vă spun decât că familiile noastre de aici par în regulă, domnule general, spuse Hamm, fiind de aceeaşi părere cu mai experimentatul său tovarăş de arme. Dar toţi avem familii...

— Foarte bine, domnii mei, toţi avem şansa să ne plângem de milă. Nici mie nu-mi place porcăria asta, clar? Dar e sarcina voastră să vă conduceţi oamenii, iar asta înseamnă să îi conduceţi, fir-ar să fie! Voi

doi, şefi de trupe, nu aţi observat până acum: epidemia a cuprins toată armata Statelor Unite, mai puţin pe noi! Ce-ar fi să vă gândiţi la asta, aşa cum ar face-o nişte colonei adevăraţi? Poate îi faceţi şi pe oamenii voştri să se gândească la asta! Nimeni nu mi-a spus vreodată că e uşor să fi soldat şi cu atât mai mult să fi comandant, dar asta e datoria noastră, iar dacă voi nu puteţi să o duceţi la bun sfârşit, ei bine, atunci mai sunt şi alţii care-o pot face.

— Domnule general, asta nu e o soluţie. Nu e nimeni care să ne ia locul, îi atrase atenţia Hamm, cu un zâmbet strâmb.

— Domnule colonel…

— Are dreptate, Diggs, spuse şi Eddington. Unele lucruri sunt peste puterea omenească. Cu inamicul ăsta nu putem lupta. Soldaţii noştri îşi vor reveni după ce se vor obişnui cu gândul şi, poate, vor primi şi nişte veşti bune de acasă. Ce Dumnezeu, generale, puteţi înţelege toate astea. Ştiţi atâta istorie… Avem oameni aici, da, e adevărat, sunt soldaţi, însă, mai presus de orice, sunt oameni. Sunt înspăimântaţi. Ca şi mine, Diggs.

— Mai ştiu şi că nu există regimente slabe, ci doar conducători slabi, îi răspunse semeţ Diggs, citând unul dintre aforismele cele mai cunoscute ale lui Napoleon, dar văzu că nici unul dintre cei doi nu înghiţi momeala. Doamne, chiar era grav…

— Cum a fost? întrebă van Damm.

— Oribil, răspunse Ryan. Am văzut şase sau şapte oameni care sunt pe moarte. Printre ei era un copil. Cathy spune că or să mai apară cazuri şi de aici înainte.

— Ea cum se descurcă?

— E foarte stresată, dar e bine. S-a luat de un reporter…

— Ştiu, au dat la televizor, îl informă şeful de Stat-Major.

— Deja?!

— Aţi fost în direct, spuse Arnie şi reuşi să zâmbească. Dai bine… Pari preocupat… Sincer. Spui lucruri drăguţe despre soţia ta… Ba ţi-ai mai cerut şi scuze pentru ce a zis ea… Pe bune, şefu’, mai ales că ea a fost minunată. Plină de dăruire. Punea suflet în ce făcea, aşa cum trebuie să fie un medic.

— Arnie, ăsta nu-i teatru, spuse Ryan, prea obosit să se mai enerveze.

Efectele benefice ale duşului, spre dezamăgirea lui, deja se duseseră.

— Nu e teatru; e arta de a conduce. Într-o zi ai să înveţi ce înseamnă asta sau, cine ştie, poate că nu. Dar ţine-o tot aşa, îl sfătui Arnie. Te descurci minunat şi fără să ştii prea multe despre arta asta, Jack. Nici nu te mai gândi că există…

În toată lumea se difuză înregistrarea de la N.B.C. oricât de dură era lumea televiziunii, mai ales cea a ştirilor, conştiinţa responsabilităţii era totuşi principiul care o guverna, iar caseta cu scurta conversaţie a preşedintelui era vizionată o oră mai târziu pe televizoarele din toată lumea.

Avusese dreptate de la bun început, îşi spuse doamna prim-ministru. Preşedintele îşi pierduse controlul. Nici nu putea să stea bine în picioare. Vorbea dezlânat. O lăsa pe soţia sa să vorbească în locul lui, iar ea era înnebunită, sentimentală şi slabă. Se întrevedea sfârşitul perioadei de supremaţie a Americii, pentru că ţara ducea lipsă de un conducător puternic. Nu ştia exact cine era în spatele epidemiei, dar nu era greu de ghicit. Sigur era Republica Islamică Unită. Altfel, de ce i-ar fi adunat atunci în vestul Chinei? Dacă flota Indiei era pe mare, urmărind cine se apropia de Golful Persic, atunci ea îşi făcea partea ei de plan. Era sigură că va fi răsplătită pentru asta la momentul potrivit.

— Preşedintele vostru e tulburat la culme, spuse Zhang. E de înţeles, în condiţiile astea.

— Ce nenorocire! Primiţi, vă rog, expresia compasiunii noastre, adăugă ministrul de Externe.

Cei trei, la care se adăuga translatorul, tocmai văzuseră înregistrarea.

Adler primise cu întârziere vestea privind epidemia, iar acum era la curent cu tot ce se întâmpla. Dar trebuia să lase totul deoparte.

— Sunteţi de acord să trecem mai departe?

— Provincia noastră rebelă a fost de acord cu cererea noastră privind compensaţiile? vru să ştie ministrul de Externe.

— Din păcate, nu. Poziţia lor faţă de incident este că acesta a fost cauzat exclusiv de depăşirea spaţiului de manevre de către dumneavoastră. Din punct de vedere teoretic, nu este o perspectivă lipsită de valoare, le spuse ministrul american, în jargon diplomatic.

— Dar nu avem de-a face cu o situaţie teoretică. Noi facem exerciţii paşnice. Unul dintre piloţii lor consideră că e cazul să ne atace aeronava şi, în acest timp, un alt aviator nepriceput de-al lor ne distruge un avion de pasageri. Cine poate spune dacă a fost sau nu un accident?

— Să nu fi fost un accident? întrebă Adler. Dar care ar fi fost scopul…?

— Cine mai poate să ştie cu bandiţii ăştia? întrebă la rândul lui ministrul chinez, punând paie pe foc.

Ed şi Mary Foley veniră împreună. Ed ducea un sul, un poster mare sau aşa ceva, observă Jack, din biroul său. Erau îmbrăcaţi încă în salopetele cu emblema Hopkins. Îl urma Murray, urmat de inspectorul

O’Day. Ryan se ridică să-l întâmpine.

— Îţi sunt dator… îmi pare rău că nu am reuşit să te văd până acum, îi spuse el, luându-i mâna.

— A fost o nimica toată faţă de ce se întâmplă acum, zise Pat. Şi apoi era şi fetiţa mea în acel loc. Dar, e adevărat, mă bucur că s-a întâmplat să fiu acolo. Nu o să mai am coşmaruri cu împuşcătura aia, spuse el şi se întoarse. O, bună, Andrea!

Price zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

— Ce mai face fetiţa, Pat?

— E acasă, cu dădaca. Sunt bine amândouă, o asigură el.

— Domnule preşedinte! se auzi vocea lui Goodley. E foarte important!

— Bun, atunci trecem la treabă? Cine începe?

— Eu, spuse D.C.I. şi puse o foaie pe masă. Uitaţi-vă la asta!

Ryan o luă şi se uită în grabă. Era un fel de formular oficial, iar textul era integral în franceză.

— Ce-i asta?

— Este fişa de imigrare şi de control vamal pentru un avion. Uitaţi-vă la rubrica cu datele de identificare, în colţul din stângă, sus.

— H.X.-N.J.A. Oameni buni, eu n-am timp de chestii gen Agatha Christie, îi preveni preşedintele.

— Domnule preşedinte, interveni Dan Murray. Permiteţi-mi să vă prezint cazul, însă pot să vă zic din capul locului că acea fotografie e bună pentru acuzarea la tribunal.

— Actele din vamă identifică un avion comercial cu reacţie, un Gulfstream G-IV care aparţine acestei corporaţii elveţiene.

Şi, pe masa de conferinţe, fii împinsă o bucată de hârtie.

— … Pilotată de acest echipaj.

Urmară două fotografii şi imagini cu amprentele piloţilor.

— A plecat din Zair cu trei pasageri. Două călugăriţe, sora Jean Baptiste şi sora Maria Magdalena. Amândouă erau asistente la un spital catolic din zonă. Sora Jean l-a tratat pe Benedict Mkusa, un băieţel care a contractat virusul Ebola şi a murit din cauza asta. Sora Benedict a luat şi ea boala, iar cel de-al treilea pasager, doctorul Mahomed Moudi – încă nu avem o fotografie cu el, dar ne ocupăm de asta – a hotărât s-o ducă pe bolnavă cu avionul la Paris, pentru tratament. A fost luată şi sora Maria. Doctorul Moudi este iranian şi lucrează pentru W.H.O. I-a spus sorei-şefe că ar putea avea o şansă să fie tratată acolo şi a spus că el poate chema un avion particular chiar în acel loc. M-aţi urmărit până aici?

— Iar ăsta e avionul cu pricina…

— Corect, domnule preşedinte. Ăsta este avionul. Numai că lipseşte ceva. Se presupune că avionul s-ar fi prăbuşit în mare, după ce a decolat din Libia, unde se oprise să-şi facă realimentarea cu

combustibil. Avem o tonă de documente legate de „evenimentul” ăsta. Numai că lipseşte ceva, spuse el, lovind uşor cu degetul posterul pe care-l văzuse mai devreme. Acea fotografie a fost făcută de Domingo Chavez…

— Îl cunoaşteţi, strecură o remarcă şi Mary Pat.

— Continuă. Când a făcut Ding fotografia asta?

— Clark şi Chavez l-au însoţit pe ministrul Adler la Teheran, chiar săptămâna trecută.

— Fusese raportată deja pierderea avionului de ceva vreme. Chiar fusese detectat de către unul dintre distrugătoarele noastre, atunci când a lansat un S.O.S. Cu toate astea, nu s-a găsit vreo urmă a aparatului, continuă Murray. Ed?

— Când Irakul s-a prăbuşit, Iranul le-a permis ofiţerilor cu grade foarte mari să plece. Cu toţii aveau averi puse deoparte, iar prietenul nostru i-a lăsat să părăsească vaporul care se scufunda. Le-a asigurat şi transport, da? Asta a început la o zi după dispariţia avionului cu reacţie, le mai spuse Foley. Au fost transportaţi la Khartoum, în Sudan. Omul nostru de-acolo, Frank Clayton, a mers cu maşina până la aeroport şi a făcut aceste fotografii pentru a avea confirmări ale informaţiilor oferite de spionii noştri, mai spuse D.C.I.-ul şi dădu fotografiile mai departe.

— Pare acelaşi avion, dar dacă cineva s-a jucat cu numerele sau cu cifrele din codul de identificare? întrebă Ryan.

— Următorul indiciu, spuse Murray: există două cazuri de Ebola în Khartoum.

— Clark şi Chavez au discutat cu un medic de acolo în urmă cu câteva ore, adăugă Mary Pat.

— Ambii pacienţi erau în acest avion. Avem fotografii cu ei la sosire. Prin urmare, spuse directorul F.B.I.-ului, avem un avion cu un bolnav la bord. Avionul dispare, dar reapare în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, în alt loc şi, din el, coboară doi pasageri care au aceeaşi boală ca şi călugăriţa. Pasagerii vin din Irak, trecând prin Iran şi ajungând în Sudan.

— Al cui este avionul? întrebă Arnie.

— Al unei corporaţii. Ar trebui să primim mai multe detalii în câteva ore de la elveţieni. Dar echipajul de zbor e iranian. Avem informaţii despre ei pentru că aici au învăţat să piloteze, le explică Murray. Şi, în cele din urmă, îl mai avem şi pe prietenul nostru Daryaei în acelaşi avion. Se pare că aeronava fusese scoasă de pe lista celor ce făceau zboruri internaţionale. Poate, acum, Daryaei o foloseşte pentru a se deplasa de colo-colo prin noua lui ţărişoară. Deci, domnule preşedinte, avem boala, avionul, proprietarul – toate se leagă. Mâine vom cerceta un Gulfstream, să vedem dacă aeronava are vreo caracteristică anume care să ne permită s-o identificăm, dincolo de codul de

înregistrare. Le-am cerut elveţienilor să afle totul despre proprietari şi despre cursele făcute cu restul aparatelor lor.

— Ştim cine e vinovat, conchise Murray. Aceste dovezi ce se leagă nu pot fi puse la îndoială.

— Mai sunt încă detalii de pus la punct, spuse Mary Pat. Datele complete despre acest doctor Moudi... Să reperăm, filiera acestor transporturi de maimuţe, pentru că se folosesc maimuţe pentru a studia boala. Cum au înscenat prăbuşirea acelui avion, lucru de necrezut... Iar nenorociţii au făcut şi cerere de încasare a asigurării!

— Vom suspenda întâlnirea, pentru moment, Andrea!

— Da, domnule preşedinte.

— Adu-i aici pe ministrul Bretano şi pe amiralul Jackson.

— Da, să trăiţi! spuse ea şi părăsi imediat încăperea.

Ed Foley aşteptă să se închidă uşa în urma ei.

— Aşadar, domnule preşedinte...

— Da, Ed?

— Mai e ceva. Nici nu i-am spus încă lui Dan. Ştim acum că Republica Islamică Unită, de fapt, prietenul nostru Mahmud Haji Daryaei, e în spatele întregii afaceri. Chavez a mai pus în discuţie o problemă înainte să plece în misiune cu John. S-ar putea ca adversarii noştri să se aştepte ca noi să prindem firul şi să ajungem la ei. E aproape imposibil să ţii secretă o astfel de operaţiune în cazuri de genul ăsta.

— Şi?

— Şi ar fi două lucruri, Jack. Mai întâi, orice au ei în plan, poate cred că e ireversibil şi de aceea nu prea contează dacă noi ne dăm seama sau nu. În al doilea rând, hai să ne amintim cum au învins Irakul: au avut tot timpul pe cineva înăuntru.

— Dumnezeule mare, Ed! izbucni directorului F.B.I.-ului după o clipă.

— Gândeşte-te bine, Dan! Avem un preşedinte... Avem un Senat. Avem o treime din Cameră. Încă nu avem un vicepreşedinte. Succesiunea la preşedinţie e încă nesigură, nu avem figuri politice cu adevărat reprezentative, iar administraţia, la nivelul ei cel mai de sus, n-a fost refăcută. Mai adaugă şi epidemia, care ne trage puternic înapoi. Pentru aproape oricine din afară părem slabi şi vulnerabili.

Ryan ridică privirea când intră Andrea.

— Staţi puţin. Au făcut jocul cu Katie. De ce-ar fi făcut-o dacă m-ar fi vrut pe mine eliminat?

— Ce-i asta? întrebă Price.

— Adversarii au făcut demonstraţia unor capacităţi înfricoşătoare. Unu, spuse Foley, au ajuns până la detaliile securităţii preşedintelui irakian şi l-au eliminat Doi, operaţiunea de săptămâna trecută a fost coordonată de un agent în adormire care a fost aici de mai bine de

zece ani şi nu a făcut nimic în tot acest timp, dar, când i s-a dat o misiune a fost suficient de devotat pentru a ajuta la un atentat împotriva unui copil.

Murray se văzu nevoit să-l aprobe:

— Şi noi ne-am pus problema aşa. Cei de la spionaj se ocupă de asta chiar acum.

— Staţi puţin, obiectă Andrea. Îi cunosc pe toţi cei de la supraveghere. Pentru numele lui Dumnezeu, am pierdut cinci oameni ca s-o apărăm pe NISIPARNIŢA!

— Agent Price, îi spuse Mary Pat Foley. Ştii de câte ori a fost pus în pericol C.I.A.-ul de oameni despre care ştiam totul, de oameni pe care-i cunoşteam personal. La naiba, am pierdut trei agenţi pentru un ticălos. Îi ştiam şi îl ştiam şi pe tipul care i-a cumpărat. Aşa că nu-mi vorbi mie de paranoia. Avem de-a face cu un inamic foarte capabil. Şi ajunge o singură fisură.

Murray fluieră uşor când se încheie pledoaria. Se gândise neîncetat la un singur lucru în ultimele ore. Iar, acum, trebuia să se apuce să cerceteze altceva.

— Doamnă Foley, eu…

— Andrea, nu o lua personal, îi zise inspectorul O'Day. Detaşează-te puţin de toată problema şi gândeşte-te! Dacă ai avea la dispoziţie resursele unui stat naţional, dacă ai avea răbdarea şi oamenii care să fie motivaţi cu adevărat, ce ai face?

— Cum au înfundat Irakul? preluă Ed Foley argumentaţia. Ţi-ar fi trecut prin cap că se poate aşa ceva?

Preşedintele se uită prin încăpere. „Nemaipomenit, cum îmi spun ei să nu am încredere în Serviciile Secrete".

— Totul se leagă dacă încerci să vezi lucrurile ca adversarul tău, le spuse Mary Pat. Asta face parte din tradiţia lor, aţi uitat?

— Bun şi noi ce putem face? întrebă Andrea, chipul ei trădând uluirea pe care o simţea în faţa acestei posibilităţi.

— Pat, ai o nouă sarcină, îi spuse Murray subordonatului său. Dacă preşedintele este de acord, fireşte.

— Sigur, spuse POTUS.

— Care-s regulile? vru să ştie O'Day.

— Nu există reguli, nu există nici o regulă, le spuse Price.

În Republica Islamică Unită era aproape ora amiezii. Întreţinerea echipajelor era făcută bine pentru cele şase divizii care aveau baza în partea de centru şi de sud a ţării. Aproape toate şenilele vehiculelor de luptă mecanizate trebuiau schimbate. Un spirit de competiţie sănătos se înfiripase între diviziile fostului Irak şi cele mutate din Iran. Cu vehiculele readuse în condiţii optime de luptă, soldaţii scoteau muniţia pentru a încărca la maximum cele optzeci de tancuri T-80 şi

transportoarele B.P.M. de infanterie.

Comandanţii batalioanelor studiau satisfăcuţi rezultatele exerciţiilor de instrucţie. Noua achiziţie, sistemul de localizare prin satelit, parcă făcea minuni şi abia acum înţelegeau irakienii unul dintre motivele pentru care americanii îi trataseră atât de dur în 1991. Cu un astfel de sistem, nici nu mai aveai nevoie de şosele. În cultura arabă, deşertul fusese dintotdeauna asemuit mării, iar acum chiar puteau să navigheze pe el ca nişte marinari, deplasându-se dintr-un punct în altul, cu o siguranţă pe care nu o avuseseră în trecut.

Ofiţerii corpurilor şi diviziilor armate ştiau de ce este atât de important acest lucru. Tocmai primiseră hărţi noi şi, o dată cu ele, o nouă misiune. Mai aflaseră şi că trei corpuri mecanizate ale lor aveau un nume, Armata lui Allah. Până a doua zi, comandanţii subunităţilor aveau să fie informaţi asupra acestui fapt şi în privinţa celorlalte lucruri.

Le luă o oră până să intre. Amiralul Jackson adormise în biroul lui, iar ministrul Bretano se dusese acasă, după un maraton al analizei tuturor eliberărilor din funcţie făcute în ţară. Codul vestimentar al Casei Albe devenise mai puţin rigid, observară şi ei. Preşedintele şi el cu ochii roşii de nesomn, purta uniformă de medic.

Dan Murray şi Ed Foley prezentară fiecare, dosarul la care lucraseră. Jackson primi destul de bine noutăţile:

— Foarte bine. Acum ştim cu cine luptăm.

Bretano nu reacţiona atât de bine:

— Asta chiar e o provocare la război!

— Dar nu suntem obiectivi, îi spuse D.C.I.-ul. Este vorba de Arabia Saudită şi de toate celelalte state din Golf. Este singurul lucru care are o logică. Îşi imaginează că, dacă preia conducerea asupra acestor state, e imbatabil în faţa noastră fiindcă va avea la îndemână robinetul cu petrol pentru tot globul.

Probabil că avea dreptate.

— Şi are India şi China la discreţie, continuă Robby Jackson. Nu fac decât să pună piedici, dar pun piedici unde trebuie. *Ike* nu e unde ar trebui să fie. Indienii şi-au pus portavioanele în aşa fel, încât să blocheze Strâmtoarea Hormuz. Nu putem să aducem vasele M.P.S. fără acoperire aeriană. A mutat acele trei corpuri de armată mai jos. Saudiţii or să riposteze, dar sunt în inferioritate numerică. Într-o săptămână, poate mai puţin, se termină totul. Nu e gândită prost ca operaţiune, conchise J-3.

— Şi atacul biologic a fost o mişcare destul de inteligentă. Cred că au căpătat mai mult decât au sperat. Aproape toate bazele şi unităţile noastre sunt ieşite din funcţiune pentru moment, observă ministrul Apărării, prinzând imediat latura operaţională.

— Domnule preşedinte, când eram copil şi trăiam în Mississippi, îmi amintesc ce spuneau membrii Ku-Klux-Klanului: când vezi un câine turbat, nu-l omori, bagă-l în curtea cuiva. Ştiţi, un imbecil chiar ne-a făcut asta o dată, fiindcă tata se implicase puternic în a-i face pe oameni să se înscrie la vot.

— Şi ce-ai făcut, Rob?

— I-a zburat tata creierii, cu un Fox dublu, îi răspunse amiralul. Şi şi-a continuat misiunea. Dacă facem o mişcare, trebuie să o facem repede. Problema e cu ce?

— Cât mai avem până când ajung vasele M.P.S. în Arabia Saudită?

— Mai puţin de trei zile, dar mai e cineva care să le ţină calea. CINCLANT a dat ordine ca acel grup de suprafaţă să se îndrepte cu viteză maximă spre Suez şi pot ajunge în strâmtoare la timp, dar trebuie mai întâi să trecem vasele cu tancuri dincolo de indieni. Cele patru vase sunt escortate de un crucişător, două distrugătoare şi două fregate, iar dacă le pierdem, cel mai apropiat furnizor de echipamente e în Savannah.

— Ce avem stocat în Arabia Saudită? întrebă Ben Goodley.

— Avem destul pentru o divizie grea. La fel şi în Kuwait. Al treilea set pentru o divizie e în larg şi va sta acolo unde se poate produce răul.

— Prima linie pentru Kuwait, spuse preşedintele. Ce putem aduce acolo?

— Dacă suntem carne de tun, putem aduce echipa A.C.R. 10 din Israel pentru locaţia POMCUS din sudul Kuwaitului. Putem face asta în douăzeci şi patru de ore. Kuwaitienii se vor ocupa de transport. Au o înţelegere tacită cu Israelul în privinţa asta. I-am ajutat să o rupă, spuse Robby. Planul se cheamă BUFFALO FORWARD.

— Are cineva rezerve faţă de planul ăsta? întrebă Jack.

— Un regiment de blindate nu cred că le va sta în cale, domnule preşedinte, spuse Ed Goodley.

— Are dreptate, spuse şi J-3.

Ryan îi privi pe rând pe toţi. Una era să ştii şi alta era să poţi acţiona. Avea puterea să ordone un atac nuclear strategic împotriva Iranului. Avea nişte bombardiere secrete B-2A la Baza Militară Whitman şi, ţinând cont de informaţiile pe care le primise în ultimele două ore, n-ar fi fost o problemă să obţină aprobarea pentru acest ordin din partea CINE-STRIKE aflat sub dublă comandă. „Spiritele”, aşa cum erau numiţi cei de la B-2, ar fi putut ajunge acolo în mai puţin de optsprezece ore şi să transforme toată naţia aceea într-o ruină fumegândă şi radioactivă.

Dar nu putea face asta. Chiar dacă ar fi fost pus în situaţia să recurgă la soluţia asta, probabil că nu i-ar fi stat în putinţă. Deşi preşedinţii americani fuseseră adesea puşi în situaţia de a spune lumii

că da, nu vor ezita să lanseze rachete şi să folosească bombardierele dacă va trebui, era o sarcină pentru care Ryan nu era pregătit. Chiar şi acest atac împotriva ţării lui, folosirea armelor de distrugere în masă – echivalentul armelor nucleare pentru America – fusese totuşi decizia unui singur individ şi pusă în aplicare de o mână de oameni. Putea face una cu pământul oraşe întregi, putea să ucidă oameni nevinovaţi, aşa cum făcuse şi Daryaei, numai pentru că celălalt începuse? Şi ar mai fi putut să trăiască, având conştiinţa împăcată după aceea? Trebuia să existe ceva mai bun, o altă variantă. Uciderea lui Daryaei era o asemenea posibilitate.

— Ed!

— Da, domnule preşedinte.

— Unde se află acum Clark şi Chavez?

— Sunt încă la Khartoum, aşteaptă noi dispoziţii.

— Crezi că i-am putea trimite din nou la Teheran?

— Nu va fi uşor, spuse acesta şi se întoarse către soţia lui. Ruşii ne-au mai ajutat în trecut. Pot să pun o întrebare. Care ar fi misiunea lor?

— Află mai întâi dacă pot ajunge acolo. O să ne gândim la misiune imediat. Robby?

— Da, domnule preşedinte.

— Regimentul 10 se mută imediat în Kuwait.

Jackson inspiră adânc; părea că era pesimist.

— Am înţeles, să trăiţi!

Mai era o etapă intermediară: obţinerea aprobării din partea guvernului kuwaitian. Ambasadorul se ocupa de problema aceasta şi nici nu întâmpină dificultăţi. Maiorul Sabah îi ţinuse la curent pe membrii guvernului în legătură cu ultimele evoluţii ale vecinului lor de la nord, iar fotografiile luate prin satelit, pentru a repera din nou tancurile Republicii Islamice Unite scoaseră la iveală trucul. Acum, că avea armata proprie pregătită, guvernul kuwaitian trimise prin telex o solicitare oficială către America de a începe un amplu exerciţiu de instrucţie în partea de vest a ţării. Totul se mişcă foarte repede. Conducătorii ţării aceleia mici îşi aduceau aminte foarte bine greşelile lor din trecut. Singura lor condiţie a fost ca operaţiunea să se facă în secret, iar America nu avu nici o obiecţie. În numai patru ore, avioanele de pasageri nou-nouţe începură să decoleze şi să se îndrepte spre sud-vest, pe deasupra Arabiei, iar, apoi, se întoarseră spre nord, la Golful Aqaba.

Ordinul fusese emis de Centrul de Comandă pentru Instructaj şi Tactică, care administra echipa A.C.R. 10, din moment ce era tehnic destinat exerciţiilor militare. Majoritatea unităţilor de la graniţele statelor aparţineau Centrului de Comandă a Forţelor Militare, FORCECOM. Ordinul de desfăşurare în regim de urgenţă a acestora, fu trimis în regim de maximă urgenţă către colonelul Sean Magruder.

Avea aproximativ cinci mii de oameni de mutat şi asta ar fi însemnat douăzeci de zboruri. Ruta indirectă însemna o distanţă de două mii de kilometri şi trei ore pentru fiecare direcţie, cu o escală de o oră la fiecare capăt al rutei. Dar totul fusese luat în calcul şi reducerea traficului aerian făcuse ca mai multe aparate să fie disponibile decât se anticipase la BUFFALO FORWARD. Chiar şi evreii cooperaseră. Piloţii avioanelor cu reacţie kuwaitiene nu mai văzuseră avioane de vânătoare F-15 cu Steaua albastră a lui David ca însemn decât o singură dată, atunci când veniseră la marea bază aeriană din Israel, la Negev.

Primul grup care plecă era format din ofiţeri de Stat-Major la care se adăuga un grup de la securitate, pentru a lucra alături de garda kuwaitiană la POMCUS. Baza era un grup de depozite care conţineau echipamentul complet pentru o divizie grea, adică exact ce era şi regimentul de blindate. Echipamentul era menţinut într-o stare perfectă de către furnizori, care erau bine plătiţi de beneficiarii serviciilor lor din Kuwait.

Cea de-a doua aeronavă avea detaşamentul A-Troop, primul din cele zece. La apusul soarelui, câteva autobuze îi duseră la autovehiculele lor, care porniră toate imediat, având rezervorul plin şi muniţia pregătită. O trupă de la primul escadron „Guidon” ieşi sub privirile atente ale ofiţerului lor, locotenentul Duke Masterman. Familia lui era din Philadelphia şi era genul de om cu simţ practic. În ţara lui se întâmpla ceva foarte grav şi BUFFALO FORWARD fusese pus în aplicare din senin. El n-avea nimic împotrivă, îşi spuse într-un final şi probabil că nici oamenii lui.

Magruder şi cei din subordinea sa urmăreau, la rândul lor, operaţiunea. Insistase chiar ca grupul de comandă să aducă şi standardul de regiment. Acesta era Cav.

— Foleyeva, e chiar atât de grav? întrebă Golovko referindu-se la epidemie.

Vorbeau în rusă. Deşi vorbea engleza aproape perfect, oficialul de la C.I.A. vorbea în limba ei maternă cu o eleganţă poetică moştenită de la bunicul ei.

— Nu ştim, Serghei Nicolaici, iar eu am urmărit alte lucruri.

— Cum se descurcă Ivan Emmetovici?

— Păi, cum să se descurce?! Sunt sigură c-aţi văzut interviul de la televizor, de acum câteva ore.

— Pare un om interesant, preşedintele vostru. A fost prea uşor subestimat. Şi eu am făcut asta cândva.

— Dar Daryaei?

— E un tip formidabil, dar până la urmă, tot un barbar incult

rămâne.

Mary Pat aproape că-i simţea vorbirea cum se precipită.

— Cam aşa e…

— Spune-i lui Ivan Emmetovici să chibzuiască bine asupra scenariului, Foleyeva, îi sugeră Golovko. Da, vom coopera, mai adăugă el ca răspuns la întrebarea încă nerostită. Fără rezerve.

— *Spasiba!* Vă voi contacta eu.

Mary Pat se uită la soţul ei:

— N-ai cum să nu-l adori.

— Mi-ar fi plăcut să fie de partea noastră, făcu D.C.I.-ul.

— Chiar este, Ed…

Câinele se opri din lătrat, observară ei în STORM TRACK. Cele trei corpuri de armată pe care le urmăreau încetaseră să mai folosească transmisiile radio de pe la prânz. Zero. Oricât de sofisticat era echipamentul lor *ELINT,* asistat de computer, zero era tot zero. Era un semn simplu şi clar şi, adesea, trecut cu vederea. Liniile directe către Washington erau acum solicitate în permanenţă. Sosiseră mai mulţi ofiţeri saudiţi, pentru a demonstra starea de alertă tot mai pronunţată a propriei lor armate, care desfăşura în linişte forţe pe câmpul din jurul Bazei Militare King Khalid. Asta îi mai liniştea pe spionii de la postul de monitorizare a telecomunicaţiilor, dar nu foarte mult. Ei chiar intraseră în gura leului. Spioni fiind, gândeau ca nişte spioni şi hotărâseră de comun acord că toate problemele din America începuseră de aici. În alte cazuri, gândurile de genul ăsta ar fi dus la un sentiment de neputinţă; aici efectul era altul. Furia era autentică; aveau de îndeplinit o misiune, oricât de mult sau de puţin ar fi fost expuşi.

— Bun, spuse Jackson la teleconferinţă, pe ce trupe contăm?

Răspunsul întârzie să vină. Armata era acum la jumătate din efectivele pe care le avusese cu mai puţin de zece ani în urmă. Erau două divizii grele în Europa, corpul V, dar erau în carantină la nemţi. La fel şi cele două divizii blindate de la Fort Hood, în Texas şi prima divizie de infanterie mecanizată era la Fort Riley, în Kansas. O parte din divizia 82, de la Fort Bragg, ca şi divizia 101, din Fort Cambell, fuseseră mobilizate pentru a sprijini unităţile Gărzii Naţionale, dar unităţile care fuseseră menţinute la bază aveau soldaţi cu teste pozitive la Ebola. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cele două divizii marine, cu baza la Lejeune, în North Carolina şi la Pendelton, în California.

— Uite, avem Divizia 11 A.C.R. şi o brigadă din Garda Naţională care face instrucţie la N.T.C. Baza e absolut liberă, putem să-i mutăm înainte să chemi avioanele. Restul? Înainte să facem mutarea lor vom face o selecţie, fu comanda de la FORCECOM. N-am curajul să îi mut

înainte să le fi făcut testele de depistare a virusului ăluia nenorocit, iar echipamentele nu au ajuns încă peste tot.

— Are dreptate, spuse o altă voce.

Fiecare dintre cei care participau la teleconferinţă încuviinţă. Companiile farmaceutice se întreceau în a produce astfel de echipamente. Era nevoie de milioane de echipamente de probă, dar nu erau disponibile decât câteva zeci de mii şi acelea erau folosite de cei cu grad crescut de risc, de cei care deja aveau simptomele respective, de rudele şi apropiaţii unora dintre cei ce se îmbolnăviseră, de şoferii de camion care distribuiau alimente şi medicamente şi, mai ales, chiar de personalul medical, cei mai expuşi la contractarea virusului Ebola. Mai grav era că simpla citire a rezultatelor testelor nu e suficientă. Unii erau nevoiţi să facă testele o dată la douăzeci şi patru de ore, timp de trei zile sau chiar mai mult, pentru că, deşi modalitatea de punere în evidenţă a virusului era demnă de încredere, sistemul imunitar al potenţialelor victime nu era neapărat aşa. Anticorpii puteau începe să apară la numai o oră după un test cu rezultat negativ. Medicii şi spitalele din toată ţara erau înnebuniţi să obţină aceste echipamente şi, în cazul ăsta, armata ieşea din calcule.

„UIR o să declanşeze un război, se gândi J-3 şi n-o să aibă cu cine să lupte”.

Robby se întreba dacă unor hipioţi din anii ’60 asta li s-ar fi părut amuzant.

— Cât mai durează?

— Până la sfârşitul săptămânii, în cel mai bun caz, i se răspunse de la FORCECOM. S-a dat ordin unui ofiţer să se ocupe de asta.

— Am Detaşamentul 366 Aeropurtate la Mountain Home. Toţi sunt sănătoşi, raportă comandantul Air Combat. În Israel mai este şi F-6. Şi, totuşi, unităţile mele din Europa sunt ţinute ca „ostatici”, absolut toate.

— Avioanele sunt bune, Paul, spuse FORCECOM. Şi vasele sunt, dar avem nevoie şi de soldaţi acolo şi asta al dracului de urgent!

— Pregătiţi ordinele de avertizare pentru Fort Irwin, spuse Jackson. Îi voi cere ministrului Apărării să autorizeze eliberarea lor într-o oră.

— Am înţeles!

— Moscova zici? întrebă Chavez. Iisuse Hristoase, dar ştim să ne descurcăm!

— Nu e rostul nostru să ne întrebăm de ce.

— Da, ştiu asta Domnule C. Dacă ajungem unde trebuie, o să îmi asum riscul s-o fac.

— Trăsura, domnii mei, le spuse Clayton. Uniformele albastre au pornit motoarele avionului şi vă aşteaptă.

— Da, asta-mi aduce aminte de ceva, spuse Clark şi îşi scoase cămaşa din şifonier.

În mai puţin de un minut era îmbrăcat din nou ca un colonel. După alte cinci minute se îndreptau spre aeroport pentru a pleca spre Sudan cu ajutorul lui Frank Clayton şi în amintirea „chinezului" Gordon.

Avea aerul omului căruia îi face plăcere că altuia îi merge prost. O'Day adunase o echipă de agenţi F.B.I. pentru a controla bagajul personal al fiecărui agent din Serviciul Secret, care se apropiase numai de preşedinte, atât gradele mici, cât şi ofiţerii din toate serviciile de pază. Erau destui de cercetat. În mod obişnuit, câţiva ar fi fost mustraţi pentru nişte chestiuni fără legătură cu vreo ameninţare – ca O'Connor, de exemplu – dar cazul de faţă era mult prea important şi fiecare dosar trebuia analizat în detaliu, înainte de a fi pus deoparte. Lăsă asta în seama altora. O altă echipă examina ceva mai puţin cunoscut. Exista o evidenţă computerizată a fiecărui apel telefonic din zona Washingtonului. Legal, în sensul strict al cuvântului, programul se extinsese pe o zonă mult mai mare şi l-ar fi revoltat şi pe susţinătorul cel mai înfocat al unor legi extreme, ca în romanul lui Orwell, însă preşedintele ţării trăia la Washington şi America pierduse mai mulţi în acel oraş. Iar asta era destul. Prin definiţie, un conspirator din Serviciile Secrete ar fi fost expert în măsurile de securitate. Ţinta lor, dacă exista aşa ceva, ar fi fost unul dintre băieţi. Acesta ar fi putut fi un bun profesionist – nici nu se putea altfel, dacă făceai parte din serviciul de supraveghere şi pază, dar atât. S-ar integra. Ar căpăta o bună reputaţie la serviciu. Ar face glume, ar face pariuri la fotbal, ar bea, din când în când, o bere la barul din apropiere, s-ar purta la fel ca ceilalţi, care veghează din devotament viaţa preşedintelui ţării, oameni curajoşi cum fusese Don Russell – O'Day ştia asta foarte bine şi o parte din el se revolta faţă de sine fiindcă trebuia să îi trateze ca pe nişte suspecţi aflaţi în faza de anchetare a unei crime. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa. Dar multe n-ar fi trebuit, de fapt, să se întâmple...

Diggs îi chemă pe ambii colonei în biroul său pentru a le da vestea:

— Am primit ordin de mobilizare pentru a lupta peste ocean.

— Pentru cine anume? întrebă Eddington.

— Pentru ambele unităţi, le răspunse generalul.

— Unde anume, domnule general? îl întrebă apoi Hamm.

— În Arabia Saudită. Am mai fost acolo amândoi şi am mai luptat în condiţii asemănătoare, Al, iar, pentru tine, domnule colonel Eddington, aceasta este o şansă.

— De ce? îl întrebă cel de la Garda Naţională.

— Încă nu ne-au spus... Acum primim prin fax informaţiile necesare. La telefon nu mi-au spus decât că Republica Islamică Unită se joacă cu focul. Divizia 10 îşi ridică în acest moment echipamentul POMCUS...

— BUFFALO FORWARD? întrebă Hamm. Fără nici un preaviz?

— Exact, Al.

— Are vreo legătură cu epidemia? întrebă Eddington.

Diggs clătină din cap:

— Nu mi s-a spus nimic despre asta.

Trebuia să se întâmple în cadrul Curţii Federale din Baltimore. Edward J. Kealty înaintase un dosar în care John Patrick Ryan era acuzat. Plângerea se baza pe faptul că primul dorise să treacă graniţa unui stat, iar cel de-al doilea nu i-a permis asta. Acţiunea solicita o judecată sumară, eliberarea imediată a postului de către preşedinte (în mod straniu, plângerea îl numea pe Ryan preşedinte al Statelor Unite). Kealty îşi închipuise că va câştiga. Constituţia era de partea lui şi îşi alesese cu mare grijă judecătorul.

Estimarea celor de la Serviciul Naţional de Spionaj era acum încheiată, dar şi irelevantă. Intenţiile Republicii Islamice Unite erau cât se poate de clare. Secretul era acum să fie luate nişte măsuri drept răspuns, dar asta nu era, în sens strict, o sarcină de spionaj.

54
PRIETENI ŞI VECINI

Nu anticipaseră nimic din ceea ce se întâmplase şi acum le captase toată atenţia. Până în zorii zilei următoare toate cele trei escadroane ale Diviziei 10 de cavalerie fură pregătite de luptă, iar cel de-al patrulea escadron, compus din elicoptere de atac, mai avea nevoie de o zi pentru a ajunge la capacitatea optimă de acţiune. Ofiţerii din Kuwait – armata lor propriu-zisă era încă relativ mică, iar structurarea ei în unităţi era mai mult rodul entuziasmului unor rezervişti – îi întâmpinară pe omologii lor americani agitând săbii şi îmbrăţişându-i în faţa camerelor de filmat, pentru ca apoi să urmeze discuţiile serioase, pe un ton scăzut, în corturile comandanţilor. În ceea ce-l priveşte, colonelul Magruder pregătise unul dintre escadroanele sale să se adune în formaţie de paradă, cu steagurile-n vânt. Era un lucru pozitiv pentru moralul tuturor şi cele cincizeci şi două de tancuri, în formaţie compactă, erau ca pumnul strâns al unui zece furios. Serviciile de spionaj ale Republicii Islamice Unite se aşteptau să se întâmple ceva, dar nu chiar asta, nu atât de repede.

— Ce înseamnă asta? întrebă Daryaei, lăsând să se vadă cu adevărat furia lui nimicitoare.

În mod normal, era suficient ca oamenii lui să ştie că ea exista, dar că se stăpâneşte.

— Este o înşelătorie.

După şocul iniţial, şeful serviciului lui de spionaj avusese timp să-şi dea seama cum stăteau lucrurile în realitate.

— Este un regiment. Fiecare dintre cele şase divizii din Armata sfântă are trei – în două cazuri chiar patru – brigăzi. Astfel, noi avem de douăzeci de ori mai multă forţă decât ei. Credeaţi că americanii nu vor răspunde în nici un fel? E nerealist. Acum vedem că au răspuns. Cu un singur regiment, mutat din Israel, dar trimis unde nu trebuie. Cu asta încearcă ei să ne sperie.

— Continuă, spuse Daryaei şi ochii negri se mai îmblânziră, focul lor mocnit luând locul ostilităţii primejdioase.

— America nu poate să-şi aducă diviziile din Europa. Sunt contaminaţi. La fel şi cu diviziile grele din America. Aşa că nu trebuie decât să luptăm cu saudiţii. Va fi o mare bătălie, pe care o vom câştiga. Aceste ţărişoare ni se vor supune, sau vor fi distruse – iar apoi, Kuwaitul se va vedea izolat, în Golf, numai cu forţele militare proprii şi cu acest regiment american şi apoi mai vedem noi ce se întâmplă. Probabil că se aşteaptă ca mai întâi noi să invadăm

Kuwaitul. Dar nu vom repeta această greşeală, nu-i aşa?

— Şi totuşi, dacă vor întări forţele saudiţilor?

— Vă repet, au echipamentul necesar numai pentru o brigadă din regat. A doua e pe mare. Aţi vorbit deja cu India despre asta, nu este aşa?

Era atât de normal să fie aşa, încât ar fi putut să o prezică, se gândi şeful serviciului de spionaj al Republicii Islamice Unite. Privirea lui părea foarte temătoare. Deveneau mereu mai agitaţi, înainte să înceapă un asemenea eveniment, de parcă toată lumea avea să urmeze un scenariu scris de ei. Cel din faţa ta îţi era adversar.

— Şi mă îndoiesc de faptul că mai au trupe pe care să le poată muta. Aeronave, poate, dar nu există nici un portavion pe o rază de zece mii de kilometri, iar avioanele, deşi sunt o problemă, nu pot nici să decoleze, nici să aterizeze aici.

— Mulţumesc pentru aceste lămuriri, spuse bătrânul şi se mai relaxă.

— Şi iată că ne întâlnim în cele din urmă, tovarăşe colonel, îi spuse Golovko ofiţerului de la C.I.A.

Clark se întrebase dintotdeauna dacă va vedea vreodată sediul K.G.B.-ului. Nu se aşteptase să i se ofere şi ceva de băut, în timp ce stătea la discuţii în biroul directorului. Cu toate că ziua abia începuse, luă un păhărel de votcă Starka.

— Spre deosebire de ce am fost învăţaţi, ospitalitatea dumneavoastră mă surprinde în mod plăcut, tovarăşe director.

— Nu ne mai ocupăm cu aşa ceva. Închisoarea din Lefortovo este mai convenabilă, spuse el şi făcu apoi o pauză.

Se impunea să bea alături de celălalt, dar prea era dimineaţă, la prima oră.

— Trebuie să vă întreb ceva. Dumneavoastră aţi scos-o pe doamna Gherasimov şi pe fata ei?

Clark încuviinţă. N-avea nimic de câştigat dacă îl minţea.

— Da, eu am fost.

— Sunteţi bine venit la oricare dintre ei, Ivan... care este numele tatălui dumneavoastră?

— Timothy. Mă numesc Ivan Timofeevici, tovarăşe Serghei Nicolaici.

— Aha.

Golovko izbucni în râs.

— Oricât de dur a fost Războiul Rece, prietene, acum, după ce s-a sfârşit, e plăcut să-ţi revezi vechii adversari. Cincizeci de ani de aici înainte istoricii vor compara documentele C.I.A.-ului cu ale noastre şi ei vor hotărî cine a câştigat războiul de spionaj. Aveţi idee cam ce vor hotărî?

— Aţi uitat, poate, că eu am fost doar un soldat la infanterie şi nu comandant, în cea mai mare parte a războiului.

— Maiorul Şerenko a fost foarte impresionat de dumneavoastră şi de colegul dumneavoastră mai tânăr, aici, de faţă. Misiunea de salvare a lui Koga a fost impresionantă. Iar acum vom lucra din nou împreună. Aţi fost pus la curent cu ultimele noutăţi?

Pentru Chavez, care crescuse cu filme de tipul *Rambo*, care învăţase din primele ore de instrucţie militară să se aştepte oricând la confruntări cu sovieticii, era o experienţă pe care ar fi vrut să o atribuie unei erori, deşi ambii ofiţeri de la C.I.A. observaseră cum coridoarele se goliseră la trecerea lor. Nu avea nici un sens să le permită să vadă figuri pe care şi le-ar putea aminti cu altă ocazie, cine ştie unde.

— Nu, noi ne-am ocupat în principal cu obţinerea unor informaţii.

Golovko apăsă pe un buton de la biroul său.

— Bondarenko este acolo?

După numai câteva clipe, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un ofiţer rus cu grad foarte mare.

Cei doi americani se ridicară în picioare. Clark citi medaliile lui şi-i aruncă o privire aspră. Bondarenko îi întoarse aceeaşi privire. Strângerile de mână care urmară fură pline de circumspecţie, curiozitate şi căldură, în acelaşi timp. Aparţineau unei perioade, crescuseră în alta şi treceau în cea de-a treia.

— Ghenadi Iosefovici este şeful operaţiunilor. Ivan Timoteevici este un spion de la C.I.A., îi explică directorul. Iar acesta este partenerul său ceva mai rezervat. Spune-mi Clark, epidemia vine din Iran?

— Da, asta e sigur.

— Atunci e un barbar, dar unul inteligent. Tovarăşe general?

— În noaptea trecută aţi mutat un regiment de cavalerie din Israel în Kuwait, zise Bondarenko. Sunt trupe foarte bune, dar e o combinaţie de forţe complet diferite. Ţara dumneavoastră nu poate aduce un număr mare de trupe timp de cel puţin două săptămâni. Nu vă va lăsa două săptămâni să faceţi asta. Conform estimărilor noastre, diviziile grele de la sud-est de Bagdad sunt gata să plece în trei zile, cel mult patru. O zi pentru marşul de apropiere de zona de graniţă, iar după aceea ce urmează? Atunci vom vedea care este planul lor.

— Aveţi vreo sugestie?

— Nu avem nici noi mai mulţi spioni implicaţi în asta, spuse Golovko. Din păcate, majoritatea proprietăţilor noastre din zonă au fost distruse, iar generalii cu care ne împrieteniserăm în timpul regimului anterior au părăsit ţara.

— Toţi comandanţii importanţi ai armatei sunt iranieni, mulţi dintre ei instruiţi în Marea Britanie sau în America, în vremea şahului, pe

când erau subofiţeri şi au supravieţuit epurărilor, spuse Bondarenko. Avem dosarele multora dintre ei, iar acestea sunt trimise la Pentagon.

— Este un gest de prietenie din partea dumneavoastră...

— Nici vorbă, zise şi Ding. Dacă ne seceră pe noi, o iau spre nord.

— Alianţele, tinere, nu apar din dragoste pură, ci din interese comune, fu de acord şi Golovko.

— Dacă nu putem să-i venim de hac maniacului azi, atunci va trebui să o facem peste trei ani, spuse cu un ton serios Bondarenko. Mai bine să fie azi, cred eu, mai bine pentru noi toţi.

— I-am oferit sprijinul nostru doamnei Foleeva. L-a acceptat. Când veţi afla ce misiune aveţi, spuneţi-ne şi vom vedea cum putem să vă ajutăm.

Unele durau mai mult. Altele mai puţin. Primul deces înregistrat fu din Texas, un reprezentant al unei firme de echipament de golf, care a murit din cauza unor complicaţii la inimă, la numai trei zile după ce fusese internat şi la o zi după ce fusese internată şi soţia lui, care prezenta la rândul său simptomele bolii. Doctorii care au discutat cu ea au fost de părere că, cel mai probabil, contractase boala atunci când a curăţat, după ce soţul ei vomase la baie; oricum, cauza nu fusese vreun contact intim, căci, după ce se întorsese de la Phoenix, el se simţise atât de rău, încât nici s-o sărute n-ar fi putut. Deşi era aparent o concluzie neimportantă, în urma unor date neîndoielnice, mesajul a fost trimis prin fax în Atlanta, întrucât Centrul pentru Analiza Epidemiei solicitase să i se trimită toate informaţiile posibile, oricât de nesemnificative ar fi, aparent. E sigur că echipei de medici din Dallas i s-a părut că sunt nesemnificative. Pentru ei primul deces era în acelaşi timp o uşurare, dar şi ceva înfiorător. O uşurare pentru că în ultima perioadă bolnavul nu mai avea nici o şansă de supravieţuire, iar durerile erau insuportabile. Ceva înfiorător, pentru că mai urmau şi alţii, era doar o chestiune de timp.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în Baltimore, şase ore mai târziu. Un vânzător de Winnebago se plânsese de ulcer care, deşi tratat medical prin medicaţie puternică, i-a oferit virusului Ebola o pradă uşoară. Peretele stomacului i se dezintegrase şi pacientul făcu hemoragie imediat, în timp ce era sub efectul unei doze mari de tranchilizante, inconştient. Şi aceasta veni ca o surpriză pentru medicul de gardă şi pentru asistentă. La puţin timp după aceea, se înregistrară mai multe decese pe tot teritoriul ţării. Mass-media le raporta întruna, iar starea de groază a oamenilor se accentua. În prima serie de cazuri, soţul murea primul, iar soţia la puţin timp după aceea. În multe cazuri similare, urmau şi copiii.

Acum totul devenea din ce în ce mai real pentru toţi. Pentru cei mai mulţi, criza era un eveniment care aparţinea trecutului. Afacerile,

şcolile se închiseseră, transportul se făcea cu multe restricţii, dar restul era un eveniment mediatic, aşa cum erau multe în ţările occidentale. Era ceva ce vedeai pe micul ecran, o imagine dinamică asociată unui sunet, ceva real şi ireal în acelaşi timp. Dar acum cuvântul „moarte” începea să fie folosit destul de des. Fotografii ale victimelor erau difuzate tot timpul, în unele cazuri şi înregistrări de amatori, făcute acasă, iar imaginile oamenilor care acum erau morţi, momentele intime din trecut, cu ei fericiţi şi lipsiţi de griji, erau urmate de cuvintele sumbre ale reporterilor, care, la rândul lor, deveniseră nişte obişnuiţi ai casei, ca nişte membri ai familiei; totul intrase în conştiinţa publică imediat, pe cât de nou şi de neobişnuit, pe atât de înfiorător. Nu mai era acum genul de coşmar din care ştiai că te vei trezi. Era un coşmar care se tot adâncea, căpăta parcă proporţii, ca un vis de copil în care norul negru intra într-o cameră, tot mai mare şi mai mare, tot mai aproape, în ciuda oricăror încercări de a scăpa şi ştiai că dacă te atinge, erai pierdut pentru totdeauna.

Nemulţumirile legate de restricţiile impuse de autorităţile federale cu privire la transporturi se stinseră o dată cu fostul jucător de golf din Texas şi cu vânzătorul din Maryland. Contactele interpersonale, care încetaseră pentru o vreme, începură să apară din nou, limitate însă numai la membrii aceleiaşi familii. Acum oamenii îşi trăiau viaţa la telefon. Legăturile telefonice la distanţă erau supraaglomerate. Toţi voiau să ştie despre sănătatea rudelor şi prietenilor, până când se ajunse ca ATT, M.C.I. şi celelalte să trimită mesaje în care se cerea să se scurteze la minimum durata unor astfel de convorbiri, iar pentru guvern şi ministerul Sănătăţii se stabiliră linii speciale. Acum trăiau o adevărată panică naţională, deşi era o panică mocnită, abia ţinută în frâu de fiecare. Nu aveau loc demonstraţii publice. În majoritatea oraşelor mari, traficul de pe străzi era aproape redus la zero. Oamenii nici măcar la supermarketuri nu mai mergeau, ci stăteau acasă, trăind cu mâncare conservată sau congelată, pentru moment.

Reporterii, care încă mai umblau de colo-colo cu camerele mobile, semnalau toate acestea şi, făcând-o, contribuiau la accentuarea stării de tensiune şi la soluţionarea ei.

— Funcţionează, spuse generalul Pickett la telefon, vorbind cu fostul său subordonat din Baltimore.

— Unde eşti, John? întrebă Alexandre.

— În Dallas. Funcţionează, domnule colonel. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

— Cu ce anume?

— Nu mai face pe medicul. Ai destui rezidenţi care s-o facă. Am un grup de lucru la Walter Reed. Hai naibii aici! Eşti prea important pentru partea teoretică, încât să stai într-un costum, să plimbi

eprubete, Alex.

— John, ăsta e departamentul, acum trebuie să-mi coordonez trupele.

Era o lecţie pe care o învăţase foarte bine la început, atunci când fusese în armată.

— Foarte bine, oamenii tăi ştiu că îţi pasă, colonele. Dar acum trebuie să laşi puşca şi să începi să gândeşti ca un comandant. Bătălia asta nu va fi câştigată la spital, nu? întrebă Pickett pe bună dreptate. Am trimis un transport după tine. Ar trebui să fie un Hummer jos, care să te aducă la Reed. Vrei să te mobilizez şi să îţi ordon asta?

Putea foarte bine să o facă, iar Alexandre o ştia.

— Dă-mi o jumătate de oră…

Conferenţiarul închise telefonul şi se uită în lungul culoarului. Încă un trup neînsufleţit era scos dintr-un salon, de nişte infirmieri în costume de plastic. Era o mândrie şi să fii acolo.

Chiar dacă pierdea pacienţi şi avea să mai piardă, era acolo, ca medic, făcea tot ce-i stătea în putere, iar subordonaţii lui vedeau asta şi, da, era unul dintre ei, dintre cei care aveau grijă de cei bolnavi, asumându-şi riscuri, după cum jurase, atunci când avea douăzeci şi şase de ani. Când toate astea se vor termina, echipa se va uita înapoi cu un sentiment de solidaritate. Oricât de îngrozitor a fost, ei şi-au făcut datoria…

— La naiba! scrâşni el.

John Pickett avea dreptate. Bătălia se ducea aici, dar nu avea să fie câştigată aici. Îi spuse asistentului-şef că se duce pe celălalt palier, care era condus de directorul James.

Acolo era un caz interesant: femeie de treizeci şi nouă de ani, internată în urmă cu două zile, al cărei partener de viaţă era pe moarte. Ea era înnebunită, testele ei de sânge indicau existenţa anticorpilor de Ebola, avea simptomele clasice ale gripei, dar boala nu mersese mai departe. Ba chiar părea să fi încetat.

— Care este situaţia în cazul ăsta? îl întrebă Cathy Ryan pe directorul James.

— Nu-ţi face speranţe, Cath, îi răspunse el obosit.

— Nu-mi fac, Dave, dar vreau să ştiu care e cauza. Chiar eu am intervievat-o la internare. Dormise în acelaşi pat cu el cu două zile înainte de internarea lui…

— Au avut contacte sexuale? întrebă Alex, participând şi el la conversaţie.

— Nu, Alex. Am întrebat-o. El nu se simţea prea bine. Cred că ea va supravieţui.

Şi ar fi fost primul caz din Baltimore.

— O mai ţinem cel puţin o săptămână, Cathy.

— Ştiu asta, Dave, dar e primul caz de acest gen, insistă

CHIRURGUL. Ceva a fost altfel… Ce anume? Trebuie să aflăm!

— Unde-s analizele? întrebă Alexandre şi Cathy i le dădu imediat.

Aruncă o privire peste toate valorile din tabel. Temperatura scăzuse la 37,8 presiunea arterială/pulsul… Nu era încă normal, dar…

— Ea ce spune, Cathy? vru să ştie Alexandre, uitându-se rapid printr-un dosar.

— Cum zice că se mai simte, vrei să spui? E cuprinsă de panică, speriată de moarte. Migrene cumplite, crampe la stomac… Cred că multe sunt datorate exclusiv stresului. Nu prea poţi s-o condamni, nu?

— Toţi parametrii se ameliorează. Activitatea ficatului a avut o schimbare bruscă, dar a dispărut noaptea trecută, iar acum îşi revine…

— Asta mi-a atras atenţia şi mie. Organismul ei se luptă, Alex, spuse doctoriţa Ryan. Primul nostru pacient cu care cred că vom ieşi învingători. Dar de ce? Ce e diferit în cazul ei? Ce putem învăţa din asta? Ce s-ar putea aplica la alţi pacienţi?

Abia atunci se prinse Alexandre. John Pickett avea dreptate. Trebuia să meargă la Reed.

— Dave, mi s-a spus să merg la Washington chiar acum.

— Du-te! îi răspunse imediat decanul. Noi ne descurcăm aici. Dacă poţi să le fii de ajutor, du-te acolo.

— Cathy, cel mai probabil răspuns la întrebarea ta este şi cel mai simplu. Capacitatea unui om de a învinge boala e invers proporţională cu numărul de particule care pătrund în organism. Toţi cred că o singură tulpină de virus te poate ucide. Nu-i adevărat. Nimic nu este chiar atât de primejdios. Ebola ucide mai întâi de orice prin supraaglomerarea sistemului imunitar; abia, după aceea, trece şi la organe. Dacă ea are numai un număr mic de virusuri, atunci sistemul ei imunitar a putut lupta şi a învins. Mai vorbeşte cu ea, Cathy. Fiecare detaliu al contactelor pe care le-a avut săptămâna trecută cu soţul sau ce-i e el. O să te sun peste vreo două ore. Voi cum vă mai descurcaţi?

— Alex, dacă există vreo speranţă, îi răspunse doctorul James, atunci cred că vom reuşi să-i venim de hac.

Alexandre urcă treptele spre camera de decontaminare. Mai întâi pulverizează mult spray peste costum, apoi se schimbă în nişte salopete verzi şi-şi puse masca, luă liftul pentru cei sănătoşi şi coborî în hol, apoi ieşi.

— Sunteţi colonelul Alexandre? întrebă un sergent.

— Da.

Ofiţerul N.C.O. îl salută.

— Vă rog să mă urmaţi. Vă aşteaptă şoferul la volanul unui Hummer. Doriţi cumva o haină? Este destul de rece afară.

— Mersi.

Îşi puse jacheta cauciucată a costumului de protecţie chimică. Era aşa de murdară, că sigur avea să-i ţină de cald tot drumul. Un agent special îl aştepta la volanul maşinii. Alexandre se aşeză pe scaunul prea puţin confortabil, îşi puse centura şi se întoarse spre ea:

— Haide!

Abia atunci îi reveni în minte ceea ce le spusese sus lui James şi lui Cathy. Scutură brusc din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă. Pickett chiar avea dreptate. Era o posibilitate.

— Domnule preşedinte, vă rog, permiteţi-ne să reexaminăm datele mai întâi. L-am chemat şi pe doctorul Alexandre de la Hopkins pentru a veni să lucreze cu grupul organizat de mine la Reed. Este mult prea devreme să tragem nişte concluzii. Vă rog, lăsaţi-ne să ne facem treaba.

— Foarte bine, domnule general, spuse Ryan furios. Eu sunt aici. Pe dracu'! înjură el după ce puse receptorul în furcă.

— Mai sunt şi alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm, domnule preşedinte, îi atrase atenţia Goodley.

— Aşa-i.

Era încă întuneric, când începu în zona orei Pacificului. Cel puţin cu aeronavele fusese uşor de aranjat. Avioane, de la majoritatea companiilor aeriene, se îndreptau spre Barstow, în California şi echipajele lor treceau prin teste de Ebola, iar medicii militari le dădeau echipamente de probă care tocmai veneau. Se operaseră şi modificări asupra sistemelor de ventilaţie ale aeronavelor. La National Training Center, soldaţii erau urcaţi în autocare. Era ceva normal pentru cei de la Blue Force, dar nu şi pentru Opfor, ale căror familii îi văzuseră pe soldaţii echipaţi în uniforme plecând de acasă la luptă pentru mobilizare. Nu se ştia mare lucru, decât că pleacă. Destinaţia era secretă, soldaţii aveau să o afle după ce se vor fi îmbarcat în cursele aeriene de şaisprezece ore: peste zece mii de bărbaţi şi femei, care însemnau patruzeci de transporturi, plecând la o rată de patru pe oră de la baza fără prea multe facilităţi din deşertul californian. Dacă ar fi fost întrebaţi ce se întâmpla, ofiţerii posturilor locale aveau să spună că unităţile de la Fort Irwin îşi schimbau locaţia, pentru a ajuta la acea carantină naţională. La Washington, reporterii aflaseră însă altceva.

— Thomas Donner? întrebă femeia cu mască.

— Exact, răspunse reporterul cam ţâfnos, luat de la micul dejun, în blugi şi tricou.

— F.B.I. vă rog să mă urmaţi, domnule. Trebuie să discutăm despre câteva probleme.

— Sunt arestat? vru să ştie cunoscutul om de presă.

— Numai dacă dumneavoastră doriţi acest lucru, domnule Donner, îi răspunse agentul. Dar, deocamdată, am nevoie să mă urmaţi chiar acum. Nu e nevoie să vă luaţi nimic, doar portofelul, actele de identitate şi lucruri de genul ăsta, mai spuse ea şi-i dădu o mască chirurgicală, într-o pungă de plastic sigilată.

— Foarte bine. Lăsaţi-mă un minut.

Uşa se închise, cât să-şi sărute soţia, să-şi ia o jachetă şi să se încalţe. Apoi ieşi, îşi puse masca şi merse după agentul F.B.I. Până la maşină.

— Aşadar, despre ce e vorba?

— Eu nu sunt decât şoferul, spuse ea, punând capăt conversaţiei de dimineaţă.

Dacă el era aşa de prost, încât să nu-şi aducă aminte că era membru al trustului de presă preselectat pentru operaţiunile Pentagonului, nu era problema ei.

— Cea mai mare greşeală pe care au făcut-o irakienii în 1990 a fost una de logistică, le explică amiralul Jackson, plimbând indicatorul pe hartă. Se crede adesea că totul se reduce la arme şi bombe. Nu-i aşa. E vorba de combustibil şi informaţie. Dacă ai suficient combustibil pentru a continua şi dacă ştii ce face adversarul, atunci ai toate şansele să câştigi.

Alături de hartă fu proiectat un dispozitiv. Indicatorul se muta pe imagine.

— Uitaţi-vă.

Fotografiile din satelit erau clare. Fiecare tanc şi garaj B.M.P. mai aveau câte ceva: un rezervor mare cu combustibil. Fotografiile arătau rezervoarele de benzină ataşate la puntea din spate a tancurilor T-60. Fiecare conţinea cincizeci şi cinci de galoane de benzină. Din cauza aceasta, tancurile aveau un grad de vulnerabilitate mult mai mare, dar rezervoarele puteau fi aruncate apăsând un buton în interiorul turelei.

— Nu mai încape nici o îndoială. Se pregătesc să plece, poate chiar în mai puţin de o săptămână. Avem Brigada a 10 de cavalerie acolo unde trebuie, în Kuwait. Acum deplasăm şi Brigada 11 şi prima brigadă din Garda Naţională din Carolina de Nord. Asta e tot ce putem face deocamdată. Vineri, cel mai devreme, vom putea să mai scoatem nişte unităţi din carantină.

— Iar asta va fi o informaţie publică, adăugă Ed Foley.

— Vom mobiliza în principal o divizie, una grea, dar singură, conchise Jackson. Toate forţele militare sunt pe teren. Saudiţii se adună şi ei.

— Iar Brigada 3 va ajunge în funcţie de cât de repede trec vasele

M.P.S. de flota indiană, le atrase atenţia ministrul Bretano.

— Nu putem să facem asta, îi informă amiralul Demarco. Nu avem suficiente trupe de comando pentru a ne confrunta cu flota lor.

Jackson nu răspunse. Nu avea ce să răspundă. Şeful actual al operaţiunilor marinei era şeful lui, indiferent ce părere avea el despre asta.

— Uite care-i treaba, Brucie, spuse Mickey Moore, întorcându-se şi privindu-l direct, oamenii mei au nevoie de vehiculele alea, altfel Garda din Carolina o să aibă de-a face cu o forţă inamică, mecanizată şi bine înarmată. Voi, cei de la marina militară, ne tot spuneţi de ani de zile ce eficiente sunt crucişătoarele alea Aegis. Împacă-te cu ideea sau taci din gură, da? De mâine, pe vremea asta, cincisprezece mii dintre soldaţii mei îşi vor risca viaţa.

— Amirale Jackson, spuse preşedintele, voi sunteţi cei de la Operaţiuni.

— Domnule preşedinte, fără acoperire aviatică…

— Putem sau nu putem s-o facem? vru să ştie Ryan.

— Nu, răspunse Demarco. Eu refuz să pierdem nave aşa. Nu fără acoperire aviatică.

— Bine, spuse Jackson iar apoi inspiră adânc. Ei au un total de aproximativ patruzeci de aeronave Harrier. Nişte avioane drăguţe, dar nu de performanţă. Escorta mai are, poate, vreo treizeci de rachete sol-sol. Nu are sens să ne facem probleme pentru o luptă cu armament clasic. Anzio duce în mod normal şaptezeci şi cinci de SAM-uri, cincisprezece Tomahawk-uri şi opt Harpoon. *O'Bannon* nu e un vas pentru SAM. Nu are decât arme de apărare, dar are şi nişte Harpoon. Cele două fregate, care au mai venit, au fiecare câte douăzeci de SAM-uri. Teoretic, ele pot să lupte, la nevoie *fight through.*

— E prea periculos, Jackson! Nu trimiţi o forţă terestră de suprafaţă să lupte singură împotriva unui grup de portavioane. Niciodată!

— Şi dacă tragem noi primii? întrebă Ryan.

Abia asta-i făcu pe toţi să se întoarcă.

— Domnule preşedinte, interveni iarăşi Demarco. Nu se face aşa ceva. Nici măcar nu ştim sigur dacă ne sunt forţe ostile.

— Ambasadorul crede că sunt, le spuse Bretano.

— Domnule Amiral Demarco, echipamentul trebuie livrat, îi spuse preşedintele, schimbându-se şi el la faţă.

— Aviaţia militară se desfăşoară chiar acum în Arabia Saudită. Mai avem nevoie de două zile şi vom putea să facem faţă, dar până atunci…

— Domnule amiral, chemaţi-vă adjunctul, spuse ministrul Bretano, uitându-se la dosarul lui cu sinteza evenimentelor. Nu mai avem nevoie de serviciile dumneavoastră. Nu avem la dispoziţie două zile

pentru certuri.

Asta era, de fapt, o violare a protocolului. Cei doi conducători erau desemnaţi de preşedinte, iar atâta timp cât erau consilieri militari titulari, ai ministrului Apărării şi ai preşedintelui, se presupunea că numai preşedintele le putea cere să demisioneze. Amiralul Demarco se întoarse spre locul unde stătea Ryan, la mijlocul mesei de conferinţe.

— Domnule preşedinte, trebuie să vă spun, atât cât îmi stă în putere, ce cred despre această situaţie.

— Domnule amiral, avem cincisprezece mii de oameni expuşi. Nu ne puteţi spune că Marina Militară nu va face nimic să-i ajute. Din acest moment sunteţi eliberat din funcţie, spuse preşedintele. La revedere!

Ceilalţi doi conducători se uitară unul la celălalt. Aşa ceva nu se mai întâmplase.

— Cât mai e până la contactul cu flota indiană? întrebă Ryan, trecând mai departe cu ordinea de zi.

— Aproximativ douăzeci şi patru de ore.

— E vreo modalitate prin care le putem oferi vreun sprijin suplimentar?

— Este şi un submarin acolo, încărcat cu torpile şi rachete. E la circa cincizeci de mile în faţa lui *Anzio,* spuse Jackson, în timp ce amiralul uluit şi adjunctul său părăseau încăperea. Putem să îi mărim viteza. Aceasta înseamnă să riscăm să fie descoperită, dar indienii nu au ASW-uri atât de bune. Asta ar putea fi o armă de atac. Submarinele nu pot să participe la apărare pasiv. Ele scufundă vase.

— Cred că va trebui să am o scurtă discuţie cu prim-ministrul, remarcă POTUS. După ce trecem de ele, ce urmează?

— Păi, trebuie să traversăm strâmtoarea şi să ajungem până în porturi.

— Aici pot să vă fiu de ajutor, promise şeful aviaţiei. Avem aeronavele F-16 în ţară, iar acea parte a strâmtorii intră în bătaia lor. 366 nu va fi gata încă, dar băieţii din Israel vor fi.

— Vom avea nevoie de acoperirea asta, domnule general, insistă Jackson.

— Bun, la naiba, marina ne cere ajutorul nouă, celor de la aviaţia de recunoaştere, spuse el, cu un aer vesel, apoi redeveni serios. Îi vom ucide pe toţi nenorociţii de îmbrobodiţi care se ridică de la sol, Robby. Aeronavele alea Charlie 48-16 sunt la pândă. Când intraţi pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de strâmtoare, cineva acolo sus o să aibă grijă de voi.

— E suficient? întrebă preşedintele.

— Nu e absolut sigur. Ceilalţi au patru sute de avioane. Când 366 se va pune în funcţiune – în minim trei zile – vom avea optzeci de

avioane de vânătoare pentru o înfruntare aeriană, dar nici arabii nu o duc prea rău. Avem AWACS la locul potrivit. Tancurile noastre vor lupta sub un cer cel puţin neutru, Mickey. Chiar în acest moment ar trebui să decoleze, mai spuse generalul, uitându-se la ceas.

Prima escadrilă de patru avioane de interceptare, F-15 se rotea în înaltul cerului. După douăzeci de minute, alcătuiră o formaţie cu tancurile petroliere KC-135R. Şase dintre ele erau din propria lor divizie, celelalte care aveau să li se alăture erau din Garda Naţională Aeriană, din Montana şi North and South Dakota, state rămase încă neatinse de epidemie.

Cea mai mare parte din drumul către Peninsula Arabică, ele aveau să zboare cincisprezece kilometri în urma aeronavei din frunte şi care va veni din California. Traiectoria zborului îi ducea spre nord, către Pol, apoi peste munţi şi apoi spre sud, spre Rusia, continuând pe deasupra Europei de Est. La vest de Cipru îi aştepta o escortă din Israel, care avea să-i însoţească până în Iordania. De aici încolo, avioanelor americane Eagle li se vor alătura aparatele F 15 ale saudiţilor. Ar putea ca aterizarea primelor avioane să nu fie secretă, se gândeau ofiţerii, dar dacă adversarul se trezea, atunci avea să urmeze o confruntare în aer. Piloţii de la avioanele Eagle, care soseau primele, nu prea aveau nimic împotrivă. Nu era nici un zgomot neobişnuit la radio, atunci când la dreapta lor se zărea crepusculul. Va fi un zbor între zori şi seară.

— Foarte bine, doamnelor şi domnilor, le spuse purtătorul de cuvânt celor cincisprezece jurnalişti. Iată care este ştirea senzaţională. Aţi fost convocaţi la o desfăşurare de forţe militare. Sergentul Aston vă va distribui imediat formularele de exprimare a acordului. Vă rog să le semnaţi şi să le înapoiaţi.

— Ce e asta? întrebă unul dintre ei.

— Poate aţi vrea să-l citiţi mai întâi, se auzi, din spatele unei măşti, vocea colonelului de la marină.

— Teste de sânge, mormăi cineva. Mi se pare normal. Şi restul?

— Doamnă, aceia dintre dumneavoastră care vor semna formularul vor afla mai multe. Cei care nu sunt de acord, vor fi conduşi acasă.

Curiozitatea câştigă bătălia cu fiecare dintre ei. Toţi semnară.

— Vă mulţumesc.

Colonelul examină toate formularele.

— Acum vă rog să ieşiţi pe uşa din stânga dumneavoastră, acolo vă aşteaptă nişte soldaţi de la Marina Militară.

Era propriul său avocat în proces. Deşi era membru al baroului de treizeci de ani, Ed Kealty nu fusese la tribunal decât ca spectator, deşi

în multe ocazii stătuse pe treptele tribunalului pentru a face un anunţ sau pentru a ţine un discurs. Întotdeauna avusese un aer dramatic şi nici acum nu era altfel.

— Cu permisiunea Curţii, începu fostul vicepreşedinte, mă aflu astăzi în faţa dumneavoastră pentru a cere o judecată sumară. Dreptul meu de a trece graniţa unui stat din S.U.A. a fost violat de un ordin al preşedintelui. Acest fapt contravine unor drepturi garantate prin Constituţie şi, în acelaşi timp, există un precedent, cazul Lemuel Penn, în care Curtea a decis în unanimitate…

Pat Martin stătea alături de procurorul general, care avea să vorbească în numele guvernului. Era o cameră de filmat de la Court TV pentru a transmite cazul prin satelit în casele din toată ţara. Era o scenă bizară. Judecătorul, reporterul tribunalului, aprodul, toţi avocaţii, cei zece reporteri şi cei patru spectatori, toţi purtau măşti chirurgicale şi mănuşi de cauciuc. Toţi tocmai avuseseră ocazia să-l vadă pe Ed Kealty făcând cel mai mare calcul politic greşit din cariera sa, deşi nimeni nu era pe deplin conştient de asta încă. Martin venise tocmai pentru că prevăzuse acest lucru.

— Dreptul de a călători este dintre cele mai importante dintre libertăţile stabilite şi protejate prin Constituţie. Preşedintele nu are nici autoritatea constituţională, nici autoritatea statutară de a interzice această libertate cetăţenilor săi, cu atât mai puţin s-o pună în aplicare prin forţă armată, ceea ce a dus deja la moartea unui cetăţean şi rănirea altor câţiva. Este un caz simplu, spunea Kealty, iar după încă o jumătate de oră continua: şi în numele meu şi al concetăţenilor mei, rog curtea să restabilească ordinea în această situaţie ilegală.

După ce spuse asta, Ed J. Kealty se aşeză la locul său.

— Onorată instanţă, spuse procurorul general, mergând spre podium cu microfonul postului de televiziune, după cum ne spune şi reclamantul, acesta este un caz foarte important, fundamentul său având însă o complexitate juridică şi mai mare. Guvernul îl citează pe domnul Justice Holmes în cunoscutul său discurs liber în care ne-a vorbit despre faptul că suspendarea libertăţilor este posibilă în cazurile în care pericolul asupra ţării este real şi deja prezent. Constituţia, onorată instanţă, nu este un pact de sinucidere. Criza în care se află ţara noastră astăzi este vitală, aşa cum ne-au spus şi rapoartele din presă şi este de o natură pe care autorii Constituţiei nu au anticipat-o. La sfârşitul secolului al XVIII-lea, îi reamintesc eruditului nostru consilier, natura bolilor infecţioase era încă necunoscută. Dar intrarea în carantină a vaselor era, la vremea aceea, ceva obişnuit şi acceptat ca atare. Avem precedentul embargoului asupra comerţului extern al lui Jefferson, dar, mai presus de orice, onorată instanţă, avem bunul-simţ. Nu-i putem sacrifica pe

concetăţenii noştri pe altarul teoriilor juridice…

Matin îl asculta, frecându-şi uşor nasul de suprafaţa aspră a măştii. Mirosea de parcă cineva ar fi vărsat un baril de Lysol în încăpere.

Ar fi putut fi comic în alte circumstanţe, dar acum nu era, atunci când cei cincisprezece reporteri reacţionară absolut identic la testul de sânge. Clipiră repezit. Răsuflară uşuraţi. Fiecare se ridicase şi făcuse câţiva paşi până în colţul cel mai îndepărtat al camerei, profitând de ocazie pentru a-şi scoate masca de pe faţă. Atunci când testele au luat sfârşit, fură duşi într-o altă încăpere, pentru discuţii.

— Bun, ne aşteaptă un autocar pentru a merge la Andrews. După ce pleacă autocarul, veţi primi mai multe informaţii, le spuse colonelul P.A.O.

— Staţi puţin! obiectă Tom Donner.

— Stimate domn, aţi semnat formularul, aţi uitat?

— Ai avut dreptate, John, îi spuse Alexandre.

Epidemiologia era echivalentă cu o altă profesie, contabilitatea şi aşa cum aceea, plicticoasă ori nu, era vitală pentru a conduce o afacere, aşa şi studiul bolilor contagioase şi al modului lor de a se răspândi era de fapt mama medicinei modeme, atunci când, prin 1830, un medic francez descoperise că oamenii care se îmbolnăveau, mureau sau se vindecau în aceleaşi proporţii, indiferent de faptul că primeau tratament sau nu. Acea descoperire ciudată forţase comunitatea medicală să reflecteze asupra sa, să caute acele elemente care dau rezultate şi pe cele care nu funcţionează şi, pe parcurs, medicina se transformase dintr-o slujbă oarecare într-o profesie la graniţa dintre artă şi ştiinţă.

Diabolicul e mereu tăinuit între detalii. În cazul de faţă, era posibil să nu existe diabolicul deloc, înţelesese Alex.

Erau 3451 de cazuri de Ebola în toată ţara. Cifra îi includea şi pe cei care începuseră să moară, pe cei care manifestau simptomele specifice şi pe cei care dezvoltaseră anticorpi. Numărul în sine nu era atât de mare. Mai mic decât decesele cauzate de SIDA, cu două ordine de mărime mai mic decât amploarea cazurilor de cancer şi boli cardiovasculare. Studiile statistice, realizate cu ajutorul F.B.I.-ului la interviuri şi ţinerea la curent cu rezultatele tuturor medicilor din ţară, stabiliseră că 223 erau cazuri primare, toate infectate la târguri cu expoziţie, dintre care toţi infectaseră la rândul lor pe alţii, de la care se mai îmbolnăviseră, la rândul lor, alţii… Deşi numărul cazurilor noi era tot mai mare, rata de creştere era mai scăzută decât prevăzuseră modelele computerizate anterioare. Iar la Hopkins aveau primul caz al unei persoane care avea anticorpi, dar nu prezenta simptomele…

— Ar fi trebuit să fie mai multe cazuri primare, Alex, spuse Pickett.

De aseară am început să vedem asta. Primul care a decedat a zburat de la Phoenix la Dallas. Cei de la F.B.I. au obţinut evidenţa cursei şi Universitatea din Texas i-a testat pe toţi cei care erau la bord, azi-dimineaţă au terminat. Numai unul are anticorpi, dar încă nu prezintă simptome.

— Factori de risc?

— Gingivita. Sângerarea gingiilor, raportă generalul Pickett.

— Ar părea că e aerosol… dar…

— Asta mă gândesc şi eu, Alex. Cazurile secundare par să fie numai contacte foarte apropiate. Îmbrăţişări, săruturi, îngrijirea celor dragi. Dacă avem dreptate, toată povestea va atinge punctul maxim în trei zile, apoi se va opri. Şi vom începe să vedem supravieţuitorii.

— Avem deja unul la Hopkins. E o pacientă care are anticorpi, dar nu a trecut mai departe de starea iniţială.

— Am nevoie de Gus, să lucreze la partea de degradare a mediului. Ar trebui să se ocupe deja de asta.

— Am înţeles. Sună-l tu! Eu o să fac nişte bilanţuri aici.

Judecătorul era un vechi prieten al lui Kealty. Martin nu era chiar sigur cum se strecurase în districtul ăsta, anume, dar acum nu mai conta. Fiecare dintre cele două prezentări durase cam jumătate de oră. Era, aşa cum spusese Kealty şi procurorul general fusese de acord, o chestiune juridică simplă, deşi punerea ei în aplicare avea tot felul de implicaţii complexe. Era în acelaşi timp o problemă urgentă, drept pentru care judecătorul reveni, după deliberări, la numai o oră de cântărire a situaţiei. Avea să-şi rostească decizia după notiţe şi să-şi redacteze opinia pe larg, mai târziu, în cursul aceleiaşi zile.

— Curtea cunoaşte pericolul mare cu care se confruntă ţara noastră, începu el şi trebuie să fie alături de sarcina pe care domnul preşedinte Ryan şi-a asumat-o cu sinceritate, aceea de a veghea şi la viaţa cetăţenilor americani, nu numai la libertăţile lor. Cu toate acestea, Curtea trebuie să confirme faptul că legea supremă a ţării este şi rămâne Constituţia. Violarea acestui bastion al legii este un pas care poate constitui un precedent cu consecinţe atât de grave, încât pot depăşi dimensiunile crizei actuale şi, cu toate că preşedintele acţionează ca urmare a celor mai solide motive, Curtea aceasta este nevoită să anuleze ordinul executiv, cu credinţa că ai noştri cetăţeni vor acţiona inteligent şi prudent, în interesul propriei lor siguranţe.

— Onorată instanţă, spuse procurorul general ridicându-se în picioare. Guvernul intenţionează să facă apel la sentinţa dumneavoastră şi trebuie să o facă imediat către Forth Circuit, din Richmond. Vă solicităm, prin urmare, o amânare, până când vor putea fi pregătite documentele, în cursul zilei de astăzi.

— Cererea se respinge. Şedinţa se suspendă.

Judecătorul se ridică în picioare şi plecă fără să mai rostească vreun cuvânt. Toată sala izbucni, fireşte.

— Ce înseamnă asta? întrebă corespondentul de la Court TV – care, fiind el însuşi avocat, probabil ştia foarte bine ce însemna – adresându-se lui Ed Kealty, cu microfonul poziţionat la distanţă maximă, aşa cum tindeau să o facă toţi reporterii în perioada aceasta.

— Înseamnă că aşa-numitul preşedinte Ryan nu poate să încalce legea. Cred că am arătat aici, cu prilejul acesta, că încă mai există legi în ţara asta, răspunse politicianul.

Nu îşi arăta prea ostentativ satisfacţia.

— Ce spune guvernul? îl întrebă reporterul pe procurorul general.

— Nu spune prea multe deocamdată. Vom întocmi dosarul pentru Curtea de Apel IV a Statelor Unite înainte ca judecătorul coruptibil să îşi termine de redactat sentinţa. Ordinul curţii nu este în vigoare până când nu este complet redactat, semnat şi corect arhivat. Noi vom redacta primii apelul. Curtea de Apel IV va revoca ordinul…

— Şi dacă nu o face?

Martin interveni:

— În cazul acesta, ordinul executiv va rămâne în vigoare în interesul siguranţei publice până la momentul în care cazul va putea fi analizat într-un context mai stabil. Dar avem toate motivele să credem că la Curtea de Apel IV se va revoca ordinul acesta. Judecătorii, pe lângă faptul că respectă legile scrise, sunt oameni cu simţul realităţii. Şi mai e un lucru, dincolo de asta…

— Vă rog, spuse reporterul.

Kealty urmărea discuţia de la numai câţiva metri.

— Curtea a mai pus în discuţie şi un alt aspect al Constituţiei, azi. Folosind atât numele său, cât şi titlul funcţiei sale pentru a se referi la domnul preşedinte Ryan, Curtea a stabilit problema succesiunii, adusă în discuţie de fostul vicepreşedinte Kealty. Mai mult, Curtea a spus că ordinul a fost anulat. Dacă nu ar fi fost chiar domnul Ryan preşedinte, ordinul era invalidat fără să fi fost recunoscut legal vreodată, iar Curtea ar fi precizat şi acest lucru. Dimpotrivă, Curtea a reacţionat inadecvat, după părerea mea, dar adecvat din punctul de vedere al procedurii. Vă mulţumesc. Eu şi procurorul general trebuie să ne ocupăm de pregătirea unor acte.

Nu se întâmpla prea des să închizi pur şi simplu gura reporterilor. Să închizi gura politicienilor era şi mai greu.

— Hei, o clipă! strigă Kealty.

— N-ai fost niciodată un avocat prea bun, Ed, spuse Martin trecând pe lângă el.

— Cred că are dreptate, spuse Lorenz. Dumnezeule mare, în orice

caz, sper că are.

În laboratoarele de la Centrul pentru Analiza Epidemiilor se muncea nebuneşte de la început, studiindu-se felul în care virusul supravieţuise în afara unei gazde. Camerele de simulare a condiţiilor mediului fură programate la valori diferite de temperatură şi umiditate, cu diferite niveluri de intensitate luminoasă, iar datele le raportau invariabil acelaşi lucru: răspândirea bolii prin aerosol nu putea avea loc sau se întâmpla în cazuri irelevante. Supravieţuirea virusului în aer liber, chiar şi în condiţiile cele mai favorabile, era de ordinul minutelor.

— Mi-aş dori să pot înţelege mai bine aspectul militar al problemei, spuse Lorenz, după ce chibzui puţin.

— Două sute douăzeci şi trei de cazuri primare. Asta-i tot. Dacă erau mai multe, am fi aflat până acum. Optsprezece localizări confirmate, alte patru expoziţii nu au avut nici un efect de genul ăsta. De ce optsprezece şi nu şi celelalte patru? se întrebă Alexandre. Şi dacă au pregătit totul pentru douăzeci şi două, dar la patru dintre ele nu a funcţionat?

— Pornind de la datele noastre experimentale, asta e o posibilitate reală, Alex, spuse Lorenz trăgând din pipă. Predicţia modelelor noastre este acum de un total de opt mii de cazuri. Vom avea supravieţuitori şi numărul lor va fi diferit de model într-o oarecare măsură. Această carantină i-a băgat în sperieţi. Ştiu, nu cred că interdicţia de a mai călători dintr-un loc în altul chiar a avut o influenţă directă, dar i-a speriat pe oameni într-atât încât să nu mai interacţioneze la nivelul...

— Doctore, asta e a treia veste bună pe ziua de azi, spuse Alexandre, uşurat. Prima a fost pacienta de la Hopkins. A doua a fost cea cu datele din analiza lui Pickett. Acum, a treia e munca de la laborator a lui Gus şi concluzia la care ne-a condus. John spunea mereu că războiul biologic e mai mult unul psihologic, decât unul real.

— John e un doctor foarte deştept, Alex. Ca şi tine, prietene...

— În trei zile vom cunoaşte răspunsul.

— De acord. Mai spune-le-o şi altora, Alex.

— Deocamdată mă găseşti la Reed.

— Şi eu dorm la lucru.

— Pe curând, spuse Alexandre şi apăsă pe butonul care transfera vocea din receptor în difuzor.

În jurul lui mai erau cinci medici militari, trei de la Walter Reed, trei de la USAMRIID.

— Aveţi comentarii? îi întrebă el.

— Ce situaţie tâmpită, observă un maior, cu un zâmbet ostenit. Este o armă psihologică, nimic de zis. Ne-a scos sufletul tuturor. Dar e în regulă pentru noi. Şi cineva a făcut o mare gafă, de partea cealaltă.

Mă întreb cum...

Şi Alex se gândi la asta pentru o clipă. Apoi ridică receptorul şi îl sună pe John Hopkins.

— Sunt doctorul Alexandre, îi spuse el asistentei de la recepţie. Aş vrea să vorbesc cu doamna doctor Ryan, este foarte important... Bine, aştept.

În numai câteva minute se auzi:

— Cathy, sunt Alex. Trebuie să vorbesc cu soţul tău şi ar fi bine să fii şi tu de faţă... E al naibii de important! îi spuse el după o pauză.

55
DECLARAŢIA DE RĂZBOI

Două sute de dosare însemnau două sute de certificate de naştere, două sute de permise de conducere, două sute de apartamente sau case, tot atâtea rânduri de cărţi de credit şi trebuia verificate toate tipurile de permutări posibile. Era inevitabil ca odată începută o astfel de investigaţie, agentul special Aref Raman să reunească atenţia deosebită a trei agenţi F.B.I., cărora li se încredinţase cazul. Dar adevărul era că fiecare dintre angajaţii de la Serviciile Secrete era trecut pe listă. Pe tot teritoriul ţării, căci Serviciile Secrete din S.U.A. au personal cu o provenienţă profesională la fel de variată ca orice altă agenţie guvernamentală, agenţii începură cu certificatele de naştere şi apoi trecură la albumele cu promoţiile din licee pentru a compara fotografiile de la absolvirea liceului cu cele de pe actele tuturor agenţilor. Se descoperi că trei agenţi de la supraveghere erau imigranţi, iar unora dintre ei nu li se puteau verifica prea uşor datele personale. Unul era născut în Franţa şi fusese adus în America de mama lui, când era copil. Alta venise din Mexic, adusă de fapt de părinţii ei, în condiţii ilegale; mai târziu, îşi reglementase statutul şi se distinsese ca un geniu în Brigada de Securitate Tehnică şi ca un membru plin de patriotism al echipei. Mai rămânea Jeff Raman, singurul agent cu documentele incomplete, ceea ce se explica – rezonabil – prin statutul de refugiaţi al părinţilor lui, statut declarat deja.

Din multe puncte de vedere, părea prea simplu. Scria în dosarul lui că fusese născut în Iran şi că venise în America atunci când părinţii lui fugiseră din ţară la căderea şahului. După aceea, toţi indicatorii arătau că s-a adaptat foarte bine în noua sa patrie, adoptând chiar cu fanatism baschetul, care avea o mare trecere în rândul agenţilor de la pază. Nu pusese niciodată vreun pariu şi era o glumă celebră că toţi jucătorii de noroc profesionişti îl consultau direct înainte de un joc important. Era genul de om căruia îi făcea plăcere să bea o bere cu colegii. Îşi clădise o reputaţie deosebită ca agent de teren. Nu era căsătorit. Asta nu era foarte ciudat pentru un ofiţer de ordine. Angajaţii Serviciilor Secrete erau şi mai greu de acceptat pentru partenerii lor de viaţă, care ar fi trebuit să îşi împartă iubiţii (mai rar, iubitele) cu o slujbă mult mai neiertătoare decât cea mai posesivă amantă – de aceea divorţul era o situaţie mult mai frecventă decât viaţa de familist. Fusese văzut în compania femeilor, dar nu vorbea prea mult despre asta. În măsura în care avea o viaţă personală, era

una liniştită. Era sigur că nu avusese deloc contacte cu alţi cetăţeni născuţi în Iran sau în altă parte, nu era deloc religios, că nu adusese vorba niciodată în discuţiile lor despre Islam, cu excepţia dăţilor când spunea, aşa cum i-o spusese şi preşedintelui o dată, că religia i-a adus familiei sale atâta suferinţă, încât era un subiect pe care cu dragă inimă l-ar fi ignorat.

Inspectorul O'Day, întors la muncă pentru că directorul Murray îl însărcinase cu acele cazuri mai problematice, nu era impresionat câtuşi de puţin de această istorie sau de oricare alta. El superviza investigaţia. Pornea de la presupunerea că adversarul său, dacă exista un asemenea adversar, trebuia să fie un expert şi, de aceea, cu cât era mai plauzibilă şi mai coerentă o identitate, cu atât posesorul putea fi bănuit mai mult că ar avea o acoperire potenţială demnă de examinat. Mai mult, în jocul ăsta nu existau reguli. Şi agentul Price luase hotărârea asta.

El însuşi alesese echipa de investigaţie locală dintre cei care lucrau la Cartierul General al Diviziei şi la Departamentul de Investigaţii din Washington. Pe cei mai buni dintre ei îi însărcină cu dosarul lui Aref Raman, care se afla acum, destul de convenabil, în Pittsburg.

Apartamentul lui din nord-vestul Washingtonului era modest, dar confortabil. Avea o alarmă antifurt, dar asta nu era o problemă. Printre agenţii selectaţi pentru această intrare prin efracţie era şi un expert în domeniul tehnic, care, după ce rezolvă problema yalei în două minute, găsi imediat tabloul de comandă şi introduse codul de urgenţă al producătorului – le memorase pe toate – şi dezactivă sistemul. Această procedură fusese numită la un moment dat „operaţiunea geanta neagră", un termen la care renunţaseră, dar despre sarcina pe care o desemna nu se putea spune acelaşi lucru. Acum se folosea termenul „operaţiune specială", ceea ce putea însemna orice voiau ei să însemne.

După ce fu rezolvată problema intrării, primii doi agenţi de la uşă îi chemară în apartament pe încă trei. Mai întâi făcură fotografii prin tot apartamentul, uitându-se atent după orice fel de indicii care să-l trădeze: obiecte aparent nesemnificative, aşezate la întâmplare, care, dacă erau mutate, îi arătau celui care locuia acolo că a fost şi altcineva în casă. Chestiunile de genul ăsta puteau fi diabolic de greu de identificat şi de respectat întocmai, dar toţi cei cinci agenţi făceau parte din divizia de contraspionaj a F.B.I.-ului, instruiţi de spioni adevăraţi şi pentru a face faţă spionilor adevăraţi.

Puricarea apartamentului avea să le ia câteva ore de efort extrem de plicticos. Ştiau foarte bine că cel puţin încă cinci echipe se ocupau de acelaşi lucru pentru alţi suspecţi.

Aparatul P-3C plutea în văzduh la limita razei de acţiune a radarului

navelor indiene, păstrând o altitudine joasă deasupra suprafeţei calde a Mării Arabiei. Urmăreau canalele a treizeci de emiţători din nouăsprezece surse. Radarele performante, pentru frecvenţe joase erau cele pentru care se emiteau cel mai mult, deşi cei care erau ameninţaţi, primeau la rândul lor date privind radarele S.A.M. Se presupunea că indienii făceau exerciţii militare când flota lor revenise pe mare, după o lungă perioadă de inactivitate, pentru revizia tehnică. Problema era că asemenea exerciţii de perfecţionare s-ar fi distins greu de nişte pregătiri de luptă. Datele analizate de echipajul de la bordul lui ELINT erau transmise pe *Anzio* şi restului escortei de pe COMEDY, acceptaseră să îi cheme pe cei de pe *Bob Hopes* şi escortele lor.

Comandantul grupului stătea la centrul de informaţii al crucişătorului de atac. Cele trei ecrane (de fapt erau canale cu circuit închis conectate la sistemul computerizat al radarului de la bordul lui Aegis) indicau cu un grad de precizie destul de mare locaţia grupului de luptă indian. Se ştia chiar şi care dintre semnalele luminoase reprezentau cel mai probabil portavioanele. Sarcina lui era complexă. COMEDY era acum în formaţie completă. Pe drum erau vasele de aprovizionare *Platte* şi *Supply*, acum ataşate de grup, cu escortele lor, *Hawes* şi *Carr* şi pentru câteva ore de aici înainte fiecare dintre escorte va face la rândul ei umplerea până la refuz a rezervoarelor de combustibil. Pentru un căpitan de la marină era de neconceput să aibă prea mult combustibil, aşa cum nu puteai avea niciodată prea mulţi bani. Apoi, navelor UNREP urma să li se ordone să se plaseze în exteriorul portavioanelor care erau în fruntea formaţiei, iar fregatelor, la exteriorul navelor-remorcher. *O'Bannon* avea să meargă înainte pentru a continua cercetarea ei ASW – indienii aveau două submarine nucleare şi nimeni nu părea să ştie unde se află ele în acel moment. *Kidd* şi *Anzio*, ambele fiind nave SAM, aveau să asigure formaţiei acoperirea, asigurând apărarea aeriană. În mod normal, crucişătorul *Aegis* ar fi stat în fruntea formaţiei la o distanţă mult mai mare; nu însă şi acum. Motivul nu era ordinul pe care-l primise în legătură cu misiunea aceasta, ci ceva văzut la televizor. Fiecare vas militar avea propriul sistem de televiziune prin satelit; în Marina Militară modernă, marinarii voiau şi chiar aveau propriul lor sistem de transmisii şi, în timp ce echipajul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului urmărind emisiuni pe diverse canale – Playboy era printre favoritele lor; marinarii sunt marinari, orice s-ar zice – comandantul grupului lua supradoze de ştiri de pe C.N.N., pentru că ordinele pentru misiunea curentă nu îi dădeau întotdeauna toate informaţiile privind contextul misiunii sale; foarte des, canalele de televiziune private i le dădeau. Echipajul era foarte tensionat Ştirea privind lucrurile care se petreceau acasă putea fi ţinută secretă faţă de ei, în orice caz, iar

imaginile cu oameni bolnavi sau muribunzi, drumurile naţionale blocate, străzile pustii ale oraşelor îi şocaseră atât de puternic, iniţial, încât şefii şi ofiţerii lor se aşezaseră pe punte, cu restul echipajului, să discute mai pe îndelete. Apoi primiseră ordinele acestea. Ceva se întâmplase în Golful Persic, ceva se întâmpla şi acasă şi, din senin, aceste vase M.P.S., cu setul lor de vehicule de luptă, se îndreptau către portul saudit Dhahran… iar flota indiană era chiar în drumul lor. Echipajul stătea acum liniştit, observă căpitanul Greg Kemper al celulelor de securitate Anzio. Comandanţii lui raportaseră că „trupele" nu mai râdeau şi nu se mai certau în cabinele de pe punte şi că simulările permanente de pe sistemul de luptă al Aegis, din ultimele zile, fuseseră în sine un mesaj. COMEDY naviga spre ape tulburi.

Fiecare dintre vasele de escortă avea un elicopter. Acestea erau coordonate cu echipa de elită ASW de pe *O'Bannon*, tiza navei de aur a marinei în timpul celui de-al doilea război mondial, un distrugător din clasa Retcher care luase parte la fiecare dintre principalele înfruntări din Pacific, fără pierderi, fără nici măcar o zgârietură; cel nou avea un A din aur pe suprastructură, marca unui distrugător de submarine important – cel puţin când era vorba de simulări. Moştenirea lui Heritage era mai puţin fericită. Numită astfel după amiralul Isaac Kidd, care murise la bordul vasului *Arizona,* în dimineaţa lui 7 decembrie 1941, era membru al clasei „amiralului căzut" cu patru distrugătoare de rachete construite iniţial pentru marina iraniană de sub conducerea şahului, date cu forţa unui preşedinte care nu le dorea, Carter şi apoi numite cu perseverenţă după amiralii care muriseră în bătălii pierdute. *Anzio*, urmând una dintre tradiţiile cele mai bizare ale Marinei Militare, era numită după locul unde fusese o bătălie, parte din campania în Italia din 1943, în care o invazie curajoasă se transformase într-o luptă disperată. Navele militare erau făcute pentru genul ăsta de confruntări, dar era treaba comandanţilor lor să aibă grijă ca partea fără scăpare să le revină adversarilor.

Într-un război adevărat, ar fi fost uşor. *Anzio* avea cincisprezece rachete Tomahawk la bord, fiecare de 500 de kg şi aflate în raza de acţiune pentru grupul de luptă indian. Într-o lume ideală, le-ar da drumul la puţin peste trei sute de kilometri, dacă se baza pe informaţiile pentru atac primite de pe Orions; elicopterele lui puteau face şi ele asta, dar P-3C aveau mai multe şanse să supravieţuiască.

— Domnule Comandant! strigă un ofiţer oarecare de la bordul ESM. Primim semnale pe radar că sunt aeronave aeropurtate. Orion aşteaptă ceva companie, par să fie două Harrier, la distanţă necunoscută, mişcare liniară, puterea semnalului în creştere.

— Mulţumesc. Este cer senin, până când ni se spune altceva, le reaminti Kemper tuturor.

Poate era un exerciţiu, dar grupul de luptă indian nu se mişcase din loc nici cu patruzeci de mile în ultima zi, în loc să navigheze încolo şi încoace şi intersectându-şi la întâmplare traiectoria. Exerciţiile ar fi trebuit să aibă mai mare libertate de mişcare. Ce înţelegea comandantul navei *Anzio* din această situaţie era că ei îşi delimitaseră această bucăţică de ocean ca fiind numai a lor. Ca şi cum indienii se aflau din pură întâmplare între punctul unde trebuia să ajungă COMEDY şi locaţia de acum.

Şi nici nu era nimic secret în toată afacerea asta. Toţi se prefăceau că acelea erau condiţiile obişnuite, de pace. Radarul SPY-1 de *pe Anzio* lucra, consumând milioane de waţi. Şi indienii aveau radarul lor în funcţiune.

— Căpitane, sunt întregi, avem semnale aeriene multiple tip 0-7-0, necunoscute, pe o rază de 2-1-5 kilometri. Nu au cod de înmatriculare indian, dar nici nu sunt comerciale. Cod radar Raid-1.

Simbolurile apărură pe ecranul din mijloc.

— Nu avem emiţători pentru aceste referinţe, raportă ESM.

— Foarte bine.

Comandantul se aşeză picior peste picior pe scaunul său de comandă. În filme, acesta ar fi fost momentul când Gary Cooper îşi aprindea o ţigară.

— Raid-l pare să fie o formaţie de patru aeronave, cu o viteză de 4-5-0 noduri, curs 5-4-5.

Ceea ce însemna că sunt în zona lor şi orientaţi spre ei, deşi nu se îndreptau chiar spre COMEDY.

— C.P.A.-ul estimat? întrebă căpitanul.

— Vor trece prin dreptul nostru la douăzeci de mile, să trăiţi, răspunse tare un marinar.

— Foarte bine, acum ascultaţi-mă. Vreau ca situaţia să fie calmă şi sub control, ca într-o întâlnire de afaceri. Ştiţi ce aveţi de făcut. Dacă sunt motive să ne alarmăm, eu voi fi cel care hotărăşte, le spuse celor din echipajul C.I.C. Pregătiţi armele.

Asta însemna că încă se aplicau regulile valabile în condiţii de pace şi, de fapt, nimic nu era gata să tragă – o situaţie care se putea schimba răsucind câteva chei.

— Anzio, aici Gonzo-4, terminat, spuse o voce la aparatul de transmisie aer-apă.

— Receptat, Gonzo-4, aici Anzio, terminat.

— Anzio, raportă pilotul, avem două nave Harrier care se joacă de-a urmăritul cu noi. Unul tocmai a trecut pe la vreo cincisprezece metri de noi. E cel cu chestii albe pe şine.

Era vorba de nişte rachete adevărate, nu pentru instrucţie.

— Face ceva? întrebă ofiţerul de la controlul aerian.

— Nu, doar se joacă puţin.

— Spune-i să-şi continue misiunea, zise căpitanul. Şi să pretindă că nu-i pasă.

— Am înţeles, să trăiţi!

Mesajul fu transmis mai departe.

Genul ăsta de situaţii nu era cu totul neobişnuit. Piloţii de vânătoare erau piloţi de vânătoare, căpitanul ştia asta foarte bine. Niciodată nu se maturizau, cât să depăşească faza claxonatului fetelor de pe bicicletă. Îşi concentra atenţia asupra lui Raid-l. Viteza şi traiectoria erau neschimbate. Nu era un act ostil. Indienii îi dădeau de înţeles că ştiau cine e în zonă. Lucrul acesta era evident din felul în care cele două avioane de vânătoare apăreau deodată în acelaşi loc. Acum era clar că se jucau cu nervii lui.

„Ce trebuie făcut?" se întreba el. „Să facem pe nebunii? Să facem pe proştii? Să ne facem că plouă?"

Oamenii treceau adesea peste aspectul psihologic al operaţiunilor militare. Raid-l era acum la o distanţă de 225 de kilometri, apropiindu-se cu rapiditate de navele SM-2 MR SAM.

— Ce crezi, Weps? îl întrebă el pe ofiţerul de la armament.

— Cred că vor doar să ne calce pe nervi.

— De acord, spuse căpitanul şi dădu cu banul, în gând. Bun, îi hărţuiesc pe cei de pe Orion. Să-i facem să înţeleagă că-i vedem, ordonă el.

După numai două secunde, radarul SPY crescu puterea la patru milioane de waţi şi îi trimise pe toţi la poziţia avioanelor de vânătoare care veneau spre ei, crescând mult rezoluţia ţintelor, ceea ce însemna că erau scanate aproape continuu. Era suficient să ţintească mecanismul, pe care sigur îl aveau la bord navele urmărite. Pe o distanţă mai mică de treizeci de kilometri puteau chiar să înceapă să afecteze acest echipament, în funcţie de cât era de fragil. Aceasta se chema un „zorch", iar căpitanul încă mai avea la dispoziţie alte două milioane de waţi. Ironia era că dacă ajungeai să superi un *Aegis*, era posibil să te trezeşti că faci copii cu două capete.

— *Kidds* tocmai a mers la staţiile de luptă, să trăiţi, raportă ofiţerul de pe punte.

— Bine ales momentul pentru o instrucţie, nu-i aşa?

Distanţa până la Raid-l era cu puţin peste o sută cincizeci de kilometri.

— Weps, luminează-i puţin!

La acest ordin, cele patru radare SPG-51 pentru iluminarea ţintei se puseră în funcţiune, trimiţând raze X către avioanele care se îndreptau spre ei. Aceste radare ajutau rachetele să-şi găsească ţinta. Mecanismul de detectare a pericolelor de pe navele indiene avea să vadă asta. În continuare, avioanele de vânătoare indiene nu-şi schimbară nici traiectoria, nici viteza.

— Foarte bine, asta înseamnă că azi nu facem pe durii. Dacă aveau intenţia să facă ceva, în momentul ăsta ar fi trecut la manevre, le spuse căpitanul celorlalţi. Ştiţi, e ca atunci când dai colţul şi-ţi iese-n cale un poliţist.

Numai dacă ceilalţi nu aveau sângele-rece ca gheaţa, dar era prea puţin probabil.

— Să iau imagini cu formaţiunea? întrebă Weps.

— Eu aşa aş face. Fă nişte fotografii, vezi ce iese! spuse Kemper.

— Prea multe lucruri se întâmplă deodată.

— Da, fu de acord şi căpitanul, privind atent ecranul radarului.

Ridică receptorul.

— Aici puntea, răspunse un O.O.D.

— Spune-le celor de la pază că vreau să ştiu cine sunt. Cu fotografii, dacă se poate. Care e vizibilitatea deasupra?

— La suprafaţă e ceaţă, dar în aer nu e rea. Acum am oameni la *Big Eyes.*

— Foarte bine.

— Vor trece prin dreptul nostru la nord, vor întoarce spre stânga şi vor veni în partea port lângă noi, fu predicţia căpitanului.

— Domnule comandant, Gonzo-4 a raportat cu câteva secunde în urmă că este o strâmtoare foarte aproape, spuse cel de la paza aeriană.

— Spune-i să stea liniştit.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Situaţia evoluă foarte repede după aceea. Avioanele de vânătoare se rotiră de două ori deasupra lui COMEDY, niciodată la o distanţă mai mică de cinci mile marine. Navele indiene Harrier mai petrecură cincisprezece minute în jurul lui Orion, apoi fură nevoite să se întoarcă la portavionul lor pentru realimentare cu combustibil şi o altă zi pe mare continuă fără schimburi de focuri şi fără acte clar ostile, decât dacă puneai la socoteală jocul avioanelor de vânătoare, iar asta nu era mai mult decât o rutină. Când totul intră în normal, căpitanul navei *Anzio* se întoarse către ofiţerul său de la comunicaţii.

— Trebuie să vorbesc cu CLINTCLANT. A, Weps! mai adăugă el.

— Da, domnule căpitan.

— Vreau ca toate sistemele de luptă de pe această navă să fie verificate complet.

— Da, să trăiţi. Am făcut o verificare completă acum douăsprezece ore…

— Vreau una acum, Weps, insistă el pe un ton jos.

— Şi asta numeşti tu veste bună? întrebă Cathy.

— Doamna doctor, este foarte simplu, îi răspunse Alexandre. Ai văzut azi-dimineaţă câţiva oameni murind. Mâine vei vedea şi mai

mulţi, iar asta-i oribil. Dar o mie e mai bine decât un milion, nu? Eu cred că epidemia o să se stingă.

Nu mai spuse că pentru el era ceva mai uşor. Cathy era medic oftalmolog. Nu era obişnuită să vadă oamenii murind. El se ocupa de boli infecţioase, el ştia cum era. Dacă-i era mai uşor? Oare ăsta era cuvântul potrivit?

— În câteva zile vor şti mai multe din datele statistice ale cazurilor.

Preşedintele încuviinţă, fără să spună vreun cuvânt. Van Damm vorbi în locul lui:

— Care va fi bilanţul?

— Mai puţin de zece mii, potrivit modelelor cibernetice de la Reed şi Detrick. Nu pot să fiu de-o nobleţe absolută în privinţa asta. Eu spun doar că zece mii e mai bine decât zece milioane.

— Moartea unui singur om e o tragedie, moartea a zece milioane e o chestiune de statistică, spuse Ryan într-un final.

— Aşa este, domnule preşedinte. Ştiu şi eu asta.

Vestea bună nu-l făcuse atât de fericit pe Alexandre. Dar cum altfel ai fi putut să le spui oamenilor că un dezastru tot era mai bun decât o catastrofă?

— Iosif Visarionovici Stalin, spuse SPADASINUL. El nu-şi găsea uşor cuvintele.

— Ştiţi cine a făcut toate astea, observă Alex.

— De ce spuneţi asta? întrebă Jack.

— Nu aţi reacţionat normal la ceea ce v-am spus, domnule preşedinte.

— Domnule doctor, eu n-am prea avut parte de situaţii normale în ultimele luni. Asta ce înseamnă pentru ordinul de interzicere a deplasărilor?

— Înseamnă că rămâne în vigoare pentru încă o săptămână. Predicţiile noastre nu sunt bătute în cuie. Perioada de incubaţie a bolii e variabilă, într-o măsură mai mică sau mai mare. Nu trebuie să trimitem înapoi maşinile pompierilor de îndată ce nu se mai vede nici o flacără. Stai şi aştepţi să vezi dacă nu se aprinde din nou. Şi aici e la fel. Ceea ce a ajutat până acum a fost faptul că oamenii erau îngroziţi. Din cauza asta, contactele interpersonale au fost reduse şi aşa se pune capăt situaţiilor de genul ăsta. Să lăsăm lucrurile aşa. Cazurile noi vor fi bine delimitate. Le vom aborda aşa cum am făcut-o pentru cei cu variolă. Identificăm cazurile, îi testăm pe toţi cei care au intrat în contact cu bolnavii, îi izolăm pe cei care prezintă anticorpi şi vedem cum evoluează. Asta funcţionează, da? Cine e în spatele afacerii ăsteia a făcut nişte calcule greşite. Boala nu e nici pe departe atât de contagioasă pe cât se credea – sau poate totul nu a fost decât un exerciţiu psihologic. Asta înseamnă războiul biologic. Marile epidemii din trecut au fost posibile, de fapt, pentru că oamenii nu ştiau cum se

răspândesc bolile acestea în realitate. Nu se ştia despre microbi şi muşte şi apa contaminată. Noi însă ştim. Toată lumea ştie, sunt lucruri care se învaţă încă din şcoală, la orele de educaţie sanitară. La naiba, măcar n-am avut nici un caz de infectare în rândul medicilor. Avem multă experienţă în tratarea cazurilor de SIDA şi de hepatită. Aceleaşi măsuri de precauţie care funcţionează în cazul lor, funcţionează şi aici.

— Cum putem să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple? întrebă Van Damm.

— V-am mai spus. Prin finanţare. Cercetare primară în problemele de genetică şi mai multă muncă orientată asupra bolilor cunoscute. Nu există nici un motiv anume pentru care nu putem crea vaccinuri eficiente pentru Ebola şi multe altele.

— Ca SIDA? întrebă Ryan.

— Aceea e o problemă grea. Virusul ăla nenorocit e foarte agil. Nici o încercare de a face un vaccin nu a fost măcar pe aproape de reuşită. Nu, la capitolul ăsta cercetarea genetică trebuie să determine cum funcţionează mecanismul biologic şi, de aici, să-l recunoască şi să-l omoare sistemul imunitar, aşa funcţionează un vaccin. Dar cum trebuie găsit, ei bine, încă nu am aflat răspunsul. Ar fi bine să o facem. În douăzeci de ani, am putea să anulăm Africa.

— Hei, spuse creolul, eu am rude acolo, da?

— Ăsta-i un mod de a ne asigura că nu o să se mai întâmple. Dumneavoastră, domnule preşedinte, vă ocupaţi deja de problema cealaltă. Cine a fost, de fapt?

Nu mai era nevoie să le spună că e un secret:

— Iranul. Ayatollahul Mahmud Haji Daryaei şi băieţii lui cei veseli.

Alexandre se întoarse către ofiţerul din armata S.U.A.

— Domnule ofiţer, puteţi să-i omorâţi pe toţi, din partea mea.

Era interesant să vezi portul internaţional Mehrabad la lumina zilei. Clark nu mai avuse contacte cu Iranul, în calitate de ţară prietenă. Se presupunea că, după căderea şahului, oamenii deveniseră destul de prietenoşi, dar el nu venise în vizită suficient de repede, încât să prindă perioada aceea. Venise în secret în 1979 şi, din nou, în 1980, prima oară pentru a obţine informaţii şi a participa la tentativa de a salva ostaticii. Nu există cuvinte pentru a descrie ce însemna să te afli într-o ţară în timpul unei revoluţii. Mult mai confortabilă fusese perioada petrecută pe teritoriul Uniunii Sovietice. Inamic sau nu, Rusia fusese mereu o ţară civilizată, cu reguli multe şi oameni care să le încalce. Dar Iranul se aprinsese deodată ca o pădure uscată lovită de fulger. „Moarte Americii”! Fusese scandat de toată lumea şi, asta, îşi amintea el, fusese la fel de înspăimântător ca atunci când erai în mijlocul mulţimii, cântând melodia *aceea.* O singură greşeală, era de

ajuns să-l contactezi pe un agent care fusese demis şi asta ar fi însemnat pentru el moartea, un gând destul de înspăimântător pentru un om care avea copii mici, oricât era el de spion. Prin unele zone mai omorâseră nişte criminali, dar spionii erau în general spânzuraţi. Părea de-o cruzime gratuită acest mod de-a lua viaţa cuiva.

În anii care au urmat, unele lucruri s-au schimbat. Altele nu. Încă mai existau suspiciuni la adresa străinilor, în punctele vamale. Funcţionarul era însoţit de oameni înarmaţi, iar misiunea lor era să-i împiedice pe cei ca el să treacă. Pentru noua Republică Islamică Unită, ca şi pentru ţara dinainte, orice figură nouă era un potenţial pericol.

— Domnule funcţionar, spuse el, înmânându-i paşaportul, sunt Ivan Sergheievici.

Ce naiba, acoperirea sub identitate rusească mai funcţionase şi în alte dăţi, iar el ţinuse minte lucrul ăsta. Mai mult, ştia foarte bine să scrie ruseşte. Trecuse în mai multe rânduri drept cetăţean sovietic prin faţa unui funcţionar al lor.

— Cehov, Evgheni Pavlov, îi spuse Chavez celuilalt funcţionar.

Erau, din nou, corespondenţi ai unor ziare. Regulamentul le interzicea ofiţerilor C.I.A. să folosească drept acoperire varianta cu reporteri americani, dar nu se aplica şi pentru cea de tipul jurnalişti străini.

— Care este scopul vizitei? întrebă primul funcţionar.

— Dorim să aflăm mai multe despre noul dumneavoastră stat, le răspunse Ivan Sergheievici. Probabil că toţi sunteţi foarte entuziasmaţi.

Pentru munca lor în Japonia, aduseseră echipamentul video şi ce dispozitiv util părea să le fie şi chiar le era, o lumină strălucitoare. Dar nu şi de data asta.

— Domnul şi cu mine suntem împreună, îi spuse vameşului Evgheni Pavlovici.

Aveau paşapoarte noi, deşi nu s-ar fi putut spune la o inspecţie obişnuită. Era unul dintre puţinele lucruri pentru care Clark şi Chavez puteau să stea liniştiţi. Comerţul cu R.V.S. mergea la fel de bine, cum fusese şi cu fostul K.G.B. Făcuseră unele dintre cele mai bune documente false din lume. Paginile erau acoperite cu ştampile, dintre care multe se suprapuneau, părând uzate şi îndoite pe la colţuri. Un inspector înşfăcă bagajele lor şi le deschise. Găsi haine, vizibil uzate, două cărţi, pe care le răsfoi grăbit, să vadă dacă sunt pornografice, două camere de filmat de calitate medie, al căror smalţ negru era spart pe la colţuri, dar lentilele erau nou-nouţe. Fiecare dintre cei doi mai avea o geantă mai mică, conţinând agende şi reportofoane. Inspectorii nu se grăbiră deloc, chiar şi după ce funcţionarii din vamă îşi terminaseră treaba, pentru ca, în cele din urmă, fără nici o tragere

de inimă, să-i lase să treacă pe cei doi oaspeţi ai ţării lor.

— *Spasiba*, spuse John cu un aer încântător, îşi luă bagajele şi se depărtă.

De-a lungul anilor, învăţase să nu-şi ascundă cu totul sentimentul de uşurare. Turiştii obişnuiţi chiar erau intimidaţi. Trebuia să fie şi el la fel, altfel ar fi făcut notă discordantă. Cei doi ofiţeri de la C.I.A. ieşiră după un taxi, aşteptându-şi liniştiţi rândul, în timp ce şirul de taxiuri înghiţea parcă fluxul de nou-veniţi. Când să le vină rândul, Chavez scăpă intenţionat geanta şi conţinutul ei se împrăştie pe trotuar. El şi Clark îi lăsară pe alţii doi să le-o ia înainte, în timp ce el îşi strângea lucrurile. Asta le garanta, aproape sigur, că vor lua un taxi la întâmplare, exceptând varianta în care toţi şoferii de taxiuri erau spioni.

Secretul era să pari un oarecare, din toate punctele de vedere. Nici prea prost. Niciodată prea isteţ. Să fii uneori dezorientat şi să ceri indicaţii, dar nu prea des. Să stai la hoteluri ieftine. Iar, în cazul lor, în mod special, să se roage să nu-i mai întâlnească niciodată pe cei care-i văzuseră în timpul scurtei lor vizite în acest oraş. Misiunea lor ar fi trebuit să fie uşoară. Cam aşa stăteau, în general lucrurile. Rareori trimiţi ofiţeri de spionaj într-o misiune complexă – au bunul simţ să te refuze. Şi cele simple se dovedeau destul de complicate, când ajungeai la faţa locului.

— Se numeşte COMEDY, le spuse Robby. Dimineaţă au primit semnalul.

Jackson continuă cu explicaţiile, pentru alte câteva minute.

— Fac pe durii? întrebă preşedintele.

— Sigur, au făcut un spectacol adevărat pentru cei de la P-3. Şi eu am făcut aşa ceva de câteva ori, pe când eram tânăr şi nepriceput. Vor să ştim că ei se află acolo şi că nu sunt intimidaţi. Comandantul grupului este Greg Kemper. Nu-l cunosc personal, dar are un raport foarte bun. CINCLANT îl apreciază. A cerut o schimbare R.O.E.

— Nu încă. Azi, dar mai târziu.

— Bun. Eu nu mă aştept la un atac de noapte, dar să nu uităm că atunci când la noi răsare soarele, la ei e miezul nopţii.

— Arnie, ce date avem despre doamna prim-ministru?

— Nu prea-şi face cadouri de Crăciun cu ambasadorul Williams, îi răspunse şeful de Stat-Major. Aţi cunoscut-o în Sala Estică cu câtva timp în urmă.

— Dacă am încerca să o prevenim, ar risca să-l sune pe Daryaei, le reaminti Goodley celorlalţi. Iar dacă încerci să ai o confruntare directă cu ea, o să se strecoare.

— Şi? Robby?

— Dacă trecem de indieni, iar ea îi dă de ştire lui Daryaei? Pot

încerca să blocheze strâmtoarea. Forţele armate din Mediterană vor veni în câteva ore şi se vor desfăşura pe cincizeci de mile, înainte de intrare. Vom avea acoperire aeriană. Ar putea să ne dea ceva emoţii, dar ar trebui să reuşească. Minele sunt partea cea mai primejdioasă. Strâmtoarea e cam adâncă pentru ele. Iar mai aproape de Dhahran e altă poveste. Cu cât noua republică islamică află mai târziu, cu atât mai bine, dar s-ar putea să ştie deja ce poate COMEDY.

— Sau poate nu, se gândi van Damm. Dacă ea crede că poate să se descurce singură, ar putea să încerce să ne arate cât e de tare.

Transferul a fost numit Operaţiunea CUSTER. Toate cele patruzeci de aeronave erau în zbor, fiecare transportând în medie câte 250 de soldaţi, ca un tren aerian lung de nouă mii de kilometri. Aeronava „locomotivă” era acum la şase ore de Dhahran, lăsând în urmă spaţiul aerian rusesc şi traversând Ucraina.

Piloţii aeronavelor F-15 le făcură cu mâna câtorva avioane de vânătoare ruseşti, care se ridicaseră în aer să-i salute. Acum erau obosiţi. Îi durea şi şezutul de la atâta stat pe scaun – piloţii avioanelor din urma lui puteau să se ridice şi să mai facă câţiva paşi; ei aveau chiar şi toalete, un adevărat lux pentru pilotul de pe avionul de vânătoare, obişnuit să aibă un dispozitiv numit tub de rezervă. Li se încordau mâinile. Muşchii deveniseră parcă dureroşi, de la statul nemişcat atâta timp. Era momentul în care a sta în KC-35-urile lor devenea ceva dificil şi simţeau din ce în ce mai mult că o confruntare în aer, la o oră după ce ar fi ajuns la destinaţie, s-ar putea să nu fie deloc distractivă. Cei mai mulţi dintre ei beau cafea, încercau să schimbe poziţia mâinilor pe manete şi să se întindă, cât puteau de mult.

Soldaţii dormeau, în cea mai mare parte a lor, necunoscând încă misiunea pe care o aveau. Companiile aeriene le aprovizionaseră aeronavele aşa cum trebuia, iar trupele se mai bucurau de ceea ce avea să fie, pentru o bucată de timp, ultima lor şansă să mai bea un pahar. Printre amintirile din război ale celor care merseseră în Arabia Saudită, în 1990 şi 1991, cea mai importantă era că acolo nu prea era locul unde să ieşi seara la distracţie.

Şi nici în Indiana nu se mai făcea asta, după cum aflară Brown şi Holbrook, cel puţin nu în perioada aceasta. Cel puţin fuseseră atât de inspiraţi, încât să meargă la un motel, înainte să se lase toţi cuprinşi de panică şi aici fură şi reţinuţi. Acest motel, ca şi cele din Nebraska şi Wyoming unde trăseseră, erau destinate şoferilor de camioane. Avea un restaurant mare, ceva de modă veche, cu tejghea şi cu băiat de serviciu, iar acum şi cu chelneriţe mascate şi clienţi care nu se adunau împreună să mai schimbe o vorbă. În loc de aşa ceva, mâncau ce era

de mâncat şi se întorceau în camere sau dormeau în camioanele lor. Era distracţia zilnică aducerea meniului. Camioanele au trebuit mutate, altminteri cauciucurile erau afectate de staţionarea îndelungată. Fiecare stătea şi asculta la radio buletinele de ştiri difuzate din oră în oră. Camerele, restaurantul şi chiar şi câteva dintre camioane aveau televizor, pentru mai multe informaţii şi pentru a le mai abate gândurile. Era plictiseală, genul de plictiseală tensionată, familiară soldaţilor, dar cu care Oamenii Muntelui nu erau deloc obişnuiţi.

— Guvernul ăsta nenorocit, spuse un distribuitor de mobilă.

Familia lui era la o distanţă de două state.

— S-ar zice că ne-au arătat ei cine-i şefu', nu? spuse Ernie Brown, să se oftice toţi.

Mai târziu, din date avea să rezulte că nici unul dintre şoferii de camion nu a contactat virusul. Existenţa lor era prea solitară pentru aşa ceva. Dar munca lor depindea de deplasări şi pentru că aşa îşi câştigau existenţa şi pentru că fusese alegerea lor să aibă aşa o viaţă. Sedentarismul nu le stătea nicidecum în fire. Cu atât mai puţin erau ei obişnuiţi să li se impună să stea pe loc.

— Ce naiba? făcu un alt şofer, altceva nu-i mai venea în minte. Sunt al naibii de fericit că am ieşit din Chicago, când am ieşit. Asta chiar că te bagă-n sperieţi.

— Crezi că e vreo logică? întrebă cineva.

— De când are guvernul vreo logică? sări Holbrook.

— Te-am auzit, se amestecă în conversaţie o altă voce şi, în cele din urmă, cei de la Oamenii Munţilor se simţiră şi ei undeva ca acasă.

Apoi, printr-o înţelegere tacită, sosi timpul să plece.

— Cât dracu’ o să mai stăm înţepeniţi aici, Pete? vru să ştie Ernie Brown.

— Pe mine mă-ntrebi?

— Nimic, nimic şi iar nimic, conchise agentul-şef.

Aref Raman era cam ordonat pentru un bărbat care locuia singur, dar nu ieşit din comun. Unul dintre cei trei agenţi de la F.B.I. observase cu surprindere că până şi şosetele tipului erau împăturite cu grijă, ca şi toate celelalte lucruri din sertare. Apoi cineva din grup îşi aminti un studiu al fotbaliştilor de la N.F.L. Un psiholog descoperise, după mai multe luni de studiu, că fundaşii, a căror sarcină era să apere jumătatea din spate a terenului, aveau dulapurile foarte curate, în timp ce atacanţii, care trebuiau să-i zdrobească pe ceilalţi pe gazon, erau absolut infecţi. Era o glumă, dar şi o explicaţie bună. Nu a mai fost găsit nimic altceva. Era o fotografie a părinţilor, amândoi petrecuţi din lumea asta. Se abonase la două reviste, era conectat la televiziunea prin cablu, cu toate canalele posibile, nu erau băuturi

alcoolice prin casă şi se pare că locatarul avea o alimentaţie foarte sănătoasă. Avea o slăbiciune pentru hot-dog-ul adevărat, dacă te uitai în frigiderul lui. Nu existau sertare sau compartimente ascunse ale casei – altfel le-ar fi găsit – nimic care să trezească suspiciunile în vreun fel. Iar asta era şi o veste bună şi una proastă, în acelaşi timp.

Atunci începu să sune telefonul. Nimeni nu răspunse, pentru că ei nici nu erau acolo, aveau pagere şi telefoane mobile, pentru cazurile când aveau nevoie să comunice.

— Bună ziua, aţi sunat la 536-3040, spuse după al doilea apel vocea lui Raman de pe robotul telefonic. Momentan, nu sunt acasă, pentru a vă răspunde la telefon, dar dacă îmi lăsaţi un mesaj, veţi fi contactat.

După asta urma un bip şi, în cazul de faţă, zgomotul care însemna că receptorul a fost pus în furcă.

— A greşit numărul, spuse unul dintre agenţi.

— Controlează toate mesajele, spuse agentul care conducea operaţiunea geniului în probleme tehnice.

Raman avea un sistem de înregistrare digital şi, din nou, totul depindea de un cod programat de producător. Agentul apăsă pe trei taste şi altul notă totul pe caiet. Erau trei care închiseseră telefonul şi cineva care greşise numărul. Unul îl căuta pe domnul Sloan, cine o mai fi fost şi ăsta.

— O carpetă? Domnul Alahad?

— Pare să fie numărul unui vânzător de covoare, spuse altul.

Dar când aruncară o privire împrejur, nu exista nici o carpetă în tot apartamentul, ci doar genul de covor ieftin care se întindea de la un perete până la celălalt, specifice tipului ăstuia de apartament.

— A greşit numărul.

— Ascultă totuşi, să vedem numele.

Era mai degrabă un obicei, decât vreo suspiciune. Verifica tot. Era ca munca pentru F.C.I. Niciodată nu ştiai ce poate să apară.

Chiar atunci sună din nou telefonul şi toţi cei patru agenţi se răsuciră spre robotul telefonic, privindu-l insistent, de parcă ar fi fost un martor adevărat, cu vocea adevărată.

— Fir-ar să fie, îşi spuse Raman.

Uitase să şteargă mesajele existente. Nu era nimic nou. Ofiţerul care-l controla nu-l mai sunase. Ar fi fost o surpriză dacă ar fi făcut-o. Aflând asta, Raman, cum stătea el în camera unui hotel din Pittsburg, apăsă codul pentru ştergerea tuturor mesajelor. Era drăguţ la aparatele acestea digitale de ultimă oră că mesajele, odată şterse, dispăreau pentru totdeauna. Asta nu se aplica mereu şi în cazul casetelor.

Agentul F.B.I. notă şi asta pe caiet, schimbând priviri cu ceilalţi

colegi.

— Hei, toţi facem asta, spuse unul şi toţi fură de acord.

Şi toţi primeau apeluri ale unora care greşiseră numărul. Iar aici era vorba de un coleg de-al lor. Dar ascultară numerele, pentru orice eventualitate.

CHIRURGUL, spre uşurarea agenţilor care o păzeau, dormea la etaj, în aceeaşi clădire. Roy Altman şi ceilalţi, care erau însărcinaţi cu paza ei, îşi ieşiseră din minţi din cauza secţiei ei „camera de gardă pentru cazurile de febră" – aşa-i spuneau ei – la John Hopkins, atât din cauza pericolului fizic, cât şi pentru faptul că ea era complet epuizată. Copiii, lipsiţi de griji, îşi petrecuseră timpul ca majoritatea copiilor americani: s-au uitat la televizor şi s-au jucat sub ochii agenţilor care-i aveau în pază, agenţi îngrijoraţi, acum, la gândul că ar putea să vadă începutul simptomelor de gripă, dar asta nu se întâmplă nicăieri în campus. SPADASINUL era în Sala pentru Situaţii de Urgenţă.

— Cât e ceasul la ei?

— Sunt cu zece ore înainte.

— Sună-i, ordonă POTUS.

Primul 747, cu însemnele americane, intră în spaţiul aerian al Arabiei Saudite cu câteva minute mai devreme decât se aşteptau, datorită vântului favorabil din nord. O rută mai ocolită nu ar fi ajutat în situaţia de faţă. Şi Sudanul avea aeroporturi şi radare, ca şi Egiptul sau Iordania şi se presupunea că Republica Islamică avea informatori pe undeva prin ţările acelea. Aviaţia militară saudită, la care se adăuga grupul de F-16C, care se furişase din Israel cu o zi înainte, în cadrul operaţiunii BUFFALO FORWARD, patrulau în spaţiul aerian al graniţei dintre Arabia Saudită şi Republica Islamică. Două aparate E-3B AWACS se ridicaseră de la sol şi porniseră. Acum răsărea soarele în acea parte a lumii – cel puţin se puteau vedea primele raze de la altitudinea la care zburau ei, cu toate că suprafaţa pământului, la nouă mii de metri sub ei, era încă întunecată.

— Bună dimineaţa, doamna prim-ministru. Sunt Jack Ryan, spuse preşedintele.

— E o plăcere să vă aud. Este destul de târziu la Washington sau mă înşel? întrebă ea.

— Aşa este, îi răspunse cealaltă voce.

Ryan avea un receptor obişnuit la ureche. Conversaţia se putea auzi şi în încăpere şi se înregistra, în acelaşi timp, pe un casetofon digital. Cei de la C.I.A. montaseră, în plus şi un analizator al variaţiilor vocale.

— Domnule preşedinte, în legătură cu problemele din ţara dumneavoastră, s-au mai rezolvat?

— Sunt şanse, dar deocamdată nu s-au rezolvat.

— Am putea să vă ajutăm cu ceva? Nici una dintre cele două voci nu trăda cea mai mică implicare afectivă, dincolo de prietenia afişată de oamenii care se suspectau reciproc şi încercau să ascundă acest lucru.

— Da, la drept vorbind aţi putea.

— Atunci, spuneţi-ne, vă rugăm, cum putem să vă ajutăm?

— Stimată doamnă prim-ministru, avem nişte vase care se îndreaptă acum spre Marea Arabiei, îi spuse Ryan.

— Adevărat? răspunse ea cu o voce complet neutră.

— Da, doamnă, aşa este şi o ştiţi foarte bine, iar eu aş dori să mă asiguraţi personal că Marina Militară a Indiei, care este şi ea în larg, nu le va împiedica să treacă.

— Dar de ce e nevoie să ne cereţi lucrul ăsta? De ce am interveni şi, la drept vorbind, care este scopul deplasării vaselor dumneavoastră?

— Doamna prim-ministru, cuvântul dumneavoastră este suficient, îi zise Ryan.

Cu mâna dreaptă apucă un creion de grosime medie.

— Dar, domnule preşedinte, nu reuşesc să înţeleg care este motivul pentru care m-aţi sunat.

— Motivul este faptul că dorim să avem asigurări din partea dumneavoastră personal că flota indiană nu va împiedica trecerea paşnică a vaselor Statelor Unite prin Marea Arabiei.

„Era atât de slab", îşi spuse ea, pentru faptul că se repeta în felul acela.

— Domnule preşedinte, telefonul dumneavoastră mă nelinişteşte. America nu ne-a mai consultat până acum într-o asemenea problemă. Spuneţi că aveţi nave militare în apropierea ţării mele, dar nu vreţi să spuneţi şi care este scopul deplasării lor. Deplasarea unor astfel de vase, fără nici o explicaţie, nu este un act prietenesc.

Şi dacă reuşea să-l facă să dea înapoi?

„Ce v-am spus eu?" zicea un bileţel de la Ben Goodley.

— Foarte bine, doamna prim-ministru, vă întreb pentru a treia oară, îmi puteţi oferi asigurări că nu veţi interveni pentru a împiedica această activitate?

— Dar care este motivul pentru care invadaţi apele noastre? întrebă ea din nou.

— Foarte bine, spuse Ryan, făcu o pauză, apoi continuă cu alt ton. Doamna prim-ministru, scopul deplasării noastre nu priveşte ţara dumneavoastră în mod direct, dar vă asigur că acele vase vor ajunge la destinaţie. Întrucât misiunea lor este importantă pentru noi, nu vom tolera, repet, nu vom tolera nici o intervenţie străină şi trebuie să vă previn că, în cazul în care vreun vas neidentificat sau vreo aeronavă

se vor apropia de formaţiunea noastră, ar putea fi consecinţe nedorite. Ba nu, vă rog să mă scuzaţi, vor fi cu siguranţă asemenea consecinţe nedorite. Pentru a evita acest lucru, vă anunţ oficial trecerea lor şi vă solicit asigurări personale către S.U.A. că vasele noastre nu vor fi atacate.

— Acum mă şi ameninţaţi? Domnule preşedinte, eu înţeleg bine stresul prin care aţi trecut în ultima vreme, dar, vă rog să nu trataţi astfel o ţară suverană!

— Doamna prim-ministru, eu vă voi spune atunci limpede. Un act de război clar a fost comis împotriva Statelor Unite ale Americii. Orice amestec sau atac asupra oricărei părţi a armatei noastre va fi considerată ca încă un act de război şi orice ţară comite un asemenea act va face faţă celor mai grave consecinţe cu putinţă.

— Dar cine v-a făcut aşa ceva?

— Doamna prim-ministru, asta nu este problema dumneavoastră decât dacă doriţi să fie problema dumneavoastră. Cred că este în interesul fiecăreia dintre ţările noastre ca flota dumneavoastră să se întoarcă în port.

— Şi ne învinuiţi aşa, ne daţi ordine?

— Eu am început prin a vă adresa o rugăminte, doamna prim-ministru. Aţi găsit de cuviinţă să vă eschivaţi de la un răspuns, în trei rânduri. Eu consider asta un act neprietenesc. Aşa încât am o întrebare: Doriţi să fiţi în război cu Statele Unite ale Americii?

— Domnule preşedinte…

— Pentru că dacă acele vase nu pleacă, doamna prim-ministru, atunci veţi fi în război, spuse el şi creionul îi plesni în mână în acel moment. Cred că v-aţi întovărăşit cu cine nu trebuie, doamna prim-ministru. Sper să mă înşel, dar, dacă e aşa, atunci ţara dumneavoastră ar putea să plătească foarte scump pentru acest calcul greşit. Am trecut printr-un atac direct asupra cetăţenilor ţării noastre. Este un atac de-o cruzime şi de-o barbarie ieşite din comun, care a recurs la distrugerea în masă, spuse el rostind clar fiecare cuvânt. Cetăţenii noştri încă nu cunosc acest lucru, dar curând lucrurile se vor schimba, îi mai spuse el. Iar când va veni momentul acela, doamna prim-ministru, cei care se fac vinovaţi de acel atac vor răspunde în faţa legilor noastre. Nu vom mai trimite protestele noastre. Nu vom mai convoca o reuniune specială a Consiliului de Securitate al O.N.U., la New York. Vom porni războiul, doamna prim-ministru. Vom dezlănţui toată puterea şi furia ţării ăsteia şi a cetăţenilor săi. Înţelegeţi ce vă spun? Oameni obişnuiţi, femei şi chiar copii au fost ucişi pe teritoriul ţării noastre de o forţă străină. A fost atacat propriul meu copil, doamna prim-ministru. Doreşte cumva ţara dumneavoastră să fie părtaşă la aceste acte? Pentru că, dacă e aşa, doamnă prim-ministru, dacă doriţi să fiţi părtaşi, atunci vă declar

război din această clipă.

56
DESFĂŞURAREA DE FORŢE

— Dumnezeule mare, pe mine unul m-ai convins, Jack, răsuflă Jackson.

— Nu va fi prea uşor cu amicul nostru cleric, îi spuse preşedintele frecându-şi palmele transpirate. Şi tot nu ştim dacă ea va face ce a promis. Bun, Task Group COMEDY este la DEFCON 1. Dacă ei consideră că e ostil, să-l distrugă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, asiguraţi-vă că acel comandant se gândeşte bine înainte să facă ceva.

În Sala pentru Situaţiile de Criză era linişte acum, iar preşedintele Ryan se simţea foarte singur, în ciuda faptului că era înconjurat de atâţia oameni. Ministrul Bretano şi comandanţii erau de faţă. Rutledge era acolo din partea Ministerului de Externe. Ministrul Winston, la fel, pentru că Ryan avea încredere în felul cum gândea. Goodley, pentru că era la curent cu toate noutăţile din spionaj; la aceştia se mai adăuga şi şeful de Stat-Major şi nelipsitele gărzi de corp. Toţi îşi arătau sprijinul, dar, în realitate, nu prea puteau fi de mare ajutor. Numai el vorbise cu India, pentru că, în ciuda sprijinului tuturor şi întregului personal şi a consilierilor, Jack Ryan era preşedintele Statelor Unite ale Americii, iar ţara lui urma să intre în război.

Trusturile de presă aflară asta de dincoace de Oceanul Atlantic. America se aştepta în orice moment la un atac din partea Republicii Islamice Unite asupra celorlalte state din Golf. Aveau să fie acolo pentru a face reportaje ample asupra evenimentelor. Aflaseră şi despre desfăşurarea de forţe militare în zona aceea.

— Asta e tot? întrebă unul dintre cei mai informaţi.

— Asta e tot, pentru moment, îi confirmă ofiţerul de la Informaţiile Publice. Sperăm că prezenţa însăşi a forţelor militare va fi suficientă pentru a preveni un atac, dar, dacă nu va fi aşa, atunci se va lăsa cu spectacol.

— „Spectacol” nu e cuvântul potrivit.

Apoi ofiţerul le mai spuse care era motivul pentru care se ajunsese aici şi în avionul KC-135, cu care mergeau spre Arabia Saudită, se lăsă o tăcere apăsătoare.

Kuwaitul avea, de fapt, două divizii grele, la care se adăuga o brigadă motorizată de recunoaştere, echipată cu armament antitanc şi menită să asigure apărarea la graniţă. Cele două divizii grele, înzestrate şi instruite după modelul american, erau ţinute în spatele graniţei, aşa cum se proceda de obicei pentru a putea să respingă o

incursiune, mai degrabă decât să facă faţă atacului iniţial – care ar fi putut să nu fie în punctul cel mai fierbinte. Divizia 10 de cavalerie americană stătea între celelalte două, ceva mai în spate. Ordinul general fusese cam echivoc. Colonelul Magruder era cel mai mare în grad în timpul serviciului şi cel mai experimentat strateg, dar mai erau şi alţi ofiţeri kuwaitieni cu grad mai mare – toate cele trei divizii erau comandate de generalii lor – şi, la urma urmelor, se aflau pe teritoriul lor. Pe de altă parte, ţara era destul de mică pentru ca un singur post de comandă să fie suficient, iar Magruder pentru asta era acolo, atât pentru a comanda regimentul său, cât şi pentru a le da sfaturi comandanţilor kuwaitieni. Aceştia erau nişte tipi destul de orgolioşi, dar şi foarte neliniştiţi. Era uşor de înţeles că erau mulţumiţi de progresul pe care îl făcuse, din 1990, mica lor ţară. Nu mai aveau acea armată derizorie compusă din rămăşiţele de pe urma invaziei irakiene – deşi câteva subunităţi ale lor luptaseră atunci eroic; acum aveau o armată care şi pe hârtie şi cu ochiul liber dădea impresia unei forţe mecanizate foarte puternice. Erau neliniştiţi pentru că erau depăşiţi numeric, de departe, iar cei mai mulţi dintre rezerviştii lor mai aveau multe de învăţat până să atingă nivelul de instrucţie al americanilor, nivel la care aspirau. Dar unul dintre lucrurile la care se pricepeau de minune erau tunurile. Distrugerea lor era un mod de a-ţi petrece timpul pe cât de plăcut, pe atât de eficient; golurile militare din formaţia lor se explicau şi prin faptul că douăzeci de tancuri erau în magazie, unde li se schimbau ţevile principale. Operaţiunea aceasta o făceau nişte parteneri civili, în timp ce echipajele tancurilor patrulau şi aşteptau.

Elicopterele Diviziei 10 zburau pe deasupra graniţei, cercetând în depărtare cu radarele Longbow mişcările trupelor Republicii Islamice Unite, neobservând însă nimic ieşit din comun deocamdată. Aviaţia militară kuwaitiană pusese la punct o patrulă de luptă aeriană formată din patru avioane; celelalte erau în stare de alertă maximă. Oricât de mare era diferenţa numerică dintre ei şi adversari, situaţia din 1990 nu avea să se mai repete. Cei mai solicitaţi erau inginerii, care săpau adăposturi pentru tancuri, încât acestea să poată lupta sub acoperire, numai cu turela la vedere. Acestea erau acoperite pentru a nu fi reperate din avion.

— Aşadar, domnule colonel… începu ofiţerul kuwaitian.

— Nu e nimic în neregulă cu desfăşurările de forţe pe care le comandaţi, îi răspunse Magruder, uitându-se din nou pe hartă.

Nu voia să lase să se vadă ce simţea cu adevărat. Două sau trei săptămâni de antrenament ar fi fost cu adevărat bine venite. Nu făcuse decât un exerciţiu foarte simplu, cu unul dintre escadroanele sale luptând împotriva Diviziei I a armatei kuwaitiene, dar nici cu acea ocazie nu-i solicitase prea tare. Nu era momentul să le zdruncine

încrederea în sine. Erau entuziaşti, dar mai aveau multe de învăţat despre strategiile de luptă. Tot ce se putea spune era că pentru a constitui o armată adevărată era nevoie de mai mult timp şi încă de şi mai mult pentru a instrui ofiţeri pe teren, iar ei făceau în acele momente cam tot ce le stătea în putere.

— Înălţimea voastră, vreau să vă mulţumesc pentru cooperarea de până acum, îi spuse Ryan la telefon.

Ceasul pentru Situaţiile de Criză indica ora 2:10 dimineaţa.

— Jack, dacă avem noroc, vor vedea ce se întâmplă şi nu vor acţiona, îi răspunse prinţul Ali bin Sheik.

— Aş vrea să pot crede asta. A venit vremea să îţi spun ceva ce nu ştiai, Ali. Ambasadorul nostru vă va face o informare detaliată în cursul zilei de astăzi. Deocamdată, trebuie să îţi spun ce au pus la cale vecinii tăi. Nu e vorba numai de petrol, înălţimea voastră.

Şi continuă să-i povestească vreo cinci minute.

— Eşti sigur de toate astea?

— Dovezile pe care le avem vor fi sub ochii tăi peste patru ore, îi promise Ryan. Nu le-am spus încă soldaţilor noştri.

— E posibil să folosească aceste arme şi împotriva noastră?

Era o întrebare la care oricine se putea aştepta în asemenea situaţii. Când venea vorba de arme biologice toţi simţeau un fior pe şira spinării.

— Credem că nu, Ali. Condiţiile de mediu nu ar permite-o.

Verificaseră şi asta. Prognoza meteorologică pentru următoarea săptămână anunţa o vreme caniculară, fără precipitaţii, cu cer senin.

— Cei care pot folosi asemenea arme, domnule preşedinte, sunt de-o barbarie inimaginabilă.

— Ăsta e şi motivul pentru care nu ne aşteptăm să dea înapoi. Nu pot...

— Nu poate, domnule preşedinte. E vorba despre un singur om. Unul fără frica lui Dumnezeu. Când îi vei spune poporului tău despre toate astea?

— Curând, îi răspunse Ryan.

— Te rog, Jack, să le spui că nu asta înseamnă religia noastră, nu în asta credem noi. Te rog să le transmiţi lucrurile astea cetăţenilor americani.

— Da, înălţimea voastră. Nici nu e vorba de Dumnezeu aici. E vorba despre putere. Aşa au stat dintotdeauna lucrurile. Acum mă tem că va trebui să mă ocup şi de alte chestiuni.

— Şi eu, de asemenea. Trebuie să discut cu regele.

— Te rog să îi transmiţi gândurile mele bune. Vom lupta de aceeaşi parte a baricadei, Ali, aşa cum am mai făcut-o.

Aici convorbirea se întrerupse.

— Acum spuneţi-mi unde se afla cu exactitate Adler în acest moment?

— Se întoarce în Taiwan, îi răspunse Rutledge.

Negocierile continuau, deşi scopul lor era deja foarte clar.

— Bun. Telefonul din avion este sigur. Te rog să-l pui la curent, îi spuse viceprim-ministrului. Mai trebuie să fac ceva acum?

— Trebuie să dormi puţin, îi spuse amiralul Jackson. Lasă în seama noastră rondul de noapte, Jack!

— E şi asta o idee…

Jack se ridică. Se clătină uşor din pricina oboselii şi a stresului.

— Să mă treziţi dacă aveţi nevoie de mine!

„N-o să te trezim”, gândiră ei. Dar n-o rosti nici unul.

— Păi, spuse căpitanul Kemper citind mesajul de la CINCLANT, asta simplifică lucrurile.

Distanţa până la grupul de luptă indian era acum de trei sute de kilometri, încă vreo opt ore de navigat sub presiune – era termenul pe care îl foloseau încă, deşi toate vasele de război funcţionau acum cu turboreactoare. Kemper ridică receptorul şi apăsă pe un buton pentru a se conecta la sistemul de telecomunicaţii al navei 1-MC.

— Atenţie. Vă vorbeşte căpitanul. COMEDY este la Defcon 1. Asta înseamnă că, dacă cineva se apropie, trebuie să tragem. Misiunea noastră este să ducem navele transportatoare cu tancurile în Arabia Saudita. În timpul ăsta, soldaţii noştri sunt aduşi cu avionul pentru a respinge vreun posibil atac din partea Republicii Islamice Unite asupra aliaţilor noştri din regiune.

— Peste şaisprezece ore ne vom alătura unei acţiuni la suprafaţă care se desfăşoară cu viteza maximă dinspre Mediterană. Apoi vom intra în Golful Persic pentru a aduce tancurile. Grupul va avea acoperire aeriană constând din avioane de vânătoare americane F-16C, dar ne aşteptăm ca sosirea noastră să nu fie chiar bine văzuta de cei din noua republică islamică, de vechii noştri prieteni, iranienii.

— Nava americană *Anzio* va intra în război. Asta e tot, deocamdată.

Apăsă din nou pe buton.

— Bun, acum hai să începem simulările! Vreau să văd tot ce ar putea încerca să ne facă ticăloşii ăia. Peste două ore vom avea nişte estimări bazate pe ultimele informaţii transmise de cei de la spionaj. Pentru moment, să vedem ce putem face în legătură cu atacurile aviatice şi cu rachetele.

— Şi cu indienii cum rămâne? îl întrebă Weps.

— O să stăm cu ochii şi pe ei.

Principalul ecran de radar le arăta cum un P-3C trecea pe lângă COMEDY pentru a descărca aeronava care acum staţiona. Grupul de luptă se îndrepta acum spre est, trecând din nou linia lui, aşa cum

făcea de ceva vreme încoace.

Un satelit KH-11 tocmai trecea pe deasupra Golfului Persic, de la nord-vest spre sud-est. Scanerele satelitului care urmăriseră deja cele trei divizii grele din Armata Sfântă, fotografiau acum întreaga coastă a Iranului, în căutarea unor zone de lansare pentru rachetele „vierme de mătase”, de producţie chinezească. Imaginile camerelor electronice erau preluate de un satelit de telecomunicaţii din Oceanul Indian şi, de acolo, în zona Washingtonului, unde tehnicienii, purtând încă măşti impregnate cu substanţe chimice, încercau să identifice rachetele sol-sol, în formă de avion. Zonele fixe de lansare erau bine cunoscute, dar armamentul putea fi lansat şi din remorca unui camion mai mare şi era o serie de şosele pe coastă ce trebuia monitorizate.

Primul grup de patru avioane de pasageri ateriză fără vreun incident, în afara Dhahranului. Nu avu loc nici o ceremonie de bun venit. Era deja foarte cald. Primăvara venise devreme în regiunea aceea, după un anotimp foarte rece şi umed, iar asta însemna o temperatură de aproape 37°, faţă de 49° cât se înregistra în mijlocul verii, dar noaptea cobora la 4,4°. Era şi umiditate mare în apropierea coastei.

Când se opri primul avion, se ridicară treptele şi primul care coborî fu generalul de brigadă Marion Diggs. El avea să fie comandantul la sol pentru această operaţiune. Epidemia care încă mai făcea ravagii prin America compromisese Baza Aviatică MacDill din Florida, sediul comandamentului central care avea responsabilitatea să se ocupe de aceste situaţii. Din documentele pe care le văzuse până în acel moment, rezulta că şi Comandantul Diviziei 366 Aeropurtate era tot general cu o singură stea, dar ceva mai tânăr decât el. Trecuse destul timp de când o operaţiune de o asemenea anvergură mai fusese încredinţată cuiva atât de tânăr cum era acesta, se gândea Marion Diggs, în timp ce cobora treptele.

La capătul scării îl aştepta un general saudit cu trei stele. Cei doi bărbaţi se salutară şi luară o maşină până la postul de comandă local pentru a lua cunoştinţă de ultimele date obţinute de spionii lor. În spatele lui Diggs era grupul de comandă al Diviziei 11 A.C.R. şi pe celelalte trei aeronave mai era un grup de securitate şi mare parte din Escadronul 2 din Black Horse. Autocarele îi aşteptau să meargă la baza POMCUS. Semăna cumva cu exerciţiile REFORGER din timpul Războiului Rece, care anticipaseră căderea pactului dintre N.A.T.O. şi Varşovia, în care se cerea ca soldaţii americani să părăsească avioanele şi să meargă pe front cu vehiculele lor. Asta nu se întâmplase decât la simulări, dar iată că acum se întâmpla din nou, iar de data asta era un lucru serios. După alte două ore, Escadronul 2 al

Black Horse se desfăşura sub cerul liber.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Daryaei.

— Se pare că pe drum se află forţe armate importante, îi spuse şeful spionajului din noua republică islamică. Radarele din vestul Irakului au detectat aeronave comerciale intrând în Arabia Saudită, dinspre spaţiul aerian israelian. Avem şi imagini cu avioane de vânătoare care îi escortează şi care patrulează în apropierea graniţei.

— Altceva?

— Deocamdată, nimic, dar se pare că America aduce şi alte forţe în regat. Nu sunt sigur care ar putea fi acelea; e sigur că nu sunt prea numeroase. Diviziile lor din Germania sunt în carantină şi toate diviziile lor de acasă sunt aproximativ în aceeaşi situaţie. Cea mai mare parte a armatei lor este demobilizată din considerente de securitate internă.

— Ar trebui să îi atacăm chiar şi aşa, îl îndemnă consilierul său pe probleme de aviaţie militară.

— Cred că ar fi o greşeală, spuse cel de la spionaj. Ar însemna să invadăm spaţiul aerian al Arabiei Saudite şi să alertăm prea devreme turma aia de capre. Americanii pot deplasa forţe militare de ordinul unei Divizii. Mai este una cu baza la Diego Garda – echipamentul, mai exact – dar nu avem informaţii din care să rezulte că a fost mutată şi, chiar dacă ar fi aşa, ne aşteptăm ca prietenii noştri, indienii, să-i poată opri.

— Să avem încredere în păgâni? întrebă cu dispreţ cel de la aviaţie.

Asta era perspectiva islamiştilor asupra religiei oficiale de pe subcontinentul indian.

— Putem să avem încredere în antipatia lor faţă de America. Şi putem să-i întrebăm dacă flota lor a detectat ceva neobişnuit, în orice caz, americanii pot să mai aducă o Divizie, cel mult. Dar asta-i tot.

— Să-i distrugem direct!

— Asta înseamnă să renunţăm la securitatea operaţiunilor, îi atrase atenţia cel de la spionaj.

— Dacă ei încă nu au aflat că venim, atunci sunt nişte proşti, obiectă reprezentantul aviaţiei.

— Americanii nu au nici un motiv să suspecteze că am fi iniţiat nişte acţiuni ostile îndreptate împotriva lor. Dacă le atacăm aeronavele, atunci îi punem în gardă, fără să fie nevoie şi pe ei, nu doar pe saudiţi. Probabil că sunt îngrijoraţi din cauza mişcărilor noastre de trupe din Irak. Aşa că aduc nişte întăriri nesemnificative. Putem să ne ocupăm de ele la momentul potrivit, le spuse şeful spionajului.

— Eu voi da un telefon în India, mai spuse Daryaei, căutând să câştige timp.

— Numai radarele pentru navigare... Ba nu, mai pune două radare de control al spaţiului aerian, probabil de pe portavioane, spuse ofiţerul. Direcţia lor e 0-9-0, viteza în jur de şaisprezece.

Ofiţerul însărcinat cu problemele de strategie de pe Orion, chemă un *tacco* şi se uită pe hartă. Grupul de luptă indian era în extremitatea estică a liniei de demarcaţie pe care o urmaseră în ultimele zile. În mai puţin de douăzeci de minute trebuia să schimbe direcţia şi să se îndrepte către vest. Dacă schimbau direcţia, atmosfera începea să se încingă. COMEDY se afla acum la o sută optzeci de kilometri de cealaltă formaţie, iar aeronava ei le transmitea tot timpul date celor de pe *Anzio* şi *Kidd.* Sub apărătorile motorului cu turboreacţie erau patru rachete Harpoon. Rachete albe, pentru luptă. În problemele de tactică, aeronava era comandată de pe *Anzio* de căpitanul Kemper şi, la ordinele lui, puteau fi lansate acele rachete, câte două pentru fiecare portavion indian, pentru că ele erau numai bune pentru flota inamică. La numai câteva minute avea să urmeze un roi de Tomahawk şi mai multe rachete Harpoon, cu aceeaşi ţintă.

— Sunt EMCOND? se întrebă ofiţerul.

— Emisie cu sistem de localizare a navelor? replică marinarul. COMEDY sigur le înregistrează deja pe E.S.M. E clar că ai noştri or să facă cerul să strălucească.

COMEDY avea, în esenţă, două posibilităţi. Să folosească EMCON-ul pentru controlul transmisiilor; îşi opresc radarele pentru a-i face pe ceilalţi să-şi irosească şi timp şi combustibil, căutându-i, sau luminează totul, creând un balon electromagnetic pe care ceilalţi să-l poată vedea cu uşurinţă, dar a cărui penetrare ar fi periculoasă. *Anzio* optase pentru a doua variantă.

— A fost înregistrat cumva zgomot de avion? îl întrebă *tacco* pe un alt membru al echipajului.

— Nu, să trăiţi, nici un zgomot.

— Hm...

Oricât de jos zbura Orion, probabil că indienii nu ştiau încă de prezenţa lui, în ciuda faptului că foloseau un dispozitiv de reperare aeriană. Era foarte tentat să-şi facă apariţia dintr-o dată şi să poată fi văzut la lumina propriului radar. Ce puneau la cale? Ar fi posibil ca nişte vase să se fi desprins de grup, îndreptându-se spre vest, de pildă, pentru a începe un atac cu rachete cu traiectorie neregulată. Nu putea şti ce intenţionau sau ce gândeau ei. El n-avea decât traiectoriile generate de computer pe baza semnalelor radarului. Computerul monitoriza exact poziţia aeronavei în orice moment prin intermediul sateliţilor poziţionali. Asta permitea calculul coordonatelor lor şi...

— Vreo schimbare de traiectorie?

— Nu, sistemul de reperare prin sateliţii poziţionali indică faptul că ei încă sunt pe 0-9-0, cu o viteză de şaisprezece noduri. Acum ies la lumină, să trăiţi. E cea mai estică poziţie din ultimele trei zile. Acum sunt la aproape cinci kilometri est faţă de traiectoria lui COMEDY spre strâmtoare.

— Mă întreb dacă s-au răzgândit cumva între timp…

— Da, flota noastră este pe mare, îi spuse doamna prim-ministru.

— Aţi văzut nave americane?

Şefa guvernului indian era singură în birou. Ministrul de Externe fusese acolo mai devreme, iar acum se întorcea. Se aşteptaseră să primească acest telefon, deşi speraseră cumva să nu se întâmple.

Situaţia se schimbase. Preşedintele Ryan, oricât de slab îl considera ea încă – şi cine altcineva decât un om slab ar fi ameninţat o ţară suverană în felul acela? – o speriase, totuşi. Şi dacă epidemia din America fusese opera lui Daryaei? Nu avea nici o dovadă că ar fi aşa şi nici nu avea de gând să facă investigaţii în direcţia asta. Ţara ei nu fusese niciodată asociată cu asemenea acte. Ryan îi ceruse cuvântul – de câte ori? De cinci ori poate? – că flota indiană nu împiedica deplasarea vaselor americane. Dar nu rostise decât o dată expresia „arme de distrugere în masă”. Era cea mai primejdioasă ameninţare din limbajul relaţiilor internaţionale ce se putea pronunţa. Cu atât mai mult cu cât, după cum îi spusese ministrul de Externe din guvernul său, America nu avea decât un tip de asemenea arme şi, de aceea, considera armele chimice şi biologice ca fiind adevăratele arme nucleare. Asta aducea în discuţie şi un alt aspect. Împotriva aeronavelor trebuia să lupţi cu aeronave. Împotriva vaselor trebuia să lupţi cu alte vase. Tancurile puteau fi distruse de alte tancuri. Răspundeai unui atac cu armele inamicului. „Cu toată puterea şi furia ţării ăsteia”, îşi mai aminti ea din vorbele lui. Ryan îi sugerase explicit că va acţiona conform datelor presupusului atac din partea Republicii Islamice Unite. Şi nici nu-şi închipuia că ar putea minimaliza semnificaţia atacului dement împotriva fiicei lui. Îşi aminti asta din Sala Estică, de la recepţia de după înmormântare, când Ryan insistase pe importanţa pe care o aveau pentru el copiii. Oricât de slab era omul ăsta, era furios şi era dotat cu arme mult mai periculoase decât alţii.

Daryaei se purtase prosteşte când provocase America în felul acela. Mai bine şi-ar fi lansat atacul asupra saudiţilor şi ar fi câştigat cu arme convenţionale pe câmpul de luptă şi asta ar fi fost tot. Dar nu, nu era de ajuns, a trebuit să încerce să mutileze America, s-o atace pe propriul teritoriu, să îi provoace într-un mod care era nebunie curată – iar acum ea şi guvernul ei şi ţara ei chiar ar fi putut să fie, la rândul lor, implicate, îşi dădu seama doamna prim-ministru.

Nici nu se aşteptase la aşa ceva. Să încerce o desfăşurare a flotei lor era şi-aşa riscant, iar chinezii, ce mai făcuseră şi ei? Începuseră un exerciţiu, au distrus, poate, acel avion – la o distanţă de cinci mii de km! Ei ce fel de riscuri au crezut că-şi asumă? Poate că nici unul… Daryaei se aştepta la multe din partea ţării ei, dar cu atacul ăsta împotriva americanilor era prea mult.

— Nu, fu răspunsul ei, alegându-şi cuvintele cu mare grijă. Unităţile flotei noastre au văzut o aeronavă care patrula, dar vase nu. Am auzit şi noi, ca şi dumneavoastră, poate, că un grup de nave american tranzitează Suezul, dar vase de război şi nimic altceva.

— Sunteţi sigură? întrebă Daryaei.

— Prietene, nici vasele noastre şi nici aeronavele noastre nu au identificat vreo navă americană în Marea Arabiei.

Singura escadrilă fusese din aviaţia indiană, compusă din câteva aparate de zbor MIG-23 cu aterizare pe pistă. Deci nu îl minţise pe presupusul ei aliat. Nu întru totul.

— Marea e mare, adăugă ea. Dar americanii nu-s aşa deştepţi, nu?

— Prietenia de care daţi dovadă nu va fi uitată, îi promise Daryaei.

Doamna prim-ministru puse receptorul în furcă, întrebându-se dacă făcuse ce trebuia. Bun. Dacă vasele americane ajungeau în Golf, ar fi putut oricând să pretindă că nu le-au reperat. Şi chiar ăsta era adevărul, nu? A greşi e omeneşte…

— Fruntea sus! Patru dintre avioanele noastre se ridică din Gasr Amu, spuse un căpitan de la bordul AWACS.

Se constituise şi aviaţia militară a noii republicii islamice acoperind, în principal, partea centrală a noului stat şi fiind greu de identificat chiar de pe platforma radar aeropurtată.

Cel ce se ocupase de asta făcuse o treabă bună. Cea de-a patra formaţie de câte patru avioane de pasageri, care se îndreptau spre ei, tocmai trecuse graniţa spre Arabia Saudită, la mai puţin de trei sute de kilometri de locul de unde decolau avioanele de vânătoare ale Republicii Islamice Unite. Fusese destul de linişte pe frontul aerian până acum. Două avioane de vânătoare fuseseră urmărite în ultimele câteva ore, dar, după toate aparenţele, făcuseră doar nişte escale de verificare, asta ţinând de profilul misiunii; erau, probabil, aeronave care fuseseră reparate după nişte defecţiuni mai mici sau mai serioase şi apoi rodate pentru a vedea dacă răspundeau la comenzi. Acesta însă era un grup de patru care decolase cu două elemente, la distanţă mică unul de celălalt. Asta însemna că erau avioane de vânătoare plecate în misiune.

Acoperirea aeriană în operaţiunea CUSTER din sectorul acesta era constituită dintr-o escadrilă de patru aeronave americane F-16 care patrulau pe o rază de treizeci de kilometri de la graniţă.

— Kingston Lead, aici Sky-Eye Six, terminat.

— Sky, aici Lead.

— Avem patru bandiţi, la 0-3-5 de poziţia voastră, îngeri zece şi urcă, traiectoria 2-9-0.

Cele patru avioane de vânătoare americane se deplasară spre vest pentru a se interpune între avioanele Republicii Islamice şi avioanele de pasageri care se îndreptau spre ei.

La bordul AWACS, ofiţerul saudit asculta prin staţia radio discuţia dintre staţia radar de la sol care controla escadrila şi cele patru avioane. Avioanele de vânătoare ale Republicii Islamice, identificate acum ca fiind F-1 de producţie franceză, continuară să se deplaseze în apropierea graniţei, apoi se întoarseră când mai aveau cincisprezece kilometri până la ea şi se înscriseră în cele din urmă pe o traiectorie cu o rază de un kilometru şi jumătate în interiorul graniţei. Avioanele F-16 făcură cam acelaşi lucru, iar piloţii se văzură şi îşi examinară reciproc aparatele de zbor de la o distanţă de circa trei kilometri şi jumătate. Rachetele aer-aer erau cât se poate de vizibile sub aripile fiecăruia dintre avioane.

— Chiar toţi vreţi să veniţi să ne salutaţi? spuse maiorul U.S.A.F. care conducea grupul de avioane F-16.

Nu primi nici un răspuns. Următorul pas al operaţiunii CUSTER se făcu fără alte obstacole până la Dhahran.

O’Day sosise mai devreme. Dădaca pe care o angajase, scăpând de grija şcolii, se bucura, de fapt, la gândul că vor ieşi atâţia bani din treaba asta, iar cea mai importantă veste pentru toată lumea fu că nu mai apăruse nici un caz nou de Ebola pe o rază de cincisprezece kilometri de casa lui. În ciuda neplăcerilor, el dormise acasă în fiecare noapte, deşi o dată fusese vorba de un somn de numai patru ore. Simţea că nu e un tătic bun dacă nu o săruta pe fetiţa lui măcar o dată pe zi, chiar şi atunci când ea dormea. Cel puţin drumul până la serviciu era fără probleme. Luase o maşină de serviciu. Era mai rapidă decât camioneta lui şi, în plus, avea un girofar care îi permitea să treacă nestingherit prin toate punctele de control, pe drum către birou.

Avea pe birou mai multe rapoarte ale verificărilor întreprinse în legătură cu tot personalul Serviciilor Secrete. În aproape toate cazurile, aceeaşi muncă se relua la nesfârşit, plictisitor. Verificări generale complete fuseseră întreprinse pentru fiecare dintre angajaţii de la Serviciile Secrete, altfel nu i-ar mai fi ţinut pe cei de la securitate a căror muncă includea, în mod normal şi sarcina asta, printre altele. Certificate de naştere, fotografii din liceu şi tot restul trebuia să se lege perfect. Dar zece dintre dosare nu erau atât de clare şi de ele aveau să se ocupe în cursul acelei zile. O’Day le parcurse pe toate. La

unul dintre ele însă tot revenea.

Raman era de origine iraniană. Dar America era o naţiune a imigranţilor. F.B.I.-ul fusese constituit iniţial mai ales cu americani de origine irlandeză, fiind preferaţi cei instruiţi în instituţiile iezuite – Boston College şi Holy Cross erau favoritele lor, aşa zicea legenda – pentru că se zicea că J. Edgar Hoover ar fi fost convins că nici un american de origine irlandeză cu şcoala făcută la iezuiţi nu ar fi putut să îşi trădeze ţara. Fără îndoială, la vremea aceea fuseseră nişte discuţii în legătură cu asta şi încă şi astăzi anticatolicismul era una dintre prejudecăţile cele mai detestate. Dar era bine ştiut că imigranţii erau cei care, în atâtea rânduri, se dovediseră cetăţenii cei mai loiali, unii chiar de un naţionalism extrem. Armata şi alte agenţii de securitate profitaseră de asta. Nu era tocmai greu de lămurit întreaga situaţie. Trebuia verificată povestea cu covoarele şi gata... Se întreba cine era domnul Sloan. Probabil un tip care voia să cumpere covoare.

Pe străzile din Teheran se lăsase liniştea. Clark nu-şi amintea să le fi văzut vreodată aşa în perioada 1978-1980. Excursia lui mai recentă fusese altfel, semănând cu ceea ce vedea în toată regiunea aceasta, instabilă, fără a fi însă şi periculoasă. Fiind aici ca jurnalişti, se purtau ca atare. Clark intră din nou prin pieţe, vorbind politicos cu oamenii despre situaţia economică, despre cât de accesibile li se păreau produsele alimentare, despre ce credeau oamenii în legătură cu unirea cu Irakul, ce speranţe aveau şi nu se alese decât cu aiureli. Platitudini. Comentariile politice, în special, erau blânde, complet lipsite de patima pe care şi-o amintea din timpul crizei ostaticilor, când toate sufletele şi minţile fuseseră sucite împotriva restului lumii şi mai ales a Americii. „Moarte Americii!” Ei bine, îşi împliniseră dorinţa, se gândi John. Sau cineva anume îşi împlinise visul ăsta. Amintindu-şi de bijutier, nu mai simţi acel suflu printre oameni. Probabil nu-şi mai doreau decât să-şi vadă de ale lor şi atât. Starea de apatie îi aminti de sovieticii anilor ’80. Nu voiau decât s-o scoată la capăt, să trăiască puţin mai bine, nu mai voiau decât ca societatea lor să răspundă nevoilor imediate pe care le aveau. Nu mai era nici urmă de furie revoluţionară. Şi atunci de ce mai pornise Daryaei o asemenea acţiune? Cum vor reacţiona oamenii când vor afla? Răspunsul cel mai la îndemână era că el pierduse simţul realităţii, aşa cum se întâmplase de atâtea ori cu personalităţile în istorie. Avea secta lui de credincioşi „adevăraţi” şi un număr mare de oameni care voiau să meargă confortabil cu maşina, în timp ce alţii mergeau pe jos şi se fereau din calea lor, atât şi nimic altceva. Era un teren fertil pentru recrutarea unor agenţi; să-i identifice pe cei care aveau atât cât le trebuia şi erau dispuşi să vorbească. Ce păcat că nu era vreme pentru a se lansa într-o operaţiune de spionaj propriu-zisă aici! Se uită

la ceas. Venise vremea să se întoarcă la hotel. Prima zi însemnase şi timp pierdut, dar şi o parte a misiunii lor sub acoperire. Colegii lor ruşi aveau să sosească a doua zi.

Primul ordin viza verificarea numelor Sloan şi Alahad. Mai întâi verificară numele în cartea de telefon. Sigur că exista un oarecare Mahomed Alahad. Avea şi un anunţ în *Pagini aurii*. Covoare persane şi orientale. Din cine ştie ce motive, oamenii nu făceau legătura între persan şi iranian, un lucru bine venit pentru mulţi comercianţi de covoare. Magazinul se afla pe Wisconsin Avenue, la un kilometru de apartamentul lui Raman, ceea ce nu era deloc un lucru neobişnuit. Exista, de asemenea, un domn Joseph Sloan, pe colţul opus, iar numărul de telefon al acestuia era 536-4040, faţă de 536-3040, cât avea Raman. O cifră greşită prosteşte, ceea ce explica apelul greşit de pe robotul telefonic al agentului de la Serviciile Secrete.

Următorul pas fu unul pur formal. Evidenţa computerizată a apelurilor telefonice fu scoasă la comandă. Dură un minut pentru a fi verificat numărul mare de apeluri, chiar dacă aveau data aproximativă. Şi atunci apăru pe ecran un apel către 202-536-3040 de la 202-459-6777. Dar nu acela era numărul de la magazinul lui Alahad, nu? O verificare suplimentară scoase la iveală faptul că numărul 6777 era al unui telefon public care era la două blocuri mai încolo de magazin. Ciudat... Dacă tot era aşa de aproape de magazin, de ce să mai dai şi un ban – iar acum costa 25 de cenţi – pentru a da un telefon?

Ce motive aveau să nu mai facă încă o verificare? Agentul era geniul tehnic al detaşamentului său, avea o pieptănătură fistichie şi purta mustaţă. Nu fusese chiar un expert pe vremea când lucrase la furturi bancare, dar găsise un contraspion străin pe măsura lui. Era ca la cursurile de inginerie din timpul facultăţii. Trebuia să fii atent la detalii. Mai aflase că spionii străini pe care-i urmărise gândeau la fel ca el. Se lovea de îndemânarea lui tehnică... Hm, în ultima lună nu fusese nici un apel telefonic de la magazin către 536-4040. Se uită şi cu o lună mai în urmă. Nici atunci. Dar invers? Nu, 536-4040 nu sunase niciodată la 457-1100. Acum, dacă el comandase un covor şi lucrurile de genul ăsta nu se făceau peste noapte – şi aşa stăteau, probabil, lucrurile – dacă vânzătorul sunase să-i spună tipului că sosise în cele din urmă covorul... De ce nu sunase celălalt deloc în legătură cu asta?

Agentul se aplecă spre celălalt birou.

— Silvia, vrei să arunci o privire peste astea?

— Ce e, Donny?

Blackhorse era acum în întregime la sol. Cei mai mulţi erau în

vehiculele lor sau îşi pregăteau aeronavele. Regimentul 11 Blindate cuprindea 123 de tancuri mari de luptă Abrams M1 A2, 127 de vehicule de recunoaştere Bradley M3A4, 16 arme mobile Paladin M109A6 de 155 de milimetri, 8 sisteme de lansare multiplă a rachetelor M270, la care se adăugau 83 de elicoptere, dintre care 26 erau elicoptere de atac Apache AH-54D. Acelea erau platformele de tragere. Erau susţinute de sute de vehicule uşoare, camioane pentru combustibil, alimente şi muniţie, pe lângă care mai erau şi alte câteva autohtone, numite Water Buffaloes, foarte potrivite în această parte a lumii.

Primul ordin fu ca toţi să se îndepărteze de zona POMCUS. Vehiculele erau duse la remorcile speciale pentru a pleca apoi spre nord, la Abu Hadriyah, un orăşel care avea aeroport şi unde se afla punctul de întâlnire stabilit pentru Regimentul 11 de Cavalerie. În timp ce toate vehiculele ieşeau din antrepozite, fiecare se oprea într-un loc prestabilit marcat cu vopsea roşie. Acolo, sistemele de navigare prin sateliţi poziţionali erau verificate după un standard bine definit. Două dintre cabinele I.V.I.S. nu funcţionau. De la una dintre ele se anunţase acest fapt, trimiţându-se prin radio un mesaj codificat la trupa de întreţinere a regimentului, cerând să fie înlocuită şi reparată. Cealaltă nu funcţiona deloc, iar membrii echipajului s-au văzut nevoiţi să-şi dea seama singuri ce se întâmpla cu ea. Suprafaţa dreptunghiulară delimitată cu roşu, de dimensiuni mari, le-a fost de ajutor.

Camioanele cu remorcă erau conduse de pakistanezi, câteva sute din miile de această etnie aduşi în regat pentru a face munca de jos. Pentru echipajele de pe Abrams şi Bradley avea să devină foarte interesant, în timp ce ei lucrau la şenile pentru a se asigura că totul era în stare bună de funcţionare. Odată îndeplinite sarcinile de rutină, şoferii, cei care îi ajutaseră şi comandanţii scoaseră capetele afară pe trapă pentru a contempla priveliştea. Ceea ce le fu dat să vadă era destul de diferit de ceea ce fusese la Fort Irwin, dar nu prea încântător. Spre est era o conductă de petrol. Spre vest era pustiu. Membrii echipajelor se uitară totuşi în jur – priveliştea tot era ceva mai bun decât experienţa călătoriei nesfârşite cu avionul – mai puţin tanchiştii, dintre care mulţi se simţeau rău din cauza mişcării specifice a vehiculului, o problemă frecventă printre cei care se ocupau cu asta. Dar şi cei care puteau să se uite afară se simţeau aproape la fel de rău. Şoferii de camion autohtoni – după toate aparenţele – erau plătiţi la kilometru, nu cu ora. Conduceau ca nebunii.

Acum începeau să sosească şi cei din Gardă. Nu aveau nimic de făcut pentru moment, decât să-şi fixeze corturile care le erau destinate, să bea multă apă şi să facă exerciţii.

Agentul special Hazel Loomis, însărcinat cu supravegherea

operaţiunii, era la comanda acestui detaşament de zece agenţi. Aşa-zisa „Sissy” Loomis făcuse parte din F.C.I. de la începutul carierei ei, la Washington, unde rămăsese o lungă perioadă. Având aproape patruzeci de ani, încă mai avea acea înfăţişare de majoretă care îi fusese atât de utilă în vremea când lucra ca agent pe stradă. Mai avea la activ şi un număr de cazuri rezolvate cu succes.

— E cam ciudat, îi spuse Donny Selig, punându-i pe birou notiţele lui.

Nu era nevoie de prea multe explicaţii. În discuţiile telefonice dintre agenţi nu spuneau niciodată: „Am un microfilm”. Pentru a transmite informaţia dorită erau predefinite nişte mesaje care să sune nevinovat. De aceea se şi numeau „formulări codificate”. Şi nu fiindcă ar fi fost meseria grea. Numai că dacă tu ştiai exact ceea ce cauţi, părea o meserie oarecare. Loomis se uită peste datele primite, apoi ridică privirea.

— Ai adresele?

— Sigur, Sis, îi spuse Selig.

— Atunci hai să-l vedem pe acest domn Sloan!

Unul dintre dezavantajele promovării era că în supravegherea operaţiunilor nu mai avea ocazia să dea lovitura. „Nu şi de data asta”, îşi spuse Loomis.

Cel puţin F-15E Strike Eagle avea un echipaj format din doi membri, permiţându-i pilotului şi operatorului de la sistemul de atac să stea de vorbă pe toată durata zborului. La fel şi pentru echipajele celor şase bombardiere B-1B; Lancer avea chiar spaţiu suficient pentru ca toţi să se întindă şi să doarmă – ca să nu mai spunem de toaleta cu closet! Asta însemna că, spre deosebire de echipajele de pe avioanele de vânătoare, nu era nevoie să facă un duş imediat ce ajungeau la Al Kharj, destinaţia finală, la sud de Riyadh. Detaşamentul Aerian de luptă 366 avea trei locaţii în întreaga lume. Erau baze aşezate în zonele cu potenţiale confruntări, având echipament de rezervă, combustibil şi facilităţi menţinute de nişte echipaje reduse, de personalul de întreţinere, care avea să fie mărit chiar cu membrii de la 366, veniţi, în cea mai mare parte, cu avioane de pasageri închiriate. Asta includea echipaje de zbor suplimentare, aşa încât, teoretic, echipajul care pilotase de la baza militară din Idaho să-şi permită să se odihnească, în timp ce avionul, cu echipajul de rezervă, să se poată întoarce. Din fericire pentru toţi cei implicaţi, acest lucru nu era necesar. Aviatorii, bărbaţi, dar şi femei, aterizau, luau maşina până la adăposturi, coborau şi dădeau instrucţiunile necesare personalului de întreţinere. Înainte de toate erau mutate rezervoarele de combustibil, fiind înlocuite cu dispozitivele pentru păstrarea armelor, timp în care membrii echipajului făceau un duş lung şi apoi se ocupau de

rapoartele venite de la ofiţerii de spionaj. După cinci ore, toate forţele de la Detaşamentul 366 erau în Arabia Saudită, mai puţin un F-16C, care avusese nişte probleme şi se reorientase spre Baza Militară Regală a Aviaţiei Bentwaters Royal Air Force din Anglia.

— Intră! spuse femeia mai în vârstă.

Nu purta mască chirurgicală, iar Sissy Loomis îi oferi una. Era noua modalitate de salut din America.

— Bună dimineaţa, doamnă Sloan! Sunt de la F.B.I., spuse ea, arătând legitimaţia.

Femeia nu părea intimidată, ci doar surprinsă.

— Doamna Sloan, facem o investigaţie şi am dori să vă punem câteva întrebări. Vrem doar să clarificăm ceva. Sunteţi amabilă să ne ajutaţi?

— Sigur.

Doamna Joseph Sloan era trecută de şaizeci de ani, îmbrăcată foarte bine şi avea o figură plăcută, chiar dacă era, cumva, surprinsă de toată povestea. În apartament era un televizor pornit, părea un post local, din ce se auzea. Tocmai era difuzat buletinul meteorologic.

— Ne permiteţi să intrăm? Dumnealui este agentul Don Selig, spuse ea, făcând un semn cu capul spre expertul în probleme tehnice.

Ca de obicei, zâmbetul prietenului ei o cuceri pe noua lor cunoştinţă; doamna Sloan nici nu-şi mai puse masca.

— Sigur, intraţi! spuse gazda şi le făcu loc.

O privire fu suficientă pentru Sissy Loomis pentru a simţi că ceva nu e în regulă aici. În primul rând, nu era nici un covor persan în sufragerie; din câte ştia ea, oamenii nu cumpărau aşa ceva fără să-l folosească. În al doilea rând, apartamentul era mult prea aranjat.

— Scuzaţi-mă, soţul dumneavoastră e cumva acasă?

Răspunsul nu întârzie, fiind dat cu suferinţă în glas:

— Soţul meu s-a prăpădit anul trecut, în septembrie, îi spuse ea agentului.

— Oh, îmi pare foarte rău, doamna Sloan… Nu am ştiut…

Şi, din momentul acela, discuţia de rutină se transformă în cu totul altceva.

— Era mai în vârstă ca mine. Joe avea şaptezeci şi opt, spuse ea şi le arătă o fotografie de pe măsuţă, înfăţişând un cuplu, cu mulţi ani în urmă; bărbatul era în jur de treizeci de ani, iar ea abia o copilă.

— Doamna Sloan, numele de Alahad vă spune ceva? întrebă Sissy după ce se aşeză.

— Nu. Ar trebui să-l cunosc?

— Vinde covoare persane şi orientale.

— Ah, dar noi nu avem aşa ceva. Ştiţi, eu sunt alergică la lână.

57
TRECEREA NOPŢII

— Jack?

Ryan deschise ochii imediat, să vadă dacă se luminase de ziuă. Ceasul îi spunea că era abia opt şi ceva.

— Ce naiba! De ce nu mi-a zis nimeni…

— Ai dormit şi când a sunat ceasul, îi spuse Cathy. Andrea a spus că i-a zis Arnie să te lase să dormi cam până la ora asta. Cred că aveai nevoie, adăugă CHIRURGUL.

Şi ea dormise zece ore, înainte să-şi înceapă ziua, la 7.00.

— Dave mi-a zis să-mi iau o zi liberă, mai spuse ea.

Jack se ridică brusc din pat şi se duse imediat la baie. Când se întoarse, Cathy, îmbrăcată în halatul de casă, îi dădu rapoartele. Preşedintele stătea în mijlocul camerei şi le citea. Raţiunea îi spunea că dacă s-ar fi întâmplat ceva grav cu adevărat ar fi fost trezit din somn – mai dormise şi altă dată fără să audă alarma ceasului, dar întotdeauna se trezea dacă suna telefonul. Din foile acelea rezulta că toate erau dacă nu chiar în aceeaşi stare, atunci în orice caz într-o situaţie relativ stabilă. Zece minute mai târziu era deja îmbrăcat. Îşi făcu timp să-i salute şi pe copii şi să-şi sărute soţia. Apoi plecă.

— SPADASINUL a plecat, spuse Andrea la microfon. Spre Sala pentru Situaţiile de Urgenţă? îl întrebă pe POTUS.

— Da. Cine-a fost cu ideea să…

— Domnule preşedinte, şeful personalului a hotărât aşa, dar a avut dreptate.

Ryan se uită la ea când Andrea apăsă butonul liftului să coboare la parter.

— Cred că sunt în minoritate.

Era limpede însă că echipa de securitate naţională fusese la datorie toată noaptea, în locul lui.

În birou îl aştepta o cafea caldă. Ajunseseră dependenţi de cafea.

— Bun, deci ce se mai întâmplă acolo?

— COMEDY e la două sute de kilometri de India; îţi vine-a crede că nu mai patrulează decât în urma noastră? îl întrebă amiralul Jackson pe comandantul său.

— Sunt cu fundul în două bărci, conchise Ben Goodley.

— E cel mai sigur mod de a cădea în apă, interveni şi Arnie.

— Altceva?

— Operaţiunea CUSTER e aproape de sfârşit. De asemenea, Detaşamentul 366 a ajuns în Arabia Saudită, mai puţin un avion de

vânătoare care a fost redirecţionat spre Anglia. Divizia 11 de Cavalerie se îndreaptă spre locul de întâlnire. Până aici, spuse J-3, toate-s bune. Ceilalţi au deplasat nişte avioane de vânătoare în zona graniţei, dar noi şi saudiţii am pregătit forţele de rezistenţă şi nu s-a întâmplat nimic, poate cu excepţia unui schimb de priviri înverşunate.

— Crede careva că vor da înapoi? întrebă Ryan.

— Nu, se auzi vocea lui Ed Foley. Acum nu mai pot s-o facă.

Întâlnirea avu loc la vreo 80 de km de Capul Rass al Hadd, colţul sud-estic îndepărtat al Peninsulei Arabice. Crucişătoarele *Normandy* şi *Yorktown*, distrugătorul *John Paul Jones*, fregatele *Underwood, Doyle* şi *Nicholas* se plasară în poziţie de remorcare aşa încât *Platte* şi *Supply* să le poată lua cu ele după cursa spre Alexandria, după combustibil. În vederea unei discuţii de aproape o oră, legată de misiunea lor, comandanţii lor fură aduşi în elicoptere pe *Anzio*, al cărui comandant le era superior în grad. Destinaţia lor era Dhahran. Pentru a ajunge acolo trebuia să o ia spre nord-vest, prin strâmtoarea Hormuz. Acolo aveau să ajungă în mai bine de şase ore, la 22.00, ora locală. Strâmtoarea era la treizeci de km, iar acolo se aflau nenumărate insuliţe; în plus, era unul dintre cele mai circulate trasee marine din lume – chiar şi acum, în ciuda crizei care se anunţa. Tancurile petroliere de dimensiuni foarte mari, dintre care unul singur disloca mai multă apă decât toate navele de luptă din TF-61.1, erau pur şi simplu cele mai cunoscute vase care tranzitau zona. Mai erau şi vasele care duceau încărcături în conteinere sub steagurile a zece state şi o navă de transport cu mai multe nivele care arăta ca o parcare supraetajată dintr-o metropolă, navă care aducea oi vii din Australia. Mirosul ei era bine cunoscut pe toate oceanele lumii. Strâmtoarea era monitorizată de un radar pentru a controla traficul – posibilitatea unor incidente de proporţii între două tancuri petroliere era paralizantă – ceea ce însemna că TF-61.1 nu prea avea şanse să se strecoare neobservat. Dar ceva se putea face. În partea cea mai îngustă a strâmtorii, navele militare puteau să rămână spre sud, furişându-se printre insulele Omanului şi reuşind să rămână, cu puţin noroc, ascunse. După aceea aveau să se deplaseze la sud de Abu Musa, pe lângă mulţimea de platforme petroliere, folosindu-se iarăşi de ele să îi ascundă cu ajutorul radarului şi apoi vor merge direct spre Dhahran, pe lângă ministatele Qatar şi Bahrain. Forţele de opoziţie includeau, din câte le spuseseră ofiţerii de la spionaj, nave de origine americană, britanică, chineză, rusă şi franceză, toate înarmate cu diferite tipuri de rachete. Cele mai importante vase din grup erau, firește, neînarmate. Păstrând formaţiunea rectangulară, *Anzio* avea să-i conducă, navigând la un kilometru în faţa lor, *Normandy* şi *Yorktown* vor sta la 1 km de tribord, iar *Jones* în urma lor. Cele două

vase de aprovizionare care erau pe drum, cu *O'Bannon* şi încă două fregate ca escortă, aveau să formeze un al doilea grup, drept momeală. Elicopterele aveau să stea la înălţime, atât pentru a patrula, cât şi pentru a simula, datorită radarelor, ţinte mai importante. Ofiţerii căzuseră de acord asupra acestui plan şi aşteptau elicopterele ca să intre sub comanda lor. Era prima oară, după multă vreme, când o formaţiune navală americană ieşea în faţa inamicului fără un portavion care să o sprijine. Cu rezervoarele pline de combustibil, grupul era în formaţia hotărâtă de ei, cu prora spre nord-vest şi înclinate la douăzeci şi şase de noduri. La 18.00, ora locală, o escadrilă de patru avioane de vânătoare F-16 trecu fulgerător pe deasupra capetelor lor, atât pentru a-i da lui *Aegis* şansa de a-şi verifica puterea de a trage în ţinte mobile, cât şi pentru a testa codurile I.F.F. care aveau să fie folosite în misiunea nocturnă.

Mahomed Alahad, le fu dat să vadă, era un om cât se poate de obişnuit. Venise în America de mai bine de cincisprezece ani. Se spunea despre el că era văduv şi nu are copii. Avea o afacere respectabilă şi profitabilă în una dintre cele mai drăguţe pieţe din Washington. La drept vorbind, chiar în clipa aceea era la serviciu. Deşi pe uşă era pusă plăcuţa cu „închis", se gândiră ei că Alahad n-ar avea ceva mai bun de făcut decât să stea în magazinul propriu şi să îşi verifice facturile.

Una dintre echipele lui Loomis veni la magazin şi ciocăni la uşă. Alahad veni să le deschidă, se legă o scurtă conversaţie, cu gesturile la care se aştepta oricine, iar ei îşi dădură seama, în linii mari, cam ce se spunea acolo: „Îmi pare rău, dar toate magazinele sunt închise din ordinul preşedintelui... Da, bine, dar eu n-am nimic de făcut şi nici dumneata, nu-i aşa? — Da, dar e totuşi un ordin... — Da cine-o să ştie, ce zici?"

În cele din urmă, agentul intră în magazin, purtând o mască chirurgicală. Stătu acolo zece minute, apoi ieşi şi se duse după primul colţ de stradă, unde dădu un telefon din maşină.

— E un magazin de covoare, îi spuse el lui Loomis prin canalul radio codificat. Dacă vrem să răscolim pe acolo trebuie să mai aşteptăm puţin.

Telefonul era deja supravegheat, dar până atunci nu se înregistrase nici un telefon, nici primit, nici spre exterior.

Cealaltă jumătate a detaşamentului era în apartamentul lui Alahad. Acolo au găsit o fotografie cu o femeie şi un copil, probabil fiul lui, îmbrăcat într-un fel de uniformă, la vreo paisprezece ani, îşi spuse agentul fotografiind totul cu un aparat Polaroid. Dar, pe de altă parte, nu era nimic senzaţional acolo. Era modul în care ar fi trăit la Washington orice om de afaceri sau poate un ofiţer de spionaj. Pur şi

simplu, nu aveai după ce să-ţi dai seama. Aveau începutul unui caz, dar nu şi dovezi suficiente pentru a-şi lua un avocat şi în nici un caz pentru a obţine un mandat de percheziţie. Concluziile de până în acel moment nu erau foarte concludente, însă asta chiar era o investigaţie într-o problemă de securitate naţională, care privea însăşi siguranţa preşedintelui şi de la sediu li se spusese că nu mai existau reguli când era vorba de aşa ceva. Teoretic, încălcaseră legea de două ori fiindcă intraseră în două apartamente fără mandat, la care se adăuga şi faptul că puseseră sub supraveghere două linii telefonice. După toate acestea, Loomis şi Selig intrară într-un bloc de peste drum. Aflaseră de la şeful lor că este un apartament nelocuit care dă spre intrarea în magazinul lui Alahad. Făcură rost de două chei ale apartamentului, fără prea mari greutăţi şi pregătiră monitorizarea intrării, în timp ce alţi doi agenţi aveau grijă de intrarea din spate. Sissy Loomis dădu un telefon la sediu, de pe celular. Poate nu aveau destule date pentru a începe un proces, dar era suficient cât să merite să consulte un alt agent.

Nu-i era încă foarte clar care ar fi fost alt posibil suspect, observă O'Day. Era Raman şi, de asemenea, un agent de culoare a cărui soţie era islamistă şi era clar că încerca să-l convertească şi pe soţul ei, dar agentul discutase cu colegii lui şi, în dosarul acestuia, era acum o notă unde se menţiona că şi în cazul acestui agent, ca şi al multora din Serviciile Secrete, mariajul lui şchiopăta.

Începu să sune telefonul.

— Inspectorul O'Day, bună ziua!

— Pat? Sunt Sissy.

— Cum arată Raman?

Lucrase cu ea la trei cazuri, toate privitoare la spioni ruşi. Păpuşica asta avea un nas de copoi; dacă prindea un fir, nu-l mai scăpa…

— E vorba de mesajul de pe robotul lui, cel care greşise numărul.

— Da.

— Vânzătorul nostru de covoare suna la un mort cu nevasta alergică la fibre de lână, îi spuse Loomis şi apoi închise.

„Nu te lăsa, Sis!"

Îşi reciti notiţele şi informaţiile adunate de cei care intraseră în apartamentul vânzătorului de covoare.

— Ăsta chiar pare adevărat, Pat. Afacerea pur şi simplu merge prea bine. Ca la carte. Arată aşa de normal, că nici nu-ţi mai vine să-ţi baţi capul. Dar de ce să sune de la un public, doar dacă nu-şi făcea griji că îi este ascultat telefonul? De ce să suni din greşeală la un mort? Şi de ce să greşeşti, aşa încât să ajungi să suni la cineva de la supraveghere?

— Păi, Raman e plecat din oraş…

— Ai grijă nici să nu se întoarcă prea curând, îl sfătui Loomis.

Încă nu aveau cu ce să motiveze deschiderea unei anchete.

Se mai luptau să afle care ar fi scopul. Dacă-l arestau pe Alahad, era suficient de isteţ, cât să-şi angajeze un avocat. Iar ei ce aveau împotriva lui? Faptul că dăduse un telefon. Nici nu era nevoie să se apere pentru atâta lucru. Era de ajuns să tacă. Avocatul lui avea să spună că totul fusese, într-un fel sau altul, o greşeală – Alahad ar fi putut chiar să pregătească o explicaţie plauzibilă, pe care să o ţină în mânecă şi, bineînţeles, să ceară dovezi, moment în care F.B.I.-ul n-ar fi avut nimic de arătat.

— Asta înseamnă să fim şi noi implicaţi, nu?

— Mai bine aşa decât să regretăm, Pat.

— Trebuie să-i spun lui Dan! Când o să răscoliţi magazinul?

— La noapte.

Cei de la Blackhorse erau toropiţi de oboseală. Oricât erau ei de instruiţi pentru deşert şi oricât de în formă se simţea, îşi petrecuseră aproape două treimi din ziua aceea în avion, în atmosfera aceea uscată, înţepeniţi pe scaune, cu armele în cutiile de deasupra capului – asta le făcea întotdeauna pe stewardese să aibă o reacţie bizară – şi, apoi, sosiseră într-o zonă cu atmosferă dogoritoare, la un fus orar de unsprezece ore. Dar făcură totuşi ce trebuia să facă.

Mai întâi veni artileria. Saudiţii stabiliseră o rază de tragere foarte mare pentru ei, cu ţinte de oţel care apăreau pe neprevăzute la distanţe de numai trei sute de metri sau departe, la cinci kilometri. Tunarii îşi reglară armele, apoi le încercară folosind muniţie adevărată şi nu din aceea pentru exerciţiile de instrucţie, apoi descoperiră că aşa se trăgea cu mult mai mare precizie, proiectilele zburând „drept la ţintă”, adică exact unde indica semnul din centrul lunetei. Odată coborâţi din remorci, şoferii îşi verificară cabinele pentru a se asigura că totul funcţiona cum trebuie, dar tancurile şi armele Bradley erau în stare perfectă, aşa cum li se promisese, când se aflau în avion. Verificările staţiilor radio au fost făcute, aşa încât fiecare să poate vorbi cu oricine. Apoi verificară toate conexiunile de date I.V.I.S. mai importante. La sfârşit, veniră şi sarcinile mai pământeşti. Diviziile saudite M1A2 nu aveau încă cele mai noi modificări ale seriilor de la vehicule, o plasă pentru muniţia de transport. În schimb, aveau un buzunar din reţea de oţel pentru lucruri personale, mai ales pentru apă. Unul după altul, echipajele îşi aduseră vehiculele. Echipajele de pe vehiculele Bradley traseră şi câte o rachetă TOW. Apoi intrară în zona de reîncărcare, luând muniţie nouă pentru a completa ceea ce fusese folosit în poligon.

Totul avea un aer liniştit, ca de întâlnire de afaceri. Cei de la Blackhorse, dat fiind că aveau experienţă în a-i instrui pe alţi soldaţi în arta războiului mecanizat, erau cât se poate de insensibili în faţa

sarcinilor militare de rutină. Trebuia să îşi spună mereu că nu era deşertul lor – toate deşerturile arată, în mare, la fel; acesta nu avea tufişuri şi coioţi. Avea cămile şi negustori. Saudiţii respectau legile ospitalităţii, oferindu-le mâncare şi băuturi răcoritoare din abundenţă soldaţilor, în timp ce ofiţerii lor superiori discutau aplecaţi peste hărţi cu o ceaşcă de cafea, amară, aşa cum era specificul zonei.

Marrion Diggs nu era un bărbat corpolent. Cavalerist dintotdeauna, îi plăcuse mereu să poată să manevreze cele şase tone de oţel cu vârful degetelor, să poată să atingă vehiculul altuia, de la o distanţă de 5 km. Acum era comandant-şef, având efectiv controlul asupra unei divizii, dar o treime din ea era la trei sute de kilometri spre nord, iar alta la bordul unor nave care aveau să treacă prin furcile caudine abia în cursul serii.

— Deci cu cine luptăm şi cât de bine sunt pregătiţi? întrebă generalul.

Aveau fotografiile făcute din satelit, iar ofiţerul superior american de la spionaj, cu baza la K.K.M.C., parcurse dosarul pentru misiunea lui. În treizeci de minute îl termină, timp în care Diggs îl aşteptă în picioare. Se săturase de stat pe scaun.

— STORM TRACK raportează că traficul radio e foarte redus, raportă la rândul său un colonel. Trebuie să nu uităm că ei sunt foarte expuşi acolo.

— Am trimis o companie care să-i acopere, raportă ofiţerul saudit. Ar trebui să ajungă până mâine dimineaţă.

— Buffalo ce mai face? întrebă Diggs.

Fu adusă o altă hartă. Dispoziţiile date de kuwaitieni i se păreau bune. Măcar nu evitaseră alte desfăşurări de forţe, numai trupele de recunoaştere, văzu el, cu trei brigăzi grele, pregătite să respingă un atac. Îl ştia pe Magruder. De fapt, îi ştia pe toţi cei trei comandanţi ai escadroanelor de la sol. Dacă Republica Islamică Unită ataca întâi acolo, fie că erau mai mulţi, fie că nu, cei de la Blue Force aveau să le-o tragă chiar în faţă.

— Care-s intenţiile inamicului? întrebă el după aceea.

— Necunoscute, să trăiţi! Există elemente pe care încă nu le înţelegem. Washington-ul ne-a spus să ne aşteptăm la un atac, dar nu şi motivul.

— Cum naiba?

— În seara asta sau mâine dimineaţă, asta-i tot ce pot să vă spun, îi răspunse ofiţerul de spionaj. Ah, ni s-au trimis în grijă şi nişte reporteri. Au ajuns acum câteva ore. Acum sunt la un hotel din Riyadh.

— Nemaipomenit!

— Neavând informaţii privind planurile lor…

— Obiectivul este foarte clar, da? spuse comandantul saudit. Vecinii

noştri au tot deşertul la dispoziţie, spuse el, indicând harta. Acolo este centrul nostru economic de gravitaţie.

— Domnule general? întrebă o altă voce.

Diggs se întoarse spre stânga.

— Domnule colonel Eddington!

— Centrul de gravitaţie este unul politic, nu militar. Poate că ar fi bine să nu uităm lucrul ăsta, domnii mei, le atrase atenţia colonelul din Carolina. Dacă ei vor să obţină ţinuturile petrolifere de pe coastă, vom avea destule avertismente strategice.

— Sunt totuşi mult mai numeroşi decât noi, Nick. Asta le dă o oarecare flexibilitate strategică. Văd aici multe camioane cu combustibil, în fotografii, observă generalul american.

— Ultima oară s-au oprit la graniţa cu Kuwaitul pentru că rămăseseră fără combustibil, le reaminti comandantul saudit.

Armata saudită – numită, de fapt, Garda Naţională – era compusă din cinci brigăzi, aproape toate cu echipament american. Fuseseră duse în sudul Kuwaitului, una dintre ele la Ras al Khafji, zona unde se produsese singura invazie în Emiratele Arabe, dar pe apă nimeni nu se aşteptase la un atac. Nu era un lucru neobişnuit pentru soldaţi să se pregătească să lupte în ultimul război, îşi aminti americanul.

În ceea ce-l privea, Eddington îşi aduse aminte de un citat din Napoleon. Când i s-a prezentat un plan de apărare în care trupele erau la distanţe egale înşirate la graniţa Franţei, îl întrebase pe ofiţer dacă îşi propuseseră să prevină contrabanda. Conceptul lui de apărare devenise legitimat de doctrina N.A.T.O. a apărării la graniţa internă a Germaniei, dar nu fusese niciodată pus la încercare, iar dacă era un loc unde puteai să câştigi timp datorită spaţiului, acesta era deşertul saudit. Eddington nu scoase nici un cuvânt pe tema asta. Era mai mic în grad decât Diggs, iar saudiţii păreau destul de posesivi când venea vorba de teritoriul lor, ca majoritatea oamenilor. Schimbă o privire cu Diggs. Din moment ce Regimentul 10 de Cavalerie era rezerva pentru kuwaitieni, regimentul 11 avea să joace acelaşi rol pentru saudiţi. Asta ar fi putut să se mai schimbe, din moment ce soldaţii din Gardă îşi puseseră la punct pistele la Dhahran, dar, pentru moment, aceste deplasări de forţe erau suficiente.

O problemă serioasă rămânea aceea a ierarhiei comandanţilor de acolo. Diggs avea o singură stea, era un tip remarcabil, Eddington ştia lucrul acesta foarte bine, însă era doar un comandant de brigadă. Dacă CENTCOM ar fi putut să zboare până aici, ar fi avut rangul necesar pentru a le face sugestii ferme saudiţilor.

Evident, colonelul Magruder din Buffalo Cav mai făcuse aşa ceva, dar poziţia lui Diggs era puţin cam delicată.

— Păi, avem oricum două zile la dispoziţie, spuse generalul american şi apoi se întoarse. Aduceţi mai multe echipe de

recunoaştere. Vreau să fie atât de aproape, încât, dacă strănută unul din diviziile astea şase, să-mi scot batista, să mă şterg pe faţă.

— Aeronavele Predator se vor ridica atunci când apune soarele, promise ofiţerul de spionaj.

Eddington ieşi să-şi aprindă o ţigară. N-ar fi trebuit să-şi mai bată capul, îşi dădu el seama după ce trase câteva fumuri. Toţi saudiţii fumau.

— Ce zici, Nick? întrebă Diggs, alăturându-i-se.

— Ar fi bună o bere.

— Fără calorii, observă generalul.

— Avem şanse patru la unu, iar iniţiativa e de partea lor. Asta dacă oamenii mei primesc echipamentele la timp. Situaţia ar putea să devină foarte interesantă, Diggs, spuse el şi mai trase un fum. Forţele pe care le-au adus ei sunt ridicole.

„E probabil o expresie învăţată de la studenţii lui", îşi zise superiorul său.

— Apropo, cum se cheamă asta?

— BUFORD, operaţiunea BUFORD. Nick, ţi-ai ales o poreclă pentru brigada ta?

— Cum a pus mâna pe tine WOLFPACK? Nu e şcoala care-ţi trebuie, dar TARHEEL nu sună prea bine. Toată treaba asta se desfăşoară mult prea repede, domnule general.

— E o lecţie pe care adversarii noştri sigur au învăţat-o de la ultima confruntare: nu ne lasă răgazul să ne aducem forţele.

— Aşa e. Da, eu trebuie să mă ocup de oamenii mei.

— Ia elicopterul meu, îi spuse Diggs. Eu mai stau aici o vreme.

— Da, să trăiţi!

Eddington se întoarse, salută şi apoi se depărtă. Brusc se întoarse.

— Diggs!

— Da.

— Poate nu suntem noi la fel de bine instruiţi ca Hamm şi băieţii lui, dar o s-o scoatem la capăt, m-ai auzit?

Apoi salută din nou, strivi ţigara şi se îndreptă spre Black Hawk.

Nimic nu se deplasează mai silenţios decât o navă. Un automobil la aceeaşi viteză, ceva mai puţin de cincizeci de kilometri pe oră, face un zgomot pe care îl poţi auzi de la sute de metri într-o noapte liniştită, dar pentru o navă era acel zgomot al halei de oţel care mai răzbea în momentele când marea era liniştită, dar nu se auzea la o distanţă atât de mare. Cei care erau la bordul navei simţeau vibraţiile motorului sau puteau auzi motoarele, dar asta era tot, iar acele zgomote abia dacă se auzeau noaptea, la o sută de metri în jur. Numai şuieratul acela; în urma fiecărui vas rămânea o dâră de spumă de un verde fantomatic ivit în apă din pricina agitării microorganismelor ca urmare a presiunii

valurilor, iar acestea străluceau fosforescent ca un protest al naturii faţă de această tulburare. Celor de pe nave li se părea de o strălucire stranie. Luminile de pe poduri erau stinse, iar asta făcea ca armonia peisajului nocturn să nu fie stricată. Luminile de pe vapor erau şi ele oprite, o încălcare a regulamentului rutier, în apele teritoriale. Cei care erau de cart foloseau binocluri convenţionale sau echipamente cu amplificare luminoasă pentru a cerceta înjur. Formaţiunea tocmai întorcea acum, trecând prin partea cea mai îngustă a strâmtorii.

În oricare centru de informare militară, oamenii analizau rapid hărţile şi scalele, vorbind în şoaptă, să nu-i audă cineva. Cei care fumau ar fi vrut să o facă în spaţii aseptice, spre mirarea celor care se lăsaseră de fumat. Era ceva legat de neprevăzutul stării de sănătate, îşi amintiră ei contemplând rachetele sol-sol, montate undeva la peste zece kilometri, având fiecare o tonă de explozibil chiar în spatele manetei de comandă.

— Navă nouă la stânga, direcţia 2-8-5, raportă ofiţerul de pe puntea lui *Anzio.*

La prima scanare, erau mai bine de patruzeci de „ţinte”, după cum erau numite contactele radar, fiecare cu un vector care arăta valorile aproximative pentru traiectorie şi viteză. Numărul de avioane îndreptate în direcţia lor şi cele din direcţia opusă era aproape identic. Unele erau de dimensiuni mari, reprezentările radarului pentru tancurile petroliere mari fiind comparabile cu ale unei insule de dimensiuni medii.

— Bun, am ajuns până aici, îi spuse Weps căpitanului Kemper. Poate că au adormit.

— Poate chiar există Moş Crăciun, Charlie Brown.

Numai radarele marine funcţionau acum. Iranienii aveau cu siguranţă echipamente E.S.M., dar dacă aveau totuşi o patrulă în strâmtoarea Hormuz, nu o identificaseră încă. Erau ţinte inexplicabile. Vase de pescuit? Contrabandişti? O croazieră de plăcere? Nu aveau de unde să ştie. Inamicul era, probabil, reticent la gândul de a trimite vasele sale prea mult spre linia mediană a strâmtorii. Şi arabii ţineau la teritoriul lor, ca oricine altcineva, îşi închipui Kemper.

Vasele erau la centrele de luptă. Toate sistemele de atac erau alimentate la maximum, dar stăteau în aşteptare. Dacă se întorcea cineva spre ele, ar fi încercat mai întâi să vadă cum arată. Dacă cineva i-ar fi descoperit prin localizarea cu ajutorul radarului, atunci vasul de pe poziţia cea mai clar evidenţiată ar fi pornit alarma cumva şi ar fi scanat cu radarele S.P.Y. Pentru a vedea dacă există posibilitatea unei piste orientate spre ei. Dar asta nu era uşor de făcut. Fiecare dintre rachetele acelea avea detectare automată independentă, iar strâmtoarea era plină de vase şi o rachetă ar fi putut lovi altceva decât ce trebuia. Ceilalţi nu erau aşa de încântaţi. Ar

fi putut chiar să ajungă să măcelărească vreo câteva mii de oi, îşi spuse Kemper zâmbind. Oricât de tensionată era această parte a misiunii, nici sarcina părţii adverse nu era prea uşoară.

— Schimbare a direcţiei la 4-4, spre stânga, spuse un ofiţer.

Acela fu un contact de suprafaţă chiar în apele Republicii Islamice Unite, la o distanţă de unsprezece kilometri. Kemper se aplecă. O comandă dată calculatorului indica traiectoria de impact din ultimele douăzeci de minute. Se mişcase la viteza minimă de deplasare pe apă, de vreo cinci noduri. Acum urcase la zece şi trecuse… spre grupul-capcană. Datele erau transmise pe nava americană *O'Bannon,* al cărei căpitan era ofiţerul care deţinea comanda grupului. Distanţa dintre cele două nave era de cincisprezece kilometri şi se tot micşora.

Începea să devină interesant. Elicopterul lui *Normandy* se apropie de ei, zburând la joasă altitudine. Piloţii văzură o strălucire verzuie, când nava necunoscută mări viteza, agitând apa şi tulburând şi mai mult microorganismele care reuşiseră cumva să supravieţuiască până şi aici, în ciuda poluării. O creştere bruscă a puterii însemna…

— E o vedetă rapidă, raportă pilotul pe frecvenţa folosită pentru acest tip de comunicaţii. Acum a scos-o. Ţinta a crescut viteza.

Kemper făcu o grimasă. Trebuia să aleagă. Să nu facă nimic.

— Şi poate nici nu s-ar întâmpla nimic. Să nu facă nimic şi să-i permită vedetei rapide să tragă prima în *O'Bannon* şi în tot grupul. Să facă ceva şi să rişte să-i pună pe ceilalţi în alertă. Dar dacă nava inamică ar fi tras prima, atunci ceilalţi deja ştiau ceva, nu? Poate că da. Sau poate că nu. Era un set de date prea complex pentru o decizie de cinci secunde. Mai aşteptă încă cinci.

— Ţinta e o navă cu proiectile, văd două dispozitive de lansare. Ţinta începe.

— Ţinteşte direct spre *O'Bannon*, să trăiţi, raportă Weps.

— Am un indicator de scală radio, am un indicator pe U.H.F., îndreptat spre 0-1-5.

— Încearcă, spuse imediat Kemper.

— Trageţi! le spuse Weps celor din elicopter prin canalul audio.

— Roger, pregătiţi!

— Echipaj de luptă, matelot, la pupa văd o lumină ca pentru lansarea unei rachete „Sunt două acum", se auzi un difuzor.

— Trageţi în ei…

— Alte două rachete, să trăiţi.

„Fir-ar să fie!" îşi spuse Kemper. Elicopterul nu avea decât două rachete Penguin împotriva navelor de suprafaţă. Inamicul le lansase deja pe primele două. Iar el nu mai putea face nimic acum. Grupul-capcană îşi îndeplinea sarcina. Era ţinta atacurilor.

— Doi vampiri se îndreaptă către noi – ţinta a fost distrusă, adăugă pilotul, anunţând distrugerea navei cu proiectile, fapt confirmat o clipă

mai târziu de marinarul de veghe.

— Repet, doi vampiri se îndreaptă spre *O'Bannon.*

— „Viermii de mătase" sunt ţinte importante, spuse Weps.

Abia puteau să urmărească mica bătălie. Pe ecranul radarului naval se putea vedea cum *O'Bannon* îşi schimba cursul către port. Asta însemna să îşi demascheze sistemul de apărare cu proiectile de mare precizie, plasat la pupa, în spate de tot. În acelaşi timp, însemna să devină o ţintă uriaşă pentru proiectilele lansate în direcţia lor. Distrugătorul nu a lansat proiectilele-capcană ca nu cumva proiectilele astfel deturnate să fie redirecţionate către navele de reaprovizionare pe care trebuia să le păzească el. „O decizie automată? se întreba Kemper. O decizie bine cântărită?" Oricum, era al naibii de curajos. Dispozitivul de iluminare al radarului de pe distrugător se aprinse. Asta însemna că şi el lansa proiectile, dar pe radarul naval nu se putea vedea asta. Apoi, cel puţin una dintre fregate li se alătură.

— Sunt numai lumini în urma noastră, spuse marinarul de veghe. O! Asta chiar a fost mare! Uite alta!

Urmară cinci secunde de linişte.

— *O'Bannon* către grup, suntem bine, raportă o voce.

„Cel puţin pentru moment", îşi spuse Kemper.

Dronele Predator erau în aer, trei dintre ele, câte unul pentru fiecare corp de armată care avea tabăra la sud-vest de Bagdad, mişcându-se prin aer cu o viteză de numai două ori mai mare decât a unui tanc. Nici unul dintre ele nu ajunse atât de departe pe cât planificaseră. Erau la patruzeci şi cinci de kilometri de obiectivele lor. Prin camerele cu infraroşu îndreptate către pământ vedeau formele strălucitoare ale vehiculelor blindate. Armata Sfântă se pusese în mişcare. Imaginile luate pe STORM TRACK au fost trimise instantaneu la K.K.M.C. şi, de acolo, au făcut înconjurul lumii.

— N-ar fi fost rău să mai avem vreo două zile, le zise Ben Goodley îngândurat.

— Cât de pregătiţi sunt oamenii tăi? îl întrebă Ryan şi se întoarse către J-3.

— Brigada 10 e gata de luptă. Brigada 11 mai are nevoie de cel puţin o zi. Cealaltă brigadă nici nu şi-a primit echipamentul deocamdată, răspunse Jackson.

— Cât mai e până la confruntare? întrebă după aceea preşedintele.

— Cel puţin douăsprezece ore, poate optsprezece. Depinde încotro se îndreaptă, mai exact.

Jack încuviinţă.

— Arnie, Callie a primit rapoarte în legătură cu asta?

— Nu, nici unul.

— Păi, hai s-o facem! Trebuie să-mi pregătesc discursul.

„Probabil că Alahad s-a plictisit să conducă o afacere care nu avea clienţi”, îşi spuse Loomis. Se retrase devreme, se duse spre maşina lui, în parcare şi plecă. Era o treabă uşoară să-l urmărească, dat fiind că străzile erau aşa pustii. După câteva minute, subiectul fu văzut parcând şi intrând în blocul unde locuia. Ea şi Selig părăsiră punctul de observaţie unde stătuseră, trecură strada şi intrară prin spate. Erau două yale şi tânărul agent se luptă zece minute cu ele până le dovedi, fapt care-l enervă destul de tare. Apoi veni rândul sistemului de alarmă, dar se dovedi o treabă mult mai uşoară. Era model vechi cu dulie şi avea un cod foarte simplu. Înăuntru mai găsiră alte câteva fotografii, una dintre ele îl înfăţişa, probabil, pe fiul lui. Se uitară mai întâi în Rolodex-ul lui şi acolo găsiră o notă pentru J. Sloan şi numărul 536-4040, dar fără nici o adresă.

— Zi-mi ce crezi despre asta! spuse Loomis.

— Cred că e o cartelă nouă sau ceva de genul ăsta şi mai cred că e pus un punct deasupra numărului patru. Îi indică ce număr trebuie să schimbe, Sis.

— Tipul ăsta e un jucător, Donny.

— Aşa cred şi eu, iar asta înseamnă că şi Aref Raman e la fel.

Dar cum puteau s-o dovedească?

Acoperirea putea să fie distrusă sau nu. N-avea de unde să ştie. Kemper încerca să evalueze situaţia cât de bine putea. Poate un vas cu proiectile renunţase la transmisie şi primise permisiunea să tragă… Poate că acel comandant mai tânăr luase hotărârea să tragă pe cont propriu… sau poate că nu. Sub dictaturi nu prea li se lăsa multă autonomie comandanţilor militari. Dacă erai dictator şi începeai să permiţi asta, era modul cel mai sigur de a ajunge cu spatele la zid; mai devreme sau mai târziu. La momentul acela, scorul era 1-0 pentru Marina americană contra celei a Republicii Islamice. Ambele grupuri se deplasau mai departe, îndreptându-se către sud-vest, spre golful din ce în ce mai mare, la aceeaşi viteză, de douăzeci şi şase de noduri, înconjuraţi în continuare de nave comerciale, iar sistemele de informare transmiteau mesaje de la o navă la alta: toţi se întrebau ce se întâmplase cu câteva clipe în urmă la nord de Abu Masa.

Patrula autohtonă a Omarului ieşise în întâmpinare, iar oamenii ei schimbau mesaje cu cineva, probabil cu cei din Republica Islamică Unită, tot întrebând ce se întâmpla.

În toată confuzia asta, conchise Kemper, era şi un câştig. Afară era întuneric şi identificarea navelor în condiţiile astea era întotdeauna greu de făcut.

— Când răsare soarele?

— Peste cinci ore, să trăiţi, îi răspunse maistrul timonier.

— Asta înseamnă 225 de kilometri. Continuăm ca înainte. Să-i lăsăm să se lămurească ei ce-a fost, dacă pot.

Dacă reuşeau să ajungă în Bahrain fără să fie detectaţi, ar fi fost, oricum, o minune.

Le puseră pe toate pe biroul inspectorului O'Day. Acest „le" se rezuma de fapt la trei pagini cu observaţii şi două fotografii făcute cu Polaroid-ul. Mica veste mare era un print după evidenţa apelurilor telefonice, după scrisul lui Selig. Era în acelaşi timp şi singura dovadă legală pe care o aveau.

— Nu e chiar cel mai gros dosar cu dovezi pe care l-am văzut vreodată, observă Pat.

— Ei, Pat, ne-ai spus să ne grăbim, îi reaminti Loomis. Amândoi sunt implicaţi. Nu pot încă să o dovedesc în faţa instanţei, dar avem destul ca sa începem o investigaţie de proporţii, presupunând că timpul ne-o va permite, ceea ce nu prea cred.

— Aşa e. Hai, le spuse el, trebuie să mergem la director.

Dar Murray era şi-aşa aglomerat. F.B.I.-ul nu conducea chiar toate investigaţiile legate de Ebola, dar agenţii de aici făceau multă muncă de teren. Cazul atacului de la Giant Steps era încă pe rol, de fapt, era abia la început şi era atât de competenţa celor de la Criminalistică, cât şi a celor de la F.C.I. – şi un caz lucrat în colaborare de agenţii, pe deasupra. Iar acum apăruse şi asta, a treia situaţie de genul: „Lasă totul şi ocupă-te doar de chestia asta!" Inspectorul trecu în grabă pe lângă secretare şi intră în biroul directorului fără să mai bată la uşă.

— E bine că eram aici, spuse Murray.

— Nu cred că ai vreme pentru asta. Eu unul n-am, îi spuse Pat. Se pare că e totuşi un trădător în Serviciile Secrete.

— Cum?!

— Da, cum auzi, fir-ar să fie. O să-i las pe Loomis şi pe Selig să-ţi explice.

— Putem să ajungem până la Andrea Price fără să primim un glonţ în cap? întrebă directorul.

— Cred că da.

58
LA LUMINA ZILEI

Nu era nimic de sărbătorit, dar era a doua zi consecutiv când numărul cazurilor de Ebola era în scădere. Iar în ceea ce priveşte cazurile noi, aproximativ o treime dintre cei la care testele indicau anticorpi nu prezentau simptome. Centrul pentru Analiza Epidemiilor şi USAMRIID verificau datele de mai multe ori înainte să le raporteze la Casa Albă, atrăgând atenţia în acelaşi timp că era prematur să transmită public rezultatul. După toate aparenţele, interdicţia de a călători şi efectul de restrângere a contactelor interpersonale funcţionau – însă preşedintele nu putea declara asta, pentru că, din acel moment, ar fi încetat s-o mai facă.

Cazul Giant Steps era şi el în curs de desfăşurare, fiind, în principal, sarcina celor care făceau parte din laboratorul F.B.I.-ului. Acolo, microscoapele erau folosite pentru altceva decât identificarea fragmentelor de virus Ebola, analizând polenul sau alte tipuri de particule. Acest proces era şi mai dificil pentru faptul că atacul de la Giant Steps avusese loc primăvara, când văzduhul e plin de polenul mai multor plante.

Mordecai Azir, care acum era identificat cu precizie, era omul din umbră cel mai important care parcă că se ivise de nicăieri, pentru un singur scop şi, odată îndeplinit, dispăruse cu totul. Lăsase totuşi în urmă nişte fotografii şi existau mai multe modalităţi prin care acestea le puteau deveni utile, după cum ştia şi Ryan. Se întreba dacă până la sfârşitul zilei vor veni şi veşti bune. Nu erau şanse.

— Salut, Dan!

Era din nou în biroul lui. În sala unde se discutau situaţiile de criză era un element în plus care să-i amintească faptul că ordinul următor pe care urma să-l dea era să trimită nişte oameni la luptă.

— Bună ziua, domnule preşedinte, spuse directorul F.B.I.-ului, urmat de Andrea Price şi de inspectorul O'Day.

— De ce eşti aşa vesel?

Apoi îi relatară totul.

Era un om foarte curajos cel care îl trezise pe ayatollahul Mahmud Haji Daryaei înainte de răsăritul soarelui şi, dat fiind că cei din jurul conducătorului se temeau de mânia lui, le luă două ore să-şi ia inima în dinţi şi s-o facă. Nu că asta ar fi schimbat prea multe. La 4.00 dimineaţa, la Teheran, îi sună telefonul de lângă pat. După alte zece minute era deja în sufrageria de la apartamentul lui, iar ochii negri,

înfundaţi în orbite, îi căutau pe cei vinovaţi, să-şi primească pedeapsa.

— Am primit un raport că navele americane au intrat în Golf, îi spuse ofiţerul de spionaj.

— Când şi unde? întrebă încet ayatollahul.

— La miezul nopţii, prin strâmtoare. Unul dintre cele patru vase de patrulă pe care le avem acolo au reperat ceea ce s-a raportat că ar fi un distrugător american. Au primit ordin să atace de la comandantul lor direct, dar nu am mai aflat nimic de pe vasul nostru.

— Asta-i tot?! Pentru asta m-ai trezit pe mine?

— Au fost multe transmisiuni radio în zonă, multe nave şi-au tot trimis mesaje şi răspunsuri. Spuneau ceva despre mai multe explozii. Avem motive să credem că vasul nostru cu proiectile a fost atacat şi distrus, probabil de o aeronavă, dar de unde să apară aeronava?!

— Vrem să vă cerem permisiunea să începem operaţiunile aviatice, să survolăm Golful după ce răsare soarele. Nu am mai făcut aşa ceva până acum fără să vă cerem permisiunea, insistă şeful Aviaţiei Miliare.

— Aveţi această permisiune, le spuse Daryaei.

Acum chiar că se trezise, îşi mai zise clericul.

— Altceva?

— Armata Sfântă mărşăluieşte spre zona graniţei. Operaţiunea se desfăşoară conform planului.

Vestea asta o să-i facă plăcere, se gândi şeful spionajului.

Mahmud Haji încuviinţă. Sperase să aibă parte de un somn liniştit, înainte să înceapă orele lungi de veghe ce aveau să vină în zilele următoare, dar îi stătea în fire ca odată trezit să nu se mai întoarcă la somn. Se uită la ceasul de pe biroul lui – nu purta ceas de mână – şi hotărî că e vremea să-şi înceapă cu adevărat noua zi.

— O să-i luăm prin surprindere?

— Într-o oarecare măsură, cu siguranţă, îi răspunse ofiţerul de la spionaj. Armata a primit ordine foarte stricte în legătură cu absenţa oricăror transmisii radio. Posturile de recepţie americane sunt foarte sensibile, dar nu au cum să audă ceva. Când vom ajunge la Al Busayyah, ar trebui să ne aşteptăm să fim detectaţi, dar, pe de altă parte, atunci vom fi gata să intrăm în luptă şi asta se va întâmpla pe timp de noapte.

Daryaei clătină din cap.

— Stai puţin, ce spunea vasul nostru de patrulă?

— Raportau un distrugător american şi o fregată, posibil însoţite de alte nave, dar asta a fost tot. Vom trimite o aeronavă peste două ore, să afle ce se întâmplă.

— Iar vasele lor de transport?

— Nu ştim încă, admise ofiţerul de spionaj.

Sperase că trecuseră peste capitolul ăsta.

— Află imediat!

Cei doi bărbaţi se retraseră cu acest ordin. Daryaei îşi sună servitorul să-i aducă ceaiul. Atunci îi veni în minte încă ceva. Toate se vor aranja sau măcar rezolva, când băiatul ăsta, Raman, îşi va fi îndeplinit misiunea. Conform raportului, el era la locul stabilit şi îşi primise ordinul. „Atunci de ce nu şi l-a îndeplinit?" se întrebă ayatollahul şi mânia lui devenea din ce în ce mai aprigă. Se uită din nou la ceas. Era prea devreme ca să dea un telefon.

Kemper îi dăduse echipajului un fel de „pe loc repaus". Automatizarea navelor Aegis le permitea aşa ceva şi, astfel, la două ore după incidentul cu vedeta rapidă – „nava cu proiectile", se corectă el – membrii echipajului au primit permisiunea să se ocupe cu rândul de centrele de luptă, să schimbe singuri garda, să mănânce ceva şi să încerce să se refacă. Toate astea duraseră o oră, fiecare ofiţer şi marinar având la dispoziţie un sfert de oră. Acum se întorseseră toţi. Urmau două ore de navigat în lumina crepusculului. Erau la un kilometru şi jumătate de Qatar, îndreptându-se acum către vest-nord-vest, după ce făcuseră o serie de manevre prin spatele fiecărei insule sau platforme petroliere care ar fi putut să înşele un post de radar inamic. COMEDY trecuse prin ce era mai greu. Golful era mult mai larg în partea aceea. Era loc de manevre şi să-şi pună în valoare toţi senzorii puternici cu care grupul de luptă era dotat. Imaginea de pe radarul de la bordul lui *Anzio* arăta o escadrilă de patru avioane F-16 la treizeci de kilometri nord de formaţiunea lui, iar codurile lor I.F.F. Erau afişate clar pe ecran – oamenii lui trebuia să fie foarte atenţi la asta. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut avea şi un AWACS în aer, dar, aşa cum fusese informat cu o oră în urmă, acelea erau pregătite în nord. Astăzi avea să fie o confruntare. Nu era genul de bătălie pentru care era conceput *Aegis,* nu semăna nici măcar cu exerciţiile de instrucţie pe care le făcuse, dar asta însemna sprijinul total al Marinei Militare.

Grupul-capcană primi ordin să se îndrepte spre sud. Îşi îndepliniseră misiunea, deocamdată. După răsăritul soarelui, rolul lui COMEDY şi direcţia lui nu mai puteau fi ascunse.

— Cât de siguri sunteţi? întrebă POTUS. Dumnezeule mare, am rămas singur cu tipul ăsta de o sută de ori!

— Ştim lucrul ăsta, îl asigură Price. Ştim. E greu de crezut. L-am văzut pe Jeff în nenumărate situaţii…

— E tipul cu baschetul. Mi-a spus cine o să câştige finala N.C.A.A. şi a avut dreptate. Punct ochit, punct lovit.

— Da, spuse Andrea, nevoită să-i dea dreptate şi în privinţa asta. Din păcate, e destul de greu să explici asemenea lucruri.

— Îl veţi aresta?

— Nu putem s-o facem, fu rândul lui Murray să-i răspundă. Este genul de situaţie în care ştii cu cine ai de-a face sau crezi că ştii, dar nu poţi s-o dovedeşti. Cu toate astea, Pat a venit c-o idee.

— S-o auzim, ordonă Ryan şi simţi cum migrena îi revenise.

Nu, se înşela. De fapt, scurta perioadă lipsita de dureri de cap încetase. Nu era destul că i se spusese că exista teoretic posibilitatea ca în Serviciile Secrete să existe tipi infiltraţi, dar acum mai ziceau că au şi dovada – ba nu, se corectă el, mai rău, că nu au suficiente dovezi, ceea ce ducea la suspiciuni – că unul dintre oamenii care căpătaseră încrederea pentru a sta în preajma lui şi a familiei lui era un potenţial asasin. Oare, aveau să se termine vreodată toate? Dar, până una, alta, îi ascultă în continuare.

— La urma urmelor, e destul de simplu, conchise O'Day.

— Nu, ripostă imediat Price. Şi dacă…

— Putem să ţinem sub control toate astea. Nu va fi nici un pericol real, îi asigură inspectorul pe ceilalţi.

— Stai puţin, spuse SPADASINUL. Zici că poţi să-l dai de gol pe tipul ăsta?

— Da, să trăiţi!

— Şi chiar pot fi şi de folos în loc să stau ca un rege care nu poate face nimic?

— Da, să trăiţi! repetă Pat.

— Unde trebuie să semnez? întrebă retoric Ryan. Hai să trecem la fapte!

— Domnule preşedinte…

— Andrea, tu vei fi pe-aproape, nu?

— Păi, da, dar…

— Atunci se aprobă, îi spuse POTUS. Nici un pas în apropierea familiei mele! Nu glumesc! Dacă numai se uită la lift, te ocupi chiar tu de el, Andrea, ai înţeles?

— Am înţeles, domnule preşedinte! Are acces numai în aripa de vest.

— Bun, acum hai să facem lumină pe cer, le spuse Kemper celor din echipajul C.I.C. La comanda lui *Anzio* şi celelalte nave Aegis trecură radarele SPY din poziţia de aşteptare la putere maximă. Nu mai exista nici o posibilitate să rămână ceva nevăzut. Se aflau chiar sub un culoar aerian, numit W-15 şi orice pilot putea să-i privească din avion şi să vadă mica formaţiune de nave. Din momentul în care unul ar fi văzut-o, sigur ar fi raportat. Elementul-surpriză avea şi el limitele lui practice.

O secundă mai târziu, cele trei ecrane mari arătară numeroase traiectorii aeriene. Probabil că era cea mai aglomerată bucată de cer din afara lui O'Hare, se gândi Kemper. Scanarea I.F.F. indica existenţa

unei escadrile de avioane de vânătoare la nord-vest de formaţiunea lui. Mai erau şase avioane de pasageri în aer, iar ziua de-abia începuse. Specialiştii în lansarea de proiectile trasau traiectorii de exerciţiu numai pentru a testa computerele, dar sistemul de la baza lui Aegis era proiectat pentru a avea o asemenea putere, încât, pentru o clipă, să stea inofensiv, pentru ca, în clipa următoare, să aducă iadul pe pământ. Şi acum era chiar la locul potrivit pentru aşa ceva.

Primele avioane de vânătoare iraniene care decolară în acea zi erau două F-14 Tomcat învechite, din Shiraz. Şahul achiziţionase aproape optzeci de avioane de la Gruman în anii ’70. Zece dintre ele încă mai puteau să zboare, funcţionând cu piese de schimb de la celelalte sau cu unele procurate de pe dinamica piaţă neagră mondială destinată aeronavelor de luptă. Acestea se îndreptară spre sud-est, deasupra uscatului, către Bandar-Abbas, apoi măriră viteza şi ţâşniră spre sud, la Abu Musa, trecând chiar pe la nord de ei, cu piloţii la bord şi cei din spate cercetând atent suprafaţa apei cu binoclul. Soarele se vedea clar acum, la trei mii de metri, dar pe suprafaţa apei era încă semiîntunericul specific atmosferei marine.

Din avion nu prea se văd vasele, un lucru care le scapă adesea şi marinarilor şi aviatorilor. În majoritatea cazurilor, vasele sunt prea mici, iar suprafaţa apei prea întinsă. Ceea ce se poate vedea, fie dintr-o fotografie prin satelit, fie cu ochiul liber, este dâra pe care o lasă un vas, apele care se tulbură în forma unei săgeţi cu vârful foarte mare – valurile pe care le fac prora şi pupa la trecerea vasului – iar axul săgeţii este spuma lăsată de elice. Asemenea forme atrag privirea ca ivirea unui trup frumos de femeie, iar în vârful acelei săgeţi se va găsi vasul sau, în cazul de faţă, vasele. Văzură mai întâi grupul-capcană, la o distanţă de şaizeci de kilometri. Un minut mai târziu era identificat şi corpul principal al lui COMEDY.

Problema în cazul navelor era identificarea fără echivoc. Kemper nu putea să-şi asume riscul de a distruge un avion de pasageri, cum o făcuse cândva *Vincennes.* Cele patru avioane F-16 se întorseseră deja spre ei, când se auzi transmisia radio. Nu avea pe nimeni la bord care să vorbească atât de bine limba lor, încât să îşi dea seama ce spuseseră adineauri.

— *Tally-ho*, spuse liderul escadrilei de F-16. Par să fie nişte F-14.

Ştia cu siguranţă că flota americană nu era însoţită de aşa ceva.

— *Anzio* către STARFIGHTER: pregătiţi armele şi trageţi!

— Recepţionat.

— Escadrilă, trage Slammer!

Erau prea absorbiţi de ceea ce vedeau sub ei, încât să se mai uite şi în jurul lor. Escadrilă de recunoaştere, îşi închipui STARFIGHTER Lead. Greu. Selectă un AIM-120 şi trase, cu o fracţiune de secundă înaintea

celorlalte trei nave din formaţia lui.

— Fox 1, Fox 1!

Şi astfel lupta din apropierea Qatarului începu.

Echipajele celor trei aeronave Tomcat ale Republicii Islamice erau foarte ocupate şi asta nu era bine pentru ei. Aparatul de radiorecepţie conectat la radar raporta tot felul de emiţători în acel moment, iar radarul aer-aer de pe Vipers nu era decât unul dintre multe altele. Aeronava din fruntea formaţiei încerca să numere vasele de luptă care erau pe mare, vorbind în acelaşi timp la radio, când două proiectile AMRAAM explodară la douăzeci de metri în faţa avionului învechit. Cel de-al doilea pilot ridică privirea la timp pentru a contempla apropierea morţii.

— *Anzio*, STARFIGHTER, am doborât două, nici o paraşută, repet, am doborât două.

— Recepţionat.

— Ce mod plăcut de-aţi începe ziua, comentă maiorul US AF care-şi petrecuse ultimele şase luni luptând cu aviaţia israeliană la Negev.

— Ne întoarcem la post. Terminat.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse van Damm.

Imaginea de pe radarul lui John Paul Jones fusese transmisă mai departe, de pe noul vas, la Washington, prin satelit. Puteau vedea lucrurile care se întâmplaseră cu numai jumătate de secundă decalaj.

— Navele acelea nu trebuie să fie oprite de nimeni, îi spuse Robby Jackson şefului de Stat-Major. Nu putem să ne asumăm un asemenea risc.

— Dar ei pot spune că noi am tras primii şi…

— Aici vă înşelaţi, domnule. De pe vasul lor cu proiectile s-a tras prima oară, acum cinci ore, îi reaminti J-3.

— Dar ei nu vor recunoaşte asta.

— Las-o baltă, Arnie, îi spuse Ryan. A fost ordinul meu, ai uitat? Regulile confruntărilor militare sunt respectate. Ce urmează acum, Robby?

— Asta depinde dacă iranienii au apucat să transmită mesajul. Această primă pradă a fost uşoară. Aşa e prima, în general, spuse Jackson, aducându-şi aminte şi de prima navă pe care o doborâse în cariera lui, situaţie care nu semănase deloc cu instructajul de la Top Gun, dar, în atacurile adevărate, nu se mai punea problema fair-playului, nu?

Cea mai îngustă parte a pasajului era la numai o sută cincizeci de kilometri de Qatar şi de oraşul iranian Basatin. Acolo era o bază aeriană, iar materialul înregistrat prin satelit le spunea că existau avioane de vânătoare pregătite la rampă.

— Salut, Jeff.

— Ce se întâmplă, Andrea? întrebă Raman şi adăugă: Mă bucur că ţi-ai adus aminte că m-ai lăsat tocmai aici.

— Toată lumea e foarte ocupată din cauza epidemiei. Avem nevoie de tine aici. Ai o maşină?

— Cred că pot să fur una de la postul din oraş.

De fapt, el avea deja o maşină oficială.

— Bun, spuse ea, atunci vino! Nu prea cred că avem nevoie de munca de pregătire acolo. E suficient să le arăţi actele ca să treci de blocajele de pe 1-70. Vino cât poţi de repede. Aici se întâmplă lucruri importante.

— Vin în patru ore.

— Ai haine de schimb?

— Da, de ce?

— O să ai nevoie de ele. Aici am instaurat procedurile de decontaminare. Toţi trebuie să se schimbe de haine înainte să intre în Aripa de Vest. O să vezi şi tu când ajungi, îi mai spuse şefa de la supraveghere.

— Nu-i nici o problemă.

Alahad nu făcea nimic special. Microfoanele plasate în casa lui le spuneau că acum se uita la televizor, schimbând întruna canalul, în căutarea unui film nou, iar, înainte de a merge la culcare, urmărise C.N.N.-ul şi ştirile de ultimă oră. După aceea, nimic deosebit. Toate luminile erau stinse şi nici măcar camerele în infraroşu nu puteau trece de draperiile de la fereastra dormitorului. Agenţii care aveau sarcina să-l supravegheze îşi beau cafeaua din pahare de plastic şi se uitau într-acolo, fără să şi vadă ceva, discutând despre problemele legate de epidemie, ca toţi ceilalţi americani. Mass-media continua să aloce aproape tot spaţiul de emisie acestui subiect Nu se mai prea vorbea despre alte lucruri. Toate jocurile sportive încetaseră. Variaţiile meteorologice nu dispăruseră, dar pe prea puţini îi mai interesau. În rest, totul gravita în jurul crizei provocate de Ebola. Existau emisiuni ştiinţifice în care se explica natura virusului şi modul de răspândire – de fapt, cum se presupunea că se răspândeşte, pentru că părerile erau încă împărţite pe tema asta – iar agenţii care ascultau în căşti ce se întâmplă în casă la Alahad ascultaseră ultimul episod al documentarului chiar la televizorul acestuia. Era o răzbunare a naturii, proclama unul dintre apărătorii mediului. Omul intrase în inima junglei, tăiase copacii, omorâse animale, tulburase ecosistemul şi, acum, acesta se răzbuna. Ceva de genul ăsta…

Exista o analiză juridică a cazului pe care Edward Kealty îl adusese în faţa instanţei, dar ridicarea interdicţiei de a călători nu prea era

privită cu entuziasm. Reportajele arătau tot timpul avioanele rămase pe aeroport, autocarele în terminale, trenurile în gări şi numeroasele şosele pustii. Reportajele arătau şi oameni rămaşi la hoteluri şi modul în care făceau faţă situaţiei. Erau prezentate modalităţile de refolosire a măştilor chirurgicale şi li se spunea oamenilor că această măsură de siguranţă, atât de simplă, funcţiona aproape fără nici o problemă; după toate aparenţele, majoritatea oamenilor chiar credea asta. Dar, pe de altă parte, multe reportaje arătau cum decurgeau lucrurile prin spitale şi, mai nou, cum erau evacuate cadavrele, în saci de plastic. Cum trupurile celor decedaţi erau arse... Acest lucru nu produse nici o reacţie; toţi înţeleseseră că asta era necesar. Şi datele ca atare erau destul de zguduitoare fără să se mai vadă şi realitatea din spatele lor. Reporterii şi consilierii pe probleme de sănătate începuseră să comenteze în privinţa lipsei de date privind numărul cazurilor – ceea ce îi alarma pe mulţi – dar sugerând că numărul de saloane rezervate pentru Ebola în spitale nu crescuse – ceea ce îi mai liniştea pe unii. Cei care erau cu totul pesimişti încă îşi mai spuneau poezia, dar alţii susţineau în taină că datele nu sprijineau deloc versiunea aceasta, că situaţia încă ar mai putea să se stabilizeze, deşi nu uitau să adauge de fiecare dată că era încă prea devreme pentru a o spune cu certitudine.

Începuseră să se spună că oamenii se obişnuiseră cu situaţia, că unele state nu erau deloc afectate, că multe regiuni unde fuseseră înregistrate cazuri erau şi ele în regulă. Şi, în fine, unii oameni ieşeau în faţă pentru a spune cu mai multă sau mai puţină autoritate că acea epidemie nu avusese sub nici o formă cauze naturale. Nu se formase un adevărat curent de opinie în legătură cu asta, căruia presa să-i dedice analize. Oamenii nu interacţionau suficient, nu prea-şi împărtăşeau părerile pentru a evalua situaţia pe baza unei informări solide, dar cu cât creştea încrederea în faptul că lumea nu avea să se sfârşească cu asta, cu atât era mai clară întrebarea: „Cum se ajunsese aici?”

Ministrul de Externe Adler era din nou în avion, zburând spre vest, spre Republica Populară Chineză.

În timpul zborului şi la Ambasada din Beijing, avusese acces la informaţii de ultimă oră. Asta crease un sentiment de furie generală şi, destul de pervers, un oarecare grad de satisfacţie. Zhang fu cel care îşi dirijă guvernul în direcţia asta. Era destul de sigur – acum că ştiau şi de implicarea Indiei, iarăşi – păcălită de data asta de China şi Iran. Întrebarea care se punea era dacă doamna prim-ministru îi va anunţa pe partenerii ei că ea şi-a declinat partea ei din înţelegere. „Probabil că nu”, îşi spuse Adler. Nu era prima dată când se autodepăşise în iscusinţa cu care făcuse faţă situaţiei. Părea capabilă

să o facă fără nici un efort.

Dar furia tot revenea. Ţara lui fusese atacată şi de cineva pe care el îl întâlnise cu numai câteva zile înainte. Diplomaţia eşuase. El eşuase în încercarea de a evita un conflict – şi nu în asta consta sarcina lui? Mai grav decât atât, ţara lui fusese înşelată. China îl manipulase chiar pe el şi o forţă a flotei care fusese mutată de la locul ei. Republica Populară Chineză întindea coarda unei crize pe care chiar ei o puseseră la cale în scopul de a lovi în interesele Americii şi, probabil, cu scopul final de a reîmpărţi lumea după propriul plan. Fuseseră destul de isteţi. China nu făcuse nimic nimănui în mod direct, cu excepţia unor pasageri dintr-un avion oarecare, ci i-a lăsat pe alţii să iasă la înaintare şi să-şi asume riscurile inerente acestei poziţii. Oricum s-ar fi terminat toată povestea, ei tot erau tari la capitolul comerţ, tot aveau respectul cuvenit unei superputeri şi influenţă asupra politicii americane şi ei au plănuit să menţină toate aceste avantaje până la momentul în care vor putea face modificările dorite de ei. Uciseseră şi americani în avionul acela de pasageri. Prin manevrele lor îi ajutau pe alţii să mai ucidă încă, să facă rău permanent ţării lui şi să o facă fără să rişte absolut nimic, îşi spuse în sinea lui ministrul de Externe, uitându-se ţintă prin hublou când avionul ateriza. Dar, oare, ei nu ştiau că el ştie toate astea?

Următorul atac avea să fie ceva mai serios. U.I.R.-ul avea rezerve mari de proiectile C-802, aşa spuneau spionii. Produse de China Precision Machine Import and Export Corporation, ele erau similare ca tip şi capacităţi cu cele franţuzeşti, Exocet, cu o rază de acţiune de aproape o sută de kilometri. Oricum, principala problemă era din nou identificarea ţintei. Erau prea multe nave în Golf. Pentru ca proiectilele lor să ajungă la destinaţia dorită, iranienii trebuia să se apropie suficient de mult, încât radarele pentru sol, de pe avioanele lor de vânătoare, să prindă imaginea lui COMEDY.

Bun, se hotărî Kemper, trebuia să aibă grijă. *John Paul* crescu viteza la 32 de noduri şi se orienta spre nord. Noul distrugător era discret – pe dispozitivul radarului arăta mai degrabă ca un vas de pescuit de mărime medie – şi, pentru a-şi valorifica avantajul ăsta, îşi opri şi radarele. Grupul de luptă COMEDY le arătase o ipostază a lui, iar acum aveau să le arate iar alta. Trimisese un mesaj prin radio către Riyadh şi ceruse sprijin AWACS. Cele trei crucişătoare: *Anzio, Normandy* şi *Yorktown* îşi menţineau poziţia în apropierea cargourilor, iar celor de pe *Bob Hopes* le fu limpede acum că navele de război nu se aflau acolo numai pentru a asigura apărarea. Un vampir care s-ar fi îndreptat către ei ar fi trebuit să treacă de un crucişător pentru a ajunge la ţintă. Dar nu se mai putea face nimic în privinţa asta. Toţi marinarii civili erau la datorie, la posturile lor. Echipamentul de luptă

cu arme de foc fusese descărcat pe punţile cargourilor. Motoarele diesel le alimentau continuu pentru a se menţine la puterea prevăzută în manuale.

La înălţime, patrula de F-16 din timpul crepusculului fu înlocuită. Armele erau pregătite şi din acel moment li se transmise celor de la traficul civil că zona Golfului Persic nu mai prezenta siguranţă. Asta le uşura tuturor sarcina. Existenţa lor acolo nu mai era un secret. Deja probabil că radarele iranienilor îi semnalaseră, pentru moment nu aveau ce face.

— Se pare că în Golf există două forţe militare, îi spuse cel de la spionaj. Nu suntem încă siguri de structura lor, dar e posibil să fie nave de transport militar.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi două dintre avioanele noastre de vânătoare au fost distruse, când au încercat să se apropie de ele, continuă cel de la aviaţie.

— În ceea ce priveşte navele americane, unele dintre ele sunt foarte moderne. Rapoartele de pe aeronavele noastre spun că mai sunt şi altele, aparent nişte vase comerciale. Probabil e vorba despre transporturile de tancuri de la Diego Garcia.

— Cele pe care indienii ar fi trebuit să le oprească din drum!

— Probabil că aşa este.

„Ce naiv am fost să am încredere într-o femeie!”

— Scufundaţi-le! ordonă el, gândindu-se că dorinţa lui ar putea să se îndeplinească.

Lui Raman îi plăcea să conducă cu viteză mare. Autostrada naţională destul de liberă îi permisese, întunericul nopţii şi moderna maşină de serviciu îi oferiseră această distracţie, în timp ce gonea pe Interstate 70 spre Maryland. Numărul de camioane de pe şosea îl surprinsese. Nu ştiuse că există atâtea vehicule destinate transportului de alimente şi produse medicale. Lumina roşie a girofarului le spunea să-i facă loc, permiţându-i, în acelaşi timp, să treacă la viteze de aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră, fără ca poliţia statului Pennsylvania să intervină.

Asta îi lăsa şi răgazul să se gândească în linişte la ceea ce îl preocupa. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă el ar fi ştiut dinainte ce se întâmplă. Pentru el, cel puţin, ar fi fost mai bine. Atacul împotriva NISIPARNIŢEI nu prea-i plăcuse. Era doar un copil, prea mic, prea nevinovat să le fie inamic – o şi cunoştea, îi ştia vocea – şi şocul veştii ăsteia îl tulburase pentru o scurtă perioadă. Nu prea înţelegea de ce se ordonase aşa ceva… decât dacă voiau să facă să se strângă în jurul lui POTUS cercul lui protector şi să-i uşureze lui misiunea în felul acesta. Dar nu fusese necesar să o facă, chiar nu fusese. America

nu era Irakul, lucru pe care Mahmud Haji probabil că nu prea-l înţelegea cum trebuie.

Atacul biologic – asta era altceva. Felul în care se răspândea era numai voia lui Dumnezeu. Nu era plăcut, dar asta era viaţa, îşi aminti de incendierea teatrului din Teheran. Şi acolo muriseră oameni, oameni obişnuiţi, care nu greşiseră decât prin faptul că veniseră să se uite la o piesă, în loc să-şi vadă de rugăciuni. Viaţa era dură şi singurul lucru care putea să o facă mai uşor de trăit era credinţa în ceva mai mare şi mai puternic decât propria fiinţă. Raman avea această credinţă. Chipul lumii nu se schimba aşa, pur şi simplu. Marile evenimente nu se petrec fără o anumită doză de cruzime... Credinţa se răspândise cu ajutorul săbiei, în ciuda poveţei Profetului că nu aşa se impune credinţa... O dihotomie pe care el nu o înţelegea prea bine, dar şi asta făcea parte din firea lucrurilor. Nu-i era dat unui singur om să înţeleagă totul, în multe privinţe trebuia să depindă de călăuzirea celor mai înţelepţi decât el, adică faptul de a-i spune cuiva ce trebuie făcut, ce era acceptabil în ochii lui Allah, ce slujea planului Său.

Că nu i se spuseseră lucruri care i-ar fi fost de folos – bun, asta trebuia să o admită, era o măsură de securitate rezonabilă... dacă acceptai faptul că o persoană nu trebuia să mai trăiască, înţelegerea acestui fapt nu-l cutremură deloc. Acceptase această posibilitate cu mult timp în urmă, iar dacă fratele lui de departe şi-a îndeplinit misiunea la Bagdad, atunci şi el îşi putea duce misiunea la bun sfârşit la Washington. Dar, cu toate astea, va încerca să supravieţuiască, dacă va avea şansa asta. Şi nu greşea cu nimic făcând-o, nu?

„Era limpede că ei încă analizau operaţiunea”, se gândi Kemper. În ’90-’91 timpul le permisese luxul de a lua hotărâri în linişte, să aloce armament, să pregătească reţeaua de comunicaţii şi toate celelalte. Dar nu şi acum. Când el ceruse AWACS-ul, un imbecil de la aviaţie îi spusese: „Da’ ce, nu ai deja unul? De ce n-ai cerut până acum?” Comandantul de pe *Anzio* şi cel de pe Tasc Force 61.1 nu s-au luat de tâmpitul ăla. Probabil că, oricum, nu era vina lui, iar vestea bună era că acum aveau echipamentul. Şi momentul era destul de bun. Patru avioane de vânătoare, de un tip necunoscut, tocmai se roteau deasupra solului la Basatin, la aproape o sută cincizeci de kilometri de ei.

— COMEDY, aici Sky-2, radarul indică patru aeronave în direcţia noastră.

Conexiunea fu înregistrată şi de către unul dintre radarele de pe Aegis. Radarul lui nu bătea atât de departe, pentru că era mult sub linia orizontului. Pe AWACS se puteau vedea patru puncte luminoase venind în formaţii de câte două.

— Sky, aici COMEDY, ocupă-te de ele! Distrugeţi-le!

— Roger… rămâneţi pe recepţie, mai vin alte patru.

— Şi iată că devine interesant, le spuse Jackson în Sala pentru Situaţiile de Criză. Kemper se ocupă de proiectile în ceea ce priveşte formaţiunea principală. Dacă trece vreunul de avioanele F-16, vom vedea cum funcţionează.

După numai un minut, decola şi al treilea grup de patru. Cele douăsprezece aeronave se ridicară la trei mii de metri apoi se întoarseră către sud cu viteză foarte mare.

Escadrila de F-16 nu putea risca să se îndepărteze prea mult de COMEDY, dar se deplasă atât cât să aducă acea confruntare mai aproape de centrul Golfului, în bătaia armamentului AWACS. Ambele tabere porniră radarele pentru ochit, aeronavele Republicii Islamice fiind controlate de la sol, pe când pe cele americane le ghida un E-3B care se rotea la o sută cincizeci de kilometri în urma lor. Nu era o chestiune prea uşoară. Aeronavele F-16, cu proiectile cu rază de acţiune mai mare, traseră primele şi se întoarseră, în timp ce avioanele iraniene care se îndreptau spre sud îşi lansară propriile proiectile şi încercau să se depărteze de locul impactului. Apoi, primul grup de patru coborî în picaj spre suprafaţa apei. Marea fu brăzdată de valuri mari, datorate şi impactului cu ţărmul, lucru care îi luă prin surprindere pe americani. Trei avioane de vânătoare ale Republicii Islamice Unite, care încă se mai avântau spre inamicii lor, fură secerate de proiectile, timp în care americanii scăpară de salva de ripostă, iar apoi se întoarseră să atace din nou. Escadrila americană, acum împărţită în două grupuri de câte două aeronave, gonea spre est apoi se reîntoarse să îi prindă între ciocan şi nicovală. Dar era vorba de viteze foarte mari, iar una dintre escadrilele Republicii Islamice era acum la mai puţin de şaptezeci şi cinci de kilometri de COMEDY. Atunci fură semnalate şi pe radarul de pe *Anzio.*

— Domnule comandant, spuse la microfon şeful de la bordul ESM, am primit semnale noi pe radar, la 3-5-5. Acestea sunt valorile de detectare, să trăiţi. S-ar putea să ne vadă şi ei.

— Foarte bine, spuse Kemper şi întinse mâna să întoarcă şi el cheia.

Acelaşi lucru se întâmpla pe *Yorktown* şi *Normandy.* Prima navă era o versiune mai veche a crucişătorului. În cazul ei, patru proiectile tip SM-2 MR ieşiră din magaziile de la pupa şi prora în rampele de lansare. În cazul vaselor *Anzio* şi *Normandy,* nu părea să fie o schimbare vizibilă. Proiectilele lor erau în celule de lansare verticale. Radarele S.P.Y. consumau acum nu mai puţin de şase milioane de waţi (*RF energy*), focalizându-se aproape continuu pe avioanele de vânătoare cu bombardiere, care se îndreptau spre ei şi care erau cu puţin în afara razei de acţiune a crucişătoarelor.

Nu se aflau însă şi în afara razei de acţiune a lui *John Paul Jones*, la cincisprezece kilometri nord de corpul principal. În răstimp de numai trei secunde, radarul principal de la bordul lui deveni activ, iar apoi primele din cele opt proiectile fură trase din celulele de lansare, clădind parcă pe cer nişte coloane de flăcări şi fum, apoi schimbându-şi direcţia, derapând pe segmente mici de traiectorie pentru a se îndrepta apoi direct spre nord.

Avioanele de vânătoare nu văzuseră până atunci vasul *Jones.* Profilul lui fantomatic nu apăruse pe radarele lor ca o ţintă adevărată şi nici nu observaseră că erau urmărite de patru radare S.P.Y. Dârele albe de fum se iviră brusc, ca o surpriză neplăcută, când piloţii ridicară ochii de la radarele lor. Dar doi dintre ei acţionară scuturile C-802 chiar la timp. La patru secunde de ţintele lor, proiectilele SM-2 primiră semnale de reorientare de la radarele de iluminare SPG-62. Totul se petrecuse prea brusc, îi luase prin surprindere, aşa încât nu reuşiseră să facă o întoarcere bruscă. Toate cele patru avioane de vânătoare fură spulberate într-un nor imens, galben şi negru, dar lansaseră deja şase proiectile de apărare antiaeriană *antiship.*

— Un vampir! Vampirul! Radarul indică nişte detectoare de proiectile care se îndreaptă spre noi, la 3-5-0.

— Bine, venim!

Kemper mai răsuci maneta cu încă o gradaţie, la setarea „auto-special”. De acum *Aegis* era sub comandă complet automatizată. Deasupra, armele CIWS se răsuciră către cer. La bordul tuturor celor patru nave, marinarii ascultau încremeniţi. Echipajele de pe vasele de transport pe care le păzeau pur şi simplu nu aflaseră ce înseamnă frica.

În aer, avioanele F-16 înconjurară escadrila de patru rămasă încă intactă. Şi acestea aveau la bord armament de apărare antiaeriană, dar greşiseră direcţia, fiind, probabil, păcăliţi de grupul-capcană. Prima formaţiune receptase zgomotul specific unor vase. A doua încă nu le înregistrase şi nici nu mai avea să o facă vreodată. Pe radar se vedea cum tocmai se întorseseră spre vest, când cerul se umplu cu dâre de fum care coborau cu repeziciune spre suprafaţa apei. Cele patru aeronave fură zguduite. Două explodară în aer. O alta era distrusă parţial şi încerca să-şi croiască drum, cumva, înapoi spre nord-vest, dar motorul i se opri şi se prăbuşi, în timp ce al patrulea, neatins, retrăgându-se prudent, întorcând brusc spre stânga, porni injectorul şi se debarasa de încărcătura de armament de la exterior. Cele patru aeronave americane F-16 nimiciseră şase avioane de vânătoare inamice în mai puţin de patru minute.

Jones lovi unul dintre avioanele aflate în cădere, dar nici unul dintre ele nu fusese fixat la următoarea scanare a radarului, iar ţintele celelalte trecură cu o viteză atât de mare pe lângă ei, încât le fu

imposibil să tragă. Trei dintre cele patru proiectile lansate la comanda computerului eşuaseră. Mai rămâneau cinci. Sistemele de atac ale distrugătorului se realimentară şi căutară alte ţinte.

Văzuseră fumul de pe *Jones* şi se întrebară ce se întâmplă, dar primul semn că ceva mergea foarte prost fu atunci când cele trei crucişătoare din apropiere începură să lanseze proiectile.

La puntea de control C.I.C. a lui *Anzio,* Kemper decise, aşa cum o făcuse şi *O'Bannon*, să nu lanseze rachetele-capcană. Trei dintre navele care se îndreptau spre el păreau să ţintească partea din spate a formaţiunii, dar numai două vase erau în frunte. Crucişătorul lui şi *Normandy* se concentrară asupra celor două. Puteai să simţi lansările proiectilelor. Corpul navei tremură, când plecară primele două proiectile. Imaginea de pe ecranul radarului se schimba acum la fiecare două secunde, indicând navele care se apropiau sau se depărtau de ei. „Vampirii" erau acum la doisprezece kilometri de ei. Calculând o viteză de cincisprezece kilometri pe minut, asta însemna că mai erau mai puţin de cincizeci de secunde în care să pregătească proiectilele şi să tragă. Secunde lungi cât o eternitate.

Sistemul era programat să facă automat reglajul tirului, atunci când era momentul potrivit. Acum adoptaseră tactica „trage-trage-evaluează": lansezi un proiectil, apoi altul şi apoi te uiţi să vezi dacă ţinta supravieţuise primelor două trageri şi mai merita o încercare. Ţinta lui explodă la primul SM-2 şi al doilea SAM se autodistruse. Primul proiectil tras de pe *Normandy* nu-şi atinse ţinta, dar al doilea lovi în trecere acel C-802, făcându-l să cadă şi să se scufunde în apă, iar explozia lui o simţiră în tot corpul navei, o secundă mai târziu.

Yorktown avea şi un avantaj şi un dezavantaj în acelaşi timp. Sistemul mai vechi îi permitea să lanseze proiectile direct către proiectilele care veneau spre el, în loc să le forţeze să-şi schimbe direcţia în timpul zborului, înainte ca ei să deschidă focul. Dar vasul nu putea lansa proiectile cu o viteză atât de mare. Avea trei ţinte şi numai cincizeci de secunde pentru a le distruge. Primul 802 fu nimicit la şapte kilometri distanţă, distrus de două lovituri. Al doilea era acum la trei metri de ţeava de lansare, la numai trei metri de suprafaţa lui. Următoarea SM-2 rată ţinta şi explodă fără vreun rezultat în urma ei. Nici următorul proiectil nu-şi atinse ţinta. Valul care veni apoi de la dispozitivele de lansare din faţa lor îl distruse la o distanţă de cinci kilometri, umplând văzduhul cu fragmente care îngreunară direcţionarea următoarei perechi de proiectile şi amândouă explodară în rămăşiţele ţintei abia distruse. Ambele dispozitive de lansare de pe crucişător se rotiră înainte şi înapoi şi pe verticală pentru a primi următorul set de proiectile S AM. Ultimul 802 trecu prin fumul şi fragmentele de proiectile, venind direct către crucişător. *Yorktown* mai lansă două proiectile, dar una nu avu nici o direcţie, iar cealaltă

nu-şi atinse ţinta. Apoi sistemele CIWS, plasate la suprastructura de la pupa şi prora, se răsuciră uşor când *vampirul* lovi în înveliş. Se deschiseră amândouă la 250 de metri, ratând şi iar ratând, ca după aceea proiectilul să explodeze la vreo cincizeci de metri de tribord. Focosul de 250 de kilograme inundă crucişătorul cu fragmente mici şi încă mai ţâşneau aşchii din corpul proiectilului; unele loviră panoul radarului şi sfâşiară o parte din suprastructură, omorând şase marinari şi rănind alţii douăzeci.

— Ooh, făcu ministrul Bretano.

Toată teoria pe care o învăţase el în ultimele săptămâni trebuia acum pusă în practică.

— Nu-i rău. Au trimis paisprezece aeronave împotriva noastră, iar acum abia două sau trei li se întorc acasă, atât, spuse Robby. Asta o să le dea de gândit pe viitor.

— Şi *Yorktown?* întrebă preşedintele.

— Nu putem decât să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Hotelul lor era la nici un km de Ambasada Rusiei şi, ca nişte jurnalişti cuminţi şi zgârciţi, se hotărâră să meargă pe jos şi plecară de acasă la opt fără câteva minute. Clark şi Chavez merseseră mai puţin de o sută de metri, când văzură că ceva nu era în regulă. Oamenii de pe stradă păreau năuciţi la prima oră a unei zile normale de lucru. Oare, se anunţase deja războiul cu Arabia Saudită? John o coti pe altă stradă din piaţă şi acolo găsiră nişte oameni care ascultau ceva la radiourile portabile, stând nemişcaţi în chioşcurile lor, în loc să aşeze marfa pe rafturi.

— Scuzaţi-mă... spuse John în farsi, vorbită cu accent rusesc. S-a întâmplat ceva?

— Suntem în război cu America, spuse un vânzător de fructe.

— Oh, făcu el mirat, dar de când?

— Au zis la radio că au atacat nişte avioane de-ale noastre, mai spuse vânzătorul de fructe. Dar voi cine sunteţi? îi întrebă el.

John scoase paşaportul zicându-i:

— Suntem nişte ziarişti ruşi. Aş vrea să vă întreb ce credeţi despre toată situaţia asta?

— Nu ne-au ajuns războaiele de până acum?! întrebă omul.

— Ţi-am spus că aşa o să fie. Spun că e vina noastră, spuse Arnie, citind raportul interceptării postului de radio din Teheran. Ce efecte va avea asupra relaţiilor politice din regiune?

— Taberele sunt destul de clare, spuse Ed Foley. Nu poţi fi decât fie de partea unora, fie de cealaltă. Republica Islamică Unită ar fi cealaltă. E chiar mai simplu decât ultima dată...

Preşedintele se uită la ceas. Trecuse cu puţin de miezul nopţii.
— Când intru în direct?
— La prânz.

Raman a trebuit să oprească la graniţa dintre Maryland şi Pennsylvania. În jur de douăzeci de camioane aşteptau ca Poliţia Statului Maryland să le elibereze actele; Garda Naţională verifica totul îndeaproape, iar camioanele erau înşirate două câte două, blocând complet strada. După zece minute de furie mocnită ajunse şi el să-şi prezinte actele de identitate. Poliţistul îi făcu semn să treacă, fără mai spună vreun cuvânt. Raman puse din nou girofarul în funcţiune şi acceleră. Porni radioul şi prinse un post de ştiri, dar pierdu rezumatul ştirilor orei şi trebui să le rabde pe toate celelalte, în mare cam aceleaşi lucruri pe care le tot auzise în timpul săptămânii, până la 12.30, când postul anunţă că avusese loc o confruntare aviatică în Golful Persic. Nici Casa Albă, nici Pentagonul nu făcuseră nici un comentariu privind aşa-zisul incident. Iranul susţinea că a scufundat două vase americane şi a doborât patru avioane de vânătoare.

Ca un patriot ce era – şi habotnic pe deasupra – lui Raman nu-i veni să creadă. Problema Americii – şi, în acelaşi timp, motivul pentru care el îşi asumase această misiune de sacrificiu – era că această naţiune prost organizată, căzută în prostraţie şi prost călăuzită era de o forţă mortală. Chiar şi preşedintele Ryan – îl văzuse şi el – oricât de puţină încredere inspira celorlalţi oameni politici, avea o forţă nebănuită. Nu făcea gălăgie, nu avea izbucniri spectaculoase, nu avea deloc comportamentul unui om „mare”. Şi totuşi, se întreba, câţi îşi dădeau seama cât de periculos era SPADASINUL, tocmai pentru că nu te prea aşteptai să fie... La drept vorbind, tocmai de aceea avea el misiunea de a-l lichida, iar, dacă asta îl va costa viaţa, chiar nu mai conta.

TF 61.1 se întoarse spre sud, în spatele Peninsulei Qatar fără alte incidente. Suprastructura de la prora era grav avariată, scurtcircuitul cauzând la fel de multe pagube ca şi fragmentele de proiectil; dar odată întoarsă cu faţa către inamic, asta nu mai conta. Kemper îşi dirijă vasele de escortă în continuare, plasându-le pe toate în urma crucişătorului, dar nu mai părea că va mai urma un alt atac. Primul avusese un rezultat prea zguduitor pentru inamic. Opt F-15 şi patru ale aviaţiei saudite şi patru din Divizia 366 zburau pe deasupra lor. Îşi făcu apariţia şi o escortă de nave saudite şi altele câteva. Mare parte din ele erau vase folosite în detectarea minelor, ele sondară adâncurile din faţa lui COMEDY, căutând virtualele pericole şi nedepistând nici unul. Şase vase comerciale fuseseră mutate din cheiurile Dhahranului pentru a le face loc navei *Bob Hope* şi celorlalte vase pentru care apărură acum trei remorchere. Cele patru nave

Aegis rămaseră pe loc, coborâră ancorele şi la prora şi la pupa, amarând la o sută cincizeci de metri de încărcăturile lor pentru a menţine apărarea aeriană în timpul descărcării. Forţele-capcană, fără nici o zgârietură, intrară în port, toţi aşteptând să vadă ce întorsătură vor lua evenimentele.

De la timoneria navei americane *Anzio*, căpitanul Gregory Kemper urmărea cum soseau primele autocare maro şi trăgeau lângă vasele cu tancuri. Prin binoclu putea să-i vadă pe cei din serviciului auxiliar grăbindu-se către mal şi cum rampele de la pupa erau coborâte în întâmpinarea lor.

— Nu avem nici un fel de comentarii în momentul acesta, îi răspunse van Damm şi ultimului reporter care sună. Domnul preşedinte va face o declaraţie în cursul zilei de astăzi. Asta e tot ce vă pot spune deocamdată…

— Dar…

— Asta e tot ce vă pot spune, repetă el şi închise.

Price îi adunase pe toţi agenţii de la supraveghere în Aripa de Vest şi revăzuseră planul de luptă pentru ce avea să urmeze. Acelaşi lucru va fi repetat şi pentru cei de la Casa Albă, iar reacţia va fi, în linii mari, aceeaşi: şocul, neîncrederea şi apoi furia gata să se dezlănţuie.

— Hai să nu ne mai gândim la asta, de acord? Ştim ce avem de făcut. Este vorba despre un criminal şi vom proceda în consecinţă. Nimeni nu-şi va pierde controlul. Nimeni nu se trădează că ştie. Aveţi întrebări?

Nu aveau…

Daryaei se uită din nou la ceas. Da, în cele din urmă, sosise clipa aşteptată. Trecu pe linia telefonică codificată care făcea legătura cu Ambasada Republicii Islamice Unite de la Paris. Acolo, ambasadorul dădu la rândul lui un telefon. Cealaltă persoană dădu şi un alt telefon la Londra. În toate aceste cazuri, cuvintele rostite păreau de-a dreptul inofensive. Mesajul însă nu era deloc aşa…

După Cumberland, Hagerstown şi Frederick, Raman întoarse spre sud, pe 1-270; era ultima oră din drumul său spre Washington. Era obosit, mâinile îi amorţiseră. Avea să mai vadă un răsărit la începutul acestei zile. Poate că va fi ultimul… Dacă era aşa, atunci spera să aibă parte de unul cu adevărat frumos.

Zgomotul acela îi făcu pe cei doi agenţi să sară în picioare. Amândoi se uitară la ceas. Mai întâi, numărul de la care era apelul telefonic apăru pe afişajul cu leduri. Era un număr de peste ocean, avea codul 44, ceea ce însemna că era din Marea Britanie.

— Da, răspunse Mahomed Alahad.

— Regret că trebuie să vă deranjez la o oră atât de matinală. Vă sun în legătură cu acel Isfahan de trei metri, cel roşu... Nu a sosit încă? Clientul meu este foarte nerăbdător, spuse cineva cu accent, dar cu unul straniu.

— Nu, încă nu, răspunse vocea slabă. L-am întrebat şi eu pe furnizorul meu...

— Foarte bine, dar, aşa cum vă spuneam, clientul meu este cam nerăbdător.

— Să văd ce pot să fac... La revedere!

Şi convorbirea se întrerupse.

Dog Selig luă telefonul celular, formă numărul de la sediu şi le dădu numărul din Marea Britanie pentru o verificare rapidă.

— Tocmai s-a aprins lumina şi aici, spuse agenta Scott. Se pare că şi amicul nostru s-a trezit, se mai auzi în staţia de emisie-recepţie. Suspectul s-a trezit şi se plimbă prin casă.

— Am înţeles, Sylvia! o asigură un alt agent.

După numai cinci minute, ieşi pe uşa din faţă a clădirii. Urmărirea lui nu era deloc un lucru uşor, dar agenţii se obosiseră să identifice cele mai apropiate cabine telefonice şi trimiseseră oameni care să le supravegheze. În cele din urmă, omul nostru o alese pe una de la o benzinărie, unde exista şi un supermarket. Pe monitorul computerului avea să apară numărul pe care îl forma suspectul, dar printr-o cameră de luat vederi cu obiectiv care putea să focalizeze imagini filmate de la distanţă putură să vadă cum acesta introduse o fisă în aparat. Agentul care îl urmărea prin cameră îl văzu formând rapid succesiunea 3-6-3. Câteva secunde mai târziu, când începu să sune un alt telefon aflat sub urmărire, nu mai încăpu nici o îndoială unde sunase şi îi răspunsese un robot telefonic.

— Domnule Sloan, sunt Mahmud Alahad. A sosit covorul pe care l-aţi comandat. Nu înţeleg de ce nu îmi răspundeţi la telefon, mai zise el şi închise.

— Ura! strigă un alt agent prin reţeaua de radioemisie. Asta voiam să ştim! A sunat la Raman! Domnule Sloan, am primit covorul pe care l-aţi comandat!

Interveni o altă voce:

— Aici O'Day. Ridicaţi-l imediat!

Nici nu era chiar atât de dificil. Alahad mersese la magazin să cumpere nişte lapte şi, de acolo, se întorsese direct acasă. După ce descuie uşa casei sale, constată surprins că acolo se aflau un bărbat şi o femeie.

— Suntem de la F.B.I., îi spuse bărbatul.

— Domnule Alahad, sunteţi arestat, zise la rândul ei femeia, scoţând la iveală cătuşele.

Nu văzu nici o armă, dar nici nu opuse rezistenţă – arareori oamenii de felul acesta o făceau – iar dacă ar fi încercat, mai erau doi agenţi afară, în faţa uşii.

— Dar pentru ce? vru el să ştie.

— Implicare într-o conspiraţie cu scopul uciderii preşedintelui Statelor Unite, spuse Sylvia Scott, împingându-l cu faţa la perete.

— Nu e adevărat!

— Domnul Alahad, aţi făcut o greşeală. Joseph Sloan a murit anul trecut. Cum reuşeaţi dumneavoastră să vindeţi covoare morţilor? îl întrebă ea.

Agenţii îl văzură smucindu-se înapoi, ca şi cum ar fi fost supus unui şoc electric. Cei care se credeau isteţi făceau întotdeauna aşa, când aflau că nu fuseseră chiar aşa de perspicace. Nu se aşteptau niciodată să fie prinşi… Trucul care urma era să exploateze orice moment de neatenţie. Asta putea să însemne orice moment din minutele următoare, când îi spuseră că riscă o pedeapsă în conformitate cu violarea articolului 18 din Constituţie, alineatul 1751.

Interiorul navei U.S.N.S. arăta ca un garaj atât de dezordonat de parcă era o parte a iadului; vehiculele erau atât de înghesuite, încât şi un şobolan ar fi trecut cu mare greutate printre ele. Pentru a urca la bord un tanc, echipajul abia sosit se văzu nevoit să păşească pe capotele automobilelor, toţi mergând ghemuiţi ca să nu se lovească de tavan. Se treziră că se întrebau toţi cum rezistau cei care trebuia să verifice periodic vehiculele, să se uite la motoare şi să exerseze armele, ca să nu se usuce garniturile de plastic şi de cauciuc.

Stabilirea echipajelor după camioane şi trasee fusese o sarcină administrativă deloc uşoară, dar vasul era încărcat în aşa fel încât să permită elementelor celor mai importante să iasă primele. Cei din Gardă sosiră grupaţi în unităţi, având fişe scoase la imprimantă, cu numărul şi locaţia vehiculelor care le reveneau, iar membrii echipajului de pe vas le indicau care e cea mai rapidă ieşire. În mai puţin de jumătate de oră de la ancorarea vasului, primul tanc de asalt M1A2 cobora de pe rampă pe chei pentru a se urca, apoi, pe acelaşi vas pentru transport, folosit cu puţin timp înainte pentru un tanc de la Brigada 11 de Cavalerie şi la cârma căruia rămăseseră aceiaşi oameni. Descărcarea lor nu avea să le ia mai mult de o zi şi, apoi, încă una pentru a organiza brigada WOLFPACK.

Răsăritul fu, într-adevăr, frumos, după cum văzu şi Aref Raman cu satisfacţie în timp ce manevra maşina în parcarea aflată la vest de Casa Albă. Avea să fie o zi senină aceea a misiunii lui. Soldaţii în uniformă de la poartă îi făcură semn cu mâna în chip de salut, în timp ce bariera se lăsa în urma lui. După el, veni o altă maşină şi fu lăsată

şi aceea să treacă. Parcă la două locuri mai încolo de el Raman îl recunoscu pe şoferul ei: era tipul de la F.B.I., O'Day, care avusese noroc cu carul atunci, la grădiniţă. Nu avea nici un rost să îl urască… îşi apărase propriul copil, la urma urmelor.

— Bună ziua, ce mai faci? îl întrebă cordial inspectorul de la F.B.I.

— Tocmai m-am întors din Pittsburg, îi răspunse Raman încercând să-şi scoată geamantanul din portbagaj.

— Da' ce naiba ai făcut acolo?!

— Muncă de pregătire, dar n-o să se mai ţină discursul de acolo, bănuiesc… Dumneavoastră la ce mai lucraţi?

Raman îi era recunoscător pentru faptul că-i distrăgea atenţia. Aşa putea să-şi între în rol.

— Eu şi directorul trebuie să-i facem un raport şefului despre nişte chestii. Dar, mai întâi, o să fac un duş.

— Un duş?!

— La dezinfecta… Stai că tu n-ai fost aici în ultima vreme. Unul dintre membrii personalului de la Casa Albă a contractat virusul ăla sau ce-o fi… Acum absolut toţi trebuie să facem duş şi dezinfectare înainte să intrăm. Hai să mergem! spuse O'Day, ducând la rândul lui o servietă.

Cei doi bărbaţi intrară prin poarta de acces a aripii de vest. Detectorul de metale începu să piuie la amândoi, dar, din moment ce amândoi erau ofiţeri federali în funcţie, nu se făcu caz de faptul că aveau arme asupra lor. Inspectorul îi arătă spre stânga:

— Ăsta da tratament. Mai vezi câte ceva interesant pe aici, îi spuse el în glumă lui Raman.

— Aţi fost des pe aici în ultima vreme? întrebă agentul de la Serviciile Secrete.

Observă că două birouri fuseseră transformate în altceva. Pe unul scria „Bărbaţi" şi pe celălalt „Femei". Andrea Price tocmai ieşea de acolo cu părul ud şi mirosind a substanţe chimice, din câte îşi dădu seama când trecu pe lângă el.

— Bună, Jeff, cum a fost drumul? Pat, ce faci, eroule? întrebă ea.

— Ei, nimic deosebit, Price. Erau doi cârpaci, spuse O'Day zâmbind satisfăcut.

Apoi deschise uşa de la „Bărbaţi" şi intră; puse jos servieta.

Era clar că încropiseră ceva în grabă, observă Raman. Fusese biroul vreunui funcţionar mărunt, iar acum mutaseră mobila şi podeaua era acoperită cu plastic. Un cuier suspendat era destinat hainelor. O'Day se dezbrăcă şi se îndreptă către duşul de după paravan.

— Măcar chimicalele astea te mai fac să te trezeşti, raportă inspectorul, când începu să curgă apa.

După două minute ieşi şi începu să se şteargă energic cu prosopul.

— Poţi să te întorci, Raman.

— Grozav, spuse agentul dezbrăcându-se şi trădând oarecare reminiscenţe ale rezervei faţă de goliciunea trupească specifice societăţii din care proveneau părinţii lui.

O'Day nu se uita nici la el, dar nici în direcţia opusă. Pur şi simplu îşi văzu de treaba lui şi anume să se usuce, până când Raman dispăru în spatele paravanului. Pistolul din dotare al agentului, un Sig-Sauer, fusese pus deasupra cuierului unde erau hainele. O'Day îşi deschise mai întâi servieta. Apoi, luă pistolul automat al lui Raman şi-i scoase încărcătorul.

— Cum sunt şoselele? strigă O'Day, aşa încât să fie auzit.

— Libere, mi-a plăcut la ne... Fir-ar să fie, apa asta pute de-a dreptul!

— Aşa e!

Raman mai avea două încărcătoare de rezervă. O'Day văzu asta. Le puse pe toate trei în geanta lui înainte să le scoată pe cele patru pe care le pregătise. Introduse unul dintre ele în patul Sig-ului. Repetă acţiunea şi încărcă, apoi o înlocui cu unul nou, plin şi mai pregăti două pentru rezerva de la brâu. Odată terminată operaţia, cântări uşor pistolul. Greutatea era ca mai înainte şi distribuită la fel. Totul fuse pus la loc în timp ce O'Day se întoarse să se îmbrace. Acum vedea că nici nu era nevoie să se grăbească aşa. Era clar că Raman chiar simţea nevoia să facă un duş. „Poate că se purifică", îşi spuse inspectorul cu răceală.

— Poftim, îi spuse O'Day aruncându-i un prosop, în timp ce el îşi punea cămaşa.

— Mă bucur că mi-am adus haine de schimb.

Raman îşi puse lenjerie şi şosete curate din bagaj.

— Bănuiesc că e aşa, ca un fel de regulă să fii spilcuit, când lucrezi mereu în preajma preşedintelui, nu?

Agentul de la F.B.I. se aplecă să-şi lege şireturile. Apoi ridică privirea.

— Bună dimineaţa, domnule director!

— Nu ştiu de ce m-am mai dus acasă, spuse Murray ţâfnos. Ai pregătit hârţoagele, Pat?

— Da, să trăiţi! Avem ce-i arăta.

— Sigur că avem, spuse Murray şi-şi scoase haina şi pălăria. Vestiarul Casei Albe, spuse el în treacăt. Bună dimineaţa, Raman!

Cei doi agenţi erau îmbrăcaţi şi se asigurară fiecare că arma era la locul ei, apoi ieşiră.

— Eu şi Murray intrăm direct, îi spuse Pat celuilalt, când mergeau pe coridor.

Nu fură nevoiţi să-l aştepte prea mult pe Murray, apoi Price îşi făcu din nou apariţia, tocmai când ieşea şi directorul F.B.I.-ului. O'Day se frecă uşor la nas în semn că totul decursese cum trebuia. Ea

încuviinţă din cap.

— Jeff, n-ai vrea să-i conduci pe domnii aceştia la birou? Eu trebuie să mă duc la postul de comandă. Şeful mă aşteaptă...

— Sigur că da, Andrea. Pe aici, vă rog, spuse Raman indicându-i drumul lui O'Day.

Price rămase în urma lor, fără să se ducă la postul de comandă.

La etajul următor, Raman văzu că se pregătea un echipament TV spre a fi instalat în Biroul Oval. Arnie van Damm se repezi pe hol, urmat îndeaproape de Callie Weston. Preşedintele Ryan era la birou, îmbrăcat cu obişnuita lui cămaşă cu mânecile răsfrânte, uitându-se peste un dosar. Era acolo şi directorul C.I.A.-ului, Ed Foley.

— Ţi-a făcut plăcere duşul, Dan? îl întrebă D.C.I.-ul.

— Da, sigur, îmi cade şi puţinul păr pe care-l mai am, Ed.

— Bună, Jeff! zise preşedintele ridicându-şi privirea.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte! spuse Raman, ocupându-şi postul lui de lângă perete.

— Bun, Dan, ce mi-aţi adus? întrebă Ryan.

— Am reuşit să pătrundem într-un cerc de spionaj iranian. Credem că are o legătură şi cu atentatul împotriva fetiţei tale, zise Murray şi în timpul acesta O'Day deschise servieta şi scoase un dosar.

— Englezii ne-au dat în primire contactul lor, începu să spună Foley. Iar persoana de contact de aici este un tip, Alahad. Îţi vine-a crede că avea un magazin la nici un kilometru de aici?

— Este sub supraveghere în acest moment, interveni Murray. Acum analizăm evidenţa cu apelurile lui telefonice.

Toţi se uitau la documentele de pe biroul preşedintelui şi nu observară cum chipul lui Raman îngheţă pur şi simplu. În mintea lui goneau frânturi de gânduri, ca şi cum un drog i-ar fi pătruns în sânge. Dacă ei făceau asta chiar acum... Poate totuşi mai era o şansă, una foarte mică, dar dacă nu, aici era preşedintele, directorii de la C.I. A. şi F.B.I., iar el putea să-i încredinţeze pe toţi lui Allah, iar dacă nici ăsta nu era un sacrificiu adevărat... Raman se descheie la haină cu mâna stângă. Cum stătea rezemat de perete, se ridică uşor şi-şi închise ochii să spună o scurtă rugăciune. Apoi, cu o mişcare rapidă şi lină, întinse mâna dreaptă după pistolul automat.

Raman constată uluit că privirea preşedintelui se ridicase şi îl urmărea insistent. Ei, nu era aşa de rău, nu? Ryan trebuie să ştie cum moartea lui se apropie, era păcat numai că nu va afla niciodată motivul ei!

Ryan se mişcă puţin, când pistolul ieşi la vedere. Era o reacţie automată, în ciuda discuţiilor în care i se spusese la ce să se aştepte şi a semnului pe care-l văzuse la O'Day, cum că totul era în regulă. Avu totuşi instinctul de a se feri, întrebându-se, la urma urmelor, dacă putea avea încredere în cineva şi atunci îl văzu pe Jeff Raman ochind

în direcţia lui şi apăsând trăgaciul ca un robot, fără nici o urmă de emoţie în priviri…

Sunetul îi făcu pe toţi să tresară, chiar dacă din motive diferite.

Pac!

Atât. Raman rămase cu gura căscată de uimire. Arma era încărcată. Simţea greutatea cartuşelor care mai erau înăuntru, dar…

— Lasă arma jos, spuse O'Day calm, iar pistolul lui, un Smith, era la vedere şi îndreptat spre agent.

Aproape instantaneu scoase arma şi Murray.

— L-am arestat deja pe Alahad, îi explică directorul de la F.B.I.

Raman mai avea o armă, un Asp cu lunetă, dar preşedintele era la nici cinci metri distanţă şi…

— Pot să-ţi trag un glonţ chiar în rotulă, dacă ţii neapărat, spuse rece O'Day.

— Trădător nenorocit! strigă Andrea, intrând cu pistolul în mână şi ea. Asasin dement! Culcat, acum!

— Linişteşte-te, Price! Nu mai pleacă el nicăieri, îi spuse Pat.

Dar, acum, Ryan era cel care-şi pierdea controlul: „Fetiţa mea, copilul meu, tu i-ai ajutat când au vrut să o ucidă?" Se repezi de după birou, dar Foley îl opri.

— Nu, Ed, de data asta nu!

— Stai! îi spuse D.C.I. E în mâinile noastre, Jack! E al nostru!

— Oricum ar fi, culcat, la podea! spuse Pat, nemailuându-i în seamă pe ceilalţi şi îndreptând pistolul către genunchiul lui Raman. Aruncă arma şi culcă-te la podea!

Tremura tot în clipele acestea, de frică, de furie, din orice alte motive decât cele la care s-ar fi aşteptat. Se sforţă să tragă iar cu Sig-ul şi apăsă din nou pe trăgaci. Nici măcar nu ochise, era pur şi simplu un act de nesupunere.

— N-am putut să pun gloanţe oarbe. Nu au aceeaşi greutate, le explica O'Day. Sunt cartuşe adevărate. Am scos gloanţele şi am descărcat praful explozibil. Dar capsele fac un zgomot foarte drăguţ, nu?

Ai fi zis că uitase să mai respire, preţ de un minut. Trupul lui Raman parcă se nărui cu totul. Pistolul îi căzu din mână pe covorul cu emblema prezidenţială şi căzu în genunchi. Price sări lângă el şi-l făcu să se întindă cu faţa la pământ. Deşi trecuse multă vreme de când nu mai făcuse asta, Murray fu cel care-i puse cătuşele.

— Poate vrei să ştii ce drepturi ai? îl întrebă directorul de la F.B.I.

59
REGULAMENTUL DE LUPTĂ

Diggs nu primise ordine propriu-zise pentru misiunea lui şi, ceea ce era şi mai neliniştitor, operaţiunea BUFORD, pe care o conducea, nu avea nici ea cine ştie ce plan. Armata îşi instruia comandanţii să acţioneze rapid şi decisiv, dar, ca şi medicii din spitale, situaţiile de urgenţă nu erau la fel de bine venite ca şi procedurile de rutină. Generalul avea contact permanent cu comandanţii celor două regimente de cavalerie din subordinea lui, comandantul Air Force, un general cu o stea care adusese pe cei de la 366, saudiţii, kuwaitienii, câteva active de la spionaj, încercând să anticipeze cumva care erau acţiunile inamicului şi, de aici, care erau intenţiile lui şi, abia după asta, să încerce să-şi croiască un plan propriu dincolo de reacţiile pe care le putea dicta pe moment.

Ordinele şi regulamentul de luptă i-au fost trimise prin fax în jur de ora 11.00, ora Washingtonului, care însemna ora 16.00 la Zulu şi 19.00 la Lima. Aici găsise explicaţiile care îi lipseau. Le retransmise imediat celor din subordinea lui imediată şi convocă statul-major pentru a le discuta pe scurt. „Trupele, le spuse el ofiţerilor convocaţi, vor învăţa ce au de făcut de la ofiţerii superiori.” Ofiţerii trebuia să fie alături de oamenii lor în momentul când se vor transmite aceste informaţii.

Era o atmosferă destul de agitată. Potrivit sateliţilor, Armata Sfântă – aşa cum aflaseră ofiţerii lor din spionaj că se numea – era la o sută cincizeci de kilometri de graniţa cu Kuwaitul, venind dinspre vest în ordine deplină şi urmând traseul şoselelor, aşa cum se aşteptaseră. Asta însemna că amplasarea trupelor saudite era destul de bună, din moment ce trei dintre cele cinci brigăzi acopereau zona dinspre terenurile petrolifere.

Încă nu erau gata. 366 era în Emirate, dar nu era destul pentru a plasa avioanele pe aerodromurile unde trebuiau să ajungă. O mie de detalii mai trebuiau să fie puse la punct şi nu terminaseră nici jumătate din cât aveau de făcut. Aeronavele F-16 din Israel erau într-o formă destul de bună, toate cele patruzeci şi opt de avioane de vânătoare cu un singur motor funcţionau şi, din primele confruntări, se înregistraseră deja câteva victorii, dar pentru restul mai era nevoie de o zi de pregătire. De asemenea, Divizia 10 de Cavalerie era pregătită din toate punctele de vedere, însă nu şi Divizia 11; aceasta încă îşi mai aduna efectivele şi se deplasa către zona de desfăşurare iniţială. A treia brigadă din cadrul ei abia începuse să-şi scoată

echipamentul. O armată nu era doar o grămadă de armament. Era o echipă formată din oameni care aveau o idee despre ce urmau să facă. Dar alegerea momentului şi a locului în care avea să urmeze un război era, de obicei, privilegiul agresorului, iar ţara lui prea avusese rolul acesta.

Se uită din nou la cele trei pagini trimise prin fax. Le ţinea în mâini şi simţea cum îl ard. Ofiţerii superiori îşi citiră şi ei copiile primite şi în rândul lor se lăsă o tăcere sinistră până când un S-3, de la Divizia 11 de Cavalerie, ofiţer însărcinat cu operaţiunile militare ale regimentului, spuse ceea ce gândeau cu toţii:

— Măcar pe o parte dintre ei tot îi nimicim.

Trei ruşi sosiseră de puţină vreme. Clark şi Chavez fură nevoiţi să-şi spună că nu erau nici beţi şi nici nu visau. Cei doi ofiţeri de la C.I.A. aveau sprijinul ruşilor care veniseră în misiune, urmând ordinele primite de la Langley, via Moscova. De fapt, ei aveau două misiuni. Ruşii fuseseră aduşi pentru cea mai dificilă dintre ele şi aduseseră de la Moscova şi echipamentul necesar pentru răfuiala diplomatică, încât cei doi americani să-şi încerce norocul cu misiunea care era mai uşoară. De la Washington (tot via Moscova) venise o telegramă pe care o citiră cu toţii.

— Se întâmplă totul prea repede, spuse Ding oftând.

Apoi îşi luă expresia specifică începerii unei misiuni:

— Dar îi dăm noi de capăt...

În sala unde se ţineau conferinţele de presa erau încă puţini oameni. Foarte mulţi dintre cei care veneau de obicei erau în altă parte, unii fuseseră prinşi în afara oraşului şi rămăseseră blocaţi din cauza interdicţiei de a călători, alţii lipseau pur şi simplu şi nimeni nu ştia cu siguranţa care era motivul.

— Preşedintele va ţine un discurs foarte important peste o oră, le spuse van Damm. Din păcate, nu avem timp suficient pentru a face copii ale discursului, pe care să le primiţi dinainte. Vă rog să informaţi posturile pe care le reprezentaţi că este o problemă de maximă importanţă.

— Arnie! strigă un reporter, dar şeful de personal deja se întorsese cu spatele.

Reporterii saudiţi ştiau mai multe decât prietenii lor de la Washington şi se duceau acum să se alăture unităţilor la care fuseseră repartizaţi. În cazul lui Tom Donner, era vorba de B-Troop, prima brigadă din Divizia 11. Era complet echipat într-o uniformă militară, numită şi B.D.U.[3] Şi îl găsi pe tânărul comandant al trupei, de numai

3 *Battle chess uniforme*, uniforma de luptă (engl., n. tr.).

douăzeci şi nouă de ani, stând în picioare lângă tancul său.

— Bună, spuse căpitanul, abia ridicând privirea de la harta dinaintea lui.

— Unde vreţi să stau? întrebă Donner.

Căpitanul izbucni în râs.

— Niciodată să nu întrebaţi un soldat unde ar vrea să stea reporterul.

— Atunci rămân lângă dumneavoastră?

— Eu sunt pe tancul ăsta, îi răspunse ofiţerul, făcând un semn cu bărbia către tanc. O să vă trimit pe un Brad.

— Am nevoie de o echipă de filmare.

— Sunt deja aici, îi spuse căpitanul, arătându-i cu mâna şi unde. Pe acolo. Altceva?

— N-aţi vrea să ştiţi despre ce e vorba? întrebă Donner.

Ziariştii fuseseră ca nişte prizonieri în hotelul Riyadith, nu li se permisese nici măcar să sune acasă să le spună familiilor lor unde se află – toţi ştiau de ce fuseseră chemaţi reporterii, iar corporaţiile pe care le reprezentau semnaseră o înţelegere prin care se angajau să nu divulge motivul absenţei lor. În ceea ce-l priveşte pe Donner, spusese că era „pe teren”, ceva cam greu de înghiţit când se interziseseră călătoriile de orice fel. Dar li se spusese care este situaţia, în general – nu încercaseră să evite explicaţiile astea – şi aici aveau un avantaj faţă de soldaţi.

— Ni s-a spus că peste o oră sau aşa ceva, cel puţin aşa am aflat de la colonel.

Dar în acel moment ofiţerul cel tânăr devenise chiar foarte interesat.

— Deocamdată asta e ceea ce trebuie să ştiţi. Sincer.

— Domnule Donner, ştiu că aţi făcut nişte presiuni asupra preşedintelui şi…

— Dacă vreţi să mă împuşcaţi, lăsaţi-o pe mai târziu! Ascultă, căpitane… E ceva important.

— Spuneţi ce aveţi de spus.

Părea cumva pervers să umbli fardat în vremuri ca astea. Ca întotdeauna, o făcea Mary Abbot, cu masca pe faţă şi de data asta şi cu mănuşi, în timp ce se introducea textul şi pe cele două promptere. Ryan nu avusese nici timpul şi, mai degrabă, nici dorinţa de a repeta discursul. Oricât de important ar fi fost, nu voia să-l rostească de două ori.

— Nu pot traversa ţara, insistă generalul saudit. Nu au fost instruiţi pentru aşa ceva şi depind încă de reţeaua de drumuri.

— Avem informaţii din care rezultă altceva, să trăiţi!

— Suntem gata să-i înfruntăm.

— Niciodată nu suntem gata cu adevărat, domnule general. Nimeni nu poate fi gata pentru aşa ceva.

Atmosfera la PALM BOWL era destul de tensionată, altminteri părea destul de normală. Fotografiile din satelit arătau că forţele militare ale Republicii Islamice încă erau în mişcare şi dacă aveau să continue, atunci urmau să le întâmpine două brigăzi kuwaitiene care luptau pe teren propriu, un regiment american în rezervă şi saudiţii care erau pregătiţi să ofere sprijin chiar atunci. Nu ştiau cum avea să decurgă bătălia – „cifrele, per ansamblu, nu sunt favorabile – dar, cu siguranţă, nu va mai fi ca data trecută", îşi spuse maiorul Sabah. I se părea chiar o prostie faptul că forţele aliate nu puteau să atace primele. Ştiau doar ce urmează.

— Am primit nişte semnale prin radio, raportă un tehnician.

Afară, soarele tocmai se pregătea să apună. Fotografiile prin satelit, la care se uitau ofiţerii de la spionaj, erau făcute cu patru ore în urmă. Timp de încă două ore nu vor primi fotografii recente.

STORM TRACK era aproape de graniţa dintre Arabia Saudită şi Republica Islamică, prea departe pentru salve, dar încă nesigură pentru a face faţă unei adevărate artilerii grele. O companie de patru tancuri saudite era acum aşezată în linie de bătaie între postul de comunicaţii şi linia de demarcaţie. Şi acolo, pentru prima oară în ultimele zile, începeau să recepţioneze transmisiile radio. Semnalele erau amestecate, fiind mai degrabă nişte comenzi decât nişte transmisiuni tactice, mult prea numeroase pentru sistemele de codare mai simple. Nereuşind să le decodeze pe loc – asta era sarcina computerelor de la K.K.M.C. – începură să localizeze punctele de unde fuseseră transmise mesajele. În douăzeci de minute, aveau treizeci de surse. Douăzeci dintre ele reprezentau cartierul general al brigăzilor. Cinci erau posturi de comandă ale diviziilor. Trei erau de la comandanţii corpurilor armate şi unul de la comanda întregii armate. După toate aparenţele, verificau reţeaua de comunicaţii, conchiseră cei de la ELINT. Detectoarele de direcţie stabiliseră că erau aşezate în linie pe şoseaua către Al Busayyah, mărşăluind în continuare spre Kuwait. Traficul de transmisiuni radio nu era prea mare. Majoritatea îşi spunea că poate Armata Sfântă considerase că trebuie să mai exerseze disciplina în timpul marşurilor… deşi nu se descurcau prea rău…

După apus, aeronavele Predator se ridicară din nou, îndreptându-se spre nord. Se duseră în primul rând spre punctele detectate ca surse ale mesajelor radio. Camerele lor se orientară pe o rază de peste zece kilometri, în interiorul teritoriului Republicii Islamice şi primul lucru pe

care-l văzu una dintre ele fu o baterie de tunuri pregătite de tragere, cu antetrenul întins şi orientate spre sud.

— Domnule colonel! strigă imediat sergentul.

Afară, tancurile petroliere saudite fuseseră adăpostite după nişte movile şi câţiva membri ai echipajului fuseseră trimişi în recunoaştere. Primii tocmai ajunseseră la posturile de observaţie, când, la nord, orizontul fu inundat de o lumină roşiatică.

Diggs încă mai discuta despre cum se vor face desfăşurările de trupe, când sosi primul mesaj:

— STORM TRACK raportează că ei trag focuri de artilerie.

— Bună dimineaţa, dragi concetăţeni! spuse Ryan în faţa camerelor de filmat.

Imaginea lui era transmisă în toată lumea. Vocea lui putea fi auzită chiar şi de cei care nu aveau televizoare pe aproape. În Arabia Saudită, discursul lui era transmis în bandă scurtă, dar şi pe unde medii şi lungi, aşa încât orice soldat, marinar sau aviator să poată să asculte ceea ce urma.

— Am trecut prin multe în ultimele săptămâni. Primul lucru pe ordinea de zi este să vă comunic progresele pe care le-am făcut în ceea ce priveşte epidemia care a fost adusă în ţara noastră.

Nu mi-a fost uşor să ordon impunerea unei interdicţii de a călători dintr-un stat în altul. Puţine libertăţi sunt mai importante decât dreptul de a veni şi a pleca oricând dorim, dar, bazându-mă pe sfaturile medicilor, am simţit că această măsură era necesară. Numărul cazurilor noi de îmbolnăviri a intrat pe o curbă descendentă în ultimele patru zile. Aceasta se datorează, parţial, măsurilor luate de guvernul pe care l-aţi ales, dar, mai cu seamă, faptului că dumneavoastră aţi pus în practică măsurile care se impuneau pentru a vă proteja. În cursul zilei de astăzi vom reveni cu mai multe detalii în acest sens, dar, pentru moment, pot să vă spun că epidemia cu Ebola va înceta, probabil pe la sfârşitul săptămânii viitoare. Mulţi dintre cei care au contractat recent boala vor supravieţui, cu siguranţă. Specialiştii pe care îi are America au făcut eforturi supraomeneşti pentru a-i ajuta pe cei care s-au îmbolnăvit şi ne-au ajutat, în acelaşi timp, să înţelegem ce anume se întâmplă şi care sunt cele mai bune metode de combatere. Această sarcină încă nu s-a încheiat, dar ţara noastră va ieşi din această grea încercare, aşa cum a mai făcut-o de atâtea ori. Spuneam că această epidemie a fost adusă… Apariţia bolii acesteia în ţara noastră nu a fost un accident. Am fost confruntaţi cu o formă nouă şi barbară de atac. Se numeşte război biologic. Este un lucru interzis de tratatele internaţionale. Războiul biologic este conceput pentru a îngrozi o naţiune şi pentru a o mutila, mai degrabă

decât pentru a o ucide. Zguduiţi de oroare şi dezgust, toţi am fost puşi în faţa a ceea ce i s-a întâmplat naţiunii noastre şi a modului în care această boală loveşte oamenii, pur şi simplu, la întâmplare. Chiar şi soţia mea, Cathy, a lucrat în schimburi pentru ai îngriji pe bolnavii de Ebola de la spitalul unde lucrează, în Baltimore. După cum ştiţi, cu numai câteva zile în urmă am fost personal acolo, să văd care era situaţia. Am văzut cu ochii mei victime ale epidemiei, am discutat cu medicii şi cu asistentele, iar atunci când am ieşit din spital am vorbit cu un bărbat a cărui soţie era foarte bolnavă. Nu am putut să i-o spun atunci, dar acum vă spun tuturor că de la bun început noi am suspectat că această epidemie are la origine un act deliberat şi, în ultimele zile, forţele noastre de ordine şi agenţiile de spionaj au adus dovezile de care aveam nevoie, înainte să apar în faţa dumneavoastră şi să spunem ceea ce urmează.

Pe ecranele televizoarelor apărură imaginea unui băieţel african şi a unei călugăriţe belgiene, îmbrăcate în alb.

— Epidemia a început cu mai multe luni în urmă, în Zair, continuă preşedintele.

Trebuia să le explice cetăţenilor, pe îndelete şi cu multă atenţie, iar Ryan reuşea cu mare greutate să vorbească pe un ton calm, egal.

Tanchiştii saudiţi urcară şi îşi remontară vehiculele imediat, porniră motoarele cu turbină şi se deplasară către noile locaţii, ca nu cumva să fi fost reperate locaţiile lor anterioare. Dar salva era îndreptată, după cum putură să vadă, către STORM TRACK. „Avea o explicaţie”, îşi spuse comandantul lor. Postul de radiorecepţie era un punct de spionaj de primă importanţă. Ei aveau sarcina să-l protejeze, ceea ce puteau să facă, în ciuda tancurilor şi a trupelor, dar nu şi când era vorba de focuri de artilerie. Căpitanul saudit era un tânăr chipeş, chiar superb, de numai douăzeci şi cinci de ani. Era în acelaşi timp şi foarte devotat religiei lui şi, prin urmare, pătruns de ideea că americanii erau oaspeţi în ţara lui şi că meritau astfel protecţia lui. Luă staţia de emisie-recepţie şi chemă cartierul general al batalionului de care aparţinea şi ceru să i se trimită nişte vehicule blindate – dacă ar fi dat ordin să vină elicoptere, asta ar fi însemnat sinucidere curată – să îi evacueze pe specialiştii în spionaj.

— Şi astfel boala a ajuns din Africa în Iran. De unde ştim aceste lucruri? se întrebă retoric preşedintele. Ştim pentru că virusul s-a întors în Africa. Cu acest avion. Vă rog să observaţi codul lui HX-NJA. Este aceeaşi aeronavă care se presupune că s-ar fi prăbuşit şi că, o dată cu ea, ar fi pierit şi sora Jean Baptiste…

” Dumnezeule mare, mai avem nevoie de o zi!” îşi spuse Diggs.

Şi asta când forţele inamice erau la trei sute de kilometri de locul unde planificaseră toţi întâlnirea cu ceilalţi.

— Care este cel mai aproape? întrebă el.

— E zona Brigăzii 4, îi răspunse ofiţerul superior saudit.

Dar brigada era desfăşurată pe un front de peste o sută cincizeci de kilometri. Erau acolo nişte echipaje de recunoaştere cu elicoptere, dar elicopterele de atac nu erau nici ele unde ar fi avut nevoie să le aibă, fiind la circa optzeci de kilometri de Wadi al Batin. Se părea că ceilalţi nu cooperau atât de bine.

Daryaei fu şocat la vederea fotografiei sale la televizor. Şi, ce era mai rău, cel puţin zece la sută dintre compatrioţii lui vedeau acelaşi lucru. Postul american C.N.N. nu era transmis în Republica Islamică, dar British Sky News era şi nimănui nu-i trecuse prin minte să…

— Acesta este cel care a fost în spatele atacului biologic asupra ţării noastre! spuse Ryan, calm ca un robot. El este autorul morţii a mai multe mii de cetăţeni ai ţării noastre. Acum o să vă spun şi pentru ce a făcut-o şi care a fost şi motivul atentatului la viaţa fiicei mele, Katie şi de ce a existat un atentat şi împotriva mea, chiar în Biroul Oval, cu câteva ore în urmă. Îmi închipui că şi domnul Daryaei urmăreşte această declaraţie în momentele acestea. Mahmud Haji, spuse el, uitându-se direct către cameră, omul tău, Aref Raman, este acum în arestul poliţiei federale. Chiar credeai că America poate fi păcălită aşa de uşor?

Ca toţi ceilalţi de la Blackhorse, Tom Donner asculta discursul, având nişte căşti conectate la radioul de pe Bradley. Nu erau destule pentru toată lumea, iar membrii echipajului a trebuit să le împartă cu rândul. Le urmărea expresia feţei. Şi ei erau neclintiţi şi fără nici o urmă de emoţie, aşa cum fusese şi vocea lui Ryan până la ultima lui propoziţie, rostită cu dispreţ.

— La dracu’! izbucni un spec-4.

Erau din Brigada 11 Delta, de la „Cavalerie” şi, în acelaşi timp, asigura acoperirea în linia lui.

— Dumnezeule mare! mai putu să spună şi Donner.

Ryan continuă:

— Forţele iraniene sunt acum pe punctul de a invada ţara aliatului nostru, Arabia Saudită. În ultimele două zile, am desfăşurat şi noi forţe militare pentru a fi alături de prietenii noştri. Trebuie să vă mai spun ceva foarte important. Atacul împotriva fetiţei mele, cel împotriva propriei mele persoane şi atacul barbar asupra ţării noastre au fost întreprinse de nişte oameni care-şi spun musulmani. Trebuie să înţelegem cu toţii că această religie nu are absolut nici o legătură cu toate aceste acte inumane. Islamismul este o religie. Iar America este

ţara în care libertatea de a-ţi alege credinţa sau confesiunea este prima dintre cele exprimate în Carta Libertăţilor, chiar înainte de dreptul la libera expresie şi de celelalte. Islamul nu este nici inamicul ţării noastre şi nici al alteia. Aşa cum familia mea a fost atacată la un moment dat de unii care se declarau catolici, la fel au răstălmăcit şi mutilat şi aceşti oameni credinţa lor, în numele unei puteri mondiale şi apoi s-au ascuns în umbra ei, ca nişte laşi ce sunt. Ce crede bunul Dumnezeu despre asta, eu nu pot şti. Eu ştiu că islamismul, ca şi creştinismul şi iudaismul, propovăduieşte un Dumnezeu al iubirii şi al iertării, dar şi al dreptăţii. Ei bine, se va face dreptate. Dacă forţele militare ale Republicii Islamice Unite s-au aşezat în formaţie de luptă la graniţa cu Arabia Saudită şi vor să invadeze această ţară, noi îi vom aştepta acolo. Forţele armate americane sunt pe câmpul de luptă chiar în aceste momente şi vreau să le adresez câteva cuvinte. Ştiţi acum de ce aţi fost luaţi de acasă, de lângă familiile voastre. Acum ştiţi de ce este nevoie să puneţi mâna pe arme şi să vă apăraţi ţara. Acum ştiţi cu ce fel de inamic avem de-a face şi ce poate face el. Dar America nu are o tradiţie de acte premeditate împotriva celor nevinovaţi. Veţi acţiona în conformitate cu legile noastre dintotdeauna. Sunt nevoit să vă trimit la luptă. Mi-aş fi dorit să nu se ajungă aici. Şi eu am luptat în Marina Militară şi ştiu cum este când lupţi pe un teritoriu străin. Dar, acolo, vă sprijiniţi ţara, iar ţara, aici, vă sprijină. Ne vom ruga pentru voi. Aliaţilor din Kuwait, din Emiratele Arabe Unite, Qatar, Oman şi toate celelalte state din Golf le spun acum că America este alături de voi în lupta de stăvilire a agresiunilor şi de restabilire a păcii. Mult noroc! spuse Ryan şi apoi vocea i se schimbă, trădând emoţia pentru prima oară. Şi noroc în luptă!

Membrii echipajului de la comanda B-Troop se uitară lung unul la altul înainte să înceapă să mai spună ceva. Uitaseră până şi de prezenţa reporterului. Cel mai tânăr dintre ei, un soldat, spuse, uitându-se în jos la mâinile care-i tremurau:

— Ticăloşii! Vor plăti pentru asta. Nenorociţii ăştia or să plătească scump, băieţi!

Patru vehicule blindate traversau cu viteză deşertul cu aproape şaizeci de kilometri pe oră. Evitară să o ia pe şoseaua plină de noroi care ducea spre STORM TRACK, ca nu cumva să devină ţinta unui atac de artilerie; asta se dovedi o precauţie înţeleaptă. Primul lucru pe care-l văzură, când ajunseră aproape de obiectivul lor, fu un nor de praf şi fum care se ridica de acolo şi se trăgea în continuare asupra locului respectiv. Una dintre cele trei clădiri părea să mai fie în picioare, dar era în flăcări, iar locotenentul saudit care era la comanda plutonului de recunoaştere se întrebă dacă exista vreo şansă să mai fi fost cineva în viaţă acolo. La nord, văzu cum se trăgea; la vreo şapte

kilometri, o limbă de foc de la un tun ilumină toate denivelările terenului, care nu era deloc atât de întins cum părea la lumina zilei. Un minut mai târziu, focul de la STORM TRACK se mai domoli, împrăştiindu-se acum către zona unde nişte tancuri deschideau focul asupra vehiculelor inamice care îi invadau ţara. Îi mulţumi lui Allah că sarcina lui devenise acum mai uşoară, timp în care operatorul de la staţia de radio îl tot striga prin aparatul de la bord.

Cele patru APC-uri îşi croiră drum printre antenele căzute către complexul dărâmat. Apoi se deschiseră uşile din spate ale maşinii şi soldatul ieşi repede să se uite în jur. Aici lucrau sau lucraseră treizeci de femei şi bărbaţi. Găsiră cinci răniţi şi alţi nouă oameni nevătămaţi. Plutonul de recunoaştere căută printre dărâmături încă cinci minute, dar nu mai descoperiră nici un supravieţuitor şi nu era acum momentul să se ocupe de funeralii. Tancurile se îndepărtară, apoi se întoarseră la postul de comandă al batalionului, unde nişte elicoptere îi aşteptau pe americani, să îi scoată de acolo.

Comandantul tancului saudit fu uimit să constate că reuşiseră să îi surprindă. Ştia că majoritatea forţelor militare ale ţării lui erau undeva la trei sute de kilometri spre est faţă de ei. Inamicul lor era, cu toate astea, chiar aici şi venea dinspre sud. Nu se duceau, se pare, spre Kuwait sau spre câmpurile petrolifere. Şi lucrul acesta le fu limpede, mai ales când primele tancuri ale Republicii Islamice intrară în raza camerei lor cu infraroşii, ca un punct în josul ecranului, dar în afara bătăii tunului, pentru că primise ordine să nu se apropie prea mult. Tânărul ofiţer nu mai ştia ce să facă. În mod normal, armata lui lucra sub control foarte ferm, aşa încât trimise un mesaj radio în care cerea instrucţiuni noi. Dar centrul de comandă al batalionului lui era ocupat, iar el, la rândul lui, avea comanda a cincizeci şi patru de tancuri împrăştiate pe un front de treizeci de kilometri şi toate erau lovite indirect de focuri de artilerie, majoritatea raportând că tancurile inamice au trecut graniţa însoţite de transportoare de infanterie.

Ofiţerul se hotărî că trebuia să acţioneze şi le ordonă tancurilor sale să înainteze, să ţină piept atacului. De la trei mii de metri, oamenii lui deschiseră focul şi, din primele paisprezece trageri, opt îşi atinseră ţinta, ceea ce nu era deloc rău în condiţiile în care soldaţii fuseseră, de fapt, soldaţi cu jumătate de normă, îşi spuse el şi hotărî să rămână acolo şi să lupte, să apere pământul ţării lui de invadatori. Cele paisprezece tancuri din subordinea lui se aflau pe o distanţă de trei kilometri. Erau nişte forţe uşor de apărat, dar care nu înaintau şi chiar centrul liniei pe care lupta şi el era fix. A doua salvă mai lovi şase ţinte de la distanţă mare, dar, după aceea, unul dintre tancurile lui fu lovit în plin de o salvă de artilerie; îi distrusese motorul şi tancul fu cuprins de flăcări, iar echipajul ieşi imediat şi, după o clipă, toţi fură doborâţi de încă un foc de artilerie, înainte să ajungă la nici cinci metri de tanc.

El se uita chiar în direcţia lor şi îi văzu seceraţi, la patru sute de metri în faţa lui şi ştiu că, din clipa aceea, frontul avea o breşă şi el trebuia să ia rapid o decizie.

Tunarul lui, ca şi ceilalţi, căuta să localizeze tancurile inamice şi să tragă asupra lor, erau nişte T-80 cu turela boltită, când prima escadrilă antitanc se depărtă de transportoarele de infanterie B.M.P. care stăteau în spatele lor. Acelea începură să lovească în mai multe ţinte şi, deşi nu puteau penetra partea frontală a tancurilor lui, care era blindată, mai multe şenile şi motoare fură cuprinse de flăcări, iar sistemele de ochire distruse. Când mai bine de jumătate din tancurile de sub comanda lui luară foc, veni momentul să se retragă. Patru se repuseră în mişcare şi ţâşniră spre sud vreo doi kilometri. Căpitanul rămase cu celelalte trei şi mai lovi un tanc inamic înainte de a se pune în mişcare. Prin aer zburau fragmente de proiectile şi unul dintre ele lovi partea din spate a turelei lui, aprinzând rezervorul de muniţie. Flacăra verticală consumă instantaneu oxigenul prin trapa deschisă, asfixiindu-i pe membrii echipajului şi arzându-l de viu şi pe el. Rămasă fără conducător, compania se mai luptă încă treizeci de minute, împuţinându-se, până când numai trei dintre tancuri rămaseră întregi şi se retraseră spre sud, încercând să găsească postul de comandă al batalionului.

Dar acesta nu mai era acolo. Fusese localizat după transmisiile radio şi zdrobit de o brigadă a artileriei Republicii Islamice, fiind luat pe nepregătite şi acum dispărut fără urmă, când sosiră supravieţuitorii din STORM TRACK cu trupele de recunoaştere. Din prima oră a celui de-al doilea război din Golful Persic, se crease o breşă de cincizeci de kilometri în liniile saudite şi exista un drum direct către Riyadh. În schimbul ei, Armata Sfântă pierduse aproape jumătate de brigadă – un preţ mare, dar pe care erau dispuşi să-l plătească.

Era o imagine de ansamblu destul de neclară. Rareori lucrurile stăteau altfel. Aproape de fiecare dată ăsta era şi avantajul celui care ataca; Diggs ştia foarte bine acest lucru, iar sarcina comandantului era să pună ordine în acel haos şi să provoace dezordine în tabăra inamică. Distrugerea lui STORM TRACK însemna şi o scoatere temporară din luptă a aeronavelor Predator, lucru ce trebuia schimbat. Desfăşurarea forţelor din 366 se făcuse fără radare aeropurtate J-STARS, care puteau să depisteze orice mişcare a trupelor la sol. În aer erau două aeronave E-3B AWACS, fiecare cu alte patru avioane de vânătoare, care le urmau îndeaproape. Mai veniră douăzeci de avioane de vânătoare şi le urmară pe celelalte. Lucrurile deveneau interesante pentru aviaţia militară americană.

Dar Diggs avea problemele lui. Pierderea lui STORM TRACK şi a zumzăitului lui Predator îl orbise şi prima acţiune de remediere fu să

ordoneze escadrilei de pe lângă Divizia 11 de Cavalerie să facă o evaluare a situaţiei în partea de vest. Poate centrul de gravitaţie al Arabiei Saudite nici nu era unul economic.

— Trupele noastre au intrat în regat, îi spuse ofiţerul de spionaj. Au întâmpinat rezistenţă, dar reuşesc să răzbată. Postul de spionaj american a fost distrus.

Totuşi, vestea nu-l făcu pe Daryaei cu nimic mai fericit.

— De unde au aflat? Cum de-au aflat?

Ofiţerul de spionaj se temea să-l întrebe cine şi ce ştia. Se eschivă de la un răspuns clar:

— Nu mai contează… Vom fi în Riyadh peste două zile şi atunci nimic nu va mai conta.

— Ce ştim noi despre starea de sănătate a Americii?! De ce nu se mai îmbolnăvesc şi alţii?! De unde au avut totuşi trupe pe care să le trimită aici?

— Asta chiar că nu ştiu, recunoscu şi ofiţerul.

— Dar tu ce ştii?

— Se pare că americanii au un regiment în Kuwait, încă unul în regat şi un altul care îşi descarcă echipamentul de pe vase – cele pe care nu le-au oprit indienii – în Dhahran.

— Atacaţi-i, ce mai aşteptaţi?! strigă Mahmud.

Ce arogant fusese americanul ăla să-i spună pe nume într-un fel pe care s-ar putea să-l fi văzut sau auzit şi oamenii lui… Te pomeneşti c-au şi dat crezare spuselor lui?

— Forţele noastre aviatice atacă în nord. Aici va fi locul decisiv. Orice diversiune de la asta e o pierdere de timp, răspunse el rezonabil.

— Atunci, cu proiectile!

— O să văd.

I se spusese comandantului care era la conducerea Brigăzii 4 a armatei saudite, să nu se aştepte la altceva decât la un atac de diversiune în zona lui şi să fie pregătit să lanseze un contraatac împotriva forţelor Republicii Islamice, chiar după ce începea ofensiva lor masivă în Kuwait. Ca mulţi alţi generali de-a lungul istoriei, făcuse greşeala să se încreadă prea mult în informaţiile venite din spionaj. Avea trei batalioane mecanizate, fiecare acoperind un sector de cinci kilometri la distanţe de opt kilometri şi, respectiv, şaisprezece kilometri între ele. Într-o situaţie de ofensivă, ar fi fost o dispunere flexibilă a forţelor pentru a hărţui flancul inamicului, dar pierderea prematură a batalionului central îl pusese în poziţia de a le comanda pe celelalte două care erau separate, având sarcina dificilă de a comanda două elemente disparate. Apoi înrăutăţise situaţia şi mai

mult prin faptul că avansase, în loc să se retragă. O decizie foarte curajoasă, dar care pierdea din vedere faptul că, în spate, mai erau o sută cincizeci de kilometri până la King Khalid Military City, un spaţiu pe care l-ar fi putut reorganiza astfel încât să dea o contralovitură bine ţintită, în locul uneia pripite şi intermitente.

Atacul Republicii Islamice urma modelul perfecţionat folosit de armata sovietică în anii ’70. Faza de pătrundere cu forţa în linia de bătălie fusese aplicată în cazul unei brigăzi grele care se năpustise din spatele unui foc de artilerie masiv. Eliminarea lui STORM TRACK fusese urmărită de la bun început. Acesta, alături de PALM BOWL – le ştiau chiar şi numele de cod – erau, în fond, „ochii” structurii de comandă a inamicului. Nu le puteau face nimic sateliţilor, dar posturile de spionaj de la sol făceau parte din joc şi puteau fi distruse. Aşa cum se aşteptaseră, americanii aduseseră nişte forţe militare, dar se pare că nu prea multe, iar, dintre acestea, jumătate erau aeronave pentru confruntările pe timp de zi. Ca şi în cazul sovieticilor, care îşi propuseseră să ajungă la Bay of Biscay, cei din Republica Islamică erau dispuşi să se resemneze cu pierderile implicate, punând în cumpănă vieţile unor oameni, de o parte, iar de cealaltă, timpul necesar atingerii obiectivelor lor politice, înainte ca inamicii săi potenţiali să-şi poată aduna forţele mai presus decât puterea lui de a le ţine piept. Dacă saudiţii credeau că Daryaei voia să pună cu orice preţ mâna pe petrolul lor, n-aveau decât, pentru că la Riyadh erau şi familia regală şi guvernul. Acţionând astfel, Republica Islamică îşi punea în pericol flancul stâng, dar forţele din Kuwait vor avea de negociat teritoriul în care stătea Wadi al Batin şi apoi să traverseze trei sute de kilometri prin deşert, să ajungă în locurile pe unde Armata Sfântă trecuse deja.

Elementul-cheie era viteza, iar secretul obţinerii ei era eliminarea rapidă a Brigăzii a 4-a saudite. Artileria era comasată încă la nord de linia frontală; fură depistate transmisiile radio de alertă şi se deschise foc necruţător asupra zonei, urmărind să se pună capăt comunicării şi să se distrugă coeziunea dintre unităţi, pe care se aşteptau ca să o folosească ceilalţi pentru a răspunde invaziei de la început. Era o strategie cu rezultate aproape sigure, atâta timp cât erau dispuşi să plătească preţul cuvenit. Fiecăruia dintre batalioanele de la graniţă îi fusese alocată câte o brigadă.

Comandantul Brigăzii 4 avea, la rândul lui, la dispoziţie artilerie, dar, hotărâse el, cel mai bun mod de a o folosi era când pătrundeau prin partea centrală, pentru a le face unităţilor, în chip de pedeapsă, un drum liber spre inima naţiunii. Cea mai mare parte a forţelor de sprijin merse în acea direcţie, pentru a le face zile fripte oamenilor care treceau, mai mult decât brigăzilor, care acum tocmai contactau forţele mecanizate. Odată distruse şi acestea, breşa din liniile saudite

avea să fie de trei ori mai mare.

Diggs era la principalul post de comandă, când sosiră veştile şi înţelese imediat ce i se întâmplă, conform unui model bine cunoscut. La rândul lui, le făcuse acelaşi lucru irakienilor, în 1991. Le-o făcuse şi israelienilor cu vreo doi ani în urmă, când era comandant la Buffalo Cav. Şi fusese şi la comanda Centrului Naţional pentru Instrucţie pentru o vreme. Acum vedea ce însemna să fii de partea cealaltă. Saudiţii simţeau că totul se întâmplă prea repede. Reacţionau mai mult instinctiv decât ca urmare a unei strategii, percepeau amploarea crizei, dar nu şi mecanismele ei; erau aproape paralizaţi de viteza cu care se desfăşurau evenimentele, deşi, dacă ar fi fost ei de partea cealaltă, li s-ar fi părut că e palpitant şi atâta tot.

— Divizia 4 să se retragă cu treizeci, spuse el aproape şoptit. Este suficient loc pentru manevre.

— Nu vor mai face nici un pas! spuse aproape automat comandantul saudit.

— Domnule general, ar fi o greşeală. Puneţi în pericol acea brigadă, fără măcar să fie nevoie. Puteţi recupera terenul pierdut. Puteţi să recuperaţi şi timpul şi oamenii pe care i-aţi pierdut acolo.

Dar nu-l asculta, iar Diggs nu avea gradele necesare, încât să-şi permită să insiste.

„O zi în plus dacă am avea, se gândi, o amărâtă de zi, atât…”.

Elicopterele nu se grăbiră deloc. M-Troop, Brigada 4 din Divizia 10, era compus din 6 elicoptere de recunoaştere OH-58 Kiowa şi, patru aeronave de atac Apache AH-64, fiecare cu mai multe rezervoare de combustibil decât armament. Fuseseră avertizate că avioanele de vânătoare inamice erau în aer, ceea ce dusese la interdicţia de a se ridica la altitudini prea mari. Senzorii lor adulmecau aerul în căutarea unor emisii de radar SAM – sigur era şi aşa ceva prin apropiere – în timp ce piloţii îşi croiau drum de pe culmea unui deal pe alta, scanând spaţiul dinaintea lor cu sistemele cu frecvenţe joase şi radarele Longbow. Trecând pe teritoriul Republicii Islamice, identificară vehiculul care plecase în recunoaştere la întâmplare, poate – estimară ei – al unei companii desfăşurate pe douăzeci de kilometri de la graniţa kuwaitiană, dar atât. Următorii opt kilometri nu aduseră nimic nou, deşi vehiculele erau mai grele. Când ajunseră la periferia oraşului Al Busayyah, de care se apropia Armata Sfântă, potrivit datelor de la sateliţii de spionaj, nu găsiră decât nişte urme pe nisip şi câteva grupuri de vehicule auxiliare, majoritatea camioane cu combustibil. Distrugerea acestora nu făcea parte din misiunea pe care o aveau. Sarcina lor era să localizeze concentrarea de forţe inamice şi să stabilească traiectoria aproximativă a acestora.

Pentru asta ar fi nevoie de încă o oră de zbor la altitudini joase, de

situaţii în care se strecurau şi dispăreau în viteză patru elicoptere care săltau ca nişte broaşte. Aici erau şi vehicule SAM, fabricate în Rusia sau Franţa, din cele cu bătaie scurtă, pe care elicopterele ştiau să le evite. Un echipaj Kiowa-Apache se apropie atât cât să poată vedea o coloană de tancuri care se deplasa printr-o fisură pe linia pe care trebuia s-o menţină brigada, iar asta se întâmpla la peste două sute de kilometri de locul de unde plecaseră ei. Cu aceste informaţii, elicopterele se retraseră fără să mai tragă nici un foc. Data viitoare trebuia să vină pregătiţi şi nu avea nici un sens să-i prevină de existenţa acelei breşe în apărarea aeriană, înainte ca ei să o poată exploata cum trebuie.

Batalionul din extrema estică al Brigăzii 4 rămăsese la sol şi, de fapt, pierise acolo. În acest timp, elicopterele de atac ale Republicii Islamice veniră şi ele în timp ce saudiţii trăgeau foarte bine, dar incapacitatea de a face manevre nu le mai dădea nici o şansă. Armata Sfântă mai sacrifică o brigada pentru a îndeplini această misiune, dar, la sfârşitul ei, breşa din rândul liniilor saudite era de zece kilometri.

În vest, lucrurile stăteau altfel. Batalionul acesta, acum sub comanda unui maior, după moartea colonelului, întrerupse orice contact şi se îndreptă spre sud-vest, având capacităţile înjumătăţite, apoi încercă să întoarcă spre est şi să iasă înaintea forţelor de atac ce avansau. Rămas fără puterea de a lupta singur, îi stârnea numai şi apoi dispărea încercând să vină de hac la douăzeci de tancuri şi la alte câteva vehicule, înainte să rămână fără combustibil la treizeci de kilometri nord de K.K.M.C. Vehiculele auxiliare ale Brigăzii 4 se pierduseră pe undeva. Maiorul trimise un mesaj prin radio, în care cerea ajutoare, întrebându-se dacă e vreo şansă ca acestea să vină.

Fu o surpriză mai mare decât se aşteptaseră. Un satelit din sistemul de apărare de deasupra Oceanului Indian descoperi strălucirea focalizată a proiectilelor. Vestea ajunse imediat la Sunnyvale, în California, iar de acolo la Dhahran. Se mai întâmplase aşa ceva şi înainte, dar nu cu rachete lansate din Iran. Vasele erau descărcate abia pe jumătate. Războiul începuse de numai patru ore când primul Scud părăsi lansatorul, îndreptându-se către sud, dincolo de Munţii Zagros.

— Ce facem acum? întrebă Ryan.

— Acum vom vedea de ce crucişătoarele sunt încă acolo, îi răspunse Jackson.

Nici nu mai era nevoie de avertisment pentru raid. Radarele celor trei crucişătoare, ca şi cel de pe *Jones,* măturau orizontul şi toate identificară nişte tancuri care se îndreptau spre ei, undeva la o sută cincizeci de kilometri distanţă. Cei din Garda Naţională îşi aşteptau

rândul să se ocupe de vehiculele pe care le identificaseră şi urmăreau bombele incendiare ale rachetelor sol-aer, urmărind ţinte pe care numai radarul le vedea. Primele trei lansate explodară în aer fiecare şi asta fu tot. Dar soldaţii erau acum şi mai motivaţi să îşi adune tancurile, când văzură rafala de trei explozii, care se făcură simţite la treizeci de kilometri.

Pe *Anzio,* Kemper văzu cum punctul dispăru de pe ecran. Era încă unul dintre lucrurile la care ar fi trebuit să fie bun Aegis, deşi nu-i făcea mare plăcere să stea degeaba, în timp ce se trăgea.

Celălalt eveniment important al serii fu o bătălie încrâncenată în spaţiul aerian din apropierea graniţei. Aeronava AWACS urmărise apropierea a douăzeci şi patru de avioane de vânătoare care se îndreptau direct spre ei, încercând să distrugă apărarea aeriană a inamicului. Se dovedi a fi un exerciţiu plătit scump. Nici un atac asupra lui E-3B nu reuşea. În loc de asta, aviaţia militară a Republicii Islamice continua să demonstreze că poate pierde atâtea aeronave fără rost. Dar ce conta? Supraveghetorul-şef de pe un AWACS îşi aminti o glumă care circulase cândva printre cadrele N.A.T.O. Un rus, general de la artilerie, se întâlni cu altul la Paris şi-l întrebă: „Auzi, cine a câştigat războiul aviatic?” Poanta era că toate războaiele erau câştigate sau pierdute, în cele din urmă, pe uscat. Şi aşa avea să se întâmple şi aici…

60
BUFORD

Abia la vreo şase ore după primul foc de baraj deveni clar care erau intenţiile inamicului. A fost nevoie să ajungă imaginea iniţială prin elicopterele de recunoaştere, dar ultima urmă de îndoială dispăru la vederea imaginilor din satelit. Într-o secundă, lui Marion Diggs îi trecură prin faţa ochilor toate precedentele din istorie. Când comandantul suprem al armatei franceze a auzit despre planul Schlieffen al nemţilor, înainte de Primul Război Mondial, reacţia lui a fost: „Cu atât mai bine pentru noi!” Cei care se pregăteau de asalt ajunseseră să ocupe poziţii la o haltă din afara Parisului. În 1940, acelaşi comandant a primit cu zâmbetul pe buze vestea iniţială a unui alt atac al Germaniei, iar acel atac s-a sfârşit la graniţa cu Spania. Problema era că oamenii se legau pe viaţă de nişte idei ca de o soţie, iar tendinţa aceasta era ceva universal valabil. Era trecut de miezul nopţii de mult, când saudiţii înţeleseră că cea mai importantă parte a armatei lor nu era unde trebuia şi că forţele de acoperire din vest fuseseră zdrobite de un inamic, care era fie prea deştept, fie prea prost ca să acţioneze cum se aşteptaseră ei. Pentru a riposta, ei aveau acum de dus o luptă strategică pentru care nu prea erau pregătiţi. Era limpede ca lumina zilei că Republica Islamică se va îndrepta întâi spre K.K.M.C. Se anunţa o luptă pentru acel punct de pe hartă, după care inamicul avea posibilitatea să se întoarcă spre est, spre Golful Persic – şi petrolul de acolo – prinzându-i astfel în cursă pe aliaţi; cealaltă variantă era să continue înaintarea spre sud, spre Riyadh, pentru a da lovitura finală din punct de vedere politic şi, astfel să câştige războiul. „La urma urmelor, îşi spuse Diggs, nu era un plan chiar prost.” Dacă puteau să-l ducă la bun sfârşit. Aveau şi ei aceeaşi problemă ca şi saudiţii. Exista un plan. Ei se gândeau că e foarte bun şi mai credeau că inamicului lor îi va scăpa din vedere acest plan, iar asta avea să-l termine. Mai devreme sau mai târziu, toţi făceau greşeala asta şi secretul învingătorului consta în a ştii ce-ţi stă în putere să faci şi ce nu. Inamicul lor nu prea îşi cunoştea limitele deocamdată. Dar n-avea sens să îi înveţe prea curând care erau acestea.

În Sala pentru Situaţiile de Criză, Ryan vorbea la telefon cu prietenul său de la Riyadh.

— Am văzut imaginile, Ali, îl asigură preşedintele.

— E destul de grav.

— Soarele va răsări curând şi puteţi compensa dezavantajul dat de

timp cu atuul pe care vi-l oferă distanţa. A mai dat rezultate şi cu alte ocazii, înălţimea voastră.

— Şi ce vor face forţele americane?

— Nu prea pot să vină pe jos acasă de acolo, nu?

— Sunteţi atât de sigur?

— Ştiţi foarte bine ce ne-au făcut nenorociţii aceia, înălţimea voastră.

— Ei, da, dar…

— Şi trupele noastre ştiu bine lucrul ăsta, prietene.

Apoi Ryan dori să-i transmită o rugăminte.

— Războiul a început prost pentru forţele aliate, spunea Tom Donner în direct la ştirile de noapte de la N.B.S. Cel puţin aşa se aude pe-aici. Armatele Irakului şi Iranului au zdrobit liniile saudite la vest de Kuwait şi se îndreaptă spre sud. Acum îi am alături pe soldaţii de la Regimentul 11 de Blindate, numit Blackhorse. Îl avem ca invitat pe Bryan Hutchinson care este sergent şi e din Syracusa, New York. Sergent, ce credeţi despre asta?

— Cred că om trăi şi-om vedea. Ce pot să vă spun? B-Troop este gata pentru orice ar pregăti ei. Mă întreb dacă şi ei sunt gata să lupte cu noi. Veniţi şi convingeţi-vă singur!

— După cum vedeţi, în ciuda veştilor proaste de pe câmpul de luptă, soldaţii aceştia sunt gata şi chiar nerăbdători să-şi înfrunte inamicul.

Comandantul-şef saudit puse receptorul în furcă după ce tocmai discutase cu suveranul său. Apoi se întoarse spre Diggs.

— Ce ne recomandaţi?

— Pentru început, cred că ar trebui să mutăm Brigăzile 5 şi 2 la sud-vest.

— Asta înseamnă ca Riyadh-ul să rămână descoperit.

— Nu, să trăiţi! Nu neapărat.

— Ar trebui să contraatacăm imediat!

— Domnule general, deocamdată nu suntem obligaţi să o facem, îi spuse Diggs, uitându-se atent la hartă.

Brigada 10 era într-o poziţie interesantă, asta era sigur… îşi ridică privirea.

— Domnule comandant, ştiţi cumva povestea cu boul bătrân şi boul tânăr?

Şi Diggs începu să-i spună unul dintre bancurile lui preferate, iar după câteva secunde ofiţerul saudit îi dădu dreptate.

— Vedeţi, chiar şi pe posturile americane se spune că vom câştiga, îi spuse şefului ofiţerul de la spionaj.

Generalul care avea comanda forţelor aviatice ale Republicii Islamice nu era aşa de entuziasmat. În cursul ultimei zile, pierduse treizeci de avioane de vânătoare şi doborâse, poate, două aeronave saudite. Planul lui de a doborî aeronava AWACS, a cărei situaţie se schimbase de atâtea ori, eşuase şi-i mai pierduse şi pe unul dintre cei mai bine instruiţi piloţi. Pentru el, vestea bună era că inamicii nu aveau aeronavele de care ar fi avut nevoie pentru a le invada ţara şi a cauza pagube serioase. În momentele acestea încă mai veneau forţe terestre din Iran pentru a înainta spre Kuwait, de la nord şi, cu puţin noroc, tot ce va avea el de făcut va fi să asigure acoperirea pentru forţele terestre, ceea ce oamenii lui ştiau să facă foarte bine, mai ales la lumina zilei. Aflaseră asta în câteva ore.

Nu mai puţin de cincisprezece proiectile fuseseră lansate spre Dhahran. Lovirea vaselor din COMEDY fusese doar o încercare ratată, în cel mai bun caz, iar toate proiectilele îndreptate spre ei căzuseră, în majoritatea cazurilor, în mare în timpul acelei nopţi zbuciumate şi pline de „artificii”. Ultima încărcătură, în cea mai mare parte camioane, era acum coborâtă, iar Greg Kemper lăsă binoclul jos, urmărind în continuare şirul de camioane maro care se pierdea în lumina crepusculului. Nu ştia însă încotro se îndreptau acestea. Ştia însă că vreo cincizeci de mii de soldaţi din Garda Naţională din Carolina de Nord puneau ceva la cale.

Eddington şi statul-major al brigăzii lui ajunseseră deja la sud de K.K.M.C. Forţele din WOLFPACK probabil nu aveau să ajungă acolo la timp, pentru a duce o bătălie. Preferase să îi direcţioneze către Al Artawiyah, unul dintre locurile acelea care devin deodată importante în istorie, pur şi simplu pentru că toate drumurile duc acolo. Nu era foarte sigur că acolo se va întâmpla ceva, deşi îşi amintea că Gettysburg fusese doar locul de unde Bobby Lee sperase să ia încălţări pentru oamenii lui. În timp ce statul-major îşi făcea datoria, colonelul îşi aprinse o ţigară şi ieşi afară, unde văzu cum două companii veneau cu vehiculele. Se hotărî să se îndrepte în direcţia aceea, în timp ce MP-urile i-au împrăştiat către locaţiile unde era nevoie urgentă de apărare. Avioanele de vânătoare vâjâiau pe deasupra capetelor lor. După cum arătau, părea că sunt nişte F-15E. „Bun, îşi spuse el, inamicul avea un avantaj serios, de vreo douăsprezece ore. Să-i lăsăm să-şi închipuie că au un atu.”

— Domnule colonel, spuse un comandant de pe Bradley şi-l salută stând pe trapa ridicată. Eddington se urcă pe tanc de îndată ce acesta se opri.

— Bună dimineaţa. Să trăiţi! Ce mai fac ceilalţi?

— Suntem pregătiţi să-i nimicim, să trăiţi! Unde sunt? întrebă sergentul de pe Bradley, scoţându-şi ochelarii de protecţie plini de

praf.

Eddington îi arătă cu mâna:

— La vreo sută cincizeci de kilometri în direcţia aceea şi vin pe aici. Spuneţi-mi cum se mai simt trupele, domnule sergent.

— Câţi putem omorî înainte să ne oprească?

— Dacă e tanc, distrugeţi-l! Dacă e un B.M.P., distrugeţi-l! Dacă e careva la sudul liniei frontului şi e înarmat, distrugeţi-l! DAR regulile spun cât se poate de clar să nu-i omorâm pe cei care nu opun rezistenţă. Şi aceste reguli nu vor fi încălcate! E important.

— E-n regulă, domnule colonel.

— Nu vă expuneţi unui risc prea mare cu prizonierii, dacă nu e nevoie.

— Nu, să trăiţi! promise comandantul de la artileria grea. Nu vom risca.

Blackhorse era în frunte, înaintând spre vest din zona unde se adunaseră, spre K.K.M.C. Oamenii de sub comanda colonelului Hamm înaintau în prima linie, Escadroanele 1, 2 şi 3 erau înşirate de la nord la sud, fiecare acoperind câte treizeci de kilometri. Cel de-al patrulea escadron era de fapt o escadrilă, pe care-o ţinea pe post de atu, lăsând doar pe câţiva de la recunoaştere să verifice drumul dinaintea lor, în timp ce elementele auxiliare de artilerie ale batalionului lor mergeau înainte, să pregătească o bază avansată, într-un loc unde trupele lui din frunte nu ajunseseră încă. Hamm era la comanda unui M4 – căruia i se spunea, firește, Star Wars Track sau chiar God Track – stând de-a curmezişul, ceea ce îi dădea o stare de greaţă şi încercând să ia „captura” de la unităţile mai avansate.

Sistemul I.V.I.S. începea să funcţioneze on-line într-o reală confruntare strategică. Sistemul de Informare pentru Vehicule (I.V.I.S.) era o reţea de conexiuni de date la care armata americană lucrase de aproape cinci ani. Nu mai fusese testată în luptă, iar lui Al Hamm îi făcea plăcere să fie primul care să dovedească faptul că dispozitivul meritase atâta muncă. Pupitrul de comandă de pe M4 primea toate datele. Fiecare vehicul era, în acelaşi timp, sursă şi receptor al informaţiilor. Începu prin a le spune tuturor care era poziţia tuturor celorlalte unităţi aliate, ceea ce, cu ajutorul echipamentului de localizare prin satelit, se putea preciza la metru şi asta avea rolul de a împiedica pierderile cauzate de focuri trase între elemente ale aceleiaşi armate. Când întoarse cheia, Hamm ştiu care e poziţia fiecărui vehicul de luptă pe care-l avea sub comandă, totul fiind proiectat pe o hartă care arăta şi toate trăsăturile importante ale zonei respective. Cu timpul, va avea o imagine la fel de clară asupra dispunerii forţelor inamice şi va şti cu exactitate coordonatele fiecăreia, ceea ce-i va permite să-şi aleagă el poziţiile cele mai

avantajoase. Brigăzile 2 şi 5 erau la nord-vest de el, venind dinspre graniţa kuwaitiană. Mai avea aproximativ o sută cincizeci de kilometri de mers de-a curmezişul ţării, înainte să înceapă să-şi facă griji în privinţa unei întâlniri a forţelor şi cele patru ore, cât dura marşul lor de apropiere, vor servi la stabilirea controlului asupra unităţilor lui şi va putea să se încredinţeze că totul funcţiona cum trebuie. Avea oarecare îndoieli în privinţa asta, dar era vorba de câteva exerciţii pe care ei aveau să le facă, pentru că, pe câmpul de luptă, orice greşeală, oricât de mică, îi putea costa enorm.

Ce mai rămăsese din Brigada 4 a armatei saudite încerca să se adune la nord de K.K.M.C. Efectivul ei se ridica acum la două companii de tancuri şi vehicule de transport pentru infanterişti, poate, majoritatea scăpând datorită unor acţiuni de tipul „loveşte şi fugi” în timpul acelei nopţi lungi din deşert. Unii avuseseră pur şi simplu norocul să supravieţuiască, alţii învinseseră în brutala competiţie darwiniană a războiului mobil. Ofiţerul superior care supravieţuise era un maior al cărui bilet spre dimineaţa zilei următoare fusese spionajul şi care rechiziţionase un tanc de la un ofiţer N.C.O., foarte furios. Oamenii lui neglijaseră importanţa instrucţiei la mecanismele I.V.I.S., preferind artileria grea şi să-şi urmărească inamicul după instinct, în locul unor exerciţii de instrucţie mai structurate. „Iată că plătiseră scump pentru asta”, îşi spunea acum maiorul. Primul lui ordin fusese să identifice şi să aducă aproape, în spatele brigăzii lui, camioanele cu combustibil împrăştiate peste tot, astfel încât cele douăzeci şi nouă de camioane, rămase întregi după confruntare şi alte cincisprezece tancuri să se poată realimenta. Au mai identificat şi nişte camioane cu muniţie şi aşa reuşiră să-şi reîncarce rezervele mai bine de jumătate dintre tancurile aflate acum în subordinea lui. După aceea, trimise vehicule auxiliare în spatele formaţiei şi alese o vale seacă – o fostă albie de râu – care mergea de la nordul la vestul K.K.M.C., drept următoarea lor poziţie de apărare. Mai avu nevoie de încă jumătate de oră până să stabilească un contact sigur cu superiorii lui şi să poată cere ajutoare.

Nu dispunea de o forţă militară coerentă. Tancurile proveneau de la cinci batalioane diferite. Unii membri ai echipajului abia îi cunoşteau pe ceilalţi, alţii nici atât şi îi lipseau ofiţerii care să comande forţele de care dispunea. Din momentul în care ştiu acest lucru cu siguranţă, îşi dădu seama că sarcina lui consta mai mult în a-i comanda decât în a conduce o bătălie. Fără prea multă tragere de inimă, îi dădu sergentului tancul „înapoi” şi alese în locul lui un vehicul de transport pentru infanterie, care avea mai multe radioemiţătoare şi mai puţine elemente care să-i distragă atenţia. Nu era o decizie pe care te-ai fi aşteptat să o afli într-un război, nu pentru o persoană a cărei cultură

slăvea imaginea unei mulţimi de luptători, călare pe cai şi fluturând sabia în aer, dar el învăţase nişte lecţii dure în sud şi asta îl punea cu o treaptă mai sus faţă de cei care muriseră pentru faptul că nu au învăţat regulile luptei suficient de repede.

În ziua aceea, lupta începu după o pauză în care se deplasaseră şi uciseseră adversari în acelaşi timp şi care, mai târziu, avea să pară asemănătoare pauzei de la jumătatea unui meci de fotbal. Motivul pentru care supravieţuitorii Diviziei 4 saudite avuseseră timp şi spaţiu suficient pentru a se reorganiza şi aproviziona era faptul că şi Armata Sfântă făcea acelaşi lucru. Remorcau elementele realimentate, care merseseră în urma unităţilor de luptă. Apoi săreau înaintea lor, permiţând camioanelor cu combustibil să sprijine unităţile de luptă. Procesul dură patru ore. Brigada şi comandanţii de divizii păreau mulţumiţi până acum. În raport cu planul de luptă, erau în urmă cu zece kilometri, ca distanţă şi o oră, ca timp – iar planurile acestea sunt mereu prea optimiste. Realimentarea se făcuse şi ea după plan. Înfrânseseră opoziţia iniţială, cu mai multe pierderi decât speraseră ei să se întâmple, dar, în orice caz, se putea spune că îşi zdrobiseră duşmanul. Oamenii erau obosiţi, dar se presupunea că şi soldaţii erau la fel, iar răgazul în care se făcu alimentarea cu combustibil le permise, în cea mai mare parte, să poată să-şi refacă forţele. La ivirea zorilor, Armata Sfântă porni din nou motoarele diesel şi continuă să înainteze spre sud.

Primele bătălii ale acestei zile aveau să se dea în aer. Forţele aviatice aliate începură să decoleze imediat după ora patru de la bazele din regiunea de sud a regatului saudit. Prima escadrilă era formată din aeronave F-15 Eagles, care se alăturară altor aparate E-3B AWACS aliniate la est şi vest de Riyadh. Se ridicară şi avioanele de vânătoare ale Republicii Islamice Unite, controlate încă de staţii radar de la sol aflate în fostul Irak. Totul începu ca un fel de dans între două şiruri de balerine. Ambele părţi doreau să ştie unde erau aparatele SAM ale adversarilor, informaţii care se adunaseră în timpul nopţii. După cum se observă treptat, ambele părţi aveau o centură de proiectile ascunsă la spate, dar în ambele cazuri bătăliile de la început aveau să se poarte în spaţiul electronic, care era teren neutru. Prima mişcare îi aparţinu unei escadrile de patru aparate din escadronul de vânătoare 366, numit *Wild Boars.* Fuseseră puşi în alertă de aeronava lor de control cu privire la faptul că una dintre escadrilele Republicii Islamice se rotise spre vest, mersese spre containerul de ardere a combustibilului şi trăsese în gol şi se întorseseră imediat după aceea în direcţia mării. Şi americanii se aşteptau să câştige bătălia aceasta, dar şi ei. Avioanele de vânătoare ale iranienilor – mai exact, nişte F-4

rămase de pe vremea şahului – au fost surprinse orientându-se într-o direcţie greşită. Preveniţi de controlul de la sol, se rotiră înapoi, dar problema lor nu se rezuma numai la acea situaţie tactică. Se aşteptaseră la un model de atac în care una dintre părţi trăgea cu proiectile, iar cealaltă se retrăgea din direcţia lor, apoi se întorcea să răspundă atacului într-un stil de luptă rigid ca un duel medieval. Nimeni nu le spusese că nu aşa erau instruiţi să lupte adversarii lor americani.

Aeronavele Eagles fură primele care au tras, pierzând fiecare câte un AMRAAM. Era un proiectil care le permitea să se retragă imediat după ce trăgeau. Dar nu făcură asta, ci mai rămaseră în urma lor, urmându-şi şi doctrina şi instinctul, după zece ore în care se tot gândiseră la ce spusese la radio preşedintele lor. Totul devenise acum ceva personal, iar piloţii din primul grup de Eagles se apropiară tot mai mult, în timp ce proiectilele lor erau trimise în direcţia primului grup de ţinte. Trei dintre cele patru ţinte fură doborâte, luate pe nepregătite de piloţii americani. Cel de-al patrulea reuşi să scape şi binecuvântă clipa aceea, apoi se întoarse să tragă şi el, descoperind însă pe radar că la numai cincisprezece kilometri era un avion de vânătoare care se apropia cu o viteză de aproape două mii de kilometri. Reacţia lui fu să-şi schimbe direcţia spre sud, ceea ce se dovedi o mare greşeală. Pilotul de pe Eagle, urmat de un altul la aproape un kilometru, reduse puterea şi încetini, intrând în urmărire. Voia să-l distrugă pe celălalt cu precizie şi aşa se şi întâmplă, ajungându-l pe inamic şi alegând arma de atac. Celălalt se dezmeticea cam greu în dimineaţa asta. După alte cincisprezece secunde, aeronava F-4 se împrăştia în bucăţi…

— Fox-3, Fox-3, un avion inamic distrus!

O altă escadrilă de aeronave Eagles venise acum în zona de luptă, urmărind propriile lor ţinte. În tabăra adversă, controlul de la sol era uluit de repeziciunea cu care se întâmplase totul şi le ordonă avioanelor să ţintească spre aeronavele americane care tocmai apăruseră şi să tragă cu proiectilele dirijate prin radar pentru distanţe mari, dar nici atunci americanii nu fugiră, să scape, aşa cum se aşteptaseră ei. Tactica lor era, în schimb, să se rotească la nouăzeci de grade spre sol şi să păstreze o distanţă egală faţă de aeronava care lansase proiectilele. Asta nu le permise radarelor de pe avioanele de vânătoare să aplice efectul Doppler sau o schimbare a distanţei estimate faţă de ţintele lor; blocară sistemul radar, iar proiectilele fură trimise la întâmplare, pe traiectorii nedirijate. Apoi aeronavele Eagles se întoarseră, fură selectate proiectilele şi traseră de la mai puţin de cincisprezece kilometri, în timp ce avioanele Republicii Islamice încercau să se pregătească pentru o nouă salvă şi iarăşi rămaseră în urma lor. Preveniţi de faptul că erau mai multe proiectile în aer,

avioanele de vânătoare inamice încercară să se întoarcă şi să se îndepărteze, dar erau mult prea adânc intrate în cercul descris de Slammer şi toate au fost distruse.

— Hei, amice, aici Bronco, spuse ironic o voce pe canalul de supraveghere al celor din Republica Islamică. Mai trimiteţi-ne câteva că ne e foame. Chiar vreau să-i halesc pe toţi, cu aparatele lor ruginite! spuse el, apoi schimbă canalul la Sky-1: Razorback Lead, mai e ceva de făcut? Terminat.

— În sectorul tău, nu. Rămâi pregătit.

— Recepţionat.

Locotenent-colonelul care era la comanda lui 390 făcu din nou o manevră în lateral, uitându-se în jos, să vadă dacă tancurile comasate se depărtau de punctele de întâlnire şi, pentru prima oară în viaţa lui, îşi dori să fie aer-sol şi nu aer-aer. Colonelul Winters era din New York. Acolo erau mulţi oameni bolnavi şi el ştia acest lucru, iar aici avea loc războiul împotriva celor care purtau vina pentru boala lor, dar până acum el distrusese numai două aeronave şi trei oameni.

— Razorback, aici Lead, urmaţi-mă!

Apoi verifică nivelul combustibilului. Va trebui să realimenteze curând.

Cel mai aproape erau aeronavele Strike Eagles din 391, escortate de nişte F-16. Avioanele de vânătoare mai mici, cu un singur loc, se apropiară şi ele, urmărind atent detectoarele ce scanau acţiunile inamicului şi adulmecând după lansatoarele mobile SAM. Se dovedi însă că era o colecţie frumuşică de vehicule de joasă altitudine cu proiectile, aparate Cotale, de producţie franceză şi nişte SA-6 Gainful ruseşti, chiar în urma eşalonului din vârful de atac. Cei de la comanda unor Viper făcură o mişcare bruscă în jos, pentru a le atrage atenţia şi traseră rachetele antiradar pentru a le asigura acoperirea aeronavelor F-15E care se apropiau căutând, mai presus de orice, artileria inamicului.

Şi navele Predator se ocupau de asta. Trei erau distruse după pierderea controlului de la sol la STORM TRACK, creându-se o breşă în forţele de spionaj, problemă pe care o rezolvaseră abia după mai multe ore. Nu mai erau decât zece rămase în teatrul de luptă. Patru dintre acestea erau în aer şi zburau la două mii cinci sute de metri, rămânând, abia vizibile, în urma diviziilor care înaintau. Forţele Republicii Islamice se bazau cel mai mult pe tancurile remorcate. Acestea se pregăteau pentru următorul atac important şi erau înşirate în spatele a două brigăzi mecanizate, pregătite să sară înainte spre K.K.M.C. Un Predator identifică grupul de cinci baterii. Datele fură transmise la o echipă care le centraliza, apoi prin A.W.A.C.S. şi apoi din nou la cele şaisprezece Strike Eagles din 391.

Formaţia saudită aştepta într-o stare de tensiune maximă. Cele patruzeci şi patru de vehicule de luptă erau împrăştiate pe o distanţă de opt kilometri, atât cât avusese curajul să ordone maiorul care le comanda, întrucât trebuia să menţină un echilibru între cantitatea de armament pe care o aveau şi o rază de acoperire cât mai mare, într-o acţiune care nădăjduia că va fi una de întârziere şi, poate, de sprijin. Un zgomot din ce în ce mai puternic din înaltul cerului îi spuse lui şi oamenilor lui să pornească şi obuzele de douăzeci de centimetri începură să aterizeze în faţa lor. Primul bombardament dură trei minute, salvele avansând tot mai mult către locul unde se afla el…

— Tigri la HOT! strigă comandantul. Inamicul se aşteptase evident ca primul atac să fie împotriva tancurilor din fruntea formaţiei. Acolo erau SAM-urile, Viper-urile încercau să se ocupe de ele. Cele trei escadrile de câte patru avioane se despărţiră, apoi se separară din nou în formaţiuni de câte două elemente, coborând la o mie de metri deasupra solului, cu o viteză de cinci sute de noduri. „Bateriile artileriei erau aliniate frumos, chiar după linii clare, iar tunurile erau la distanţe de câte o sută de metri unul de altul, alături de camioane, ca la carte, probabil”, îşi spuse locotenent-colonelul Steve Berman. Sistemul lui de operare pentru arme selectă mai multe tipuri de muniţie şi începu să le dea drumul bombelor.

— N-arată rău…

Aruncaseră două cutii de muniţie BLU-97, cu efect combinat, însemnând peste patru sute de minibombe de dimensiunea unei mingi. Prima baterie fu ştearsă de pe faţa pământului, când o parte dintre acestea lovi poziţia ei. Explozii secundare avură loc şi în camioanele cu muniţie.

— Cine urmează?

Pilotul făcu o manevră de retragere, descriind o curbă strânsă spre dreapta. Tocmai i se spunea să se ocupe de următoarea baterie, când…

— Trei la 10.

Acesta se dovedi un vehicul mobil antiaerian ZSU-23, de pe care cele patru puşti cu lunetă începură să trimită trasoare către Strike Eagle.

— Selectează Mav!

Dansul acesta al morţii dură numai câteva secunde. Eagle se feri de tir şi lansă o rachetă Maverick aer-sol, care ţâşnise în jos, nimicise vehiculul şi apoi pilotul se îndreptă către următoarea baterie.

Era ca un steag roşu, îi trecu prin minte pilotului pentru o fracţiune de secundă. Mai fusese aici în 1991, când era căpitan şi mai distrusese ţintele astfel, dar atunci îşi pierduse mult timp urmărind rachetele Scud.

Experienţa adevăratelor lupte nu se ridicase niciodată la nivelul exerciţiilor de instrucţie de la Nellis Air Force Base, cu diverse tipuri de arme. Acum însă era altfel. Misiunea lui nu era planificată decât într-un sens foarte larg. Îşi căuta ţinta în timp real cu radarul pentru sol *look-down radar* şi *mark-one eyeball* şi, spre deosebire de joaca de la Nellis, tipii ăştia chiar trăgeau în el cu gloanţe adevărate. Nu-i vorbă şi el lansa bombe adevărate. Când se orientă pe direcţia următorului şir de ţinte, focurile de la sol se înteţiră.

S-ar fi zis că era mai degrabă ca o tuse în timpul unei conversaţii. Se auzi o ultimă rafală de douăzeci sau treizeci de salve în deşertul de o sută de metri pe care-l făcuse înaintea lui. După alte treizeci de secunde mai căzură zece. Încă treizeci de secunde şi apoi încă trei. La orizont, dincolo de primul rând de tancuri care abia se iveau, se vedeau nori de praf. După câteva secunde, simţiră ceva la picioare, iar după aceea o bubuitură îndepărtată, în câteva clipe, nu mai era loc de nici o îndoială. Îşi făcură apariţia avioanele de vânătoare, vopsite cu verde, îndreptându-se spre sud. Nu erau inamice, putu să vadă asta după forma lor. Apoi mai apăru încă unul, lăsând în urmă o dâră de fum, cu o traiectorie nesigură, apoi se întoarse brusc şi din el căzură două obiecte, care se transformară în două paraşute care fură purtate spre sol, la un kilometru în spatele lui, în timp ce avionul de vânătoare se prăbuşi undeva, într-o flacără imensă. Maiorul trimise un vehicul să îi ia, apoi se concentră din nou asupra tancurilor care erau în continuare în afara bătăii puştii şi deocamdată nici nu avea artileria care să se ocupe de ei.

„Ei, pe naiba”, îşi spuse colonelul; era un Red Rag la urma urmelor, numai că, de data asta, nu avea să-şi petreacă noaptea spunând minciuni la club şi trăgând o fugă până la Vegas să vadă un spectacol şi să mai zacă prin cazinouri. La cel de-al treilea atac, avionul, care luase foc, era prea bolnav ca să-l mai ducă până acasă. Nici nu ajunsese la sol, când văzu un vehicul îndreptându-se către el şi se întrebă din ce tabără făcea parte. După o clipă, se văzu că era un Hummer de producţie americană, aflat la o distanţă de cincizeci de metri când atinse solul, izbindu-se puternic de pământ Apăsă pe butonul pentru deschiderea paraşutei şi-şi scoase pistolul, dar acum era sigur că nu era un vehicul inamic, văzând în el doi saudiţi. Unul dintre ei veni către el, iar celălalt plecă cu Hummer-ul unde stătea *wizzo,* la aproximativ un kilometru de ei.

— Veniţi, veniţi! spuse soldatul saudit.

După numai un minut, vehiculul Hummer se întorsese, aducându-l şi pe *wizz*o, care, schimonosit de durere, se ţinea cu mâinile de genunchi.

— M-am lovit rău, şefule. Am aterizat pe o piatră nenorocită, mai

spuse el, în timp ce trecea pe unul dintre locurile din spate.

Tot ce auzise el despre cum conduceau saudiţii se dovedi adevărat, îşi dădu seama colonelul în numai câteva secunde. Era ca şi cum jucai într-un film cu Burt Reynolds, se mai gândi el când vehiculul se îndreptă cu spatele spre albia râului; cu toate astea, era plăcut să vezi atâtea vehicule ale aliaţilor acolo. Merse mai departe cu maşina către postul de comandă. Încă mai cădeau obuze prin faţa lor, dar nu mai erau aşa bine ţintite, căci obuzele cădeau la cinci sute de metri distanţă de ei.

— Cine sunteţi? întrebă locotenent-colonelul Steve Berman.

— Sunt maiorul Abdulah, să trăiţi, spuse bărbatul şi chiar îi salută.

Berman puse mâna pe tocul pistolului şi se uită împrejur.

— Bănuiesc că voi sunteţi cei care aţi venit să mă ajutaţi. Le-am aranjat binişor artileria, aş zice, dar un nenorocit cu o Shilka a avut bafta să ne scape. Ne puteţi aduce un elicopter?

— O să încerc. Sunteţi cumva rănit?

— *Wizzo* este lovit la genunchi. Ne-ar prinde bine puţină tărie, la drept vorbind.

Maiorul Abdulah îi întinse bidonul şi-i spuse:

— La noapte vom fi atacaţi.

— Îmi permiteţi să mă uit şi eu? întrebă Berman.

Mai la sud cu o sută cincizeci de kilometri, brigada lui Eddington nu se organizase încă. Unul dintre batalioane era aproape neatins. Pe acesta îl puse cu treizeci de kilometri mai în faţă, la stânga şi la dreapta drumului către K.K.M.C., pentru a urmări restul forţelor venind pe şoseaua dinspre Dhahran. Din nefericire, artileria lui era ultimul grup care fusese descărcat şi, timp de încă patru ore, nu avea să fie gata de luptă. Dar nu avea ce face. Pe măsură ce soseau unităţile, le aduse mai întâi în zona de întâlnire, unde puteau să treacă înaintea tancurilor de combustibil. Şi tot dirijând oamenii care părăseau şoseaua, direcţionându-i spre destinaţiile intermediare şi făcându-se realimentarea cu combustibil, fu nevoie de câte o oră de fiecare companie pentru a organiza tot ce era necesar. Pe aceasta avea să o trimită la vest de şosea, ceea ce îi va permite celei dintâi să se deplaseze lateral către est şi să-şi dubleze forţa de înaintare. Era foarte greu să le explice oamenilor că lupta însemna mai mult dirijarea deplasării trupelor decât uciderea adversarilor. Şi, pe lângă asta, mai era şi culegerea informaţiilor. O acţiune de atac era ca ultimul act al unui dans complex – cea mai mare parte a timpului o ocupa aşezarea fiecăruia dintre dansatori la locul lui pe scenă. Primele două acte erau interactive – să ştii unde să îi trimiţi şi să te asiguri că ajung exact unde trebuie – iar lui Eddington însuşi nu-i era foarte clar care trebuia să fie formaţia. Grupul de spioni tocmai se instalase şi

începea să primească informaţii importante de la Riyadh. În faţă, batalionul de avangardă venea în urma unor forţe de recunoaştere alcătuite din H.M.M.W.V.-uri şi Vehicule Bradley, care erau la cincisprezece kilometri în faţa forţelor principale, cu vehiculele camuflate, cu oamenii stând pe partea din faţă şi scotocind cu binoclul imaginile din faţa lor, raportând însă numai dunele de nisip de la linia orizontului şi zgomotele incredibil de îndepărtate.

„Ei, îşi spuse Eddington, cu atât mai bine”. Mai avea răgaz pentru pregătiri şi timpul era bunul cel mai de preţ pentru un soldat.

— LOBO-SIX, aici WOLFPACK-SIX, terminat.

— LOBO-SIX pe recepţie.

— Acesta este WOLFPACK ACTUAL. WHITEFANG se îndepărtează. Ar trebui să ajungă în stânga noastră în jumătate de oră. Puteţi începe deplasarea în lateral, când se aliniază ei. Terminat.

— LOBO-SIX-ACTUAL este pe recepţie, domnule colonel. Nimic nou aici. Suntem în formă.

— Foarte bine. Ţineţi-mă la curent! Terminat, mai spuse Eddington şi înapoie aparatul de emisie-recepţie.

— Domnule colonel! strigă maiorul care conducea secţia de spionaj din subordinea lui. Am primit nişte informaţii!

— În sfârşit!

Focurile de artilerie continuară, iar câteva salve căzură chiar în albia râului. Pentru colonelul Berman era prima experienţă de acest gen şi îşi dădu seama că nu-i place deloc. Asta era explicaţia pentru care tancurile şi vehiculele erau împrăştiate pe o suprafaţă atât de mare, lucru care la început îl intrigase. O salvă explodă la o sută de metri în stânga tancului lângă care se adăposteau el şi maiorul Abdulah, slavă Domnului, faţă de partea cea mai îndepărtată a tancului. Amândoi auziră destul de clar zgomotul fragmentelor de obuz lovindu-se de suprafaţa metalică a tancului.

— Asta nu-i deloc amuzant, observă Berman, scuturând capul după zgomotul asurzitor al exploziei.

— Mulţumim că v-aţi ocupat de restul armelor lor. A fost destul de înspăimântător, spuse Abdulah, uitându-se într-acolo cu binoclul.

Vehiculele UIR T-80 se aflau acum la numai trei kilometri de ei, dar nu observaseră încă Ml A2-urile cu trapele lăsate.

— Cât a durat lupta?

— A început ieri, la scurt timp după apusul soarelui. Numai noi am mai rămas din Brigada 4.

Şi, în ceea ce-l privea pe Berman, asta nu-l făcea să se simtă deloc sigur. Turela tancului se deplasă puţin spre stânga. La aparatul de emisie-recepţie al maiorului se auzi o propoziţie scurtă, la care răspunse cu un singur cuvânt şi acela strigat O clipă mai târziu, tancul

din stânga lor fiu zguduit şi aruncat înapoi cu câteva zeci de centimetri, iar din ţeava principală izbucni o flacără. În comparaţie cu asta, salva de artilerie nu părea decât o pocnitoare. Fără nici o raţiune, Berman ridică capul. Văzu o coloană de fum, iar mai încolo se rostogolea o turelă.

— Dumnezeule mare!

— Aveţi un aparat de emisie?

— SKY-ONE, aici Tiger-Lead, auzi un ofiţer pe un canal auxiliar. Sunt la sol cu un grup de tancuri saudite, la nord de K.K.M.C.

Apoi dădu coordonatele exacte.

— Aici e o bătălie foarte dură. Ne puteţi trimite nişte ajutoare? Terminat.

— Tiger, poţi să te identifici?

— Nu, mi-au rămas codurile la mama dracului pe tancul 15. Sunt colonelul Steve Berman din Mountain Home şi în acelaşi timp un aviator scos din minţi, Sky. Acum patruzeci de minute i-am bătut măr pe unii din artileria irakiană, iar acum au început să răsară tancuri ca din pământ. Mă crezi sau nu, asta e! Terminat.

— Mie-mi sună a americani, spuse un ofiţer mai mare în grad.

— Iar dacă te uiţi mai atent, tancurile lor sunt mai bombate şi orientate spre sud, iar ale noastre sunt plate şi orientate spre nord. Terminat.

După această informaţie urmă o explozie.

— Tropăiala asta infectă de la sol nu-i deloc amuzantă, le mai spuse el.

— Nici mie nu mi se pare, hotărî controlorul de la sol. Tiger, aşteaptă. Devil-Lead, aici Sky-One, avem o sarcină pentru voi…

N-ar fi trebuit să se ajungă aici şi totuşi era adevărat. Ar fi trebuit să fie ordine bine precizate care să dea detalii privind strategiile aviatice pentru soluţionarea problemelor neprevăzute, dar nici nu mai erau destule aeronave pentru aşa ceva. Sky-One avea o escadrilă de patru aeronave F-16 care era pregătită pentru o acţiune aer-sol şi acum părea momentul cel mai potrivit să o folosească.

Tancurile se opriră din înaintare, la început pentru a deschide focul, dar se dovedi a fi un joc pierdut din start în faţa sistemelor de dirijare a focului de pe tancurile Abrams, de producţie americană; şi-apoi aceste echipaje de saudiţi tocmai făcuseră un curs de artilerie în dimineaţa acelei zile. Inamicul dădu înapoi şi făcu manevre spre stânga sau spre dreapta, încercând să elibereze cât mai mult fum prin puntea din spate pentru a micşora vizibilitatea pe câmpul de luptă. Mai multe vehicule fură lăsate în urmă, aducându-şi, la rândul lor, contribuţia în înnegurarea cerului de dimineaţă, în timp ce depozitul

lor de muniţie scădea. Prima parte a confruntării dură cinci minute şi Republica Islamică pierdu douăzeci de vehicule din câte putea vedea Berman, fără să fie pierderi şi de partea aliaţilor. Poate nici nu era aşa de rău, la urma urmelor.

Aeronavele Viper îşi făcură apariţia dinspre vest, abia vizibile la o înălţime mai mare de şase kilometri, aruncând cu bombe tip Mark-82 în mijlocul formaţiunii inamice.

— Strălucit! spuse maiorul Abdulah într-o engleză cu accent perfect.

Nu s-ar fi putut spune câte vehicule fuseseră nimicite în urma venirii lor, dar oamenii lui ştiau acum că nu luptau singuri cu duşmanul. Şi era important acest lucru.

În ceea ce priveşte Teheranul, s-ar fi putut spune doar că străzile lui deveniseră şi mai sinistre. Ceea ce-i uimi pe Clark şi pe Chavez – acum Klerk şi Cehov – era lipsa oricărei conversaţii. Oamenii treceau unul pe lângă altul într-o tăcere deplină. În acelaşi timp, se putea observa că erau mult mai puţini bărbaţi, rezerviştii fuseseră chemaţi şi ei să scoată sabia din teacă şi să se pregătească să ia parte la războiul pe care noul lor stat îl declarase fără prea multă convingere după declaraţia preşedintelui american.

Ruşii le dăduseră informaţiile privind localizarea casei lui Daryaei şi sarcina lor consta numai în a o supraveghea, ceea ce era uşor de spus, dar diferit de o situaţie normală prin faptul că era vorba de străzile chiar din capitala ţării cu care erai în război. Mai ales dacă mai fuseseşi cu puţină vreme înainte în acelaşi oraş şi fuseseşi văzut de membrii forţelor de securitate. Un şir nesfârşit de complicaţii.

Omul lor trăia modest, îşi dădură seama de lucrul ăsta de când ajunseră la două blocuri de locuinţa lui. Era vorba de o clădire cu trei etaje, pe o stradă locuită de clasa de mijloc, fără etalarea puterii în vreun fel, poate cu excepţia prezenţei vizibile a unor gărzi de corp pe treptele din faţă şi a câtorva automobile pe care le zăriră la colţ. Privind totul de la numai două sute de metri, ei mai observară că oamenii evitau să meargă pe acea parte a străzii. O figură foarte populară, ayatollahul, nimic de zis.

— Aşadar, cine mai locuieşte aici? îl întrebă Klerk pe rezidentul rus.

Acoperirea lui era de ministru-adjunct al ambasadei şi îndeplinea tot felul de sarcini pentru a păstra aceste aparenţe.

— În principal, gărzile lui de corp, bănuim.

Stăteau la o cafenea, îşi beau liniştiţi şi meticulos cafeaua, fără să se uite direct la clădirea care-i interesa atât de mult.

— Presupunem că au fost evacuate clădirile de pe partea cealaltă. Îl preocupă mult siguranţa personală pe acest om credincios. Oamenii de aici sunt din ce în ce mai constrânşi de regimul lui – chiar şi

entuziasmul de după cucerirea Irakului s-a mai stins. Vezi şi singur care-i starea de spirit, Klerk. Oamenii ăştia trăiesc sub control strict de aproape o generaţie. Începe să-i cam obosească situaţia asta. Şi a fost o mişcare înţeleaptă din partea preşedintelui vostru să anunţe ostilităţile, înainte să o facă prietenul nostru. Şocul a fost cu atât mai mare, aş zice. Îmi place preşedintele vostru, mai spuse el. Şi lui Serghei Nikolaievici îi place.

— Clădirea asta e destul de aproape, Ivan Sergheievici, spuse încet Chavez şi ceru nota de plată. Două sute de metri, vizibilitate maximă.

— Şi cu pagubele colaterale cum rămâne? vru să ştie Clark, făcând un mare efort să spună asta în rusă.

— Voi, americanii, sunteţi aşa de sentimentali în chestiuni de genul ăsta, observă rezidentul.

Părea că îl amuza acest fapt.

— Tovarăşul Klerk a fost dintotdeauna mai îngăduitor, îi confirmă Chavez.

La Baza Americană din New Mexico opt piloţi veniră la spital pentru a-şi face analizele de sânge. Echipamentele de testare pentru Ebola începură în sfârşit să sosească. Primele livrări substanţiale veniră la Forţele Aeriene, care puteau să trimită la luptă efective mai mari într-un timp mai scurt decât celelalte părţi ale armatei. Fuseseră înregistrate câteva cazuri în apropiere, la Albuquerque şi toate fuseseră tratate la Centrul Medical al Universităţii din New Mexico, iar două dintre ele chiar la baza militară, un sergent şi soţia lui – el decedat acum, iar ea pe moarte – iar vestea se răspândise în toată baza, umplându-i de revoltă pe soldaţii care oricum priveau deja problema cu puţin cam multă patimă. Aviatorii plecaseră toţi sănătoşi şi uşurarea pe care o simţiseră la aflarea acestei veşti fu neobişnuită. „Acum, îşi spuneau ei, puteau şi ei să plece şi să facă ceva.” Urmau infanteriştii. Şi testele lor ieşiră bine. Toţi plecară să se îmbarce pe avion.

Jumătate dintre piloţi urcară la bordul unor nave F-117 Nighthawk. Ceilalţi, alături de infanterişti, urcară pe o aeronavă KC-10 pentru transport de pasageri şi vehicule de luptă cu care aveau să parcurgă lungul drum către Arabia Saudită.

Veştile se răspândeau chiar prin reţeaua de comunicaţii a Aviaţiei Militare Americane. Detaşamentul 366 şi aeronavele F-16 aduse de la baza din Israel se descurcau destul de bine, dar toţi voiau să ia parte la luptă, iar bărbaţii şi femeile de la Holloman aveau să fie al doilea val în zona de conflict.

— Este foarte furios? îl întrebă diplomatul pe colegul său iranian.

Ofiţerii R.V.S. erau însărcinaţi cu partea cea mai primejdioasă – sau,

în orice caz, cea mai dificilă – a misiunii de spionaj.

— Nu se cuvine să vorbeşti aşa despre conducătorul nostru, fu răspunsul oficialului de la Ministerul de Externe, în timp ce mergeau alături pe stradă.

— Foarte bine, preaînţeleptul şi sfântul dumneavoastră conducător înţelege care sunt implicaţiile folosirii unei arme de distrugere în masă? întrebă cu delicateţe ofiţerul de la spionaj.

Firește că nu înţelegea şi amândoi ştiau foarte bine acest lucru. Nici un stat suveran nu mai făcuse aşa ceva în ultimii cincizeci de ani.

— E posibil să fi făcut nişte calcule greşite, spuse iranianul concesiv.

— Chiar aşa…

Rusul o lăsă mai moale pentru moment. Lucrase cu acest diplomat de rang mediu de aproape un an.

— Tot mapamondul ştie acum că aveţi posibilitatea să faceţi aşa ceva. Isteţ din partea lui să zboare chiar cu avionul care a fost implicat. E nebun de legat. Ştiţi şi voi c-aşa e. Ţara voastră va fi o paria…

— Nu şi dacă…

— Ba nu, fără „şi dacă”. Dar dacă nu puteţi? întrebă rusul. Atunci lumea întreagă se va întoarce împotriva voastră.

— E adevărat? întrebă clericul.

— Da, este adevărat, îi confirmă cel de la Moscova. Preşedintele Ryan este un om de onoare. A fost adversarul nostru multă vreme, un adversar foarte periculos, dar acum, de când s-a instaurat pacea între noi, s-a transformat într-un prieten adevărat. Este foarte respectat şi de israelieni şi de saudiţi. Este un apropiat al prinţului Ali bin Shic. Ştie toată lumea acest lucru.

Întâlnirea avea loc la Ashkhabad, capitala Turkmenistanului, dureros de aproape de graniţa cu Iranul, mai ales când fostul premier murise într-un accident rutier – probabil o înscenare, Moscova ştia prea bine – şi când alegerile băteau la uşă.

— Puneţi-vă această întrebare: pentru ce a spus preşedintele american acele lucruri despre Islam? A existat un atac împotriva ţării lui, un atac împotriva copilului lui, un atac chiar împotriva lui, dar el atacă religia dumneavoastră, prietene? Nu, nu o face. Ce fel de om, dacă nu unul de onoare, ar spune asemenea lucruri?

Bărbatul de la celălalt capăt al mesei făcu un gest de încuviinţare:

— Se poate. Ce doriţi de la mine?

— Vrem să vă punem o întrebare simplă. Sunteţi un om credincios. Aţi putea trece cu vederea actele comise de Republica Islamică Unită?

Răspunsul veni cu indignare:

— Să curmi vieţi nevinovate e o urâciune în faţa lui Allah. E un lucru pe care-l ştie oricine.

Rusul încuviinţă:

— Atunci trebuie să vă hotărâţi singuri ce este mai important pentru ţara dumneavoastră, puterea politică sau credinţa.

Însă lucrurile nu stăteau chiar aşa de simplu.

— Ce ne oferiţi? Sunt atâţia oameni care curând vor aştepta de la mine să le asigur bunăstarea. Nu puteţi folosi credinţa ca armă împotriva credincioşilor.

— Autonomie sporită, comercializarea liberă a bunurilor dumneavoastră în toată lumea, curse directe către teritorii străine. Noi şi americanii vă vom sprijini să stabiliţi linii de credit cu statele islamice din Golf. Ei nu uită aşa de uşor un act de prietenie, îl asigură el pe viitorul prim-ministru al Turkmenistanului.

— Dar cum e posibil să facă un credincios asemenea lucruri?

— Prietene – nu erau chiar prieteni, dar era un fel de-a spune – câţi oameni încep să înfăptuiască ceva nobil şi apoi devin necinstiţi? Şi atunci ce idealuri mai reprezintă ei? Poate e o lecţie pe care să o ţineţi minte şi dumneavoastră. Puterea e ceva letal, în primul rând pentru cei care o deţin. În ceea ce vă priveşte, trebuie să luaţi o hotărâre. Ce fel de conducător doriţi să fiţi şi cu ce alţi conducători vreţi să vă aliaţi, dumneavoastră şi ţara dumneavoastră?

Golovko se lăsă pe spate şi mai sorbi puţin ceai. Cât de mult greşise ţara lui pentru faptul că nu înţelesese această religie şi, cu toate astea, nu se înşelase cu nimic în privinţa implicaţiilor ei. Omul din faţa lui se agăţase de religia lui islamică, era punctul lui de sprijin, găsind în el o continuitate de credinţe şi valori care lipsise din realitatea politică a tinereţii lui. Acum, când caracterul lui, bine cunoscut tuturor în ţară, îi aducea puterea politică, va mai rămâne el ce a fost? Se va schimba? Acum era nevoit să recunoască această primejdie. Bărbatul din faţa lui nu se mai gândise la asta, observă Golovko. Personalităţile politice rareori o făceau. Acesta însă era obligat să se gândească, ba încă acum, pe loc, iar preşedintele R.V.S. îl urmări cum îşi răscolea întreaga fiinţă în căutarea unui răspuns – o situaţie pe care doctrina marxistă din tinereţea lui îi spusese că nu o va întâlni niciodată. Şi iată, faptul că se întâmpla totuşi se dovedi foarte benefic.

— Religia şi credinţa noastră reprezintă ceva ce ţine de viaţa veşnică, nu de crime. Profetul ne vorbeşte despre războiul sfânt, e adevărat, dar nu ne învaţă să devenim propriii noştri inamici. Dacă Mahmud Haji nu ne poate dovedi că toate astea sunt neadevărate, eu nu voi sta alături de el, oricâte promisiuni ne-ar fi făcut el pe plan financiar. Mi-ar plăcea să-l cunosc personal pe acest Ryan, atunci când va veni momentul potrivit.

Până la 13.00, ora Limei, imaginea era destul de clară. „Cifrele încă

nu arată prea bine, îşi zise Diggs, cu cinci divizii concentrate care se deplasează ca să înfrunte nişte forţe de dimensiunea a patru brigăzi, care încă mai sunt răspândite." Dar se mai putea face câte ceva în legătură cu asta.

Forţele saudite de la nordul K.K.M.C., destul de reduse ca număr, reuşiseră să reziste timp de trei ore, dar acum erau încercuite şi trebuia să se mute, în ciuda dorinţei Statului-Major saudit. Diggs nici măcar nu-i ştia numele tipului, dar spera să-l întâlnească mai târziu. După vreo doi ani de instrucţie adevărată chiar ar fi ajuns ceva.

La „sugestia" lui, baza militară a lui Khalid fusese evacuată. Singurul lucru pe care îl regretau profund era încetarea activităţii de spionaj de aici. Mai cu seamă echipele care lucrau cu Predator şi care trebuia să-şi ia zborul şi să se retragă pe linia lui WOLFPACK, la nordul lui Al Artawiyah. În acel moment, când toţi avuseseră răgazul să analizeze situaţia, bătălia era ca un amplu exerciţiu făcut la Centrul Naţional de Instrucţie – chiar dacă aveau de înfruntat trei corpuri de armată în locul a trei batalioane, principiul rămânea acelaşi, nu?

Îi preocupa totuşi divizia grea iraniană, despre care aflaseră că traversa acum mlaştinile de la vest de Basra. Strategia inamicului avea însă un punct neclar. La traversarea Kuwaitului nu lăsaseră forţe de acoperire în urma celor dislocate, poate pentru că ei consideraseră că nu ar fi fost necesar, dar mai probabil era că nu au vrut să forţeze nota, încercând să peticească fisurile, aşa cum o făceau acum. Ce să-i faci, nici un plan nu e fără cusur…

Nici planul pe care îl făcuse el pentru Operaţiunea BUFORD probabil că nu era o excepţie. Dar deocamdată nu vedea nici o problemă, cu toate că de două ore tot analiza şi reanaliza planul în căutarea vreunei erori.

— Aşadar, domnii mei, ne-am înţeles? întrebă el.

Toţi ofiţerii saudiţi din încăpere îi erau superiori în grad, însă toţi ajunseseră să înţeleagă logica propunerii lui. Ideea era să-i distrugă pe toţi, nu doar pe câţiva.

Generalii prezenţi la adunare încuviinţară. Nici măcar nu mai obiectară la faptul că lăsau K.K.M.C. în mâinile inamicului. Puteau oricând să-l reconstruiască.

— Atunci, din acest moment începe Operaţiunea BUFORD.

Coborâră pe rând pe front. Îşi făcuse apariţia şi ceva armament mobil saudit şi acum diminuau vizibilitatea pe câmpul de luptă cu fum. De îndată ce aterizară, jumătate din vehiculele maiorului Abdulah începură să se retragă şi să se îndrepte spre sud cu viteză. Unităţile din flancuri deja se puseseră în mişcare, evitând încercările inamicului de a-i încercui, cu deplasări costisitoare către marginile liniei saudite.

Elicopterul lui Berman nu a mai ajuns acolo niciodată, iar acea

după-amiază atât de zgomotoasă şi cu acţiuni confuze – pe câmpul de luptă nu se mai putea vedea nimic, îşi dăduse seama şi el, în cele din urmă – fusese foarte instructivă. Chemarea celor patru aparate de zbor şi efectele pe care le constatase la sol erau lucruri de care avea să-şi aducă aminte multă vreme, dacă saudiţii reuşeau să scape din capcană, în vreme ce duşmanii erau pe urmele lor.

— Urmaţi-mă, domnule colonel, spuse Abdulah, întorcându-se la comanda vehiculului.

Iar acesta fu sfârşitul primei lupte de la K.K.M.C.

61
PE URMELE LUI GRIERSON

Vederea hărţii nu putea fi decât neplăcută. Oricine putea observa de ce: erau multe săgeţi roşii lungi şi altele albastre mai scurte. Hărţile difuzate la emisiunile matinale nu erau prea diferite de cele existente în Sala pentru Situaţiile de Criză, iar comentariile – mai cu seamă comentariile „experţilor” – vizau mereu faptul că forţele americane şi cele saudite erau în dezavantaj numeric şi prost plasate, fiind orientate cu spatele spre mare. Dar mai exista şi informarea directă prin satelit.

— Am aflat că ar fi avut loc confruntări aeriene dure la nord-vest, spunea Donner în faţa camerei de filmat, undeva în Arabia Saudită. Dar soldaţii din regimentul Blackhorse nu au luat parte încă la asemenea acţiuni. Nu pot să vă spun unde mă aflu în acest moment, realitatea e că, pur şi simplu, nici eu nu ştiu cu siguranţă. B-Troop s-a oprit acum pentru realimentare şi se toarnă sute, poate mii de litri în acele tancuri M1 Abrams de dimensiuni impresionante. Din câte îmi spun soldaţii, va fi o rezervă de combustibil pentru o perioadă îndelungată. Aici însă atmosfera este neschimbată. Aceşti bărbaţi – dar şi femei – sunt la fel de hotărâţi aici, la cartierul general, mai adăugă el. Nu ştim ce ne aşteaptă la orizont, înspre apus. Pot să vă spun însă că soldaţii abia aşteaptă confruntarea în ciuda tuturor veştilor proaste care au sosit de la înaltul comandament saudit. Duşmanul este undeva pe-aproape, îndreptându-se spre sud în forţă şi ne aşteptăm ca, la puţin timp după apusul soarelui, să aibă loc o confruntare. Sunt Tom Donner, reporter special pe câmpul de luptă alături de B-Troop, Batalionul al Regimentului Blackhorse, spuse el în încheiere.

— E destul de stăpân pe el, observă Ryan. Când va fi transmis reportajul?

Din fericire pentru toată lumea, transmisiunea TV se făcea prin intermediul canalelor militare, în mod codificat şi controlat. Nu era momentul ca Republica Islamică să afle cu precizie unde se aflau. Comentariul negativ privind „înfrângerea” armatei saudite avea să fie totuşi transmis. Această veste, care „transpirase” la Washington, nu era comentată de Pentagon în mod intenţionat şi oamenii o acceptaseră ca pe o profeţie. Jack era încă neliniştit, oricât ar fi fost de amuzant în alte împrejurări felul în care mass-media dezinforma publicul fără să-i fi cerut-o careva.

— În seara asta. Poate chiar mai devreme, îi răspunse generalul

Mickey Moore. Acolo soarele va apune peste vreo trei ore.
— Şi putem face asta? întrebă POTUS.
— Da, să trăiţi!

WOLFPACK, Brigada 1 din Garda Naţională din Carolina de Nord, era acum în formaţie completă. Eddington luă un elicopter de tip Black Hawk UH-60 pentru a trece de unităţile din fruntea formaţiei. LOBO, care făcea parte din Batalionul nr. 1, avea marginea din stânga plasată pe drumul din Al Artawiyah către K.K.M.C. WHITEFANG, Batalionul 2, era orientat către partea de vest a autostrăzii. COYOTE, Batalionul 3, era în rezervă, forţa lui de manevră era orientată mai mult către vest, pentru că acolo se considera că era posibil să fie nevoie de el. Batalionul de artilerie fusese împărţit în două segmente care să poată acoperi extrema dreaptă şi pe cea stângă, iar partea de mijloc să intre în raza amândurora. Nu aveau aeronave şi nici nu avuseseră cum să facă rost de mai mult de trei aparate Hawn pentru evacuarea răniţilor. Mai avea şi un grup de spionaj, un batalion de sprijin, personal medical, poliţia militară şi toate celelalte care nu puteau lipsi dintr-o unitate de acel fel. În faţa celor două batalioane de pe linia frontului era un detaşament de recunoaştere a cărui misiune era, în primul rând, să raporteze şi, în al doilea rând, să-i deruteze pe inamici atunci când vor apărea. Se gândise să le ceară celor de la Regimentul 11 de cavalerie o parte din elicopterele lor, dar ştia că Hamm avea planuri cu ele şi nu mai avea nici un rost să se obosească să le ceară. Avea să primească imagini de la trupele de recunoaştere şi cu asta trebuia să se descurce.

Uitându-se în jos, văzu că prima linie de tancuri M1A2 şi Bradley era plasată convenabil, multe dintre ele în spatele unor adăposturi sau dune mai mici, sau, dacă fusese posibil, chiar în spatele unor denivelări ale solului, aşa încât nu erau vizibile decât cel mult părţile superioare ale turelei şi poate nici măcar atât. Doar capul comandantului de pe tanc şi un binoclu era cam tot ce se vedea în majoritatea cazurilor. Distanţa dintre tancuri nu era mai mică de trei sute de metri, de cele mai multe ori fiind ceva mai mare. Asta făcea ca ele să fie o ţintă neinteresantă pentru un eventual atac de artilerie sau aviatic. I se spusese să nu-şi facă griji în privinţa unui atac aerian, dar îşi făcea. Comandanţii din subordinea lui ştiau ce trebuia să facă – atât de bine pe cât puteau să o ştie nişte rezervişti – iar adevărul era că misiunea părea concepută după manualul de Guderian şi pusă în practică de Rommel şi de toţi comandanţii de atunci încoace.

Retragerea începu cu câte un atac pe o rază de cincisprezece kilometri până la cincizeci de kilometri pe oră, destul pentru a depăşi focul de artilerie şi să semene cu o fugă dezordonată, aşa cum

crezuse Berman că era la început – până când şi-a amintit că el însuşi avea obiceiul să se retragă din faţa focurilor inamicului şi chiar cu o viteză de cincisprezece ori mai mare decât o făceau acum aceste vehicule mecanizate. Se deplasau cu viteză cu trapa de deasupra deschisă; Berman se ridicase în picioare să privească în urmă dincolo de obuzele care explodau ca nişte arteziene negre. Nu ştiuse până atunci cum era o retragere. „În principal, te simţi singur”, îşi spuse el. Se aşteptase să vadă vehicule şi oameni adunaţi în grupuri, uitând pentru moment ce le făcea el unor astfel de grupuri atunci când le detecta din avion. Văzu ceva ce părea să fie cincizeci de coloane de fum, toate de la vehicule distruse de Garda Naţională Saudită. Poate că nu luau ei instrucţia în serios – îi ajunseseră la urechi lucruri de genul ăsta – dar echipa aceea îşi apărase poziţia în faţa unei forţe de cel puţin cinci ori mai mare pe care o ţinuseră pe loc cel puţin trei ore.

Fuseseră însă pierderi şi de partea lor. Se uită înainte şi văzu că mai erau numai cincisprezece tancuri, la care se adăugau cinci vehicule de infanterie. Trăgea nădejde că poate mai aveau şi altele, dar nu se vedeau din cauza norilor de praf. Ridică privirea spre cerul care spera să le aducă noroc.

Şi chiar aşa se întâmplă. După apus, scorul era de patruzeci de avioane de vânătoare ale Republicii Islamice doborâte, toate aer-aer, faţă de şase americane şi saudite, toate sol-aer. Forţele aviatice inamice nu fuseseră capabile să depăşească handicapul înfruntării cu o armată cu dispozitive radar aeropurtate şi cel mai bun lucru care se putea spune despre eforturile lor era că le distrăseseră atenţia, astfel încât să nu atace forţele de la sol, aflate ca urmare dincolo de orice ameninţare. Aeronave de luptă de producţie americană, franceză şi rusească strânse laolaltă puteau arăta impresionant pe hârtie şi la rampă, dar nu şi în aer. Numai că forţele aliate erau mai puţin eficiente noaptea. Numai cele câteva aeronave F-15E Strike Eagle erau capabile să lupte în orice condiţii meteorologice, mai ales ţinând cont de unele speciale (noaptea e considerată astfel). Şi, estimaseră reprezentanţii Republicii Islamice Unite, nu aveau decât vreo douăzeci de aeronave de tipul acesta, care nu puteau fi atât de periculoase. Diviziile care înaintau făcură o haltă chiar înainte de K.K.M.C. Pentru realimentare cu combustibil şi muniţie. Nu mai era decât un pas, îşi spuneau comandanţii lor şi vor ajunge la Riyadh înainte ca americanii să se organizeze eficient pentru a începe lupta. Încă mai aveau iniţiativa şi erau la jumătatea drumului către obiectivul lor.

Cei de la PALM BOWL erau la curent cu aceste evenimente, retransmiţând datele cumulate din interceptările radio din sud-vest; acum se confruntau însă cu o nouă ameninţare dinspre nord din partea unei divizii blindate iraniene. Poate că Republica Islamică se

aşteptase ca Arabia Saudită să nu mai constituie o problemă sau cel puţin forţa lor să fie acaparată de o confruntare militară, iar Kuwaitul să fie prea intimidat, încât să mai acţioneze în vreun fel. Dacă la asta se aşteptaseră, fuseseră naivi. Graniţele puteau fi trecute în ambele sensuri, iar guvernul kuwaitian presupusese, în mod corect, că, dacă nu acţionau deloc, asta nu le uşura situaţia, ci dimpotrivă. Se dovedi că era nevoie de mai mult de o zi pentru reorganizarea forţelor, dar, de această dată, partea adversă era cea care avea nevoie de mai mult timp pentru a se pregăti.

Escadrila 4 din cele zece ale forţei de atac se ridică de la sol la douăzeci de minute după apusul soarelui şi se îndreptară spre nord. Îşi făcuseră socoteala că vor fi câteva unităţi de artilerie uşoară motorizate la poliţia de frontieră şi care vor fi scoase din tură de unitatea care traversa acum delta Tigru-Eufrat. Aceasta era compusă din două batalioane de trupe în camioane şi vehicule blindate uşoare. Discutară puţin prin staţiile radio în timp ce comandanţii tot îşi mutau unităţile mai înainte sau mai înapoi, dar – ciudat lucru – nu erau deloc pregătiţi să facă faţă invaziei unei ţări de zece ori mai mici decât a lor. În ora următoare, toate cele douăzeci şi şase de unităţi Apaches din Buffalo Cav urmau să-i vâneze cu rachete şi focuri de artilerie, croind drum chiar pentru brigada uşoară mecanizată a Kuwaitului, ale cărei vehicule de recunoaştere se răspândiră căutând şi găsind elementele din fruntea trupelor blindate iraniene. În urma lor, la cinci kilometri, era un batalion de artilerie grea blindată, călăuzit de datele obţinute de vehiculele de recunoaştere şi, o dată cu lăsarea întunericului, prima mare surpriză pentru armata Republicii Islamice fu descoperirea a douăzeci de tunuri inamice care, în numai două secunde, secerară cincisprezece ţinte. Următoarea lecţie era legată de încrederea în sine. Primul lor contact cu inamicul fusese încununat de succes, aşa încât conducerea trupelor kuwaitiene continuă atacul cu entuziasm. Totul le mergea de minune. Sistemele de vizualizare pe timp de noapte funcţionau. Armamentul era eficient. Aveau în faţă un inamic cu spatele neacoperit şi care nu avea unde să se retragă.

Ascultându-i pe cei de la PALM BOWL, maiorul Sabah auzi şi mesajele radio, luând parte la acele experienţe numai indirect. Se pare că numai una dintre brigăzile Diviziei 4 Blindate iraniene şi anume formaţiunea de rezervă, trecuse graniţa şi mersese fără nici o grijă şi fără să fi fost prevenită în vreun fel direct în calea forţelor blindate inamice care înaintau. În ceea ce-l privea, Sabah găsea că era asemănător cu ce i se întâmplase ţării lui la august 1990. La trei ore după apusul soarelui, singura rută accesibilă spre sudul Irakului era blocată total şi, din această cauză, Armata Sfântă nu a avut cum să-şi asigure reorganizarea şi întăririle. În timpul nopţii, bombe precis dirijate aveau să distrugă podurile pentru a menţine acest avantaj.

Fusese o bătălie poate nu foarte importantă pentru mica lui ţărişoară, dar una în care învinseseră şi pregătiseră calea pentru aliaţii lor.

Elementele de la sol din Buffalo Cav deja se puseseră în mişcare către vest, în timp ce escadrila Air Cav se întorcea pentru realimentare cu combustibil şi arme, lăsând entuziasta armată a Kuwaitului să asigure acoperirea aliaţilor şi pregătirea pentru o nouă bătălie.

Corpul I de Armată al Republicii Islamice Unite fusese în rezervă până acum. O divizie era constituită din fosta Divizie 1 Blindată a Iranului, „Nemuritorii", însoţită de o altă divizie blindată alcătuită, în principal, din ofiţerii din Gărzile Republicane care supravieţuiseră şi dintr-o altă clasă de proaspăt înrolaţi care nu luaseră parte la războiul din 1990. Corpul II era cel care făcuse breşa la graniţă şi rămăsese în fruntea forţelor care înaintau spre K.K.M.C., deşi, în cursul bătăliei, pierduse mai mult de o treime din efectivele sale. Sarcina fiind îndeplinită, ei se deplasară spre stânga, spre est, eliberând drumul pentru Corpul I, care încă nu suferise pierderi semnificative, poate cu excepţia unor atacuri aeriene şi pentru Corpul III, de asemenea intact. Corpul II avea să apere flancul forţelor care avansau împotriva contraatacurilor dinspre mare, la care se aşteptau. Toate unităţile, urmând strategia proprie, trimiseră forţe de recunoaştere când se lăsă întunericul.

Unităţile din fruntea armatei, înaintând în salturi, înconjurară King Khalid Military City, constatând cu surprindere lipsa oricărei rezistenţe. Prinzând curaj, comandantul batalionului de recunoaştere trimise unităţi direct acolo, văzând că părea aproape pustiu; locuitorii părăsiseră zona în ziua precedentă. Când se gândi mai bine, i se păru şi logic să fie aşa. Armata Sfântă înainta şi, deşi primise câteva lovituri grele, nimic din forţele de care dispuneau saudiţii nu ar fi putut s-o oprească. Satisfăcut de ceea ce găsise, comandantul le ordonă să se îndrepte spre sud, de această dată cu mai multă precauţie. Cu siguranţă îi aşteptau nişte forţe de opoziţie de acum înainte.

Detaşamentul de poliţie militară condus de Eddington îşi îndeplinise sarcina de a-i îndrepta pe oameni spre sud şi de a-i feri din calea adversarilor. Văzuse chipurile câtorva, majoritatea descurajaţi până când descoperiră ceea ce-i aştepta între K.K.M.C. şi Al Artawiyah. WOLFPACK nu putea ascunde totul. Unităţile Poliţiei Militare saudite aduseră ariergarda, înregistrată pe ecranul satelitului de recunoaştere la ora 21.00, ora locală. Ei spuneau că nu mai e nimic în urma lor. Dar se înşelau.

Aflat în fruntea unităţilor, cu vehiculul său de teren şi cu tancurile de luptă care urmăreau ariergarda din spatele turelelor ridicate, maiorul Abdulah se gândise să mai facă o haltă, dar nu avea forţele militare necesare pentru a face faţă unei confruntări cu un adversar

precum cel din urma lor. Oamenii lui erau epuizaţi după cele douăzeci şi patru de ore de luptă încontinuu, iar dintre ei, cei mai obosiţi erau mecanicii de pe tancuri. Faptul că stăteau atât de confortabil în partea din faţă a vehiculelor le dădea o stare de somnolenţă şi nu se trezeau decât la strigătele comandanţilor de tancuri sau la mişcarea bruscă ce însoţea ieşirea vehiculului de pe şosea într-un şanţ. Un motiv în plus de îngrijorare era faptul că se aşteptaseră să aibă contact cu unităţi aliate, dar pe câmpul de luptă, după câte le fusese dat să vadă în ultimele zile, confruntarea cu inamicul era singurul lucru cert.

La început, îşi făcură apariţia ca nişte pete albe în vizorul termic, în timp ce vehiculele rătăceau pe autostradă. Eddington, de la postul de comandă, ştia că ar putea fi nişte vehicule saudite care se deplasau dezordonat şi-i avertizase pe cei din detaşamentul de recunoaştere că vor apărea în câmpul lor vizual, dar abia când Predator se ridică seara de la sol avu confirmarea. Prin dispozitivul termic de supraveghere, suprafaţa plată a părţii de sus a tancurilor M1A2 deveni foarte clară. Retransmise această informaţie către HOOTOWL, detaşamentul lui de recunoaştere, iar oamenii lui se mai liniştiră pe măsură ce acele pete nedefinite de pe sistemele lor de vizualizare căpătară treptat profilurile bine cunoscute. Chiar şi atunci, exista posibilitatea ca vehiculele lor să fi fost capturate şi folosite de inamici.

Soldaţii scoaseră artificiile pentru iluminare şi le aruncară pe şosea. Acestea fură observate şi camioanele care se apropiau se opriră practic chiar deasupra lor, trecând chiar cu rotile peste ele. Câţiva ofiţeri de legătură saudiţi care fuseseră repartizaţi la WOLFPACK le verificară identitatea şi le făcură semn spre sud. Maiorul Abdulah, ajuns la poziţia de camuflare după zece minute, sări de la postul de comandă, o dată cu colonelul Berman. Americanii din Garda Naţională le oferiră, înainte de orice, mâncare şi apă, apoi cafea din aceea care are de trei ori mai multă cofeină decât cea obişnuită.

— Sunt departe, în urmă, dar se îndreaptă spre noi, spuse Berman. Prietenul meu, aici de faţă, pot să spun că a avut o zi grea.

Maiorul Sabah simţea că era la capătul puterilor, simţindu-se extenuat şi fizic şi psihic, aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. Merse greoi, clătinându-se, până la postul de comandă al HOOTOWL şi, folosindu-se de o hartă, le spuse ceea ce ştia atât de coerent, cât mai era în stare să o facă.

— Trebuie să-i oprim, spuse el în încheiere.

— Domnule maior, de ce nu vă mai duceţi în jos încă vreo cincisprezece kilometri să vedeţi cel mai mare blocaj din toate timpurile? Bravo, băiete, îi mai spuse avocatul din Charlotte tânărului.

Maiorul se îndepărtă şi se duse spre tancul lui.

— Chiar aşa de greu a fost? îl întrebă pe Berman atunci când maiorul saudit nu-l mai putea auzi.

— Ştiu că au doborât cincisprezece tancuri şi asta numai din câte am putut să văd cu ochii mei, răspunse Berman sorbindu-şi cafeaua dintr-o ceaşcă de metal. Dar greul abia de-acum vine.

— Serios? întrebă un locotenent-colonel. Nouă ne convine. Nu mai vin trupe de sprijin din urmă?

— Nici o şansă! spuse Berman, clătinând din cap.

— Înaintezi de-a lungul şoselei, Berman. Cincisprezece kilometri, apoi opreşte-te şi uită-te la ce-o să urmeze, m-ai auzit?!

Arătau ca nişte americani, observă Berman, aşa îmbrăcaţi în uniformele pentru lupta în deşert, iar de sub căştile Fritz în stil nemţesc li se vedeau feţele pictate. Aveau dispozitive cu laser pentru a indica la hartă. Era întuneric, atât cât putea fi de întuneric sub un cer senin şi numai după strălucirea stelelor îşi putea da seama unde este pământ şi de unde începe cerul. Luna argintie avea să-şi facă apariţia mai târziu, dar nu pentru mult timp. Comandantul detaşamentului de recunoaştere avea un H.M.M.W.V. cu multe dispozitive de radioemisie şi recepţie. Dincolo de ei putea să vadă un Bradley, câteva trupe şi cam atât. Dar, ce era interesant, ei arătau şi vorbeau ca nişte americani.

— HOOT-SDC, aici Two-Niner.

— Two-Niner, aici SEX, te ascult, spuse comandantul.

— Am detectat mişcare la şapte kilometri de noi, spre nord. Două vehicule cercetează zona chiar la linia orizontului.

— Am recepţionat, Two-Niner. Ţine-ne la curent! Terminat.

Se întoarse apoi către Berman:

— E timpul să pleci, colonele! Noi avem de lucru aici.

Între ei era un flanc. „Probabil Corpul II de Armată al inamicului”, îşi spuse colonelul Hamm. Elicopterele de recunoaştere Kiowa din subordinea lui urmăreau cu atenţie mişcările de acolo. Aparatele Kiowa – o versiune militară a lui Bell 206, elicopterul cel mai des folosit în America pentru monitorizarea blocajelor în trafic – erau specializate în camuflaj, ascunzându-se adesea în spatele dealurilor şi crestelor, rămânând deasupra numai periscopul electronic prin care să se vadă dincolo în timp ce pilotul ţinea elicopterul la mică înălţime, văzând fără să fie văzut, iar sistemele video înregistrând totul şi retransmiţând datele. Hamm avea cinci elicoptere din acestea în aer, aparţinând Escadrilei 4, la cincisprezece kilometri în faţa elementelor de la sol, care se aflau acum la patruzeci şi cinci de kilometri sud-est de K.K.M.C.

În timp ce el urmărea totul pe ecranul din centrul de comandă, tehnicienii converteau informaţiile primite de pe Kiowa în date care să poată fi afişate grafic şi distribuite către vehiculele de luptă de sub comanda lui. Apoi veniră date de pe navele Predator. Erau şi ele în

aer, monitorizând şoselele şi deşertul de la sud de oraşul capturat de inamici. Văzu că străzile erau pline de camioane cu combustibil şi provizii de mâncare. Era convenabil să le ascunzi acolo.

Cel mai important lucru era că senzorii electronici erau în funcţiune. Forţele Republicii Islamice Unite se deplasau mult prea repede pentru a se baza pe lipsa transmisiilor radio. Comandanţii trebuiau să menţină legătura. Sursele acelea se aflau în mişcare, dar acum se deplasau pe nişte traiectorii previzibile, vorbind mai tot timpul deoarece comandanţii le spuneau unităţilor unde să meargă şi ce să facă, primeau la rândul lor informaţii şi le raportau superiorilor lor. Acum el avea identificate două posturi de comandă ale unor brigăzi şi probabil unul de divizie.

Hamm schimbă imaginea pentru a obţine o perspectivă de ansamblu. În acel moment, două divizii se deplasau la sud de K.K.M.C. Era probabil Corpul I de Armată al inamicului, desfăşurat pe o lărgime a frontului de cincisprezece kilometri, cu două divizii care se deplasau alături de cele încolonate, cu brigada de tancuri înainte şi artileria mobilă imediat în urmă. Corpul II venea la stânga lor, dispus în aşa fel încât să apere flancul, iar Corpul III părea să fie ţinut mai deoparte. Desfăşurarea forţelor era convenţională şi previzibilă. Într-o oră urma să aibă loc primul contact cu WOLFPACK şi el avea să rămână ascuns până la momentul potrivit, lăsând Corpul I să treacă de la nord la sud, chiar prin stânga frontului său.

Nu mai fusese vreme pentru a pregăti câmpul de luptă aşa cum trebuia. Trupelor din Garda Naţională le lipsea un detaşament de genişti şi minele antitanc pe care ar fi putut să le împrăştie la sol. Nu fusese timp nici pentru a pregăti obstacole şi capcane. Abia dacă ajunseseră ei înşişi de zece ore acolo, iar brigada de şi mai puţină vreme. Nu aveau decât planul pentru artilerie. WOLFPACK putea să tragă oriunde dorea pe o rază mică, dar toate focurile trase pe o rază mai mare trebuia să fie la vest de şosea.

— Avem o imagine destul de bună, să trăiţi! îi spuse un ofiţer de la spionaj S-2.

— Trimite-o mai departe!

Şi astfel fiecare vehicul de luptă din Blackhorse beneficia de acele imagini digitale ale inamicului pe care le avea şi el. Apoi Hamm luă radioreceptorul.

— WOLFPACK-SIX, aici BLACKHORSE-SIX.

— Aici WOLFPACK-SIX ACTUAL. Mulţumim pentru transmisia de date, domnule colonel, îi răspunse Eddington prin aparatul de radio digital.

Ambele unităţi ştiau poziţiile aliaţilor.

— Primul contact aş zice să aibă loc cam peste o oră.

— Eşti gata, Nick? întrebă Hamm.

— Al, atât mai pot să-i ţin pe băieţi să nu sară la atac. Suntem gata, îl asigură comandantul de la Garda Naţională. Acum avem imagini care-i arată cum înaintează spre noi.

— Ştii ce ai de făcut, Nick! Baftă!

— Blackhorse, mai spuse Eddington când întrerupseră legătura.

Hamm schimbă coordonatele la radio şi stabili legătura cu BUFORD-SIX.

— Am primit imaginea, Al, îi asigură Marion Diggs.

Era la o sută cincizeci de kilometri în urma lor şi asta nu-i plăcea deloc. Trimitea oameni la luptă comandându-i de la distanţă, lucru destul de greu pentru un ofiţer.

— Foarte bine, suntem toţi în formaţie. Nu trebuie decât să ne bată la uşă.

— Am recepţionat, BLACKHORSE. Suntem pregătiţi şi aşteptăm. Terminat.

Munca cea mai importantă era acum în sarcina aparatelor Predator. Operatorii UAV, plasaţi alături de secţia de spionaj comandată de Hamm, dirijau mişcarea miniaeronavei în cercuri pentru a reduce posibilitatea de a fi văzuţi sau auziţi. Camerele erau orientate spre sol, determinând poziţiile şi numărându-le. „Nemuritorii” erau în stânga şoselei, iar fosta divizie din garda irakiană era în dreapta, la vest de şosea. Se deplasau cu viteză uniformă pe lângă şosea, cu batalioanele aliniate şi concentrate pentru a obţine forţa maximă şi a-i lua prin surprindere pe inamici dacă aceştia ar fi apărut, iar în faţa lor, la cincisprezece kilometri, era detaşamentul lor de recunoaştere. După prima divizie venea artileria. Aceasta era împărţită în două şi, în timp ce ei urmăreau pe ecrane deplasarea, o jumătate se opri, se împrăştie şi se pregăti să asigure focul de acoperire, în vreme ce jumătatea cealaltă porni mai departe. Totul se petrecu iarăşi ca la carte. Aveau să ajungă în nouăzeci de minute. Aeronavele Predator zburau pe deasupra liniei de tunuri, marcând poziţia acestora prin semnale transmise prin satelit. Datele ajungeau mai departe la bateriile MLRS. Mai fură trimise încă două nave Predator. Sarcina acestora era să depisteze cu exactitate poziţiile vehiculelor de comandă inamice.

— Ce să vă spun, nu sunt prea sigur că înregistrarea asta o să se transmită, spuse Donner în faţa camerei de filmat Sunt în interiorul unui Bravo-3-2, vehiculul doi de recunoaştere din Plutonul 3 al B-Troop. Tocmai am primit informaţii privitoare la poziţia inamicului. Este la vest de noi, la vreo treizeci de kilometri în acest moment. Sunt cel puţin două divizii care se deplasează spre sud pe şoseaua care ne leagă de K.K.M.C. Am aflat că o brigadă din Garda Naţională din Carolina de Nord a creat un blocaj. Soldaţii din această brigadă au fost aduşi o dată cu Regimentul 11 de Cavalerie pentru că erau la Centrul

Naţional de Instrucţie, unde-şi făceau antrenamentul de rutină. În ceea ce priveşte atmosfera de aici – cum aş putea să v-o descriu? Soldaţii de la Blackhorse sunt aproape ca nişte doctori care aşteaptă să ajungă ambulanţa la camera de gardă. Aici este linişte. Tocmai ni s-a spus că vom începe să ne deplasăm spre vest în câteva minute, către punctul de contact. Aş mai dori să vă împărtăşesc un gând de-al meu. Nu cu mult timp în urmă, după cum ştiţi cu toţii, am încălcat o regulă profesională. Am greşit. Am fost indus în eroare, însă vina îmi aparţine. Mi s-a spus mai devreme că preşedintele însuşi a cerut ca eu să vin aici – poate pentru a scăpa de mine…

Donner improviza cu o notă umoristică.

— Nu, nu din acest motiv. Aici se petrec acele evenimente pentru care trăiesc în fond cei din presă. Eu mă aflu aici, unde, poate, se scrie istorie, înconjurat de alţi americani care au o sarcină foarte importantă şi oricare va fi cursul evenimentelor, acesta este locul unui reporter. Domnule preşedinte, vă mulţumesc pentru că mi-aţi acordat această ocazie să fiu aici! Sunt Tom Donner, vă transmit de la sud de K.K.M.C., alături de B-Troop, Escadronul 1 din Blackhorse, spuse el şi apoi lăsă uşor microfonul. S-a înregistrat?

— Da, să trăiţi, îi răspunse un soldat.

Apoi şi acesta adăugă ceva către propriul microfon:

— Bun. S-a transmis prin satelit.

— Bună înregistrare, Tom, spuse comandantul şi-şi aprinse o ţigară. Vino puţin. O să-ţi arăt cum funcţionează sistemul I.V.I.S. şi…

Se opri, ţinându-şi mâna peste cască pentru a auzi mai bine ce i se spunea prin radio.

— Porneşte, Stanley! îi spuse el şoferului. Începe distracţia.

Îi lăsă să intre. Bărbatul care era la comanda detaşamentului de recunoaştere al WOLFPACK era de profesie avocat, absolvise la West Point, dar, apoi, se hotărâse să urmeze o carieră civilă. Nu-i pierise plăcerea de a lua parte la luptă, îşi dădu el seama acum, deşi n-ar fi putut spune de ce. Avea patruzeci şi cinci de ani şi purtase uniforma militară timp de aproape treizeci de ani de instrucţie şi exerciţii istovitoare, la care se adăuga rutina amorţirii gândirii, care îi răpiseră din timpul lui pe care-l putea dedica familiei sale. Aflat acum în linia întâi a forţelor de recunoaştere înţelegea rostul acelor ani.

Primele vehicule de cercetaşi erau la trei kilometri de frontul lui. Estimase că erau două plutoane, ceea ce putea vedea el, cu un total de zece vehicule răspândite pe o distanţă de cinci kilometri, dintre care trei sau patru se deplasau simultan în întunericul nopţii. Poate aveau echipamente cu infraroşu. Nu putea fi sigur de asta, dar presupunea că aşa stau lucrurile. Prin sistemele de identificare termică, el putea să spună că erau vehicule tip BRDM-2 pentru

recunoaştere, vehicule pe patru roţi şi echipate cu o mitralieră de calibru mare sau cu proiectile antitanc. Văzu ambele versiuni, dar o urmărea în mod special pe aceea cu patru antene radio. Aceea trebuia să fie a comandantului de pluton sau companie…

— Sunt vehicule cu antenă chiar în faţa noastră, spuse comandantul de pe Bradley aflat la patru sute de metri în dreapta colonelului. Pe o rază de doi kilometri şi se apropie.

Ofiţerul fost avocat ridică puţin capul din adăpost şi mătură cu privirea terenul din faţă prin telescopul electronic de identificare termică. Era un moment la fel de bun ca oricare altul.

— HOOTOWL, aici SEX, începem în zece secunde, repet, în zece secunde. 4-3, pregătiţi!

— Aici 4-3, suntem pregătiţi, SIX.

De pe acel Bradley avea să se tragă prima oară. Tunarul selectă un proiectil incendiar foarte puternic. Un BRDM nu era suficient de puternic să aibă nevoie de salvele împotriva trupelor blindate de care dispunea artileria lui. Ochi ţinta şi computerul de la bord stabili cu precizie direcţia de tragere.

— Crapă, nenorocitule! se auzi în căşti vocea tunarului.

— HOOTOWL, aici SEX, deschideţi focul, deschideţi focul!

— Foc! strigă comandantul către tunar.

Şi porniră trei salve în rafală de la tunul cu diametrul de 25 de milimetri. Toate cele trei proiectile descriseră o traiectorie de-a lungul deşertului şi toate îşi atinseră ţinta. BRDM-ul unde se afla comandantul inamic izbucni în flăcări când rezervorul de combustibil al vehiculului – destul de ciudat pentru un vehicul rusesc, care nu era diesel – explodă.

— Lovit! spuse în aceeaşi clipă comandantul, confirmând că proiectilul distrusese ţinta. Treceţi la stânga, ţinta este un *burduf.*

— L-am identificat! spuse tunarul.

— Trage!

Şi în clipa următoare:

— Lovit! Încetează focul! La dreapta! Ţinta este un *burduf*, la treizeci de grade, la cinci sute de metri!

Turela de pe Bradley se roti în direcţia aceea în timp ce vehiculele inamice începeau să reacţioneze.

— Identificat!

— Trage!

Şi la numai zece secunde de la prima tragere fu distrus şi cel de-al treilea.

După un minut, toate vehiculele BRDM pe care le văzuse comandantul erau în flăcări. Erau greu de văzut din cauza luminii aceleia strălucitoare. În stânga şi în dreapta lui izbucniră şi alte flăcări. Apoi ordonă:

— Schimbaţi-vă poziţia, doborâţi-le!

În deşert, la cincisprezece kilometri, douăzeci de vehicule Bradley ţâşniră cu viteză din locurile unde stăteau ascunse, înaintând, nu retrăgându-se, în timp ce turelele se roteau şi tunarii căutau să identifice vehiculele de cercetaşi inamice. Începu un schimb de focuri scurt şi dur, care dură zece minute, timp în care vehiculele BDRM încercau să se retragă şi nu mai reuşeau să tragă eficient. Două proiectile Sagger antitanc fură lansate şi amândouă căzură înainte să-şi atingă ţinta, explodând în nisip, în timp ce vehiculele care le lansaseră erau distruse de o salvă. Mitralierele lor de calibru mare nu erau suficient de puternice pentru a afecta blindatele Bradley. Cele treizeci de vehicule inamice fură exterminate, iar HOOTOWL ieşi învingător în această bătălie.

— WOOLFPACK, aici HOOT-SIX-ACTUAL. Le-am doborât pe toate. Nu avem pierderi, mai adăugă el.

„Măi să fie, îşi spuse el, Bradley-ul ăsta chiar rade tot.”

— Am primit nişte semnale radio, raportă soldatul din ELINT, aflat lângă Eddington. Şi mai recepţionez şi altele…

— Cer artilerie, spuse repede ofiţerul de la spionaj.

— HOOT, e posibil să fiţi atacaţi curând, îi preveni Eddington.

— Recepţionat. HOOT înaintează!

Era mai sigur decât să stea pe loc sau să se retragă. Când primiră acest ordin, vehiculele Bradley şi Hummer traseră două focuri spre nord, căutând alte detaşamente de recunoaştere inamice – sigur mai erau şi altele – care aveau să se deplaseze spre nord, probabil cu precauţie. Aceasta va fi o bătălie a forţelor de recunoaştere, iar locotenent-colonelul din Garda Naţională o ştia foarte bine. Dar mai era ceva. El putea continua să pregătească pentru WOLFPACK câmpul de luptă. Se aştepta să mai găsească o companie de vehicule de recunoaştere, urmate îndeaproape de o gardă de artilerie grea cu tancuri şi BMP-uri. Un Bradley avea proiectile TOW pregătite pentru tancuri, iar Bushmaster fusese conceput cu scopul precis de a distruge vehiculul de infanterie pe care ei îl numeau *bimp*. În plus, deşi inamicul cunoştea acum unde era – mai bine spus, fusese – staţia de recunoaştere Blue Force, se aştepta ca acesta să se retragă, nu să înainteze.

Iar lucrul acesta fu limpede două minute mai târziu, când un baraj de artilerie planificat trase un foc în urma vehiculelor Bradley. Inamicul lor juca bine, ca la carte, însă era vorba de o carte rusească, învechită. Şi nici măcar nu era o carte proastă, dar o mai citiseră şi americanii. HOOTOWL găsise un loc convenabil înconjurat de creste joase şi se opri, la orizont ivindu-se iarăşi acele pete albe luminoase.

Colonelul-avocat ridică aparatul de radio să raporteze toate acestea.

— Buford, aici WOLFPACK, suntem din nou faţă în faţă cu inamicul, îi retransmise Eddington lui Diggs de la postul său de comandă. Tocmai le-am distrus elementele de recunoaştere. Forţele noastre au imagini cu trupele care avansează. Intenţionez să deschid focul pentru o perioadă scurtă de timp şi să-i împing înapoi şi spre dreapta, spre sud-est. Inamicul trage focuri de artilerie în zona dintre staţia de recunoaştere şi corpul principal al forţelor noastre militare. Terminat.

— Recepţionat, WOLFPACK.

Aflat la pupitrul de comandă, Diggs văzu cum înaintau vehiculele Bradley, deplasându-se uniform, dar răspândite. Apoi începură să vadă mişcări din partea inamicului. Ceea ce văzură apărea pe sistemul I.V.I.S. ca nişte simboluri inamice neidentificate.

Era nespus de frustrant pentru generalul care avea comanda. El ştia despre cum se poartă o bătălie mai multe decât oricine altcineva din toată istoria confruntărilor militare. El avea capacitatea de a le spune unităţilor ce să facă, unde să se ducă şi în cine să tragă, dar nu o putea face el însuşi. Aproba intenţiile lui Eddington, Hamm sau Magruder, le coordona planurile ca desfăşurare în timp şi în spaţiu şi, în calitate de comandant, trebuia să îi lase să pună în practică strategia aşa cum ştiau ei, intervenind numai dacă ceva mergea prost sau dacă se ivea vreo situaţie nouă şi neprevăzută. Comandant al forţelor americane în regatul saudit, el avea acum rolul de spectator. Generalul, un bărbat de culoare, scutură din cap nevenindu-i să creadă. Ştiuse că aşa va fi… Nu ştiuse însă cât de greu îi va fi lui să facă faţă acestei situaţii.

Mai era puţin. Hamm şi escadroanele lui înaintau în linie, acoperind numai câte zece kilometri fiecare, dar cu câte încă zece kilometri între ele. În cazul fiecăruia, comandanţii escadroanelor optaseră pentru formula în care trupele de recunoaştere erau în frunte şi companiile de tancuri în rezervă. Fiecare trupă avea câte nouă tancuri şi treisprezece vehicule Bradley, la care se adăugau alte două M113 care cărau aruncătoare de mină. Înaintea lor, la o distanţă de vreo şapte kilometri, erau brigăzile Corpului II de Armată al Republicii Islamice, însângerate după bătăliile de la nordul K.K.M.C., slăbite, dar, probabil, în alertă. Nimic nu atrăgea atenţia mai mult decât moartea violentă a cuiva. Elicopterele şi imaginile video trimise de pe navele Predator stabiliseră cu precizie poziţia acestora. Ştia unde sunt inamicii. Ei însă nu ştiau unde era el – cel puţin deocamdată – trebuia să admită acest lucru. Cu siguranţă că şi ei încercau să afle unde era inamicul, aşa cum ar fi făcut-o şi el în locul lor. Elicopterele din subordinea lui primiră şi ultimul ordin să mai survoleze o dată zona ca să verifice dacă nu erau avanposturi inamice. În rest, totul se afla la

locul potrivit şi, în urma lor, la optzeci de kilometri, aparatele Apache se ridicară de la sol, la fel şi cele Kiowa de recunoaştere, ca să-şi îndeplinească sarcinile pe care le aveau în evenimentele ce urmau.

Aeronavele F-15E Strike Eagle se ridicaseră şi erau toate la nord. Pierduseră două dintre ele în timpul zilei, inclusiv cea a comandantului de escadron. Acum, sub supravegherea unor F-16 cu echipament HARM, distrugeau cu bombe inteligente podurile şi căile de acces din preajma deltei celor două fluvii. Puteau vedea tancurile de la sol, cele care ardeau la vest de mlaştini şi cele care erau întregi, adunate spre est. Timp de o oră, toate căile de acces de pe o parte şi de pe cealaltă fură distruse prin lovituri repetate.

Aeronavele F-15C erau deasupra K.K.M.C.-ului, sub control AWACS, ca de obicei. Unul dintre cele patru grupuri zbura la înălţime, dincolo de perimetrul SAM-urilor mobile şi al forţelor terestre care înaintau. Sarcina lor era să urmărească avioanele de vânătoare ale Republicii Islamice Unite care ar fi putut să intervină. Celelalte vânau elicopterele care aparţineau diviziilor blindate. Nu aveau prestigiul distrugerii unui avion de vânătoare, dar un obiectiv doborât rămânea o victorie şi era ceva ce puteau face cu o libertate aproape totală. Mai mult de atât, generalii călătoreau cu elicopterul şi cel mai important lucru era că toate erau implicate în forţele de recunoaştere ale Republicii Islamice şi asta nu era permis, conform planului.

La sol vestea se împrăştiase rapid, se pare. Numai trei elicoptere fuseseră doborâte în timpul zilei, dar, la lăsarea întunericului, câteva se mai ridicaseră de la sol şi, dintre ele, zece fură zdrobite în primele zece minute. Nu semăna deloc cu ce se întâmplase înainte. Vânătoarea mergea destul de uşor. Inamicul care ataca trebuia să iasă la luptă, nu se putea ascunde în adăposturi sau să se împrăştie din calea lor. Asta le convenea de minune piloţilor de pe Eagles. Unul dintre aceştia, la sud de K.K.M.C., dirijat de echipamentul AWACS, localiză un elicopter prin radarul pentru sol şi selectă un proiectil AIM-20 pe care-l şi lansă în câteva secunde. Urmări traiectoria proiectilului şi impactul lui cu ţinta, văzând-o cum explodează şi se împrăştie pe pământ. Nu putea să nu-şi spună că irosise un Slammer în stare perfectă. Dar merita să doboare o ţintă. Acesta avea să fie ultimul elicopter inamic doborât în seara aceea. Piloţii auziră de la aeronava de control E-3B Sentry că soseau elicoptere aliate pe câmpul de luptă şi armele fură bine închise pe aeronavele Eagles.

Mai puţin de jumătate din tunarii de pe vehiculele Bradley trăseseră măcar o dată cu proiectile TOW, deşi la simulări toţi făcuseră exerciţiul acesta de sute de ori. HOOTOWL aşteptă ca garda care înainta să ajungă la margine. Era destul de dificil. Detaşamentul

suplimentar de recunoaştere era şi mai aproape. Asupra lor deschiseră focul mai întâi cei de pe Bradley, iar acest schimb de focuri era încrucişat. De fapt, erau două vehicule BDRM dincolo de linia de recunoaştere a americanilor. Unul din vehicule trecu peste un H.M.M.W.V., ciuruindu-l, înainte ca un Bradley să îl distrugă. Vehiculul blindat merse cu viteză către locul acela şi găsise numai un supravieţuitor şi acela rănit, din echipajul de trei oameni care fusese pe Hummer. Infanteriştii se îndreptară către el în timp ce şoferul urcă pe o ridicătură şi tunarul ridică lansatorul TOW.

Grupul de tancuri care era acum în prima linie deschise focul căutând să distingă luminile tunurilor de pe vehiculele Bradley, activând la rândul lor sistemele de vedere nocturnă şi urmă o altă bătălie încrâncenată pe pământul pustiu şi întunecat. Un Bradley fu lovit şi explodă, omorându-i pe toţi cei de la bordul lui. Restul traseră câte un proiectil sau două fiecare şi doborâseră douăzeci de tancuri la rândul lor, înainte să primească ordin de retragere de la comandantul lor, scăpând astfel de focul de baraj pe care tocmai îl ordonase comandantul trupelor inamice. HOOTOWL plecă lăsând în urmă acel Bradley şi două vehicule Hummer şi, o dată cu ele, primele pierderi la sol de partea americanilor din al doilea război din Golful Persic. Ele fură raportate, ulterior, superiorilor.

Se întâmplă chiar după ora prânzului la Washington. Preşedintele mâncase ceva uşor şi primi vestea în Sala pentru Situaţiile de Criză chiar după ce terminase masa, dar mai stătea încă în faţa farfuriei smălţuite cu auriu, privind resturile de pâine de la sandviş şi cartofii prăjiţi de care nici nu se atinsese. Vestea pierderilor omeneşti îl lovi pur şi simplu, mai mult decât o făcuse faptul că fusese avariat *Yorktown* sau că şase aviatori fuseseră daţi dispăruţi. «Dispăruţi» nu însemna şi «decedaţi», în fond, nu-i aşa? se gândea el. Dar aceşti oameni dispăruseră pentru totdeauna, erau morţi. Făceau parte din Garda Naţională, din câte i se spusese. Soldaţi care de cele mai multe ori aveau sarcina de a veni în ajutorul oamenilor după inundaţii sau uragane…

— Domnule preşedinte, dumneavoastră nu aţi fi mers acolo în misiune? îl întrebă generalul Moore înainte ca Robby Jackson să apuce să spună ceva. Dacă aţi mai avea din nou douăzeci şi ceva de ani şi aţi fi locotenent în Marină când vi s-ar spune să mergeţi n-aţi face-o?

— Cred că da – ba nu, sunt sigur c-aş merge. Asta mi-ar fi datoria.

— Şi ei şi-au făcut datoria, domnule preşedinte, îi mai spuse Mickey Moore.

— Face parte din riscurile meseriei, Jack, spuse încet şi Robby. Pentru asta suntem plătiţi.

— Mda…

Şi trebuia să admită că şi pe el îl plăteau tot pentru asta.

Cele patru aeronave F-117 Nighthawk aterizară la Al Kharj şi se îndreptară spre adăposturi. Transporturile cu piloţi în rezervă şi echipajele de la sol veneau imediat după ei. Ofiţerii de spionaj de la Riyadh se întâlniră cu aceştia din urmă şi îi luară deoparte pe piloţi să le prezinte, pentru prima oară, misiunea lor în acest război care tocmai izbucnise.

Generalul-maior care avea comanda Diviziei „Nemuritorii" era în vehiculul său încercând să lege cumva evenimentele care avuseseră loc. Până acum, participarea lor la război fusese satisfăcătoare. Corpul II de Armată îşi îndeplinise misiunea, reuşise să facă breşa, permiţându-le astfel forţelor armate să treacă dincolo şi, până cu o oră în urmă, perspectivele lor erau clare şi satisfăcătoare. Da, existau forţe saudite care se îndreptau spre sud-vest după el, dar aceasta era partea cea mai frumoasă din ziua care trecuse. După aceea însă, ajunsese la periferia capitalei lor şi aveau alte planuri şi în ceea ce-i privea. La vest, Corpul II urma să treacă la est din poziţia de acoperire pe care o avea în stânga lui, simulând un atac în direcţia câmpurilor petrolifere. Aceasta trebuia să-i pună pe gânduri pe saudiţi. Iar pentru el însemna răgazul unei zile în plus în care, cu puţin noroc, putea să-i aducă laolaltă pe membrii guvernului saudit, pe câţiva dintre ei, dacă nu chiar pe toţi. Poate şi pe familia regală sau, dacă aceştia fugeau cum era foarte probabil, atunci Arabia Saudită ar fi rămas fără conducător şi atunci ţara lui ieşea învingătoare din acest război.

Fuseseră şi pierderi semnificative până acum. Corpul II plătise cu jumătate din capacităţile sale pentru a aduce Armatei Sfinte şansa pe care o avea acum, dar victoria avea întotdeauna un preţ mare. Nici aici nu putea fi altfel. Detaşamentul lui de recunoaştere dispăruse de pe reţeaua de radiocomunicaţii. Primise un mesaj la primul contact cu forţele inamice, apoi ceruseră să li se trimită artilerie şi apoi nimic. Ştia că o forţă saudită era înaintea lui. Ştia că erau rămăşiţele Diviziei 4, pe care Corpul II de Armată aproape o sacrificase. Aproape. Ştia că se luptase din greu la nord de K.K.M.C. şi, apoi, se retrăsese... Probabil aşa i se ordonase, să rămână pe loc pentru ca populaţia oraşului să poată fi evacuată... Era, poate, încă destul de puternică, încât să îi nimicească detaşamentul de recunoaştere. Nu ştia cu precizie unde era regimentul american... probabil la est faţă de poziţia lor actuală. Ştia că ar putea să mai existe vreo divizie americană pe undeva, probabil tot la est. Şi-ar fi dorit să aibă mai multe elicoptere, dar tocmai pierduse unul în lupta cu avioanele de vânătoare americane, când murise şi şeful operaţiunilor de spionaj. Asta ca să fie clar cum stăteau lucrurile cu sprijinul de forţe aviatice promis. Singurul avion

de vânătoare aliat pe care-l văzu în ziua aceea se prăbuşise în flăcări undeva la est de K.K.M.C. Dar, deşi americanii reuşeau să-l enerveze, ei nu puteau să-i stea în cale şi dacă ajungea la Riyadh la timp, atunci putea trimite trupe care să acopere cea mai mare parte a aerodromurilor saudite şi să înlăture acest pericol. Aşadar, cheia operaţiunilor, din câte îi spuseseră comandanţii corpurilor de armată, era să-l preseze pe inamic în forţă şi cu toată viteza. Odată luată această decizie, ordonă ca brigada din fruntea armatei să înainteze conform planului şi avangarda avea să joace rolul detaşamentelor de recunoaştere. Tocmai raportaseră un contact cu inamicul şi o bătălie, pierderile lor şi cele ale adversarului care încă nu era identificat, dar care se retrăsese după o scurtă bătălie. „Probabil că e vorba de acea forţă saudită, îşi spuse el, care nu putea decât să tragă un foc şi să fugă şi pe care o va stârpi după răsăritul soarelui.” Dădu ordinele necesare şi-şi informă statul-major asupra intenţiilor lui, lăsând postul de comandă să înainteze şi dorind să vadă evenimentele din fruntea armatei, aşa cum se cuvine în capul unui general; în timpul acesta, Statul-Major retransmitea prin radio ordinele sale pe scară ierarhică.

Erau câteva elemente de recunoaştere, raportau navele Kiowa. Nu multe. Probabil forţele lor fuseseră serios afectate în timp ce se îndreptau spre sud, se gândi colonelul Hamm. Ordonă unuia dintre escadroanele sale să se deplaseze spre stânga pentru a evita contactul cu acele elemente şi îi spuse comandantului forţelor aeriene să trimită un aparat Apache să se ocupe de ele în câteva minute. Altă trupă de recunoaştere putea fi evitată cu uşurinţă. O a treia însă era chiar în drumul Escadronului 3 şi era păcat că lucrurile stăteau astfel. Poziţia vehiculelor BDRM era marcată pe ecranele sistemelor I.VI.S., precum şi a celei mai mari părţi din ceea ce mai rămăsese din Corpul II.

Şi divizia „Nemuritorii” află de venirea lor. Eddington văzu că avangarda, cu elementele din fruntea armatei care urma, tocmai intra în raza de acţiune a tancurilor lui, înaintând cu aproximativ douăzeci de kilometri pe oră. Luă legătura cu Hamm.

— Mai sunt cinci minute din acest moment. Mult noroc, Al!

— Şi vouă, Nick, fu răspunsul pe care-l primi Eddington.

Se numea sincronizare. Aflate la o distanţă de câţiva kilometri, mai multe grupuri de tunuri mobile Paladin ridicară ţevile şi le îndreptară către punctele indicate de Predator şi de coordonatele de pe ELINT. Artileriştii vremurilor moderne introduseră coordonatele în computere şi astfel arme aflate la distanţă puteau trage simultan în aceeaşi ţintă. Acum ochii stăteau aţintiţi asupra cronometrelor, urmărind cum se schimbă cifrele, secundă după secundă, apropiindu-se cu paşi repezi

de ora 22.30, ora Limei, care însemna 19.30 la Zulu şi 14.30 la Washington.

Cam acelaşi lucru se petrecea şi în sistemul de lansare simultană a mai multor rachete. Soldaţii se asigurară că erau închise etanş cabinele, blocară suspensiile pentru a stabiliza vehiculele în timpul lansării şi apoi închiseră trapa. Suflul rachetelor putea fi mortal.

La sud de K.K.M.C., tanchiştii din Garda din Carolina urmăreau cum petele albe înaintau în direcţia lor. Artileriştii activară mecanismele de detectare a traiectoriei cu laser. Elementele de recunoaştere de pe ecran erau acum la doi kilometri şi jumătate şi, după ele, la un kilometru, venea corpul armatei, tancurile şi BMP-urile.

La sud-est de K.K.M.C., Blackhorse înainta cu cincisprezece kilometri pe oră către linia unde erau ţintele, pe o creastă aflată la patru kilometri înspre vest.

Nu era perfect. B-Troop din 11 descoperi din întâmplare poziţia unui BRDM şi deschise focul pe cont propriu, lansând bombe incendiare în aer, distrăgându-le atenţia tuturor şi punându-i în alertă cu câteva secunde mai devreme decât era planificat, dar, până la urmă, nu mai conta, căci, pentru computer, cifrele secundarului se schimbau în acelaşi ritm, rapid sau lent numai din perspectiva celui care le privea.

Eddington programase totul la secundă. Neputând să fumeze o ţigară toată noaptea de teama să nu apară ca o licărire pe ecranele cu vedere nocturnă, deschise pachetul şi-şi aprinse una chiar când secundarul trecea de la 59 la 00. Acum chiar nu mai conta o luminiţă.

Artileria fu prima care începu şi primise deja ordine să îşi cronometreze la secundă momentul deschiderii focului. Cele mai spectaculoase erau rachetele MLRS, câte douăsprezece de fiecare lansator şi care ieşeau una după alta la fiecare două secunde, în timp ce motoarele aprinse luminau suflul exploziei când ţâşneau către cerul care fusese, până atunci, cufundat în întuneric. Până la 22.30 erau în aer aproape două sute de rachete autodirijate. Până în momentul acela, tunurile mobile fuseseră din nou încărcate şi trăseseră din nou, iar acum culatele lor erau din nou deschise pentru salvele următoare.

Cerul era senin şi luminile de pe câmpul de luptă se vedeau pe o rază de mai bine de o sută de kilometri. Piloţii de pe avioanele de vânătoare care erau ridicate în aer la nord-est văzură rachetele şi urmăriră mai atent traiectoria lor. N-ar fi vrut să se afle prea aproape de ele.

Ofiţerii irakieni din divizia blindată care înainta în acea direcţie le văzură primii cum veneau dinspre sud şi apoi mai văzură cum toate îşi schimbau direcţia la vest de şoseaua nord-sud, care lega K.K.M.C. de Al Artawiyah. Mulţi văzuseră aceeaşi privelişte ca şi locotenenţii şi căpitanii şi ştiau foarte bine ce însemna. Venea ploaia de obuze. Mulţi

erau, pur şi simplu, paralizaţi de ceea ce vedeau. Alţii le ordonau oamenilor să se adăpostească, să închidă trapele şi să se ascundă cum or putea.

Dar asta nu era posibil pentru toţi artileriştii. Majoritatea aveau tunurile remorcate şi cea mai mare parte dintre ei erau sub cerul liber, iar camioanele cu muniţie aşteptau misiunea care urma probabil. Ei văzură cum ţâşniseră rachetele, observară şi în ce direcţie se îndreptau, dar nu puteau face nimic altceva decât să aştepte. Unii se ascundeau în tranşee după ce se împrăştiau mai întâi, ţinându-şi căştile pe cap cu mâna şi rugându-se ca rachetele acelea blestemate să se ducă altundeva.

Rachetele intrară în partea descendentă a traiectoriei, îndreptându-se spre pământ. La vreo doi kilometri deasupra pământului cronometrul le dictă deschiderea vârfului şi din fiecare proiectil ieşiră câte şase sute patruzeci şi patru de elemente, fiecare de câte jumătate de kilogram, ceea ce însemna 7728 de fiecare lansator. Toate erau îndreptate împotriva artileriei inamice. Era arma cu bătaia cea mai lungă de care dispuneau şi Eddington voi să scape de ea cât mai repede. După cum se obişnuia în armata americană, MLRS-ul era arma care-i revenea comandantului de unitate. Câţiva dintre artileriştii irakieni se uitară în sus. Deşi nu le puteau vedea sau auzi, ele veneau implacabil.

De la distanţă păreau nişte luminiţe sau nişte artificii în pragul unui an nou, în China, dansând şi explodând în toiul petrecerii. Era moartea zguduită care venea însoţită de bubuituri pentru cei care erau la sol, căci explodară mai mult de şapte mii pe o rază de patru sute de kilometri. Camioanele luară foc şi explodară. Rezervele de pulbere detonantă se aprinseră cauzând explozii secundare, dar majoritatea artileriştilor erau deja măcelăriţi şi peste optzeci la sută dintre ei fuseseră răniţi sau omorâţi de la prima salvă. Şi mai urmau două. La centrul lui WOLFPACK, vehiculele de lansare se întoarseră la camioanele cu rezerve. Chiar înainte să ajungă acolo, celulele de lansare risipite fură lansate şi altele noi ridicate şi puse în locul lor cu echipamentul de armare. În aproape cinci minute încărcaseră din nou pentru tragere.

Pentru tunurile cu diametrul de 155 de milimetri mergea mai repede. Cu acestea voiau să anihileze artileria inamică şi salvele lor aveau precizia rachetelor. Era cea mai mecanică dintre toate activităţile unui soldat. Tunul dobora singur ţinta inamică, iar oamenii nu făceau decât să-i slujească acestei maşinării. Nu puteau să vadă exact la ce lucrau, iar, în cazul de faţă, nici nu aveau un observator care să le spună cum se descurcau, dar aflaseră că sistemul de localizare prin satelit funcţiona impecabil şi nu mai conta dacă lucrurile mergeau după un plan prestabilit; ei aveau să vadă mai

târziu rezultatele muncii lor de a semăna moartea.

Un lucru straniu, cei care vedeau direct cum înainta inamicul traseră ultimii, pentru că tanchiştii aşteptaseră ordinul să tragă, iar acesta veni după ce comandanţii de companie deschiseseră primii focul.

Oricât de ucigătoare erau aceste arme, sistemul de control care dirija tragerea de pe un tanc Abrams era unul dintre cele mai simple mecanisme care fuseseră vreodată la dispoziţia unui soldat, chiar mai uşor de folosit decât un simulator pentru instruirea echipajului, simulator care costa aproape un milion de dolari. Fiecărui tunar i se aloca un sector şi primele focuri trase de comandanţii companiei fuseseră cu HEAT, un explozibil antitanc foarte puternic, care se distingeau şi vizual de celelalte. Fiecărui tanc îi era alocată o zonă în stânga sau în dreapta primelor ţinte doborâte. Sistemele de localizare termică erau sensibile la orice sursă de căldură, prin radiaţiile infraroşii. Ţintele lor aveau pe timpul nopţii o temperatură mai mare decât cea a deşertului şi se vedeau în noapte la fel de bine ca nişte becuri aprinse. Fiecărui tunar i se spunea ce zonă poate să aleagă şi fiecare selecta un T-80. După ce ţinta era fixată, se apăsau butoanele cu laser. Unda se deplasa către ţintă şi era reflectată înapoi. Semnalul reflectat aducea o serie de informaţii pentru computerul sistemului cu privire la distanţa până la ţintă, viteza acesteia şi direcţia de deplasare. Alţi senzori indicau temperatura ţintei la exterior, temperatura muniţiei, densitatea atmosferică, direcţia şi viteza vântului, starea tunului şi câte obuze trăsese de-a lungul existenţei lui. Computerul prelucra toate aceste informaţii şi nu numai şi, când termina, tunarul putea să vadă cum se aprindea un buton dreptunghiular de culoare albă, ceea ce îi spunea că sistemul este gata să lovească ţinta. Apoi nu mai trebuia decât să apese pe trăgaci. Tancul se legăna puţin, închizătorul se mişca brusc înapoi şi lumina strălucitoare de la gura ţevii îi orbea pentru o clipă şi proiectilul ţâşnea cu aproape doi kilometri pe secundă. Proiectilele erau ca nişte săgeţi foarte groase, de o lungime mai mică decât braţul unui om şi cu un diametru de cinci centimetri, cu nervuri groase în partea de jos care luau foc în contact cu aerul în zborul scurt către ţintă, ca şi cartuşul trasor care rămânea în urmă. Urmărindu-l, comandantul de tanc putea vedea traiectoria „glonţului argintiu” până la impactul cu ţinta.

Ţintele erau nişte T-80 de producţie rusească, tancuri vechi cu design învechit. Aveau dimensiuni mult mai reduse decât cele ale inamicilor americani, în principal din cauza motoarelor de putere necorespunzătoare, iar reducerea dimensiunii se făcuse cu un număr de compromisuri în ceea ce priveşte eficienţa lor. În faţă aveau rezervorul de combustibil, axul după care era cupola turelei.

Proiectilele erau împărţite în serii care stăteau în rezervorul din spatele tancului, aşa încât muniţia lor era înconjurată de combustibil diesel. În sfârşit, pentru a economisi spaţiu pentru turelă, încărcătorul fusese înlocuit cu un sistem de încărcare automat, care, pe lângă faptul că se mişca foarte lent, necesita şi să fie mereu pregătită, neizolată, o bombă în turelă. Poate nu conta atât de mult în general, dar conta pentru doborârea unor ţinte foarte importante.

Cel de-al doilea T-80 doborât primi un „glonţ argintiu” la baza turelei. Fu distrusă întâi alimentarea cu combustibil şi când fu zdrobit blindajul în interiorul tancului ţâşniră fragmente în toate părţile cu viteze de zeci de kilometri, izbind repetat suprafaţa interioară şi ciopârţindu-i pe membrii echipajului; în acelaşi timp, bomba pregătită se aprinse pe ţeava tunului, iar celelalte bombe explodară în aruncător. Echipajul murise deja când explodase muniţia, aprinzând combustibilul şi provocând o explozie care aruncă turela grea la o înălţime de cincisprezece metri. În numai trei secunde alţii cincisprezece îşi găsiră sfârşitul în acelaşi fel. Divizia „Nemuritorii”, avangarda, se evaporă după alte zece explozii şi singura lor formă de rezistenţă fu faptul că nu se mai putea vedea câmpul de luptă dincolo de vehiculele cuprinse de flăcări.

Următorul obiectiv era corpul armatei, cele trei batalioane care înaintau în coloane, la trei kilometri distanţă una de cealaltă, fiind în total o sută cincizeci împotriva unui singur batalion de cincizeci şi patru.

Comandanţii tancurilor iraniene erau încă afară din turelă pentru a vedea mai bine, în ciuda faptului că zăriseră rachetele care se ridicau de la o distanţă de câţiva kilometri. Văzură apoi o linie şerpuitoare cu străluciri albe şi portocalii la trei kilometri depărtare, urmată de explozii chiar în faţa lor. Imediat ofiţerii şi comandanţii de tanc recruţi le ordonară tunarilor să pregătească să tragă şi zece dintre ei chiar deschiseră focul fără să fi avut însă timp pentru a evalua distanţa şi nici unul nu-şi atinse ţinta. Echipajele iraniene fuseseră instruite cum să acţioneze, dar şocul îi paralizase. Unii începură să reîncarce să tragă, în timp ce alţii încercau să activeze sistemele de stabilire a razei de acţiune, dar, în câteva secunde, orizontul se înroşi din nou şi ei nici asta nu mai avură timp să vadă în ultimele lor clipe.

Următoarea salvă de 45 de focuri doborî 44 de ţinte, unul dintre vehiculele T-80 fiind ochit de două tancuri. Toate astea se întâmplau la mai puţin de douăzeci de secunde de la deschiderea focului.

— Găseşte unul care încă se deplasează, spuse comandantul unui tanc tunarului.

Câmpul de luptă era luminat tot, iar proiectilele împiedicau buna funcţionare a sistemelor de identificare termică. Un tunar stabili bătaia laserului la 3.650 metri şi trase. Nu se mai văzu nimic, apoi îşi

reveni şi putu zări cartuşul trasor descriind un arc deasupra deşertului până la…

— Lovit! spuse comandantului său. Ocheşte din nou!

— Identificat… Ochit!

— Trage! ordonă comandantul.

— Acum! spuse tunarul, trăgând pentru a treia oară într-o jumătate de minut, iar, după alte trei secunde, turela altui T-80 deveni următoarea ţintă.

Etapa distrugerii tancurilor inamice se încheie. Şi atât de repede…

Vehiculele Bradley ţinteau acum în BMP-urile care înaintau cu tunurile Bushmaster pregătite. Fu ceva mai lentă distrugerea lor, căci era mai greu de stabilit distanţa pentru tunurile mai uşoare, dar rezultatul fii acelaşi.

Comandantul Diviziei „Nemuritorii” tocmai se apropia de ultimele elemente ale brigăzii din fruntea armatei când văzu cu ochii lui cum zburau rachetele. Îi spuse şoferului să tragă pe dreapta şi se ridică în picioare să le vadă mai bine, apoi se întoarse şi văzu al doilea rând de explozii în rândul dispozitivelor artileriei lui, pentru ca atunci când se întoarse la loc să vadă a doua salvă trasă de tancurile lui Eddington. Patruzeci la sută din forţele pe care le conducea dispărură în mai puţin de un minut, înainte să resimtă şocul îşi dădu seama că se afla într-o ambuscadă… Dar cum era posibil?

Rachetele MLRS care distruseseră artileria Diviziei „Nemuritorii” veniseră de la est, nu dinspre sud. Era darul pe care-l făcuse Hamm celor din Garda Naţională, care nu puteau să se ocupe ei înşişi de tunurile iraniene potrivit planului de atac existent. Rachetele din Blackhorse făcuseră asta şi apoi schimbară direcţia focului pentru a le face loc elicopterelor de atac din Regimentul Apache, care pătrundeau foarte adânc, chiar dincolo de unităţile inamice din Corpul II, care acum erau încolţite de trei escadroane.

Împărţirea sarcinilor pe acest câmp de luptă fusese hotărâtă în principiu din ziua precedentă, iar desfăşurarea evenimentelor nu schimbase planurile nimănui. Artileria va trage mai întâi în cea inamică. Tancurile se vor ocupa de tancuri. Elicopterele aveau sarcina de a-i omorî pe comandanţii inamici. Postul de control al Diviziei „Nemuritorii” se oprise de douăzeci de minute. Cu zece minute înainte de lansarea primei rachete, echipajele de pe aeronavele Apache-Kiowa făcură o întoarcere dinspre nord, apropiindu-se din spate şi îndreptându-se către poziţiile de unde se emiteau semnale radio. Primele ţinte aveau să fie în cadrul diviziilor, apoi al brigăzilor.

Statul-major al Diviziei „Nemuritorii” tocmai începuse să se obişnuiască cu semnalele pe care le primeau. Unii ofiţeri cerură

informaţii suplimentare sau clarificări, date de care aveau nevoie înainte de a reacţiona potrivit situaţiei. Aceasta era problema cu posturile de comandă. Erau creierul unităţilor pe care le comandau şi cei care luau deciziile trebuia să fie împreună pentru a funcţiona cum trebuie.

De la o distanţă de şase kilometri se vedea clar acea mulţime de vehicule. Şase trăgători de pe SAM erau orientaţi spre sud şi era şi un grup de tunuri AAA. Acelea traseră primele. Aeronavele din trupa de atac se opriră, aleseră un loc nepericulos şi rămaseră la o înălţime de treizeci de metri. Trăgătorii de pe locurile din faţă, toţi ofiţeri tineri, foloseau echipament special pentru a vizualiza ţinta mai bine, selectară primul grup de ţinte şi pregătiră proiectilele cu ghidare laser de tip Hellfire. Lansarea primelor proiectile îi luă pe inamici prin surprindere, dar un soldat iranian văzu lumina şi strigă la nişte artilerişti, care începură să tragă înainte ca proiectilele să fi ajuns la ei. Ceea ce urmă a fost de nedescris. Aparatul Apache spre care trăseseră se deplasă brusc spre stânga, accelerând în mişcare laterală până la cincizeci de noduri, pentru a arunca proiectilele, zădărnicind însă efortul artileristului luat prin surprindere, care fu nevoit să tragă din nou, căci primul proiectil rată ţinta. Celelalte AH-64 nu fură stânjenite de toată manevra şi din cele şase proiectile lansate, cinci îşi atinseră ţinta. După un minut, problema antiaeriană fu neutralizată şi elicopterele de atac se apropiară. Acum puteau vedea cum alergau oamenii, ieşind din tancurile de comandă şi fugind care încotro. Câţiva soldaţi din grupul de comandă începură să tragă spre cer cu puşti cu lunetă; tactica celor cu mitralieră era mai coerentă, dar cei de partea adversă fură luaţi prin surprindere. Tunarii încercau să acopere zona cu un covor de bombe Hellfire pentru a nimici şi ultimele vehicule blindate. Ca semn al furiei lor, încercuiră zona ca nişte insecte supradimensionate, tot bâzâind şi strecurându-se dintr-o parte în alta, în timp ce tunarii urmăreau să vadă dacă a mai scăpat cineva după focul artileriei grele. Nu aveau unde să se ascundă pe terenul fără denivelări şi corpul omenesc strălucea în întuneric, pe fondul negru şi rece, iar tunarii vânau grupurile mai mari, mai mici şi, în cele din urmă, indivizii, secerând tot ce le ieşea în cale. În discuţia dinaintea misiunii se hotărâse că, spre deosebire de războiul din 1991, elicopterele nu vor mai lua ostatici, iar proiectilele de treizeci de milimetri aveau vârful exploziv. Trupa P – care-şi spuneau ei înşişi Predatori – mai rămaseră încă zece minute înainte să fie siguri că fiecare vehicul fusese distrus şi nu mai rămăsese nici măcar un supravieţuitor, apoi se răsuciră în aer, înclinând botul aeronavei şi se îndreptară înapoi spre răsărit, spre punctele de reînarmare.

Atacul prematur împotriva elementelor de recunoaştere ale

Corpului II era cauza pentru care bătălia începuse puţin mai devreme aici şi pusese în alertă o companie de tancuri intactă mai devreme decât avuseseră ei intenţia să se întâmple, dar tancurile inamice se reduceau totuşi la nişte pete albe pe un fundal negru, la o distanţă mai mică de patru kilometri.

— Battlestars, pregăteşte! ordonă comandantul trupei B, trăgând primul foc.

La puţin timp, urmară alte opt focuri. Şase îşi atinseră ţinta, chiar şi de la distanţa aceea mare, iar atacul Diviziei Blackhorse împotriva Corpului II al armatei inamice începu chiar înainte de prima salvă de MLRS. Următoarea fu trasă în mişcare şi alte cinci tancuri explodară, iar proiectilele lor loviră pământul înainte să ajungă la ţintă. Era greu să nimereşti ţinta aşa. Deşi tunul se echilibrase, orice denivelare putea să însemne ratarea ţintei, iar lucrul acesta se ştia, chiar dacă nimeni nu-l dorea.

Tancurile din B-Troop erau la o distanţă de jumătate de kilometru unul de altul şi fiecare avea o rază de acţiune egală cu această suprafaţă şi cu cât înaintau, cu atât apăreau mai multe ţinte. Vehiculele de cercetaşi Bradley rămăseseră la câteva sute de metri în urmă, iar tunarii de pe ele urmăreau forţele de infanterie care ar fi putut să deţină arme antitanc. Cele două divizii ale Corpului erau împrăştiate pe treizeci de kilometri de spaţiu liniar, acoperind aproximativ doisprezece kilometri în adâncime potrivit estimărilor sistemului I.V.I.S. În zece minute trupa B nimici şi ceea ce mai rămăsese din batalionul inamic după confruntarea cu trupele saudite. Elementul-surpriză veni mai târziu, când văzură o baterie de artilerie care tocmai se pregătea să tragă. Se ocupară cei de pe Bradley de ea, măturând totul cu tunurile de 25 de mm, pe lângă bombele incendiare care făceau din noapte zi la numai patru ore după apusul soarelui.

— Fir-ar al naibii! spuse încet Eddington fără nici o urmă de patimă.

Fusese chemat de comandanţii batalioanelor lui şi acum stătea în picioare în maşina H.M.M.W.V.

— Crezi că e vorba de mai puţin de cinci minute? întrebă LOBO-SIX.

Auzise şi el prin radio cum mai mulţi sergenţi se întrebaseră uimiţi:

— Asta a fost tot?!

Asta da disciplină în comunicaţii, dar era adevărat că toţi se întrebau acelaşi lucru.

Totuşi, mai era şi altceva de făcut decât să-şi contemple victoria. Eddington ridică aparatul de radio şi chemă Brigada 2:

— Predator ce spune?

— Mai avem încă două brigăzi care se îndreaptă spre sud, dar au redus din viteză.

— Fă-mi legătura cu BUFORD! ordonă WOLFPACK-SIX.

Generalul se afla tot acolo, împresurat de imaginea morţii. Abia dacă trecuseră zece minute. Trei tancuri şi douăsprezece BMP-uri se retrăseseră, oprindu-se într-o depresiune şi rămânând acolo în aşteptarea altor ordine. Acum se întorceau şi oameni, câţiva dintre ei fiind răniţi. Nu putea să strige la ei. La urma urmelor, şocul fusese mai mare pentru el decât pentru ceilalţi.

Încercase deja să ia legătura cu postul de comandă al diviziei, dar nu primise nici un semnal şi, cu toată experienţa lui ca soldat sau comandant, cu toată şcoala pe care o urmase, cu toate exerciţiile de instrucţie în care fusese învins sau învingător, nimic nu îl pregătise pentru o asemenea situaţie.

Sub comanda lui mai era încă o jumătate de divizie. Două dintre brigăzile sale erau neafectate şi el nu venise aici ca să fie învins. Îi ordonă şoferului să întoarcă maşina. Supravieţuitorilor din brigada de avangardă li se ordonă să rămână pe poziţii până la noi ordine. Trebuia să facă o manevră. Trăia un adevărat coşmar, dar acesta trebuia să se termine.

— Şi care e propunerea ta, Eddington?

— Domnule general Diggs, vreau să mă deplasez cu oamenii mei spre nord. Tocmai am mâncat ca pe pâine două brigăzi de tancuri. Artileria inamică este distrusă în cea mai mare parte şi am în faţă un câmp liber.

— Bine, nu te grăbi şi ai grijă la flancuri! O să îi anunţ pe cei de la BLACKHORSE.

— Am recepţionat. În douăzeci de minute plecăm.

Avuseseră în vedere şi această posibilitate, fireşte. Exista chiar şi o schiţă de plan pe hărţi. LOBO putea să schimbe direcţia către dreapta şi să continue să se deplaseze în direcţia aceea. WHITEFANG se ducea direct spre nord, de o parte şi de alta a şoselei, iar batalionul COYOTE, care nu participase până acum la nici o confruntare, o lua spre stânga, păstrând distanţa între trupe pentru a se putea regrupa apoi pe terenul dificil din vest. De pe noile lor poziţii, cei din brigadă aveau să forţeze apoi înaintarea spre nord în linii aflate la zece kilometri distanţă una de alta. Va trebui să înainteze încet din cauza întunericului, a zonei necunoscute şi a faptului că era un plan incomplet, dar codul de activare era cuvântul „NATHAN”, iar prima linie se numea MANASSAS. Eddington spera că Diggs să nu aibă nimic împotrivă.

— Aici WOLFPACK, către toate unităţile. Codul este NATHAN. Repet, punem în aplicare planul NATHAN în 20 minute. Confirmaţi! ordonă el.

În câteva secunde toţi comandanţii de batalion confirmară recepţionarea mesajului.

Diggs rămase pe fir şi imaginea putea fi văzută de la pupitrul de comandă de pe M4 God. Colonelul Magruder nu era atât de surprins de rezultatele iniţiale, poate cu excepţia faptului că cei din Garda Naţională se descurcaseră atât de bine. Mai degrabă era surprins de progresul pe care îl făcuse Brigada 10. Înaintând cu o viteză constantă de zece kilometri pe oră, intrase deja pe teritoriul fostului Irak şi era gata să se întoarcă spre sud. Făcu asta când avea coordonatele 0220L. Escadrila de elicoptere rămăsese în urmă pentru a acoperi armata kuwaitiană şi el se simţea puţin cam nesigur pentru moment, dar era încă întuneric şi aşa avea să fie încă patru ore de aici înainte. Aşa cum îi făcuse şi colonelul John Grierson lui Johny Reb şi cum făcuseră şi ei şi soldaţii din Buffalo cu aparatele Apache. Ordonase ca unităţile să se împrăştie. Cei din detaşamentele de recunoaştere le spuseseră că nu prea avea ce să le stea în cale aici, că inamicul avea grosul armatei în regat. În fond, nici el nu credea că o să mai înainteze mult în casa duşmanului, totul era să trântească uşa în urmă.

Donner stătea în picioare; în cabina vehiculului de recunoaştere, în spatele turelei, iar alături de el stătea soldatul cameraman. Nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Înregistrase asaltul împotriva bateriei de tunuri deşi nu prea credea că va putea fi folosită acea înregistrare din cauza salturilor şi a smuciturilor de la tot pasul. Totul în jurul lui era nimicit. În spate, spre sud-est, erau cel puţin o sută de tancuri şi camioane complet arse, ca şi alte lucruri pe care nici măcar nu le mai puteai recunoaşte şi totul se petrecuse în mai puţin de o oră. Se lăsă în faţă lovindu-se de geamul cabinei când vehiculul se opri.

— Coborâţi-i pe cei de la securitate! strigă comandantul. Vom mai sta aici o vreme.

Vehiculele Bradley erau dispuse în cerc, la un kilometru şi ceva de tunurile distruse ale inamicului. Nimic nu se clintea în jurul lor, lucru de care tunarul se asigură o dată în plus făcând o rotaţie completă a turelei. Se deschise trapa din spate şi ieşiră doi oameni care se uitară mai întâi de jur împrejur, apoi alergară cu armele în mână.

— Vino aici, spuse un sergent, scoţând o mână afară.

Donner îl apucă de mână şi urcă pe „acoperişul” vehiculului.

— O ţigară?

Donner clătină din cap:

— Nu. Nu mai fumez.

— Zău? Nici ăia n-o să mai fumege peste câteva zile, spuse el, făcând un semn către câmpul de luptă de la un kilometru de ei.

Sergentului i se păru o glumă destul de bună. Puse binoclul la ochi şi se uită împrejur, convingându-se că nu mai era nimeni.

— Ce crezi despre toate astea? îl întrebă reporterul, făcându-i un

semn cameramanului.

— Cred că pentru asta sunt plătit şi că merge bine…

— De ce ne-am oprit?

— O să facem realimentarea cu combustibil peste jumătate de oră şi trebuie să ne refacem proviziile de muniţie.

Puse binoclul jos.

— Avem nevoie de combustibil? Dar nici nu am mers aşa mult!

— Da, da’ colonelul e de părere că mâine o să fim destul de ocupaţi, mai spuse el.

Apoi se întoarse:

— Dar tu ce crezi despre toate astea, Tom?

62
PREGĂTIŢI! FOC!

Ceea ce oamenii numesc în general „iniţiativa”, într-un domeniu de activitate sau altul, nu este nimic altceva decât existenţa unui avantaj psihologic. Este o combinaţie de sentimente ale celui care simte că va câştiga, pe de o parte şi ale celui care simte că ceva nu e-n regulă, că trebuie să încerce să răspundă acţiunilor inamicului în loc să-şi pregătească propria ofensivă, pe de altă parte. Dincolo de termenii „impuls” şi „control al situaţiei” de fapt, totul se reduce la ce face fiecare împotriva celuilalt, iar o schimbare bruscă în ecuaţie va avea un efect mai puternic decât o evoluţie gradată în aceleaşi circumstanţe. Când neprevăzutul ia locul previziunilor, acestea continuă să existe virtual în mintea celor care le-au făcut, întrucât e mai simplu, pentru o vreme, cel puţin, să refuzi să accepţi ceva rău decât să te adaptezi şi asta nu face decât să înrăutăţească situaţia celor care au pierdut controlul. Pentru cei care îl preiau, apar şi alte sarcini.

Pentru forţele americane care luau parte la lupte urmă o pauză scurtă, nedorită, dar necesară. Pentru colonelul Nick Eddington din WOLFPACK ar fi trebuit să fie cel mai uşor, însă nu era deloc aşa. Trupele din Garda Naţională aflată în subordinea lui făcuseră mai mult decât să-şi vadă de treabă în prima lor bătălie, ceea ce-l determinase pe inamicul să intre în capcana morţii, într-o ambuscadă cu dimensiuni de 20 X 20 kilometri. În afara detaşamentului de recunoaştere, cei din Carolina abia dacă se mişcaseră de pe loc. Numai că acum lucrurile se schimbau şi Eddington se văzu obligat să accepte că, deşi stilul lui era asemănător unui fel de balet militar, protagoniştii erau acum nişte tancuri mari, care se deplasau neîndemânatic prin întuneric, pe un teren complet necunoscut.

Tehnologia însă era de partea lor. Avea aparate de radio prin care să le spună oamenilor lui unde să se ducă şi când, iar sistemul I.V.I.S. le spunea şi cum. Centrul de comandă LOBO începu prin a da înapoi de pe poziţiile în rampă, care le slujiseră atât de bine cu numai patruzeci de minute înainte, să întoarcă spre sud şi să treacă prin punctele de conducere prestabilite către o destinaţie care era la sud de punctul de plecare, la numai zece kilometri. În timpul acestei operaţiuni, batalionul se răspândi pe o suprafaţă mai mare, mai puţin compact decât înainte, ceea ce era posibil datorită faptului că statul-major putea programa electronic deplasarea şi să transmită ce intenţii aveau comandanţilor de subunităţi, care, răspunzând de nişte zone

precise, puteau să le împartă oricând aproape automat, până când fiecare vehicul ştia coordonatele exacte ale destinaţiei sale. Întârzierea iniţială de douăzeci de minute de când fuseseră informaţi că planul NATHAN va fi activat le permisese să înceapă acel proces de selecţie. Pentru deplasarea laterală era nevoie de o oră, vehiculele mişcându-se pe lângă un teren fără obstacole, după toate aparenţele, cu viteza cu care merg navetiştii la o oră cu trafic intens. Şi totuşi operaţia le reuşi şi, la o oră de la începerea deplasării, aceasta deja se încheiase. WOLFPACK, care acum acoperea treizeci de kilometri în lateral, se întoarse spre nord şi începu să se deplaseze cu zece kilometri pe oră, în timp ce detaşamentele de recunoaştere ţâşniră înainte pentru a câştiga un avans de cinci *klicks* înaintea corpului armatei. Chiar şi intervalul ar fi fost foarte mic faţă de ceea ce scria la carte. Eddington trebuia să aibă în vedere tot timpul faptul că manevra un număr mare de soldaţi cu jumătate de normă care depindeau mult prea mult de tehnologia electronică, încât să se poată simţi liniştit. El trebuia să ţină sub control în total trei batalioane până când începea lupta şi vor putea avea o imagine de ansamblu asupra întregii situaţii.

Tom Donner fii surprins de faptul că vehiculele auxiliare, mai toate nişte camioane care arătau destul de solide, erau în stare să urmeze atât de aproape unităţile de luptă. Îi scăpase cumva cât de important era să se întâmple asta, deşi el însuşi mergea la staţia de benzină o dată sau de două ori pe săptămână. Aici, personalul de întreţinere trebuia să se mişte în ritmul clienţilor şi îşi dădu seama că era o sarcină foarte importantă. Camioanele cu combustibil făceau aprovizionarea. Vehiculele de tip Bradley şi tancurile de luptă veneau câte două pentru realimentare şi se întorceau apoi la poziţiile lor, unde membrii echipajelor lor încărcau muniţie din alte camioane. După cum aflase şi el, fiecare Bradley avea o cheie tubulară Sears şi în majoritatea cazurilor ea fusese cumpărată din salariul tunarului pentru a facilita reîncărcarea magaziei Bushmaster. Şi funcţiona chiar mai bine decât dispozitivul care fusese construit în acest scop. „Asta chiar că merită povestit”, îşi spuse el, schiţând un zâmbet.

Comandantul trupei, care acum se afla într-un H.M.M.W. V., în locul obişnuitului M1A2, alerga de la un vehicul blindat la altul pentru a verifica condiţia fiecărui vehicul şi echipaj în parte. Îl lăsă pe 3-2 la urmă.

— Domnule Donner, cum vă simţiţi?

Reporterul tocmai bea din cafeaua făcută de un şofer de pe Bradley şi dădu din cap.

— Aşa e mereu? îl mai întrebă el pe tânărul ofiţer.

— Şi pentru mine este prima oară. Dar seamănă destul de bine cu

exerciţiile de instrucţie.

— Şi dumneavoastră ce credeţi despre tot ce se întâmplă aici? îl întrebă jurnalistul. Vreau să zic că aţi doborât, cu adevărat, mulţi inamici.

Căpitanul stătu puţin pe gânduri.

— Domnule Donner, dumneavoastră faceţi reportaje când sunt tornade, uragane şi chestii de-astea?

— Da.

— Şi vedeţi cum sunt distruse vieţile unora şi-i întrebaţi ce simt, nu?

— Asta mi-e meseria.

— Aşa-i şi la noi. Ei ne-au provocat. Dacă nu le place ce-a ieşit, n-au decât să se gândească mai bine data viitoare. Eu am un unchi în Texas, de fapt, acolo stau şi unchiul şi mătuşa mea. El fusese jucător de golf profesionist, iar, după aceea, a lucrat pentru Cobra – compania de echipament sportiv, o ştiţi, nu? Chiar înainte să plecăm din Fort Irwin, m-a sunat mama şi mi-a spus că au murit de Ebola. Amândoi.

— Nu cred că vreţi să ştiţi ce gândim despre asta, mai zise un ofiţer care doborâse cinci tancuri inamice în noaptea aceea. Pe cai, domnule Donner! Blackhorse va porni la luptă peste zece minute. Vă puteţi aştepta să înceapă înainte de apusul soarelui.

La orizont, se văzu un fulger parcă pentru mai multe clipe, după un minut, un minut şi ceva, poate, după zgomotul unui tunet în depărtare.

— Se pare că cei din Appache o să înceapă ceva mai devreme.

La vreo douăzeci de kilometri la nord-vest, postul de comandă al Corpului II tocmai fusese distrus.

Totul se desfăşura conform planului. Primul escadron va veni dinspre sud, unde inamicul era mai slab, comasând regimentul pentru primul atac, îndreptat împotriva flancului stâng al Corpului III al forţelor inamice. La vreo cincisprezece kilometri, Hamm ordonase deplasarea artileriei pentru a înlesni distrugerea ultimelor rămăşiţe ale Corpului II, pe ai cărui comandanţi tocmai îi eliminase escadrila de elicoptere din subordinea lui.

Eddington îşi spuse din nou că trebuia să menţină o desfăşurare cât mai simplă. În ciuda atâtor ani de studiu şi a faptului că numele contraatacului era Nathan Bedford Forrest, el nu era Nathan şi câmpul lui de luptă nu era suficient de mic pentru ca el să poată improviza vreo manevră, aşa cum o făcuse acel geniu rasist în repetate rânduri în războiul din nord.

HOOTOWL era răspândit acum pe o suprafaţă relativ mare, iar frontul brigăzii aproape că se dublase în ultimele nouăzeci de minute, iar asta le reducea viteza de înaintare. Poate nici nu era ceva rău, se

gândi colonelul. Trebuia să aibă răbdare. Forţele inamice nu puteau face prea multe manevre înspre est de teamă să nu intre în flancul stâng al lui Blackhorse – asta presupunând că ei ştiau că se afla acolo, îşi mai spuse el – şi terenul dinspre vest era prea neregulat ca să le permită să se mişte uşor. Încercaseră prin mijloc şi fuseseră zdrobiţi. Aşa încât următoarea mişcare logică pe care o putea face Corpul I era să încerce să facă o manevră redusă de încercuire, poate mai mult prin partea de est. Iar imaginile care veneau de pe Predator confirmau această presupunere.

Comandantul Diviziei „Nemuritorii” nu mai avea un post de comandă propriu-zis, aşa încât preluă ce mai rămăsese din postul de comandă al fostei Divizii 1, învăţându-şi totodată lecţia: nu trebuia să rămână pe loc multă vreme. Primul ordin fu să restabilească contactul cu comanda Corpului I, ceea ce se dovedi destul de dificil, pentru că postul de comandă respectiv era în mişcare atunci când el intrase în ambuscada americanilor – sigur erau americanii – de pe drumul spre Al Artawiyah. Acum Corpul I începuse din nou să înainteze şi, probabil, se discuta intens cu cei de la comanda armatei. Începu să vorbească şi el, dădu peste un general iranian şi-i spuse totul cât putu el de repede.

— Nu se poate să fie mai mult de o brigadă, îl asigură superiorul său. Ce intenţionaţi să faceţi?

— O să comasez forţele rămase în subordinea mea şi o să lovim dinspre cele două flancuri înainte de lăsarea întunericului, spuse comandantul de divizie.

Nici măcar nu prea avea de ales şi atât el, cât şi celălalt ofiţer o ştiau foarte bine. Corpul I nu se putea retrage, pentru că guvernul care-i ordonase să înainteze nu ar fi acceptat să o facă. Să mai rămână pe loc ar fi însemnat să aştepte năvălirea forţelor saudite dinspre graniţa Kuwaitului. Prin urmare, sarcina lor era să preia iniţiativa depăşind forţele americane prin manevre şi prin efectul de surpriză. Pentru asta erau făcute tancurile, iar, sub comanda lui, încă mai erau patru sute de astfel de tancuri.

— Se aprobă. Voi disloca artileria corpului de armată pe care-l conduc eu. La fel vor face şi gărzile blindate din dreapta ta. Faceţi breşa! îi ordonă comandantul iranian. Apoi vom merge în zori spre Riyadh.

Foarte bine, se gândea comandantul Diviziei „Nemuritorii”. Ordonă brigăzii a doua să reducă viteza de înaintare şi să-i permită brigăzii a treia să o ajungă din urmă, să aibă loc concentrarea forţelor şi apoi să facă manevra spre est. La vest, irakienii făceau o mişcare asemănătoare, ca în oglindă. Brigada 2 va înainta până la contactul cu inamicul, se va ocupa de flanc, iar brigada 3 îi va înconjura pe la

spate. Şi va lăsa partea centrală liberă.

— S-au oprit. Brigada din linia întâi s-a oprit. Sunt la opt *klicks* la nord, spuse un S-2. În câteva minute HOOT ar trebui să aibă deja imagini cu ei care să confirme.

Asta explica şi ce se întâmpla cu forţele inamice din faţa lui. Grupul de la vest era mai în urmă, fără să se fi oprit, reducând însă viteza de înaintare şi aşteptând, se pare, noi ordine sau vreo schimbare în dispunerea forţelor. Deci adversarul lui şi trupele sale se gândeau la următoarea mişcare.

Eddington nu voia să le lase timp de gândire deloc.

Singura problemă cu MLRS-urile era că bătaia minimă era mult mai convenabilă decât cea maximă. Pentru cea de-a doua misiune din noaptea aceea, vehiculele cu rachete care, de fapt, nici nu se mişcaseră, se opriră, ridicară lansatoarele, care, la rândul lor, erau dirijate electronic. Şi rachetele brăzdară din nou cerul întunecat, deşi de data aceasta traiectoriile lor erau mult mai joase. Artileria făcu acelaşi lucru şi cele două forţe îşi îndreptară atenţia către brigăzile din prima linie care erau în stânga şi în dreapta autostrăzii.

Scopul lor fusese mai mult unul psihologic decât unul care să producă efecte reale. Bombele de dimensiuni mai mici de pe MLRS nu puteau să distrugă un tanc. Dacă aveau norocul să cadă pe puntea din spate, ar fi putut distruge motorul, iar vehiculele de tip BMP ale infanteriei mai puteau fi penetrate de detonarea unei bombe în apropiere, dar şansele erau destul de mici să se întâmple aşa ceva. În realitate, efectul era că inamicul intra în alertă, îi limita vizibilitatea şi, din cauza ploii de oţel, chiar şi capacitatea de a mai elabora vreo strategie. Toţi ofiţerii care părăsiseră tancurile de comandă se văzură nevoiţi să se întoarcă în grabă, iar unii dintre ei au fost răniţi sau omorâţi de neaşteptatul foc de baraj. Aflaţi în siguranţă în vehiculele care staţionau, auziră numai zgomotul metalic al fragmentelor care se izbiră de blindaj, uitându-se imediat prin sistemele de vedere nocturnă să vadă dacă focul de baraj al artileriei prevestea şi un atac propriu-zis. Salvele cu proiectile de 155 mm diametru, mai puţin numeroase, fură însă şi mai periculoase, cu atât mai mult cu cât armamentul american nu exploda în aer şi erau nişte obuze „obişnuite” care, mai întâi, se loveau de pământ. Nişte calcule de probabilitate ar fi garantat că vor fi lovite şi vehicule – şi unele chiar au fost, explodând în timp ce restul Brigăzii 2 era forţat să rămână pe loc, primind acest ordin în vreme ce Brigada 3 se deplasa spre stânga. Aflaţi în imposibilitatea de a se mişca şi fiindcă rămăseseră fără propria artilerie a diviziei, incapabili să răspundă atacului, nu puteau decât să se ascundă şi să fie în alertă, să aibă grijă de vehiculele lor şi să privească ploaia de bombe şi obuze.

B-Troop, prima din Divizia 11, se împrăştie în timp ce se îndreptau spre nord, având înainte nişte cercetaşi pe vehicule Bradley, urmate de nişte tancuri Battlestar la jumătate de *klick,* care erau gata oricând să răspundă unui atac. Privindu-le, Donner avu o revelaţie. Fiind un tip inteligent şi destul de sportiv, căruia îi plăcea să hoinărească cu rucsacul în spate pe potecile din Apalaşi, se uitase afară de pe Bradley şi nu avusese nici cea mai vagă idee despre ceea se întâmpla. În cele din urmă, depăşi orice rezervă şi îl întrebă prin interfon pe comandantul blindatului de unde ştia ce să facă şi atunci fu chemat şi el înăuntru, înghesuindu-se să încapă şi al treilea într-un spaţiu proiectat pentru două persoane – mai bine zis una şi jumătate, îşi spuse el.

— Aici suntem noi, îi spuse sergentul, arătându-i cu degetul poziţia pe ecranul sistemului I.V.I.S. şi mergem încolo. Din câte ne arată I.V.I.S., nu-i nimeni împrejur care să ne facă probleme, dar noi rămânem totuşi atenţi. Inamicul nostru – continuă el şi schimbă imaginea – este aici şi noi suntem pe aici.

— Cât de departe suntem?

— La vreo douăsprezece *klicks* şi, de-acum, ar trebui să-i putem vedea.

— Cât de sigure sunt informaţiile astea? întrebă Donner.

— Datorită lor am reuşit să facem ce-am făcut pân-acum, îi atrase atenţia comandantul blindatului.

Mişcarea se făcea într-un ritm obositor, amintindu-i reporterului de traficul „în hopuri” din fiecare după-amiază de vineri. Vehiculele blindate aveau să prindă viteză – dar niciodată mai mare de treizeci de kilometri pe oră – în funcţie de teren; întâi era scanată zona, apoi, mai avansau puţin. Sergentul îi explică faptul că aveau să se mişte mai puţin neregulat când vor ajunge pe un teren mai bun, dar că în această parte a deşertului saudit erau coline, creste şi pante după care se putea ascunde inamicul. Tancurile Bradley înaintau în grup, dar păreau că sunt grupate câte două. Fiecare M3 avea un control de trafic, termen pe care-l împrumutaseră din aviaţie.

— Şi dacă e cineva acolo?

— Atunci probabil că va încerca să tragă în noi, mai spuse sergentul.

Între timp, artileristul se rotea, îndrepta turela în stânga şi-n dreapta, căutând să identifice pata strălucitoare care ar fi însemnat prezenţa unui corp omenesc pe fundalul rece. Ei chiar vedeau mai bine noaptea, după cum aflase şi Donner şi de aceea preferau să vâneze pe întuneric.

— Stanley, ia-o la stânga şi opreşte în spatele movilei ăleia! îi ordonă şoferului. Dacă aş fi un infanterist, mi-ar plăcea locul ăla din

dreapta. O să-l acoperim pe Chuck până-şi revine.

Turela se roti şi se opri în direcţia unei moviliţe mai mari, în timp ce controlorul de trafic de pe Bradley trecea pe lângă ea.

— E-n regulă, Stanley, poţi să ieşi.

Grupa de comandă a Armatei Sfinte se dovedi teribil de greu de localizat, dar acum Hamm trimisese două trupe de recunoaştere special pentru această misiune şi secţiunea de spionaj electronic se activase, aflată acum în cartierul general al Escadronului 2. Îşi numiseră ţinta *enchilada.* Nu trebuia decât s-o localizeze şi să dezorganizeze toate forţele inamice. Ofiţerii de la serviciile secrete care însoţeau vehiculele blindate din ELINT urmăreau atent toate semnalele. Forţele Republicii Islamice recurseseră la criptarea transmisiunilor radio pentru comandanţi, dar acelea nu funcţionau decât atunci când comunicau cu alţii care să aibă acelaşi echipament tehnic şi, în condiţiile deteriorării reţelei radio a inamicului, mai devreme sau mai târziu *enchilada* va fi nevoită să renunţe la criptare. Posturile de comandă a două divizii şi cel al unui corp de armată fuseseră bombardate, iar două fuseseră complet distruse şi cel de-al treilea grav afectat. În plus, ei ştiau cu aproximaţie unde se afla Corpul III şi armata avea să înceapă să comunice prin radio cu acesta, din moment ce era singurul care nu era încă atacat, cu excepţia unor raiduri aeriene. Nu era nevoie să citească toate mesajele, deşi ar fi fost bine să poată s-o facă. Ştiau spectrele de frecvenţă ale circuitului comandanţilor superiori, iar câteva minute de urmărire a traficului transmisiunilor le erau de ajuns pentru a-l localiza suficient de bine, încât elicopterele de recunoaştere de tip M şi N să pornească imediat în direcţia lor şi să le strice dimineaţa.

Păreau doar paraziţi, dar aşa se auzea orice transmisie criptată. Ofiţerului de pe ELINT îi plăcea să fie indiscret cu transmisiunile altora, dar care nu avea la dispoziţie echipamentul de bruiaj pe care, probabil, îşi spunea el, îl uitaseră în echipamentele din POMCUS, fiindcă, teoretic, misiunea lor era una aviatică. Dar ascultarea transmisiunilor era în sine o artă. Subordonaţii lui, toţi specialişti în spionaj militar, trebuia să vadă diferenţa dintre zgomotele atmosferice şi paraziţii rezultaţi din prelucrarea sunetelor atunci când parcurgeau spectrul de frecvenţe.

— Asta e, spuse unul dintre ei. La 3-0-5, şuieră ca un şarpe.

Era prea puternic ca să fie un zgomot atmosferic, deşi era aparent neregulat.

— Cât de sigur e? întrebă ofiţerul.

— Nouăzeci la sută.

Un al doilea vehicul, dirijat electronic de primul, era la un kilometru depărtare, oferind o bază pentru triangulaţie...

— Uite, mai spuse, indicând pe ecranul computerului poziţia inamicului.

Ofiţerul ridică radioemiţătorul şi luă legătura cu postul de comandă al Escadronului 4.

— ANGEL-SK, aici Peter, s-ar putea să fi identificat poziţia în care e *enchilada.*

Patru aparate Apache şi şase Kiowa din trupa M erau la numai douăzeci de kilometri distanţă de acele coordonate. După un minut, acestea îşi schimbară direcţia spre sud.

— Ce se întâmplă?! vru să ştie Mahmud Haji.

Nu-i plăcea deloc să folosească echipamentul de emisie-recepţie pentru urgenţe şi intră în legătură destul de greu chiar şi cu comandantul propriei armate.

— Am întâmpinat forţe de opoziţie la sud de K.K.M.C. Şi acum luptăm cu ei.

— Întrebaţi-l ce fel de forţe de opoziţie, îl sfătui şeful serviciilor secrete pe conducător.

— Asta ar trebui s-o ştie chiar musafirul dumneavoastră, sugeră generalul de la telefon. Încă mai încercăm să aflăm cine sunt.

— E imposibil ca americanii să aibă mai mult de două brigăzi în teatrul de operaţii! insistă celălalt. Şi mai e un fel de brigadă din Kuwait, dar asta-i tot!

— Aşa să fie?! Păi, eu am pierdut o divizie întreagă în ultimele trei ore şi tot n-aş putea să spun ce fel de inamic avem în faţă. Corpul II a fost zdrobit. Corpul I a intrat întâmplător în contact cu nişte forţe inamice şi atacul continuă. Corpul III încă nu a suferit nici un fel de pierderi. Pot continua atacul spre Riyadh, dar am nevoie de mai multe informaţii despre adversarul cu care mă lupt.

Generalul, un bărbat de vreo şaizeci de ani, era priceput şi încă mai simţea că ar putea câştiga. Încă mai avea patru divizii cumulat. Era suficient să le conducă bine. Ba chiar simţea că au avut noroc că atacurile aeriene din partea forţelor americane şi saudite fuseseră atât de uşoare. Mai învăţase destul de repede şi alte lecţii. Dispariţia a trei grupe de comandă îl făcuse precaut, măcar pentru siguranţa proprie. Acum se afla la nu mai puţin de un kilometru de staţia de transmisie ataşată vehiculului blindat de comandă, un BMP-1Ksh, iar comanda manuală era la capătul unei generoase bobine de cablu de comunicaţii. În ceea ce-l privea, era înconjurat de un detaşament de soldaţi care încercau din răsputeri să rămână imuni la tonul animat al vocii comandantului lor.

— Fir-ar să fie, numai uită-te la toate SAM-urile alea blindate! spuse

un observator de pe un Kiowa prin radio, aflându-se la opt kilometri nord de ei.

În timp ce observatorul le număra, pilotul îi chemă prin staţie:

— MARAUDER-LEAD, aici MASCOT-THREE. Cred că am găsit *enchilada.*

— THREE, aici LEAD. Înainte! veni şi răspunsul scurt.

— Sunt şase vehicule, zece camioane, cinci blindate SAM, două blindate cu radar şi trei ZSU-23 într-o râpă. Recomandăm să-i atacaţi de la vest. Repet. De la vest.

Şi erau prea multe forţe de apărare ca să fie altceva decât grupa mobilă de comandă a Armatei Sfinte. Toate lansatoarele de pe SAM-uri erau de tip Crotale şi erau înspăimântătoare, MASCOT-THREE ştia prea bine lucrul ăsta. Însă nu-şi aleseseră prea bine locul. Era una dintre acele situaţii în care mai bine erai pe teren deschis sau chiar pe o culme, aşa încât să poţi monitoriza totul mai bine prin radarele de pe SAM-uri.

— THREE, aici LEAD, poţi lumina zona?

— Da. Aşteptăm semnalul. Mai întâi vehiculele cu radar.

Comandantul de pe un Apache, un căpitan, se îndreptă către pământ la vest cu o viteză de treizeci de noduri, venind spre ceea ce el credea că era culmea unui deal după care urma râpa. Se apropia încet, încet, timp în care senzorii de pe antenă căutau vreun indice. Pilotul conducea elicopterul ca un puşti care învăţa să parcheze, în timp ce mitraliorul urmărea senzorii.

— Opriţi aici! sugeră mitraliorul de pe scaunul din faţă.

— THREE, aici LEAD, puneţi muzică! strigă pilotul.

Aeronava Kiowa aprinse dispozitivul de iluminare cu laser, care consta într-o rază infraroşie invizibilă îndreptată mai întâi către vehiculul cu radar cel mai îndepărtat. De fapt, era un vehicul pe roţi, nu cu şenile, dar detaliile nu mai contau în acel moment. Când primi confirmarea că ţinta a fost iluminată, botul aeronavei Apache se ridică uşor şi fu tras primul Hellfire, urmat la cinci secunde de al doilea.

Generalul auzi strigătul de avertisment de la o distanţă de două mii de metri. Numai unul dintre vehiculele cu radar mai efectua transmisii şi chiar şi acelea intermitent, ca o măsură de securitate. Fu lovit imediat de un proiectil. Unul dintre camioanele cu lansator roti afetul cu patru ţevi şi trase o salvă, dar lansatorul rămase fără piedică după ce Hellfire venise în unghi, trăgând practic un foc inofensiv. Vehiculul cu radar fu spulberat o clipă mai târziu şi, apoi şi cel de-al doilea. Generalul de la comanda Armatei Sfinte tăcu brusc şi ignoră, pur şi simplu, ce i se spunea de la Teheran. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să înainteze târâş, ceea ce şi făcu, obligat şi de gărzile lui de corp.

Toate cele patru aparate Apache se deplasau lent în semicerc, aşteptând momentul când comandantul va ordona lansarea unui Hellfire. Aşa se şi întâmplă, la intervale de câte cinci secunde, ghidate de Kiowa, ţintă după ţintă. Urmară vehiculele cu lansatoare SAM şi apoi blindatele ruseşti. Apoi nu le mai rămase decât să protejeze vehiculele de comandă, BMP-urile.

Era de-o cruzime absolută, observă generalul. Oamenii încercau să riposteze şi să tragă, dar nici nu aveau în cine să tragă, la început. Unii se uitau după inamici. Alţii ocheau. Numai câţiva fugeau. Cei mai mulţi rămaseră pe loc să lupte. Proiectilele păreau să vină dinspre vest. Chiar distingea luminile galbene ale propulsoarelor rachetelor ţâşnind fulgerător prin întuneric ca nişte licurici, dar nu vedea nimic care să le doboare şi, unul după altul, vehiculele de apărare aeriană fură distruse, apoi BMP-urile, după aceea şi camioanele. Totul dură mai puţin de două minute şi abia atunci începură să-şi facă apariţia elicopterele. Detaşamentul de siguranţă al postului lui de comandă era compus dintr-o companie de infanterişti foarte buni. Ei se luptară trăgând cu mitraliere de calibru mare şi cu lansatoare portabile, dar siluetele depărtate ale elicopterelor erau de neatins. Nici lansatoarele nu reuşiră să le lovească. Oamenii lui se autodepăşiseră încercând să le doboare, dar proiectilele păreau nişte raze de lumină îndreptate spre ele, fără să le ajungă. Mai erau un detaşament ici, o grupă colo, vreo doi oameni mai încolo. Încercau să fugă, dar elicopterele îi înconjurau din toate părţile, trăgând de la numai câteva sute de metri, mânându-i ca pe nişte vite într-un joc crud, în care nu era loc pentru remuşcări. Radioemiţătorul nu mai funcţiona, dar el încă îl mai ţinea în mână şi-l privea.

— LEAD, aici TWO, am câţiva la est, spuse pilotul comandantului de pe Apache.

— Omoară-i! ordonă comandantul escadrilei.

Unul dintre elicoptere se duse spre sud, către rămăşiţele fostului post de comandă.

N-aveau ce să facă. N-aveau unde să fugă. Trei dintre oamenii lui puseră arma la umăr şi traseră. Alţii încercară să fugă, dar nu aveau unde să fugă sau unde să se ascundă. Oricine ar fi fost cei din elicoptere, secerau tot ce mişca. Erau americani. Sigur. Şi erau furioşi din pricina a ceea ce aflaseră. „Şi exista posibilitatea ca lucrurile acelea să fi fost adevărate, îşi spuse generalul, iar dacă…”

— Cum spui ticălos cu cearşaf pe cap? întrebă mitraliorul,

omorându-i unul câte unul.

— Cred că au prins ideea, spuse pilotul şi întoarse urmărind din elicopter să vadă dacă mai erau şi alte ţinte.

— ANGEL-SDC, ANGEL-SDC, aici MARAUDER-SDCACTUAL. Ce aveam aici semăna teribil cu un post de comandă, dar acum e prăjit tot, spuse comandantul. Ne ducem după muniţie şi combustibil. Terminat.

— Ce aştepţi, contactează-l din nou! strigă Daryaei la ofiţerul de comunicaţii care-i răspunsese la telefon.

Şeful Serviciilor Secrete, aflat încă în aceeaşi încăpere, nu spunea nimic, bănuind că n-o să mai aibă ei ocazia să vorbească cu comandantul armatei vreodată. Dar mai grav era că nu ştiau de ce. Datele pe care le obţinuseră spionii lui fuseseră corecte: sosiseră unităţi americane. Acum era sigur. Cum altfel ar fi putut să facă atâta prăpăd nişte forţe armate aşa de modeste?

— Parcă aveau numai două brigăzi – regimente sau ce mai erau – nu? întrebă Ryan, primind ultimele imagini de pe câmpul de luptă, proiectate acum pe ecranul din Sala pentru Situaţiile de Criză.

— Da, spuse generalul Moore, dând din cap.

Observă satisfăcut că până şi amiralul Jackson era destul de tăcut.

— Dar acum lucrurile s-au schimbat, domnule preşedinte. Dumnezeule mare, soldaţii din Gardă se descurcă de minune.

— Domnule preşedinte, până unde vom merge?

— Există vreo îndoială că Daryaei a luat personal aceste decizii?

„E o întrebare stupidă”, îşi spuse Ryan. Altfel cum ar mai fi ieşit în faţa oamenilor să le spună asta? Şi totuşi trebuia să pună această întrebare şi toţi cei de-acolo ştiau şi de ce.

— Nu, îi răspunse D.C.I.

— Atunci mergem până la capăt, Ed. Ruşii sunt dispuşi să meargă alături de noi?

— Da, domnule preşedinte, cred că da.

Jack se gândi la epidemia care începea să se stingă. Mii de oameni nevinovaţi muriseră deja şi alţii mai aveau să moară. Se gândi la soldaţii, marinarii şi aviatorii care îşi riscau viaţa urmând ordinele pe care el le dădea de la distanţă. Se surprinse gândindu-se şi la soldaţii iranieni şi irakieni care urmaseră un steag pătat şi nişte idei greşite numai pentru că nu avuseseră şansa să-şi aleagă ţara sau conducătorul, iar acum plăteau cu viaţa pentru că se născuseră într-un loc damnat. Chiar dacă nu erau cu totul nevinovaţi, nici nu erau complet vinovaţi, pentru că majoritatea soldaţilor din rezervă nu făceau decât ceea ce li se spunea. Îi trecu prin faţa ochilor şi privirea soţiei lui atunci când o aduseseră pe Katie cu elicopterul la South Lawn. Erau şi momente când avea dreptul să fie doar un om, ca

oricare altul, dincolo de puterea pe care o deţinea.

— Află, vreau să ştiu cu siguranţă, spuse rece preşedintele.

La Beijing era o dimineaţă însorită. Adler ştia mai multe decât ceilalţi. Nu fusese cine ştie ce mesaj detaliat, numai câteva lucruri esenţiale, pe care el le arătă ataşatului Apărării, iar colonelul îi spusese că poate avea încredere în tot ce se scria în mesaj. Dar informaţia nu se răspândise. Rapoartele televizate depindeau de reţeaua militară de comunicaţii şi, dat fiind ora din cea mai mare parte a Americii, nu se raportaseră prea multe în afară de faptul că a început lupta. Dacă Republica Populară Chineză era în cârdăşie cu Republica Islamică Unită, atunci poate chiar credeau că îndepărtatul lor prieten avea situaţia sub control. „Merită să încerce", îşi spuse ministrul de Externe, convins că şi POTUS ar fi de acord.

— Domnule ministru, bine aţi revenit, spuse pe un ton cât se poate de amabil ministrul de Externe al Republicii Populare Chineze.

Iar Zhang era din nou acolo, tăcut şi enigmatic, aşa cum încerca să rămână întotdeauna.

— Vă mulţumesc, spuse Adler şi se aşeză la locul lui.

Nu era la fel de confortabil ca acela de la Taipei.

— Ce se spune despre evoluţia din ultimele ore... E cumva adevărat? întrebă gazda lui oficială.

— Aceasta este poziţia preşedintelui şi a ţării mele, îi răspunse ministrul american.

Deci sigur era adevărat.

— Şi aveţi forţe suficiente pentru a vă apăra interesele în regiunea aceea?

— Domnule ministru, eu nu sunt expert în probleme militare şi nu pot face comentarii în acest sens, răspunse Adler.

Şi asta era perfect adevărat, dar un om care era într-o poziţie de forţă, probabil că ar fi răspuns altfel.

— Ar fi mare păcat pentru americani dacă lucrurile ar sta altfel, observă Zhang.

Ar putea fi chiar nostim să-i întrebe ce poziţie adoptă Republica Populară Chineză faţă de această situaţie, dar răspunsul nu putea fi decât unul neutru şi lipsit de sens. Şi n-ar fi spus nimic nici despre prezenţa grupului de luptă *Eisenhower,* care acum patrula pe deasupra apelor „internaţionale" din Strâmtoarea Formosa. Şi totuşi secretul era să-i facă să spună ceva, orice.

— Situaţia internaţională necesită uneori o reexaminare a poziţiei fiecăruia faţă de multe lucruri şi atunci trebuie să ne gândim foarte bine la cine ne sunt aliaţii, aruncă Adler o momeală.

Şi aşteptă jumătate de minut.

— Am fost prieteni ai Americii de când preşedintele Nixon, curajos,

a păşit aici întâia oară, spuse ministrul chinez după ce reflectă puţin. Şi vom rămâne prieteni, dincolo de orice neînţelegeri care pot apărea din când în când.

— Mă bucur să aud asta, domnule ministru. Noi avem un proverb despre prietenul care se cunoaşte la nevoie.

— Bun, uite o temă de gândire! Poate că totuşi rapoartele sunt adevărate. Poate prietenul vostru Daryaei va ieşi învingător. Momeala mai rămase neatinsă preţ de vreo cincisprezece secunde.

— De fapt, singura problemă asupra căreia nu suntem de acord este poziţia Americii faţă de ceea ce preşedintele ţării dumneavoastră a numit nechibzuit „cele două Chine”. Dacă această problemă ar fi rezolvată… adăugă ministrul chinez, meditând.

— Păi, în privinţa aceasta, după cum v-am mai spus, domnul preşedinte încerca să se facă înţeles faţă de reporteri într-o situaţie destul de confuză…

— Şi noi ar trebui să o trecem cu vederea?

— America este în continuare de părere că o soluţie paşnică în această problemă regională este în interesul ambelor părţi.

Asta însemna menţinerea situaţiei de mai înainte, o poziţie exprimată de o Americă puternică şi încrezătoare în forţele proprii, pe care China n-ar fi dorit să o provoace în mod deschis.

— Pacea e oricând de preferat conflictului, spuse Zhang. Dar cât va mai trebui să arătăm această nesfârşită răbdare şi înţelegere? Aceste evenimente recente nu au făcut decât să scoată în evidenţă problema principală.

Forţând uşor nota, Adler făcu observaţia:

— Înţeleg nemulţumirea dumneavoastră, însă, după cum ştim toţi, răbdarea este virtutea cea mai de preţ.

— Vine un moment dincolo de care răbdarea se transformă într-o prea mare îngăduinţă, spuse ministrul şi-şi luă ceaşca cu ceai. Un cuvânt de încurajare din partea Americii ar fi primit cu multă recunoştinţă.

— Ne cereţi să ne schimbăm cumva politica externă?

Ministrul american se întrebă dacă Zhang va mai spune vreun cuvânt după această mică schimbare a cursului discuţiei.

— Am vrea numai să vedeţi care este esenţa acestei situaţii. Iar asta ar face ca prietenia dintre ţările noastre să devină şi mai puternică şi este vorba, în fond, de o chestiune minoră pentru nişte ţări precum ale noastre.

— Am înţeles, răspunse Adler.

Şi chiar înţelesese. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Se felicită pentru felul în care îi făcuse să se dea de gol. Următoarea convorbire telefonică pe tema asta se va face de la Washington, presupunând că mai rămânea timp şi pentru altceva decât pentru război.

Regimentul 10 de Blindate se întoarse pe teritoriul saudit la 0330L. Buffalo Cav era răspândit acum pe o linie de cincizeci de kilometri. Încă o oră şi vor fi dincolo de linia de aprovizionare a Armatei Republicii Islamice şi vor ajunge fără să prindă cineva de veste. Elementele de avangardă găsiseră nişte unităţi de gardă şi securitate internă pe teritoriul Republicii Islamice, în principal vehicule izolate care fuseseră nimicite imediat. Vor mai urma şi altele după ce vor ajunge la următoarea şosea. Mai întâi aveau să fie unităţi ale Poliţiei Militare – sau cum le-o mai fi spunând inamicul – folosite pentru monitorizarea traficului. Sigur era transportat mult combustibil pe drumul către K.K.M.C. şi aceasta era prima misiune a soldaţilor din Buffalo.

A doua brigadă „Nemuritorii" era atacată de aproape o oră când primi ordine să înainteze, iar vehiculele blindate ale fostei divizii blindate iraniene se deplasară cu un scop. Comandantul lor era în partea din spate a Brigăzii 3, ascultând mai degrabă decât vorbind, surprins de faptul că nu apăruseră şi forţe aeriene americane şi bucuros că lucrurile stăteau aşa. Artileria sosise şi se instalase fără să tragă salve pentru a-şi semnala prezenţa. Poate nici nu aveau să ţină prea mult, dar voia să se folosească de prezenţa lor. Forţele inamice aflate de această parte a şoselei nu puteau fi mai mari de o brigadă, iar el dispunea de un număr dublu; chiar dacă ceilalţi ar fi fost o brigadă întreagă, atunci tovarăşii săi irakieni de pe partea cealaltă vor veni să-l sprijine, aşa cum ar fi făcut-o şi el, dacă ar fi fost într-un câmp deschis. În timp ce se mişcau pentru a evita să fie atacaţi de artilerie sau de elicoptere, iar el se afla într-un vehicul de comandă neacoperit, le ordonase prin radio comandanţilor din subordinea lui să forţeze atacul. Iar dacă inamicul va rămâne pe poziţiile pe care le avusese în primul atac cu succes, atunci va mai vedea…

LOBO trecu de linia MANASSAS cu douăzeci de minute întârziere, spre furia mocnită a colonelului Eddington, care crezuse că el lăsase o rezervă suficientă de timp pentru manevre. Dar avocăţelul ăla afurisit – şi era redundant să spui asta despre un avocat, glumea el – care comanda HOOTOWL era mult mai în faţă, acoperind flancul drept, în timp ce batalionul lui XO îl ocupa pe cel stâng, comandând deschiderea focului, dar fără să tragă vreunul.

— WOLFPACK, aici HOOT-SEX, terminat.

— SEX-ACTUAL, aici HOOT, răspunse Eddington.

— Vin spre noi cu două brigăzi grupate destul de strâns, trec acum de linia HIGHPOINT.

— Cât de aproape sunteţi, domnule colonel?

— Trei mii de metri. Acum le-am ordonat oamenilor mei să se retragă.

Aveau anumite locuri de trecere sigure pentru asta. HOOT spera că toţi îşi vor aminti pe unde erau. Redistribuirea forţelor lor pe câmpul de luptă însemna să se deplaseze spre est, pentru a verifica extrema dreaptă a trupelor care flancau batalionul.

— Bine, eliberează terenul!

— Recepţionat, domnule profesor. HOOTOWL îşi ia zborul, răspunse avocatul. Terminat.

După un minut, el îi spunea şoferului să încerce să conducă prin întuneric cât de repede putea. Iar pasionatul NASCAR abia aştepta să-i facă o demonstraţie.

Acelaşi raport sosi după câteva minute şi din stânga. Brigada lui avea să înfrunte patru brigăzi inamice. Era momentul să-i mai împuţineze. Batalionul lui de artilerie schimbă direcţia salvelor. Comandanţii de pe vehiculele Bradley, ca şi cel de pe tancul lui, scrutară orizontul, apoi trei batalioane mecanizate începură să înainteze în întâmpinarea inamicului. Comandanţii companiei şi plutonului verificară liniile de luptă dacă au între ele intervalul necesar. Comandantul batalionului era în tancul de comandă, în stânga liniei. Ofiţerul de operaţii S-3 se ocupa de partea dreaptă. Ca de obicei, vehiculele Bradley erau ceva mai în urma celor cincizeci şi patru de tancuri Abrams, având misiunea să cureţe totul înaintea infanteriei şi a vehiculelor auxiliare.

Artileria consta în obuze obişnuite şi acum, în apropierea punctului de lansare, urma să le facă viaţa grea tancurilor cu trapele deschise şi celor care erau atât de proşti, încât să stea descoperiţi. Nimeni nu se mai gândea la cavaleri în armură. Pe câmpul de luptă era oricum prea multă dezordine. Semăna, mai degrabă, cu o bătălie navală pe o mare de stânci, ostilă; dar şi deşertul era o astfel de mare. Eddington stătea cu WHITEFANG, care era în primul rând o forţă de înaintare de rezervă, când deveni tot mai limpede că inamicul înainta pe ambele flancuri, lăsând pe mijloc doar trupele de recunoaştere şi poate nici pe acelea.

— Contact cu inamicul, strigă un şef de pluton pe reţeaua companiei. Vehicule blindate inamice la cinci mii de metri.

Verifică şi pe ecranul sistemului I.V.I.S. pentru a primi confirmarea că nu erau trupe aliate în faţa lui. Bun. HOOTOWL avea drum liber. În faţa lui nu era decât adversarul *Red Force.*

Luna se ridicase pe cer, în ultimul pătrar, dar lumina pământul atât cât „nemuritorii” să poată vedea orice mişcare la orizont. Soldaţii din Brigada 2, înfuriaţi de faptul că fuseseră bătuţi tot aşteptând să înainteze, erau gata de luptă. Unii aveau detectoare de distanţă cu

laser, prin care ţinta se vedea la o distanţă de două ori mai mare decât raza lui de acţiune. Această informaţie fu transmisă spre vârful piramidei ierarhice, pentru ca apoi să primească ordinul să mărească viteza, micşorând astfel distanţa dintre ei şi inamic şi să poată scăpa de sub focul indirect care trebuia să înceteze curând. Tunarii focalizară ţevile asupra unor ţinte care erau încă mult prea departe, aşteptând ca situaţia să se schimbe într-un minut, două. Simţeau cum se schimbă tot mai repede poziţia vehiculului şi auzeau cum comandanţii de tanc le spuneau să fie pregătiţi să tragă. Acum puteau să numere ţintele, dar numărul lor nu era atât de mare. Ei erau în avantaj. Trebuia să fie ei în avantaj, îşi spuneau „Nemuritorii”.

De ce totuşi americanii veneau direct spre ei?

— Deschideţi focul la patru mii de metri! le ordonă comandantul companiei echipajelor subordonate.

Tancurile Abrams erau răspândite pe aproape cinci mii de metri în două linii neuniforme, acoperind o suprafaţă destul de mare pentru un batalion. Comandanţii de tanc scoseseră capul afară în faza de apropiere, apoi reveniră înăuntru să-şi activeze propriile sisteme de reglaj al tirului.

— Eu mi-am găsit un T-80, îi spuse un tunar comandantului de tanc, l-am identificat, distanţa 40-2-50.

— Ce opţiuni? întrebă comandantul de tanc, ca să se asigure.

— Sabot încărcător, numai proiectile argintii, până la alte ordine.

— Am înţeles. Numai să nu risipeşti vreunul.

— 41, spuse tunarul, inspirând adânc.

Mai aşteptă cincisprezece secunde şi apoi deveni primul din companie care a tras şi a lovit în plin. Tancul 60-2-10 se mai clătină puţin după focul tras, apoi continuă să înainteze.

— Ochiţi, încetează focul, ocheşte tanc la 11! spuse comandantul de tanc prin interfon.

Soldatul încărcător apăsă cu cizma pe pedală, deschise trapa de la rezervorul de muniţie şi mai luă nişte proiectile argintii pentru încă o slavă, apoi se roti să ghideze şi apoi să le arunce în culată.

— Încărcat! strigă el.

— Identificat! îi spuse tunarul comandantului de tanc.

— Trage!

— Acum!

Urmă o pauză. Proiectilul-trasor zbură direct la ţintă.

— Lovit!

Comandantul:

— Ochiţi! Încetează focul! Direcţia la dreapta, ocheşte tanc la 1!

Soldat încărcător:

— Încărcat!

Tunarul:

— Identificat!

Comandantul:

— Trage!

— Acuuum! spuse tunarul, trăgând şi a treia salvă din ultimele unsprezece secunde.

Nu semăna cu nimic din ceea ce ştia el, îşi dădu seama comandantul, care, de fapt, era prea ocupat să privească totul, încât să mai şi ochească singur. Era ca un val care se tot apropia. Mai întâi explodă prima linie de T-80, după care, în cinci secunde, fură lovite şi cele câteva ţinte ratate prima oară şi începu să cadă şi al doilea rând de vehicule inamice. Începură şi ei să tragă. Luminile care străfulgerau întunericul arătau ca atacurile de la simulările pe care le văzuse de curând la Centrul Naţional de Instrucţie şi, mai descoperi el, erau la fel de inofensive. Salvele inamicului erau marcate de propriile proiectile-trasoare şi toate se izbiră de pământ înainte să-şi atingă ţinta. Unele T-80 mai traseră şi a doua oară. Dar nici unul nu mai ajunse să tragă şi a treia oară.

— Doamne, mai dă-mi o ţintă! strigă tunarul.

— Alegeţi una!

— Un *bimp*, spuse tunarul, mai mult ca pentru sine.

Trase o salvă cu explozibil puternic şi doborî ţinta la patru mii de metri, dar, ca şi mai înainte, lupta se încheie în mai puţin de un minut. Linia americană avansa. Unele BMP-uri lansau proiectile, dar acum erau, la rândul lor, ţinta unor tancuri sau vehicule Bradley. Explodară umplând cerul de foc şi fum. Acum se puteau vedea şi oameni, majoritatea alergând, unii întorcându-se să tragă sau încercând să se retragă cu vehiculele. Tanchiştii, nemaiavând nimic mare de doborât, trecură la mitralierele coaxiale. Vehiculele Bradley veniră alături de tancuri şi abia ei făcură o adevărată vânătoare.

Prima linie de tancuri trecu prin scrumul Diviziei „Nemuritorii” la mai puţin de patru minute de la prima salvă. Turelele se roteau spre stânga şi spre dreapta, căutând ţinte noi. Comandanţii de tanc scoseseră din nou capul afară şi stăteau cu mâna pe mitralierele de calibru mare montate deasupra tancurilor. Cum se trăgea, răspundeau şi ei şi, la început, se porni o cursă în care voiau să vadă cine va ucide mai mulţi, pentru că există o plăcere şi o febrilitate a luptei pe care n-o poţi înţelege decât după ce o simţi, sentimentul unei puteri supraomeneşti, aceea de a hotărî viaţa şi moartea şi de a pune în aplicare această hotărâre printr-o simplă apăsare pe trăgaci. Pe lângă asta, soldaţii din Garda Naţională ştiau de ce au venit pe front şi ştiau că au fost trimişi să se răzbune. Pentru unii, furia dură câteva minute, în timp ce vehiculele înaintau, sfărâmând totul în urma lor la mai puţin de cincisprezece kilometri pe oră, ca nişte tractoare

sau combine care secerau vieţi, ca nişte angrenaje inumane, apocaliptice.

Dar după aceea încetă… Încetă să mai fie o datorie… Încetă să mai fie răzbunare… Şi încetă să mai fie plăcerea pe care speraseră să o simtă… Deveni crimă, pur şi simplu şi, unul după altul, oamenii de pe tancuri înţeleseră ce ar trebui să fie ei şi ce ar putea deveni dacă nu se opresc. Nu era ca atunci când eşti aviator, la sute de metri înălţime şi tragi în nişte forme care se mişcă bizar văzute prin sistemul de ochire şi care niciodată nu au avut consistenţa unor fiinţe vii. Oamenii ăştia erau mai aproape. Le puteau vedea chipurile şi rănile, vedeau spatele expus al celor care fugeau. Chiar şi cei care mai încercau să riposteze trăgând nu trezeau decât mila tunarilor care-i executau rapid, dar inutilitatea gestului deveni atât de limpede pentru toţi, încât soldaţii care veniseră în deşert cuprinşi de furie simţeau că nu mai suportă sentimentul în care se transformase furia. Armele se opriră una după alta, mai mult printr-o înţelegere tacită decât dintr-un ordin, iar rezistenţa încetă şi, o dată cu ea şi nevoia de-a ucide. Forţele LOBO ale batalionului înaintară prin ruinele fumegânde ale celor două brigăzi grele, căutând încă ţinte demne de atenţia lor, profesional, nu personal – plan pe care trebuia să-l dea uitării.

Nu mai rămăsese nimic de făcut. Generalul se ridică în picioare şi se depărta de vehiculul lui, făcând un semn şi echipajului să îi urmeze exemplul. La comanda lui, aceştia lăsară jos armele şi aşteptară. Şi nu aşteptară prea mult. Soarele răsărea. Pata incandescentă, portocalie, de la est anunţa o nouă zi.

Primul convoi veni chiar în faţa lor, treizeci de camioane cu combustibil care veneau cu o viteză destul de mare; probabil şoferii lor crezuseră că vehiculele care se deplasau spre sud făceau parte din armata lor. Tunarii de pe vehiculele Bradley din Brigada 3 din Regimentul 10 se ocupară de problemă cu mai multe focuri care incendiară primele cinci camioane. Următoarele se opriră, două dintre ele răsturnându-se şi explodând când şoferii lor au încercat să treacă de-un şanţ, în graba lor de a scăpa cu viaţă. Membrii echipajelor de pe Bradley îi lăsară să scape, în general, traseră în camioane câteva salve cu explozibil puternic şi îşi continuară drumul spre sud, trecând pe lângă şoferii uluiţi, care rămaseră în picioare, privindu-i cum trec.

Îl găsi un Bradley. Vehiculul se apropie la cincizeci de metri înainte să se oprească. Generalul care, cu douăsprezece ore înainte, comandase o divizie blindată aproape intactă, nu făcu nici o mişcare şi nici nu opuse rezistenţă. Stătea nemişcat când, din spatele unui M2A4, au apărut patru infanterişti care începură să înainteze spre el

cu armele la vedere, în timp ce din vehiculul blindat mişcările lui erau perfect monitorizate.

— Culcat! strigă un caporal.

— Le spun eu oamenilor mei. Ştiu engleza. Ei nu ştiu, spuse generalul şi se ţinu de cuvânt.

Soldaţii lui se culcară cu faţa la pământ. El rămăsese în picioare, sperând poate că va fi omorât.

— Ridică mâinile, colega!

Caporalul era ofiţer de poliţie în viaţa civila. Ofiţerul – nu-i ştia încă gradul, dar uniforma era prea elegantă, să fie un oarecare – se supuse. Apoi caporalul îi luă arma şi o dădu mai departe, scoase un pistol şi îl puse la tâmpla ofiţerului în timp ce-l percheziţiona cu pricepere.

— E-n regulă. Acum culcat! Dacă eşti cuminte, nimeni nu păţeşte nimic. Te rog să le spui şi oamenilor tăi. Îi omorâm dacă suntem forţaţi s-o facem, dar noi nu suntem criminali, ai înţeles?

— Le voi spune.

O dată cu ivirea zorilor, Eddington se întoarse la elicopterul pe care-l împrumutase şi zbură pe deasupra câmpului de luptă. Era clar că brigada lui nimicise două divizii întregi. Ordonă detaşamentului de recunoaştere să exploreze zona pentru faza de urmărire, apoi îl sună pe Diggs să primească instrucţiuni legate de tratamentul prizonierilor. Înainte să-şi dea seama cineva ce se întâmplă, sosi un elicopter de la Riyadh cu o cameră video.

Zvonurile se răspândiră şi mai repede decât imaginile, aşa cum se întâmplă în orice ţară lipsită de presă liberă. Un oficial de la Ambasada Rusiei primi un telefon acasă. Se întâmplă chiar înainte de 7.00 şi îl şi trezi din somn, dar apoi ieşi din casă în câteva minute şi luă maşina până la un punct de întâlnire cu un om care, se gândea el, urma să devină, în sfârşit, agent al R.V.S. Rusul stătu încă zece minute să se asigure că nu este urmărit, dar trebuia să fii invizibil, să nu fii văzut într-o dimineaţă ca asta şi îşi închipuia că multe dintre forţele ayatollahului fuseseră convocate deja.

— Deci? îi spuse el bărbatului pe care venise să-l vadă.

Nu prea aveau timp pentru formalităţi.

— Ai dreptate. Armata noastră a fost… învinsă azi-noapte. M-au chemat la 3.00 dimineaţa pentru a-mi exprima părerea cu privire la intenţiile americanilor şi atunci am auzit totul. Nici nu putem comunica cu unităţile noastre. Comandantul armatei parcă a intrat în pământ. Ministrul de Externe a intrat în panică.

— Are şi de ce, fu de părere diplomatul. Trebuie să-ţi spun că liderul turcilor a…

— Ştim. L-a sunat azi-noapte pe Daryaei să-l întrebe dacă e adevărată povestea cu epidemia.

— Şi conducătorul vostru ce i-a spus?

— A spus că e o minciună a necredincioşilor. Ce te-aşteptai să spună? întrebă oficialul şi făcu o pauză. Nu a fost prea convingător. Orice i-ai spune, e neutralizat. India ne-a trădat... Am aflat şi eu chestia asta. China nu ştie deocamdată.

— Dacă te-aştepţi să vă susţină, atunci înseamnă că ai încălcat deja regulile pe care religia ta le susţine în privinţa consumului de alcool. Fireşte şi guvernul meu e de partea Americii. Sunteţi cam singuri de partea cealaltă a baricadei, îi spuse rusul. Am nevoie de nişte informaţii.

— Ce fel de informaţii?

— Locul unde se află o fabrică de arme biologice. Îmi trebuie azi.

— La ferma unde se fac experimente, la nord de aeroport.

„Chiar atât de uşor”? se întrebă rusul.

— Eşti sigur?

— Echipamentul a fost cumpărat de la nemţi şi francezi. Pe-atunci lucram la Ministerul Comerţului. Dacă mai vrei şi alte indicii, ar trebui să fie uşor. Câte ferme sunt păzite de oameni ai legii? întrebă el neputincios.

Rusul încuviinţă:

— O să văd. Mai sunt şi alte probleme. Ţara voastră va intra în război – vreau să spun în război total cu America. Ţara mea ar putea să îi ofere nişte informaţii importante pentru a negocia termenii unei înţelegeri. Dacă spui ce trebuie cui trebuie, ambasadorul nostru îţi stă la dispoziţie şi îi vei face şi lumii un serviciu.

— Asta e simplu… Deja pe la prânz vom căuta o soluţie.

— E o situaţie fără ieşire pentru guvernul tău. Fără nici o ieşire, repetă ofiţerul de la R.V.S.

63
DOCTRINA RYAN

Războaiele încep, de obicei, la momente precise, dar de cele mai multe ori e greu de spus când anume se termină. Când se lumină, Regimentul 11 de Cavalerie părea că se afla pe un alt câmp de luptă, după ce nimiciseră complet una dintre diviziile Corpului II al Armatei Republicii Islamice Unite. Cealaltă înfrunta acum Brigada 2 saudită, care pornise atacul la răsăritul soarelui, în timp ce unităţile americane se opriseră din nou să se alimenteze cu arme şi combustibil, pregătindu-se pentru atacul împotriva Corpului III, atac în care nu se putea spune încă de partea cui va fi victoria.

Însă lucrurile aveau să se schimbe. Cele două divizii se bucurau acum de întreaga atenţie a tuturor forţelor aviatice de pe câmpul de luptă. Prima ţintă o constitui chiar forţele lor de apărare aeriană. Fiecare radar pornit atrăgea imediat atenţia dispozitivelor H.A.R.M. – *Highspeed Antiradiation Missile* – de pe aeronavele F-16 şi, în numai două ore, cerul le aparţinea piloţilor americani şi saudiţi. Avioanele de vânătoare ale Republicii Islamice făceau eforturi să-şi doboare inamicul, trăgând de la bazele lor pentru a-şi sprijini forţele terestre asediate, însă focurile lor nu treceau de ecranul radar împotriva avioanelor de vânătoare instalat la o distanţă considerabilă de locul unde luptau forţele pe care le apărau. Au pierdut peste şaizeci de aparate de zbor în această încercare fără sorţi de izbândă. Pentru ei era mai uşor să provoace brigăzile kuwaitiene care invadaseră cu neruşinare ţara vecinului lor mult mai mare şi mai puternic. Forţele aeriene ale acelei ţări, reduse ca număr, rezistaseră pe cont propriu cea mai mare parte a zilei, iar bătălia nu avea prea multă importanţă din punct de vedere strategic. Căile de acces care traversau mlaştinile erau întrerupte şi necesitau zile întregi pentru a fi reparate. În consecinţă, bătălia aeriană care urmă era mai mult o expresie a furiei resimţite de fiecare parte şi chiar şi aici forţele kuwaitiene reuşiră să domine pe parcursul acelei zile, fără victorii spectaculoase, dar doborând câte trei obiective inamice pentru fiecare pierdere din tabăra lor. Pentru o ţară de mici dimensiuni care învăţa arta războiului, era o bătălie despre care bărbaţii aveau să vorbească ani de-a rândul şi, la fiecare rememorare, măreţia faptelor lor va creşte. Şi totuşi moartea celor căzuţi acum pe front era inutilă, fiind nişte destine curmate pentru a puncta o decizie deja luată.

După Corpul III, îşi îndreptară atenţia spre o vânătoare mai bine organizată. La sol erau cel puţin şase sute de tancuri, la care se

adăugau opt sute de vehicule de infanterie, peste două sute de elemente de artilerie, câteva mii de camioane şi treizeci de mii de oameni care pătrunseseră în inima unei ţări străine şi încercau să scape. Aeronavele F-15E Strike Eagles se roteau în aer la patru mii cinci sute de metri, abia deplasându-se, cu toate manevrele reduse la minim, în timp ce operatorii sistemelor de atac alegeau ţintele, una câte una, pentru bombele cu ghidare laser. Cerul era senin, soarele strălucea, iar câmpul de luptă era întins. Era mult mai uşor decât orice exerciţiu de instrucţie. La o altitudine mai joasă, se alăturară nişte grupuri de F-16 cu bombe convenţionale sau Maverick. Înainte de amiază, comandantul Corpului III care se considera, pe bună dreptate, şeful forţelor terestre, ordonă retragerea tuturor trupelor, adună camioanele auxiliare din tabăra de la K.K.M.C. şi încercă să repună în ordine, atât cât se putea, unităţile din subordine. Bombele care cădeau spre el din cer, Brigada 5 saudită care se apropia dinspre est şi forţele americane care îl înconjurau din spate, toate îl conduseră la decizia de a se întoarce spre nord-vest, sperând să se întoarcă pe teritoriul ţării lui prin punctul pe unde venise. La sol, vehiculele lăsau să iasă fum pentru a se camufla, ceea ce îi nemulţumea pe aviatorii din trupele aliate, care totuşi nu coborâră să atace de aproape, întrucât şi Armata Republicii Islamice ar fi putut să răspundă la fel. De aceea, comandantul simţi că ar exista speranţe să reuşească să se retragă cu aproape două treimi din forţele pe care le conducea. Combustibilul nu conta. Sub comanda lui erau acum toate camioanele de combustibil pentru întreaga Armată Sfântă.

Diggs se opri mai întâi pentru a vedea brigada lui Eddington. Imaginile şi atmosfera îi erau cunoscute. Tancurile ardeau uneori pentru foarte mult timp, chiar şi două zile, din cauza combustibilului şi a muniţiei, iar mirosul de diesel şi substanţe chimice mai acoperea duhoarea revoltătoare a cadavrelor care se mistuiau încet. Trebuia să omori orice inamic înarmat, dar cei căzuţi ajungeau să le stârnească mila nu după mult timp, mai ales aşa, măcelăriţi. Însă relativ puţini fuseseră omorâţi de soldaţii din Carolina. Majoritatea capitulaseră. Aceia aveau să fie adunaţi, dezarmaţi, număraţi şi puşi la muncă, în principal la înlăturarea cadavrelor tovarăşilor căzuţi pe front. Era un obicei vechi de când lumea, iar cei învinşi primeau mereu aceeaşi lecţie: „Să nu mai încercaţi vreodată să ne înfruntaţi!”

— Acum ce facem? întrebă Eddington, aprinzând o ţigară.

Şi învingătorii treceau prin tot felul de stări de spirit pe câmpul de luptă. Sosiţi în grabă şi-n dezordine, dând piept cu necunoscutul şi încercând să-şi ascundă teama – şi, în cazul lor, mai era şi un sentiment de mânie cum nu mai trăiseră până atunci – simţind apoi emoţia victoriei, ca, după aceea, să privească cu groază măcelul şi cu

milă pe cei înfrunţi. Lucrurile se schimbaseră. În ultimele ore, unităţile mecanizate se reorganizaseră şi erau gata să pornească la drum, în timp ce Poliţia Militară şi unităţile saudite care soseau se ocupau de prizonieri.

— Rămâi pe poziţie, îi răspunse Diggs, iar Eddington se simţi uşurat şi dezamăgit în acelaşi timp. Cei care au mai rămas sunt cu ochii pe noi. N-ai să-i mai prinzi şi nici nu avem ordine care să ne permită să invadăm teritoriul ăsta.

— S-au năpustit cum au mai făcut-o şi altă dată, spuse colonelul din Garda Naţională, amintindu-şi de Wellington. Şi i-am oprit ca altădată. Ce grozăvie!

— Îţi aminteşti de Bobby Lee, la Chancellorsville?

— Da. Şi el avea dreptate. Orele alea puţine, Diggs, în care-am încercat să pun totul la punct, în care am făcut manevre cu batalioanele, am încercat să obţinem informaţiile necesare şi să acţionăm în consecinţă.

Clătină din cap.

— Nu credeam că poate fi aşa… Acum însă…

— „E un lucru bun că războiul e atât de înfiorător, altfel ar începe să ne placă.” E ciudat totuşi că mai uiţi cum e. Şi nenorociţii ăştia, spuse generalul uitându-se la vreo cincizeci de oameni care erau urcaţi în camioane să se întoarcă la bază. Curăţă tot, colonele! Adună-ţi unităţile! Ar putea veni noi ordine să ne deplasăm iar, dar nu prea cred.

— Trei corpuri de armată?

— Nu ajung ei prea departe, Nick. Stăm mereu la pândă şi îi zdrobim cu o singură divizie.

— Deci îl ştii pe Bedford Forrest.

Era unul dintre cele mai cunoscute aforisme din armată, însemna să nu-i laşi inamicului nici o clipă de linişte, să-l hărţuieşti, să-l pedepseşti, să-l împingi să facă greşeli după greşeli, să-l pui cu faţa la pământ. Chiar dacă acum nu mai conta.

— Lucrarea mea de doctorat e despre Hitler, văzut ca manipulator politic. Nici mie nu prea-mi place tipul, spuse Diggs, zâmbind şi apoi salută milităreşte. Tu şi oamenii tăi v-aţi descurcat excelent, Nick. Mă bucur că am fost alături aici.

— N-aş fi pierdut ocazia pentru nimic în lume.

Vehiculul avea însemne diplomatice, dar şi şoferul şi pasagerul ştiau că asemenea lucruri nu fuseseră mereu respectate la Teheran. Lucrurile se mai schimbaseră într-o ţară aflată în război şi acum puteai să observi facilităţi care erau înainte clandestine prin faptul că, în asemenea perioade, primeau mai mult personal de pază şi protecţie. Ar fi fost mai isteţ să lase lucrurile aşa cum erau, dar toţi făceau

acelaşi lucru. Automobilul se opri. Şoferul ridică binoclul. Pasagerul puse mâna pe camera de filmat. Era limpede că cercetările se făceau într-o clădire înconjurată de oameni înarmaţi şi, în mod normal, ei nu aveau ce căuta acolo, nu? Şi totuşi lucrurile erau atât de simple. Automobilul întoarse şi se îndreptă din nou spre ambasadă.

Nu-i prindeau decât pe soldaţii rămaşi în urmă. Blackhorse îi urmărea şi după el mai veneau mulţi alţii. Vehiculele americane erau mai bune şi mai rapide decât cele pe care le urmăreau, dar era mai uşor să fugi la întâmplare decât să urmăreşti pe cineva. Urmăritorii trebuia să fie atenţi să nu intre în vreo ambuscadă şi, din dorinţa de a nimici cât mai mulţi inamici, să piară ei înşişi într-un război deja câştigat. Dezordinea din rândul trupelor inamice îi permise Diviziei 11 să vină mai aproape, iar unităţile din flancul drept stabiliseră prin radio contactul cu forţele saudite care înaintau şi care tocmai seceraseră şi ultimele batalioane ale Corpului II şi se gândeau să provoace Corpul III la luptă, care să fie şi ultima.

— Tanc ţintit, spuse un comandant de tanc. Ora zece, distanţa patruzeci şi unu.

— Identificat, spuse tunarul şi vehiculul se opri pentru a trage mai bine.

— Opriţi focul! spuse deodată comandantul de tanc. Se retrag, lasă-i câteva secunde!

— Am înţeles.

Şi tanchistul văzu cum se retrag. Tunul principal de pe T-80 era îndreptat în altă direcţie, oricum. Mai aşteptară până când înaintară încă o sută de metri.

— Bun. Trage!

— Vine!

Tancul se smuci de la reculul obturatorului şi proiectilul ţâşni. După încă trei secunde, încă o turelă sări în aer.

— Ca o sperietoare!

— Opreşte focul! Şofer, schimbăm poziţia! ordonă comandantul.

Era a zecea ţintă pe care o doborâse tancul lor. Membrii echipajului chiar se întrebau care va fi recordul, în timp ce comandantul marcă poziţia unui echipaj inamic de trei persoane în sistemul I.V.I.S., care le răspunse automat celor de la securitatea regimentului de unde să-i ia. Cavalerişti le dăduseră loc suficient de manevră. Deşi era puţin probabil, unul dintre ei ar fi putut să tragă aiurea sau să facă vreo prostie şi nu aveau nici timpul, nici dorinţa de a pierde muniţie. Mai aveau de dus o bătălie, dacă nu cumva adversarul avea puţină minte şi-i punea capăt acum.

— Aveţi comentarii? întrebă POTUS.

— Domnule preşedinte, înseamnă să creăm un precedent, îi răspunse Cliff Rutledge.

— Asta era şi ideea, îi spuse Ryan.

Primeau mai întâi casetele cu înregistrările video de pe câmpul de luptă. Erau acolo obişnuitele orori ale războiului, părţi de corp sfâşiate de explozii, trupurile întregi ale celor care pieriseră din cauze misterioase; o mână ieşea afară dintr-un vehicul de infanterişti din care încă mai ieşea fum, vreun nenorocit căruia puţin îi lipsise să scape. Era un lucru care-i făcea pe oameni să care o minicameră de filmat acolo. Morţii erau morţi, din orice tabără fuseseră ei; acum erau victime. Erau victime pur şi simplu, îşi spuse Ryan. Aceşti soldaţi care veneau din două ţări diferite până nu de mult, dar cu o civilizaţie comună, muriseră în mâinile soldaţilor americani, dar, de fapt, ei fuseseră condamnaţi la moarte de un om ale cărui ordine trebuiau să le urmeze, care făcuse nişte calcule greşite şi care n-avusese nici o rezervă să dispună de vieţile lor, ca la un joc de noroc în care erau nişte fise într-un automat imens pe care el îl pusese în funcţiune ca să vadă ce se întâmplă. N-ar fi trebuit să se ajungă aici. Puterea presupunea şi responsabilitate. Jack ştia cu siguranţă că el va scrie cu mâna lui scrisori către familiile tuturor americanilor căzuţi pe front, aşa cum făcuse şi George Bush în 1991. Scopul acestor scrisori era dublu. Poate vor fi un fel de alinare pentru familiile îndoliate. Dar cu siguranţă că îi vor reaminti cine le ordonase să se ducă pe câmpul de luptă celor care fuseseră în viaţă. Se întreba cum arătau ei înainte. Probabil la fel ca bărbaţii din Garda Naţională care făcuseră parte din garda de onoare în ziua când apăruse pentru prima oară în public, la Indianapolis. Arătau la fel, dar fiecare era diferit în felul lui, iar viaţa era pentru fiecare bunul cel mai de preţ; Ryan avusese un rol hotărâtor în jocul care-i făcuse să-şi piardă viaţa. Deşi considerase că fusese un lucru absolut necesar, era necesar şi ca el să-şi amintească de ei, de cei vii care pieriseră, cât timp avea să mai fie preşedintele ţării. Şi aici era diferenţa, îşi spunea el. „Eu îmi cunosc responsabilităţile. Însă el nu.” El încă mai trăia cu iluzia că oamenii îi datorau ceva, nu invers.

— Este o bomba politică, domnule preşedinte, spuse van Damm.

— Şi ce-i cu asta?

— Este şi o problemă de ordin juridic, le spuse Mary Pat. E o încălcare a ordinului instituit de preşedintele Ford.

— Ştiu despre ce e vorba, le răspunse Ryan. Dar cine are puterea de decizie asupra ordinelor prezidenţiale?

— Şeful Executivului, să trăiţi, zise Martin.

— Redactează-mi un alt ordin.

— Ce miroase aşa?

La motelul din Indiana, şoferii ieşiseră din nou la camioane pentru a le mişca din loc ca să le protejeze cauciucurile. Se saturaseră de locul ăsta până peste cap şi îşi doreau din tot sufletul să înceteze interdicţia de a călători. Unul dintre ei tocmai îşi mişcase puţin camionul, un Mack şi îl parcase lângă betonieră. Primăvara se făcea simţită, afară era cald şi cabinele de metal ale vehiculelor erau ca nişte cuptoare înăuntru. Cât despre betonieră, asupra ei căldura avea nişte efecte la care proprietarii nici nu se gândiseră.

— E o scurgere de benzină? îl întrebă el pe Holbrook şi apoi se aplecă să se uite. Nu, rezervorul tău nu are nimic.

— Poate e vreo scurgere la pompe undeva, sugeră unul dintre Oamenii Muntelui.

— N-aş crede. Tocmai s-au uitat. Ar fi bine să aflăm ce e. Am văzut o dată un KW arzând din cauza unui mecanic. A murit şoferul, era pe 1-40, prin ’85. A fost o grozăvie!

Continuă să se plimbe prin parcare.

— E o scurgere undeva, amice. Hai să ne uităm la pompa de benzină, mai spuse el şi deschise capota.

— Ei, stai aşa… a…

— Stai liniştit, prietene, mă pricep la lucruri de-astea. Economisesc câte cinci mii de dolari pe an fiindcă mă ocup singur de camionul meu.

Şi capota se ridică, camionagiul aruncă o privire înăuntru, se întinse să verifice nişte conducte, apoi le găsi pe cele de la alimentare.

— Bun, e-n regulă.

După aceea se uită la cele care duceau la carburator. O bucşă era puţin slăbită, dar numai siguranţa şi o trase la loc. Dar nu era nimic ieşit din comun. Se aplecă din nou să se uite sub maşină.

— Nu-i nici o scurgere. La dracu’, zise el şi se ridică în picioare.

Încercă să-şi dea seama de unde venea mirosul. Poate de la… ba nu. Simţea mirosul de mâncare de la restaurant şi acolo urma să fie următoarea lui haltă. Mirosul acela venea chiar de aici… de la altceva, nu neapărat de la motor, dacă se gândea mai bine.

— Care-i problema, Coots? întrebă un alt şofer, venind spre ei.

— Nu simţi un miros ciudat?

Şi cei doi rămaseră pe loc, adulmecând aerul ca nişte rozătoare.

— Are vreunul probleme cu rezervorul?

— Din câte am văzut, nu.

Primul se întoarse către Holbrook:

— Ştii, n-aş vrea să par arţăgos, dar lucrez la patron şi-mi fac griji pentru echipament, mă-nţelegi? N-ai vrea să muţi camionul mai încolo? O să chem pe cineva să arunce o privire la motor, bine?

— Da, sigur, nici o problemă, nu mă deranjează.

Holbrook urcă în cabină, porni motorul şi începu să se deplaseze încet, întorcându-se să parcheze într-o zonă destul de liberă din

parcare. Ceilalţi doi îl urmăreau.

— Parcă a dispărut şi mirosul ăla împuţit, nu, Coots?

— E un camion bolnav.

— Dă-l naibii! E timpul să ascultăm ştirile. Hai!

Şoferul celălalt le făcu cu mâna.

— Mamă! auziră ei când intrară în restaurant.

Televizorul era pe canalul C.N.N. Arătau o scenă ca de la efecte speciale într-un studio serios. Nu mai văzuseră aşa ceva în realitate. Dar, de data asta, era adevărat.

— Domnule colonel, ce s-a întâmplat aseară?

— Barry, pot să-ţi spun că inamicul a atacat de două ori. Prima oară, mai explică Eddington, ţinând în mână o ţigară la o oarecare distanţă, stăteam pe dealul ăsta. A doua oară înaintam, ca şi ei şi ne-am întâlnit cam pe-aici…

Camera de filmat se roti şi se văzură două tancuri care veneau pe şosea, trecând pe lângă locul unde stătea colonelul şi povestea.

— Sunt sigur că-i grozav să conduci nişte tancuri de-alea, spuse Coots.

— Cred că-i mişto să tragi cu ele…

Apoi imaginile se schimbară. Chipul bine cunoscut al reporterului era plin de praf şi, dincolo de trăsăturile lui frumoase, după cearcăne se vedea că era sfârşit de oboseală.

— Sunt Tom Donner şi alături de mine este echipa de filmare care a fost trimisă să însoţească Regimentul 11 de Cavalerie. Cum aş putea descrie noaptea trecută? Am mers cu un echipaj pe un Bradley, iar vehiculul nostru şi celelalte din B-Troop au doborât – nici nu mai ştiu câte ţinte inamice în ultimele douăsprezece ore. Noaptea trecută în Arabia Saudită a fost un adevărat „război al lumilor”, iar noi eram marţienii.

— Forţele Republicii Islamice – cele cu care ne-am luptat noi erau o combinaţie a fostelor armate ale Iranului şi Irakului – s-au luptat cu dârzenie, dar nimic din ceea ce ar fi…

— Pe naiba, îmi pare rău că nu au trimis unitatea mea, spuse un tip de la patrulele de pe autostradă, aşezându-se pe locul de unde obişnuia să privească ştirile la cafeaua de dimineaţă.

Ajunsese să se cunoască destul de bine cu unii dintre şoferi.

— Voi aveţi aşa ceva în Garda din Ohio? întrebă Coots.

— Da, unitatea mea e din Cavaleria Blindată. Băieţii ăia din Carolina au avut o noapte de pomină. Dumnezeule mare…

Poliţistul clătină din cap şi uitându-se în oglindă văzu cum un om se întorcea din parcare.

— Forţele inamice sunt acum în totală derută. Tocmai aţi primit un raport de la Garda Naţională care a învins două divizii blindate…

— Două! Oo… făcu poliţaiul în timp ce-şi sorbea cafeaua.

— Iar o a treia a fost anihilată de cei de la Blackhorse.

Era ca atunci când te uiţi la un film. Ca atunci când urmăreşti un meci de fotbal între NFL şi Pop Warner League.

— Bine aţi venit în Divizia 1, nenorociţi ce sunteţi! strigă Coots către televizor.

— Hei, aia nu-i betoniera ta? întrebă poliţistul, întorcându-se.

— Ba da, spuse Holbrook, oprindu-se la masa prietenului său.

— Ai grijă să nu explodeze cu tine cu tot, spuse Coots, întorcând capul.

— Da’ ce naiba caută aici o betonieră din Montana? mai întrebă poliţistul. Zi şi tu… făcu el uitându-se la Coots.

— Are un ştiu ce problemă cu combustibilul. L-am rugat noi s-o mute. Mersi, dacă tot veni vorba, adăugă el. N-am vrut să par arţăgos, prietene.

— E-n regulă. Am mai verificat-o o dată, ca să fiu sigur.

— Da’ ce cauţi tocmai din Montana? întrebă iarăşi poliţaiul.

— Păi a… am cumpărat-o de aici şi aveam nevoie de ea în est pentru nişte afaceri, ştiţi?

— Hm…

Şi atenţia tuturor se îndreptă către televizor.

— Da, ei tocmai se îndreptau spre sud şi ne-am ciocnit de ei, pur şi simplu! îi spunea reporterului un ofiţer kuwaitian.

În timp ce vorbea bătea uşor ţeava tunului de parcă ar fi fost un armăsar de prăsilă care câştigase cine ştie ce premiu, un om care crescuse în ochii săi şi ai celorlalţi în ultimele zile, ca şi ţara lui, de altfel.

— Au zis când ne putem întoarce şi noi la ale noastre? îl întrebă el pe poliţist.

Acesta clătină din cap energic.

— Nu ştiu nici eu mai multe decât tine. Cum scap de aici mă duc să mă mai distrez cu blocajele de circulaţie.

— Sigur, ce de bani ai fi făcut acum cu amenzile alea, comentă şoferul, râzând pe înfundate.

— N-am observat până acum plăcuţele. De ce naiba să aduci o betonieră tocmai din Montana? se minună şi Coots.

Tipii ăia chiar erau ciudaţi.

— Poate a cumpărat-o mai ieftin, îşi spuse şi poliţistul terminând de băut cafeaua. Eu n-am primit nici o sesizare despre o betonieră. La naiba, mă întreb dacă o fi furat vreodată careva aşa ceva.

— Eu n-am auzit, spuse Coots.

Se auzi bubuitura unei bombe inteligente.

— Da’ măcar au crăpat fără să se chinuie.

— Toate cele bune! spuse poliţistul şi ieşi.

Intră în automobilul de patrulă şi ieşi din nou pe autostradă, apoi se hotărî să mai arunce o privire la betoniera cu pricina. Poate îi ia şi numărul de înmatriculare, îşi spuse el. Poate chiar era ceva necurat cu ea. Apoi simţi şi el mirosul, dar nu i se păru că era de la motor… Parcă mirosea a hidroxid de amoniu? Era mirosul care se asocia mereu în mintea lui cu îngheţata, fiindcă lucrase într-o primăvară la o fabrică… Dar mai semăna şi cu mirosul de pulbere detonantă de la unitatea lui de cavalerie din Garda Naţională. Asta chiar îi stârni curiozitatea şi se întoarse la bar.

— Nu vă supăraţi, betoniera aia de la margine e a dumneavoastră?

— Da, de ce? întrebă Brown. E vreo problemă cu ea?

Mâinile fură cele care îl trădară. Poliţistul observă cum se frământau şi-şi spuse că sigur ceva nu era în regulă.

— Vă rog, vreţi să mă urmaţi?

— Stai puţin, da’ care-i schema?

— Nu-i nici o schemă. Vreau să ştiu de la ce vine mirosul ăla. E bine?

— O să chemăm pe cineva să se uite.

— O să ne uităm noi chiar acum, domnii mei.

Făcu un gest spre ieşire:

— Acum vreţi să mergem?

Poliţistul ieşi imediat după ei, intră din nou în maşină şi conduse în urma lor în timp ce ei se îndreptau către betonieră. Vorbeau aprins. Ceva nu era în regulă, era clar. Colegii lui de la Poliţia Rutieră nu erau foarte ocupaţi şi avu inspiraţia de a mai chema o maşină a poliţiei, apoi transmise numărul de înmatriculare la sediu. După ce rezolvă şi problema asta, ieşi afară şi se uită din nou la betonieră.

— Eu zic să o întoarceţi.

— Da, sigur.

Brown intră şi porni motorul, care făcea un zgomot destul de mare.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă poliţistul pe Holbrook. Aş dori să văd actele dumneavoastră de identitate.

— Eu chiar nu-nţeleg care-i problema.

— Nu-i nici o problemă, vreau să văd actele dumneavoastră, atâta tot.

Pete Holbrook scoase portofelul şi-n timpul ăsta sosi încă o maşină a poliţiei. Brown o văzu şi el, se uită apoi în jos la portofelul lui Holbrook şi la poliţistul care pusese mâna pe patul pistolului. Era o postură obişnuită pentru un poliţist, dar Brook nu-şi dădu seama. Nici unul dintre cei doi Oameni ai Muntelui nu avea o armă la îndemână. Le aveau în cameră, dar nu le trecuse prin cap să coboare la micul dejun cu ele. Poliţistul îi luă permisul de conducere lui Pete şi se duse la maşină, unde luă microfonul…

— Numerele sunt în regulă, nu apar în calculator ca fiind în

urmărire, îl informă o voce feminină prin staţie.

— Mulţumesc.

Aruncă microfonul în maşină şi se întoarse la Pete Holbrook, răsucind întruna permisul acestuia…

Brown îl văzu pe poliţist însoţit de un prieten al lui, tot poliţist, după ce tocmai vorbiseră prin staţie.

Poliţistul de la poliţia rutieră ridică privirea surprins când betoniera acceleră brusc. Strigă la şofer şi-i făcu semn să se oprească. O a doua maşină interveni să-i blocheze calea, apoi betoniera chiar se opri. Acum chiar nu mai avea nici o îndoială. Ceva era putred aici.

— Coboară! strigă el, ţinând pistolul cu ambele mâini.

Cel de-al doilea ofiţer se ocupă de Holbrook, fără să înţeleagă câtuşi de puţin despre ce era vorba. Brown coborî, se simţi luat de guler şi apoi fu izbit de cabină.

— Ce se întâmplă aici? strigă poliţistul.

Dar mai aveau multe ore până să afle.

Nu-i mai rămăsese decât să urle şi asta şi făcu, deşi nu-i stătea deloc în fire. Caseta nu lăsa nici o îndoială. Televiziunea prin cablu se bucura de respect şi el nu avea cum să intervină să o interzică. Cei mai bogaţi din ţara lui aveau propriile antene parabolice şi mulţi alţii, inclusiv unele enclave din apropiere. Ce-i rămăsese de făcut? Să le ordone să le închidă?

— De ce nu atacă? vru să ştie Daryaei.

— Tot statul-major şi comandanţii corpurilor de armată au pierdut legătura prin staţie. Nu mai avem contact decât cu una sau două dintre diviziile noastre. O brigadă ne-a raportat că se îndreaptă spre nord şi că este pe urmele forţelor inamice.

— Şi?

— Şi forţele noastre au fost înfrânte, spuse ofiţerul de la spionaj.

— *Dar cum e posibil?*

— Mai are vreo importanţă?

Ei se năpustiră dinspre nord. Buffalo dinspre sud. Soldaţii din Corpul III nu ştiau ce-i aştepta. Şi descoperiră abia în după-amiaza acelei zile. Escadronul 1, sub comanda lui Masterman, eliminase până atunci aproximativ o sută de camioane, printre care şi unele de combustibil, mai mult decât oricare dintre celelalte două batalioane. Nu mai rămânea decât întrebarea: Câtă rezistenţă va opune inamicul? Din informaţiile de la Aviaţia Militară ştia cu precizie unde ajunseseră forţele duşmanului, concentrarea şi puterea acestora, precum şi direcţia lor de deplasare. Acum era mult mai uşor decât la ultima luptă la care participase.

A-Troop cerceta zona în avans, după care urmau B şi C, la trei *klick* şi compania de tancuri de rezervă. Oricât păreau de nimicitoare

forţele Republicii Islamice, el hotărî să nu recurgă încă la artileria din subordine. N-avea nici un sens să îi prevină practic că sunt şi tancurile prin apropiere. Când nu mai erau nici zece minute până la contactul dintre cele două forţe militare, transmise ordin spre A-Troop să-şi schimbe direcţia spre stânga.

Spre deosebire de prima bătălie la care luase parte – şi, de fapt, singura lui experienţă de genul ăsta – Duke Masterman nu avea o vedere de ansamblu asupra ei, ci putea doar să asculte la radio ultimele date.

A-Troop deschise focul la bătaie maximă, atât pentru tunuri, cât şi pentru dispozitivele cu proiectile TOW şi plie prima linie de vehicule. Comandantul trupelor făcu o estimare a puterii batalionului când ordonă deschiderea focului din frontul stâng, abordând oblic manevra de deschidere care era prevăzută. Această divizie a Republicii Islamice provenea din fosta armată a Irakului şi făcu o mişcare în direcţia opusă, fără să-şi dea seama că era împinsă direct în calea altor două trupe de cavalerie.

— Aici GUIDON-SIX. Trageţi la stânga! Repet. Trageţi la stânga, ordonă Masterman de la blindatul de comandă.

B şi C îşi schimbară direcţia către est, parcurseră în grabă vreo trei kilometri, după care dădură înapoi. În timpul acesta, Masterman orientă focurile de artilerie către eşalonul al doilea. Acum nu ar fi fost o surpriză dacă pierdeau şi sosise momentul să îşi hărţuiască duşmanul din toate părţile. După alte câteva minute, era limpede că pusese cel puţin o brigadă să înfrunte escadronul întâi din Buffalo, dar acum nu mai conta numărul lor, cum nu contase nici în noaptea precedentă.

Şi, pentru ultima oară, se declanşă teroarea mecanizată. Exploziile erau mai puţin strălucitoare la lumina zilei, tancurile se deplasau greoi prin norii de praf pe care-i răscoliseră cu propriile salve. Chiar cum plănuiseră, forţele inamice încercară din nou să evite efectele devastatoare produse de B şi C şi se întoarseră, sperând să găsească o breşă între prima forţă de atac şi cea de-a doua. Dar acolo îi aşteptau paisprezece tancuri M1A2 din escadron, la câte două sute de metri distanţă, ca o etravă. Ca şi înainte, mai întâi au distrus tancurile, apoi vehiculele infanteriei mecanizate, iar, între timp, GUIDON pătrundea în formaţia inamică. Apoi se opri. Şi se opriră şi vehiculele care nu deschiseseră focul. Membrii echipajelor săriră afară din vehicule şi o luară la fugă. Masterman auzi prin radio că acelaşi lucru se întâmplă pe toată linia spre vest. Luaţi prin surprindere, alergând disperaţi şi încercând să găsească o ieşire, care nu exista, soldaţii avură măcar norocul să vadă ce-i aştepta şi să hotărască pe loc că orice încercare de a opune rezistenţă le-ar fi fost fatală şi, astfel, luă sfârşit şi cea de-a treia luptă de la K.K.M.C., la numai treizeci de

minute de la deschiderea focului.

Nici pentru invadatori lucrurile nu erau atât de simple. Forţele de înaintare saudite, în plin conflict, luptau cu încrâncenare, secerând totul în calea lor, nimicind încă o brigadă, de data aceasta de origine iraniană, căreia îi acordară toată atenţia, mai mult decât oricare altă unitate arabă, dar, până la apusul soarelui, toate cele şase divizii ale Republicii Islamice care pătrunseseră în ţara lor erau distruse. Subunităţile care păreau că ar mai fi putut continua lupta primiră ordin de la comandanţi să capituleze, înainte ca inamicii care îi încolţiseră din trei direcţii să ia decizia de-ai nimici şi pe cei rămaşi.

Cea mai mare problemă administrativă rămânea, ca şi înainte, cea a prizonierilor, îngreunată acum de venirea nopţii. Problema asta avea să mai dureze încă o zi, potrivit raportului comandanţilor. Din fericire, soldaţii din Republica Islamică Unită aveau provizii de apă şi mâncare. Erau luaţi de lângă echipamentele militare şi păziţi, dar, la o asemenea distanţă de ţara lor, nu prea era vreun pericol s-o pornească pe jos prin deşert.

Clark şi Chavez plecară de la Ambasada Rusiei la o oră după ce se lăsase întunericul. Pe bancheta din spate a maşinii aveau un geamantan mare plin de lucruri care n-ar fi părut nimănui periculoase şi care, de fapt, păreau legate de munca lor de „jurnalişti”. Ajunseseră la concluzia că misiunea lor era puţin cam nebunească, dar, în timp ce gândul ăsta îi dădea bătaie de cap şefului, Ding era chiar entuziasmat. Premisa ei era cumva incredibilă, dar trebuia totuşi verificată. Merseră cu maşina până la aleea din spatele clădirii fără să intervină nimic neprevăzut. Perimetrul de securitate din jurul reşedinţei lui Daryaei îi împiedică să ajungă la destinaţie. Restaurantul era închis din cauza condiţiilor de camuflaj care se impuneau într-un oraş pe jumătate în război – pe stradă luminile erau stinse, draperiile trase la ferestre, numai automobilelor le era permis să circule cu farurile aprinse şi nici în case nu fusese întrerupt curentul electric. Asta le convenea de minune. Pe aleea cufundată în întuneric le fu uşor să spargă yala de la intrare. Chavez deschise încetişor uşa şi aruncă o privire înăuntru. Apoi intră şi Clark, târând după el geamantanul şi închiseră uşa în urma lor. Ajunseseră deja la etajul doi când auziră nişte zgomote. Aici locuia cineva, o familie. Era, se pare, un cuplu de vreo cincizeci de ani, proprietarii restaurantului; se uitau la televizor. Dacă misiunea lor ar fi fost pusă la punct cum trebuia, s-ar fi ştiut din timp lucrul ăsta. Acum asta era.

— Bună seara, spuse Clark încet. Vă rog să nu scoateţi nici un sunet.

— Cum…

— Nu vă facem nici un rău, spuse John.

Între timp, Ding se uita în jur după… da, nişte cabluri electrice erau numai bune.

— Culcat la podea.

— Dar cine…

— O să vă dăm drumul când terminăm, mai spuse Clark, pronunţând corect cuvintele în farsi. Dacă opuneţi rezistenţă, ne obligaţi să vă facem rău.

Erau prea îngroziţi ca să mai opună rezistenţă în faţa celor doi bărbaţi care intraseră ca nişte hoţi în casa lor. Clark îi legă de mâini cu nişte cabluri mai subţiri, apoi şi de picioare. Chavez îi aşeză pe o parte, pe podea şi îi aduse femeii puţină apă înainte să-i pună căluşul.

— Vezi să poată să respire, spuse Clark, de data asta, în engleză.

Verifică toate nodurile, încântat să vadă că nu-şi pierduse deprinderile de când fusese marinar, cu treizeci de ani înainte. Urcară mai sus, mulţumiţi.

Partea cu adevărat nebunească era realizarea conexiunii. Chavez deschise geamantanul şi începu să-l golească. Acoperişul clădirii era plat şi vederea era destul de bună spre o clădire similară, la vreo trei blocuri mai încolo. Trebuia să evite să meargă în picioare, să nu fie văzuţi. Mai întâi Ding instală o mică antenă parabolică. Avea un trepied destul de greu, cu piroane de fixare.

Apoi o puse în funcţiune şi auzi zgomotul specific al semnalului de identificare al satelitului lor. După aceea, trase piedica de fixare a antenei. Apoi veni rândul camerei. Şi ea avea trepied. Chavez o instală, o fixa şi apoi o regla; o roti şi o îndrepta spre mijlocul celor trei clădiri care îi interesau. Apoi cablul de la cameră fu introdus în cutia sursei de alimentare şi a transmiţătorului care rămăseseră în geamantan.

— Merge, John.

Mai bizar era că transmisia de date se făcea într-un singur sens. Primeau semnal prin satelit, dar nu mai exista un canal prin care să transmită ei. Pentru asta ar fi fost nevoie de încă nişte aparate, pe care nu le aveau.

— Am primit, raportă Robby Jackson de la Centrul Militar Naţional de Comandă.

— E ceea ce trebuia, confirmă Mary Pat, uitându-se la aceeaşi imagine.

Formă numărul de telefon al Ambasadei S.U.A. la Moscova, iar apoi cel al Ministerului de Externe al Rusiei, al Ambasadei Rusiei la Teheran şi abia de acolo află numărul mobilului pe care John tocmai îl ţinea în mână.

— Mă auzi bine, Ivan? întreba ea în ruseşte. Sunt Foleeva.

Până primi răspunsul simţi ca trecuse mult mai mult de o secunda.

— A, Maria, mă bucur să te-aud!

„Ţine, Doamne, în pază compania de telefoane, îşi spuse John răsuflând uşurat, chiar şi pe cea de aici”.

— Am o fotografie frumoasă pe birou, mai spuse ea.

— Eram foarte tânăr pe atunci.

— E la locul stabilit şi totul e-n regulă, spuse… D.D.O.

— Bun, răspunse Jackson, ridicând telefonul. Totul merge bine. Repet. Totul merge bine. Confirmaţi.

— Operaţiunea BOOTH merge bine, confirmă Diggs, care se afla la Riyadh.

În sistemul de apărare aeriană al iranienilor se instalase tensiunea. Deşi nu fusese lansat nici un atac asupra teritoriului lor, radarele urmăreau totul cu atenţie. Au constatat şi că nişte aeronave patrulau pe coastele din Arabia şi Quatar, zburând, în general, paralel cu acestea, fără să se îndepărteze măcar de mal.

BANDIT-2-5-1 şi BANDIT-2-5-2 tocmai terminară realimentarea cu combustibil. Era ceva destul de rar ca două avioane de vânătoare Stealth să opereze împreună. La drept vorbind, erau făcute să opereze pe cont propriu. Dar nu şi de data asta. Se desprinseră de grupul de KC-10 şi se întoarseră spre nord pentru un zbor de aproximativ o oră, chiar dacă erau la trei sute de metri unul de altul. Echipajele de pe tancul petrolier rămaseră la sol şi chiar se folosiră de răgazul pe care-l aveau pentru realimentarea cu combustibil a avionului din patrula de coastă a Arabiei, o rutină a operaţiunilor de noapte. La vreo şapte kilometri distanţă un AWACS urmărea tot ce mişca – sau aproape totul. Nici un E-3B nu putea detecta un F-117.

— Iar ne întâlnim în situaţii de genul ăsta, îi spuse preşedintele tinerei de la machiaj, căznindu-se să pară bine dispus.

— Păreţi destul de obosit, îi zise Mary Abbot.

— Chiar sunt obosit, recunoscu Ryan.

— Vă tremură şi mâinile.

— De nesomn…

Asta chiar era o minciună.

Callie Weston tocmai făcea direct pe prompter nişte modificări în discursul care urma. Nici măcar tehnicienii de pe platou nu aveau voie să vadă conţinutul acestui discurs şi într-un fel se mira că i se mai permitea chiar şi ei. Termină, apoi verifică rapid dacă nu sunt greşeli de ortografie care, după cum învăţase de-a lungul timpului, puteau să-i distragă atenţia preşedintelui.

Unii fumau, observă Clark uitându-se la gărzile din jurul clădirii.

Denota lipsă de disciplină, dar poate că în felul ăsta reuşeau să rămână treji.

— John, nu ţi-a trecut prin minte că e puţin prea tensionată sarcina asta?

— Vrei la toaletă?

Era o reacţie normală, chiar şi pentru ei.

— Da.

— Şi eu.

Nu prea semăna cu filmele cu James Bond.

— Hm! mai făcu Clark. P-asta n-o ştiam.

Clark împinse casca în ureche şi auzi o voce normală, în locul obişnuitei voci a unui redactor cunoscut, care spunea că preşedintele va ţine un discurs peste două minute. Poate era directorul vreunui post, îşi spuse el. Atunci scoaseră şi ultimele două obiecte din geamantan.

— Dragi concetăţeni, mă aflu acum în faţa dumneavoastră pentru a vă oferi un raport de ultimă oră privind situaţia din Orientul Mijlociu, spuse preşedintele fără alt preambul. Cu aproximativ o oră în urmă a încetat orice formă organizată de rezistenţă din rândul forţelor militare ale Republicii Islamice Unite care au invadat Arabia Saudită. Forţele saudite, kuwaitiene şi americane, împreună, au distrus şase divizii într-o luptă violentă care a durat o zi şi o noapte întreagă. Acum pot să vă spun că ţara noastră a trimis Regimentele de Cavalerie 10 şi 11, la care s-au adăugat Brigada 1 din Garda Naţională din Carolina de Nord şi Detaşamentul 366 de la Baza Aeronautică din Idaho. La sud de *King Khalid Military City* s-a dus o luptă de proporţii. Aţi văzut deja câteva imagini de acolo la televizor. Ultimele unităţi ale Republicii Islamice au încercat să părăsească atunci câmpul de luptă şi să se îndrepte spre nord, dar au fost opriţi şi, după o confruntare scurtă, au început să se predea. Luptele de la sol în zona aceea au luat sfârşit, deocamdată. Am spus „deocamdată” pentru că războiul acesta nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut în ultimii cincizeci de ani. Au fost atacaţi direct cetăţenii ţării noastre, pe teritoriul nostru. A fost un atac deliberat îndreptat împotriva civililor. A fost un atac în care s-a folosit o armă de distrugere în masă. Lista de legi şi acorduri internaţionale pe care le-au încălcat prin actul lor este mult prea lungă pentru a o expune aici şi acum, continuă preşedintele, însă ar fi o greşeală dacă am spune că atacul vine din partea cetăţenilor Republicii Islamice Unite împotriva americanilor.

Popoarele nu pornesc războaie. Hotărârea de a începe un război este adesea luată de un singur om. Înainte era vorba de regi, prinţi sau conducători barbari, dar, de-a lungul istoriei, am văzut că unul singur este acela care ia hotărârea aceasta şi niciodată ea nu fost

rezultatul unui proces democratic. Noi, americanii, nu avem nimic de împărţit cu cei care înainte erau numiţi irakieni şi iranieni. Chiar dacă religia lor diferă de a noastră, noi suntem o ţară care apără dreptul la religie. Chiar dacă ei vorbesc o altă limbă, America i-a primit mereu cu braţele deschise pe vorbitorii unor limbi diferite. Iar dacă America a reuşit să dovedească ceva lumii întregi, a fost tocmai faptul că toţi cetăţenii ei sunt egali, că au aceleaşi libertăţi şi au şanse egale şi singura limită a ascensiunii lor este aceea a propriilor capacităţi de care dau dovadă. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am omorât cel puţin zece mii de soldaţi ai Republicii Islamice. Poate mult mai mulţi. Nu ştim nici acum şi poate nici nu vom afla vreodată numărul total al morţilor de partea cealaltă şi nu trebuie să uităm că ei nu au putut să-şi aleagă destinul. Destinul lor a fost hotărât de alţii şi, în esenţă, de un singur om.

Ryan îşi împreună mâinile într-un gest teatral. Tuturor celor care îl priveau li s-a părut un gest ciudat.

— Hai că-ncepe, spuse Chavez cu faţa aproape lipită de miniecranul pe care se vedeau acum imaginile luate prin satelit, începe dansul.

Clark apăsă pe butonul transmiţătorului cu laser, asigurându-se că este activată opţiunea de scanare în infraroşu. Se uită prin minicameră şi fixă punctul pe cornişa clădirii – cornişă, parapet, nu-şi mai amintea care-i deosebirea dintre ele. Oricum, acolo era un agent de pază, în picioare.

Diggs din Riyadh:
— Ultima verificare.
— BANDIT-2-5-1, auzi el răspunsul.
— 2-5-2.

— De-a lungul istoriei, regii au pornit războaie după bunul lor plac, trimiţând astfel oamenii la moarte. Pentru regi, ei nu erau decât nişte bieţi ţărani, pe când războaiele erau dispute privitoare la putere şi bogăţii, un fel de distracţie, iar dacă mai mureau şi oameni, nimănui nu-i prea păsa; când totul se termina, regii rămâneau, de cele mai multe ori, regi, fie că învinseseră sau nu, pentru că ei erau mai presus de orice. Până în secolul nostru era de la sine înţeles că şeful unui stat are dreptul să înceapă un război. La Nurnberg, după al doilea război mondial, am schimbat aceste reguli şi câţiva dintre cei care purtau responsabilitatea războiului au fost executaţi. Dar până să ajungem să facem asta, să îi arestăm pe criminali, douăzeci de milioane de ruşi au plătit cu viaţa plus şase milioane de evrei, vieţi al căror număr nici istoricii nu-l mai ştiu…

Ryan ridică privirea şi o văzu pe Andrea Price făcându-i cu mâna.

Nu zâmbea. Nu era nimic amuzant. Dar îi dăduse acel semnal.

Laserul de la sol era numai de rezervă. Ar fi putut să se descurce fără el, dar alegerea cu precizie a casei care trebuia dintr-un oraş întreg ar fi fost mult mai dificilă, iar ei voiau să limiteze pe cât posibil orice pagube colaterale. În felul acesta şi aeronava putea să le arunce armele de la o altitudine mai mare. Un calcul simplu de balistică garanta că obiectele vor pica undeva pe o rază de treizeci de metri, iar sistemele optice performante pentru ghidare micşorau acea rază până la jumătate de metru. Exact la timp, aeronavele BANDIT (acesta era un nume de cod semioficial pentru piloţii de pe *Black Jets)* deschiseră uşile. Pe fiecare aeronavă erau câte două sute cincizeci de kilograme de armament, cantitatea minimă pentru un pachet cu ghidare PAVEWAY. Acestea erau suspendate de un trapez în timp ce capetele de căutare încercau să detecteze un semnal laser modulat. Ambele găsiră punctul focalizat de laser, piloţii primiră această informaţie şi lansară pachetele. Apoi ambii piloţi se găsiră într-o postură inedită pentru orice participant la o misiune Stealth.

— BANDIT-TWO-FIVE-ONE, lansează încărcătura!

— TWO-FIVE-TWO, am lansat!

— În istoria omenirii, orice idee a pornit din mintea unui singur om, iar războaiele încep pentru că o minte omenească e de părere că e profitabil să ucizi şi să furi. De data asta, s-a răsfrânt asupra noastră şi cu o cruzime înfiorătoare. De data asta ştim cu precizie cine a făcut-o şi chiar mai mult de atât.

În toată lumea, oriunde existau antene parabolice şi televiziune prin cablu, în peste un miliard de case, imaginea de la Biroul Oval de la Casa Albă fu înlocuită de aceea a unei clădiri cu trei etaje dintr-un alt oraş. Majoritatea telespectatorilor erau convinşi că era o greşeală la mijloc, vreo imagine dintr-un film, vreo conexiune proastă…

Numai câţiva ştiau că nu era aşa, chiar înainte ca preşedintele Statelor Unite să-şi continue discursul. Şi Daryaei urmărea discursul preşedintelui şi din pură curiozitate şi ca avantaj politic. În fond, ce fel de om era acest Ryan? Era o întrebare pe care şi-o punea de multă vreme. Acum afla, însă prea târziu.

— Aici locuieşte omul despre care vă vorbeam, Mahmud Haji Daryaei, al cărui atac, sub forma unei boli, a fost îndreptat asupra ţării noastre, cel care mi-a atacat copilul, cel care a încercat să mă atace şi pe mine, cel care şi-a trimis soldaţii într-o misiune de cucerire care s-a transformat într-o misiune a morţii. El este cel care şi-a pângărit

religia şi orice legi ale firii şi ale dreptului internaţional, iar acum, domnul Daryaei, iată şi răspunsul pe care vi-l dau Statele Unite ale Americii.

Preşedintele se opri şi, după o secundă sau două, se opriră şi translatorii din întreaga lume şi se aşternu tăcerea, în timp ce ochii urmăreau imaginea în alb-negru a unei clădiri obişnuite – şi totuşi toţi ştiau că urma să se întâmple ceva extraordinar. Cei care se uitau foarte atent văzură cum se aprinse lumina într-o cameră, apoi cum se deschise uşa de la intrare, dar nimeni nu mai avea să afle identitatea celui care încercase poate să plece, pentru că armele se descărcară simultan, lovind acoperişul clădirii care explodă după o fracţiune de secundă.

Urmă un zgomot asurzitor. Iar după aceea unda de şoc fu şi mai puternică. Cei doi bărbaţi stăteau şi priveau, ignorând pur şi simplu pericolul în care se aflau. Ecoul fu punctat şi de zăngănitul paharelor pe o rază de un kilometru.

— Eşti bine? întrebă Ding.

— A început distracţia, colega.

— A dracului distracţie, Domnule C.

Coborâră imediat la etajul cu dormitorul. Chavez tăie mai toate cablurile cu un briceag. Dar mai lăsă câteva, încât să le ia vreo cinci minute până se eliberează. Străzile le permiteau să se depărteze cu viteză de zona aceea şi să evite în acelaşi timp ambulanţele, care se apropiau cu zgomot de locul unde fuseseră cele trei clădiri. După o jumătate de oră, se aflau în siguranţă, la Ambasada Rusiei. Li se oferi nişte votcă. Şi n-o refuzară. Chavez nu mai tremurase niciodată atât de rău. Pentru Clark însă nu era prima oară. Iar votca le făcu bine.

— Cetăţenilor Republicii Islamice Unite le transmit acum din partea Statelor Unite ale Americii:

Unu: Ştim exact unde este fabrica de arme biologice. Am solicitat ajutorul Rusiei şi l-am primit. Ei nu sunt de partea nimănui în această dispută, dar cunosc bine acest tip de arme. O echipă de experţi se îndreaptă acum spre Teheran. Ei vor ateriza peste puţin timp şi îi veţi duce imediat acolo pentru a supraveghea neutralizarea ei. Aceasta se va face în prezenţa jurnaliştilor pentru ca faptele să fie verificate şi de o parte independentă. Dacă nu veţi face aşa, atunci vom distruge noi zona în douăsprezece ore din acest moment cu o bombă nucleară care se află pe o aeronavă Stealth. Să nu faceţi greşeala să credeţi că voi ezita să dau acest ordin. Statele Unite ale Americii nu vor tolera existenţa acestor fabrici şi a acestor arme barbare. Peste douăsprezece ore, spuneam, iar numărătoarea inversă începe din

acest moment. Doi: Prizonierii voştri vor fi trataţi potrivit convenţiilor internaţionale, dar şi după admirabilele şi asprele legi ale ospitalităţii care ţin de credinţa islamică. Prizonierii voştri vor reveni în ţară de îndată ce-i veţi pune la dispoziţia Statelor Unite pe toţi cei care au jucat un rol în pregătirea şi lansarea acelui atac împotriva ţării mele, ca şi în cel împotriva fetiţei mele. Nu vom accepta nici un compromis. Trei: Vom acorda o săptămână ţării voastre pentru a îndeplini această solicitare. Altfel, America vă va declara război pe termen nelimitat. Aţi văzut ce putem face şi ce am şi făcut. Vă asigur personal că, dacă va fi nevoie, putem continua şi cu represiuni mult mai aspre. Alegerea vă aparţine. Dar s-o faceţi cu înţelepciune. Şi, în cele din urmă, către toate naţiunile care ar putea să ne dorească răul: Statele Unite ale Americii nu vor tolera nici un fel de atacuri împotriva ţării noastre, a bunurilor noastre sau a cetăţenilor noştri. Începând de azi, oricine ordonă sau execută asemenea acte, indiferent cine ar fi, oriunde v-aţi ascunde, oricât va dura, vă vom căuta şi vă vom găsi! Am depus un jurământ în faţa lui Dumnezeu să-mi duc la bun sfârşit datoriile care-mi revin ca preşedinte. Şi aşa voi face. Celor care doresc să ne fie prieteni, nu veţi găsi prieteni mai statornici decât noi. Iar celor care vor să ne fie duşmani, să nu uite că putem fi statornici şi ca duşmani.

Dragi concetăţeni, au fost nişte vremuri cumplite pentru noi şi pentru unii dintre aliaţii noştri, dar şi pentru cei care ne-au fost duşmani. I-am învins pe cei care ne-au atacat. L-am pedepsit pe cel care purta cea mai mare parte a vinei pentru moartea semănată cu cruzime pe pământul nostru şi le vom cere socoteală şi celor care i-au pus în aplicare ordinele, dar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, să ne reamintim cuvintele preşedintelui Abraham Lincoln: „Fără duşmănie pentru nimeni, cu generozitate pentru toţi, hotărâţi să facem ceea ce Dumnezeu ne-a învăţat că e bine, să ne străduim să ducem la bun sfârşit lucrarea din care facem parte, să tămăduim rănile naţiunii… să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a aduce între noi o pace dreaptă şi care să dăinuiască, să ne bucurăm de ea, noi şi celelalte naţiuni”.

Vă mulţumesc. Vă doresc o zi bună.

Epilog
CONFERINŢA DE PRESĂ

— … Şi, în sfârşit, doresc să înaintez către Senat propunerea ca domnul doctor Pierre Alexandre să ocupe postul de şef al Serviciului Public de Sănătate. Domnul doctor Alexandre, după o carieră impresionantă în cadrul Serviciului Militar al Armatei Statelor Unite, a profesat la Facultatea de Medicină a Universităţii John Hopkins în calitate de conferenţiar, specialist în boli infecţioase. Mi-a fost de mare ajutor în timpul epidemiei de Ebola. Domnul doctor Alexandre este un strălucit medic şi cercetător care va iniţia şi va supraveghea o serie de programe noi, care vor include cercetarea primară în domeniul bolilor infecţioase rare şi care va conduce o comisie care să supravegheze şi să coordoneze cercetarea privind SIDA. Iar acest serviciu nu va fi încă o structură birocratică, spuse preşedintele, avem şi-aşa prea multe de genul acesta. Scopul este să punem bazele unui sistem nou în care medicii şi alţi cercetători ştiinţifici să poată face mult mai uşor schimb de informaţii. Sper ca Senatul să confirme cât mai curând această numire în funcţie. Cu aceasta îmi încheie discursul de deschidere a conferinţei de presă. Da, Helen, spuse el, făcând gestul de a-i oferi cuvântul unei jurnaliste.

— Domnule preşedinte, în legătură cu remarcile dumneavoastră de la început privind situaţia Chinei…

— Cred că m-am exprimat destul de clar. Am purtat discuţii în particular cu reprezentanţii Republicii Chineze şi am ajuns la concluzia că reconstruirea relaţiilor diplomatice din toate punctele de vedere este în interesul ambelor ţări. Politica Statelor Unite nu este de a descuraja ţările conduse de nişte guverne alese în mod democratic. Republica Chineză face parte dintre ţările democratice şi îi vom acorda respectul şi recunoaşterea cuvenite.

— Dar care este poziţia Chinei continentale în această problemă?

— Este problema lor. Suntem ţări suverane. La fel şi Taiwanul şi cred că e momentul să nu ne mai prefacem că lucrurile stau altfel.

— Există vreo legătură între toate acestea şi doborârea avionului de pasageri?

— Această problemă este încă obiectul unei investigaţii. Alte întrebări? spuse Ryan şi făcu apoi semn cuiva din sală.

— Domnule preşedinte, potrivit unor rapoarte, guvernul interimar al Iranului doreşte să stabilească relaţii diplomatice depline cu ţara noastră. Veţi da curs acestei solicitări?

— Cu siguranţă, răspunse Jack. Nu cunosc un mod mai bun de a-ţi

face un prieten dintr-un dușman decât discuția deschisă și negocierea. Ei s-au arătat foarte cooperanți și noi încă mai avem o ambasadă acolo, doar că va trebui să schimbăm cred cheia de la intrare.

În sală se auziră râsete.

— Da, Tom. Te-ai bronzat frumos, dacă tot veni vorba. Bine ai venit!

— Vă mulțumesc, domnule președinte. În ceea ce privește distrugerea laboratoarelor cu arme biologice din apropierea Teheranului, singurii jurnaliști care au ajuns acolo au fost cei doi ruși pe care i-a trimis ambasada lor chiar în acest scop. Cum putem fi siguri că…

— Tom, experții ruși care au supervizat înlăturarea acestei posibilități erau experți în adevăratul sens al cuvântului. Am primit de la reporteri înregistrările video ale procedurilor și atât eu, cât și consultanții mei suntem satisfăcuți pe deplin. Te ascult, Ed.

— Domnule președinte, acum s-a încheiat schimbul de prizonieri. Ce răspuns vom da cererilor din partea Iranului și Irakului în ceea ce privește creditul?

— Domnii miniștri Adler și Winston vor merge la Londra săptămâna viitoare pentru a discuta cu reprezentanții celor două guverne.

— Domnule președinte, încă o precizare… Asta va însemna să fie practicate prețuri preferențiale la petrolul de import, iar dacă va fi așa, pentru cât timp?

— Ed, lucrurile acestea se vor negocia, dar presupun că ne vor oferi ceva în schimbul aprobării creditului cerut de ei. Detaliile exacte trebuie discutate și avem doi oameni foarte bine pregătiți care să se ocupe de acest lucru.

— Nu avem și femei bine pregătite? întrebă o reporteră.

— Sigur că avem și femei care sunt buni profesioniști, Denise, iar tu ești una dintre ele. Dacă nu ai mai auzit până acum, agentul nostru special Andrea Price, spuse el, făcând un semn spre ușa din dreapta lui, a acceptat o cerere în căsătorie. Va fi o căsătorie mixtă, oricum, fiindcă soțul ei, inspectorul Patrick O'Day, este agent special la F.B.I. Le doresc tot ce e mai bun, chiar dacă asta va însemna ca eu să-mi caut, la un moment dat, o altă gardă de corp. Da, Barry, mai spuse el, făcând semn către un reporter mai vechi de la C.N.N.

— Așadar, domnule președinte, întrebarea cea mai importantă care nu s-a pus astăzi aici…

Ryan ridică mâna și zise:

— Sunt atâtea lucruri care mai trebuie puse la punct pentru ca guvernul să reintre în funcțiune după toate evenimentele…

— Domnule președinte, nu o să vă lăsăm să ne scăpați.

El zâmbi. Apoi oftă. Apoi dădu din cap. Urmă un gest de capitulare:

— Răspunsul la întrebarea ta, Barry, este „da".

— Vă mulţumim, domnule preşedinte.

Cuprins

32 RECICLĂRI....6
33 RICOŞEURI....38
34 WWW.TERROR.ORG....54
35 CONCEPT OPERAŢIONAL....71
36 CĂLĂTORI....90
37 LIVRĂRI....109
38 PERIOADA DE GRAŢIE....133
39 CONFRUNTAREA CU TIMPUL....150
40 DESCHIDERILE....186
41 HIENELE....204
42 PREDĂTOR ŞI PRADĂ....220
43 RETRAGEREA....253
44 INCUBAŢIA....274
45 CONFIRMAREA....294
46 EPIDEMIA....310
47 CAZUL INDEX....334
48 HEMORAGIA....351
49 TIMPUL DE REACŢIE....370
50 RAPORT SPECIAL....389
51 INVESTIGAŢII....408
52 UN LUCRU VALOROS....427
53 S.N.I.E....451
54 PRIETENI ŞI VECINI....468
55 DECLARAŢIA DE RĂZBOI....488
56 DESFĂŞURAREA DE FORŢE....507
57 TRECEREA NOPŢII....524
58 LA LUMINA ZILEI....539
59 REGULAMENTUL DE LUPTĂ....565
60 BUFORD....582
61 PE URMELE LUI GRIERSON....603
62 PREGĂTIŢI! FOC!....633
63 DOCTRINA RYAN....655
Epilog CONFERINŢA DE PRESĂ....677
Cuprins....680